

ஸ்ரீ:

பகவத் பாஷ்யகாரரால்

ஸ்ரீராமானுஜாசாரியரால்,

அதிகாட்சிப்பெட்ட

வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

ஸ்ரீ ஸுதாசன ஸூரியின்

தூத்பாய தீபிகையை அநுஸரித்து

வங்கிபுரம் ஸ்ரீ வாஸுதேவாசார்யரால்

தமிழ் பாஷையில் எழுதப்பட்டதின் உரையுடன்

கலாநிதிநாகரம் அச்சுக்கூடத்தில்

அச்சுப் பதிப்பிக்கப் பெற்றது

All Rights Reserved.

MADRAS

வேதாந்திகளென்று வ்யவஹரிக்கப்படும் வைதிகர்கள், இக்காலத்தில் இந்தத் தேசத்தில் மூன்று வகுப்பினர்களுக்காக காணப்படுகிறார்கள். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய வித்தாரத்தைத் தழுவி யிருப்பவர்கள் சிலர் ; ஸ்ரீ ராமானுஜாசார்யருடைய வித்தாரத்தைத் தழுவி யிருப்பவர்கள் சிலர் ; ஸ்ரீ மதவாசார்யருடைய வித்தாரத்தைத் தழுவி யிருப்பவர்கள் சிலர் இவர்களுள்ளாரும் நமது உபநிஷத்துகளைப் ப்ரமாணமாக ஒத்துக்கொண்டவர்களே. ஆனால் அந்த உபநிஷத வாக்யங்களுக்குப் பொருள் கொள்வதில் மாத்ரம் அவர்கள் வெவ்வேறான அபிபிராயம் கொண்டவர்கள். இவர்களுள் முதல் இரண்டு வகுப்பினர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு வரும் வித்தாரத்தவர்கள் மிகவும் பராசீங்ககனென்றே சொல்லக்கூடும். ஸ்ரீசங்கராசார்யருக்கு முன் ஸ்ரீ கௌடபாதா எனனும் ஒரு ஆசார்யரும், அவருக்கு முன் வேறு பல ஆசார்யர்களும் அதைவத மதத்தை உபதேசித்து வந்தார்களென்று தெரிய வருகின்றது அவர்களுக்கு முன்னும் அதி பராசீங்ககனான ஒரு அத்தைவத வாக்கத்தார் இருந்ததாகவும் அந்த வாக்கத்தாரிடமிருந்து இந்த ஆசார்யர்கள் பிரிந்து வந்திருப்பதாகவும் உண்மையில் காரணம் உண்டு. ஆனால் அந்த பராசீங்ககவைதிகள் மாயாவாதத்தை, ஸ்ரீசங்கராசார்யர் வற்புறுத்தும்னவு வற்புறுத்தினதாகத் தெரியவில்லை ஸ்ரீராமானுஜாசார்யருடைய பரம்பரையும், ஸ்ரீ போதாயநென்று பரவித்தாரான ஒரு மஹாஷி காலம் முதல் வந்திருப்பதாகத் தெரிகின்றது. அந்தப் போதாயருடைய காலமும், வேதார்த ஸூத்ரங்களைச் செய்தவராயும் மஹா பாரதத்தின் கர்த்தாவான் வ்யாஸ மஹாஷியென்றே எல்லாராலும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டவராயும் இருக்கும் ஸ்ரீ பாதாராயணருடைய காலத்திற்கு ஸபீபித்த காலமென்றே சொல்லலாம். இந்தப் போதாயநர், ஸ்ரீ பாதாராயணருடைய வேதார்த ஸூத்ரங்களுக்கு, மிகவும் விஸ்தருக்கமாக 'வருத்தி' என்னும் பெயருள்ள ஒரு வ்யாக்யாரத்தைச் செய்திருந்ததாக அறிகிறோம். இந்த வருத்தி கரத்தத்தில் உரைக்கப்பட்டுள்ள பல விஷயங்கள் சங்கர பாஷ்யத்தில் பூவ பக்ஷமாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. இந்த வருத்தி கரத்தத்திற்கு 'டங்கா' என்னும் பெயருள்ள ஒரு ஆசார்யர் ஒரு வ்யாக்க்யாரம் எழுதி இருந்தாராம். இந்த டங்கருடைய வாக்யங்களை 'வாக்ய காரருடைய வாக்யங்கன்' என்று பாஷ்ய காரர்கள் உதாஹரித்திருக்கிறார்கள். 'ப்ரஹ்மாந்ரதி' என்று பாஷ்ய காரர்களால் சொல்லப்பட்டுள்ள வேதாந்தியும் இந்த டங்கரே என்று பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். ஸ்ரீவேதார்த்த ஸங்கரஹத்தின் வ்யாக்யார காததாவாகிய ஸ்ரீ ஸுதாசநாசார்யர் அம்மாதிரி 'டங்கரே

பரஹ்மாநந்தி' என்று சொல்லியிருப்பதுடன், ஸ்ரீ வேதாந்த தேசிகரும், தமது 'ததவ மகை' என்னும் கார்த்தத்தில் அம்மாதிரியே அநுகரணித்திருக்கிறார். இந்த டங்கா ஒரு பெரிய பரஹ்ம விததாகவும் வாதங்களில் அதி ஸமர்த்தராகவும் இருந்திருக்கவேண்டுமென்றே ஒத்ததுகொள்ள வேண்டும்.

தமிழ் தேசத்து விதவானென்னும் பொருளை விளக்கும் 'தரமிடாசாயா' என்னும் பெயரை உடைய மற்றுமொரு விசிஷ்டாதவைத ஆசாயா, ஸ்ரீ பாதராயண ஸூத்ராங்களுக்கு பாஷ்ய மொன்றையும் உபநிஷததுக்களுக்கு பாஷ்யமொன்றையும் இயற்றியிருந்ததாகவும் அறிகின்றோம் ஸ்ரீராமாநுஜாசாயா, இந்த தரமிடாசாயாபற்றிச் செய்யப்பட்டுள்ள ஸூத்ரா பாஷ்யத்தையே 'பாஷ்யம்' என்று பெயரிட்டு, அதிலிருந்து பல வாக்யங்களைத் தமது ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஸங்கராஹித்திருக்கிறார். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடையச் சாரதோக்ய பாஷ்யத்திற்கு உரை எழுதுமிடத்தில், ஆரந்தகிரி என்று ப்ரஸ்தாவித்து, அதை வேதாந்தி த்ரமிடாசாயருடைய உபநிஷத பாஷ்யத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்து, அதை ஒரு பெரிய க்ரந்தமாகப் பேசியிருக்கிறார். ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய உபநிஷத பாஷ்யத்திலும், சிற்சில விடங்களில், அக்காலத்தில் வேறொரு பாஷ்யமும் இருந்திருக்கவேண்டுமென்பதை ஸூசிப்பிக்கும் சில வாக்யங்களைக் காண்கிறோம். இந்த த்ரமிடாசார்யருடைய உபநிஷத பாஷ்யத்தையே அவர் மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு அம்மாதிரி எழுதி இருக்கலாமோ வென்று நினைக்க ஹேது உண்டு அக்காலத்தில் வேறு ஒரு பாஷ்யமும் இருக்கதாகத் தெரியவில்லை. வேதாந்த ஸூத்ரங்கள் முதலிய பல மூல கரந்தங்களுக்கு பாஷ்யம் எழுதிய ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யரும் அவருடைய காலத்திற்கு முன்னிருந்த வேறு விசிஷ்டாதவைத ஆசாயாகளும் உபநிஷததுக்களுக்கு ஒரு விசிஷ்டாதவைத பாஷ்யம் எழுதாமல் விட்டுவிட்டதற்கும், அப்பொழுது இந்த தரமிடாசாயருடைய உபநிஷத பாஷ்யம் பரசாரத்தில் இருந்து வந்ததே காரணமாக இருக்கலாமென்று நினைக்கக்கூடும்.

தரமிடாசாயருக்குப் பிறகு ஸ்ரீவதஸாங்கரென்றும் குஹதேவரென்றும் இரண்டு பெரிய ஆசாயாகள் இருந்ததாகவும் தெரிகின்றது ஸ்ரீ வதஸாங்கா என்பவர்தரமிடாசாயருடைய ஸூத்ரா பாஷ்யத்திற்கு ஒரு வாக்யமாக எழுதி இருந்தாராம். குஹதேவா என்பவர விசிஷ்டாதவைத விததாந்த விஷயமாக சில பெரிய கரந்தங்களை இயற்றியிருந்ததாக ஏற்படுகின்றது ஆனால் இவ்விடத்தில் கூறப்பட்டுள்ள கரந்தங்களுள் ஒன்றாவது இப்பொழுது அகப்படவில்லை ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் ஸ்ரீ வேதாந்த ஸங்கராஹத்திலும் உதாஹரிக்ஷப்பட்டுள்ள சிற்சில வாக்யங்கள், 'அந்த கரந்தங்கள் ஒரு காலத்தில் இருந்தன' என்பதை விளக்குகின்றனவே தவிர வேறு ஒரு சிந்ஹங்களும் அவைகளைப் பற்றி இப்பொழுது இல்லை இந்த ஆசாயர்களுடைய பெயர்கள் மாதரம் ஸ்ரீ யாமுநாசார்யருடைய விததிதரயத்திலும் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசார்யருடைய ஸ்ரீ வேதாந்த ஸங்கராஹத்திலும் பெருமையுடன் புகழ்ந்து பேசப்பட்டிருப்பதை எல்லாரும் பார்க்கலாம். விததிதரயத்தில், டங்கா பாஷ்யங்கருத் ஸ்ரீ வதஸாங்க மிச்சர் ஆக இம்மூன்று விசிஷ்டாதவைத ஆசாயாக்களின் பெயர்கள், பாதருமிதரா பாதருஹரி ப்ரஹ்மத்ததா முதலிய சில அதவைத ஆசாயாக்களின் பெயர்களுடன் கூட உதாஹரிக்ஷப்பட்டிருக்கின்றன ஸ்ரீவேதாந்த ஸங்கராஹத்தில், போதாயந் டங்கா தரமிடா குஹதேவா கபாத்தி பாருசி என்னும் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. மஹா விதவாண்களாகிய இந்த ஆசாயாக்களுடைய க்ரந்தங்களெல்லாம் இவ்விதம் லுபதங்களாகிவிட்டன என்பது மிகவும் சோகிக்கத்தகுந்ததே. ஆனாலும், அந்த க்ரந்தக் காராகளாற் சொல்லப்பட்டுள்ள அருமையான விஷயங்

கனெல்லாம், இப்பொழுது ப்ரசாரத்தில் இருந்து வரும் ஸ்ரீயாமுநாசார்யருடைய வித்திரயம் முதலான கார்த்தங்களிலும், ஸ்ரீராமாதுஜாசார்யருடைய ஸ்ரீபாஷ்யம் ஸ்ரீவேதாதத ஸங்க்ரஹம் இந்த இரண்டு கார்த்தங்களிலும் உதாஹரிக்ஷப்பட்டுப் பரிபாலிக்ஷப்பட்டிருக்கின்றன வென்பது கொஞ்சம் ஆச்வாஸகரம்.

விசிஷ்டாத்வைத விததார்த்தத்தின் பராசீர்த்தன்மை இவ்வளவு மாதரமன்று. ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைதிகள் எல்லாரும் பாஞ்சராதர மதாநுஸாரிகள் இந்தப் பாஞ்சராதரம் எனபது ஸ்ரீமந் நாராயணனாலேயே வெளியிடப்பட்டது என்பது அவர்களுடைய கொள்கை. இந்தப் பாஞ்சராதரத்தில், ஆஸ்யங்களிலும் கருஹங்களிலும் பகவானை அர்ச்சாரூபியாக ஆராதனம் செய்ய வேண்டுவகை கரமங்கள் சொல்லப்பட்டிருப்பதுடன் கூட, உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள தத்வ ஹித புருஷார் த் கங்களும் விஸ்தாரமாகவும் தெளிவாகவும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன சித்சிதீசுவரர்களென்னும் தத்வ த்ரயமும், சேதநாசேதநங்களுக்கும் பகவானுக்குமுள்ள சரீர சரீரிப்பாவமும், ஸ்ரீமந்நாராயணனே பரதேவதை என்பதும் இவை முகலியவைகளே பாஞ்சராதரத்திற் செய்யப்பட்டுள்ள த் கவ நிர்ணயங்கள். பகவானைச் சரணமாக அடைவதே நமக்குப் பரமமான ஹிதம் என்று பாஞ்சராதரத்தார் செய்யப்படும் உபதேசமும் உபநிஷத்திற்கு ஒத்ததென்பதே விசிஷ்டாத்வைதிகளின் கொள்கை. புருஷார்த்த விஷயத்திலும், உபநிஷத் சொல்வதற்கும் பாஞ்சராதரம் சொல்வதற்கும் எவ்வித விசேஷமும் இல்லை ஆகையால், பாகவத மதமென்று சொல்லப்படும் பாஞ்சராதர விததார்த்தமே ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத விததார்த்தமென்று சொல்லக்கூடும். இந்தப் பாஞ்சராதர விததார்த்தம் மஹா பாரதத்தில் விஸ்தாரமாகப் பேசப்பட்டிருக்கின்றது ஸ்ரீபாதராயணா, தமது வேதார்த்த ஸுதார்த்திலும், இந்தப் பாஞ்சராதரத்தைப்பற்றி பரஸதாவித்திருக்கிறார். ஆகையால் விசிஷ்டாத்வைத விததார்த்தமானது ஸ்ரீ ஸ்யாஸா காலத்திற்கும் முந்தினது என்று சொல்லக் கூடும். ஸுதாரங்கனாவது பகவத கீதையாவது பாஞ்சராதர த்ரதாரங்கனாவது எவ்வளவு காலத்திற்கு முன் எப்பொழுது எழுதப் பெற்றன வென்பதைக் குறிப்பிட்டு நிரணயிப்பதற்கு, நமக்கு இப்பொழுது கிடைக்கும் ஸாமகரிகள் போதுமானவையால் வென்பது உண்மையே. இது வரையில் நிரூபகர்களெல்லாராலும் மஹத்தான பரயாஸத்துடன் இது விஷயமாகச் செய்யப்பட்டிருக்கும் பரயதநங்களெல்லாம் விலகாமலேவ் போயிருக்கின்றன. ஆனாலும், ஸதால்மாக இந்த கார்த்தங்களெல்லாம் பஹு காலமாக வழங்கிவந்து கொண்டிருக்கின்றன வென்று சொல்வதற்கு அந்த ஸாமகரிகள் போதுமானவைகளே. அவைகளை அவஸம்பிதது, நாம், ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத விததார்த்தத்தை ஸ்ரீஸ்யாஸா காலத்திற்கு முன்னிருந்து வழங்கிவரும் விததார்த்தமாகவே சொல்லக்கூடும் ஆழ்வார்களாலும் இந்த விததார்த்தமே ஆதாரிக்ஷப்பட்டிருக்கிறபடியால் இதை மிகப் ப்ராசீரமென்றே ஒத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்.

வித்தார்த்தத்தின் வ்வுருபம்

இப்படி பஹுகாலமாக ப்ரசாரத்தில் இருந்துவரும் இந்த விததார்த்தத்திற்கு உபநிஷத்துக்கள், எப்படி முகய ஆதாரமாகின்றனவென்றும் அந்த உபநிஷத் வாக்யங்கள் விசிஷ்டாத்வைதக் கொள்கைகளை எப்படி போதிப்பிக்கின்றனவென்றும் விசாரிக்க வேண்டியது விவேகிகளுக்கு பராப்தம். ஸ்ரீ வேதாதத ஸங்க்ரஹத்தில், ஸ்ரீராமாதுஜாசாயர், இந்த விசாரத்தையே செய்திருக்கிறார். 'ஸமஸத கலயாணகுண கணங்களு

டன் கூடனவனையும் ஹேய குணமொன்றாலும் தொடப்படாதவனையும் இருக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஜகத எல்லாவற்றுக்கும் பரம காரணமான வஸது; சேதந வஸதுவாகிற ஜீவாத்மா அசேதந வஸதுக்களாகிற பராகருத வஸதுக்கள் இவையெல்லாவற்றையுங் காட்டிலும் அவன் அத்யந்த வில்சுண்ணன்; அவன் சேதநாசேதந வஸதுக்களெல்லாவற்றையும் தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறான்; அவனே ஸகல சேதநங்களாலும் கடைசியாக அடையத் தகுந்தவன்; அப்படி அவனை அடைவதற்கு அவனுடைய கருபையே முக்ய உபாயம்; அந்த கருபைக்கு நாம அவனிடத்திற் செய்யும் பகதி ப்ரபத்திகள் வ்யாஜங்களாகின்றன; அந்தப் பகதியும், வேதநம் உபாஸநம் முதலிய சபதங்களால் குறிக்கப்படும் ஜ்ஞாந விசேஷமே; அது, உபாஸகர்களாற் செய்யப்படும் வர்ணாசிரம தர்மா நுஷ்டாங்கத்தை அங்கமாக உடையது, அந்தப் பகவான், கனது நிதயேசசையால், ஒரு ஸ்தான விசேஷத்தில் பகதார்களுக்கு ஆநந்தகரமான ஒரு திவ்ய மங்கள விகரஹத்தான் ஆவிர்பவித்து நிற்கிறான்; அந்த விகரஹமும் அந்த ஸ்தானமும் அவனுடைய ஸ்வரூபம் போலவே எல்லாருக்கும் பரம ப்ராப்யம்' இக்யாதியான ஆததங்களே உபநிஷததுக்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றனவென்று இந்த கார்த்தத்தில் நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

உபநிஷததுக்களில் நாம இருவகைப்பட்ட வாக்யங்களைக் காண்கிறோம். சில வாக்யங்கள், 'ப்ரஹ்மம் குணங்களுடையது' என்று சொல்லுகின்றன, வேறு சில வாக்யங்கள், 'ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாநம் பலம் முதலிய கல்யாணகுணங்களெல்லாம் உண்டு' என்று சொல்லுகின்றன இவை இரண்டும் பரஸ்பர விருத்தங்களாகையால் இரண்டும் தத்வங்களாக இருப்பது உபநிஷதமாகாட்டாது. இவைகளுள் ஏதாவதொன்றே தத்வமாக இருக்கக்கூடும். ஆதலால், வேதங்களின் ஆபத்தவம் வித்திக்கவேண்டுமானால் இந்த இரண்டுவித வாக்யங்களுக்கும் பரஸ்பரம் விரோதம் வராமல் ஒருவித ஸமந்வயத்தைச் செய்வது ஸாத்யமோ வென்பதை விசாரிக்கவேண்டியது அவசயமாகின்றது. குணங்களெல்லாம் குணியின் பரிசேதத்தை வெளியிடுபவையாதலால், அபரிசுதிநமான பரஹ்மத்திற்குக் குணங்களைச் சொல்வது நயாயத்திற்கு ஒத்ததாகமாட்டாது என்று வாதம் செய்து, ஸ்ரீ சங்கராசாராய, நிராகுண வாக்யங்களுக்கே பராதானம் கொடுத்தல் வேண்டுமென்று நிரணயித்திருக்கிறார். 'வஸுடேவாஜீத்யஸு' [வஸது ஒன்றே, இரண்டாவது இல்லை], 'நெஹ நாநாஸி' [பல வகைப்பட்டது எனபதே இவ்விடத்தில் இல்லை] இத்யாதியாக பரஹ்மையத்தை விளக்கும் வாக்யங்களே அவருக்கு பரமானம், 'ப்ரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள் உண்டு' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம் அவருக்கு அப்ரமானங்களாகின்றன இவை, காரய பரஹ்மமென்று வயவஹரிகப்ப படும் மாயா கரஸ்த பரஹ்மத்தைப் பற்றியவையென்று அவைகளை அவா ஒதுக்கிவிடுகிறார். இம்மாதிரி 'உயாநத பரஹ்மத்தைப்பற்றிய வாக்யங்கள் சில, தாழ்ந்த பரஹ்மத்தைப் பற்றியவை மற்றவை' என்று விபாகம் செய்வதற்கு உபநிஷதத்தில் பரமானமொன்றும் காணப்படவில்லை எனபதே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாராய இதற்குச் செய்யும் முக்ய ஆக்ஷேபம். உபநிஷததுக்கள், நிராகுண பரஹ்மம் என்று ஒன்று உண்டு என்று ஒரிடத்திலும் பேசவே இல்லையாதலால், நிராகுண வாக்யங்களுக்கு க்ஷயம் விநாசம் முதலிய ஹேய குணங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை யென்பதில் தாத்பாயமென்றே நாம பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதுதான் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாராயருடைய அபிபிராயம்

'சேநாசேதந வஸதுக்கள் பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸதுக்களென்றும் அவை ஸத்யங்களென்றும் சொல்வது, ப்ரஹ்மம் ஒன்றே உண்டு என்று சொல்வது

தற்கு விரோதியாதோ⁹ என்று ஜனங்களுக்கும் சங்கைக்கும் பின்வருமாறு மொதாம் சொல்
 டப்படுகின்றது. அவை வேறுபட்ட வஸ்துக்களானாலும், அவை பரஹ்மத்தைவிடத்
 கனிதது சிறக யோகயதையற்றவைகளாகவும் பரஹ்மத்திற்கு விசேஷணங்களாகவும்
 இருக்கிறபடியால், பரஹ்மம் ஒன்றே இருக்கிறது என்று சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு
 சேதநாசேதநங்களின் இருப்பு ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் விரோதிகமாட்டாது பரஹ்ம
 தசையிலும் ஸ்ருஷ்டி தசையிலும் இந்த பரஹ்மமொன்றே உண்டு, பரஹ்ம தசையில் மிக
 வும் ஸூக்ஷ்மமாய் எவ்வித நாம ரூபங்களும்நீறு நிறமும் சேதநாசேதநங்களை தனது
 விசேஷணமாக அந்த ப்ரஹ்மம் உடைத்தாயிருக்கின்றது, ஸ்ருஷ்டிதசையில் அந்தச்
 சேதநாசேதந வஸ்துக்களை, அந்த பரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பத்தால், ஸூக்ஷ்மதசையை
 விட்டு எதுவாகனாகி, பரஹ்மதசையிற்போலவே அந்த பரஹ்மத்திற்கு விசேஷணங்
 ளாக இருக்கின்றன இவ்வாறு அந்த விசேஷணங்களுக்கு பரஹ்மத்தைவிட்டுப் பிரிந்து
 தனிக் த இருப்பே ஒருபொழுதும் இல்லையாதலால், பரஹ்மம் ஒன்று தான் உண்டு என்று
 சொல்வதற்கு ஆகேபம் இருக்க இடமில்லை. இதுதான் அவ்வாற சொல்லப்படும் மொ
 தாம் 'பரஹ்மம் ஒன்றே எதயம், மற்றவை அஎதயம்' என்பதையும் விசிஷ்டாத
 வைதிகன் ஒருவாறு ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். 'எதயம்' என்னும் சபத்திற்கு விகா
 ரத்திற்கு ஆஸபதமிராமலிருப்பதைப் பொருளாகச் சொல்லி சேதநாசேதநங்களை விடே
 ஷணங்களாக உடைய தாமியாயிருக்கும் பரஹ்ம ஸ்வரூபத்திற்கு எவ்வித மாறுதலும்
 இல்லையாதலாலும் விசேஷணமாயிருக்கும் சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கு மாதரம்
 ஸ்ருஷ்டி பரஹ்மகாலங்களில் மாறுதல்கள் உண்டாகிறபடியாலும் பரஹ்மம் எதயமாக
 வும் மற்றவை அஎதயங்களாகவும் ஆகின்றனவென்று சொல்லக்கூடும் என்று வாதிக
 கிறார்கள். சேதநாசேதநங்களுக்கு ஜ்ஞாநத்தின் ஸங்கோச விகாஸங்களாகிற மாறுதலும்,
 அசேதந வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வரூபத்திலேயே மாறுதலும் உண்டு. அந்தக் காரணத்தா
 லேயே அவைகள் அஎதயங்களாகின்றனவென்று அவர்களால் ஒத்துக் கொள்ளப்பட்டி
 ருக்கின்றது விசேஷணங்களாய் நிறமும் சேதநாசேதநங்களில் பரஹ்மத்தின் ஸங்கல்ப
 மடியாக இவ்விதங்களான மாறுதல்கள் தென்பட்டபோதிலும், அவைகளை விசேஷ
 ணங்களாயுடைய பரஹ்மத்தை அந்த மாறுதல்கள் ஸபாசிக்கமாட்டாவென்பதும் அவர்
 களுடைய கொள்கை. இப்படி அவர்கள் கொள்கை கொள்வது, அவத்யையால் பரஹ்
 மம் ஆகாமிகப்பட்டுப்போதிலும் அந்த அவத்யையின் காயங்களால் அந்த பரஹ்மம்
 தொடப்படாமலே இருக்கின்றது என்று அத்தைவதிகளால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும்
 கொள்கையைப் போன்றதே. இவ்வாறு 'பரஹ்மம் குணமற்றது' என்னும் அாதத்
 மூன் உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கு ஹேயகுணங்கள் இல்லை என்பதில் தாதபாயமென்
 றும், ஸ்ருஷ்டியைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு சேதநா சேதந வஸ்துக்களாகிற விசேஷ
 ணங்கள் மாதரம் மாறுதலை அடைகின்றன வென்பதில் தாதபாயமென்றும், ப்ரஹ்மைச்
 'பத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு விசேஷணங்களுடன் கூடிய விசேஷ்யமாகிற
 பரஹ்மத்திலேயே தாதபாயமென்றும், 'ப்ரஹ்மம் அதவீத்யம்' [அதாவது, இரண்டா
 வது இல்லை] என்னும் வாக்யங்களுக்கு அந்த பரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து வேறு நியுத்தர்
 இல்லை யென்பதில் தாதபாயமென்றும், அர்த்தம் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் யிருத்தங்கள்
 போலதகோன்றும் வாக்யங்களுக்கெல்லாம் சரியான ஸமவயம் சொல்லப்பட்டு வீடு
 கின்றன வன்றோ?

டன கூடினவனையும் ஹேய குணமொன்றாலும் தொடப்படாதவனையும் இருக்கும் ஸ்ரீமந் நாராயணனே ஜகத எல்லாவற்றுக்கும் பரம காரணமான வஸது; சேதந வஸ்துவாகிற ஜீவாத்மா அசேதந வஸ்துக்களாகிற பராகருத வஸ்துக்கள் இவையெல்லாவற்றையுங் காட்டிலும் அவன அதயநத விலக்ஷணன் , அவன் சேதநா சேதந வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறான் ; அவனே ஸகல சேதநாகளாலும் கடைசியாக அடையத தருதவன்; அப்படி அவனை அடைவதற்கு அவனுடைய கருபையே முக்ய உபாயம்; அந்த கருபைக்கு நாம அவனிடைத்திற செய்யும் பக்தி ப்ரபத்திகள் வ்யாஜங்களாகின்றன; அந்தப் பக்தியும், வேதநம் உபாஸநம் முதலிய சபதங்களால் குறிக் கப்படும் ஜ்ஞாந விசேஷமே , அது, உபாஸகாகளாற செய்யப்படும் வர்ணாசிரம தர்மா நுஷ்டாந்ததை அங்கமாக உடையது, அந்தப் பகவான், தனது நித்யேசசையால், ஒரு ஸ்தாந விசேஷத்தில் பகதார்களுக்கு ஆநந்தகரமான ஒரு திவ்ய மங்கள விகரஹத்தூடன் ஆவிர்ப்பித்து நிற்கிறான்; அந்த விகரஹமும் அந்த ஸ்தாநமும் அவனுடைய ஸ்வரூபம் போலவே எல்லாருக்கும் பரம ப்ராப்யம்' இத்யாதியான அராதங்களே உபநிஷததுக்க ளில் ப்ரதி பாதிக்கப்படுகின்றனவென்று இந்த கரநதத்தில் நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

உபநிஷததுக்களில் நாம இருவகைப்பட்ட வாக்யங்களைக் காண்கிறோம். சில வாக்யங்கள், 'பரஹ்மம் குணங்கன்றது' என்று சொல்லுகின்றன , வேறு சில வாக்யங்கள், 'பரஹ்மத்திற்கு ஜ்ஞாநம் பலம் முதலிய கல்யாணகுணங்களெல்லாம் உண்டு' என்று சொல்லுகின்றன இவை இரண்டும் பரஸ்பர விருத்தங்களாகையால் இரண்டும் ததவங்க ளாக இருப்பது உபபந்நமாகமாட்டாது இவைகளுள் ஏதாவதொன்றே ததவமாக இருக்கக்கூடும். ஆதலால், வேதங்களின் ஆபத்தவம் வித்திக்கவேண்டுமானால் இந்த இரண்டுவித வாக்யங்களுக்கும் பரஸ்பரம் விரோதம் வராமல் ஒருவித ஸமநவயத்தைச் செய்வது ஸாத்யமோ வென்பதை விசாரிக்கவேண்டியது அவசியமாகின்றது குணங் களெல்லாம் குணியின் பரிசுசேதத்தை வெளியிடுபவையாதலால், அபரிசுநமான பரஹ் மத்திற்கு குணங்களைச் சொல்வது நயாயத்திற்கு ஒத்ததாகமாட்டாது என்று வாதம் செய்து, ஸ்ரீ சங்கராசாராய, நிராகுண வாக்யங்களுக்கே பராதாநயம் கொடுத்தல் வேண்டு மென்று நிரணயித்திருக்கிறா 'ஸகஸேவாஜீதீயம்' [வஸது ஒன்றே, இரண்டாவது இல்லை] (நெஹ் நானாஹி) [பல வகைப்பட்டது எனப்பதே இவ்விதத்தில் இல்லை] இத்யாதியாக பரஹமைக்யத்தை விளக்கும் வாக்யங்களே அவருக்கு பரமாண்ம, 'பரஹ்மத்திற்கு குணங்கள் உண்டு' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம் அவருக்கு அபரமாணங்களாகின்றன. இவை, காய பரஹ்மமென்று வயவஹரிக் கப்படும் மாயா கரஸ்த பரஹ்மத்தைப் பற்றியவையென்று அவைகளை அவா ஒதுக்கிவிடு கிறா. இம்மாதிரி 'உயாநத பரஹ்மத்தைப்பற்றிய வாக்யங்கள் சில, தாழ்நத பரஹ்மத் தைப் பற்றிப்பவை மற்றவை' என்று விபாகம் செய்வதற்கு உபநிஷத்தில் பரமாண் மொன்றும் காணப்படவில்லை எனப்பதே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாராய இதற்குச் செய்யும் முக்ய ஆக்ஷேபம் உபநிஷததுக்கள், நிராகுண பரஹ்மம் என்று ஒன்று உண்டு என்று ஒரிடத் திலும் பேசவே இல்லையாதலால், நிராகுண வாக்யங்களுக்கு க்ஷயம் விராசம் முதலிய ஹேய குணங்கள் பரஹ்மத்திற்கு இல்லை யென்பதில் தாத்பாயமென்றே நாம் பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும் என்பதுதான் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாராயருடைய அபிபிராயம்.

'சேநாசேதந வஸ்துக்கள் பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்துக்களென றும் அவை ஸத்யங்களென்றும் சொல்வது, பரஹ்மம் ஒன்றே உண்டு என்று சொல்வ

தற்கு விரோதியாதோ' என்று ஜனிகுகும் சங்கைகுகும் பின்வருமாறு ஸமாதாரண சொல் லப்படுகின்றது. அவை வேறுபட்ட வஸ்துக்களானாலும், அவை பரஹ்மத்தைவிட்டுத் தனித்து நிற்க யோக்யதையற்றவைகளாகவும் பரஹ்மத்திற்கு விசேஷணங்களாகவும் இருக்கிறபடியால், பரஹ்மம் ஒன்றே இருக்கிறது என்று சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு சேதநாசேதநங்களின் இருப்பு ஒரு பாகாரத்தாலும் விரோதிகமாட்டாது பரஹ்ம தசையிலும் ஸருஷ்டி தசையிலும் இருத பரஹ்மமொன்றே உண்டு, பரஹ்ம தசையில் மிக வும் ஸலக்ஷணமாய் எவ்வித நாம ரூபங்களும்நிறு நிற்கும் சேதநாசேதநங்களை தனது விசேஷணமாக அந்த பரஹ்மம் உடைத்தாயிருக்கின்றது, ஸருஷ்டிதசையில் அந்தச் சேதநாசேதந வஸ்துக்களே, அந்த பரஹ்மத்தின் ஸங்கல்பத்தால், ஸலக்ஷணதசையை விட்டு ஸதுலங்களாகி, பரஹ்மதசையிற்போலவே அந்த பரஹ்மத்திற்கு விசேஷணங் களாக இருக்கின்றன இவ்வாறு அந்த விசேஷணங்களுக்கு பரஹ்மத்தைவிட்டுப் பிரிந்து தனித்த இருப்பே ஒருபொழுதும் இல்லையாதலால், பரஹ்மம் ஒன்று தான் உண்டு என்று சொல்வதற்கு ஆக்ஷேபம் இருக்க இடமில்லை இதுதான் அவரார சொல்லப்படும் ஸமா தாரண 'பரஹ்மம் ஒன்றே ஸத்யம், மற்றவை அஸத்யம்' என்பதையும் விசிஷ்டாத வைதிகள ஒருவாறு ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் 'ஸத்யம்' என்னும் சபத்தத்திற்கு விகா ரத்திற்கு ஆஸபதமிராமலிருப்பதைப் பொருளாகச் சொல்லி சேதநாசேதநங்களை விசே ஷணங்களாக உடைய தாமியாயிருக்கும் பரஹ்ம ஸவரூபத்திற்கு எவ்வித மாறுதலும் இல்லையாதலாலும் விசேஷணமாயிருக்கும் சேதநாசேதந வஸ்துக்களுக்கு மாத்ரம் ஸருஷ்டி பரஹ்மகாலங்களில் மாறுதல்கள் உண்டாகிறபடியாலும் பரஹ்மம் ஸத்யமாக வும் மற்றவை அஸத்யங்களாகவும் ஆகின்றனவென்று சொல்லக்கூடும் என்று வாதிக கிறார்கள். சேதநாசேதநங்களுக்கு ஜ்ஞாநத்தின் ஸங்கோச விகாஸங்களாகிற் மாறுதலும், அசேதந வஸ்துக்களுக்கு ஸவரூபத்திலேயே மாறுதலும் உண்டு. அந்தக் காரணத்தா லேயே அவைகள் அஸத்யங்களாகின்றனவென்று அவர்களால் ஒத்துக் கொள்ளப்படடி ருக்கின்றது விசேஷணங்களாய் நிற்கும் சேதநாசேதநங்களில் பரஹ்மத்தின் ஸங்கல்ப மடியாக இவ்விதங்களான மாறுதல்கள் தென்பட்டபோதிலும், அவைகளை விசேஷ ணங்களாயுடைய ப்ரஹ்மத்தை அந்த மாறுதல்கள் ஸபாசிக்கமாட்டாவென்பதும் அவா களுடைய கொள்கை. இப்படி அவர்கள் கொள்கை கொள்வது, அவித்யையால் பரஹ் மம் ஆகரமிக்கப்பட்டபோதிலும் அந்த அவித்யையின் காரயங்களால் அந்த பரஹ்மம் தொடப்படாமலே இருக்கின்றது என்று அத்தைவதிகளால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் கொள்கையைப் போன்றதே இவ்வாறு 'ப்ரஹ்மம் குணமற்றது' என்னும் அத்த மூள்ள உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கு ஹேயகுணங்கள் இல்லை என்பதில் தாத்பாயமென றும், ஸருஷ்டியைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு சேதநா சேதந வஸ்துக்களாகிற் விசேஷ ணங்கள் மாத்ரம் மாறுதலை அடைகின்றன வென்பதில் தாத்பாயமென்றும், பரஹ்மைக யத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு விசேஷணங்களுடன் கூடிய விசேஷ்யமாகிற் ப்ரஹ்மத்திலேயே தாத்பாயமென்றும், 'பரஹ்மம் அதவிதீயம்' [அதாவது, இரண்டா வது இல்லை] என்னும் வாக்யங்களுக்கு அந்த பரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து வேறு நியந்தா இல்லை யென்பதில் தாத்பாயமென்றும், அத்தம் கொள்ளும் பக்ஷத்தில் விருத்தங்கள் போலத்தோனதும் வாக்யங்களுக்கெல்லாம் சரியான ஸமநவயம் சொல்லப்பட்டு விடு கின்றன வன்றோ ?

க்ரந்தத்தின் விஷய விவரணம்.

இவையெல்லாம், வேதவாக்யங்களுக்கு ஸவிசேஷ பரதவத்தை நிரூபிக்கும் முதல் பாகத்தில், இந்த கரந்தத்தில், விஸ்தாரமாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இவைகளை விவரிக்கும்படித்தல் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ஆர்ஜஜவமும், வேத வாக்யங்களின் உள்ள படியான தாத்பாயத்தைக் கண்டு பிடிப்பதிலும் அவைகளைத் தெளிவாக வெளியிடுவதிலும் முள்ள திறமையும், உண்மையை அறியவேண்டும் என்பதிலுள்ள ஆதரஹமற்ற சுததமான ஆவலும், இவை முதலிய சிறந்த குணங்கள் அநயாத்ருசமாக பரகாசிப்பது இந்த கரந்தத்தை அவதாரத்துடனும் சரத்தையுடனும் படிக்கும்வாக்கெல்லாருக்கும் நன்கு விளங்கும். இவ்விதம் பஹு பாகரமாகத் தமது பக்கத்தை ஸாதிக்வும் பரமாணங்களை உபநயஸித்து விட்டு, பிறகு பரமத சங்கையின் நிரஸந்ததில் இந்த கரந்தம் பரவருத்திக் கின்றது சங்கர பாஸகர யாதவ பரகாச மதங்களை நிரஸிப்பதுடன், ஸ்ரீமந் நாராயணனைத் தவிர்த்த வேறு தேவதைகளுக்குப் பரம காரணதவத்தைச் சொல்லும் மதங்களும் நிரஸிக்கப்படுகின்றன வேதவாக்யங்களை எடுத்துக் கொண்டாலும் அந்த வேதத்திற்கு உபநுஹமணங்களாகிற ஸமருதி இதிஹாஸ புராணதிகளை எடுத்துக்கொண்டாலும், சரியான நயாய விசாரம் செய்பவர்களுக்கு, எல்லா வாக்யங்களாலும் ஸ்ரீமந் நாராயணனை பரதவமாகச் சொல்லப்படுகிறான் என்பது நன்றாக விளங்கும் இதற்குப் பிறகு, இதுவரை உபபாதிக்கப்பட்ட அர்த்தத்தைத் தருடப்படுத்தும் பொருட்டு வ்யுதபத்யபாவ வாதமென்று சொல்லப்படும் மீமாம்ஸா மதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீ பாஷ்யம் முதலியவைகளில் இது ஸம்பத்தமாக காணப்படும் யுத்திகளையும் பரமாணங்களுக்கும் காட்டிலும் விசேஷித்த யுத்திகளையும் பரமாணங்களையும் இவ்விடத்திற்கு காணலாம்

இவ்வாறு வேறு மதங்களின் நிரஸந்ததைச் செய்த பிறகு, விசிஷ்டாதவைதிகளைத் தவிர்த்த மற்றை வேதாந்திகளுக்கு அநபிதமான நிதய விபூதியின் ஸமாதந்ததைக் கடைசியாகச் செய்கிறார் இந்த பராக்ருத பரபஞ்சத்திற்கு வெளிப்பட்டு அபராக்ருதமான ஸ்தாந விசேஷம் ஒன்று இருக்கின்றது என்றும், அதில் ஒரு பொழுதும் காம பரத்ததில் அகப்படாத சில ஜீவ கோடிகள் எப்பொழுதும் பரமாதமாவின் மஹிமையைப் பார்த்து அதனால் உண்டாகும் ஆநந்தத்தை அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறார்களென்றும், அவ்விடத்தில் பகவான் திவ்ய மங்கள் விகரஹமொன்றை எடுத்துக்கொண்டு நிதயாக்களுக்கும் முகதர்களுக்கும் பரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்றும், இவையெல்லாம் பரமாதம் ஸவருபத்திற்கு, மற்றை பராக்ருத பரபஞ்சம் போல், பரகாரங்களாக இருக்கையிலும் அவைகளைப்போல் பரளய காலத்தில் எவ்வித லயத்தையும் அடையாமலே அநதப் பரமாதமாவின் நிதய ஸங்கல்பம் காரணமாக நிதயங்களாகவே இருக்கின்றனவென்றும், இந்த ஸ்தாந விசேஷத்தை அடைவதற்கு முகத ஜீவன்களால் போகப்படும் மரக்க மொன்று அசிராதியாகக் கிடக்கிறதென்றும் உபநிஷத் வாக்யங்களிலிருந்து ஏற்படுகின்றன வென்பது இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது இவைகளை ஸமாததிப்பதில் சருதி ஸமருதி முதலியவைகளின் வாக்யங்களே பரமாணங்களாக அவலம்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இம்மாதிரி கேவலம் சாஸ்தர பரமாணத்தை மாதம் ஆதாரமாகக் கொண்டு இவை ஸமாததிக்கப் பட்டிருக்கின்றன எனலும் காரணத்தால், இவை அவ்வளவாக ஆதரணியங்களாக மாட்டா வென்பது சில இக்காலத்திய நிரூபகர்களின் அபிப்பிராயம். ஏதோ ஒரு அபிநிவேசத்தால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இவைகளை

விசிஷ்டாத்வைத மதக்கொள்கைகளுள் கொண்டு வந்து சோதனாவிட்டாரென்றும் இப்படி இவைகள் சோக்கப்பபட்டிருந்தபோதிலும் அவரால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்ள விசிஷ்டாத்வைத மதம் மறை அம்சங்களில் மிகச் சலாகயமாக இருப்பதால் இந்தத் தோஷம் அதை அவ்வளவாகப் பாதிக்கமாட்டாதென்றும் இந்த நிரூபகர்கள் கரந்தங்களில் எழுதி இருப்பதை நாம் படித்திருக்கிறோம் ஆனால், எவ்விதத்தில் இந்தக் கொள்கையின் அபயுபகமம் விசிஷ்டாத்வைத மதத்திற்குக் குறைவை உண்டு பண்ணுகின்றது என்பது மாதரம் நமக்கு விளங்கவில்லை யுத்திகளால் எவையெவை ஸ்தாபிக்கத் தகுந்தவைகளோ அவையவை மாதரம் ஸாதுவென்று நம்மால் ஒத்துக்கொள்ளத் தகுந்தவை என்பது அவர்களின் அபிபிராயமாக இருக்கும் பக்கத்தில், ஆபத வாக்யங்களைக் கொண்டு மாதரம் ஸ்தாபிக்கத் தகுந்தவைகளான அநீந்தரிய வஸ்துக்களை யெல்லாம் அவர்கள் நிராகரிக்க பரஸங்கிக்கும் அத்வைதிகள் விசிஷ்டாத்வைதிகள் முதலிய எல்லா வேதாந்திகளும் அநீந்தரிய விஷயங்களின் விஷயத்தில் வேதாந்தங்களையும் ஸமருதி முதலிய உபநூஹமணங்களை யுமே பரமாணமாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் இந்தரியங்களுக்குக் கோசரங்களாயிருக்கும் விஷயங்களைத் தவிர்த்து மறை ஒன்றிலும் யுத்திக்கு அவகாசம் இல்லையாகையால், இந்தரியங்களுக்கு எட்டாததான நிதய விபூதி விஷயத்தில் யுத்திகளுக்கு இடமிலை யென்று சொல்வது அந்த நிதய விபூதிக்காவது அகன உணமையை ஒத்துக்கொள்ளும் விததாரந்தத்திற்காவது எவ்வித குறைவையும் ஆவஹிக்கமாட்டாது ஸாவசகதனாசார்ன இம்மாதிரி ஒரு லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கவோ அல்லது அதை நிதயமாக ஸ்தாபிக்கவோ அஸாதாரணமான திவ்ய மங்கள் விகரஹ மொன்றை எடுத்துக்கொள்ளவோ எப்படி அசகதனவான் ஆகையால், இந்த நிதய விபூதியைக் கண்டு ஒருவரும் பயப்படுவதற்குக் காரணமில்லை வேதத்தின் பராமாண்யத்தை ஒத்துக்கொள்வவரெல்லாரும் இந்த விபூதியை ஒத்துக்கொள்ளாதல் வேண்டும், இதை ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டால் அவர்கள் வேதத்தின் பராமாண்யத்தில் அதிசங்கை செய்வவராவார்கள் என்பது ஆக்ஷேபமில்லை

கரந்த காத்தாவின் சரிதரம்.

இந்த கரந்தத்தை அருளிச்செய்த ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாயா, சென்னைப் பட்டணத்திற்கு ஸமீபத்திலுள்ள ஸ்ரீ பெருமபூதூர் என்னும் ஸ்ரீ கராமத்தில் ஸ்ரீ கேசவ ஸோம யாஜி என்னும் மஹாதுக்குப் புதரராகச் சற்றேறக்குறைய 917 வருஷங்களுக்கு முன் அவதரித்தாரா ஸ்ரீ யாமுநாசாயருடைய சிஷ்யர்களுள் ஒருவரான ஸ்ரீ சைவ பூணருக்கு இரண்டு ஸஹோதரிகள் இரந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவராகிய கார்திமதி எனப் பவரே ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாயருடைய தாயார். பாலயத்தில் பால் சிணுக்கெல்லாம் முடிந்த பிறகு, மேல்கொண்ட வித்யாபயாஸத்திற்காக அப்பொழுது காஞ்சீபுரத்தில் பரவித்த விதவாளை இருந்த யாதவ பரகாசா என்பவரிடம் இந்தக் குழந்தையின் அம்மானுகிற ஸ்ரீ சைவ பூணா இவரை ஒப்புவிக்க, இவா அந்த ஆசாயருடைய கருஹத்திலேயே வஸித்துக்கொண்டு அவரால் அப்பொழுதக் கப்பொழுது நல்வழியில் சிஷ்யிக்கப்பட்டவராய், அவரிடமிருந்து தாக்கம் மீமாமனை முதலிய ஸாமாந்ய சாஸ்தரங்களை யெல்லாம் பூணமாகவும் தெளிவாகவும் கற்றுக்கொண்டார் பூவ மஹாவுதிகளின் காலத்தில் குழந்தைகளை ஆசாயர்களிடம் வித்யாபயாஸத்திற்கு ஒப்புவித்தால், அந்தக் குழந்தைகள், அந்த ஆசாயனுடைய கருஹத்திலேயே இருந்துகொண்டு, பிஷாசாணத்தால் கிடைக்கும் அந்தத்தை ஆசாயனிடம் கொண்டு வந்து ஸமாப்பித்துவிட்டு, பிறகு அவருடைய

அதுமதி பெற்றவார்களாய் அவரால் கொடுக்கப்படும் அநாதைப் புஜிதது அம்மாதிரி வாத்திதது வருவது வழக்கம் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாயா காலத்திலும் அந்த வழக்கம் நடை யாடி வந்ததாகத் தெரிகின்றது பாலயத்தில் அம்மாதிரியான சிதைச் சிறுவர்களுக்கு பரபதமாகும் பக்தததில்ன்றோ, அச்சிறுவர்களுக்கு நற்குணமும் நன்னடத்தையும் நன ராக ஏற்படும் ? இந்த ஏற்பாட்டுக்கு நோ விருத்தமாக இக்காலத்திய சிறுவர்கள் ஸ்வதந தரமாகத் தமக்கு இஷ்டப்பட்ட இடங்களில் புஜிததுகொண்டு தமக்கு அபிருசியான இடங்களில் வலிக்கும்படிக்கும் ஸ்தலத் விவேகமிராமல் ஸங்கங்களைச் செய்து கொள் ளும்படிக்கும் தாய் தந்தைகளால் கைவிடப்பட்டு நிற்கிறார்களே இதைப் பாகதும் நமக்கு இனி ஜந ஸமூஹத்திற்கு நன்மை எப்படி ஸம்பவிக்ஃப் போகின்றதென்று பெருத்த சங்கைகள் மனத்தில் உதிகின்றன இக்காலத்திய சிறுவர்கள் தைவ பக்தி யிராமலும் பெரியோர்களிடம் எவ்வித மாயாதையையும் பாராட்டாமலும் சாஸ்தநங களுக்குக் கட்டுப்படாமலும் மனம்போன போகவே நடந்து வந்தால், அப்படி அவர்கள் நடப்பது முழுவதும் அவர்களை நாம் பாலயத்தில் வளர்த்து வருவதிலுள்ள தோஷங் களின் பலமென்றே அறிதல்வேண்டும்

யாதவ பரகாசரிடம் ஸுசிக்ஷிதராய ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாயா வித்யைகளை அபயவ்வி தது வருகையில், ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாயருக்கு வேதாந்தவித்யையை அபயவ்விக்கும் பாவம் நோந்தது சில வேதாந்த கரந்தங்களை படித்த பிறகு உபநிஷத்துக்களைப் படிக்க ஆரம் பிதது அப்படிப்பில் ஸ்வப் காலம் சென்றபொழுது சில உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கு யாதவ பரகாசரால் சொல்லப்பட்ட ஆததம் தமது மநஸஸுக்கு பரஸ்தமாகத் தோன்றவில்லை யாதலால் வேறுவிதமாக ஆததம் சொல்லலாகாதோ வென்று இரண்டொரு தடவை சிஷ்யா ஆசாயரைக் கேட்க, அதுகாரணமாக இருவர்களுக்கும் அபரீதி உண்டாகி இரு வரும் ஒருவரைவிட்டு ஒருவர் விலகும்படி நோந்தது அதற்குப் பிறகு ஸ்ரீ ராமாநுஜா சாயா, தேவராஜப் பெருமான ஸநிதியில் எம்பெருமானுக்கு யதோசிதம் பல்வித கைங் காயங்களைச் செய்து வாத்திதது வருகையில், அவருக்கு அநுரூபமான ஒரு மனைவி நேரவே அவளைத் திருமணம் செய்துகொண்டு அவா கருஹஸ்த தாமங்களைச் செய்து கொண்டு காலத்தை நயிப்பிதது வந்தா. இந்த ஸமயம் ஸ்ரீ யாமுநாசாயா அதிவருத்த ராயிருந்த காலம் ஸ்ரீரங்கத்தில் இருந்துகொண்டு அவா அநேக 'சிஷ்யர்களுக்கு அப பொழுது வேதாந்த கரந்தங்களை பரவசம் செய்து வந்து கொண்டிருந்தார் காணாணிகமாக ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாயருடைய மேதையையும் பகவத் பக்தியையும் அதுஷ்டாநப் பெருமையையும் பற்றி ஸ்ரீ யாமுநாசாயா கேட்டு, அவரைத் தம் மிடம் அழைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்னும் ஆவலுடையவராய், மஹா பூணா னன்னும் தமது சிஷ்யரொருவரை ஸ்ரீரங்கமிருந்து காஞ்சிபுரத்திற்கு அனுப்பினார். ஸ்ரீராமாநுஜாசாயரும் ஏற்கெனவே ஸ்ரீ யாமுநாசாயருடைய மஹிமையைப் பற்றிப்பல வாறுக்க கேட்டிருந்த படியால், இவ்விதம் அவா தம்மை அவரிடம் வரும்படி நியமித்த தைப் பெரியதொரு பாக்யமாக நினைத்து உடனே அந்த மஹா பூணருடன் ஸ்ரீரங்கம் புறப்பட்டுப்போனார் அவா ஸ்ரீரங்கம் சோந்த திருத்தில், அவா வருவதற்கு இரண்டொரு முஹூர்த்தம் முன்னதாக ஸ்ரீ யாமுநாசாயருக்கு பரண வியோகம் நோந்து விட்டது அப்படி நேர்ந்ததில் மிக்க சோகமடைந்தவராய், ஸ்ரீராமாநுஜாசாயா, ஸ்ரியாமுநாசாய ருடைய உத்தர கரியைகள் முடியும் வரையில் அவ்விடம் இருந்துவிட்டு, திருமப் காஞ்சி புரம் வந்து முனபோலவே பகவத் ஸநிதியில் கைங்காயங்களைச் செய்து கொண்டு வந்

தாரா அந்தக் காலத்தில், ஸ்ரீ தேவராஜப் பெருமாளிடம் இருந்த பரிதயதீயத்தால் காலம் முழுவதையும் பெருமான ஸ்ரீரீதியிலேயே செலுத்திக் கொண்டு வேறு விஷயங்களுல்லாவற்றையும் மறந்து பகவதேக சித்தராய வாதத்திதது வந்த காஞ்சிப்பூணா என னும் ஒரு சூதர பகதருடன் இவருக்கு ஸ்மாகமம் நோந்தது அப்பொழுது அவ்விருவருக்கும் பரஸ்பரம் ஸௌஹாரகதம் பரபலமாக உண்டாயிற்று இ- விதம் அந்த ஸுஹருத்ததுடன் பகவத் குணத்துவத்தையே செயதுகொண்டு ஸவலப் காலம் கழிந்தபின், ஸ்ரீராமாநுஜாசாயருக்கு ஸ்ரீரங்கம் போகவேண்டுமென்றும் ஸ்ரீ யாமுநாசாயருடைய சிஷ்யரான ஸ்ரீ மஹாபூணரிடமிருந்து மந்தரோபதேசங்களைப் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்றும் தவரை ஒன்று உண்டாகி ஸ்ரீகாஞ்சிப்பூணரிடம் தமது அபிபராயத்தைச் சொல்லிவிட்டு அவரிடமிருந்து புறப்பட்டு வருகையில், மார்க்கத்தில் ஸ்ரீ மதுராந்தகத்தில் ஸ்ரீமஹாபூர்ணரை ஸந்திக்கும்படி நோந்தது. எதிர்பாராத இந்த ஸந்தியால் இருவரும் மிக்க ஸந்தோஷம் அடைந்தார்கள். உடனே அவ்விடத்திலேயே ஸ்ரீ மஹாபூர்ணா ஸ்ரீராமாநுஜாசாயருக்கு 'அஷ்டாங்கம்' என்னும் மந்தராகந்ததை உபதேசம் செய்தார். உபதேசம் ஆனபிறகு இருவருமாகக் காஞ்சிபுரம் சேர்ந்து கொஞ்சகாலம் வேதாந்த விசாரங்களைச் செய்துகொண்டு காலத்தைப்போக்கி வந்தார்கள். பிறகு, ஸ்ரீ மஹாபூணா காஞ்சிபுரம் திருமயிப் போகும்படி எம்பலிக்கவே, ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாயரும் ஸமஸாரக்திலிருந்து விரகராய நான்காவது ஆசரமத்தை ஸங்கரித்தது, ஸ்ரீதேவராஜப் பெருமாள் ஸ்ரீரீதியிலேயே இருந்துகொண்டு, தமமை ஆசரயித்த ஆஸ்திகாக்களெல்லாருக்கும் வேதாந்த பரவசநம் செய்து கொண்டு வந்தார். இக்காலத்தில், காஞ்சிபுரத்திற்கு ஸமீபத்தில் இருக்கும் கூடம் ஒன்னும் கராமத்தில் வலித்தது வந்த மிக்க கரிகரான ஸ்ரீ கூரேசன் என்னும் ஒரு ஆஸ்திகரும், ஸ்ரீராமாநுஜாசாயருடைய பாகிரேயரான தாசரதி எனப்பவரும் இன்னும் மறறவாகளும் அவரை ஆசாரயனாக வரித்து அவருடைய முகய சிஷ்யர்களாக இருந்து வந்தார்கள்.

இவ்விதம் ஸவலப் காலம் சென்ற பிறகு ஸ்ரீரங்கத்திலிருந்து அநேக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் ஸ்ரீராமாநுஜாசாயரை ஸ்ரீரங்கம் வரவேண்டுமென்று பராகத்திக், அந்த பராததனைக்கு இன்னகி, தமது ஆபக சிஷ்யரான தாசரதி எனப்பவருடன் ஸ்ரீரங்கம் போய்ச் சேர்ந்தார் இவா காஞ்சிபுரத்தை விட்டுப் புறப்பட்டுப் போன ஸவலப் திருங்களுக்கெல்லாம், ஸ்ரீ கூரேசனும், தமது தன்மெல்லாவற்றையும் ஏழை ஜங்கங்களிடம் பங்கிட்டு விட்டு, தாமும் தமது பதநியமாக ஸ்ரீராமாநுஜாசாயரிடம் போய், அவ்விடத்தில் உஞ்சு வருத்தி செய்து அதனை ஜீவித்தது, ஆசாரய கைங்காயத்தைச் செய்து கொண்டு பரமாரந்தத்தை அதுபவித்து வந்தார் ஸ்ரீராமாநுஜாசாயரும், இந்த ஸமயத்தில், தமக்கென்று சில உயர்ந்த ரஹஸ்ய உபதேசங்களை ஜாகரதையுடன் ஸமரக்ஷித்துக் கொண்டு வந்த ஸ்ரீயாமுநாசாய சிஷ்யர்களான கோஷ்டிப்பூணா முதலான ஆசாரயர்களே, சாஸ்தரத்தில் சொல்லியிருக்கிறபடி உபஸ்தநம் செய்து அவர்களிடமிருந்து அந்த உபதேசங்களெல்லாவற்றையும் யதாவததாகப் பெற்றுக் கொண்டார் ஸ்ரீகோஷ்டிப்பூணரிடமிருந்து மந்தரங்களை கரஹிப்பதற்காக ஸ்ரீராமாநுஜாசாயர் பதினெட்டு தடவை ஸ்ரீரங்கமிருந்து திருக்கோட்டிப்பூர் போய் வந்ததாக ஜதிஹ்யம் சொல்லுகின்றது இக்காலத்தில்தான், திருப்பதி யாந்தரையாகப் போய் அவ்விடத்தில் ஒருவாஷ்காலமிருந்து தமது அம்மானகிற ஸ்ரீ சைல்பூணரிடமிருந்து ஸ்ரீ ராமாயணத்தின் ரஹஸ்யா ததங்களை கரஹித்தார்.

இப்படி ரஹஸ்யாத்தவங்களின் உபதேசங்களுள்ளாவற்றையும் பெற்ற பிறகு, பூர்வாசாயாகனால் பரம்பரையாக உபதேசிக்கப்பட்டுவருகின்ற விசேஷாததங்களெல்லாவற்றையும் பிறகாலத்தில் வரும் மஹா ஜநங்களின் உபகாரத்தின்பொருட்டு கரந்த ரூபமாக எழுதிவைக்கவேண்டுமென்னும் ஓர் அதுதாரமான எண்ணம் ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாயருக்கு உதித்தது. அகன பரமாக அவர் அதுகாஹித்தருளிய முதல் கரந்தம், இந்த ஸ்ரீ வேதாந்த ஸங்கரஹமே பிறகு ஸ்ரீ வயாஸ ஸூத்ரத்திற்கு பாஷ்யம் எழுத ஆரம்பித்தவராய், அதைப் பூர்வாசாயாகன் அதுகாஹித்திருக்கும் பரகாரம் எழுத விரும்பி, அதற்காக ஸ்ரீ ராமாநுஜாசாயர் தமது சிஷ்யராகிற் ஸ்ரீ கூரேசனுடனும் இன்னும் வேறு சிஷ்யர்களுடனும் உத்தரதேச யாதரை போய் காசமீரதேசம் சோரது அவ்விடத்தில் இருந்த ஸ்ரீபோதாயர் வருகையைப் படித்து, பிறகு அவ்விடமிருந்து திரும்பி ஸ்ரீ ரங்கம் வந்து, ஸ்ரீ கூரேசனுடைய ஸஹாயத்தைக் கொண்டு ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அதுகாஹித்தருளினார். இந்த யாதரையிட ஸ்ரீகூரேசனைத் தவிர்த்து வேறு அநேக சிஷ்யர்களுக்கும் கூடப் போனாகனென்றும், முதலில் ஆழ்வார் திருக்கரீ முதலிய தக்ஷிணதேசங்களுக்குப்போய் பிறகு அங்கிருந்து அநந்தசயம் மார்க்கமாக தவாரகை மதுரை பதிகாசிரமம் போய் அங்கிருந்து காசமீர சோரத்தாகத் தெரியவருகிறது. காசமீரத்தில் இருக்கும் பொழுது அவர்களுக்கு வருத்தி கரந்தத்தைப்படிப்பதற்கு மாதரம் அதுமதி கிடைத்ததென்றும் அதன் பரதி ஒன்றை எழுதிப் போவதற்கு அங்கிருந்தவர்கள் அதுமதி கொடுக்கவில்லை யென்றும், அதற்காக ஸ்ரீ கூரேசன் அங்கிருந்த காலத்தில் வருத்தி கரந்தம் முழுவதையும் நெட்டுருசு செய்து வந்தார் என்றும் ஜதிஹயம் சொல்லுகின்றது வருத்தி கரந்தத்தின் வாக்யங்களென்று சில வாக்யங்கள் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் தென்படுகின்றனவென்பதே இவ் வருத்தி கரந்தத்தின் ஆதாரத்தைக் கொண்டே ஸ்ரீபாஷ்யத்தை அதுகாஹித்தார் என்பதற்குப் போதுமான பரமாணம் இந்த வருத்தி கரந்தத்தைப் படிக்கும்பொருட்டு இவ் காசமீர யாதரை செய்தார் என்பது உண்மையாக இருக்குமோவென்று சங்கிப்பாசிருண்டு பாதக பரமாணம் அகப்படாத வரையில் ஜதிஹயங்கள் எல்லாம் நமக்கு பரமாணங்களேயாகையால், இப்படி அவர்கள் சங்கிப்பதற்கு எவ்வித ஹேதுவுமில்லை.

ஸ்ரீ பாஷ்யத்தை அதுகாஹித்த பிறகு, வேதாந்த ஸாரம் வேதாந்த தீபம் என்னும் கரந்தங்களையும், ஸ்ரீபாஷ்யத்தின் ஸங்கரஹமாக படிக்கிறவர்களின் ஸௌக்யத்தை உத்தேசித்து, தனித்தனியே செய்தருளினார் இவைகளுக்குப் பிறகு பகவத கீதாபாஷ்யமும் கத்யதரயமும் நிதய கரந்தமும் அதுகாஹிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீரங்கத்தில் இருந்து கொண்டு இவ் ஆசிரிதர்களை அதுகாஹித்த காலத்தில் ஆயிரக்கணக்காக ஜநங்கள் இவருடைய திருவடிகளை ஆசரயித்தார்கள். சற்றேறக்குறைய எழுநூறு ஸயாலிகளும், எழுபத்திரான்கு வரிமஹாஸநாதிபதிக னென்று பிறகு ஸ்ரீராமாநுஜாசாயரால் பொறுக்கி எடுத்து நியமிக்கும் படியான பலவித யோக்யதையுள்ள பெரியோர்களும், இன்னும் கணக்கற்ற அநேக புணிய புருஷர்களும் ஸதீகளும் ஸ்ரீராமாநுஜாசாயரை தைவமாகவே தொழுது வந்ததாகத் தெரிகின்றது. சற்றேறக்குறைய எழுபது திருக்கூத்தரங்கள் ஆகும் வரையில் அவர் அவ்விடமே இருந்தார். ஸ்ரீயாமுநாசாயருக்கு பரண வியோகம் நோந்த பொழுது, ஸ்ரீராமாநுஜாசாயர் அவருடைய தேஹத்தை ஒத்துப் பார்த்ததாகவும், அப் பொழுது அவருடைய வலதுகை விரல்களுள் மூன்று விரல்கள் முடங்கி இருந்ததைப் பார்த்து ஸமீபத்தில் இருந்தவர்களை 'இது ஏன்?' என்று கேட்க அவர்கள் 'ஸ்ரீயாமுநாசாயருக்கு மூன்று மனோரதங்கள் இருந்தன, அவை நிறைவேறுததால் அந்த மூன்று

வீரல்களும் முடங்கி இருக்கின்றன' என்று சொன்னதன்பேரில், ஸ்ரீராமாதுஜாசாயா அந்த மனோரதங்களைத் தாம் நிறைவேற்றி வைப்பதாக ஒத்துக் கொண்டதாகவும், அப்படி அவா ஒத்துக்கொண்டவுடன் அந்த வீரல்கள் நிமிரத்தாகவும் ஒரு ஐதிஹ்யமுண்டு. ஸ்ரீவ்யாஸ் ஸூத்ரங்களுக்கு பாஷ்யம் ஒன்று எழுதவேண்டும் என்பது அந்த மூன்று மனோரதங்களுள் ஒன்று. அது இப்பொழுது நிறைவேற்றிவிட்டது மற்ற இரண்டும், ஸ்ரீசட்கோபனிடமும் ஸ்ரீபராசர மஹாவுயிடமும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாருக்குமுள்ள பரதிபத்தியை ஸூசிப்பிக்கும் பொருட்டு அவர்களுடைய பெயரைத் தஞ்சைத் பாத்ரங்குளான இரண்டு ஸ்ரீவைஷ்ணவ விதவார்களுக்கு வைக்கவேண்டும் என்பவைதாம். இவைகளையும் நிறைவேற்றும் பொருட்டு, தமது அம்மர்களுக்கும் ஆசாயங்குவிருந்த ஸ்ரீசைல் பூணருடைய குமாரருக்கு ஸ்ரீசட்கோபனுடைய திரு நாமமாகிற் 'குருகேசன' என்னும் பெயரையும், தமது ஸுஷ்ருகதாக்கவும் சிஷ்யராகவுமிருந்த ஸ்ரீகூரேசனுடைய குமாரருக்கு 'பராசரா' என்னும் பெயரையும் ஸ்ரீ ராமாதுஜாசாயியர் அதுகூறித்தார் என்பதும் ஐதிஹ்யம். இவர்கள் இருவரும் அந்தந்தப் பெயருக்குத் தஞ்சைத் பாத்ரங்குளே என்பது அவரவர்கள் செய்துள்ள க்ரந்தங்களால் நன்கு வெளிவரும். குருகேசன் என்பவர் ஸ்ரீசட்கோபனுடைய திருவாய் மொழிக்கு 'ஆறியரப்படி' என்னும் ஒரு அத்யத் புகமான வயாக்க்யாநத்தைச் செய்தருளியிருக்கிறார். ஸ்ரீபராசரார் செய்யப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களுள் ஸ்ரீஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யமும், ஸ்ரீரங்கராஜ ஸதவமும் ஸ்ரீகுணரதநகோசமும் இவை மூன்றுமே அவருடைய ப்ரவித்திக்ரூப போதுமானவை.

வாத்தகத்தில் ஸ்ரீ ராமாதுஜாசாயருக்கு ஸவல்ப கஷ்டங்களைக் கொடுக்கும் ஸம்பவங்களும் சில நேரத்தன் அப்பொழுது சோன தேசத்து அரசனாயிருந்த சூலோத துங்க சோழன் என்னும் ஒரு வீர சைவன், 'சிவனே பரதேவதை' என்பதை ஒத்துக் கொண்டு ஒரு பகரத்தை அனுப்புவது வேண்டுமென்று ஒரு கட்டளையை ஸ்ரீராமாதுஜாசாயருக்கு அனுப்பினான். ஸ்ரீ கூரேசன் என்னும் ஸ்ரீராமாதுஜாசாயருடைய சிஷ்யர், தாமே போய் நாராயண பரதவத்தை ஸதாபித்து வருவதாக ஸ்ரீராமாதுஜாசாயரிடமிருந்து அதுமதிபெற்று, சோன ராஜனுடைய ஸதஸஸூக்து, ஸ்ரீ மஹாபூரணா என்னும் ஸ்ரீ ராமாதுஜாசாயருடைய முதல் ஆசாயருடன் கூடப் போய்ச் சோரதாரா அங்கே போய் இருவரும் வாதம் செய்த காலத்தில் அரசனுக்குக் கோபம் உண்டாகி அவர் இவர்களுடைய கண்களையும் பிடுங்கிவிடுமபடி உத்தரவு செய்தான் அப்படியே அவர்களுடைய கண்கள் பிடுங்கப்பட்டன. அந்த வரணத்தினால் அவர்கள் திரும்பி ஸ்ரீரங்கம் வரும் காலத்தில் ஸ்ரீ மஹாபூரணருக்கு வரணத்தின் வயதை, அதிகரித்து மரணத்திலேயே மரணம் நேரத்தது ஸ்ரீ கூரேசன் மாத்ரம் சரம்பப்பட்டு ஸ்ரீரங்கம் சோரதாரா அப்பொழுது ஸ்ரீரங்கத்தில் அரசன் உத்தரவால் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்கு பட்டணத்தினுள் பரவேசம் தடைபட்டிருந்த படியால், அவர் அங்கிருந்து திரும்பி பெரிய பரயாஸத்துடன் மதுரை நோக்கிப்போய் திருமாலிருஞ்சோலை சோரதா அவவிடத்திலுள்ள சில ஸூது ஜங்குகளால் ஆதரிக்கப்பட்டு அவவிடத்திலேயே வலித்து வந்தார். அரசனிடமிருந்து 'முதல் உத்தரவு வந்தவுடனே, ஸ்ரீராமாதுஜாசாயரும் ஸ்ரீரங்கத்தில் இருக்க பயந்து, ஸ்ரீகூரேசனுக்கு என்ன நேர்த்ததோவென்று சங்கித்துக்கொண்டே, சில சிஷ்யர்களுடன் ஸ்ரீரங்கத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு இரவிலேயே வெளிவந்து, கராமத்திலிருந்து கராமம் ஒடி, நீலகிரி காட்டைச்சேர்ந்து, கடைசியாக மைஸூருக்கு மேற்கில் 50 மைல் தூரத்திலுள்ள வஹகி புஷ்கரிணி எனலும், ஒரு இடம் போய் அங்கிருந்து புறப்

பட்டு தங்கக்கூடிய இடமொன்றைத் தேடிவருகையில், கிழக்கில் ஸௌகராமம் எனனும் ஒரு கராமம் சேர், அவ்விடத்தில் இருந்தவர்கள் கொஞ்சம் ஆகரிக்கவே அவ்விடத்திலேயே சில காலம் தங்கி இருந்தார் ஆந்தர பூரணர் என்று பிறகு பரவியதி பெற்ற சிவ்யா ஒருவா அப்பொழுது அவரை ஆசிரியதாரர். 'அந்த ஸமயத்தில், ஸமீபத்திலிருந்த தொண்டனூர் எனனும் ஒரு இடத்தில், தவாரஸூத்ரம் எனனும் ஒரு சிறிய ஹைந சேசத்தாசன், பிசாசத்தால் பீடிக்கப்பட்ட தனது புதரியுடன் மாந்தரிகாக்களைத் தேடி வந்திருந்தான் ஸ்ரீராமாதுஜாசாராயர் அவ்விடம் போனபொழுது, அந்த அரசன் யாரோ ஒரு பெரியவா அவ்விடம் வந்திருக்கிறார் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அவரை வரவழைக்க, அவர் அந்த அரசனிடம் போய் அவனுடைய வேண்டுகோளின் பேரில் அவனுடைய பெண்ணுக்கு சிகிதலை செய்வதாய் ஒதுக்ககொண்டு இரண்டொரு நாள் தன்னுடைய கமண்டலு் தீர்த்தத்தால் பகவர் நாமத்தை ஜபித்து அந்த ராஜ குமாரத்தியைப் ப்ரோக்ஷித்து வந்தார். அந்த ப்ரோக்ஷண மாத்ரத்தாலே அந்தப்பெண் ஸகல வயாதியும் நீங்கினவளாய் எழுந்திருக்க, அரசன் மிக்க ஸந்தோஷமடைந்து, ஸ்ரீ ராமாதுஜாசார்யருடைய மஹிமையையும் அவருடைய சப குணங்களையும் பார்த்து அவருடைய திருவடிகளை ஆசிரயித்து, பிறப்பினால் தனக்குக் கிடைத்திருந்த ஹைந மகத்தைத் துறந்து வைஷ்ணவ மதத்தைத் தழுவின்வருனான். பிறகு அவ்விடத்தில் அநேக ஹைநர்கள் ஒன்று சேர்ந்து ஸ்ரீராமாதுஜாசாரயருடன் மதவிஷயமாக வாத்தம் செய்ததாகவும், அப்பொழுது ஸ்ரீராமாதுஜாசாராயர் ஒரு திறைக்குள் போய் ஆயிரம் சிவஸஸூகளுடன் கூடிய ஆகிசேஷர்களை ஆவிரப்பவித்து, எல்லாருக்கும் ஏக காலத்தில் பரத்யுத்தரம் அளித்ததாகவும், அது கண்ட ஹைநர்கள் பயந்து திக விதிககாக ஒடி விட்டதாகவும், ஐகிஹயம் சொல்லுகின்றது

இம்மாதிரி அந்தக் தொண்டனூரிலேயே இருபது வாஷ்காலம் இருந்துகொண்டு ஸ்ரீராமாதுஜாசாராயர் அநேக ஜநங்களுக்கு ஆத்மோஜ்ஜீவநோபாயங்களை அநுகரஹித்து வந்தார் அப்பொழுது அவ்விடத்தில் அவருடைய திருவடிகளை ஆசிரயித்தவர்களுள் அநேக ப்ரவிர்த வித்வாந்களுமுண்டு. அவர்களுடைய ஸந்ததியில் ஜநித்த சில பெரியோர்கள் இப்பொழுதும் அவ்விடத்தில் காணப்படுகிறார்கள் மைஸூருக்குச் சொஞ்சம் வடக்கிலுள்ள மேல்கோட்டை என்று வழங்கிவரும் திருநாராயணபுரம் எனனும் திவ்ய தேசத்தில் ஓரிடத்தில் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திவ்ய மங்கல் விகரஹமொன்று பூமியில் புதைந்து கிடக்கின்றது என்று ஸ்வபந்தத்தில் தெரியவர, ஸ்ரீராமாதுஜாசாராயர் மறுதிரம் அவ்விடம்போய் அந்த விகரஹத்தைக் கண்டுபிடித்து எடுத்து அதை அந்தத் திருநாராயணபுரத்திலேயே பரதிஷ்டை செய்து, அவ்விடத்தில் அந்தப் பகவானுக்கு ஒரு பெரிய கோயிலையும் கட்டினார் அப்பொழுது மற்றொரு நாள் ஸ்வபந்தத்தில் 'மற்றுமோர் அதிசயம் அவருக்குத் தென்பட்டது ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திவ்ய மூர்த்தியாகிற் ராமபரியா எனனும் விகரஹமொன்று டில்லியில் ஒரு மலேசச ராஜ புதரியிடம் இருப்பதாகவும் 'அதை மீட்டுகொண்டு வருவதாகவும் அந்த ஸ்வபந்தத்தில் காணவே, உடனே அவர் அதைக்கொண்டு வருவதற்கு உதயுகதராய டில்லிக்குப்போய் மஹத்தான ப்ரயாஸத்தின் பேரில் தமது இஷ்டத்தை ஸாதித்துக்கொண்டு, திருமபி வந்து, திருநாராயணபுரத்தில் அந்த விகரஹத்தை பரதிஷ்டை செய்து சரஸ்தாங்களிற் சொல்லியிருக்கிறபடி நிகய திருவாராதநங்களும் உதஸவம் மூதலானவைகளும் சாசவதமாக நடைபெறுவதற்கு வேண்டுவனவான ஏற்பாடுகளையும் செய்துவைத்தார் மைஸூர் மஹாராஜனும் ஸ்ரீராமாதுஜாசாரயருடைய ஜஞாநத்தையும் சுக்தியையும் கண்டு அவரி

டம் பூண பரதிபத்தி யெய்து பகவத னைங்காயத்திற்கு அபேக்ஷிதங்களான உபகாரங்
களெல்லாவற்றையும் செய்து வந்தான் ஸ்ரீ கூரேசனுக்கும் ஸ்ரீமஹா பூணருக்கும் ரோ
நக் லப்தமும் அவருடைய காதலுக்கு அப்பொழுது பரம்பரையாக எட்டிற்று அவா
ளைப்பற்றி மிகவும் துக்கித்து ஸ்ரீ கூரேசனைப் பாகக வேண்டுமென்னும் ஆவலுடன்
அவா அவ்விடமிருந்து புறப்பட்டா அங்கிருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களெல்லாரும் அவா
பரயாணத்திற்கு ஸநாஹம் செய்வதைப்பார்த்து, அவருடைய பரதிகருதி ஓனறை
விகரஹ ஸுபமாகத் திருநாராயண புரத்தில் எழுந்தருளப் பண்ணுவதற்கு அதுமதி
கொடுக்கவேண்டு மென்று பராதிபத்திக, அவ்வதும்தியைக் கொடுத்துவிட்டு, அவ்வி
டமிருந்து புறப்பட்டு அதிக தவரையுடன் ஸ்ரீரங்கம் வந்து சேர்ந்தா சோனதேசத்
தாசனுகிய குலோத்தங்கனுடைய காலமும் அதற்குள் முடிந்தவிட்டபடியால் இவ
ருக்கு ஸ்ரீரங்கம் வருவதிலும் அவ்விடத்தில் முன்போல் லித்தகாரத் பரவச்சம் செய
ல்திலும் எவ்வித சரமமும் ஸம்பவிக்ஷயிலே நேர ஹீரான ஸ்ரீ கூரேசனையும்
எந்தித்து, அவருடைய துக்கத்தால் மிகவும் துக்கிதராய், அவருடைய மஸஸுக்கு ஆச்
வாஸ கரங்களான வாசுதேவீச சொல்லிக்கொண்டும் ஹிதங்களான காராயங்களைச்
செய்துகொண்டும் யதா பூவம் லித்தகாரத்ததைத் தழையுச் செய்வதில் பரவருத்தராய்
கொஞ்ச காலம் எழுந்தருளி இருந்தா சோனதேசத்தாசனுடைய கொடிய ராஜ்ய நிர்
வாஹம் நடந்துவந்த பொழுது, சித்தம்பரத்தில் திருக்கோயில் கொண்டிருந்த ஸ்ரீகோவிந்த
ராஜப்பெருமானுடைய விகரஹத்திற்கு அபாயம் வரும்போல் இருந்ததைப் பார்த்த சில
ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அந்த விகரஹத்தை அவ்விடமிருந்து எடுத்துக்கொண்டு திருப்பதியில்
ஒளித்து வைத்திருக்கிறார்கள் என்னும் வருத்தகாரதம் அவருக்கு அப்பொழுது தெரிய வந்
தது அதை அறிந்த அவா, ஸ்ரீ கோவிந்தராஜனை மறுபடியும் பரதிஷ்டை செய்யவேண்டு
மென்று விரும்பி, அகநாகாதத் திருப்பதிகு எழுந்தருளி, அவ்விடத்து ஐங்களுடைய
பாராததையின் பேரில், திருப்பதியிலேயே ஒரு கோயில் நிர்மாணம் செய்து அந்த விக
ரஹத்தை அவ்விடத்தில் பரதிஷ்டை தெயதா. இப்பொழுதும் கீழ்க்கிருப்பதியில் அந்த
எம்பெருமான ஸேவை ஸாதிப்பதை எல்லாரும் பாககலாம் பிறகு அவ்விடமிருந்து
ஸ்ரீரங்கம் திரும்பி எழுந்தருளி, கொஞ்ச காலம் முன்போல் ஐங்களுக்கு உபகார
மான காராயங்களைச் செய்துகொண்டிருந்து விட்டு, ஸ்ரீ பகவானுடைய நியமம் நேரவே
பராகருதமான இந்தத் திருமேனியை விட்டு விட்டு, நிதய விபூதியை அலங்கரிக்கும்படி
ஸம்பலித்தது அப்படி திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளுகையில் அவருக்கு தூற்று இருபது
திரு நக்சுதரங்கள் ஆயின அவா திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளுவதற்குக் கொஞ்ச காலம்
முன்னதாகவே ஸ்ரீகூரேசனும் பரம்பதமடைந்தா

இது, இந்த மஹாதுடைய திவ்ய சரிதரம் இவா ஸகல் கல்யாண குணங்களாலும்
நிறைந்தவராக இருந்தா என்பதை நிரூபிக்க ப்ரயதரப்படுவது அநாவசயமே இவரு
டைய சரிதரத்தில், இவ்விடத்திற் சொல்லப்படாமலிருக்கும் சில ஐதிஹ்யங்களை யதா
தமென்று நினைத்து இவாமிது சிலா அது காணமாகச் சிலதூஷணங்கள் செய்வதை நாம்
அறிவோம் அந்த ஐதிஹ்யங்களெல்லாம் பொய்யாகையால், அந்தத் தூஷணத்திற்கு
அவகாசமே இல்லை. ஒரு ஸமயத்தில் ஸ்ரீகாஞ்சீபூணா என்னும் தமது சூத்ர ஸ்ஹ
ருத்தைத் தமது கருஹத்திற்கு போஜந்ததிற்குக் கூப்பிட்டு அவ்விடத்தில் தனக்கிருந்த
பரிதயதிகையத்தால் அவா போஜனம் செய்த பிறகு பாககியிருந்த அந்தத்தைத் தாம்
புஜிக்க ஸ்ரீராமாதுஜாசாயா உதயுகதராயிருந்தாரென்றும், தமது ஆசாயரான மஹா

பூணரும் தாமுமாக ஓரே கருஹத்தில் வலித்திருந்த பொழுது ஒரு ஸமயத்தில் தமது பதவி ஆசாய பதவியுடன் சச்சரவு செய்கதைப் பார்த்து, கோபங்கொண்டு, பதவியை அவருடைய தகப்பன் கருஹத்திற்கு அனுப்பிவிட்டு, அந்தக் கோபத்தாலேயே கருஹஸ்தாசாமத்தை விட்டு விட்டு நாலாவது ஆசாமத்தை அவசீகரித்தாரென்றும், ஸ்ரீ கோஷ்டி பூணரிடம் பதினெட்டு கடவை போய அவரிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட ரஹஸ்ய மந்திரங்களை, அவருடைய சியமந்தகிற்கும் அவரிடம் தாம் செய்திருந்த பரதி ஜனனுகும் விருத்தமாக, மந்திர கரஹணம் செய்து கொண்ட உத்தராக்ஷணத்திலேயே, பஹிரங்கமாக அதிகாரி அநதிகாரி வாசியற், எல்லாரும் உஜ்ஜீவந்தகதைப் பெற்றவேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் பெருங்குடம்பலில் ஸகல ஜநங்களுக்கும் தெரியும்படி உறக்கச் சொல்லி உபதேசித்துவிட்டாரென்றும், தாம் ஸநயாவியாக இருந்த காலத்தில் ஒருஸமயம் தமக்கு ஒரு ஆபத்தேரவே தமமை அந்த ஆபத்திலிருந்து தப்பிவித்துக்கொள்ளும் பொருட்டு வேஷம் மாறாடி கருஹஸ்தா போல் வஸந்தரம் முரலியவைகளைத் தரித்துக் கொண்டு அம்மாதிரி அதுஷ்டாநாதிகளைச் செய்து வந்தாரென்றும், டிஸலியிலிருந்து ஸ்ரீராம பரிய விகரஹத்தை மீட்டு வருவதில் பஞ்சமாகனால் தமக்குக் கிடைத்த ஸஹாயத்தைப் பற்றி, அவர்களுக்கு அந்த ஆய பரவேசத்தை, அது சாஸ்தரவிரகதமென்று தெரிந்து கொண்டே, அநுகரஹித்தாரென்றும், தொண்டனூரிஸ் ஜைநாகளை வாத்தத்தில் ஜயித்த பிறகு அந்த அரசன் தனக்கு விசேஷயுயிருபத்தை அவஸம்பித்து, அவனைக் கொண்டு தமக்கு பரதி வாதிக்களாயிருந்த அநேக ஜைநாகளைக் கல் காணத்தில் போட்டு ஆட்டு வித்தாரென்றும், இன்னும் இவ்விதங்களான பல ஜதிஹயங்களைச் சிவா சொல்லி வருவது உண்டு அவையெல்லாம் சாஸ்தரத்திற்கு விருத்தமான நடவடிக்கைகளானதால், அப்படி சாஸ்தரத்திற்கு விருத்தமான அதுஷ்டாநாதத்தில் அவர் பரவாத்தித்தாரா என்று சொல்வது கொஞ்சமேனும் நம்பத்தகுந்ததன்று ஸ்ரீராமாநுஜாசாயரிடம் தமக்குள்ள கௌரவாதிசயத்தால், அவருடைய சிஷ்ய பரசிஷ்யர்களுட்கு, இம்மாதிரி ஜதிஹயங்களைக் கல்பித்து அவருடைய சரிதரத்திற் சோதனா விட்டாரென்றே நாம் கரஹித்தல் வேண்டும் பாதக பரமாணங்களுள்ள ஜதிஹயங்களெல்லாம் அபரமாணங்களே.

ஸாவ ஜநங்களும, ஆதிமோஜ்ஜீவநம் பெற்றவேண்டும் என்னும் தீவரமான ஆவலும், வர்ணத்தாலும் தந்தாலும் ஜநாந்ததாலும் அதி நிஹீராகளாயுள்ளவர்களிடமும் நற் குணங்கள் ஏதாவது தென்பட்டால் அதை எவ்வித ஆகரஹமுமின்றிக்கே பரீதியுடன் ஆதரிக்கும் உதாரத்தன்மையும், பூத ததையும், ஸதய வசநமும், இன்னும் இவைபோன்ற பல உத்தம குணங்கள் ஸ்ரீராமாநுஜாசாயரிடம் ஸவாபாயிகங்களாகவே இருந்து வந்தன வென்பது அவருடைய சரிதரத்திலிருந்து நன்கு விளங்கும். இவையெல்லாவற்றையுங் காட்டிலும் மிக உயர்ந்ததான வேறு ஒரு குண விசேஷம் அவரிடம் இருந்தது. அந்தக்குணம் புருஷ பரயுத்தந்தாவாவது ஜநாந் விசேஷத்தாலாவது ஸாதித்துக்கொள்ளத்தகுந்ததன்ருகையால், அதை, அவர், பகவானுடைய அருளாலேயே பெற்றிருந்தாரென்று சொல்லவேண்டும். அந்தக்குணமாவது, அவர் பகவானிடத்தில் செய்து வந்த உத்தமமான ஹாரத்தபுகதியே. பரீதி எனப்பது புருஷ பரயுத்தந்தால் ஏற்படுத்திக் கொள்ளக்கூடியதன்று. அது ஹருதயத்திலிருந்து தானாக பரவஹிக்கவேண்டுமென்று லௌகிக நிருபகர்கள் சொல்வார்கள். அந்த பரீதி ஸாமான்ய ஜநங்களிடம் செய்யப்பட்டதாயிருந்தேயானால் அதை ஜநமாந்தர வாஸநையால் உண்டானதென்றும், அதுவே பக

வார் விஷயத்திற் செய்யப்பட்டு அதிசயிதமாயிருத்தேயாலால் அதைப் பகவத் கருபை யால் ஏற்பட்டதென்றும் வைதிகர்கள் சொல்வார்கள ஆழ்வார விஷயத்திற் போல் ஸ்ரீராமாநுஜாசாயா விஷயத்திலும் இந்த பரீதி எவ்வித மயாவும்ற்றதாகவும் மிக அதிச யிதமாகவும் இருத்தபடியால் எம்பெருமான அருள் அது கிடைத்ததென்றே சொல்லுதல் வேண்டும் ஸ்ரீராமாநுஜாசாயருடைய ஜஞாநப் பெருமையைப் பற்றி அவருடைய காரதங்கனே பறக்கப் பேசும்

இமம்ஹாற செய்தருளி யிருக்கும் காரதங்கனாவன — (1) ஸ்ரீ வேதாந்த ஸ்வகா ஹம், (2) ஸ்ரீ பாஷ்யம் என்று சொல்லப்படும் சாரீரக ஸூத்ரபாஷ்யம், (3) பகவத்கீதா பாஷ்யம், (4) வேதாந்த ஸாரம், (5) வேதாந்த தீபம், (6) கந்த நாயம், (7) நித்ய கரந்தம், ஆக ஏழு

ஸ்ரீ ராமானுஜாசாரயருடைய காலம். ¹⁰¹⁷⁻¹¹³⁷ ~~917-1037~~ A. D.

யொஸாவது தங்கியது விவரத்தோராவும் டீஷ்டெரு
வடாழ்வெஜெ ருந்தடிபு ஹகருநி கூவடும் ஹஜீயாபாவாடி |
காமடும் வெஹி கெஹுஹெஹெகெஹெஹெ மகஷம் மராவும்
காராணம் வுநியிஹ மகஷணம் நிஜீயாத் தாம் மெய்வெ ||

ഖംഗീചന്ദ്രം വാണുജ്യോത്സവം.

1	உமதுபுராசு	...	1-4
2	வசுபுசு வுமு	...	5-16
3	முசுபுசு வுமுசு	...	17-19
4	வசுபுசு வுமுசு	...	20
5	யாதுபுசு முசு வுமுசு	...	20

6	'தத்தேனி' இத்தூழிக்காரணவாக்யாநாந் நிவிபுஸெஷ வா _வ தநிராவஸு	...	21—35
7	'வதத் ஜதாநத்' இத்தூழி சொபகவாக்யா நாந் நிவிபுஸெஷவா _வ தநிராவஸு		65—72
8	நிவிபுஸெஷவஸு _வ நி ப்ரூபாணாஸாவஸு	...	83—85
9	ஸயம்புக்ராஸ வஸு _வ நி _வ ஸவிஸெஷா _வ னெ _வ		86—90
10	நிவிபுக்ஷக்ப்ரூத்யகெஷ _வ வஸு _வ நாந் ஸவிஸெஷ _வ ப்ரூதீதி	...	91—95
	[புஸா _வ மீ _வ ஷா _வ மே _வ கதநிராவஸு]	...	95—99
11	ஸு _வ திவாக்யாநாந் ஷெ _வ தநிராவஸ _வ பா _வ தா _வ ஸாவஸு	...	99—122

12	திரொடாநாநுவவத்தி:	..	122—140
13	வாரூவாநுவவத்தி:	.	140—146
14	நிவூதுநுவவத்தி:	...	146—148
15	நிவதுகூநுவவத்தி:	...	148—150
16	ஜூகுநுவவத்தி:	...	151—154
17	வாழிநுவவத்தி:	...	154—163

4. உதரவகிப் பூதிக்கைவம்:—[163—181]

18	ஹாஸ்தாவகன் ப்ரதிக்ஷவஃ	..	163—173
19	யாஜுர்ப்ரகாஸவகன் ப்ரதிக்ஷவஃ	...	173—181

5 ஸ்வபக்ஷஸாவநம்—[182-425]

[illegible]

ஸ்ரீ கெத மகதீ நுவி ஹவாஸு வுணை நஃ.

ஸ்ரீமத் நாராயணாய நம:.

ஸ்ரீ வெஜா யசுவஸம் பூஷம்.

சுயசெலவு விதிவிலக்குச் செலவுகளைச் செலவுசாധிதம்.

நிதி-யாநன சுஞ்ஞாணநியயெ விஷ்ணு நம: ||

1.

ॐ

ஸ்ரீமத மகாத்மியஸிஹவாஸ்யஹணை நம:

ராஜா நகுலமாரும் நகரா தவ்வு வெளியிடலுமுடிக்.

ஊர்வாவெனெடி வுறாகுரொதி வாஸுனெவஃ ஸதாம் ருனெடி.

ஸுடிஸுநாயு தாதுய-ஜீவிகா டுஸி-தாயுநா ।

ஸம்முதம் லாபமதஃ ஸ்ரீகாம-ஸ்ரீமதி நிஃ-
 ஸம்முதம் லாபமதஃ ஸ்ரீகாம-ஸ்ரீமதி நிஃ-
 ஸம்முதம் லாபமதஃ ஸ்ரீகாம-ஸ்ரீமதி நிஃ-

ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா, வேதாந்தஸங்க்ரஹம் என்னும் க்ரந்தத்தைச் செய்தருளக்கருதி, முதலில் இஷ்டதேவதையின் உபாஸநா ரூபமாகவும் குருவின் உபாஸநாரூபமாகவும் இரண்டு மங்களச்லோகங்களை ஆசரிக்கிறார். இவ்விதம் மங்களச்லோகங்கள் செய்வது ஸமஸூத்ரி ஆசாரம் இவைகளினால் ப்ராப்தம். ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள கரந்தம் விக்ரமின் திக்கு முடிவுபெறுவதுடன் க்ரந்தத்தைக் கேட்கிறவர்களுக்கு அதன் அர்த்தம் ஸித்தி பெறுவதும இந்த மங்களச்லோகரூபமான உபாஸநையின் பலமாகும்.

முதல் சலோகத்தின் ஆதரம்.—‘ஸகலமான சேதநவஸ்து அசேதநவஸ்து இவை
பெல்லாவற்றிற்கும் சேவியாகவும், சேவசாயியாகவும், நிராமலனாகவும், அநந்தனாகவும்
ஆநந்தநீதியாகவுமுள்ள விஷ்ணுவின் பொருட்டி நமஸ்ஸைச் செய்கிறேன்.’

கடுமையான விவரம் - செஷியன் - கலமாண்டி சித் அசித் என்னப்படும் வஸ்துவங்களைச் சேஷியாண். நிதய விபூதிவென்றும் லீலாவியுதி என்றும் பகவானுடைய விபூதி இரண்டு பிரிவாக விபாகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப் பதம் 'அவன் லீலாவியுதியை உடையவன்' என்பதாகவும், அதித்த பதம் 'அவன் நிதய விபூதியை உடையவன்' என்பதாகவும் காட்டுகின்றன. சேதந அசேதந வஸ்துகளடங்கிய ஜகத்தைப் பிட் பரஹமம் வேறுபட்ட வஸ்து என்பதை இந்த விசேஷணம் குறிக்கின்றது. 'ஜகத் சரீரம், பகவான் சரீர் (அதாவது - ஆத்மா)' என்பது நமது வயிற்றார்ந்தமான காலம், 'ஜகத் பரஹமமே' என்று சுருதிகளிற் சொல்லப்படும் மாயமானாதிகண்ணம் முழுவதும் இந்தச் சரீர சரீரி ஸம்பந்தத்தைப் பொருத்ததே தவிர, 'ஜகத்தாம் பரஹ

மமும் ஒன்றே' என்னும் ஐயத்தைப் பொருத்ததன்று. 'அசேஷமான சேசநாகள்' என்று சொன்னதால் ஜீவன் ஒருவன் அன்று, அவர்கள் பஹுவென்பது சொல்லப் பட்டதாகிறது சேதந அசேதநம் என்று பிரித்துச் சொல்லியிருக்கிறார்களால், அவை இரண்டும் வெவ்வேறு என்று நாம் அறியவேண்டும். 'வஸது' என்னும் பதத்தால் 'ஜகத் பரமாத்மே, பொய்யன்று' என்பது ஸூசிதம்.

ஸேஷஸாயிநெ - 'சேஷனமீது சயநம் செயது கொண்டிருக்கும்'. அதாவது - அவனுடன் கூடினவன். சேஷனுடன் கூடியிருப்பதுபோல, ஸக்ஷம், பரிஹங்களை இவர்களுடனும் கூடியிருக்கிறான் என்பது தாத்ராயம். ஆகையால், நித்ய விபூதியுடன் கூடியவன் என்பது ஸூசிதம். இந்த ஸம்பந்தம் ஸ்வாபாவிகர நித்யம் எனலாம் ஏற்படுகிறது.

நிர்-வா-நக் கஸ்யாண நியபெ - 'நிரமலனாகவும் அநந்தனாகவும் கல்யாண நிதியாகவும் இருக்கும்'. நிரமலன், அநந்தன், கல்யாணநிதி என்று விபாக நிரமலன் என்றால் ஹேமகுண ரஹிதன்; அநந்தனென்றால் ஒன்றிலும் டர்சனத்திலும் உபசரணம் இல்லாத இடங்களில் நிரமலம் காணப்பட்டாலும், அநந்தயத்துடன் உடைய ஸ்வரூபம் இவன் ஒருவனிடத்திலேயே உண்டு என்பது இதனால் ஏற்படுகிறது. 'அநந்தன்' என்றால் 'கணக்கற்ற நல்லகுணம் பொருந்தினவன்' என்றும் சொல்லலாம். 'கல்யாணம்' என்பது ஆநந்தத்தைக் குறிக்கின்றது. அதற்கு நிதி என்பதால், ஆநந்தம் என்பது குணம் இவன் அந்தக்குணத்தை உடையவன் என்பது அர்த்தம். 'கல்யாணம்' என்றால் 'கல்யாண குணங்கள்' என்றும் சொல்லலாம். இப்படி பகவான் ஹேமகுணங்களற்றவனாகவும் கல்யாணகுண ஸம்பந்தனாகவும் இருக்கிறான் என்று அவனுடைய உபயலிங்கத்தன்மை சொல்லப்பட்டது.

விஷவெ - இதனால் விஷ்ணுதான் பரதேவதை என்று சொன்னதாகிறது.

நமக்கு ப்ராபயமாக இருக்கும் வஸது இவ்விதம் இருக்கின்றது என்று சொல்லி விட்டு, அதை அடைய நாம் செய்யவேண்டிய உபாயம் என்ன என்பதை 'நுஜி' என்னும் சபதத்தால் சொல்லுகிறார். கேவலம் பரணம் செய்வது உபாயமாகாது, பகதி ஒன்றே உபாயமாதலால், ஆகையால், இவ்விதத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள நுஸயை பகதிகளுள் அநதாபூதம்.

இவ்விதம் தேவதையின் உபாஸகத்தைச் சொல்லும் இந்த சலோகம் ஸ்வபக்ஷ ததையும் ஸங்கரஹமாக பரதிபாதிக்கின்றது என்று அறியவேண்டும். 'நுஜி' என்னும் சப்தத்தால் உபாயமும், மறறைச் சப்தங்களால் உபேயமும் சொல்லப்படுகின்றன. இவை தாம் ஸ்வபக்ஷத்தில் பரதிபாதிக்கப்படவேண்டியவைகள்.

வரம் ஸ்ரெஹ்வாஜம் ஸ்ரேவரிமதம் ஸம்ஸராதி த -
வ்ரொவாயூரீஃ விவஸஜா-வஸ்யாஹ்விதி ।

இரண்டாவது ச்லோகத்தின் அரவயம் — ‘வரம் ஸ்ரெஹ்வ சுஜம் ஸ்ரேவரிமதம் (வ ஸக்) ஸம்ஸராதி; தக் (வனவ) வ்ரொவாயூரீஃ (ஸக்) விவஸ்ய, தக் (வனவ) சுஸுவஸ்ய சுஹ்வி’ இதி ஸூத்ரிநாயா வெதம் ஜமதி விததம் ஐஃ ரோஹநம் தரீ பெந கவாலம் ஸஹி யாஜ நஹி விஜயெ || [‘பர ப்ரஹ்மே அவிதயையால் மறைக்கப்பட்டதாயும் பலவிதமான பேதத்தைப் பாதது ப்ரமிக்கும் ஸவபாவமுள்ளதாயும் கொண்டு ஜநம் மரணம் முதலிய துக்கபாகியாகின்றது’ எனறும், ‘அந்த ப்ரஹ்மே, பாரமாததீகமான புத்தி இநதரியம் முதலிய உபாதிபுடன் ஸம்பத்தமாக்கக்கொண்டு காம பாவசமாகின்றது’ எனறும், ‘அந்த ப்ரஹ்மே சேதரா சேதநங்களாகப் பரிணமித்தது, அசேதந வஸது வகளுள் பரிணாம யோக்யதைபாகிற அசுபத்திற்கும், சேதந வஸதுவகுள்ள அபுருஷாததூரவய ரூபமான அசுபத்திற்கும் ஆஸபதமாகின்றது’ எனறும் இவ்வாறாக சுருதிகளும் தாக்கூறும் விருத்தமாக ஜகத்தில் பரவி வரும் மோஹமான இந்த அநதகாரமான உபாதொரு யாமுநமுத்யால் ஸ்ரதத்தில் தள்ளப்பட்டதோ அப்படிப்பட்ட யாமுநமுதியானவா ஸ்யசாயாக இருக்கிறா]

இத ச்லோகமானது குருவின உபாஸநா ரூபமான மங்களாசாரமாக இருப்பது டன் டர்பஷை ப்ரதிஷேதபதின ஸங்கரஹமாகவும் இருக்கின்றது. பரமதங்களுள் மூன்று மதங்கள் முதல மூன்று உடங்களால் இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இரண்டாவதும் ஸ்ரீபாமுநமுதியால் நிரவிக்ஷிப்படிபடியால் அவைகளும் இங்கே விவக்ஷிதங்களே அந்த மூன்று மதங்களாவன —

(1) சங்கர மதம்—பரஹ்மம் நிர்விசேஷ சிவமாத்ரம், அது அவிதயையால் திரோஹிதமான ப்ரமிக்கின்றது, அதுதான் ஸம்ஸாரம். அதாவது - ப்ரஹ்மமொன்றே எவ்வித பேதமுமில்லாத ஸவயப் பாகாசமான வஸது, மாயையின் ஸம்பந்தத்தால் ஜகத்தாக அவப்பலிசுதுக்கொண்டு பேத்தாசுத்தில் ப்ரமீதது ஜநம் மரணம் முதலிய துக்கங்களை அடைகின்றது.

(2) பாஸகா மதம்— பரஹ்மம் என்பது நிர்விசேஷமன்று, குணங்களுடன் கூடியது, ஆனால், அது, புத்தி இநதரியம் தேஹம் முதலிய ஸத்யமான உபாதிபுடன் கலந்து ஜீவனாக மாறி ப்ரமீதது ஜநம் மரணம் முதலிய துக்கங்களை அடைகின்றது

(3) யாதவபாகாச மதம் — அந்த ப்ரஹ்மே சித் அசிதாசுவரன் என்று மூன்றாகப் பரிணமித்தது தன்னேவிட அபேநமாயுள்ள வஸதுகளில் பேதபுத்தியைச் செய்து ப்ரமித்தது ஸம்பந்தத்தை உட்கொண்டது. அதாவது - ப்ரஹ்மே அசித்தாகப் பரிணமிக்கப்படியால் சித்தாக்ரூபமான காணப்படும பரிணாமாஹதையாகிற அசுபத்திற்கு அது ஆஸபதமாகிறது, ப்ரஹ்மே சித்தாகவும் பரிணமிக்கப்படியால் சித்துக்குக் காணப்படும் அபுருஷாததவகளில் அவ்விபபதான அசுபத்திற்கும் அது ஆஸபதமாகின்றது.

ஸ்ரீதிருநாபாவெகம் ஜமதி விததம் ஜோஹநதீ -
 ஜொயெநாவாஹம் வஹி விஜயதெ யாஜமநம் || 2

இவ்விதம் இவாகுரின கொள்கைகள் இருக்கின்றபடியால், ஸ்ரீபாஷ்யகாரா இந்த ச்லோகத்தில் இந்த மூன்று மதங்களைப்பற்றியே சொல்லுகிறா என்பது வயதம்.

வாஸ்வதேவ - பரபரஹமே. அதாவது எந்த ப்ரஹமமானது ஹேப குணங்கள் அற்றது என்றும், கல்யாணகுணங்களுடன் கூடினதென்றும், ஆகையினால் எல்லாவற்றையும் விட விலக்கெனமென்றும், ஸ்வயம் பரகாசமாக இருப்பதையே ஸ்வ பாவமாக உடைத்தாயிருக்கிறது என்றும் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதோ, அதற்கே ப்ரமம் ஸம்பவிக்ஷிணமது என்று சொல்வது விருத்தமன்றோ? என்பது வஹி என்பதன் தாத்தாயம். ப்ரமம் ஸம்ஸாரம் இவைகளின் நிவருத்திக்காக எந்த ப்ரஹமம் நம்மால் ஆசிரயிக்கப்படுகிறதோ, அதுவே ப்ரமிக்ஷிணமது ஸம்ஸரிக்ஷிணமது என்பது ஆசசாயம்.

சஜ்யஸு - அவித்யையால் மறைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டும், தன் ஸ்வரூபத்தைத் தானே அறியவில்லை.

ஹ்ரிவரீமதஸு - பேதமில்லாத இடத்தில் பேதத்தைப் பார்த்து ப்ரமிததம்.

ஸம்ஸாரதி - ஸம்ஸரிக்ஷிணமது. பேதத்தை உணர்வதால் உண்டாகும் ஸகல துக்கங்க ளுக்கும் பாத்ரமாவதே ஸம்ஸரிப்பது. இவ்வளவு சங்கரமதம்.

வரோவாயுரீஸு - வேறு (தன்னையேபோல ஸத்யமாயுள்ள) உபாதிகளால் ஸம்பததமாய். சங்கரமதத்தில் அங்கீகரிக்கப்படும் மித்யையான அவித்யையைக்காட்டிலும், ஸத்யமான இந்த உபாதி வேறு என்று சொன்னது ஆகிறது.

விவஸு - காம பரவசமாகி, இவ்வளவு பாஸகரமதம்.

சுஹஸு - அசுபங்கருக்கு ஆஸ்பதமாகின்றது அசேதம் வஸது எப பொழுதும் மாறிகொண்டே இருக்கின்றது என்பது அதற்கு அசுபம் சேதாபவத கர்மத்தினால் ஐஞாநக்குறைவு அடைந்ததாய் அஸ்பங்களான அர்த்தகாமங்களாகிற அபுருஷாததங்களில் புருஷாதத புத்தியைச்செய்கிறது என்பது அதற்கு அசுபம் இது யாதவமதம்.

ஐதி ஸ்ரீதிருநாபாவெகம் ஜமதி விததம் - இப்படி, வேதம் தாக்கம் இரண்டிக்கும் விருத்தமாயும், ஜகத்தில் பரவிவருகிறதாயும்.

ஜோஹநஸு - மோஹநமாயும். பரமாததமல்லாததில் பரமாதத புத்தியை கட்டி பிக்குபடியால் இவை மோஹநங்களே.

ஐஜமநஸு - யெந கவாஹஸு - யாதொரு யாமுநமுநியால் இந்த அஐஞாநமா னது நிரஸிக்கப்பட்டதோ. அஐஞாநத்தை இருளாகப் பேசுவது அதுரூபமே.

வஹி விஜயதெ - 'அவர் ஜயிக்கிறா' என்பதால் அவருடைய உபாஸகம் சொல்லப்பட்டது. "ஜயதூதி வஹொநாஸி" என்று சிபி, திருவடி உபாஸகம், ஷிக்ஷிக்கையோ?

சுசொஷ ஜமஜிதாநுஸாஸந ஸூத்ரிநிகரஸிரஸி ஸரீயிம
தொய்யய்யுஃ, ஜீவ வரஜாத் யாயாத் ஜோந வுலவக் வணக்

‘சுசொஷ ஜமஜித’ என்பது முதல் ‘வூதிவாடியனி’ என்பது வரையில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸவபக்ஷத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார்.

சுசொஷ ஜமக - ஸகல ஜகத்துக்கும். அதாவது - பலவித அதிகாரிகள் அடங்கிய ஜகத்துக்கு, ஸகல அதிகாரிகளுக்கும்

ஹிதாநுஸாஸந - ஹிதத்தைத் தெளிவாக ஜ்ஞாபிப்பதில் பரவருத்திக்கும். ‘ஹிதம்’ என்பது, உபாயம் உபேயம் இவைகளை விஷயமாக உடையது. சுதாஸா ஸந்நாவது - விவிசய ஜ்ஞாபநம். இப்படி ஹிதத்தைப் போதிக் பரவ்ருத்திக்கும் வேதம் ப்ரமத்தைச் சொல்லாது என்பது குறிப்பு. அபுருஷாததமான ஸவாக கத்திற்குப் போகும் உபாயத்தையும், மிகவும் நிரத்யமான அபிசார கரியைகளையும் வேதம் சொல்லுகின்றதே! இது உபபநமோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கக்கூடும். வேதம் ஸவாகம் முதலிய அபுருஷாத்தங்களைச் சொல்வது, அப்படிப்பட்ட அதிகாரிகளும் ஜகத்தில் இருக்கிறபடியால். அத்யந்தம் அஹிதமான அபிசாரங்களைச் சொல்வதும், அம்மாதிரி காமங்களில் நோக்கமுள்ள துஷ்டங்களை, பக்ஷவிசேஷங்களால் குழந்தைகளைப் போல வசிகரிப்பதற்காகவே ‘நெத்ருமூண்ஷு விஷயா வெஷாஃ’ (2-45) என்னும் ஸ்ரீதோவாக்யத்தின் மே ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் பின்வருமாறு பாஷ்யம் செய்தருளியிருக்கிறார். ஸகல ஜ்நங்களிடமும் வேதம் வாதஸஸயம் உடையதானதால், அவரவர்களுக்குத் தக்கபடி அது ஹிதத்தை உபதேசிகுமனரே? அப்படி உபதேசியாவிட்டால், ரஜஸ தம்ஸ குணம் நிறைந்துள்ள ஜ்நங்கள், தம்மால் அபேக்ஷிக்கப்படும் பலத்தை அடைய உபாயம் அறியாதவர்களாய் அதுபாதேயங்களில் உபாதேய ப்ரமம் செய்து அது வழியாக நாசத்தை அடைந்துவிடுவார்கள். ‘யயா தாஂவ்ருஷாடியிபுநஃ வுத்ரஃ வித்ராஹிஷுத்ராநாலாவெ ஹய்யாடிநா வூண்ஸூனி’ என்பது ஸ்ரீ தாதபாய சந்நிகையின் வாக்யம்.

ஸூத்ரி நிகரஸிரஸி - வேதக்கூட்டத்தின் சிரஸஸில. பரதேவதையைப் பற்றியே பரதிபாதிக்கும் வேத பாகத்திற்கு ‘வேதசிரஸ’ ‘வேதாந்தம்’ என்று பெயர். வேதங்களும் அநேக சாக்கைகளை உடையவை. ‘ஸகல சாக்கைகளிலும் காணப்படும் வேதாந்த வாக்யங்களில்’ என்பது அத்தம் ‘ஸூத்ரி’ என்பது ‘ஸூத்ரிக’ ‘எப்பொழுதும் கேட்கப்படுகின்றது’ என்னும் அர்த்தமுள்ளது. அதாவது - மனிதனோ சொல்லப்படாமல் அநதக காரணத்தினாலே நித்யமாயும் எவ்வித தோஷமும் அற்றிருக்குமாய் வேதம்.

சுயய்யுஃ ஸரீயிமகஃ - இந்த அர்த்தமானது (அதாவது - பின்சொல்லப்பட்டப் போகும் அர்த்தமானது) நன்றாக அறியப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்ரீயகெடுதிகதவுதாக வரணயமுஷ வரணயமுஷ யுநாநா
வந வுணாஜாதி ரத்யுஷுய ஸூத்ரவிவரம் : ஸவூ ஜீவாத்
நொ உநாடிவிடிா வலவித வுணுவாவரவ கஜெவ்வாவ

ஜீவவாராத்ரயாத்ர ஜூநவநிவக - ஜீவாதமா பரமாதமா இவை
களின் உண்மையான ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டிருக்கும். அதாவது - அப்படிப்
பட்ட ஜ்ஞாநத்துடன் செய்யப்படும். உண்மையான ஜ்ஞாநமாவது - பரபஞ்சம் முழு
வதும் பரமாதமாவை ஆதமாவாக உடையது எனலும் ஜ்ஞாநமே இத்தான உண்மை
யான ஜ்ஞாநம். “ வெனதடிதூலிஜம் ஸவடூ - தஹ்தூ ” என்று பரமாத்
மாவை ஆதமாவாக உடைத்தாயிருப்பதே ஸத்யம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

வணடாஸ்ரீ யகெடுதி சுதயுதாக - வாணாம நாமாநுஷ்டாநத்தை
அங்கமாக உடைய. “கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உண்மையான ஜ்ஞாநத்தை முன்னிட்டுக்கொண்
டிருக்கும் காமாநுஷ்டாநத்தை உடைய ” என்பதால் கேவலம் வாக்ய ஜநய ஜ்ஞாநம் உத
வாது என்று சொன்னதாயிற்று. சிலா, காமாநுஷ்டாநங்கள் கேவலம் பரமமோபாஸநத்
தில் ஒரு இச்சையை மாதரம் ஜிபிபிக்கும் என்று சொல்வா. மத்தும் சிலர், காமா
நுஷ்டாநத்தால் ப்ரதிபந்தகங்கள் விலகுகின்றன, ஜ்ஞாநத்தினால் பரமமம் அடையப்படு
கின்றது, ஆகையால் இரண்டிம் ஸமமாகக் காரணமாகின்றன என்று சொல்வர்.
இவை இரண்டும் ஸ்ரீ பாஷபகாரருக்கு அநபீமதம். இந்தக் காமங்களே பகவதாராத்ர
மாகின்றன, அதனால் பரஸநருகி பகவான அநுகரவிகிருன எனலும் தமது மதத்தை
இது ஸஞ்சிபிக்கின்றது.

வாஜி வுரணயமுஷ வரணயமுஷ - பரம புருஷனுடைய கிருவடிகளில்.
‘ பரம புருஷன் ’ என்பதால் தேவதா விசேஷமும், ‘ வரணயமுஷ ’ என்பதால்
தாஸ்யத்திற்குத் தகுந்த வயாபாரமும் தோன்றுகின்றன.

யுநாநாந வுணாஜாதி - த்யாநம், அர்ச்சனம், ப்ரணாமம் இவை முதலிய
அதாவது - நாமஸங்கீததநம் யஜநம் முதலியவைகளும் என்பது குறிப்பு. இவைக
ளுக்குள் த்யாநம் முக்யமே. ஆனாலும், இவைகளால் ஏற்படும் பரமபக்தியைக் கவ
னித்து இவைகளைத் துலயமாகச் சொன்னபடி அர்ச்சனம் ப்ரணாமம் இவைகளுடன்
கூடிய த்யாநமே உபேயத்தைக் கிடைக்கவொட்டாமல் தடுக்கும் ப்ரதிபந்தகங்களைப்
போக்கடிக்கக்கூடியது.

சுத்யுஷுயி - மிகவும் பரியமான - த்யாநம் முதலியவைகள் அளவற்ற ப்ரீதி
பூர்வகமாகவே செய்யப்படவேண்டும். ப்ரீதி விரவிறமான த்யாநம் முதலியவை
உபாயமாகா என்பது தாத்பாயம்.

“ உநூநாலவ லீகெதூ ரிகூஜீ ராம் நூஸுரம் ” என்று பக்தி ஸவ
ருபத்தைச் சொல்லும் ஸ்லோகத்தில்,

சே.சு.வா.வி. 2-ந் தடவை - அதுபாத்தமான பரீதியுடன் எனனிடம் மகஸ்ஸஸ்
நிவேசிக்க வேணும்.

பேர்தலைவர் உறுதி ஸ்வ - அதயார்த்தமான பரிதியுடன் என்னிடத்தில் சேஷ வருத்தியைச் செய்.

ஜே.கே.வெங்கடேஷ் - அதயாததமான பரீதியுடன் எனலிடத்தில்
மமஸயையைய செய, எனறனறே அந்வயம்?

கதூர்விமலம் - இப்படிப்பட்ட தீபாடம் முதலியன அவர் அடைவதையு
புலமாக உடையன. 'கதூர்விமலம்' முண்டிராழிஸ் தாவி மலம் ' எனப்படு
அநவயம்.

சுலு ஜீவா-தூநம் - இந்த ஜீவாத்மாவுக்கு, பரமாத்மாவைவிட விருத்தமான
 ஸ்வபாவத்தை உடைய இந்த ஜீவனுக்கு, வஸ்து ஸத்தி இலாவிதம் இருகையில் ஐக்
 யம் எப்படிச் சொல்லக்கூடும் எனபது குறிப்பு

சுநாடி விடி, ஷஹித் - சுநாதிகாலமாக வருட அவிதையபால் ஏற்பட்டுள்ளது. அவிதைய என்றால், தேவததை ஆதமா என்றும், ஆதமா ஸவதந்தரன என்றும் பரமிப்பது.

“சூரியதாம் உரவு விஜயாயாஃ ஸ்ராவம் கரூ ௨௦௨௩ ।

சுநாதநாதஸூரியர் சுஷ்ருஷ்ருதிநாயகம் ॥”

(ஆதம் பிநவஸ்துவில் ஆதம்புத்தியும் நமககு ஸவம் இல்லாததை நமமுடையது என்று நினைக்கும் புத்தியும் அவித்யை என்று சொல்லப்படும) அவித்யையால் காமம், காமத்தால் தேஹபாபதி, தேஹஸம்பந்தத்தால் அவித்யை என்று அநயோநயாச்சரிய ரூபமான தோஷமானது 'அநாதி' என்பதால் பரிஹ்ருதம்.

வண்ணு வாவ நடுவ - புண்யம் பாபம் இந்த ரூபமான. 'புண்யம்' என்பது தேவததைக்காட்டிலும் ஆதமா வேறு என்று நினைத்ததன்றோ செய்யப்படுகிறது? அது அவத்யையின் காரியம் என்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? என்றால், அந்த ஜ்ஞாநம் இருந்த போதிலும் ஜீவாதமா பரமாதமாவுக்கே சேஷன் என்றும் ஜ்ஞாநம் இல்லாமற்செய்யப்படுகிறபடியால் அது அவத்யா காரியமே. ஸ்வாக்ஷர முதலிய பரமாத்மாவை உத்தேசித்ததன்றோ புண்யம் செய்யப்படுகிறது? ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யத்தில் 'ஸாஹஸம் ஸவரிதூதீ' (11-17) என்பதை விவரிக்கும்பதில் 'வாவவஹுணுஸூரி வாயவஹுணுதூ விஸஹாடிஹவ வரிதூதீ' (பாபம்போலே புண்யமும் பங்குததிற்குக் காரணமாதலால், இரண்டையும் தயைத்தவன்) என்று சொல்லப்படடி

ருக்கிழை, ச்ருதியிலும், 'ந ஸுக்ர'ம் நஹுவ்யம்' எனபதற்குப் பிறகு
'ஸவெஷு வாஷ்நம்' எனபது காணப்படுகிறபடியால், முழுக்ஷேத்ருக்கு ஸுகருந
மும் பாபம்போலே பந்தகமே என்று சொன்னதாகிறது

ஸ்ரீ ஹாடி ஸ்ரீ ராஜா தியேக் ஸ்ரீ வாராஜக - பரஹ்மா முதலிய தேவ
தேவர்கள், மதுவையர்கள், பசுபதிகள், வருஷம் முதலியவை, இத்தயாதியான.

உதவிப்பெற வேண்டுகிறேன் - நாலுவித தேயிலைகளில் பரவெளிப்பதால் உலாடாகும்.

ததுடா தாலிரா ந ஜநித - அந்தந்த தேஹங்களிற் செய்யப்படும் ஆதம ஜநூர பலமாப் ஏற்படும. அவிதபையால் புண்ணிய பாபரூபமான காமம, அதனால் தேஹப்ரவேசம, தேஹபரவேசத்தால் தேஹாதமாபிமாநம் என்று அநாதிபரவாஹம.

சுவஜெநீய ஹவ விபூஷநாய - விலகக்கூடாத ஸம்ஸார பபத்தைப் போக கடிக்கும்போருட்டி. 'இதெல்லாம் பொய்' என்று எவ்வளவு தடவை உத்கோஷித்தாலும் இது நிவர்த்திக்கமுடியாது என்பது தயோதிதம்.

பெஹா திரிசூர் தீவிர-குடிபதவா - தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அதன் ஸ்வபாவம். இதன் ஸ்வரூபம், ஜ்ஞானநாதர்களை ஸக்ஷணமாக உடையது, ஸ்வபாவம், பகவானுக்கு சேஷமாக இருக்கும் தன்மை. உபாலக்கவேண்டியவனுக்கு இந்த இரண்டும் அநுக்ரணங்கள்.

தடினயூரி வாரோசுஸூரூவதத்வாவ - அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு அந்தா யாமியாக இருக்கும் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், அதன் ஸ்வபாவம். இதன் ஸ்வரூபம், எல்லாருக்கும் ஈசுவரனாக இருக்கும் தன்மை, ஸ்வபாவம், ஆசரிதாக்குககு ஸுபெமரக இருக்கும் தன்மை. உபாவிக்கப்படவேண்டியவனுக்கு இந்த இரண்டும் அனுகுணங்கள்

தடிவாய்ஸ் - அந்தப் பரமாத்மாவை உபாஸிப்பது. இது உபாயம், இது ஏற்கெனவே விஸ்தாரமாக விவரிக்கப்பட்டது.

ததவஹித - அந்த உபாஸந்ததிறகுப் பலமான.

உவ்வ வடுவடுகா நவயிகாதி ஸயாநாடி ஸ்ரஹாநாலவஜா
வடு வடுவடுத் ஹி வெடினாக்காஜாத்,

‘ ததூவி ’ (மான்டோமெ. 6-8-7.)

‘ ஸயாநாடி ஸ்ரஹ ’ (ஸ்ரஹாநாணிகெ, 6-4-5)

‘ ய சூதூ நி திஷ்நாந்நொநொரொ யதாந்ந நவெடி யவூநாந்ந
ஸரீரொ யசூதூந்நொரொ யதயதி வ த சூதூ ந்நொயாந்ந
ஜுதஃ ’ (ஸ்ர 5-7-22)

சூதூஸாநிவா விவ்வ வடுவடுக - ஆத்மாவின் ஸவரூபம் ஆவிபவிப்
பதை முன்னிட்டுக் கொண்டிருக்கும். உபாஸநத்தால் ஆத்மாவின் ஸவரூபம் வெளிப்
படுகின்றது என்பது கருத்து. சுதத ஆத்மா நிராத்துஷ்டமான வஸ்து, ஸாவஜா
தவ. முதலிய குணங்கள் அதற்கு உண்டு ப்ரகருதி ஸம்பந்தத்தால் ஜனா ஸங்கோ
சம ஏறபட்டு, அவை பாகாசிககாமலிருக்கின்றன. காமபநதம் விடவே முதலில் அவை
ஆவிபவிக்கின்றன, பிறகு பரஹமாநதம், என்பது காமம்.

கூவயிகாதிஸயாநாடி ஸ்ரஹாநாலவஜாவடு - அளவற்ற அதிக
யத்துடன் கூடிய ஆரத்தத்தைக்கொண்ட உடைய பரஹத்தை அறுபவிப்பதை அறு
சாஸிப்பதில், கீழ் ‘ கூநாஸாஸாந ’ என்னும் பதமும் இவ்விடத்தில் ‘ ஜூவாந ’
என்னும் பதமும் ஒரே அர்த்தமுள்ளது.

வெடினாக்கா ஜாதம் ஸ்ரஹத் ஹி - ஸகல வேதாநத வாக்யங்களும்
ப்ரவ்ருத்திக்கின்றனவன்றோ? கேவலம் ஒரு வாக்யத்தை அவலம்பித்துச் சொல்ல
வில்லை, எல்லா வாக்யங்களும் இம்மாதிரி சொல்லுகின்றன என்பது தாத்பரியம்.

அந்த வாக்யங்களாவன —

‘ ததூவி ’ - நீ அதுதான். அதாவது - நீ பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடைத்தா
யிருக்கிறாய். ‘ நீ ’ என்று ஒரு ஜீவனைக் குறித்துச் சொல்லப்பட்டது.

கூயாநாடி ஸ்ரஹ - ஆத்மாவென்று சொல்லப்படும் வஸ்து பரமத்தை ஆத்
மாவாக உடையது. இது ஜீவ ஸாமான்யத்தைப்பற்றியது.

ய சூதூ கஜுதஃ - எந்தப் பகவான் ஜீவாத்மாவின்மீது இருந்து கொண்டு
அந்த ஆத்மாவைக்குள் இருக்கிறானோ, எவனை அந்த ஆத்மா அறியவில்லையோ, எவ
னுக்கு அந்த ஆத்மா சரீரமோ, எவன் அந்த ஆத்மாவை நியமிக்கிறானோ, அந்த விகா

“ஊஷ ஸவக் ஊதாநூராதா உவஹத வாஷா ஷிஷ்யா டேவ
ஊகொ நாராயணம்” (ஸு. 7.)

“ததெ¹⁰நம் வெஷாநுவகநெந ஸ்ராவணா விவிஷ்ணு¹⁰ நி யஜே
ந ஷாநெந தவஸா உநாஸகெந” (ஸு. 6-4-22)

“ஸ்ரஹவிஷாஷோதி வாஸு” (தெ. 1)

“ததெவம் விஷாநஜுத ஹ ஸவதி நாநு¹⁰ வம்ஸா சயநாயு
விஷுதெ” (பு ஸக.)

ஊதா¹⁰ஷிக்ஷு

மற்றிருக்கும் அந்தாயாமி உனக்கு ஆதமா. இமமாதிரியான வாக்யங்கள் பேத சருதி
களையும் அபேத ச்ருதிகளையும் ஸமவயம செய்கிறபடியால் கூட ச்ருதிகள் என்று
சொல்லப்படுகின்றன.

ஊஷ... நாராயணம். எல்லா பூதங்களுக்கும் அந்தராதமாவாக இருக்கும்
இவன், காமஸம்பந்தம் அற்று திவ்யஞ்சு ப்ரகாசிகும ஒருவனான நாராயணனே.
இந்தச் ச்ருதி, அநதப் பரமாத்மா நாராயணனே என்று சொல்லுகின்றது.

ததெ¹⁰நம் .. ஊநாஸகெந - அப்படிப்பட்ட இந்தப் பரமாத்மாவை வேதவாக
யங்களைக்கொண்டு ப்ரஹ்மவித்துக்கள் அநயபரயோஜனமாகச் செய்யப்பட்டு வாணஸ்ரம
நாமாநுஷ்டாநமாகிற யஜ்ஞத்தாலும் தானத்தாலும், தபஸவினாலும் அறிய இசைக்கி
றார்கள். இது, வாணஸ்ரம தாமாநுஷ்டாந ரூபமான காமம் உபாஸநத்திற், அங்கம்
என்பதைச் சொல்லுகின்றது.

ஸ்ரஹவிஷாஷோதி வாஸு - பரமபுருஷனை உபாஸிக்கிறவன் அவனையே
அடைகிறான். இது உபாஸமே உபாயமென்பதைச் சொல்லுகின்றது.

ததெவம் .. விஷுதெ - இவ்விதம் உபாஸிக்கிறவனே முகந்திகிறான், இதைத்
தவித்து வேறு வழி இல்லை. பரமாத்ம பராப்திக்கு வேறு உபாயமில்லை என்பதை
இது தெரிவிக்கிறது.

ஊதா¹⁰ஷிக்ஷு - இது முதலானவை அநத வாக்யங்கள். முதலான என்று சொன்
னதால், பேத ச்ருதிகளும் உபாஸந சப்தத்துடன் கூடிய ச்ருதிகளும் கரணிகப
படுகின்றன.

ஜீவாத்மாவை ஸ்வரூபம் ஷேவநமஷ்டாதி ப்ரக்யுதி வரிணாஉ விஸேஷாஹிதம் நானாவித மெஷாஹிதம் ஜ்ஞாநாந்நெஷக ம

“ஜீவாத்மாவை - உத்திஷ்ட உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள ச்ருதி வாக்யங்களில் ஷேவந ஸ்வரூபமாவது பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபமாவது விவரிக்கப்படவில்லையே என்று கூறுகிறது, வேதத்திற்கு உபநுஹமணங்களாகிய ஸம்ருதி புராணம் முதலியவைகளில் அவை உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், ஆகையால் அவை ச்ருதி ப்ரதிபநங்களென்றும் நினைத்து அந்த உபபாதப்படி அந்த ஸ்வரூபங்களை விவரிக்கிறார்.

வாக்யத்தின் அாததம், - ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது, தேவதேஹம் மதுஷ்ய தேஹம் முதலிய யாதொரு பாகருதி பரிணாமவிசேஷம் உண்டோ, அப்படிப்பட்ட எவ்வித பேதமும் இல்லாதது, ஐஞ்ஞாதவம் ஆநந்தவம் முதலிய குணங்களுடன் மாத்திரம் கூடினது. காமங்களினால் ஏற்பட்டுள்ள தேவமதுஷ்யபேதம் நாசம் அடைந்த பிறகு, அந்த ஜீவாத்மாவைக்கூடப் பரஸ்பரம் ஸ்வரூபத்திலுள்ள பேதம் வார்த்தைகளாற் சொல்லமுடியாது; தன் தன்னாலேயே அறிந்து கொள்ளத்தக்கது. ஆகையால், அந்த ஸ்வரூபமானது ஐஞ்ஞாநஸ்வரூபமென்று மாத்திரம் சொல்லத்தகுந்தது. அது எல்லா ஜீவாத்மாவைக்கூடும் ஸமாஹம்.

ஷேவநமஷ்டாதி ராஹிதம் - ‘ஒருவன் தேவன மற்றொருவன் மதுஷ்யன், என்று வயவஹரிக்கப்படும் பேதங்களெல்லாம் தேஹத்தைப் பற்றியவைகளே தவிர ஆத்மாவைப்பற்றியவையல்ல என்று சொல்லப்படுகிறது.

“தயாத்ம ப்ரக்யுதி கம் ஸம்மா ஷஹம்ஜாநாதி ஷ்ருதிஷிதம் |

ஹஜிதே ப்ராக்யதாஸ்யாந நநுஷ்ணெஷ்யாஹி ஸொஹ்யயம்”

(பாகருதியின் விகாரமாகிய தேஹத்தின் ஸம்பநதத்தால் ஆத்மாவுக்குத் தேஹாத்ம் ப்ரமமும் ஸவததராதம் ப்ரமமும் இன்னும் இவ்வாறான பாகருத தாமங்கள் ஸம்பவிகளின்றன, அந்த ஆத்மா இவைகளைக்காட்டிலும் வேறு) என்றும்,

“ஸுஜாந ஷேவாந ந நரொந வஸுந ஷு வரீஷவஃ |

ஸாரீராக்யுதிஷேஷாஸு ஹ்ருதெவெதே க்ஷேப்யோநய.”

(தேவாதி பேதங்களெல்லாம் ஆத்மாவுக்கு இல்லை, சரீரத்திற்கே, இமமாதிரியான சரீர பேதத்திற்குக் காரணம் காமமே) என்றும் உபநுஹமணங்களில் காணப்படுகின்றன. நானாவிதமெஷ - பலவித பேதங்கள். தேவன மதுஷ்யன் தியாக ஸ்தாவரம் என னும் பேதங்களுடன், ‘ஒருவன் ஸுகி, மற்றொருவன் துகி, இதயாதியான பேதங்களும் விவக்ஷிதங்கள்.

ஜ்ஞாநாந்நெஷக மண்ணம் - ‘ஐஞ்ஞாததன்மை ஆநந்ததன்மை இவைகளையே குணங்களாக உண்டாது’ என்பது அர்த்தம். சரீரத்தில் காணப்படும் பேதங்

ணம் / தடுவெய்தவஸு கஉக்ருத டெவாடிவெடி வியுவிஷ ஸுரகு
வவெடிவ வாஉஉமொவாஃ ஸுஸுஃவெடிஃ / ஜூநஸுரகுவ திடுது
தாவடுவ நிடுடிஸுடி / தது வவெடிவா உதநாஃ வஉநடி /

வஸவஃவிய விடிவிடிதகபுவஃவஸு உடிவ ஸுதி புவய

கள் நசித்துவிட்டால், பிறகு ஆத்மாக்களுக்கு எவ்வித பேதமும் சொல்லமுடியாது; எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஜ்ஞானநந்த குணகத்வம் ஸமானாக இருக்கிறபடியால்.

வாஉஉ மொவாஃ, ஸுஸுஃவெடிஃ - ஒரு ஆத்மாவைவிட மற்றொரு ஆத்மா வேறு என்பதைத் தான்தானே அறிந்துகொள்ளும்படி இருக்கும். அதாவது, காமகரு தமான சரீரபேதத்தைக்கொண்டு ஆத்மபேதத்தைச் சொல்லமுடியாதே தவிர, ஸ்வா பாவிகமாக பேதமுண்டு எனபது கருதது. “ஜூநஸுரகு”-யி டிது தாவடுவ நிடுடிஸுடி” - ஆத்ம வஸ்து ஜ்ஞான ஸ்வரூபமென்று மாத்ரம் சொல்லத்தகுந்தது. ‘நிடுடிஸுடி’ என்பதை அந்வயிக்க ‘சூதுவஸு’ என்பதை அந்யாஹாரம் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

தது வவெடிவாஉதநாஃ ஸுரநஃ - அந்த ஜ்ஞானஸ்வரூபம் எல்லா ஆத் மாக்களுக்கும் துலயம். “நிடுடிஸுடிஃ விய ஸுடி” (சுத்தாத்மாக்களெல் லாம் ஸமமே) என்று ஸ்ரீதீதாசாயன்.

“வஸவஃவிய” ஐதி - இதனால் அந்தாயாமி ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது. இதன் அர்த்தம் - அந்தாயாமி ஸ்வரூபமோவென்றால், இப்படிப்பட்ட சேதந அசே தந வஸதுக்கள் அடங்கிய ப்ரபஞ்சம் முழுவதின் ஸநவடி ஸதிதி ஸம்ஹாரம் மோக்ஷம் இவைகளுக்கு ஒரே காரணமாயும், ஸகல ஹேயகுணங்களும் அநந்தமான ஆநந்தத் திற்கு இருப்பிடமாயிருப்பதால் தன்னேத்தவிராதத மந்தை எல்லா வஸதுக்களைக்காட்டிலு ம் விலகலான மான ஸ்வரூபத்தை உடையதாயும், அளவற்றமேன்மையுடன் பொருந்திய எண்ணமுடியாத கல்யாணகுணக்கூட்டங்களை உடையதாயும், ‘ஸாவாத்மா’ ‘பரப்ரஹ்மம்’ ‘பரஃயோதிஸ’ ‘பரதத்வம்’ ‘பரமாத்மா’ ‘ஸத்’ இவைமுதலிய சப்தபேதங்களால் எல்லா வேதாநதங்களிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுவதாயும், ஷாட்ருண்ய பரிஸூணமாயும், உபய விபூதிதையும் உடையதாயுள்ள நாராயணனென்றும் புருஷாத்மனென்றும் சொல் லப்படும் ஸ்வரூபமே. இந்த அநதாயாமியினுடைய வைபவத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் ஸகல சுருதிகளும், அந்த அந்தாயாமி தனனைத் தவிர்த்த ஸமஸத சேதநாஃசுதந வஸ் துக்களெல்லாவற்றிற்கும் அநதராதமாக இருந்துகொண்டு ஸகல வஸதுக்களையும் நியமித்துக்கொண்டு வருகிறான் எனபதை, ‘மந்தை வஸதுக்களெல்லாம் அவனுடைய சக்தி’ ‘அவனுடைய அம்சம்’ ‘அவனுடைய விபூதி’ ‘அவனுடைய ரூபம்’ ‘அவ னுடைய சரீரம்’ ‘அவனுடைய தது’ இத்யாதியான சப்தங்களாலும், ‘இவைஉட்குல்லா அவனே’ என்னும் ஸாமாநாதிகரணத்தைச் சொல்லியும் ப்ரதிபாதிக்கின்றன.

ஸம்ஸார நிவர்த்தனக் கெஹதுலகுத், ஸஜஷ்டெஹய ப்ரதூ
நீகதபாநத கரு, ரெணகதாநதபா வ ஸ்லோக ஸஜஷ்ட
தூ வியக்ஷண ஸ்ரூதெவாநவயிகாதிஸபாஸாபெப கரு
ணமுணமண: ஸவபூத வரஸ்பூஷ வரஜெயாதி: வரதக வர

உதவ: - ஸ்ருஷ்டி. ஸ்திதி - ஸததையின அதுவருத்தி, அதாவது ஸமரக்ஷ
ணம். ப்ரஹ்ம - நாசம், அல்லது ஸம்ஹாரம். ஸம்ஸாரநிவர்த்த - மோக்ஷம்
ஆக இந்த நாலுக்கும் அவன ஒருவனே காரணம். 'ஜமஜ்ஜநஸ்திபா ஸ ஜீவா
நாஹெகெஹகெவ' என்னும் ஆகம்பராமான்ய ச்லோகமும், 'ஜமஜ்ஜநஸ்தி
ஸ்திதி ப்ரணாஸ ஸம்ஸார விஜோய நாடிய: ' என்னும் ஸ்ரீஸதோதர ரத்
ச்லோகமும், 'நிவிஜமஜ்ஜநஸ்தி விவ வ்ய ஜீவாநாஹெக காரணம்'
என்னும் ஸ்ரீபாஷ்ய வாக்யமும் ஜகத்தின ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் மோக்ஷம் ஆக
நாலையும் பாஸதாவிக்கின்றன. ஆகையால் அவை இவ்விடத்தில் அதுஸநதேயங்கள்
ப்ருகு வல்லியாகிற உபநிஷத்திலும், 'யெதாவா ஐரீநி ஹெகாநி ஜாயெக'
என்று ஸ்ருஷ்டியும், 'யெந ஜாதாநி ஜீவந்தி' என்று ஸ்திதியும், 'யத்யந்தி'
என்று மோக்ஷமும், 'யசு: சுலி ஸம்விஸந்தி' என்று பரளயமும், ஆக நாலுக்கும்
காரணம் பரஹ்மமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸஜஷ்ட ... வியக்ஷண ஸ்ரூதெவா - 'பகவானுடைய ஸவருபம் மற்ற வஸதுக்களின்
ஸவருபம் போலனு' என்று சொன்னால் போதாதோ? 'தேயகுணங்கள் இல்லை
யாகையாலும் கல்யாணகுணங்கள் நிரம்பியிருக்கையாலும் மறறை வஸதுக்களைக்காட்டி
ஹம் விலக்ஷணம்' என்று காரணத்தைச் சொல்லுவானேன்? என்றால், லோகத்தில்
ஒவ்வொரு வஸதுவும் மறநெரு வஸது + வகாட்டிலும் விலக்ஷணமாயிருக்கிறபடியாலும்
கேவலம் விலக்ஷணயம் ஏற்றத்துக்குக் காரணமாகாதாகையாலும் இவ்விடத்தில் கார
ணத்தைக் குறிப்பிட்டு விலக்ஷணயம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'கருயாண'
என்பது ஆநந்தத்தைக் குறிக்கின்றது.

சுமவயிக... முணமண: - அளவற்ற மெனமையுடன் கூடிய கல்யாண
குணங்களை உடைபது அநத பரஹ்மம் என்று சொன்னதால், அது எல்லாராலும்
உபாவிக்கத்தகுந்த வஸது, அடையததகுந்ததும் அதுவே என்று விவரிக்கப
படுகிறது.

ஸவபூத வெடி: - பரமாதமா, பரப்ரஹ்மம், பரஞ்ஜயோதிஸ், பரதத்
வம், ஸத் இமமாதிரியான பதங்களால் பகவான நாராயணனே சுருதிகளிற சொல்லப்படு
கிறான, எனபது கருத்து. இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீகரேசன்,

பாது ஸாராஸி ஸாஸ ஸெஷெ கிஷிஸு வெஷாஸுஷெஷா ஸமவா
 ஸாராயணம் பாராஸெஷா துதி உத்யுதாஸி ஸாராஸு' | சுஷெஷு
 வவ வெஷவ வுதிவாடிந வாரம் ஸாராஸு: ஸெஷா கார ஸாஸு விடி
 விஷுஸுஜாதாஸு ராதுதயா நிவிருநியஉநம் தவகி தடிஸ தவி

‘ஜெஷா : : ரம் வாரஸுத கிஷியோ வாரா துா ஸாஸு விஷு ஸாராஸு
 யதாவஸுயி தபு - நாராயணஸுடிதி’

என்று விவரித்திருக்கிறார்.

நாராயணம் - இதனால் அவன் இரண்டு விபூதிகளையும் உடையவன் என்றும்,
 பாராஸெஷாதுதி என்பதனால் தனது விபூதிகளுள்ளடங்கிய மற்றை வஸ்துக்களைக்
 காட்டிலும் விலகிநான் என்றும் சொல்லப்பட்டது.

சுஷெஷுவவ வுதிவாடியணி - சீழ்ச்சொல்லப்பட்டதெல்லாம், ‘பா
 மாத்மா வேது ஜீவாத்மா வேது’ என்று சொல்லும் ச்ருதிகளுக்கு ஒத்திருக்கலாம்.
 ‘இரண்டுமே ஒன்று’ என்று சொல்லும் ச்ருதிகளுக்கு இது விருத்தமன்றோ? என்
 றால் அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது. — ‘விருத்தமன்று: ஏனென்றால், அம்
 மாதிரியான அபேத ச்ருதிகளும் பேத ச்ருதிகளால் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் நாராயணனு
 டைய வைபவத்தையே சொல்லுகின்றன. ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் அந்தாயாமியாக
 இருந்துகொண்டு ஸகலததையும் நாராயணனே நியமித்துக்கொண்டு வருகிறான் என்று
 சொன்னால், அது அவனுடைய பெருமையைக் காண்பிக்கிறதன்றோ? அபேத ச்ருதி
 யின் அாததமும் அம்மாதிரியான நியமமே.’

தவகி - ‘வாரஸு ஸாஸுணம் ஸகிஸுஷெஷா கிஷிஸு ஜமக’
 (ஜகத் முழுவதும் அவனுடைய சகதி), ஜகத் அவனுக்கு சரீரம், ஆகையால் காரயோப
 யோகி விசேஷமாகின்றது, ஆகையால் சகதி. தடிஸ - ‘விஷுஷாராஸா வி
 ஜெஷாதுதி’ (ஜகத் விஷ்ணுவின் அம்சம்), நாராயணன் விசேஷயம், ஜகத் அவ
 னுக்கு விசேஷணம், ஆகையால் ஜகத் விசேஷத்தின் அம்சம். தவிஸுதி -
 ‘விஷுஷாராஸா விஷுதிதய:’ (எல்லாம் விஷ்ணுவின் விபூதிகள்), விஷ்ணு
 நியமிக்கிறவன், ஜகத் நியமிக்கப்படும் வஸ்து, ஆகையால் அது அவனுடைய விபூதி.
 தபுதிவ தவூரீர ததுந - ‘வாரஸு ஸாஸுணாராஸு’ ‘ஜம
 ஸுஷுஸு ஸாரீரம் தெ’ ‘தாநி ஸவ-காணி தவிஸு’ (எல்லாம் அவனு
 டைய ரூபம், சரீரம், தது); விஷ்ணு வ்யாபகன், ஜகத் அவனால் வயாபிக்கப்பட்டி
 ருக்கிறது, அவனால் நியமிக்கப்படும் வருகிறது, ஆகையால் அது அவனுடைய

ஹகுதி தஜ்ஜிவ தஜ்ஜிர தஜ்ஜு ஸ்ரஜ்ஜிவி: ஸாஜ்ஜிவ ஸ்ரஜ்ஜி
ஜாநாயிகரஜ்ஜிவ வ ஸ்ரஜ்ஜிவாஜ்ஜிவ |

சரீரம். ஸம்ஸ்க்ருத பாவையில் தது என்றால் சரீரம் என்றே அர்த்தம். இவ்வி
டத்தில் 'தஜ்ஜு' 'ஸரீரம்' என்று வேறுவேறுகச்சொன்னது, 'எப்படி இவை
இரண்டும் ஒரே அாதத்ததைக் குறிக்கின்றனவோ அப்படியே மற்ற 'சக்தி' முதலிய
சப்தங்களும் அந்த ஒரு அாதத்ததையே குறிக்கின்றன' என்பதை ஸஞ்சிபிக்கும்பொ
ருட்டே. 'அவன் அந்தாயாமியாக இருந்துகொண்டு எல்லாவறையும் நியமித்து வரு
கிறான்' என்றதைத்தான் இந்த சபதங்களெல்லாம் சொல்லுகின்றன 'நிஷிபுரிய
ஜ்ஜு ஸ்ரஜ்ஜிவாஜ்ஜிவ' என்பது அவ்வயம். ஸாரீரநாயிகரஜ்ஜிவ - கீழ்ச்
சொல்லப்பட்டுள்ள சபதங்கள் அவனுடைய நியமத்தைச் சொல்வதுபோல, ஸாமா
நாதிகரணயத்தைச் சொல்லும் சபதச் சூத்திரமும் அவனுடைய நியமத்தையே காட்டு
கின்றன. ஆகையால் எல்லாச் சூத்திர வாகடங்களும் அவனுடைய வைபவத்தையே ப்ரதி
பாதிக்கின்றன என்பதில் ஸந்தேஹமே இல்லை.

'ஸாமாநாதிகரணம்'—ஸாமான அகிகரணத்தை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை.
அதாவது - வெவ்வேறு அாததமுள்ள இரண்டு சப்தங்கள் ஒரே பொருளை ஆசரயித்தது
நின்றால் அவைகளை ஸாமானான அதிகரணத்தை உடையவை (ஸாமாநாதிகரணங்கள்)
என்றும், வெவ்வேறு பொருள்களை ஆசரயித்தது நின்றால் வெவ்வேறு அதிகரணங்களை
உடையவை (வ்யத்திகரணங்கள்) என்றும் வ்ரவஹரிப்பார்கள். 'ஜகத் ப்ரஹமமே'
என்று சொல்லும் இடத்தில் ஜகத் என்னும் சபதமும் ப்ரஹமம் என்னும் சபதமும்
ஒரே பொருளை ஆசரயித்திருக்கிறபடியால், அவை ஸாமாநாதிகரணங்கள். 'ஜகத் என்
பது ஒன்று ப்ரஹமம் என்பதுமற்றொன்று' என்று சொல்லும் இடத்தில் இரண்டும்
வெவ்வேறுபொருளை ஆசரயித்திருக்கிறபடியால், அவை வ்யத்திகரணங்கள். நமது
வித்தாரத்தத்தில் ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹமம் வெவ்வேறு ஆகியதால், அவைகளுக்கு ஸாமா
நாதிகரணம் இல்லை. ப்ரபஞ்சமும், ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள ப்ரஹமம் அந்தாராதய வாக
இருந்துகொண்டு அதை வ்யத்திகரணமாகக் கொண்டு வருகிறபடியால், சப்தத்தைச் சொல்லும்
சபதங்கள் சரீரி பாயநதம் போகும் என்னும் நயாபப்படி அவைகளுக்கு ஸாமாநாதி
கரணம் சொல்லக்கூடும். ஆகையால் ஸாமாநாதிகரணம் சொல்லும் பொழுதெல்
லாம் ப்ரஹமத்தின் நியமம் (எல்லாவஸ்துக்களையும் ப்ரஹமம் நியமிக்கிறது என்பது)
சொல்லப்படுகிறபடியால், அதன் வைபவம் சொன்னது சவே ஆகிறது.

இதுவரைபில் ஸபகை ஸங்க்ரஹம். — சித் என்று சொல்லப்படும்
ஜீவன் ஜ்ஞானநத்ததையே குணமாக உடையவன், ஜ்ஞான ஸ்வரூபன்; காமமடியாக
வேறு வேறு தேஹங்களை அடைகிறான், அந்தக் காமம் நிவ்ருத்தியானால், ஸ்வரூபத்தில்
பேதம் இருக்கையிலும், வேறு வேறு தேஹங்கள் உடம்பரம் உண்டாகும் தேதம்
போய்விடுகிறது, அது போய்விட்டால் ஸகல ஜீவன்களும் ஸம்மே, அவர்கள் அவர்களே
அசித என்று சொல்லப்படும் ப்ரக்ருதி, ஒருவித பரிணாமத்தை அடைந்து அந்த ஜீவன் ஒரு

க்குக் காமமடியாக ஏற்படும் தேஹங்களைக் மாறுகின்றது, அத விநாசி சித் அசித் இவை இரண்டும் சோரது உதபஞ்சமாகி இருக்கும் ப்ராஞ்சத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பவன் பரமாத்மா நாராயணன், அதை ரக்ஷித்தது ஸமஹரித்து சேதரவஸ்துவுக்கு அநந்தநக காலங்களில் மோக்ஷத்தைக்கொடுத்தது வருகிறவனும் அவனே, அவன் ஹேயகுணங்களற்றவன்; ஆந்தநிதி, மற்றை வஸ்துக்களின் ஸவரூபத்தைவிட வேறு விலக்ஷணமான ஸ்வ ரூபத்தை உடையவன், அவனைத் தவிராதத மற்றை வஸ்துக்களெல்லாவற்றிற்கும் அந தாயாமியாக இருந்துகொண்டு அவைகளெல்லாவற்றையும் நியமித்து வருகிறான்; அது காரணமாக அவன் சரீரியாகவும் மற்றை வஸ்துக்கள் அவனுடைய சரீரமாகவும் ச்ருதி களில் சொல்லப்படுகின்றன, அந்தக்காரணத்தினாலேயே அவனே ப்ராபஞ்சம் என்றும் அந்த ச்ருதிகள் சிலவிடங்களில் சொல்லுகின்றன, மற்றும் சில விடங்களில் ப்ரா பஞ்சத்தை அவனுடைய அம்சமென்றும் சக்தியென்றும் விபூதியென்றும் பேசு கின்றன; அந்த ச்ருதிகள் அந்த நாராயணனையே ஆத்மாவென்றும் ஜ்யோதிஸ் என்றும் ததவமென்றும் ஸுத என்றும் வயவஹரிகளின்றன.

இம்மாதிரியான உண்மையான ஜ்ஞாநத்துடன், அந்த நாராயணனும் சொல்லப் பட்டிருள்ள வாஞ்சரம் தாமதத்தை லோபயின்றிகு ச்ரததையுடன் அவனது ஆராதந மாகச் செய்துகொண்டு, அவனுடைய திருவடிகளில் தயான அர்ச்சன ப்ராணம் நாமஸங் கோதநம் முதலிய உபாஸதத்தை அந்யாததமான ப்ரீதியுடன் செய்துவந்தால், தமது காமம் நிவ்ருததமாகி, வேறு வாக்யாதத ஜ்ஞாநம் முதல்யவற்றால் மாத்திரம் போக் கடிக்கக்கூடாத ஸமஸார பயத்தினின்றும் கரையேறினவாகளாய், தமது ஸ்வரூபா விரப்பாவத்தைப் பெற்று அளவற்ற ஆந்தத்தைக் கொடுக்கும் பரஹ்மாநுபவத்தை ஸுகல ஜீவன்களும் அடைகிறார்கள். ச்ருதிகள் சொல்வது இதுதான்.

இதுவரையில் ஸவபக்ஷ ஸநக்ஷேபம் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது 'தவ்யு' என்று ஆரம்பித்து 'வண்ணபூஜி' எனனுமவரையில் சங்கர மதத்தையும், 'சுவரொ' என்று ஆரம்பித்து 'வ்யவஹி' என்று எனனுமவரையில் டாஸகரமதத்தையும், 'கௌந்யு' என்று ஆரம்பித்து 'புக்ருவதிஷ்டென' எனனுமவரையில் யாதவமதத்தையும் ஸங் க்ரஹிக்கிறோ. இம்மூன்று மத ப்ரவாதத்காக்களும், 'பரஹ்மே ஜகத்' எனனும் அர்த்த முள்ள அபேத ச்ருதிவாக்யங்களையே பலிஷ்டங்களாககிறினைத்து, 'இரண்டும் ஒன்றே' என்று அங்கேகிரியாவிட்டால் இந்த வாக்யங்களுக்கு விரோதம் வந்துவிடுமோ எனனும் ப்ரபத்தின தவக் தங்கள் மதத்தை பரவ்ருததிப்பித்திருக்கிறார்கள் என்று சொல்ல வேண்டும். 'பரஹ்மமும் ஜகத்தும் வேறு' எனனும் அர்த்தமுள்ள பேத ச்ருதி வாக்யங்களை அவர்கள் எக்காரணத்தினாலோ அநாதரித்துவிட்டார்கள். பரஸ்பரம் விருததம்போலத் போன்றும் பேத அபேத ச்ருதி வாக்யங்களை ஸமநவயம் செய்யும் ஜகத் பரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தானது' எனனும் அர்த்தமுள்ள கூடக ச்ருதிவாக்யங்கள் அவர்களுக்கு ஸ்பூரிக்ஷவிலலை போலும்.

தவ்யு வெவ்வவபுதிவாஹவராணா நெஷாஃ வாராநாயி
காணாஹீநாஃ விவரணெ பூவபுதாஃ கெவந, 'நிவி-ஸெஷ ஜூந

தவ்யு... பூவபுதாஃ கெவந - [அந்த பரஹமத்தின் வைபவத்தை பர
திபாதிப்பதையே நோக்கமாக உடைய ஸாமாநாதிகரணயம் முதலியவைகளின் விவரணத்
தில் பாவருத்திகதம் சிலா] அபேத சருதிவாக்யங்களிற் சொல்லப்பட்டிள்ள ஸாமாநாதி
கரணயம், கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி நமது ஸித்தாந்தத்தில் 'ஜகத்துக்கு பரஹமம் அந்த
ராத்மாவாக இருந்துகொண்டு ஜகத முழுவதையும் நியமிக்கிறது' என்பதைக் குறிக்கின
றது அந்தக் காரணத்தினாலே அது பரஹமத்தின் வைபவத்தை பரதிபாதிக்கின்றது
என்றே சொல்லவேண்டும் அப்படி இருக்கையில் இவர்கள் அந்த ஸாமாநாதிகரணயத்திற்கு
வேறு விதமாக விவரணம் செய்யப் புகுகிறார்களே என்று ஆச்சரியப்படுகிறார்.
வாராநாயி காணாஹீநாஃ - ஸாமாநாதிகரணயம் முதலிய. அதாவது— ஸாமாநா
திகரணயத்தைச் சொல்லும் அபேத ச்ருதிகள், 'பரபஞ்சம் சரீரம், பரஹமம் ஆத்மா' என
பதைச்சொல்லும் கடகசருதிகள், பேதத்தைச் சொல்லும் பேதச்ச்ருதிகள், இந்த ச்ருதிகள்
எல்லாம் என்று அர்த்தம். கெவந - சிலா, அதாவது சங்கர மதக்காரர்கள்.

இந்த ஸாமாநாதிகரணய சபதம் அடிக்கடி இவ்விடத்தில் வருகிறபடியால், அதைத்
தெளிவாக நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது அவசயம். கீழ்ச்சொல்லியபடி, வெவ்வேறு
அர்த்தமுள்ள பல சபதங்கள் ஒரே பொருளை அவகாவித்து நின்றால், அவைகளுக்கு ஸாமா
நாதிகரணயம் உண்டு. இதை வேறுவிதமாகவும் சொல்லலாம் விசேஷணங்களால்
பிரகாரத்தவழமும் விசேஷயத்தால் ஏகாரத்தவழமும் இருக்கும் காலத்தில் ஸாமாநாதி
கரணயம் ஏற்படும் உதாஹரணம் - 'நீலமாயும் வாத்துலமாயும் பேரியதாயுமுள்ள
குடம்' எனனுமிடத்தில் ஸாமாநாதிகரணயம் வயகதம். இதுபோலவே, 'பரஹமம்
விசேஷயம் பரபஞ்சம் முழுவதும் விசேஷணம்' என்று சொல்லும் நமது ஸித்தாந்
தத்தில் ஸாமாநாதிகரணயம் எப்பொழுதும் உண்டு 'விசேஷணமாகிற பரபஞ்சம்
விசேஷயமாகிற பரஹமமே' (அதாவது - விசேஷண விசேஷயங்கள் இரண்டும்
ஒன்று) என்று சொல்லும் சங்கர மதத்தில் ஐயம் சொல்லப்பட்டதாகுமேதவிர
ஸாமாநாதிகரணயம் ஏற்படாது. 'ஸத்யம் ஜூநமநீநணம் ஸூஹ' எனனும் சருதி
வாக்யத்தின் அர்த்தத்தை விசாரிக்கும் இடத்தில் இது வ்யகதமாக ஏற்படும்.

நிவி-ஸெஷ ... ஸூஹ - [பரஹமம் என்பது எவ்விதவிசேஷமுமற்ற ஜ்ஞாந
மாதரமே] ஜ்ஞாநமாதரம் என்றதால் முழுவதும் ஜ்ஞாநமென்பது சொல்லப்படுகிறது.
'ஸ யயா லெஸ்யவவயா: ' (உப்புக் கடடிபோல அவன் இருக்கிறான்) எனனும்
தருஷ்டாந்தம் இக்கக் குறிக்கின்றது. உப்புக் கடடி எப்படி உளறும் புறமும் ஒவ
வொரு அம்சத்திலும் உப்பாகவே இருக்குமோ, அப்படியே பரஹமம் முழுவதும்
ஜ்ஞாநமே. 'நிவி-ஸெஷ' என்றால் 'பேதமற்ற' என்று அர்த்தம். பேதம்
முனதுவிதம்.— விஜாத்யம், ஸஜாதீயம், ஸவகதம். பரஹமத்திற்கும் அசேதந வஸ

ஶாதுரெவ வுஷ; தஹ் சித்ருஶூக்ஷஸ்புகாஸஸுவாவஶவி தத்
 உஸூஅஹி வாஜானாயிகாணூவமதஜீவெகூம் புவெஹ்வாவஜும்
 வஶுதெ ஶூஶுதெ வ, நிவி-புஸௌ விநூத்ராதிருசீஸௌத
 வுரூஶுநன விகுஹ ஸூரூவம் சுரூத் ஜமநியூர; கஸூஉஶ: கஸூஉ

துக்களுக்கும் உள்ள பேதம் விஜாதீயம், பரஹ்மத்திற்கும் சேதவஸதுக்களுக்கு முள் ளது ஸஜாதீயம், ப்ரஹ்மத்திற்கும் அதன் குணங்களுக்கும் உள்ளது ஸவகத்ம் இந்த மூன்றாவது பேதம் விஜாதீய பேதத்தில் அடங்கியதெனறும் சொல்லலாம் இம்மூன்று பேதங்களும் அற்றிருப்பதே நீர்விசேஷத் தனமை. அதாவது— பரஹ்மமொன்றே ஸதயம், அதைக்காட்டிலும் பிர்ந்தமாக ஒன்று இருக்கின்றதென்பது இல்லையென்று சொன்னதாயிற்று.

தது.....சேஷுதெ வ - [ப்ரஹ்மம் ஒருபொழுதும் எவ்வித பததமும் இல்
லாமலும் ஸ்வயமே ப்ரகாசமாகவும இருப்பதை ஸ்வபாவமாக உடைத்தாயிருக்கையிலும்,
' நீ ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறாய் ' என்று சொல்லும் ஸாமானாதிகரணய வாகயத்திலை
ஜீவனைககாட்டிலும் அது வேறுபட்டது அன்று என்று ஏற்படுகின்றது, அந்த ப்ரஹ்மம்
அவித்யையினால் மறைக்கப்பட்டதாய்கொண்டு பேத ப்ரமததை அதுபவித்தது, பததம்
மோக்ஷஹகளை அடைகின்றது.] அதாவது—'அபேத வாகய பலத்தினால், காம இம்மாதிரி
கல்பிக்கவேண்டும்; அதனாலேயே அதற்குப் பததம் மோக்ஷம் இரண்டும் உபபரஹகளா
கின்றனவென்று டிசால்லவும் வேண்டும் ' என்று சொன்னதாயிற்று தனது உண்மையை
அறிப்யாமல் இருப்பது பததத்தின் தனமை, அது ஸ்வபரகாசமாயுள்ள வஸ்துவில் ஸம்ப
விபாதா கையால், ' பததில்லாமல் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கையிலும் ' என்று
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பததம் அடையும் பொருள் மோக்ஷம் அடையும் பொருள்
எல்லாம் ப்ரஹ்மமே. இந்த ஆத்தததைத்தான் ' வாரஂ ஹ ரெஷ்வ வ ஸஂஸாரத் '
என்று இரண்டாவது ச்லோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறா. இவ்விதம் கல்பிக்கவேண்டுமே
தவிர, இதற்கு ஸாக்ஷாத் ப்ரமாணம் இல்லை என்பது குறிப்பு

நிவிசெஷ விரூபா. க்ஷத் ஜமநியூ - [இந்த ஜனாநமாத்ர மாகவிரூகமும் பரஹமத்தைத் தவிராதத் மற்றவையெல்லாம் பொய் ஒருவன் ராச்வரன போலவும் மற்றவை அவனுக்கு உட்பட்டவை போலவும் இவ்வாறு கணக்கற்ற பேதங்களை ஸ்வரூபமாக உடைய ஜகத் முழுவதும் பொய்.] சருதியிலேயே, 'ராச்வரன என்று ஒரு வன் உண்டு; ஜகத் முழுவதும் அவனுக்கு உட்பட்டது' என்று பலவாறாகச் சொல்லப் பட்டிருக்கையிலும், இந்த அபேத வாக்ய பலத்தைக் கொண்டு அந்த வாக்யங்களெல்லாம் பொய் என்று சொல்லவேண்டியவருகின்றது.

கறுதி ஐ:.....ந விஜயதே - [ஒருவன் ஸமஸாரத்தில் அகப்பட்டவன், மற்றொருவன் அதிலிருந்து விடப்பட்டவன் ஏன்னும் வ்யவஸாதையும இல்லை] பத்த

நூந் உதீபா வ்யவஸூர ந விஹோத; உதஃ வஹுவஃ கௌந
உதூ உதூபஹோ ஶியூ; வனகஹேவ ஸரீரம் ஜீவவசு; நிஜீ-
வ-நீதராணி ஸரீராணி, தஜ்ஜரீரம் கிசிதி ந வ்யவஸூரிகம்; சூவா
யெ-ஶ ஜூநொவஹேஷா ஶியூ; ஸாவஸூ உ ஶியூ; ஸாவஸூ
பூவாதா உ ஶியூ; ஸாவஸூஜநம் ஜூநம் உ ஶியூ; வனதஜ்
வஃ ஶியூவஹோதௌவ ஸாவஸூணாவமஹோத' உதி வண-
யனி;

ஜீவன் முகதஜீவன என்று ஒரு வயவஸூதையை ஒத்துக்கொண்டால் ஜீவபேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்குமே என்று பயந்த அம்மாதிரி வயவஸூதையே இல்லை என்கிறார்கள்.

உதஃ வஹுவஃ ஶியூ - [இதற்கு முன்னதாக சிலா முகதியை அடைந் திருக்கிறார்கள் என்பதும் பொய்] சுகா முதலான மஹாவிதிகள் முகதாகளென்று சொல் லப்படுகிறார்களே என்றால், அதுவும் பொய்

வனகஹேவ .. வ்யவஸூரிக - [ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன்கூடியது, மற்றை சரீரங்களெல்லாம் ஜீவனற்றவை, அப்படி ஜீவனை உடைய சரீரம் எதுவென்று சொல்ல முடியாது.] இந்தக் கல்பனை மிக்க ஆச்சாயத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது. ஆதமாக்களுக்குப் பரஸபரம் பேதம் இல்லை என்பதை ஸதாபிக்கும், பொருட்டி இம்மாதிரி கல் பனைகளைச் செயப்பவேண்டிவருகின்றது. ஜீவனெல்லாம் ஒன்றானால், ஒருவன் ஸங்கத்தை அதுபவிகையில் எல்லாரும் ஸங்கத்தை அதுபவிகவேண்டிமே என்பது போன்ற பல வித ஸங்கடங்களை உதேசித்து, 'ஒரே சரீரம் தான் ஜீவனுடன்கூடியது, அது எது வென்று வயவஸூதை இல்லை' என்று கலபிக்கிறார்கள்.

சூவாயஃ . . . கவமஹோத - [ஜஞாநோபதேசம் செய்யும் ஆசார்யனும் பொய், சாஸ்தரமும் பொய், அதைக் கேட்கிறவனும் பொய், சாஸ்தரத்தினால் ஏற்படும் ஜஞாநமும் பொய், இவையெல்லாம், பொய்யாகிற சாஸ்தரத்தினாலேயே அறியப்படுகின் றன] ஒருவன் ஆசார்யன், மற்றொருவன் சிஷ்யன் என்னும் வயவஸூதையை ஒத்துக்கொண் டால், ஆத்மங்கள் பஹு என்பது ப்ரஸங்கிக்கும்; சாஸ்தரம் பரமாணமென்று ஒத் துக்கொண்டால் பரஹமத்தைத் தவிர்த்த மற்றொரு பொருளும் ஸத்யமென்று ஏற்படும். இவையெல்லாம் அறிவ்டடங்களாகையால் எல்லாம் பொய் என்று கல்பிக்கிறார்கள். 'இப்படி எல்லாம் பொய் என்று ஏற்படுவதும் பொய்யான சாஸ்தரத்திலிருந்து' என்று ஆச்சாயப்படுகிறார். இதற்காகவே 'பொய்' என்று திருப்பத் திருப்பச் சொல்லப்படு கிறது.

உதி வணயுயனி - இப்படி வாணிக்கிறார்கள். அதாவது - சொல்லும் அர்த்தம் நிலைபெறுத என்பது குறிப்பு.

காதுவெவ ஸ்ரவ; தஜ் கிதூஃகூஸ்ப்ரகாஸ்ப்ரவாவவி தத்
 உஸூஅஹி ஸாஹாநாயிகாணஸாவமதஜீவெகூம் ஸ்ரெஹ்வாஜீம்
 வக்யுதெ உஹுதெ வ, நிவி-ஃஸெஷ விநாசு, திரெஃஸெஸீத
 வ்யாஹிநன விக்ஷு ஸ்பா-ஹம் க்யூத் ஜமநியூ; க்யூஹிஃ க்யூ

துக்களுக்கும் உள்ள பேதம் விஜாதீயம், ப்ரஹ்மத்திறமும் சேதவஸதுக்களுக்கு முள
 ளது ஸஜாதீயம்; ப்ரஹ்மத்திற்கும் அதன் குணங்களுக்கும் உள்ளது ஸ்வகத்ம் இந்த
 மூனராவது பேதம் விஜாதீய பேதத்தில் அடங்கியதென்றும் சொல்லலாம் இம்மூன்று
 பேதங்களும் அற்றிருப்பதே நீர்விசேஷத் தனமை. அதாவது— ப்ரஹ்மமொன்றே
 ஸத்யம், அதைக்காட்டிலும் பிநமாக ஒன்று இருக்கின்றதென்பது இல்லையென்று
 சொன்னதாயிற்று.

தஜ்.....ஃஹுதெ வ - [ப்ரஹ்மம் ஒருபொழுதும் எவவித பந்தமும் இல்
 லாமலும் ஸ்வயமே ப்ரகாசமாகவும் இருப்பதை ஸ்வபாவமாக உடைத்தாயிருக்கையிலும்,
 'நீ ப்ரஹ்மமாகவே இருக்கிறாய்' என்று சொல்லும் ஸாமாநாதிகரணய வாக்யத்திலு
 ஜீவனைக்காட்டிலும் அது வேறுபட்டது என்று என்று ஏற்படுகின்றது, அந்த ப்ரஹ்மம்
 அவத்யையினால் மறைக்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு பேத ப்ரமத்தை அதுபவித்து, பந்தம்
 மோக்ஷங்களை அடைகின்றது.] அதாவது—'அபேத வாக்ய பலத்தினால், நாம் இம்மாதிரி
 கல்பிக்கவேண்டும்; அதனாலேயே அதற்குப் பந்தம் மோக்ஷம் இரண்டும் உபரந்தங்களா
 கின்றனவென்று சொல்லவும் வேண்டும்' என்று சொன்னதாயிற்று தனது உண்மையை
 அறியாமல் இருப்பது பந்தத்தின் தனமை, அது ஸ்வபகாசமாயுள்ள வஸ்துவில் ஸம்ப
 வியாதா கையால், 'பந்தமில்லாமல் ஸ்வயம் ப்ரகாசமாயிருக்கையிலும்' என்று
 சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பந்தம் அடையும் பொருள் மோக்ஷம் அடையும் பொருள்
 எல்லாம் ப்ரஹ்மமே. இந்த அாதத்ததைத்தான் 'வாஃ ஸ்ரெஹ்வ ஸஃஸூரத்'
 என்று இரண்டாவது சலோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறார். இவ்விதம் கல்பிக்கவேண்டுமே
 தவிர, இதற்கு ஸாக்ஷாத் ப்ரமாணம் இல்லை என்பது குறிப்பு

நிவி-ஃஸெஷ விநாசு . க்யூத் ஜமநியூ - [இந்த ஜ்ஞாநமாத்ர
 மாகவிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைத் தவிாதத் மற்றவையெல்லாம் பொய் ஒருவன் ஈசுவரன்
 போலவும் மற்றவை அவனுக்கு உட்பட்டவை போலவும் இவ்வாறு கணக்கற்ற பேதங்களை
 ஸ்வரூபமாக உடைய ஜகத் முழுவதும் பொய்.] ச்ருதியிலேயே, 'ஈசுவரன் என்று ஒரு
 வன் உண்டு, ஜகத் முழுவதும் அவனுக்கு உட்பட்டது' என்று பலவாறுகே சொல்லப்
 பட்டிருக்கையிலும், இந்த அபேத வாக்ய பலத்தைக் கொண்டு அந்த வாக்யங்களெல்லாம்
 பொய் என்று சொல்லவேண்டியிருக்கின்றது.

க்யூஹிஃ..... ஃஹு விஹுதெ - [ஒருவன் ஸமஸாரத்தில் அகப்பட்டவன்,
 மற்றொருவன் அநிலிருந்து விடப்பட்டவன் எனினும் வயவஸதையும் இல்லை] பத்த

உதஃ உதீயா வுவுவூரா ந விடிதெ; உதஃ வடுவடம் செவந
உதஃ உதூபஉயூரா லியூரா; வனகஉவ ஸரீரம் ஜீவவசு; நிஜீ
வநீதராணி ஸரீராணி, தஹரீரம் கிலிதி ந வுவுவூரிகம்; சூவா
யெடா ஜோமொவபெஷா லியூரா; ஸாவூம் உ லியூரா; ஸாவூ
வூராதா உ லியூரா; ஸாவூஜநம் ஜோமம் உ லியூரா; வனதஹ்
வடம் லியூராவடுதெநெவ ஸாவூணாவமஜுதெ' உதி வண்ட
யனி;

ஜீவன் முகதஜீவன் என்று ஒரு வயவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்டால் ஜீவபேதத்தை
ஒத்துக்கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்குமே என்று பயந்து அம்மாதிரி வயவஸ்தையே இல்லை
என்கிறார்கள்.

உதஃ வடுவடம் ... லியூரா - [இதற்கு முன்னதாக சிலா முகதியை அடைந்
திருக்கிறார்கள் என்பதும் பொய்] சகா முதலான மஹாவிதிகள் முகதாகளென்று சொல்
லப்படுகிறார்களே என்றால், அதுவும் பொய்

வனகஉவ . . வுவுவூரிகம் - [ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன்கூடியது, மற்றை
சரீரங்களெல்லாம் ஜீவனற்றவை, அப்படி ஜீவனை உடைய சரீரம் எதுவென்று சொல்ல
முடியாது] இந்தக் கல்பனை மிக்க ஆச்சாயத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது ஆத்மர்களுக்குப்
பாஸபரம் பேதம் இல்லை என்பதை ஸதாபிக்கும், பொருட்டி இம்மாதிரி கல்
பனைகளைச் செயல்படுத்திவருகின்றது. ஜீவனெல்லாம் ஒன்றானால், ஒருவன் ஸங்கத்தை
அநுபவிக்கையில் எல்லாரும் ஸங்கத்தை அநுபவிக்கவேண்டுமே என்பது போன்ற பல
வித ஸங்கடங்களை உத்தேசித்து, 'ஒரே சரீரம் தான் ஜீவனுடன்கூடியது, அது எது
வென்று வயவஸ்தை இல்லை' என்று கல்பிக்கிறார்கள்.

சூவாயடம் . . சுவமஜுதெ - [ஜோநோபதேசம் செய்யும் ஆசாயனும்
பொய், சாஸ்தரமும் பொய், அதைக் கேட்கிறவனும் பொய், சாஸ்தரத்தினால் ஏற்படும்
ஜ்ஞாநமும் பொய், இவைபெல்லாம், பொய்யாகிற சாஸ்தரத்தினாலேயே அறியப்படுகின்
றன] ஒருவன் ஆசாயனம், மறநெருவன் சிஷ்யன் என்னும் வயவஸ்தையை ஒத்துக்கொண்
டால், ஆத்மர்கள் பஹு என்பது பாஸகிக்கும், சாஸ்தரம் பாமாணமென்று ஒது
துக்கொண்டால் பாஹமத்தைத் தவிர்த்த மறநெரு பொருளும் ஸத்யமென்று ஏற்படும்.
இவையெல்லாம் அசிஷ்டகங்களாகையால் எல்லாம் பொய் என்று கல்பிக்கிறார்கள்.
'இப்படி எல்லாம் பொய் என்று ஏற்படுவதும் பொய்யான சாஸ்தரத்திலிருந்து' என்று
ஆச்சாயப்படுகிறார் இதற்காகவே 'பொய்' என்று திருப்பத திருப்பச் சொல்லப்படு
கிறது.

உதி வண்டயனி - இப்படி வாணிக்கிறார்கள். அதாவது - சொல்லும் அர்த்தம்
நிலைபெறுது என்பது குறிப்பு.

சுபரொ, 'சுபஹத வரவகூடி ஸஜஸுக்ரானம் மென, வெ
தஜவி ப்ரஹ் வனதெநெவெக்யாவெவாயெந கெநவிஷ
வாயிவிஸெஷெண ஸம்ஸஹ ஸயுதெ உஷுதெ வ; நாநாவிய
உருரூவவரிணாஜாஸுஷம் உ' உதி வுவுஸிதாஃ |

சுமெநு வுநரெக்யாவெவாய யாமாத்நம் வணயஸுஃ,
'ஸூலாவிக நிரதிஸயாவரிஜிதொகாரமணஸாமரம் ப்ரெஷ
வ ஸுர நர திய-க்ராவர நாரகி ஸுமூவவயி-க்ரெத

சுபரொ வுவுஸிதாஃ - [மற்றும் சிலா (பாஸகர மதஸ்தாகள்),
'பரஹமென, அ நிரவிசேஷமனது, காம பந்தமற்றது, ஸகல கலயாணகுணங்களுந்
அதற்கு உண்டு, அபபடி இருக்கையிலும் சில உபாதிகளுடன் ஸம்பந்தமடையது
ஸம்ஸார பந்த மோக்ஷங்களுக்கும் அநேகவித தோஷ ரூபங்களான விகாரங்களுக்கும்
ஆஸாதமாகின்றது இபபடி கல்பிப்பதற்கு ஐந்ததைச்சொல்லும் அந்த
அபேத சுருதி வாக்ய ஐஞ்ஞாமே காரணம்' என்று விதித்தாரதம் செய்திருக்கிறார்கள்.]
இந்தப் பாஸகர மதஸ்தாகளும் ஸாமாநாதிகரணய வாக்யத்தின் விவரணத்தில் ப்ரவருத
திக்ரெவாகளே இவாகள், சங்கர மதஸ்தாகள் போலனறிகசே, ப்ரஹம் குணங்களு
டன் கூடியது என்று ப்ரமாண பலததைக்கொண்டு ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் ஆனால்
ஐக்யோபதேசத்திற்கு வேறு உபபத்தி சொல்ல அசகதாகளாய உபாதி ஸம்பந்த
மொன்றை அப்புபகம்ம ரெங்கிறார்கள். தேவ தேஹம், மதுஷ்ய தேஹம், திர
யககுக்களின் தேஹம், ஸதாவரங்களின் தேஹம் இவை உபாதிகள் இபபடி உபாதி
ஸம்பந்தத்தால் பரஹம் ஜீவனாக மாறுவதுடன் அசேத வஸதுவாகவும் மாறுகிறது
என்று 'பலவித தோஷரூபமான பரிணாமத்திற்கும் ஆஸ்பதமாகிறான்' என்பதாம்
சொல்லப்படுகின்றது

இவாகள் மதத்தில் ப்ரஹம் நிரவிசேஷமன்று அதாவது— ப்ரஹ்மத்தைக்
காட்டிலும் ஸஜாதீயமாகவும் விஜாதீயமாகவும் ஸவகதமாகவும் பேதங்கள் உண்டு
உபாதி ஸத்யம்; ஆகையால், அந்த உபாதியின் காரயமாகிற பரபஞ்சமும் ஸத்யம்.
பரஹமத்திற்கு அசேத வஸதுக்களுக்கும் ஸவபாவத்தால் பேதமில்லையாயினும், உபாதி
காரயமாக பேதமுண்டு, முகதி அடைந்த பிறகு பேதமே இல்லை பரஹமத்திற்கும்
அசேத வஸதுக்களுக்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸவாபாவிகங்கள்.

சுமெநு ப்ரதூவதிஷுதெ - [மற்றும் சிலா (யாதவப்ரகாச மதஸ்தா
கள்), ஐக்யம் சொல்வதின் உண்மையை வாணிக்ரெவாகளாயப் பின்வருமாறு நிச்
சய செய்திருக்கிறார்கள் பரஹம், ஸவபாவத்தாலேயே குணங்களுக்கெல்லாம் இருப
பிடம், அந்தக் குணங்கள், அளவற்ற மேன்மையுடையவை, எண்ணிக்கையற்றவை, உத்
கருஷ்டங்கள். அபபடிப்பட்ட பரஹமே தேவதைகளாகவும் மதுஷ்யங்களாகவும் திர

‘நெக ஸ்வாவம் ஸ்வாவதெ’ விருக்ஷண உயிருக்ஷணம் உவியபாடி
நா நாவிய உறு ராவ வாரிணாஹஸ்டம் உ’ உதி ப்ர க்ஷயதிஷ்டெ’

தகு வ்யாபீவக்ஷஸ்ய ப்ரஹ்ம வ்யாபீவாஹவரா டு
ஹரிஹராநு ஷோஷாநுஹாஹரணி ।

யககுக்களாகவும் ஸதாவரங்களாகவும் நரகம் ஸவாகம் மோக்ஷம் இவ்விடங்களிலுள்ள
ஆதமாகளாகவும் இருக்கும் ஸவபாவத்தை உடையது, ஸவபாவத்தாலேயே இவை
களைக்காட்டிலும் அது வேறுபட்டதாகவும் வேறுபடாததாகவும் இருக்கின்றது, ஆகா
சம் முதலிய பலவித தோஷரூபங்களான விகாரங்களுக்கும் ஆஸ்பதம்]

பாஸகர மதத்தில், ‘சேதநாசேதந வஸ்துகளுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் அபேதம்
ஸவாபாவிகமே, பேதமோவென்றால் அசேதந விஷயத்தில் ஸ்வாபாவிகம் சேதந விஷ
யத்தில் ஓளபாதிதம்’ என்று சொல்லப்பட்டுள்ளது அது யுகதிக்ஷுப் பொருந்தாதது
என்று, இந்த மதஸ்தர்கள், ‘சேதநாசேதந வஸ்துகளை இரண்டின விஷயத்திலும்
அபேதம் ஸவாபாவிகமாக இருப்பதுபோல பேதமும் ஸவாபாவிகமே’ என்று நிரண
யித்திருக்கிறார்கள். ஆனால், ஐக்யோபதேசத்தின் (அதாவது— அபேதோபதேசத்தின்)
உண்மையை வாணிகக ஆரம்பித்த இவர்களுக்கு, பேதமும் ஸவபாவத்தினாலேயே
ஏற்படுகிறது என்று சொல்வதின் அஸங்கத்யம் தோன்றவில்லைபோலும் ! இவா
கள் மதத்தில், ப்ரஹ்மமே எவ்வித உபாதிபூமின்றிக் கேசித் அசிதாச்வரன் இமமூன
ரூப பரிணமிகின்றது, ஆகைபால இமமூன்று தத்வங்களும் ஸத்யம், பேதமும்
பாரமார்த்தீகம் என்று சொன்னதாகின்றது.

‘தகு வ்யாபீவக்ஷஸ்ய’ என்று சங்கரமதத்திலுள்ள தோஷங்களைச்
சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்.

தகு..... உஹாஹணி - [இந்த மூன்று மதங்களுக்குள் முதலாவது
(சங்கர) மதத்திற்கு, ச்ருதிகளின் அாதத்தை நன்றாக ஆலோசித்துப்பார்த்தவர்கள்
(அதாவது— யாமுநாசாயா முதலானவர்கள்) பின்வருமாறு தோஷங்களைச் சொல்லு
கிறார்கள்; அந்தத் தோஷங்கள் பரிஹரிகக்கூடாதவை.] ‘இந்தத் தோஷங்கள் தமமா
லேயே சொல்லப்பட்டவையல்ல, பெரியோர்களாற் சொல்லப்பட்டவை’ என்று சொல்
வது கவனிக்கத்தக்கது. அந்தப் பெரியோர்கள், ஒரு வாக்யத்தினாலே மாத்ரம் த்ருபதி
அடையாமல், அபேத ச்ருதிவாக்யங்களைப்போல மறறை பேதக் கடக ச்ருதி வாக்யங்
களையும் நன்றாகப் பாராசித்துப் பார்த்து இந்தத் தோஷங்களைச் சொல்லுகிறார்கள்
என்பது ‘வ்யாபீவாஹவராஃ’ என்பதாற் சொல்லப்பட்டதாகிறது. ஆகை
யால், அந்தத் தோஷங்கள் துஷ்பரிஹரங்கள்.

முதலில், இந்த அபேத வாதிகளால் மிகவும் ப்ரதாநமாக அங்கீகரிக்கப்படும்
‘தக்ஷதரஸி’ என்னும் அபேத ச்ருதிக்கு அவர்கள் சொல்லும் அத்தத்திலுள்ள
தோஷங்களைச் சொல்லுகிறார்.

அந்த சுருதிவாக்யம் எவ்விடத்தில் எந்த ஸந்தாபத்தில் வருகிறது என்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும் இது சாந்தோக்யோபரிஷதத்தில் ஆரூவது பரபாடகத்தில் எட்டாவது கண்டத்தில் காணப்படுகிறது. இந்த பரபாடகத்திற் சொல்லப்படும் வித்யையை ‘விதவித்யை’ என்று வேதாந்திகள் வயவஹரிப்பார்களா. ஆகியாயிகை என்னவென்றால்— அருணனுடைய புத்ரரான உததாலகருக்கு, சுவேதகேது என்று ஒரு புத்ரா இருந்தா அவருக்குப் பன்னிரண்டு வயதாகியும், பலவத்தான உறுப பத்திவசத்திலை உபநயநமாகாமல் இருந்தது அதைப்பற்றிச் சோகித பிதா ஒரு நாள் தமது புத்ரனைப் பார்த்து, ‘ஹே சுவேதகேதோ! ஒரு குருவைத் தேடிப் பரஹம் சாயம் வலித்து அத்யயநம் செய்து வா’ என்று அனுப்பினான். புத்ரன் அதற்கிணங்கி ஒரு குருவைத் தேடிப் பன்னிரண்டு வருஷகாலம் குருகுலவாஸம் செய்து வேதங்களுள் லாவமறையும் அந்யயநம் பண்ணி வித்யையால் பரிபூரணன ஆனதாகத் தன்னை நினைத்துக்கொண்டு இருபத்து நான்காவது வயதில் பிதரு கருஹம் திருமபி வந்தான அப்படி வந்த புத்ரனைப் பார்த்து பிதா, அவனை அநுகரஹிக்க வேண்டுமென்னும் எண்ணத்துடன் பரஹமவிஷயமாக ஒரு பாசநம் செய்ய, அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்ல அசுகத்தையு அந்தப் புத்ரன், மறுபடியும் ஒருகால் பிதா தன்னைக் குருகுலத்திற்குத் திருப்பி அனுப்பி விடுவரோ என்று பயந்து, ‘ஹேபிதாவே! பாசநத்தின் ஸமாதாநத்தை என்னுடைய குருவே அறியார் என்று நினைக்கிறேன், அமிருதிருந்தால் எனக்கு அதை உபதேசம் செய்திருப்பார். ஆகையால், நீங்களே எனக்கு அதை உபதேசிக்கவேண்டும்’ என்று பராதந்தித்தான். அப்பொழுது அந்தப் பிதா இந்த ஸத வித்யையை அவனுக்கு உபதேசிக்கிறார். “ஸுஷேவ ஸுரோஜேஷிஸு சூவீஷேஹ ரேவா விதீயஸு” என்று இந்த வித்யை ஆரம்பிக்கிறபடியாலும், இதில் பரஹம் ‘ஸத’ என்றே வயவஹரிகப்படுகிற படியாலும் இதற்கு ‘ஸத வித்யை’ (அதாவது-பரஹம் வித்யை) என்று பெயர்.

இந்த உபரிஷத்தின் வாக்யங்களின் அர்த்தத்தைப்பற்றி கார்த்தத்தில் விசாரம் வருகிறபடியால், அதன் விஷயத்தை நாம் தனியாகப் பார்ப்பது நலமாகும். முதலில் பிதா செய்த பாசநம் -

“உத தரோஷேஸஜி ஸ்ராக்ஷஜி, யெநாஸுதம் ஸுதம் ஸ்வத்யஜிதம்
ஜித ஜிவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதஸு?”

(எதைக் கேட்டால் கேட்கப்படாததெல்லாம் கேட்கப்படாததாகிவிடுமோ, எதை மறநம் செய்தால் மறநம் செய்யப்படாததெல்லாம் மறநம் செய்யப்பட்டதாகிவிடுமோ, எதை நிதிந்யாவலித்தால் நிதிந்யாவலிகப்படாததெல்லாம் நிதிந்யாவலிகப்பட்டதாகிவிடுமோ? அப்படிப்பட்ட ஆதேசத்தை நீ கேட்டிருக்கிறாயா?). ஆதேசம் என்றால் பாசாவிதா அதாவது-நியமிக்கிறவன், என்று அர்த்தம். அவனை அநிந்தால், எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடுமென்றே? இந்த பாசநத்தின் கருத்தை அறியாத புத்ரன், ‘அது எப்படி?’ என்று சோதனம் செய்ய, பிதா, அதற்கு ஒரு தருஷ்டாநதம் சொல்லுகிறார்.

“பெயர் வெவ்வேறுபட்ட ஆதினென வவ்வோர் உணர்வும் விஞ்ஞானம்
வியாசம்”

(எப்படி, உபாதாந காரணமான ஒரு மண்கடடியை அறிந்த மாதார்த்தால், அதன் உபா
தேயமன குடம் மடக்கு முதலானவை எல்லாம் அறியப்பட்டனவாகின்றனவோ, ஹே
பரியதாசந! அமமாதிரியே). அதாவது - உபாதாநமும் உபாதேயமும் பாஸ்பரம் பே
தமற்றவை என்பது கருத்து அவை இரண்டும் எப்படி ஒன்றாகும் என்று ஸந்தேகித்த
புதரணைப் பாதத்து பிதா மறுபடியும் சொல்லுகிறார்—

“வாசாரஹணம் விகாரோ நாஸ்யெயம், ஆதினெனவ வத்யு”

(நம்முடைய வாக்ரூபமான வயவஹாரத்தின் பொருட்டு, குடம் மடக்கு முதலிய லக்ஷ
ணமுள்ள மாறுதலும் அமமாதிரி பெயர்களும் மண்ணிற தரவயத்தால் ஸபாசிக்கப் படு
கின்றன, ஆகையால் மண்ணைக் காட்டிலும் அவை பிந்நங்களல்ல) அதாவது—மண்ணே
இமமாதிரியான ரூபம் பெயர் உள்ளதாக ஆகின்றது என்பது அாததம். இமமாதிரியான
பல தருஷ்டாநத்தங்களைக் காட்டி ‘இப்படியே அந்த ஆதேசமும் ஆகின்றது’ என்று
முடித்தார். ‘இதை நீங்கள் எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்’ என்று புதரண பராநத்
திக, பிதா உபதேசிக்கிறார்—

“வாசாரஹணம் விகாரோ நாஸ்யெயம், ஆதினெனவ வத்யு”

[ஹே ஸோமய! (வெவ்வேறு ரூபம் பெயர் இவைகளுடன் பஹுவாக இருக்கும்)
இந்த ஜகத்தானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் ஒன்றான ‘ரூபம் பெயர் அற்று ஒன்றான அவ
ஸதையை உடையதான’ ஸததாகவே இருந்தது, அதற்கு அந்த ஸததைத் தவிர
வேறு ஒரு சியந்தாவும் இல்லை]

“ததெனென ‘வஹுவாஸ்யம், ப்ரஜாயெய’ இதி”

[அந்த ‘ஸத’ என்று சொல்லப்படும் வஸது ஸங்கல்பித்தது, என்ன ஸங்கல்
பித்ததென்றால், ‘விசித்ரமாயும் அநந்தமாயுமுள்ள சேதநாசேதநங்கள் கலந்த ஜகத் ரூப
மாய பஹுவாக ஆக்ககடவேன, அதற்காக முதல் தேஜஸ அப அநம் இவை முத
லிய ரூபங்களாக ஆக்ககடவேன என்று ஸங்கல்பித்தது] ‘வெனென’ என்பதற்கு
‘ஸங்கல்பித்தான்’ என்று அாததம். இப்படி தேஜஸ அப அநம் இவைகளை முத
லில் ஸ்ருஷ்டித்து, பிறகு ஸங்கல்பித்தது—

“வெவ்வேறுபட்ட ஆதினென வவ்வோர் உணர்வும் விஞ்ஞானம்
வியாசம்”

(ஸத’ என்னப்படும் அந்த தேவதை ஸங்கல்பித்தது என்னவென்றால்— ‘இந்தத்
தேஜஸ அப அநம் ஆகிய இம்மூன்று தேவதைகளுக்கும், நான், இந்த ஜீவனைச்
சாரமாகக்கொண்டு அநுபரவேசித்து, விசித்ரமான ரூபம் பெயர் இவைகளை அந்தத்
தேஜஸ முதலானவைகளுக்குச் செய்யக்கடவேண்டும்’). தேஜஸ முதலிய மூன்றும் இவ்வ்

டத்தில் தேவதைகளாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் அபிமானிதேவதைகள் விவக்ஷிதங்கள். முதல ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்ட சேஜஸ முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியை ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி என்றும், பிறகு செய்த ஸங்கல்பத்தால் ஏற்பட்டதை வயஷ்டி ஸ்ருஷ்டி என்றும் சொல்வது வழக்கம் இப்படி ஸகல அசேதந வாக்ஸதிற்கும் பரஹமம் காரணமென்று சொல்லிவிட்டபிறகு, பிதா, ஸகல சேதந வாக்ஸதிற்கும் அந்த பரஹமமே காரணமென்று ப்ரதிபாதிக்க ஆரம்பித்து, முதலில் 'ஸுஷூபதி காலத்தில் இந்த ஜீவன்களெல்லாம் 'ஸத' எனப்படும. ப்ரஹமத்துடன் ஸங்கதங்களாகின்றன' என்று சொல்லி அவைகளுக்கும் பரஹமத்துக்குமுள்ள சரீர சரீரி பாவத்தைச் சொல்கிறார்—

‘ஸதஞ்ஞாநம் ஸொஷ்யைநம் ஸவடாநம் ப்ரஜைநம் ஸநிபயதநாநம்
ஸததிஷ்டாநம்’

(ஜீவன்களுடன் கூடிய இந்த ஜகத் முழுவதும், 'ஸத' என்னும் பரஹமத்திற்கு அநீரமான உத்பத்தியை உடையது, பரஹமாதீரமான லயத்தையும் உடையது, அந்த 'ஸத' என்பதையே ஆதாரமாகவும் உடையது). 'ப்ரஜை' என்பதால் ஜீவன்களுடன் கூடிய ஜகத் சொல்லப்படுகிறது. 'மூலம்' என்றால் உத்பத்தி, 'ப்ரதிஷ்டை' என்றால் லயம், 'ஆபதநம்' என்றால் ஆதாரம். ஆகையால், ஜகத் பரஹமத்திற்குச் சரீர ஸ்தூநத்தில் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று ஸுஷூபதி காலத்தில் ஜீவன்களுக்கு 'ஸத' எனப்படுதன் சோககையைச் சொல்லிவிட்டு, தேஹவியோகமான பிறகு பரயாணகாலத்திலும் ஜீவன்களுக்கு அந்த 'ஸத' துடன் ஸம்பத்தியைச் சொல்லி, உபதேசத்தைப் பின்வருமாறு முடிக்கிறார்—

‘வெனததாதுஷிநம் ஸவடாநம், தததததததத, ஸஞ்ஞாநம், தததததததத,
ஸுதகெதொ’

(இதெல்லாம் இந்த 'ஸத' எனப்பதை ஆதமாவாக உடையது; ஜீவன்களுடன் கூடிய இந்த ஜகத் முழுவதும் 'ஸத' என்பதையே ஆதமாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றது என்பது பரமாமனிகம், பரமான ப்ரதிபந்மமாக இருக்கிறபடியால், 'ஸத' எனப்படும வஸது இதற்கு ஆத்மா, ஹே சவேதகேதோ ! நீயும் அது தான்). அபிமுகமாக இருக்கும் சவேதகேதுவைப் பார்த்து 'நீ' என்று சொல்வது, சரீர வாசி சப்தகங்களெல்லாம் சரீரி பாயநதம் குறிக்கும் என்னும் ந்யாயத்தினால் சவேதகேதுவின் அநதாயாமியைக் குறிக்கின்றது. ஸம்ஸாரியான சவேதகேதுவுக்கும் நித்ய முகதமாயிருக்கும் 'ஸத' எனப்படும பரஹமத்திற்கும் அபேதம் அநதக காரணத்தினாலேயே ஏற்படுகின்றது என்பது கீழ்சொல்லப்பட்டிருப்பதினாலும் வயகதமாகும்.

இந்த உபநிஷத்தின் கரமம்— முதலில் பரசநம், அதில் ஏக விஜ்ஞாநத்தால் ஸாவ விஜ்ஞாநம் ப்ரதிஜ்ஞாதம், பிறகு அதன் ஸுதததததததததததத, 'ப்ரஹம் வயதிரிகத்

தயா ஹி—புகரத வராஸரிட தஜ்ஸூவமதஸ்ய ஸ்ருணு : ஸ்ர
ஸ்கஸுபுகரத நமஸுப விஹவவியுபாடிய, , தநெஷித, ஸஹுஸ்யோ,
பூஜாபெய ' ஐத்யாஸஹி , ஸந்தூரு' ஸொஷேதா. ஸவடா: பூஜா:
ஸதாபதநா' ஸதூதிஷா' ' ஐத்யாபிவி: வபெஷ' பூதிவாடிதா' ! தஸ்

மான ஸகல ஜகத்கும அநத பரஹ்மே காரணம் என்று சொல்ல ஆரம்பித்து,
'அசேதநம் முழுவதற்கும் பரஹ்மே உபாதாந காரணம்' என்று முதலிற் சொல்லி,
பிறகு, 'சேதந வஸதுவுக்கும் அநத பரஹ்மே காரணம்' என்று பரதிபாதிக்கின்றது.
இவ்வாறு 'ஜீவனுடன் கூடிய ஜகத முழுவதும் பரஹ்மத்தின் சரீரம்' என்பதை விளக்கி,
கடைசியில், 'பரஹ்மம் ஜகத்கு அநத' என்பதைச் சொல்லி, 'ஆகையால், நீயும் அது
தான்' என்று ச்வேதகேதுவைப் பாதத்துப் பிதா சொல்வதாக முடிக்கிறது.

இதில இப்பொழுது நாம் விசாரிக்கவேண்டிய அம்சம் ஒன்றே. அதாவது - 'இநத
உபநிஷத்திற் சொல்லப்படும் பரஹ்மம் நிர்விசேஷம் ஸவிசேஷம்' என்பதுதான். அத
வைதிகள் நிர்விசேஷமென்றும் விசேஷாதவைதிகள் ஸவிசேஷமென்றும் சொல்லு
கிறார்கள்

இனி ஸ்ரீ கரந்ததை அநுஸரிப்போம்

தயா ஹி... ..விஹந்தி—[நீ அதுதான்' எனனும் வாக்யத்தி
லுள்ள 'அது' என்னும் பதம் பரகருதத்தைப் பராமாசிக்கின்றது பரகருதம் என
வென்றால், 'தநெஷித ஸஹுஸ்யோ பூஜாயெய' என்று ஆரம்பித்து, 'ஸந்தூ
ரு' ஸொஷேதா: ஸவடா: பூஜா: ஸதாபதநா: ஸதூதிஷா: ' என்பது வரை
யிலுள்ள பதங்களால் சொல்லப்படும் பகவத ஸங்கலபாதீநங்களான ஜகத்கு ஸருஷ்டி
ஸதிதி ஸமஹாரங்கள். ஆகையால், 'அது' எனனும் பதத்திற்கு, 'தனது ஸங்கல்பத்
தால் ஜகத்கு ஸருஷ்டி ஸதிதி ஸமஹாரங்களைச் செய்யக்கூடிய பரஹ்மம்' என்பது
அததம் ஆகையால், இங்கு குறிக்கப்படும் பரஹ்மம் ஸவிசேஷமே தவிரவும், இநத
ஜகத்காரண வஸதுவான பரஹ்ம ஸபதநாமயுள்ள வேறு ச்ருதிகளில் அநேக குணங்
கள் பரஹ்மத்துக்குச் சொல்லப்பட முருக்கின்றன. அவை எனவென்றால்—ஸாவஜ்
ருதவம், ஸாவசகதிதவம், ஸாவேசவரதவம், ஸாவ பரகாரதவம், தனக்கு ஸமனாகவாவது
அதிகனாகவாவது வேறு ஒருவனும் இல்லாமல் இருக்கும் தன்மை, ஸதயகாமதவம்,
ஸதய ஸங்கல்பதவம், ஸாவததையும் ப்ரகாசிப்பிக்கும் தன்மை இவை முதலிய அளவற்ற
மேனமையை உடைய அஸங்கியேய கல்யாண குணக் கூட்டங்கள் இன்னும் வேறு
அநேக வாக்யங்களில் அபஹத பாபரதவம் முதலான வேறு குண ராஹிதயமும் சொல்
பபட்ட முருக்கின்றது. இவைகளெல்லாம் 'பரஹ்மம் நிர்விசேஷம்' என்று சொல்லும்
பகத்கு விருதங்களை]

ஸம்யத்யா ப்ரகராணானா நிரி-ஷ்டா. ஸவ-ஜ்ஞதா ஸவ-ஸூக்சி ஸவெ-
ஸ்ராக் ஸவ-ஷ்ரகாஸ்க் ஸவாஹ்யிக்நிவ்ருத் ஸத்யகாஸ்க் ஸத்யஸ்க்ய

புக்ரதவராஸி-தஜ்ஷ—பரகருத்ததைப் பராமாசிக்கும் ‘அது’ என
னும் சபதம் பரகருத்ததைப் பராமாசிக்கிறபடியால் குணங்களுடன் கூடிய பரஹ்மத்
தைடே அது குறிக்கின்றது என்பது குறிப்பு

உடிய விலவ வியுயாடிய:—ஸருஷ்டி ஸதி ஸம்ஹாரம் முதலியவை. ‘முத
லிய’ என்பதால், இந்த உபநிஷத்திலேயே சொல்லப்பட்டுள்ள அநுபரவேசம் நாமரூப
வயாகரணம் இவை குறிக்கப்படுகின்றன.

ஸவ-ஜ்ஞதா—எல்லாவற்றையும் அறியும் தன்மை. “ய:ஸவ-ஜ்ஞ: ஸவ-
ஜ்ஞி” (முண்டக உபநிஷத்)

ஸவ-ஸூக்சி—ஸாவ சக்தி இரகதும் தன்மை. “பரா-ஸூக்சி
வி-ஷ்ணுயெவ ஸூ-யதே” (சவேதாசுவதா உபநிஷத்)

ஸவெ-ஸ்ராக்—எல்லாவற்றிற்கும் பரபுவாக இரகதும் தன்மை. “ஸ-ஸா
ஸூ ஜமதொ நித்யேவ நாதெஜா ஹெது வி-ஷ்ணுதே ஸ-ஸாநாய” (சவே
தாசுவதா உபநிஷத்)

ஸவாஹ்யிக்நிவ்ருத்—ஸமனம் அதிகனம் இல்லாமல் இரகதும் தன்மை
‘ந தத் ஸவாஹ்யிக்நிவ்ருத்’ (காந்தோக்யம்)

ஸத்யகாஸ்க்—நித்ய விபூதியுடன் கூடி இரகதும் தன்மை. ‘ஸத்ய’ என்ப
தற்கு அமோகமான என்றும், ‘கா’ என்பதற்குக் காமரை (அவலது இசை) என்றும்
அர்த்தம் செய்யக்கூடும், அப்பொழுது ‘ஸத்யகா’ என்பதற்கு அமோகமான இசை
ரையை உடையவன் (அதாவது—அவன் இசைபடுத்தலாம் உடனே நிறைவேறுகின்ற
னன்) என்று அர்த்தம் கிடைக்கும். ஆனால் அந்த அர்த்தம், அடுத்துவரும் ‘ஸத்ய
ஸ்க்ய’ என்னும் சப்தத்தால் ஏற்படுகிறபடியால், இதற்கும் அந்த அர்த்தம் சொல்
வது நிஷ்பரயோஜனமாகும் ‘கா’ என்னும் பதத்திற்கு இச்சிக்கப் படுபவை
(காஜ்ஞ உதிகாஜ்) என்றும் அர்த்தம் செய்யக்கூடும் அதாவது கலயாண குணங்
கள். அப்பொழுது ‘ஸத்யகா’ என்பதற்கு வத்யமாயுள்ள கலயாண
குணங்களை உடையவன் என்று அர்த்தம் கிடைக்கும். ஆனால், வேறு சில குணங்கள்
இவ்விடத்தில் பிரித்துச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த அர்த்தம் ஒவ்வாது ஆகை
யால் இந்த அர்த்தங்களை விலக்கி, போக்ய பே-கோபகரண போகஸ்தாந ரூபங்களான
காமங்களை உடையவன் (அதாவது-நித்ய விபூதியை உடையவன்) என்று அர்த்தம் சொல்
வப்படுகின்றது.

ஸ்வ ஸ்வ-ஜாவலாஸுகஸ்யாஜ்யதவயிகாதிஸ்ரயாஸ்வெய்ய கருணா முனா பணா சுவஹதவாவேஷ்யா ஜ்யநெக வாக்யாவமத நீரவ்ய நிவிறுஷாஷ்தா அ ஸ்வெஷதவீந வகெஷ விஹந்யெஷ !

ஸத்வீஸங்க்யூஸ்ய—அபரதிஹதமான (அதாவது—தடையின்றி பரவருதகி-
கும்) ஸங்கலபத்தை உடையவன். அவன் ஸங்கலபிக்குமவை யெல்லாம் அபரதிஹதநக
ளாய்ப பலிக்கின்றன

ஸ்வ-ஜாவலாஸுகஸ்ய—எல்லாவற்றையும் ப்ரகாசிப்பிக்கும் சகதியுள்ளவன்.
‘‘தவ்யீ லாஸா ஸ்வ-ஜிஷம் விஹதி’’ (கடோபநிஷத்)

சுதவயிகாதிஸ்ரய—அளவற்ற மேனமையை உடைய அவனிடமுள்ள
குணங்கள் ஒவ்வொன்றும் அளவற்ற மேனமையை உடையவை, அப்படி அவனிடம்
இருக்கும் குணங்களும் கணக்கற்றவை

ஒரு வஸ்துவை ஜகத காரணமென்று அங்கீகரித்தால், அப்படி காரணமாக இருப
பதற்கு இந்தக் குணங்கள் எல்லாம் அபேசுதிதங்கள் ஆகையால், ஜகத்காரண வஸ்துவைக்
குறிக்கும் ‘தத்’ என்னும் பதம் இந்தக் குணங்களுடன் கூடியதாகவே இருக்கவேண்டும்
என்பது குறிப்பு. இதே மாதிரி, அந்தக் காரண வஸ்துவின்விடத்தில் கெட்ட குணங்கள்
ஒன்றும் இருக்கக்கூடாது. அவை இல்லாமல் இருக்கும் தன்மையை ‘சுவஹத வாவ்ய’
என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தால் சொல்லுகிறார்.

சுவஹத வாவ்ய—பாபம் என்றால் ஸுகருத் துஷ்கருதங்கள் இந்த லோகத்
தின ஸம்பந்தமில்லாமல் இருந்துகொண்டு எந்தக் காமம் அநிஷ்டத்தை விளைவிக்கி
றதோ அது பாபம். ஆகையால் துஷ்கருதங்களெல்லாம் பாபங்கள். மோக்ஷத்தை இச்
சூப்பவனுக்கு ஸவாககம் முதலிய பலம் அநிஷ்டமாகையால், அப்படிப்பட்ட ஸவாககத்திற்
குக் காரணமாகும் ஸுகருதங்களும் முமுகூஷ்குப பாபங்களேயாகும். ‘சுவஹத’
என்பதற்குப் போக்கடிக்க பட்ட என்று அாததம் சொல்லக்கூடும் ஆனால், போக்கடிக்கப்
பட்ட பாபத்தை உடையவன் என்று சொன்னால், ஏதோ ஒரு காலத்தில் பாபம் அவனி
டத்தில் இருந்தது என்று அாததமாகும். அது பரஹ்மத்திற்கு ஒவ்வாது. ஆகையால்,
‘சுவஹத’ என்பதற்கு ‘ஒட்டாத’ என்று அாததம் சொல்லவேண்டும் ஒட்டாத ஸுக
ருத் துஷ்கருதங்களை உடையவன் என்று ஆய்ந்து அதாவது ஈசுவரனா செய்யப்படு
முணயப்படுபவான காமங்கள் சுப அசுப பலங்களை விளைவிக்கமாட்டா, பாபம் செய்யப்பட்ட
போதிலும், தன் பலத்தைக் கொடுக்காமல் இருக்கும்படி அதைத் தடுக்கும் ஒரு ஸவபாவ
விசேஷம் ஈசுவரனிடம் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. ஈசுவரன் பாபத்தைச்
செய்வனோ? செய்யலாமோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கலாம் அது அர்த்தம் என்று.
நமக்குப் பாபங்களாக இருக்கும் காமங்களை அவன் செய்ய நேரிட்டபோதிலும், அவை
அவனுக்கு பல ப்ரதங்களாகா என்பதுதான் அாததம். அந்த ஸவபாவத்தைத்தான்

சுயஸூக்ஷ்ம உவ சூட்சுமவெழி விஜ்ஞானெந ஸவ்ஷுஜ்ஞான உவெந்
காரணவெவ்வு ஸத்யத்வம் பூதிஜ்ஞாய, தஸ்ய காரணஹுதவெவ்வு
ஸத்யத்வம் விகாரஜாதஸ்ய ஹ சஸத்யத்வம் ஐஹிகாநெந உபாபிஷ்நா,
ஸத்யஹுதவெவ்வு ஸ்ரஹ்ண: , ஸஹெவ ஸொரோஹேஹி மூ சூவீ ஷெக
ரெவாவிதீயடி' உதி ஸஜாதீய விஜாதீய நிவிருஷெடி நிர்வநெந நிவி-
பெஷதெவ பூதிவாழிதா| ஸந்தஹ்யாயகாநி பூகரணானூரம தவாக்யா

‘சுவஹத வாவ்ஷம்’ என்று சொல்லுகிறார்கள் “சுவஹதவாவ்ஷா ஸ்ஜொரா
விஜ்யத்யு விஹொகொ விஜிவ்யதொரவிவாவஸு” என்று உபநிஷத்தில பகவானு
டைய தோஷங்கள் மறதன்மை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

ஐகத்காரண வஸது எவவித குணமுமற்றது என்று சொல்வது இந்த உபநிஷத்
வாக்யங்களுக்கெல்லாம் பொருந்தாது என்பது சொன்னதாயிற்று

சுயஸூக்ஷ்ம... .. சுயஸூட்சுமாழிதி—இதனால் இந்த உபநிஷத் வாக்யங்க
ளுக்குச் சங்கர மதஸ்தர்கள் சொல்லும் அாததம் விவரிக்கப்படுகின்றது [அது என்ன வெ
ன்றால்—உபநிஷத்தின் ஆரம்பத்தில் ‘ஒன்றை அறிவதனால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்’
என்று பரிதிஜ்ஞா செயதிருப்பதனால், ஸகலத்திற்கும் காரணமாயுள்ள பரஹ்மமாகிற வஸ
துவே உண்மையான வஸது என்று சொல்லப்பட்டதாகிறது பிறகு மண் தருஷ்டாந்தத்தி
னால் ‘காரண வஸதுவே உண்மை, அதன் மாறுதல்களெல்லாம் பொய்’ என்பது நிரூபிக்கப்
படுகின்றது, பிறகு ‘ஸஹெவ ஸொரோஹேஹி மூ சூவீ ஷெகரெவாவிதீயம்’ என்னும்
வாக்யத்தால், ‘அந்த உண்மையான பரஹ்மம், ஸஜாதீயம் விஜாதீயம் ஆகிய ஸகல பேதமு
மற்றது’ என்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்படி ஸகலவித பேதங்களும் நிராகரிக்கப்படு
கிறபடியால் ‘பரஹ்மம் நிர்விசேஷம்’ என்று பரிதிபாதிக்கப்பட்டதாகிறது வேறு பர
கரணங்களில் கணப்படும ‘ஸத்யஜ்ஞானே நணம் ஸ்ரஹ்’, ‘நிஷ்டைம் நிஷ்டியம்
நிமக்ஷணம் நிர்மஜ்ஜம்’, ‘விஜ்ஞானம் சூந்ஷம்’ இவை முதலான வாக்யங்களும்
‘ஸஹெவ ஸொரோ’ இதயாதி யான காரண வாக்யத்தால் ஏற்படும் பரஹ்மத்தைச் சோதிக்க
கும் வாக்யங்களாகிறபடியால், ‘அந்த பரஹ்மம் எல்லா விசேஷங்களுக்கும் விருத்தமான
ஸவ்ரூபத்தை உடையது’ என்பதையே தெரிவிக்கின்றன. அப்படி ‘ஒரே விதமான
ஸவ்ரூபத்தை உடையது அந்த பரஹ்மம்’ என்பதைத் தெரிவிப்பதனால் அந்தப் பதங்களெ
ல்லாம் ஒரே அாததத்தைச் சொல்லவேண்டும் (அதாவது நிஷ்பரயோஜனமாக வேண்டும்)
என்பதும் இல்லை. வஸது ஒன்றாய் இருந்தபோதிலும், அந்த வஸதுவைக் குறிக்கும்
பதங்கள், ‘அந்தப் பதங்களாற சொல்லப்படும் விசேஷங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் விருத்த
மான ஸவ்ரூபத்தை உடையது அது’ என்பதை ஸதூபிப்பதால் அந்தப் பதங்களுக்கெல்
லாம் பரயோஜனம் உண்டு ஆகையால் நிர்விசேஷமான பரஹ்மமே இவ்விடத்திற்
சொல்லப்படுகின்றது] இதுதான் இந்த உபநிஷத்திற்குச் சங்கரமதஸ்தர்கள் சொல்லும்
அாததம்.

நதீவி , வத்யேஜாநதநன் ஸ்ரீஹ் , நிஜம் நிஜிப ந ம-ஹம் நிரம்
 ஐநதீ , விஜாநதாநதீ , உத்யாஜீநி வவ-ஹிஸெஷ் ப்ரத்யைகாகார
 தாம் பொபயத்தி ! நவெகாகார தாவபொபெ வதாநாம் வபுடயதா,
 வாகசெவவெ வபுடய வவ-ஹிஸெஷ் ப்ரத்யைகாகார செவாவபுடய
 நெந வவ-ஹிஸெஷ் ப்ரத்யைகாகார வபுடயதா வபுடயதா வபுடயதா

பரஹ்மத்தை பரதிபாதிக்கும் சருதிவாக்யங்களுள் காரணவாக்யங்கள் சில, சோதக
 வாக்யங்கள் சில, வஸ்துவ வெஸ்தாபி எனினும் வாக்யம் காரண வாக்யம், வஸ்து ஜ்ஞாநம்
 இதயாதியான வாக்யங்கள் சோதக வாக்யங்கள். 'எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் பரஹ்மம்' என
 பதைச் சொல்லும் வாக்யம் காரணவாக்யம், அந்த வாக்யத்தால் ஏற்படும் பரஹ்மம் எப்படிப்பட
 டது என்பதைச் சோதிக்கும் வாக்யங்கள் சோதகவாக்யங்கள் இந்தச் சோதகவாக்யங்களுள்
 சில (நிம்-ஹம் நிஜம் இவை முதலியவை) வயகதமாக நிர்வசேஷ பரஹ்மத்தைச்
 சொல்வன போல இருக்கின்றன மற்றும் சில (வஸ்துஜ்ஞாநம் நன்-ஹம் முதலிய
 வை) அவ்வளவு வயகதமாக நிர்வசேஷத் தன்மையை வெளியிடாவிடினும்
 காரண வாக்யத்திற்கும் மற்றைச் சோதக வாக்யங்களுக்கும் அவ்ருத்தமாக இருக்க
 வேண்டுமாதலால், அவைகளும் நிர்வசேஷ பரஹ்மமாகவே இருக்க வேண்டுமே
 என்பது இம்மதஸ்தாக்களின் கருத்து

வஸ்துஜ்ஞாநம் நிர்வசேஷப்-பேதங்கள் இருவகைப்படும் என்பது
 கீழே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது (17-வது பக்கத்தைப் பார்க்க)

வஸ்துஜ்ஞாநம் ஸ்ரீஹ்—இந்த வாக்யம் தைத்திரிய உபநிஷத் ஆந்த
 வஸ்துவில் இருக்கின்றது இதற்கு ஸத்யம்-யும் ஜ்ஞாநம்-யும் அநந்தம்-யும் இருக்கும்
 பரஹ்மம் என்பது பொருள். அதாவது—பரஹ்மம் அஸத்யம்-ஹ், அஜ்ஞாநம்-ஹ், பரஹ்ம
 த்திற்கு அநந்தம்-ஹ் என்று சொன்னதாய்-ஹ் சங்கர மதஸ்தாக்கள் இம்மாதிரி ஆததம்
 சொல்லுகிறார்கள் இப்படி ஆததம் சொன்னால் தான் பரஹ்மம் நிர்வசேஷம் என
 பது வித்திக்கும். இருக்கிறபடி ஆததம் சொன்னால், பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு
 பட்ட ஸத்யம் முதலிய குணங்கள் பரஹ்மத்திற்குச் சொல்லப்படுவதுபோல ஆகும்,
 அது அவர்களின் கொள்கைக்கு விருத்தம்

'இவ்வித எல்லா விசேஷணங்களும் ஒரே ஸ்வரூபத்தைப் போதிப்பவையாக இருந்
 தால், அவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றைச் சொன்னால், போதாதோ? மற்றவை நிஷ்பர
 யோஜனங்களாக வன்றோ நிற்கின்றன?' என்று ஒரு ஆசேஷம் செய்யக்கூடும் அதற்கு
 ஸமாதானமாக அவர்கள் சொல்வது—'எல்லா விசேஷணங்களும் ஒரே ஸ்வரூபத்
 தைப் போதிக்கின்றன என்பது உண்மையே, ஆனால், அவற்றுள் ஒவ்வொரு பதமும்
 தன்னை எதிர்நோக்கி விசேஷணங்கள் ஜ்ஞாபித்துக்கொண்டு 'அந்த விசேஷத்திற்கு

சுய 243-3—வ்ருசகெதம் ப்ருத்யாஹ || ப்ருத்யாவி உத தரோஹ
உபாசுக்ஷி? உதி—(வரிவருணா உவ ருக்ஷிவெ, தாநாஅபடாந ப்ருதி
தவ்யாஹெஸம் வரஷ்டொநவரி? உதி) 1'

யிருக்கிறபடியால், ஜகத் முழுவதும் ஸ்ஷட்ட, ஆகைபால் ஸ்வபுவிஜ்ஞாநம் என்பது
விதிதிகும |

இந்த ஆசேபத்தின் பரகரியை பின்வருமாறு — ‘ஒரே வஸதுதான்
இருப்பது, மறநவை ஒன்றும் இல்லை’ என்று அறிவதுதான் ‘வனகவிஜ்ஞாநெந
ஸ்வபுவிஜ்ஞாநம்’ என்பதற்கு அத்தம் என்று சொன்னால், அப்படி அந்த
மாவதற்கு ‘வனக விஜ்ஞாநெந ஸ்வபுவிஜ்ஞாநம்’ (ஒன்றை அறிவத
னால் எல்லாம் அந்நததாக்கிவிடும்) என்று சொல்லக்கூடாது, ‘வனகவிஜ்ஞாநெந
ஸ்வபுவிஜ்ஞாநம்’ (ஒன்றை அறிவதனால் ‘மறநென்றும் இல்லை’ என்பது
அந்நததாக்கிவிடும்) என்றன்றே சொல்லவேண்டும்? ஸ்வபு என்பதற்கு ஸ்வபுவிஜ்ஞாநம்
என்று அந்த முண்டோ? ஒருகால், ‘ஒரே வஸதுதான் இருப்பது, மறநவை இருப
பது போலத் தோன்றுவதெல்லாம் பொய், அவை, அந்த ஒரு வஸதுவின் எவ்வ
தைப் போன்ற ஸ்வபுவதையே உடைத்தா யிருக்கிறபடியால் அவை அதுவே’ என்பது
தான் அந்த வாக்யத்திற்கு அத்தம் என்று சொன்னால், அப்பொழுது, இரண்டுகும் ஸ்வ
பாஹம் ஒன்றாக இருக்கிறபடியால், பரஹ்மம் போல பரபஞ்சமும் ஸ்வபுமென்று
வது, அவ்வது பரபஞ்சம் போல பரஹ்மம் பொய் என்றவது ஒத்தாக
கொள்ள வேண்டியதும். அதுவும் பாதுகமன்றே? ஒருகால், ‘ஒருவனை பரநூநன்
என்று சென்னால் மறநவாகளுக்கு அப்ரநூநம் தோற்றுவது போல, ஒன்று இருக்கின்
றது என்று அறிவதெல்லையே மறநவை இல்லை என்று ஏற்படுகின்றது என்பதுதான் அதன்
அத்தம் என்று சொல்லலாமோ?’ என்றால், அப்பொழுது ‘எல்லாம் அந்நததாக்கிவிடும்’
என்னும் இடத்தில் ‘எல்லாம் பொய் என்று அந்நததாக்கிவிடும்’ என்று ஒரு வாதத்தை
அத்யாஹம் செய்துகொள்ள வேண்டியதும். அது அவ்வளவு ஸ்வரஸமன்று தவிர
வும், ஒன்று உண்மை என்னும் ஜஞாநம், மறநென்றும் பொய் என்னும் ஜஞாநம், ஆகை
யால் அவைகளுக்கு வாரூபயம் தோன்றும், அதுவும் ஸ்வரஸமன்று ‘ஒன்றை அறிவதனால்
எல்லாம் அந்நததாக்கிவிடும்’ என்னும் இடத்தில் ஜஞாநங்களுக்கு வாரூபயம் சொல்வ
தன்றே ஸ்வரஸமாக இருக்கும்? ‘அந்த வாரூபயம் பப்படிச் சொல்லக்கூடும்?’ என்று
கேட்டால், ‘பரஹ்மம் என்பது ஒன்று, அதையே ஆதமாவாக உடையது மறநது (பரபஞ
சம்)’ என்று ஒத்தாகக்கொண்டு, ஒன்றை அந்நத மாதரத்தாலே, அதையே ஆதமாவாக
உடைய மறநதும் அந்நததாக்கிவிடும் என்று ஸமாததித்தால், வாரூபயம் சொன்னதாகி
விடும். அதாவது—‘ஏகம்’ என்பதும் ‘ஸாவம்’ என்பதும் ஒரே விசேஷத்தை அவக
விகின்றன, தாம் ஒன்றாகையால் வனக விஜ்ஞாநத்தால் ஸாவ விஜ்ஞாந
பரதிஜ்ஞாநம் ஸமாததித்தமாகி விடுகின்றது. இது தான் வாதத்தின் பரகரியை.

சூலிஸுதெதெநெதெதூடெஸ: | சூடெஸ:—புஸாலநெ, “வனத ஸுத வாடகூதரஸுத புஸாலநெ மாமி-ட ஸுய-டா அம்-டூலஸள வியர தள திஷுத” உதூதிலி ரெகாயுத-டாசு | தயா அ லாநவம் வஅ: “புஸாலிதாரம் ஸவெ-டஷா” உதூதிலி | சுதூவி “வனகடெவ” உதி டம-ட-வாடாததாம் புதிவாடூ “சுவிதீய” வடெநாயிஷா-கு ணா நிவாரணா டெவெஷுவாயிஷாதூகூவெவி புதிவாடூதெ | சுத: “தம்

இனி, தமது அர்த்த ப்ரகாரம் உபநிஷதத்தை விவரிக்கிறா, ‘சுய:யூ-ட’ இதயாதி யால். சுய:யூ-ட:.....வூஷுவாநலீதி - [இதன அததம் - ‘ஹஸ்பாடவலி, உத தூடெஸ-ட-பூகூஷு?’ என்று ச்வேதகேதுவைப் பாததூச சொல்லுகிறா. ‘ஹஸ்பாடவலி’ எனபதற்கு ‘வரிவ-ஊ-ட உவ ஹூஷுலெ’ (பரிபூணன் போல) அதாவது எல்லாம் அநிநதவன் போலக காணப்-டுகிறும்) என்று அததம் ‘உத தூடெஸ- ட-பூகூஷு?’ என்பதற்கு ‘தாநாஅய-டாநு புதி தூவூடெஸம் வூஷு வாநலி’ (அநத ஆசாயாகளிடத்தில் அநத ஆதேசத்தைக கேட்டாயோ?) என்று அததம்.] ச்ருதியில் ‘தாநாஅய-டாநுபுதி’ என்பதற்குப்பதங்கன இலலை, இது அத தததால கிடைக்கின்றது. ‘தூவூடெஸம்’ என்பதில் ‘சுவி’ என்னும் பத மும் ச்ருதியில் இலலை, வயாக்யாநததிற சோக்கப்பட்டிருக்கின்றது. கேட்கிற வனுக்குத் தூப்பலமென்பதை அநத ‘சுவி’ சபதம் குறிக்கின்றது.

இனி ‘சூடெஸ:’ என்னும் சப்தத்தின் அததத்தை விசாரித்து, ‘உததூடெஸ- ட-பூகூஷு?’ என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தின் கருத்தை விவரிக்கிறா. ‘சூ’ என்னும் உபஸாககத்துடன் கூடிய ‘ஹூ’ என்பதற்கு ப்ரசாஸம் (அதாவது நியமனம்) என்பது அததம் அநதத நூதவிலிருந்து, ‘சூலிஸுதெ சுதெந’ என்று ‘சூடெஸ:’ என்னும் சபதம் வருகிறது அதாவது - எவ்ஞால நியமிக்கப்படுகிறதோ அவன் ‘ஆதே சன்’ என்று அததம். ப்ரஹ்மத்தினாலேயே இநத ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் நியமிக்கப்படு கிறபடியால், அநத ப்ரஹ்மமே இவவிடத்தில் ‘ஆதேச’ என்னும் சப்தத்தாற் சொல்லப் படுகிறது. ப்ருஹதாரணயக உபநிஷதத்திலும், ‘வனதஸுதவா’ என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யத்தால் ‘ப்ரஹ்மமே இநத ப்ரபஞ்சத்தை நியமிக்கிறது’ என்று சொல்லப்படுகிறது. (அநத வாக்யத்தின் அததமாவது—ஓகாகியே! ஸூர்யன சந்தரன இவரகன இநத ப்ரஹ்மத்தின் நியமனத்தில் நூசிக்கப்பட்டவர்களாய நிறகிறார்கள) மநுஸம்ருதியிலும், ‘புஸாலிதாரம் ஸவெ-டஷா’ (ஸகல வஸதுக்களையும் நியமித்துவரும்) இதயாதி யான வாக்யம் காணப்-டுகின்றது. இநத உபநிஷதத்திலும் ‘வனகடெவாவிதீயம்’ என்னும் வாக்யத்தில் ‘வனகடெவ’ என்பதால் ‘ப்ரஹ்மமே ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணம்’ என்பது முதலிற் சொல்லப்பட்டு, பிறகு ‘சுவிதீயம்’ என்பதால் ‘இநத ப்ரபஞ் சத்தை நியமிக்கிறவன் வேறு ஒருவனும் இலலை’ என்று சொல்லப்படுகிறது. இப்படி இநத ப்ரபஞ்சத்தின் நியமனம் ப்ரஹ்மத்திற்கே அஸாதாரணமான நாமமாக ஏற்படுகிறபடி யால், அநத அஸாதாரண தர்மத்தை ‘சூடெஸ’ என்னும் சப்தத்தால் குறிப்

புராவீதாரம் ஐமஜுவாடிந ஹுதேவி வரஷ்வாநஸி பெந ஸு
தெந தெந விஜாதெந சுஸுதேதேவிஜாதம் ஸுதம் உதம் விஜாதம்
ஹவதி ?” உததுதம் ஸுஜாக் “நிவிருதமஜுடிய விஹவ விருயாதி காரண

பிட்டு அபபடி நியம்ககிறவனையே ‘சூரேஸு’ என்று இந்த உபநிஷத் சொல்லு
கிறது எனபது வயகதமாகின்றது பிறகு பெநாஸுதம் ஸுதம் ஹவதி’ இத்
யாநியான வாக்யம் வருகிறபடியால், அதன் அர்த்தத்தையும் பராமசித்தால், உததே
ஷேஸுஉபாசுஷ்யே ?’ எனபதற்கு ‘ஐகத்தை நியம்ககிறவனாகவும் ஐகத முழுவதற்கும்
உபாதாந காரணமாகவுமுள்ள பரஹ்மத்தைப் பற்றி நீ கேட்டாயா ?’ எனறே அர்த்தம்
சொல்ல வேண்டும் எனபது ஏற்படும். உபாதாந காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டா
லன்றே உபாதேயம் தெரிந்ததாகும் ? ஆகையால், இந்த வாக்யத்தின் உட்கருத்து
என்னவென்றால்—‘ஸகலமான ஐகத்தினுடைய உதபத்தி ஸந்தி லயம் இவை முதலிய
வைகளுக்குக் காரணமாயும், ஸாவஜஞாதவம் ஸத்ய காமதவம் ஸத்ய ஸங்கலபதவம் முத
லிய கணக்கில்லாத உதாந குணங்களுக்கெல்லாம் ஸமுதாயம்போலவுமுள்ள பரஹ்மமானது
உன்னால் கேட்கப்பட்டதா?’ எனபதே

சங்கர மதஸ்தான ‘சூரேஸு’ என்னும் சப்தத்திற்கு வேறு அர்த்தம் செய
கிறார்கள். ‘சூ’ என்னும் உபஸாககத்துடன் கூடிய ‘ஜிஸு’ என்னும் தூது
வுக்கு உபதேசம் என்று அர்த்தம் சொல்லி, ‘உபதேசிக்கப்படும் வஸ்துவே உபதேசம்
என்று சொல்லப்படுகிறது’ என்று வ்யுத்தத்தி் செயது, ‘சூரேஸு’ என்றால் ‘உப
தேசிக்கப்படும் வஸ்து’ அதாவது—பரஹ்மம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படிச் சொல
வதால் அவர்களுக்குக் கிடைப்பது என்னவென்றால், ‘சூரேஸு’ என்பதால் ரி
வீசேஷ ப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுகின்றது என்பதுதான். ‘நியம்ககிறவன்’ என்னும்
அர்த்தத்தை அங்கீகரித்தால், ‘நியம்க்கும் குணமுள்ளவன்’ என்று ஸவீசேஷமான
பரஹ்மமே குறிக்கப்படுமன்றே ? இந்த இரண்டு அர்த்தங்களின் ஸ்வாரஸ்ய தாரத்யத்
தைப்பார்த்தால், நமது மதஸ்தான சொல்லும் அர்த்தத்திலேயே அதிக ‘ஸ்வாரஸ்யம்
இருக்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும் முதலாவது ‘சூ’ என்னும் உபஸாகக
த்துடன் கூடிய ‘ஜிஸு’ என்னும் தூதுவுக்கு நியமநமே பரவித்தான அர்த்தம்,
உபதேசம் என்னும் அர்த்தம் அவ்வளவு பரவித்தமன்று இரண்டாவது, இவ்விடத்
தில் அஸாதாரணமான தாமதத்தைச் சொல்லி ப்ரஹ்மத்தைக் குறிப்பதுதான் ஸங்கதமாகு
மே தவிர, மற்ற வஸ்துக்களுக்குப் பொதுவான தாமதத்தைச் சொல்லிக் குறிப்பது ஸங்கத
மாகாது. நிருபாநீக பரசாஸநம் பரஹ்மத்திற்கே அஸாதாரணம், உபதேச்யத்தன்மையோ
லெளகிகா லெளகிக தாம பரஹ்ம பாகாதத ஸாதாரணம். ஆனால், ‘சூஜிஸுஷ்யே
சுதெந உதி சூரேஸு’ என்று வ்யுத்தத்தி் செய்வதில் ப்ரதயய ஸம்பத்தமாக வயா
கரண விரோதம் கொஞ்சம் உண்டு; • ‘உவஜிஸுஷ்யே சுயலிதி உவஜேஸு’ என

தவறு நின்றுகாணாதபா, காரணமெவ நாமாஸம்ஸூத விபரஷ
ஸம்ஸிதம் காப்ய-3 உத்யோகித ஐதி காரணமூத ஸூக்ஷ்மி விஷயிஷூ-
மரீரக ஸ்ரவணமூத காப்ய-3 ஸூதவினும் ஜம பிஷூதம் ஸவதீதி

(பதால்) என்று அத்தம் கிடைக்கும். அது அவநகத்ம். தருஷ்டாநந்ததிலும் ‘மண்ணின் இருப்பினால், குடம் முதலியவை அறியப்படுகின்றன என்பது இல்லை, மண்ணை அறிந்தால் அதன்விசாரங்களாகிற குடம் முதலியவை அறியப்படுகின்றன’ என்று சொல்லவே ஸங்கத்ம் இந்த விஷயத்தை விவரிக்கும் வேறு உபரிஷ்த்துகளைப் பார்த்தாலும், இந்தஅாத்மே ஸங்கதமென்று ஏற்படும். ‘கஸிஏந-^௨ விஜூதெ வஸ்வ-^௩ஜிஹ் விஜூதம் ஹவதி?’ (எதை அறிந்தால் எல்லாம் அறிந்ததாகிவிடும்?) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நிவிர்த்துறையுடைய விவர விருயாழிகாரணவாதிதீழ்—இந்தப் பதம்,
'யெதாஹுதம் ஹுதம் இதயாதியில் ஐகத காரணதவம் கண்டோகதமாக இராவிடி
னும், அது பவிதமாகினதது' எனபதை வீளகரும் பொருட்டு. மேலே சொல்லப்படும
வாவஜஞதவம் முதலிய குணங்களும் இந்தக் காரணதவத்திற்கு உபயோகிகளாகவே
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆகையால், உத தலாபெஸாபெரூகூதீ, யெநாநுத் நுத் ஹவதீ, சூபதம் உதம், சுவிஜாநம் விஜாநம் என்னும் வாச்யததிற்கு, 'ஜகததுக கெலலாம் உபாதாந காரணமாகவும், அபபிபப்ட்ட காரணதவததிற்கு உபயோகிகளான ஸகல கல யாண குண விபிஸிஷ்டமாகவுமுள்ள பரஹ்மத்தைப்பற்றி பரஸந்ரம் செய்தாயோ?' என்பது ஹ்ருதயததுளளில இருக்கும்தாதபாயம் 'சுபுரூகூதீ' (பரஸந்ரம் செய்தாயோ) எனபதின குறிப்பு எனனவெனறால், பரஸந்ரம் செய்த பிறகு ஸந்ரவணம் ஏற்பட வேண்டும் எனபதே.

‘தவழி’ ‘வரஷ்ட்வாநு விதா’-‘பரஹ்மம் ஜகத் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம்’ எனப்பதை ஒத்துக்கொண்டாலும், பரஹ்மத்தை அறிவதனால், ஜகத் அறிந்ததாகி விடுமோ? காரணமும் காரயமும் வெவ்வேறு தரவயங்களல்லவோ? ஒரே தரவயமாக இருந்தால் பரஹ்மத்திற்கு விகாரமாகிற ஹேய ஸம்பந்தம் பரஸங்கியாதோ? இதயாதியான ஸங்கை களை உதகெசித்து, ‘தவழி’.....‘விதா’ எனப்பதனால் அவைகளுக்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறா.

இதன் பொருள்:—[காரணமாகிற பாஹ்மமும் காயமாகிற ஜகதும் வெவ்வேறு தீர்வாய்மல, ஒரே தர்வயம், ஸம்ஸதாநம் (அமைப்பு) வெவ்வேறே தவிர, தர்வயம் வேறென்று ஒருவிதமான அமைப்புடன் கூடியது காரணம், மற்றொரு விதமான அமைப்புடன் கூடியது காயம். ஸஞ்ஜக்மாஸநையீஸுள்ள சித அசித இவைகளை பரீரமாக உடைய ப்ரஹ்மம் காரணம், வத்ரூலாவஸநையீஸுள்ள சித அசித இவைகளை பரீரமாக

ஹஜி நியாய, “யெநாநு-தம் னு-தம் ஹவத்ஜீ-தம் உத உவிஜூ-தம் விஜூ-தஜ” உதி வு-த்ரம் வு-தி வரஷ்வாநு விதா ।

தஜெ-தக்ஷீ வகருஷஜீ வஸூ-ஜாத நெஸூ-ககாரணக்ஷம் விதரஹஜி நிஹிதஜாதநு வு-த்ரம், வரஷூர விருக்ஷிணெஷ-ம் வஸூ-ஷம் சுநஜீஷஜீ விஜூ-நெ-த தஜநஜீவிஜூ-நஸூ-தா யடூ-நதாம் எ-பூ-தா வரிவொடியதி
“கயஹு ஹமவ: வஸ சூஜெஸ:?” உதி

உடைய பரஹ்மம் காயம் ஆகையால் வகலத்துக்கும் காரணமாயுள்ள பரஹ்மத்தை அறிந்தால், காயமாயுள்ள ஜகத முழுவதும் அறியப்பட்டதாகி விடும் என்று சொல்வது உபபநநமே, இந்தப் பாவத்தை மனஸஸில் கொண்டு ‘யெநாநு-தம் னு-தம் ஹவதி’ எனனும் வாக்யத்தை பரயோகித்து பிதா புதரணைப் பார்த்து பரஸந்ரம் செய்தார் [‘நிவிநு காரணதயா காய-உஹூ-தஜெவி-தம் ஜமவிஜூ-தம் ஹவதி’ என்பது அநவயம்.

சேதந வஸதுஷம் அசேதந வஸதுஷம் ஸரீரவானுகு ஸரீரம். இவை, சில காலங்களில் ஸூக்ஷ்மமென்று வயவஹரிக்கப்படும் அவஸ்தையிலும், மற்றும் சில காலங்களில் ஸூக்ஷ்மமென்று வயவஹரிக்கப்படும் அவஸ்தையிலும் இருக்கின்றன. ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையை பரளயமென்றும் ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையை ஸருஷ்டி என்றும் சொல்வார்கள். இந்த அவஸ்தையின் மாறுதல் முழுவதும் ஸரீரத்திற்கே தவிர, ஸரீரி எவவித மாறுதலுமற்றே இருக்கின்றது. ஆகையால், ‘இந்த மாறுதலை அங்கீகரித்தால் பரஹ்மம் ஹேயாஸபதமாகிவிடும்’ என்று ஆகேபிக்க அவகாஸமில்லை. காரணமும் காயமும் ஒரே தரவமெனபதம் உபபநநமே.

வு-த்ரம் வு-தி வரஷ்வாநு விதா—புதரணைப் பிதா இவ்வாறு கேட்டார், அதாவது—பிதா புதரனுக்கு உபதேஸித்தாரா என்பது குறிப்பு பரஹ்மத்திற்கும் சேதநாசேதநங்களுக்கு முள்ள ஸரீரி ஸரீர மெபநதம் காரணகாயபாவம் இவை முதலிய ரஹஸ்யாததங்கள், வைராக்யத்தால் உபஸநநனை ஸரிஷ்யனுக்களரே உபதேசிக்கப் பட்டவேண்டுமே? இவ்விடத்தில் எப்படி தாமே அதை உபதேஸிக்கிறார்? என்று ஒரு ஸங்கை ஜஸிக்கக் கூடும் அதற்கு ஸமாதாநம்—‘புதரவயதிரிகதனுக்கு மாதரம் அமமாதிரி நிபமம்; புதரனுக்குப் புதரத்தனமையே பரஹமோபதேஸஹேது’ என்னும் ஸாஸதராததம் இதனால் ஸூசிதமாகின்றது.

தஜெ-தக்ஷீ.....சூஜெஸ உதி—[இவ்விதம் பிதாவின் ஹ்ருதயத்தில் உள்ள கருத்தை அறியாத புதரன், பரஸபரம் விலக்ஷணங்களாயுள்ள வஸதுக்களுள் ஒன்றை அறிவதனால் மற்றவையெல்லாம் எப்படி அறியப்பட்டனவாடும் என்று ஸங்கிதது, ‘கயஹு ஹமவ: வஸ சூஜெஸ:?’ என்று பிதாவைப் பார்த்துக் கேட்கிறான்] ‘ஹே

வரிவொழித. வாநஸூஷெவ ஹுழி நிக்ரீதம் ஜூமாநாநாநாநென
கஷ்ராவ வரிவொழித. ஜூமாநாநாநாநென வரிவொழித. ஜூமாநாநாநாநென
திரயா ஸ்வெய கருநாநாநாநென ஜூமாநாநாநாநென வரிவொழித. ஜூமாநாநாநாநென
வரிவொழித. ஜூமாநாநாநாநென வரிவொழித. ஜூமாநாநாநாநென

பகவான்குய பிதாவே! அந் ஆதேஸம் எனபது எப்படிப்பட்டது? எனபது அந் வாக்யத்
தின் பொருள் இந்நக கேளவிகு, பிதா தருஷ்டாநதநகளைக்கொண்டு பரதிவசநம் கொ
டுத்து உபபாதிக்கிறபடியால், ‘ஒன்றின் ஜனநதநால் மற்றவைகளின் ஜனநம் ஏற்படு
கின்றது எனபது எப்படி பொருந்தும்?’ எனபதே இந்நக கேளவியின் தாதபாயம்
என்று நாம் அறியவேண்டுக.

வரிவொழித: வாந:ஜூமாநாநாநென—[இவ்விதம் கேட்கப்
பட்ட பிதா, தான் மநஸவில ஏற்கெனவே வைத்துக் கொண்டிருந்த கருத்தை நிரூபிப்பதற்காக
லோகத்தில் காணப்படும் தருஷ்டாநதத்தைச் சொல்லுகிறார். அந்நக கருத்து
என்ன வென்றால்—ஜனநம் ஆநதம் அமல்தவம் இவைகளையே ஸவரூபமாய் உடையதாயும்,
பரிச்சேதிக முடியாத மாஹாதமயத்தை உடையதாயும், ஸதய ஸங்கலபதவம் முதலிய
எல்லையல்லாத மேனமையை உடைய கணக்கற்றக் கஷ்யாண குணகணங்களை உடையதாயும்,
எவ்வித விகாரமுமற்ற ஸவரூபத்தை உடையதாயுமுள்ள பர பரஹ்மமே, முதலில்
நாம் ரூப விபாகத்திற்கு அநாஹமான ஸூக்ஷ்மாவஸுதையிலுள்ள சேதநா சேதந வஸுதக
ளை பரிமாணிக்கொண்டு, பிறகு தனது லீலாநதமாகத் தனது ஸங்கலப மாதரத்தாலே
அந்நக சேதநா சேதந வஸுதகளுக்கு அந்நதமாயும் விசித்ரமாயு முள்ள ஜகம் ஸநாவர
ரூபமான அமைப்பை ஜரிப்பித்து, அவைகளைத் தனது அம்ஸமாக வைத்துக்கொண்டே
நிற்கிறது; ஆகையால் அந்நக காரணவஸுதவை அந்நதால் மற்றை காரய வஸுத
வெல்லாம் அந்நியப்பட்டதாகிவிடும், எனபதுதான்.]

இதில், ‘பரஹ்ம காரணம், ஜகத் காரயம்’ எனபதும், அப்படி காரணமாக
இருப்பதற்கு உபயோககரான கணக்கற்றக் குணங்கள் அந் பரஹ்மத்திற்கு உண்டு
எனபதும், அப்படி காரணமாக இருப்பதால் அதற்கு எவ்வித தோஷமும் ஸம்பவிக்
வில்லை எனபதும் ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றன.

பரஹ்மம் ஜகத்திற்கு எப்படி காரணமென்றால்—தனது ஸங்கலபத்தினால் ஜகத்
தை ஸருஷ்டிக்கிறபடியால் அது நிமித்த காரணம், தன்னுடைய அம்ஸமாகிய பரிந்தைக்
கொண்டே அதை ஸருஷ்டிக்கிறபடியால் அது உபாதாந காரணம், இவ்விதம் இரண்டுவித
மாகவும் காரணமாகின்றது எனபது ஸமாதாநம். சட்டி பானைகளைக் குயவன் செய்கிறபடி
யால், அவனை அவைகளுக்கு நிமித்த காரணமென்றும், மண்ணினால் அவை செய்யப்படு

வ்ருத்தபெவ வ்ருத்தபெவ நாநன விவிரு விரா குவ அராஅர வ்
 ராவ ஜமதம்வாநம் வ்ருத்தபெவவித விதி ததாநெநாவூ நிவிருவூ
 ரு

கிறடியால் மண்ணை அவைகளுக்கு உபாதா காரணமென்றும் தாக்கதிகள் சொல்வார்கள் அம்மாதிரியே இவ்விதத்திலும். ஆனால், தன ஸரீரத்தைக் கொண்டே தானே ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கிறபடியால், பரஹ்மம், தானே இரண்டு வித காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பது விஸேஷம்.

ஒவ்வொரு பொருளிலும் இரண்டு அம்சங்கள் உண்டு, அவையாவன—எந்தக் குணங்களால் அந்தப் பொருள் அறியப்படுகின்றதோ அவை ஒரு அம்சம், அந்தக் குணங்களுடன் கூடியிருக்கும் பரிசு மறநெரு அம்சம், முதல் அம்சத்தை விஸேஷம் என்றும் தாம்மென்றும், இரண்டாவதை விஸேஷ்யமென்றும் தாம் என்றும் சொல்வார்கள். 'ஸத்யமாயும் ஜ்ஞானமாயும் அநந்தமாயும் இருக்கும் பரஹ்மம்' என்பதில், ஸத்யத்வம் ஜ்ஞானத்வம் அநந்தத்வம் இவை பரஹ்மத்தின் விஸேஷணமாயும், இவைகள் எதற்கு தாம்மங்களோ அது விஸேஷ்யம் அம்சம், அதாவது—ஸத்யத்வம் முதலியவை தாம்மங்கள், அவைகளை உடையது தாம் என்று சொன்னதாயிற்று நமது விதந்தாதத்தில் ஸம்ஸத சேதநாதேந வஸதுக்களும் பரஹ்மத்திற்கு ஸரீரமாக இருக்கிறபடியால், அவைகளும், ஸத்யத்வம் முதலிய குணங்களையோ, பரஹ்மத்திற்கு விஸேஷணம் அம்சமாகின்றன. இந்த விஸேஷண விஸேஷ்ய அம்சங்கள் இரண்டும் ஒன்றை விட்டு மறநென்று ஒரு பொழுதும் பிரியாமல் இருக்கும், விஸேஷணங்களை விலக்கி விஸேஷ்யத்தை மாத்ரம் தனியாக நினைக்க முடியாது. ஆனால், வயவஹாரத்திற்காக அவைகள் ஒன்றை விஸேஷணமென்றும் மறநென்றைத் தாம் என்றும் நாம் தனித்துப் பேசுவது உண்டு. பரகருத்தத்தில், பரஹ்மத்தின் விஸேஷணமாய்கிய சேதநாதேந வஸதுக்கள், முதலில் நாமரூபங்கள் நிற்கும் ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையில் இருந்து பிறகு நாமரூபங்களுடன் கூடிய ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையை அடைகிறபடியால், இந்த ஸூக்ஷ்மாவஸ்தையிலுள்ள பரபஞ்சத்திற்கு பரஹ்மமே உபாதா காரணமாகின்றது என்று நாம் ஒத்துக்கொள்கிறோம்; அந்த மாறுதலும், பரஹ்மத்தின் ஸங்கலபத்தால் ஸம்பவீகிறபடியால், அந்த பரஹ்மமே அந்த பரபஞ்சத்திற்கு நிமித்தகாரணமாகவும் ஆகின்றது என்பது நமது கொள்கை. ஆனால், அந்த மாறுதல், விஸேஷணமாய் தை மாத்ரம் பற்றிக்கொண்டு தாமியாகிற பரஹ்மத்திற்கு ஸம்பத்தியில்லாமல் இருக்கிறபடியால், பரஹ்மத்தின் வஸரூபம் (அதாவது—தாம்மம்) சுவிகாரி (அதாவது—மாறுதலற்றது) என்று சொல்லப்படுகிறது இந்த ஆதத்ததை 'சுவிகாரஸூரூபவ்யூ', 'வ்ருத்தபெவவிதம்' எனலும் பதங்களில் கண்டு கொள்ளுகிறது.

ஆகையால், பரஹ்மத்தை உபாதா காரணமாக ஒத்துக்கொள்வதனால், எவ்வித தோஷமும் பரஸங்கியாது. அவாபத ஸம்ஸத காமரூக இருக்கையிலும்

ஜகாததாம் ஸுாவநு றொகஜஷ்டி காயுஷ காரணயொ ருநநதிஸம் டுபாஷ
பிதம் டுஷஷானொஹ !

லீலைககாக இந்த ஜகதவயாபாரத்தைச் செய்கிறபடியால், அந்தப் பகவானை ஜகத்தி
றகு ரிப்தத காரணமாகவும் ஒத்துக்கொள்வதில் பாடுதொரு தோஷமுமில்லை. ஸங்கலப
மாதரத்தாலே இந்த ஜகத் வயாபாரம் முழுவதும் நடைபெறுகிறபடியால், இதில் எவ்வித
ஆயாஸமும் பகவானுக்கு நேரக காரணமில்லை.

இவ்விடத்தில், சேதநா சேதநவஸுதுக்களைப் பகவானுடைய ஸரீரமாகச் சொல்
வதன் அர்த்தமென்ன என்பதைச் சற்று விசாரிப்போம். இந்த அர்த்தத்தை இந்த க்ரந்த
த்திலேயே விபரமாக மேல பாகங்களில் விசாரிக்கப் போகிறபடியால், இப்பொழுது ஸகூ
லமாக மாதரம் அதன் சுருத்தைத் தெரிந்துகொண்டால் போதும். நயாய ஸூத்ரத்தில்
சொல்லி இருக்கிறபடி, சேஷ்டேநதரியாஷ நாரபரீரயம் ஸரீரமென்று நாம் ஸரீர லக்ஷண
த்தை எடுத்துக்கொள்ளக் கூடாது. எந்த தரவயம் மறறொன்றைப்பற்ற நியமேந தூாய
முமாய நியமேந நியாயமுமாய நியமேந சேஷ்டமுமாய இருக்கிறதோ, அது அந்த மற
றொன்றுக்கு ஸரீரம் என்று வேதார்த்திகள் சொல்லும் லக்ஷணமே பரிகரஹ்யம். சேதநா
சேதநவஸுதுக்களையுடைய ஸத்தைபுள்ள காலமெல்லாம், அவைகளின் ஸவரூப ஸத்தி ப்ரவ்ருத
திகள், ஈர்பரீவரனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் ஸங்கல்பத்தையும் சாராது நிற்கிறபடியால்,
அவைகளை ஈர்பரீவரனுடைய ஸரீரமென்று நாம் க்ரஹிக்கின்றோம். இதன் பூண விசா
ரம் மேல செய்யப்படுமே

ஜாநாநாஷாஜிஹுஸெவக ஸூரூவடி—ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் அமலதத்னம்
இவைகளையே ஸ்வரூபமாக உடையதாய். சுஜிஹுஸூஷ என்றால் எவ்வித தோஷமும்
அற்றிருக்கும் தன்மை. இவ்விடத்தில் ‘ஸூரூவடி’ என்பது தூமியின் ஸவரூ
பத்தை நிரூபித்துக் காட்டும் தூமத்தை (அதாவது—விபேஷணமஸத்தைச்) சொல்லு
கின்றது. ஜ்ஞாநம் முதலியவை பரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துக் காட்டும்
தூமங்களன்றோ ?

சவரரிஜ்ஜுஷாஹா துஷ்ட—அளவீடக்கூடாத மேனமையை உடையதாய் இதில்
‘ஸுத்யஜ்ஜாநநிநணஸூஷ’ என்பதின் ‘சுநந’ ஸபதார்த்தம் விவக்ஷிதம்.

ஸுத்யஜ்ஜாநநிநணஸூஷ—இதயாதியால் ‘குணங்களாலும் பகவான் அந்ந
தன்’ என்பது குறிக்கப்படுகின்றது

சவிகாரஸூரூவடி—ஒரு வீதமான விகாரமும் இல்லாத ஸ்வரூபத்தை
உடைய, இது ‘ஸுத்யஜ்ஜாந’ என்னும் ஸபதத்தின் அர்த்தத்தைக் குறிக்கின்றது. இதில்

‘யயோ வெவாஜேகெந ஔஜி ன்னெந ஸவ-ஃ ஔணயம் விஜ்ஜாதம் ஸஜாக்
வாஅராம்ஹணம் விகாரொ நாஜியெயம் ஔஜிகெதேவ ஸதஜி’ இதி !

‘வ்வாஅவ’ எனனும் ஸபதத்தால், விஸேஷ்யாஃஸமாகிற் தம்சொல்லப்படுகின்றது. ஸுக்ஷ்மாவஸதையில்லும் துஸ்தூலாவஸதைக்கு மாறுவதெல்லாம் விஸேஷணம் ஸமாகிற் சேதநர்சேதந வஸதுகளைப்பற்றியதே தவிர விஸேஷ்யாஃஸத்தை ஸபாஸிககவிலஸபாத லால், அவிகாரமாக இருப்பது விஸேஷ்யாஃஸமே.

ஹிர ஸ்ரவ—ஸதாவர ஜகம ரூபமான ஸ்ரவ எனருவ ஜகமம் என்று
ஆததம். சராசரங்கள் எனபதே தாதபாயம்

‘யயோ வெவாஜே.....ஹவதீ தஜி-ஃ-யயோ.....ஸதஜி’ என
னும் ஸ்ருதி வாக்கத்திற்கு ஆதத மென்னவென்றால்—‘மண எனனும் ஒரே வஸது
பறபல வயவஹாரங்களுக்கு ஆஸபதமாக இருக்கும் பொருட்டு, தன்னுடைய சில பாகத்
தால், குடம் மடக்கு இவை முதலிய பலவித அமைப்புகளாகிற் அவஸதா ரூபங்களான
விகாரங்களை அடைகின்றது, பறபல பெயர்களையும் பெருகின்றது அப்படிப் பல விகாரங்
களை அடைந்து பல பெயர்களைப் பெற்றபோதிலும், மண எனனும் ஒரே வஸதுவின பல
விதங்களான அமைப்புகளாக மாத்தரம் இருக்கிறபடியினால், அவையெல்லாம் மண தாவ
யமே என்றும் வேறு வஸது அனநென்றும் நாம் அறிகிறோமன்றோ? அந்த மண பிண
டத்தை அறிந்ததெல்லையே, அதன் பலவித அமைப்புகளை உடைய குடம் மடக்கு முத
லியவைவெல்லாம் அறியப்பட்டனவன்றோ? அம்மாதிரியே பரகருத்ததிலும் எனபது தான்
அதன் ஆததம்

இந்த ஸ்ருதி வாக்யத்தில் இரண்டு கணடங்கள் இருக்கின்றன. அவையா
வன—‘யயோ..... ஸஜாக்’ என்பது முதல் கணடம்; ‘வாஅராம்ஹணம்.....ஸதஜி’
என்பது இரண்டாவது கணடம் காரண ஜஞாந்ததால் காய ஜஞாநம் விகதிக்கின்றது
என்பது முதல் கணடத்தால் சொல்லப்படுகின்றது, இரண்டாவது கணடம் அதன்
உபபாதம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய வயாக்யாந்தில் ‘வாகஜேவ.....ந வஸ்தார
ஜிதி’ என்பதனால் இரண்டாவது கணடத்தின் ஆததமும், ‘யயோஔஜி ன்ன.....
ஹவதி’ என்பதனால் முதல் கணடத்தின் ஆததமும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.
புதரனுடைய ஸங்கை ‘காரணமும் காயமும் வெவவேறுகிறபடியால் ஒன்றின் ஜஞாநத்
தால் மற்றொன்றின் ஜஞாநம் எப்படி விகதிக்கும்?’ என்பதே. ‘காரணமும் காய
மும் வெவவேறு அல்ல’ என்பது ஸமாதானம்.

நாநாவயவஹாராஹுஷ்வாய—பல வயவஹாரங்களுக்கு ஆதாரமாக இரு
க்கும் பொருட்டு. இது ஸ்ருதியிலுள்ள ‘வாஅராம்’ என்பதன் ஆததம் ‘வாக்’ என்பத
னால் ‘வாக்கினால் செய்யப்படும் வயவஹாரம்’ கரஹிதப்படுகின்றது. வாக பூவக வ்யவ
ஹாரம் ப்ரயோஜனம் என்று சொன்னதாயிற்று.

‘வனகெவ வஜ்யம் வெவகெவெந நாநாவ்வஹாராவக்ஷாய யயா
வடஸராவாஜிநாநாஸம்ஸாநாவஸாரூவவிகாராவண் நாநாநாஜி
யெய்வி பூதிகாஸம்ஸாநவெஸெஷ்காசு ஜெவ்யெவெதி வுவுவ்யித்,
ந வஸுநாஜிதி, யயா ஜெவ்யெவெஷ்காநெந தஸ்யந வெஸெஷ
ரூவ வடஸராவாஜி ஸவம் ஜ்ஜாதெவ வவதி, ஐத்யம்’.

த த் கூதஸ்ய ஜமதொ ப்ரெவெக காரண தாஜாநநு பூத்
பூவதி “ஊவாண்டெவ வெ தஜவீத்” ஐதி.

த த் ஸவம்ஜ்ஜ ஸவம்ஸகி ப்ரெவெவ ஸவம்காரண ஜித்யுவஜி

த த் ஜெவீஸிதி—இதைக கேட்ட பிறகு, ‘ஸமஸதமான பரபஞ்சத
திறகம் பரஹம ஒன்றே காரணம்’ எனபதை அறிபாத புதரன், ஊவாண்டெவ
வெ தஜவீத் (பகவானே எனக்கு அதைச சொல்லவேண்டும) என்று கேட்கிறான்

த த் ஸவம்ஜ்ஜ வனகெவாஜிதீயிதி—பிறகு, பிதா, ‘ஸாவஜஞ
மாயம் ஸாவ சகதியாயமுள்ள பரஹமே ஸகலத்திறகம் (விஜாதீயங்களாயுள்ள பலவித
காயங்களு கும) காரணம் எனபதை உபதேசிக்கும்பொருட்டு, ‘ஸெவெ வெவெவெ
ஜெமூசுவெவெவெவாஜிதீயிதி’ என்று சொல்லுகிறார்

ச நுகியின யதாவஸிதமான ஆததத்தை 23 வது பகததில் பாகக
(இரண்டாவது கண்டத்தின் அந்வயம் ஸவலப சரமத்தைக கொடுக்கக்கூடியது)
விகாரொ நாபெயா (வனகஜ்ய) வாவா (வாகூவெவ் வுவுவஹாராயம்)
சூரம்ஸண் (சூரஜெத சூரஜெத ஸூரஜெத, ஜெவெவெவெவெ
ஸெஷம்) வாகூவெவ் வுவுவஹாராயம் வடஸரா
வாஜி லக்ஷணா விகாரொ வடஸராவாஜி நாபெயா வ ஜெவெவெவெ
ஸூரெத, ஜெவெவெவெ நாஜரூவெவெவெ ஐத்யம் ||

சூரநநு—பிதா உபபாதம் செயத்திலிருந்து ‘காரண ஜஞாததினால்
காய ஜஞாதம் வித்திக்கக்கூடும்’ எனபதை மாதரம் புதரன் உணர்ந்தான்
அப்படி அது வித்தித்தபோதிலும், பரபஞ்சத்தில் காயங்கள் விஜாதீயங்களாகவும்
பலவாகவும் இருக்கிறபடியால் அவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் ஒன்றே எனபது

ஸநு ஸ ஹாவாவ “ஸநெவ ஸொரெஜெஜெ மூ ஸூ ஷெகெவொவித் யஸ்” இதி ।

சுரு “ஊஸ்” இதி ஜமஹிஷ்ஷஸ் । “சுரு” இதி உ ஸுஷெஃ வொவ்ஹாஃ । தவ்விநு காரெ ஜம தஃ ஸொதகூதாஃ “ஸநெவ” இதி ப்ரதிவொஷு, தகஃ ஸுஷெகாரெவொ விஸிஷெஜித் க்ருகூ “வநகெவ”

சுரு ப்ரதிவிஷு —இநத ‘ஸநெவ சுஜித்யி’ எனனும் வாக யத்தில ‘ஊஸ்’ எனனும் பத்ததால, ஜகத குறிக்கப்படுகின்றது, ‘சுரு’ எனனும் பத்ததால ஸருஷ்டிக்குப் பூரவமான் காலம் (பரளயகாலம்) குறிக்கப்படுகின்றது, ‘ஸநெவ’ எனபதனால் அநதப் பூரவகாலத்திலும், ஜகத ஸதஸவ ரூபமாகவே (அதாவது காரண ஸவரூபமாகவே) இருநதது எனபது பரதிபாதிக்கப்படு கின்றது ; ‘வநகெவ’ எனபதனால், ஸருஷ்டி காலத்திலும் ஜகததுக்கு அநத

அஸங்கதம், ஆகையால் ஒன்றை அறிவதனால் எல்லாம் அறியப்பட்டன வாகிவிடம் எனபது உபபந்மனது’ என்று சங்கிதது மறுபடியும் கேட்கிறான எனபது தாக்பாயப

ஸவ்ஜா—இதன அர்த்தம் 26 வது பக்கத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது சில ஆசாராயர்கள் இதற்கு மற்றுமொரு அர்த்தம் சொல்வார்கள் அநத அர்த்தத்தில் ஸவாரஸய விசேஷம் இருப்பதால், அது இவ்விடத்தில் பரஸதாவிக்கத்தருந் தே ஸவ்ஜாஸள ஜஸ—முழுமையும் ஜஞாந ஸவரூபம் பகவானுடைய திவபாகம் ஸவரூபம் முழுவதும் ஜஞாந ஸவரூபம் என்று சொன்னபடி “சுஸ் ப்ரஜாவ நஃ” எனனும் சருதி பரகரியையால் விபுவாக இருக்கும் ரசவரன முற்றிலும் ஜஞாந ஸவரூபன ‘ஸவ்ஜ’ எனனும் சபத்ததால் ஸவ சரீரதவமும் ‘ஜ’ எனனும் சபத் ததால் சேதநதவமும் சொல்லப்படுகின்றன என்றாகவுமாம்

ஊஜிதி ஜமஹிஷ்ஷஸ்—‘ஊஸ்’ (இது) எனனும் பதம் ஒரு வாகயத் தில் பரயோகம் செய்யப்பட்டிருந்தால், பரகருதம் ஏதாவது இருக்கும் பகூத்தில அதையே அநதப் பதம் குறிக்கவேண்டும் எனபது நயாயம், பரகருதம் ஒன்றும் இல்லாவிட்டால் பரதபகூம் முதலிய பரமாணவகளாலே பரவித்தமாயுள்ள ஒரு பொருளைக் குறிக்கவேண்டு மெனபதே உசிதமாகும், ஆகையால் இவ்விடத்தில் ‘ஊஸ்’ எனபது ஜகததைக் காட்டுகின்றது

‘சுரு’ இதி ஸுஷெஃ வொவ்ஹாஃ —பின்னால் ஸருஷ்டிகாலம் பரஸதாவிக்கப்படப் போகிறபடியால், இவ்விடத்தில் ‘சுரு’ (பூரவத்தில்) எனபதால் ஸருஷ்டிக்குப் பூரவம் இருக்கும் பரளயகாலமே குறிக்கப்படவேண்டும்

உதி ஸுஷாவன்ஸ்ய ஜமத ஸுஷாநீரீ விஹதநாநீ ராதிவதாம் ப்ரதிவாஹி, தஹீ திவாஹெநெநவ ஸுதா ஜமஹுவாஹநகம் ப்ரதிவாஹி ததிதி ஸ்வயதிரிக் திரித காரணம் “ சுஜிதீய ” வஹெந ப்ரதிஹித்யு ।

ஸத்தாகவே இருக்கும் தன்மை துலயம், ஆனால், அந்த ஸத்தாகவே இருக்கும் ப்ரபஞ்சம் பரளய காலத்தில் இன்னதுதான் என்று குறிப்பிடக்கூடாத நாம் ஸுபங்களை உடையதாக இருந்தது’ எனபது சொல்லப்படுகின்றது, ஆகையால் (இப்படிச் சொல்லப்படுகிறபடியாலேயே) ஸத் எனபதே பரபஞ்சத்திற்கு உபாதாந காரணம் என்று சொல்லப்பட்டதாயிற்று இப்படி ஜகத்துக்கு ஸத் உபாதாந காரணம்’ எனபதை ‘வள்குடுவ’ எனபது நிருபிக்கிறபடியால் ‘சுஜிதீய்ய’ என்னும் பதம், பரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து மற்றொன்றும் ஜகத்துக்கு நிமித்த காரணமன்று எனபதை விளக்குகின்றது.

தக் ஸ்ருஷ்டிகாஹெவ்யிஸிஷ்டு—ஸருஷ்டிக்ருப பூர்வ காலத்திலும் ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும் அது ஸத்தாகவே இருந்தது, ஆகையால் ஸத்தாகவே இருப்பது இந்த இரண்டு காலங்களுக்கும் துலயம் ‘இப்படி இரண்டு காலங்களிலும் அது துலயமாக இருந்தால் இரண்டு காலங்களுக்கும் வாசிதான் எனனை?’ என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் ஜரிகக்கூடும் அதற்கு ஸமாதாநம் எனனைவென்றால்—‘தரவ்யம் நிதயம், ஆனால் பரளய காலத்தில், அது இன்னது என்று ஏற்படாத நாம் ஸுபங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றது, ஸருஷ்டி காலத்திலோ அது விபக்தங்களான நாம் ஸுபங்களுடன் கூடியிருக்கின்றது; இதுதான் வாசி’ எனபது தான் ஸமாதாநம் இந்த ஸமாதாநம் சருதியிலுள்ள ‘வள்குடுவ’ என்னும் பதத்தால் சொல்லப்பட்டதாகின்றது

தஹீ திவாஹெநெநவ ஸுதா ஜமஹுவாஹநகம் ப்ரதிவாஹி து—இதனாலேயே பரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணம்’ என்று சொல்லப்பட்டதாகின்றது உபாதாந காரணம் என்றால் எனனை? ‘வாஹ்யஸாவிஸெஷ்வதஃ ப்ராஹ்மஸாஹெந உவாஹநக்ய’—வரப்போகும் ஒரு புதிய அவஸ்தையை யுடைய தரவயத்துக்கு, முன்னிருந்த அவஸ்தையின் ஸம்பந்தமே உபாதாநதவம்; மண்ணைத் தருஷ்டாநதமாக எடுத்துக்கொண்டால் இது விளங்கும் மண் தன்மை பூர்வாவஸ்தை, குடம் மடக்கு இவைகளின் தன்மை உத்தராவஸ்தை ஆகையால், மண் பிண்டத்தை உபாதாந மென்றும், குடம் மடக்கு முதலியவைகளை உபாதேய மென்றும் வ்யவஹரிக்கின்றோம் இஃமாதிரியே அவிபக்த நாம் ஸுபாவஸ்தையிலுள்ள சேதநா சேதநங்கள உபாதாநம், விபக்த நாம் ஸுபாவஸ்தையிலுள்ள சேதநா சேதநங்கள் உபாதேயம். இந்நச் சேதநா சேதநங்கள் பரஹ்மத்திற்கு விசேஷணம் மாகிறபடியால், அவிபக்த

“தலாபெஸிபுக்ஷி, யெநாபூனுத் துன்து ஸ்வதி?”
 ஐதூதாவெவ ப்ரஸாவிரெதவ ஜமஹுவாநிதி ஹ்ருஷி நிஹிதூ,
 ஐதூநீ ஸுவூக்ஷெதெஹ்வாவாபாயதி—ஸூயபெவ ஜமஹுவாநி
 ஜமஹிதித் து ஸக “தெஹ்ஷெத் வஹுஸூயம், ப்ரஜாயெய” ஐதி।

தம் நிஹித்—உபகரமத்திலேயே சொல்லியிருப்பதான பரசாவிரதாவாக
 இருக்கும்வனே ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணமாகிருந் ‘என்பதை மநஸவில வைத்து
 கொண்டனரே ‘தலாபெஸிபுக்ஷி யெநாபூனுத் துன்து ஸ்வதி’
 என்று சொல்லப்பட்டது?

ஐதூநீ ஸுவூக்ஷெதெயெயி—இதே ஆக
 கவதை இப்பொழுது தெளிவாக உபபாதிக்கிரா எப்படி யென்றால்—தானே ஜகத்
 துக்கு உபாதாந காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கிற அந்த ஸக என்னும்
 பரஹ்மம் ‘நான் பஹுவாகக் கடவேன்’, அதற்காக உபபத்தியை அடையக் கடவேன்’
 என்று ஸங்கலபித்தது என்று சொல்வதால்

நாம ரூப சேதநா சேதந விசிஷ்ட பரஹ்மம் உபாதாந காரணமென்றும், விபகத நாமரூப
 சேதநா சேதந விசிஷ்ட பரஹ்மம் உபாதேய மென்றும் சொல்வது ஸங்கதம்

ஸூயபெவ துநிதிக்காரண உபிதிபவதெந ப்ரதிஷ்டி—‘வெகெவெ’
 என்பது உபாதாந காரணத்தைக் குறிக்கிறபடியால், ‘உபிதிப’ நிமித்த காரணத்தைப்
 பற்றிப் பேசுகின்றது தவிரவும் காரண காயங்களுக்கு ஜகதத்தைச் சொல்லுமிடம்
 இது அதைக்கொண்டு, காரணஜஞாநம் காயஜஞாநத்திரகு ஸாதநம் என்பதை நிரூ
 பிக்க வேண்டும் அதற்கு உபாதாந காரணமும் அதன் காயமும் ஒன்று என்று
 சொன்னால் போதாது, பரஹ்மத்தைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு நிமித்த காரணமும்
 இல்லை என்றும் நிரூபிக்க வேண்டும் அதை ‘உபிதிப’ (இரண்டாவதுடன் கூடிய
 தன்று, அதாவது—மற்றொரு நிமித்த காரணத்துடன் கூடியதன்று) என்னும் பதம்
 பரதிபாதிக்கின்றது

இப்படி பரஹ்மம் ஜகத்துக்கு உபாதாந காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும்
 இருக்கின்றது என்பதை விவரித்துவிட்டு இந்த விவரணம் உபகாமத்துக்கு ஸங்கதம்
 என்பதைச் சொல்லுகிரா “தலாபெஸிபுக்ஷி ஹ்ருஷி நிஹிதூ”
 என்பதால் சூஹ்ரே என்னும் ஸபதத்தால் நியமிக்கும் தன்மை (அதாவது—நிமித்த
 காரணமாக இருக்கும் தன்மை) ஸபுடமாக வெளியிடப்பட் இருக்கிறது, ‘யெநா

ஜமதிபெண 'சுஹரெவ வஹுஸ்யாம், தத்யம் ஸுஜாபெய', ஐதி
ஸ்யரெவ ஸங்கரஹ, ஸுரூபெஸகரெஸாபெவ வியதாதி ஹி தாநி

அடையக கடவேன' என்று தானே ஸங்கலபித்தது, தன்னுடைய அமஸமாகிய
(விஸேஷணமஸமாகி) பரகருதியின ஒரு பாகத்தால் ஆகாஸம் முதலிய பூதங்களை
ஸருஷ்டித்தது மறுபடியும், அந்தஸ்த என்னும் ரூபத்திற்கு வாச்யமாக இருக்கும்
அந்தப் பர தேவதையே "ஹனாஹ ஜிராவிஸ்யா டெவ தா சுநெந ஜீவெநா
தநாநுபுவிஸ்யநாஜாஹிவெ வ்யாகரவாணி" என்று ஸங்கலபித்தது

வியதாதி ஹி தாநி ஸுஷ்டா—[ஆகாஸம் முதலியவற்றை ஸருஷ்டித்தது]

உபநிஷத்தில ரேஜஸ அப அநம் இவைகள் மாத்ரம் பரஸ்தாவிக்கப் பட்டிருக்கின்றன
ஆனால், அவை ஆகாஸம் முதலியவற்றையும் ஸஞ்சிபிக்கின்றன ஸ்ரீ பாவ்யத்தில்
'மஹத்தவம் முதலியவைகளும் கரஹிக்கப்படுகின்றன' என்று விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்ற
தது இதனால் இந்த ஸம்ஷ்டி ஸருஷ்டியில் அசேதந தத்துவங்களெல்லாம் ஸருஷ்டிக்
கப்பட்டன என்று சொன்னதாயிற்று

ஹெவ வரா டெவதா—அந்தப் பரதேவதையே 'ஸக் என்னும் பதக்
தால் சொல்லப்படும் பரஹம் நிரவிசேஷமன்று, ஸவிசேஷமே' என்பதை விளக்கு
கின்றது டெவதா என்னும் சப்தம்

ஹனாஹம் வ்யாகரவாணி—இது உபநிஷத வாக்யம் [அஹோ!

நான் இந்த மூன்று தேவதைகளையும் ஜீவாத்மாவின் வழியாக அநுபரவேஸித்தது அவை
களுக்குப் பெயரையும் ரூபத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறேன்] இது இரண்டாவது அவ
ஸதையாகிய வயுஷ்டி ஸருஷ்டிபைச் செய்வதற்காக ஏற்பட்ட ஸங்கலபம் ஒவ்வொரு
றுக்குளும் அநுபரவேஸித்தது எல்லாவற்றிற்கும் பெயரையும் ரூபத்தையும் உண்டு
பண்ணுகிறேன்' என்பதால் குடத்திற்குக் குடம் என்னும் பெயரும் அதன் ரூபமும்
பகவானுடைய அநுபரவேஸத்தால் ஏற்படுகின்றன என்று சொன்னதாயிற்று ஆகை
யால், அப்படி ஏற்படும் பெயரும் ரூபமும் அந்தப் பதார்த்தத்தைக் குறிப்பதுடன் நின்று
விடுகின்றன என்பது இல்லை, அத்துடன், அந்தப் பதார்த்தத்திற்குள்
அநுபரவேஸித்திருக்கும் பகவானுடைய பாயந்தம் அவை போகின்றன என்று நாம் அறிய

ஸுஷா, வுநாவி லெவ ஸுஷாலிஹிதா வரா லெவதா
வெனக்ஷத—“ஹனாஹிரிவாஸிஸுஷா லெவதா சுநெந ஜீவெநாத்
நாதநுபுவிஸு

சுநெந ஜீவெநாதநெதி உபாயதி— சுநெந ஜீவெ
நாதநா’ என்று ஆரம்பிக்கும் உபநிஷத் வாக்யத்தின் கருத்து என்னவென்றால்—

வேண்டும் ஏனென்றால், கீழில் ‘வஹுஸுஷா’ [நான பஹுவாகக கடவேன]
என்று ஸங்கலபிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? பகவானே குடமாக ஆனால், குடம் என்
னும் பதம் அந்தப் பகவானையும் குறிக்கவேண்டுமன்றோ?

சுநெந ஜீவெநாதநா—ஜீவனை ஸரீரமாகக் கொண்டிருக்கும் என்னால்
இந்த அநுபரவேஸுததில் ஒரு வீஸேஷமுண்டு அது என்னவென்றால், பகவான
ஜீவனுக்குள் ஆதமாவாக இருந்துகொண்டு, அந்த ஜீவனாகிற தன்னுடைய ஸரீரத்துடன்
பதாததங்களுள் அநுபரவேஸிக்கிறான் என்பதுதான் இதனால் சேதந வஸதுக்களுள்
மாத்ரமினறிகே, அசேதந வஸதுக்களுள்ளும் ஒரு ஜீவனைக் கொண்டே பரஹ்மம் பர
வேஸிக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று இப்படி சேதந அசேதந வஸதுக்கள் எல்
லாம் ஜீவனுடன் கூடியிருந்தபோதிலும், சைதநயம் ஸவலபமாக இருந்தால் அவைகள்
அபராணிக ளென்றும், சைதநயம் ஸவலப மிலலாமல இருந்தால் அவைகளை பராணிக
ளென்று அநாமவயவஹரிக்கின்றோம் இந்த பரகரணத்திலேயே, “ஸுஷா துக்ஜீவாநா
புரெவஸாலெவ சுதஸுஷாலிஹிதாநம் வஹுஸுஷா” [பரஹ்மத்தை ஆதமா
வாகுடைகதாயிருக்கும் ஜீவனுடைய அநுபரவேஸுததாலேயே ஸகலமான அசேதநவஸ
துக்களுக்கும் பதாததத்தன்மை ஏற்படுகின்றது] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

“தவதா ஹி லெவாஸி யராஹி லெஷாநு
ஜாநீஹி விஷ்ணுந விஜ்ஞாநி தாநி।”

[மலை ஸமுத்ரம் பூமி முதலிய ஸகல பதாததங்களும் விஜ்ஞாநத்தின் விஜ்ஞமபிதங்கள்
ளென்று அறி என்றும்,

“ஹததாநாந் ப்ராணிநம் லெஷாநம்”

[ஸரீரத்துடன் கூடிய ஜீவனங்களுக்குள் பராணிகள் ஸரீரேஷ்டங்கள்] என்றும் சொல்லி
யிருப்பதிலிருந்து கல, கட்டை முதலியவைகளும் ஜீவனகளால் அநிஷ்டிதங்களாக
இருக்கின்றன என்பது வ்யக்தமாக ஏற்படுகின்றது பரஹ்மாத்மக ஜீவாநுபர
வேசம் இல்லாவிட்டால் ஒரு பொருளுக்கும் நாமம் ரூபம் எனப்பவை வித்திக்கமாட்டா

நாஜிராதிவெ வ்யாக்ரவாணி ” இதி । “ சுநெந ஜீவெந சூத்நா ”
இதி ஜீவஸ்ய ஸ்ரீஹ்ரதூக்ஷம் ப்ரதிவாஹி, ‘ஸ்ரீஹ்ரதூக்ஷீவாநு ப்ரவெ
ஸாபெவ க்ரூதஸ்யூவிஹ்ரதூநஃ வஹ்ய-க்ஷு வனவம் ஹிதவெஸ்யவ
ஸவ-ஸ்ய வஹ்நெநா நாஜிராதிவஹக்ஷு , இதி ஓஸ-பதி ।

‘ஜீவன பரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையவன்’ என்பதை முதலில் பரதிபாதித்து பிறகு
‘அம்மாதிரியான பரஹ்மாத்மக ஜீவாநுபரவேசத்தாலேயே ஸகல அசேதந வஸ்துக்களுக்கு

வனறோ ? இது ஸம்பத்தமாக ஒரு ஸ்வாஹ்ஸயம் கவனிக்கத்தக்கது ஒரு பராணியினி
டத்தில் அந்ந பராணியாக இருக்கும் அவஸ்தைக்கு அதிஷ்டாதாவாயுள்ள ஜீவன
அதை தயஜித்து விட்டுப்போன பிறகும் அந்ந பராணியின் சரீரத்திற்கு நாமமும்
ரூபமும் இருக்கின்றபடியால், அது மருதமாக இருந்த போதிலும் அந்ந மருத சரீரா
வஸ்தைக்கு அதிஷ்டாதாவாயுள்ள மற்றொரு அலப சைதநயததையுடைய ஜீவன அதில்
இருக்கின்றது எனறே நாம் அறியவேண்டும் மஹ்மரமாக இருக்கும் பொழுது ஒரு
ஜீவன உள்ளது, அது வெட்டப்படிக காஷ்டமான பிறகும் அதில் மற்றொரு ஜீவன
இருக்கிறது என்று சொன்னதாயிற்று இது ஒரு ஆசசாயமே

ஆனால் இந்ந பரஹ்மாத்மக ஜீவாநுப-வேஸம் வ்யாபிஷுரு டியில் மாஹ்மே
உண்டு ஸமவஹி ஸருஷ்டியில் ஸருஷ்டிக்கப்பட்டுள்ள தேஜஸ அப அந்ந ஆகாசம்
மஹத்தத்தவம் முதலியவைகளுள் கேவலம் பரஹ்மாநுபரவேஸம்தான் உண்டு அந்ந
காரணத்தால் தேஜஸ முதலியவைகளுக்கு நாமம் ரூபம் இவைகள் ஏற்படுவதை
வாரகமென்றும் பரபஞ்சத்திலுள்ள சேதந அசேதந வஸ்துக்களுக்கு அவை ஏற்படுவதை
ஸதவாரகமென்றும் சொல்வார்கள ஜீவனை த்வா-மாகக் கொண்டு பகவான் பராத்தந
களுக்கு ஆதாரமாவதுபோல அத்வாரகமாகவும் அவன் அவைகளுக்கு ஆலா மாகக்
கூடும் என்பது சில ஆசாயாகளுடைய நாவாஹம்

இந்ந ‘சுநெந ஜீவெநாநுத்நாநு’-விஸ்நு எனனும் வாக்யத்தில்
வ்யாக்ரண ஸம்பத்தமான ஒரு விசேஷமுண்டு, அது என்னவென்றால் இவ்விடத்தி
லிருக்கும் மூன்றாவது வேற்றுமையால் காத்தா சொல்லப்படுகிறான் என்பதுதான்
“ ஸிஹ்ந ஹந ஹித்வா ஸஹவொ உபாஸ்தூம் ” வரிமஹமாக இருந்துகொண்டு
எனனால் பஹுபராணிகள் பக்ஷிக்கப்பட்டன எனனும் லௌகிக வாக்யத்தை இம்
மாதிரியான பரயோகத்தின் ஸாதுதவத்தை நிரூபிக்க நிதாசநமாக ‘வ்யாக்யாதா
சொல்லியிருக்கிறா

வனதஜுத்ஹவதி—ஜீவாதாதா ஸ்ரஹ்ண: ஸரீரதயா ப்ரகாரகாஸி
ஸ்ரஹாதக: “யஸ்யாதா ஸரீரஸி” உதி ஸ்ரஹ்ணராஸி, வனவஹு
தஸ்ய ஜீவஸ்ய ஸரீரதயா ப்ரகார ஹிதாநி ஷெவதநஸ்யாஜி ஸம்

கும் பதாததமாக இருக்கும் தன்மை வந்திக்கிறது’ என்றும், ‘அப்படி இருக்கும் வஸ
துவுக்கே பெயர் ரூபம் இவைகளை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை உண்டு’ என்றும் இந்த
வாக்யம் நிரூபிக்கின்றது என்பதுதான்.

வனதஜுத்ஹவதி.....வாஸகா உதி—இதனால் என்ன சொன்
னதாயிற்றென்றால்—ஜீவாதமா என்பது, பரஹ்மத்துக்கு சரீரமாக இருந்துகொண்டு
விசேஷணமாக இருக்கிறபடியால், அது பரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றது
இதற்கு பரமானம் “யஸ்யாதாஸரீரம்” எனலும் மற்றொரு ச்ருதி வாக்யம்.

வடாஸஸ்க்ஷு—‘பதாததங்கள் நிராகாரங்களல்ல, ஒவ்வொரு அஸாதா
ரண ஆகாரம் ஒவ்வொரு பதாததத்துக்கும் உண்டு, அம்மாதிரியான ஆகார வைசிக்ஷ
யம் பரஹ்மாத்மக ஜீவாதபரவேச மில்லாவிட்டால் வந்திக்க மாட்டாது என்பது
தாதபாயம்.

வனதஜுத்ஹவதி—இதன் தாதபாயமாவது—ஜீவாதமா பரஹ்மத்துக்கு சரீ
ரம்; அந்த ஜீவாதமாவுக்கு இந்த பரபஞ்சததில் காணப்படும் எல்லாப் பொருள்களும்
சரீரங்கள், ஆகையால், இந்தப் பொருள்களெல்லாம் ஜீவதவாரா பரஹ்மத்துக்கும் சரீர
ங்கள், ஆகையால், இந்தப்பொருள்களைக் குறிக்கும் பெயர்களெல்லாம் அந்தப் பொருள்
களுக்கு அதீஷ்டாதாவான ஆதமாவைக் குறித்துக் கொண்டு, அதுவழியாக அந்த ஆத
மாவுக்கும் ஆதமாவாக இருக்கும் பரஹ்மத்தையும் குறிக்கின்றன என்பதுதான்.

ஸரீரதயா ப்ரகாரகாஸி—‘ப்ரகார’ என்பதற்கு விசேஷணம் என்
பது பொருள். ‘ப்ரகாரி’ என்பதற்கு விசேஷயம் என்பது பொருள். இந்த விசே
ஷணம் இருவகைப்படும்—சரீரமாயிருப்பதால் விசேஷணமா யிருப்பது ஒன்று, சரீர
மாயில்லாமல் விசேஷணமாயிருப்பது மற்றொன்று. குண்டலம் நிரித்திருக்கிறவனுக்கு
அந்தக் குண்டலம் ஒரு விசேஷணம் ஆனால் அது அவனுக்கு சரீரமன்று. அவனுக்கு
அவனுடைய தேஹமும் ஒரு விசேஷணம், அது அவனுக்கு சரீரம். எவ்விடத்தில்
ஒன்று மற்றொன்றுக்கு சரீரமாயிருந்துகொண்டு விசேஷணமாக இருக்கின்றதோ, அவ்வி
டத்தில் மாத்ரம் ஒன்றைச் சரீரமென்றும் மற்றொன்றை அதற்கு ஆதமாவென்றும் சொல்
லக்கூடும். பரகருத்ததில், பரஹ்மத்துக்கு ஜீவாதமா சரீரமாயிருப்பதனால் விசேஷணமாக

ஸூநாநி விஷ்ணுநீதி ஸ்ரஹாதூகாநி தாநி ஸவ-ஹாணி ; சுதொ ஷெவொ
 உத-ஷெஜா யக்ஷொ ராக்ஷஸஃ வஸு உ-ஹுமஃ வக்ஷீ வுக்ஷொ ருதா
 காஷம் ஸிநுா துணம் வடஃ வட உதஜாஹயஃ ஸவெ-ஹு புகுதி புகுத்ய
 யொமெ நாலியாயகதயா ப்ருஸிஹா ஸஸூா ஹொகெ ததூஅலூதயா

இப்படி இருக்கும் ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரமாக இருந்துகொண்டு தேவன மதுஷ்யன முத
 லிய அமைப்பை உடைய வஸதுக்களெல்லாம் அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு விசேஷணங்களாக
 இருக்கிறபடியால், அவையெல்லாம் பரஹமத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன.
 ஆகையால், 'தேவன மதுஷ்யன யக்ஷன் ராக்ஷஸன் பசு மருகம் பசுதி வருக்ஷம் கொடி
 கட்டை கல புல குடம் வஸதாம்' என்று பகுதி வீகுதி ஸம்பத்தங்களாய் பதாரஹந
 களின் பெயராக லோகத்தில் வழங்கிவரும் சப்தங்களெல்லாம், அத்தனால சூறிக்கப்பட்டன
 வாகத் தோன்றும் அந்தந்த அமைப்புகளை உடைய வஸதுக்களின் வழியாக, அந்த வஸ

இருக்கிறபடியால், பரஹமத்தை ஜீவாத்மாவுக்கு ஆத்மாவென்று சொல்லுகிறோம் அம்
 மாதிரியே, தேவன மதுஷ்யன முதலிய அமைப்புகள் ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரமாயிருந்து
 கொண்டு விசேஷணங்களாக இருக்கிறபடியால், அவைகளுக்கு ஜீவாத்மாவை ஆத்ம வெ
 ன்று சொல்லுகிறோம் 'சரீரம் என்றால் என்ன?' என்பதற்கு 39-வது பக்கம் பாரக.

புகுதி புகுத்யயொமெநாலியாயகதயா—எல்லா சப்தங்களும் பரக
 ருதி என்னும் ஒரு பாகத்தையும் பரதயம் என்னும் மற்றொரு பாகத்தையும் உடையவை.
 தமிழில் ஒன்றைப் பகுதி என்றும், மற்றொன்றை வீகுதி என்றும் சொல்வார்கள். இவை
 இரண்டும் சோரதுதான சப்தங்கள் வாசகங்களாகின்றன ராஜ (ஒரு ராமன்),
 ராஜன் (இரண்டு ராமன்கள்), ராஜா (மூன்றல்லது அதிக ராமன்கள்) என்னும்
 சப்தங்கள் ஒரே பரகருதியை உடையவை, ஆனால் வெவ்வேறு பரதயங்களை உடை
 யவை, இம்மாதிரியே ஷெவஃ (தேவன்) உத-ஹுஷஜ் (மதுஷ்யன்) என்னும் சப்தங்களு
 க்கு பரகருதி வெவ்வேறு, பரதயம் ஒன்று

ததூஅலூதயா ப்ருஸிஹந ததூ துஹூஅவஸு-ஹெவெந—
 [அந்தந்தப் பத்ததிறகு வாச்யமென்று தோன்றும் அந்தந்த அமைப்புகளை உடைய வஸ
 துக்களின் வழியாக]. அதாவது—'வடஃ' என்னும் பத்ததிறகு வாச்யம் குடம் என்
 னும் பொருள், அதற்கு ஒரு வித்மான அமைப்பு உண்டு, அவ்வித்மான அமைப்பை
 உடைய அந்தப் பொருளை அந்தப் பதம் முதலில் குறிக்கின்றது, அதன் வழியாக அதை

வ்ருத்தியோந தததஃஸ்டாந வஸ்துஃஸுபெந ததஹிபாநி ஜீவ ததநயாபாநி
வரபாநி வயஃஸுஸ்ய ஸ்வாநதஸெஸ்ய வாஅகா உதி !

வனவஃ ஸுபஸ்துவிதி அபிபாதித ப்ருவஃஸுஸ்ய ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி
விதிதா ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி
ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி

துக்களின் அபிபாதிதயுள்ள ஜீவாத்மா வெனன அந்த ஜீவாத்மாவுக்கு அநாத்யாமியுள்ள
பாமாத்மாவெனன இவைகளின் சோகைகளைச் சொல்லுகின்றன என்பதுதான்.

வனவஃ ஸுபஸ்து ஜீவஸுபஸ்து—இப்படி ஸமஸத் சேதந்
அசேதந்மங்களாகி இருந்த ப்ருவஃஸுஸ்ய ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி
காரணமாக உடையது, அதையே நிமித்த காரணமாக உடையது, அதையே ஆநாத்மமாக
உடையது, அநாத்மையே நிமித்தகப்படுகின்றது, அதற்கே சேஷமாக இருக்கின்றது
என்று இவை முதலிய ஸகல அநாத்மத்தையும், ‘‘ ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி
ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி
ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி

அநிஷ்டித இருக்கும் ஜீவனையும், அந்த ஜீவனுக்கு அநாத்யாமியாக இருக்கும் பாமாத்
மாவையும் குறிக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று இதற்கு ஒரு ஆக்ஷேப முண்டு
அது என்னவென்றால், ‘ தேவதவம் ’ (தேவர்களின் தன்மை) ‘ மநுஷ்யதவம் ’ (மனு
ஷ்யர்களின் தன்மை) முதலிய பருகருதியின் அநாத்மம், ‘ ஸுபஸ்துவிதி ’ (இரண்டு தே
வர்கள்) முதலான ப்ருவஃஸுஸ்ய ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி ஸுபஸ்துவிதி
பொழுது எப்படி அநாத்மம்? என்பதுதான் இதற்கு ஸமாதானத்தை ‘ வஸ்துஃஸுபெந
வெந ’ என்பது சொல்லுகின்றது. அதாவது—‘ அந்த அநாத்மங்கள் பாமாத்மாவின்
நிமித்தம் ஸாக்ஷாதாக அநாத்மம்மாடா என்பது உண்மையே, ஆனால் அவைகள்
ஸுபஸ்துவிதி (அநாத்ம வஸ்துக்களின் வழியாக) அநாத்மம் கூடுமாதலால் ஆக்ஷேபத்
திற்கு அவகாசம் இல்லை’ என்பதுதான்

வனவஃ—உபநிஷத்திலுள்ள ‘ ஸுபஸ்துவிதி ’ எனனும் சபதம், ‘ ஸுபஸ்துவிதி
‘ ஸுபஸ்துவிதி ’ (ஸுபஸ்துவிதி உபநிஷதகாரணமாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை, ஸுபஸ்துவிதி
நிமித்த காரணமாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை) எனனும் சபதங்களால் வயாக்யாரம்
செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ‘ ஸுபஸ்துவிதி ’ (ஸுபஸ்துவிதி ஆநாத்மம் உடையது)

ரெண ப்ரதிவாழி, காயடகாரண ஹாவாழி உபெந ‘‘நெனததாத்தி லிஃ ஸவஃ ததததத’’ உதி க்ருத்ஸி ஜமதொ ப்ரஹ்மாத்ஸுலெவ ஸதததி ப்ரதிவாழி, ‘‘க்ருத்ஸி ஜமத: ‘‘ஸ வநவ சூத்ர’’, க்ருத்ஸி

காய காரண ஸம்பநதம் முதலியவற்றைக் கொண்டு ‘‘நெனததாத்தி லிஃ ஸவஃ ததததத’’ எனலும் வாக்யத்தால் ‘ஸகல ஜகத்தம் பரஹ்மத்தையே ஆதமாவாக உடையது’ எனபதே உணமை என்று பரதிபாதித்து, ‘ஸகல ஜகத்துக்கும் அந்த பரஹ்மமே ஆதமா, ஸகல ஜகத்தம் அந்த பரஹ்மத்திற்கே சரீரம், ஆகையால் நீ எனலும் சபத்திற்கு வாசயமாயுள்ள பொருளும் ஜீவனை விசேஷணமாக உடைய பரஹ்மமே’ என்று, பூர்வமே

எனலும் சபத்ததால் ‘ஸுதாயதந’ எனலும் சபத்தின் அாத்ம சொல்லப்பட்டது இப்படி பரபஞ்சத்திற்கு ‘ஸத’ எனபது தூரகமாகிறபடியால், தூரகத்தன்மையில் உள்ள டாடகி நிற்கும் ‘ஸுஹியாஜிதா’ (ஸத எனபதினாலேயே நியமிக்கப்படும் தன்மை) எனலும் தன்மையும், இந்தத் தன்மைகளால் அாத்ம விதத்தமாக இருக்கும் ‘ஸுஹிஷதா’ (ஸததுக்கே சேஷமாக இருக்கும் தன்மை) எனலும் தன்மையும் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டவைகளுடன் சேர்த்து சொல்லப்படுகின்றன. ஸுஹிஷதா:—பரதிஷ்டை என்றால் லயம்; ஆகையால் ‘பரபஞ்சம் முழுவதும் பரஹ்மாத்ஸுலெவ லயத்தை உடையது’ எனபது ‘ஸுஹிஷதா:’ எனபதின் பொருளாகும். இவை எல்லாவற்றினாலும், ‘ஜகத பரஹ்மத்தின் சரீரம்’ என்று சொன்னதாயிற்று.

காயடகாரண ஹாவாழி உபெந—[‘பரபஞ்சம், காயம்; பரஹ்மம் காரணம்’ என்று இது முதலிய ஹேதுக்களாலும்.] ‘சூதி’ (முதலிய) எனபதால் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ‘ஸுதாயாரக்ஷி’ முதலியவை கரஹிக்கப்படுகின்றன.

‘‘நெனததாத்தி லிஃ ஸவஃ ததததத ஸ சூத்ர’’—வநஷ: சூத்ர யஸி (எதற்கு ஸத என்று சொல்லப்படும் வஸது ஆதமாவோ) அது வநததாத்திஃ; அந்த அாத்மமே நெனததாத்திஃ எனபதாலும் சொல்லப்படுகின்றது ததததத—அதுவே பராமானிகம். ஸ சூத்ர—அதுவே இதற்கு ஆதமா. ஜகத முழுவதும் பரஹ்மத்தையே ஆதமாவாக உடையது என்று சொன்னதாலேயே, ஜகத பரஹ்மத்திற்கு சரீரம் என்று சொன்னதாயிற்று, ஆகையால் ‘‘நெனததாத்திஃ’’ என்று சொன்னால் போதுமே ‘‘ஸ சூத்ர’’ எனபது எதற்காக? என்று கேட்டால், பூர்வம் ராமாயணத்தில் மஹாகவி வாலமீகி ‘‘ரோஜாநுஜம் ஸுஹிஷதா வஸுஹிஷதா’’ என்று பரயோகத்தது போலவே எனபது ஸமாநாமம்.

ജമസ് തബ്ബേ ഗരീന്ദ്, തബ്ബായ് ഗബ്ബവായിലി ജീവപ്രകാരം ബുറൈഖ
 വ' ഇതി ഡെവ-ഡബ്ബേ ബുറൈഖാതുകയ്ക്ക് പ്രതിജ്ഞാതം "തതലി" ഇതി
 ജീവ വിഗ്രഹ ഉപസംഹൃതം !

வந்ததற்கும் மூவதின்மேல் வெந்ததாத்திலி஁ம் வவ஁ம்” இதி தெந
நா தெதந புவ஁ம் “஁஁ம் வவ஁ம்” இதி நிபி஁யா, ‘தவ஁ புவ஁ம்
வெ஁ஷ ஁தா’ இதி புவிவாபித஁ । புவ஁வா஁தெபெந புவ஁த
கவ஁ புவிவாபிதிலித஁஁஁஁ ॥

யாதொரு ஆதத்ம் பரதிஜுனா செய்யப்பட்டிருக்கின்றதோ அப்படிப்பட்ட ‘ஸகலமும் பரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடையது’ எனலும் அத்ந்மானது தஸ்மி லேவீ எனலும் வாக யத்தால் ஒரு ஜீவ வீசேஷத்தில் உபஸம்ஹரிக்கப்பட்டது

வனதடி—ஊம்.....வழிவாழிதலிதழிய—இதனற சொல்லப்பட்ட
தாவது—‘வெனதடிதழிதழி ஸவ—’ எனனும் வாகயத்தில ‘ஊடி ஸவ—’ என
பதால் சேதந அசேதநங்கன அடங்கிய இநத பரபஞ்சம குறிககப்படுகின்றது;
‘வெனதடிதழி’ என்பதால் அப்படிப்பட்ட பரபஞ்சத்திற்கு இவனே ஆத்மா என்று

ஜீவ விபரத்தை உபஸம்ஹரத்து—‘ வெந்தடாநூலிடிம் ஸவ-டிடி ’ என்று பொதுவாகச் சொல்லப்பட்ட பரஹ்மாதமகதவம் ஒரு ஜீவ வீசேஷத்தில் உபஸம்ஹரிக்ஷப்பட வேண்டியது அபேக்ஷிதமாகையால், இவ்விடத்தில் இமமாதிரி உபஸம்ஹாரம் செய்யப்படுகின்றது.

வனதடி+கூட ஹவதி—சிலா இந்த உபரிஷத் வாக்யத்திற்கு வேறுவிதமாக ரிாவஹிப்பாக்கள். அதாவது—‘சூதா’ எனனும் சபதம், ‘உதா+கூடகோவடி:’ (மணகுடம்) எனனும் இடத்தில போல, ஸவரூபத்தின் ஐக்யத்தைக் குறிக்கக்கூட மாகையால், “வெனததா+கூஜி+உ+ஸவ+டி” எனபதனால் அம்மாதிரி ஸ்வரூபையமே சொல்லப்படுகின்றது, “வெனததா+கூஜி” எனபதால் அசித் வஸதுவுக்கும் பரஹ்மத்துக்குமுள்ள ஸ்வரூபையமும், “தகூ உலி” எனபதால் ஜீவனுக்கும் பரஹ்மத்துக்குமுள்ள ஸ்வரூபையமும் சொல்லப்படுகின்றன என்பதுதான். இந்த ரிாவாஹம் அஸங்கதம். ஏனென்றால், “உ+உ+ஸவ+டி” எனபதிலுள்ள ‘ஸவ+டி’ எனனும் சபதத்தை அசிதவஸ்துவில் மாதரம் ஸங்கோசம் செய்யக காரணமில்லை, அப்படி ஸங்கோசம் செய்வதால், ‘ஸவ+டி’ எனனும் சப்த்தத்தின் ஸவாரஸ்யம் பகநமாகும் தவிரவும், மறரோரு ச்ருதியில் “உ+உ+ஸவ+டி+ஸூஜித்” [இவை யெல்லாவற்றையும் ஸருஷ்டித்தா] என்று ‘உ+உ+

‘தஜிஹ் ஸுஹாதகக்ஷம் கி ராத் ஸரீர ஹாவெந? உத ஸ்ரூஉ வெண?’ உதி விவெவநீய்டு | ‘ஸ்ரூஉவெண’ உதி ஹெக், ஸுஹுண: ஸத்ய ஸங்க்யுக்ஷாடிய: “தஜெக்ஷித ஸஹுஸூஜாம் ப்ரஜாயெய” உத்யு வக்ரூபாவமதா ஸாயிதா ஹவனி | ஸரீராத்ஹாவெந உ ததாதகக்ஷம் ப்ரூத்யுநரா விஸெஷதொவமத்டு | ‘சுண: ப்ரூக்ஷ: ஸாஹா ஜநாநாம் ஸவடாதா” உதி ப்ரூபாலிதூக்ஷ ரூவாதகக்ஷம் ஸவெடஷாம் ஜநா

பரதிபாதிக்கப்படுகின்றது அதாவது—பரபஞ்சம உத்தேசயம், பரஹ்மாத்மகத்வம் (பரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக உடைத்தாய்ருக்கும் தன்மை) உபாதேயம் என்று சொன்னதாயிற்று

தஜிஹ்சுஹாயித்டு—‘வெநததாத்யு’ எனபதால் பரதிபாதிக்கப்படும் பரஹ்மாத்மகத்வம் சரீர ஆத்ம பாவத்தினால்? இல்லாவிட்டால் ஸவரூபத்தின் ஐக்யத்தினால்? எனபதை விவேகிக்கவேண்டாம் ஸவரூபத்தின் ஐக்யத்தினால் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், ‘தஜெக்ஷித ஸஹுஸூஜாம் ப்ரஜாயெய’ என்று ஆரம்பத்திலேயே அறிமயப்பட்டவைகளான பரஹ்மத்தினுடைய ஸத்யஸங்கல்பத்வம் முதலியவைகள் பாதித்தவர்களாகிவிடும் அந்த பரஹ்மாத்மகத்வம் சரீர ஆத்ம பாவத்தினாலேயே எனபது

ஸவடஷு’ எனனும் இந்த சபதங்களே பாயோகம் செய்யப்பட்டு, பிறகு, “ஸது த்யுஜா ஹவக் விஜ்ஞாநம்வா விஜ்ஞாநம்வா” என்று ‘அப்படி ஸருஷ்டிக்கப்பட்டவை சேதநமாகவும் அசேதநமாகவும் ஆயின்’ என்று விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது அதுபோலவே இவ்விடத்திலும் ‘ஸவடஷு’ எனபதால் சேதநா சேதந பரபஞ்சமே கரஹிக்கப்பட்டேவண்டும்.

புவம்வொஜெஸெந—சேதநா சேதந பரபஞ்சத்தை உத்தேசித்து பரஹ்மாத்மகத்வம் பரதிபாதிக்கப்படுகின்றதே தவிர, அசேதத்தை மாத்ரம் உத்தேசித்து அன்று எனபது இந்தப் பத்தத்தின் கருத்து

ஸத்யஸங்க்யுக்ஷாடிய:—‘சூத்யா’ எனனும் சப்தம் ஸவரூபைக்யத்தைக் குறிக்கும் எனபது உண்மையேயாயினும், இவ்விடத்தில் அது அர்த்தம் என்று, ஏனென்றால், அசேதந்ததுடன் பரஹ்மத்துக்கு ஸவரூபைக்யம் சொன்னால், பரஹ்மத்துக்கும் அசேதநத்வம் பரஸங்கிக்ருமாகையால் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலியவைகள் பாதிக்கப்படும், ஜீவனுடன் ஸவரூபைக்யம் சொன்னாலும், காம வசயத்வம் பரஸங்கிக்ருமாகையால் அந்த ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலியவைகள் பாதிக்கப்படும் எனபது தாத்தபாயம்.

‘இந்தக் காரணத்தால் மாத்ரம் ஸவரூபைக்யாத்நம் அஸங்கதம் எனபது இல்லை. இதர சருதிகளுக்கும் அந்த அர்த்தம் வீருத்தம்’ என்று இரண்டு சருதி வாக்யங்களை

நா உன: ப்ருவிஷ: ; சுத: வவஷாதா', வவஷாஹம் ஜநாநா பாதா
வவஷா ஹாஸ்ய ஸரீர உதி விஸெஷதொ ஜூபதெ | 'ய சூத்ரநி திஷ்
ஹாத்நொநனரொ ய பாதா ந வெஷ யவஷாதா ஸரீரம் ய சூத்ரநனரொ
யபயதி, வ த சூத்ரநனய-ஹ ஷீரத: " உதி அ | சுத்ராவி " சுநெந
ஜீவெநாத்நா " உதீஹ உஷெவ ஜூபத உதி வவஷாவெவாத்நா |

வேறு ச்ருதிகளிலிருந்து விசேஷிதது அறியப்படுகின்றது " சுன: ப்ருவி
ஷ: ஸாஸ்தா ஜநாநா வவஷாதா" எனனும் ச்ருதியில் 'பகவான் எல்லா ஜநங்க
ளினுள்ளும் நியமிக்கிறவனாக இருந்துகொண்டு அவர்களுள் பரவேசித்திருக்கிறான் ,
ஆகையால் அவன் ஸாவாத்மா (எல்லா ஜநங்களுக்கும் ஆத்மா) எல்லாம் அவனுடைய சரீ
ரம்' என்பதால் அது விசேஷிதது அறியப்படுகின்றது. 'ய சூத்ரநி திஷ்ஹாத்
நொநனரொ யபாதா ந வெஷ யவஷாதா ஸரீரம் ய சூத்ரநனரொ

உதாஹரிக்ரு—'சுன: ப்ருவிஷ: " என்பது ஒன்று, "ய சூத்ரநி" என்பது மற்ற
ஒன்று இவை இரண்டிலும் 'பரஹம் நியமிக்கிற வஸது' என்பதும் 'பரஹமத்திற்கு
பரபஞ்சம் சரீரம்' என்பதும் சொல்லப்படுகின்றன ஆனால், முதல் ச்ருதியில் முதல்
அத்தம் கண்டோகத்தமாகவும் இரண்டாவது அத்தம் கட்டமாகவும் இருக்கின்றன,
இரண்டாவது ச்ருதியில் இரண்டு அத்தங்களும் கண்டோகத்தங்களாக இருக்கின்றன.
இதற்காகவே இரண்டு ச்ருதிகள் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன

'ஸ்ரூத்யனராவீஸெஷதொவமதஸு' என்று வாக்யம் முடிந்தது
'சுயம் விஸெஷதொவமதஸு?' (அது எப்படித் தெரிகிறது!) என்று கேட்கில்
'சுன: ப்ருவிஷ:உதி விஸெஷதொ ஜூபதெ" என்று அநவயிக்க
வேண்டும்

விஸெஷதொ ஜூபதெ—பரஹம் பரபஞ்சத்துக்கு ஆத்மா என்று மாத்
ரம் சொல்லாமல், ப்ருஸாவீதூசெவ ந அ 'நியமிக்கிறவனாகவும்' பரஹம் இருக்கின்
றது என்று சொல்வது விசேஷம்

சுன: ப்ருவிஷ: ஸாஸ்தா—ஒன்று மற்றொன்றுக்கு ஆத்மாவாக இருப்ப
தற்கு சுன: ப்ருவெஸ: (உள்ளிலிருந்து நிற்பது) ஸாவீதூசம் (நியமிக்கும்
தன்மை) இரண்டும் அபேக்ஷிதங்கள். ஆகாசத்துக்கு அந்த பரவேசம் இருக்கையிலும்
நியமிக்கும் தன்மை இல்லாததாலும், அரசனுக்கு நியமிக்கும் தன்மை இருக்கையிலும்
அந்த பரவேசம் இல்லாததாலும், அவர்கள் ஆத்மாவாகிரூரிலை. இவை இரத்தப்பதங்கள
ளின் ப்ரயோஜனங்கள்

யையதி ஸ்தூதரூபம்” எனவும் சருதியிலும் அதுவே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது பரகருதமான இந்த சருதியிலும், “சுநெம ஜீவெநாதநா” எனபதனால் இதுவே அறியப்படுகின்றது என்பதை முன்னமேயே விவரித்திருக்கிறோம். இப்படி ஸகல சேதநா சேதந வஸதுக்களும் பரஹ்மத்திற்கு சரீரமாக இருக்கிறபடியால் ஸகலத்தையும் சரீரமாயும் விசேஷணமாயும் முனைய பரஹ்மே ஸமஸ்த சபதங்களும் சொல்லப்படுகின்றது. ஆகையால் ‘தக்ஷ கல’ என ஸ்மிருதியிலும் ஜீவனைச் சரீரமாகவும் அப்படி அவனைச் சரீரமாகக்கொண்டு

சுதீ:—இப்படிச் சரீராத்ம பாவம் சொல்வதால் ஸாமாநாதிகரணம் வித்திக
கின்றது என்கிறார்.

வனவடிவிலிதெ ஸ்தி—அப்படி வந்ததற்கும் ஸாமாநீகரணத்தால்
என்ன பயன்? எனில், 'ஸாமாநீகரணம்' வந்ததையாவிட்டால் 'சுலோ' எனலும்
பத்திற்கு பரஹ்ம பாயந்தம் போகும் தன்மை கிடைக்காது, பரஹ்ம
பாயந்தத் தன்மையின் ஜஞாபரம் பயன்' என்று சொல்லுகிறார்.

சிலா இந்த வாக்யத்தை “வனாவலிவ்விதெவ்வி” என்று ஆரம்பித்து “சூஅஷ்-உதி” எனப்பதுடன் முடித்து, “சுமெந” எனப்பது முதல் “வ்விநாஉலா தூக்” எனப்பது வரையிலுள்ளதை அடுத்து வரும் “தக்ஷிதி” எனனும் வாக்யத்துடன் சோக்கூராகள். அப்படிச் சோத்தால் “சுமெந.....வ்விநாஉலா தூக்” எனப்பது எப்படி

ஷெஹாயிஷாத்யா ப்ரதீத, ஸ வரஜாத் ஸரீரதயா வரஜாத் ப்ரகார ஹுத: வரஜாத் வயு: வ்யூகீதி ப்ரவ்ருத்தீநஹ: , சுத: 'க்ஷு' உதி க்ஷுத்கார விஸிஷ்ட் க்ஷுத்ய-பிண றெவாஹுஷ உதி—'சுநெந ஜீவெநாத்நாநுப்ரவிஸ்ய நார ரூவெ வ்யாகரவாணி' உதி ஸ்ரஹாத் கதபெவ ஜீவஸ்ய ஸரீரிண: ஸ்நாஜ ஹாக்ஷாஸி । "தக் க்ஷு" உதி

அவனை விசேஷணமாகவும் உடைத்தாயிருக்கும் ப்ரஹ்மமே சொல்லப்படுகிறது, அதாவது அவலிடத்தில் ஸாமாந்தீகரணயம் வந்திக்கின்றது. இப்படிச் சொல்வதால் கிடைக்கும் ப்ரயோஜந மெனனவென்றால், 'க்ஷு' எனனும் சபதம் பரமாத்ம பாயநதம் குறிக்கின்றது என்பது ஜ்ஞாபிக்கப் படுவதுதான். அதாவது—'க்ஷு' எனனும் சபதம் தேஹத திரகு அநீஷ்டாதாவாக இருக்கும் ஜீவனைக் குறிக்கின்றது என்று முதலில் அறியப் பட்டது, இப்பொழுது அந்த ஜீவன் பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாகவும் அப்படி சரீரமாக இருந்துகொண்டு அவனுக்கு விசேஷணமாகவும் அவனாலேயே நூரிக்கப்பட்டவனாகவும் ஆகையால் தனித்து இருப்பதற்கும் பரவருத்திப்பதற்கும் தகாதவனாகவும் இருக்கிறான் என்று அறியப்படுகிறபடியால், அந்த 'க்ஷு' எனனும் சபதம், அந்த ஜீவனை விசேஷணமாக உடைய அவனுடைய அந்தாயாமியைச் சொல்லுகின்றது மற்றொரு சரீரத்துக்கு ஆதமாவாக இருக்கும் இந்த ஜீவன், "சுநெந ஜீவெநாத்நாநுப்ரவிஸ்ய நார ரூவெ வ்யாகரவாணி" என்கிறபடி ப்ரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியினாலேயே பெயரை உடையவனாக ஆகிறானன்றோ? என்று சொன்னதாயிற்று.

அரவயிக்கும் எனபதம், "ஸ்நாஜ ஹாக்ஷாஸி" எனபது எதற்கு ஹேதுவாகின்றது என்பதும் ஏற்படவில்லை பின்வருமாறு அரவயம் செய்தால் மாத்ரம் அாத்மம் ஸங்கதமாகும். "க்ஷு உதி ய: வூவ-ஃ ஷெஹாயிஷாத்யா ப்ரதீத, ஸ வரஜாத் ஸரீரதயா வரஜாத் ப்ரகார ஹுத: வரஜாத் வயு: வ்யூகீதி ப்ரவ்ருத்தீநஹ: , சுத: 'க்ஷு' உதி (சயம் பரஸு), "சுநெந ஜீவெநாத்நாநுப்ரவிஸ்ய நார ரூவெ வ்யாகரவாணி" உதி ஸ்ரஹாத் கதபெவ ஜீவஸ்ய ஸரீரிண: ஸ்நாஜ ஹாக்ஷாஸி, க்ஷுத்கார விஸிஷ்ட் க்ஷுத்ய-பிண றெவாஹுஷ உதி யு: , னவவலிஹிதெ ஸதி ஜ்ஞாயதெ ।

'தக்' 'க்ஷு' உதி—ஸவ்ருபைகயத்தை அாத்மமாகச் சொல்லாமல் சரீராத்ம பாவத்தை அாத்மமாகச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் எவ்வித தூஷணத்திற்கும் அவகாசம் இல்லாமல் இருக்கின்றது என்பதை விவரிக்கும் பொருட்டு, முதலில், 'தக்' 'க்ஷு' இந்த இரண்டு பதங்களுக்கும் பரவருத்தி நிமித்தங்கள் வெவ்வேறு என்பதையும், இர

ஸாமாநாதிகரணத்வம் ப்ரவருத்யொ அஹொரவிஷயபொ ஸ்ரஹெஷ்வ வா
 லிஷ்டி ! தசு “ தசு ” வஹம் ஜமதாரணஹுதம் ஸகரு கருஜாணமணா
 கரம் நிரவஹம் நிவிஷகாரம் ஸ்ரஹாஹெஷு ; “ ஸ்ரஹ ” உதி ஹ தஹெவ
 ஸ்ரஹ ஜீவாஹயஹிர்ஹெஷ்வ ஸ்ரஹ ஜீவஹகார விஹிஷஹாஹெஷு !
 தஹெவம் ப்ரவருதி நிவிஷஹெஷெவ ஹகஹிநு ஸ்ரஹெஷ்வ “ தசு ஸ்ரஹ ”
 உதி அஹொஃ வஹொ வஹி ரஹு ! ஸ்ரஹெஷ்வ நிரவஹிஷ்வம்
 நிவிஷகாரஹம் ஸ்வஹகருஜாணமணாகரஹம் ஜமதாரணஹம் ஹ ஸ்வா
 யிதஸு !

இப்படி ஸாமாநாதிகரணயத்தில ப்ரவருத்தித்திருக்கும் ‘தசு’ ‘ஸ்ரஹ’ எனனும்
 இரண்டு பதங்களுக்கும் ப்ரஹமமே பொருள். அவைகளுள் ‘தசு’ எனனும் பதம், ஜகத்தாக
 கெல்லாம் காரணமாகவும் ஸகல கலயானகுண கணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் எவ்வித
 தோஷமும் விகாரமும் அற்றிருக்கும் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது, ‘ஸ்ரஹ’ எனனும்
 பதமும் அந்த ப்ரஹ்மத்தையே, ஜீவனுக்கு அநதாயாமியாக இருந்துகொண்டு தனது சரீர
 மாயுள்ள ஜீவனுகிற விசேஷணத்துடன் கூடிய யிருப்பவனாகக் குறிக்கின்றது. ‘ஆகையால்
 ‘தசு’ ‘ஸ்ரஹ’ எனனும் இரண்டு பதங்களும் வெவ்வேறு ப்ரவருத்தி நிமித்தங்களை
 உடைத்தா யிருந்துகொண்டு ஒரே வஸ்துவாகிய ப்ரஹ்மத்தைத் தெரிவிக்கின்றன என்று
 சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இப்படிச் சொல்வதால், ப்ரஹ்மத்தினுடைய தோஷமற்றி
 ருக்கும் தன்மை விகாரமற்றிருக்கும் தன்மை ஸமஸ்த கலயான குணங்களுக்கும் இருப்
 பிடமாக இருக்கும் தன்மை ஜகத்திற்குக் காரணமாக இருக்கும் தன்மை இவைகளென்
 னும் பாதிக்கப்படவில்லை

ண்டு பதங்களும் ஒரே பொருளை அவகாஹிக்கின்றன என்பதையும் விளக்கி, பிறகு அத
 னால் ஸாமாநாதிகரணயம் விரித்திடுகின்றது என்று சொல்லுகிறார். இரண்டு பதங்களும்
 ப்ரஹ்மத்தையே அவகாஹிக்கின்றன, ‘தசு’ என்பது ஜகத் காரணமான ப்ரஹ்மத்தைக்
 குறிக்கின்றது, ‘ஸ்ரஹ’ என்பது அந்த ப்ரஹ்மத்தையே, ஜீவனை சரீரமாயுடையவனாகக்
 குறிக்கின்றது ; ஆகையால் ப்ரவருத்தி நிமித்தங்கள் வெவ்வேறு, ஆகையால் இரண்டு
 பதங்களுக்கும் ஸாமாநாதிகரணயம் விரித்தி ஸ்வரூபையுடைய அநதநாமக் கொண்டால்,
 ப்ரவருத்தி நிமித்தங்கள் வெவ்வேறாக வாகையால் ஸாமாநாதிகரணயம் விரித்திக் மாட்
 டது என்பது தாத்ஸயம்.

நிரவஹிஷ்வ—அப்படி ஸாமாநாதிகரணயம் விரித்தியாவிட்டால் அவத்யைக்கு
 ஆசரயமாக இருக்கும் தன்மையை ப்ரஹ்மத்துக்குக் கலவிக்கும்படி ஸம்பவிக்கும், அது
 இதர சருதிகள் முறையிடும் ஸாவஜ்ஞதவம் முதலியவைகளுக்கு அத்யந்தம் விருத்தம்.
 அம்மாதிரி எவ்வித தோஷமும் தமது மத்தில ப்ரஸங்கியது என்கிறார்.

[illegible]

சுற்று-ஊத வெடிதாண்டா:..... ..ஸத்யக்ஷத்—வேதாந்த சாஸ்தரத்தைக் கற்
காதவாகள, ஸகல பதார்த்தங்களும் ஸகல ஜீவாத்மர்களும் பரஹ்மத்தை ஆத்மாவாக
உடையவை என்பதை அறிகுறார்களிலை, எல்லா சபதங்களும் அவையவைகளின்
அர்த்தங்களுள் ஏக தேசமாயுள்ள அநந்தரப பதார்த்தங்களைக் குறித்து அவ்விடத்திலே

சுற்றுத் தவெஊர்தா உதி-லோகத்தில் குடம் எனனும் பத்ததால் குடம் எனனும் பொருளையே கரஹிக்கிறேமே தவிர, குடத்திற்கும் ஆதமாவாயுள்ள பரஹுமத்தை கரஹிக்கவில்லை ஒவ்வொரு பொருளும் தன தன மட்டுமே அரத்தத்தைக் காண்பிக்கின்றதே தவிர பரஹும பாயரதமாக ஒரு தோற்றத்தையும் ஜரிப்பிக்கவில்லை இவவிதம் சப்தமொன்றும் பரஹும பாயரதம் வயுத்தத்தியைப் பெறவில்லையாதலாலும் பரஹும பாயரதம் தோற்றவில்லை யாதலாலும் கீழ்ச சொல்லப்பட்டுள்ள கலபரை அஸங்கதம்' என்று ஒரு பூர்வ பக்ஷத்தை சங்கித்து அதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லுகிறா. ஸமாதாநத்தின் ஸங்கரஹுமாவது—'நாம் பதாரத்தங்களை பரஹும பாயரதம் கரஹிக்காமல் இருப்பது, பதங்களுக்கு பரஹும பாயரதம் அரத்தம் இல்லாததால் அன்று, ஆனால் அது நமமிடம் வேதாரத சரவணமாகிற ஸாமகரி இல்லாமையாலேயே. நேதரேநதரி யத்தால் சந்தநக் கட்டையின் வாஸரையை அறியாமல் இருப்பது அநதக் கட்டைக்கு வாஸரை இல்லை எனபதைக் காட்டுமோ? வாஸரையை கரஹிக்கக்கூடிய இநதரிய ஸாமகரி இல்லை எனபதை அன்றே ஸ்சிப்பிக்கின்றது? அமமாதிரியே இவவிதத்திலும்' என்பதுதான்.

ஸ்வெ-3 வடிகாட்டி: ஸ்வெ-3 ஜீவாத்மாநாயு—எல்லாப்பொருளின் உள்ளும் ஜீவாத்மா ஒன்று இருக்கிறபடியால், இவ்விடத்தில் 'எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் பரஹ்மாத்மாக்கள்' என்றால் போதும். 'எல்லா பதார்த்தங்களும்' என்று சொத்தது, அத்வாரகமாகவும் பரஹ்மம் பொருள்களுக்கு ஆதீரமாக இருக்கின்றது என்னும் பக்தத்தை அவலம்பிதே.

கேவடுஷ்டு தத் துடாடுஷ்டு—பரஹ்ம வரையில் அத்தம் கொள்
னாமல, கேவலம் அநநதப பொருள் வரையில் மாத்ரம் அத்தம் கொள்ளுகிறார்கள். இது
வாச்யத்தின் ஒரு அம்சமன்றோ? பரஹ்மமாகிற மறறொரு அம்சத்தையும் கொண்டா
லன்றோ வாச்யம் பூணமென்று சொல்லலாம்.

தத்துவகாரஸூத்ர ஸ்ரஹவாஸிக்ஷம் அ ஜாதனாமி நநா வனவம் மவாஜி
ஸஸாநாநா தத்துவாஸூத்ரவாஸிதபா வ்யூதத்தி ஸூத்ரவாஸிக்ஷம் ; நெ

யே நின்று விடுகின்றன வென்று நினைக்கிறார்கள். வேதாந்த வாக்யங்களைக் கேட்டவா
களோ வென்றால் ‘ஸகல வஸ்துக்களும் பரஹ்மத்தால் செய்யப்பட்டவைகள், பரஹ்மத்
தையே அநதாயாமியாக உடைத்து’ யிருப்பவைகள், ஆகையால் அவைகளுக்கு பரஹ்மாத்ம
கத்வம் உண்டு, அவைகளைச் சொல்லும் சபதங்களுள்ளாவற்றிற்கும் அநதந்த விசேஷங்
களுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கும் பரஹ்மத்தைச் சொல்லும் சக்தி உண்டு’ எனப்பதை
அறிகிறார்கள். இப்படியானால் மாடு முதலிய பதங்களுக்கு அநதந்தப் பதார்த்தங்களைக்

ஸவ-ஸூத்ர ஸ்ரஹவாஸிக்ஷம்—இவ்விடத்தில் ‘ஸவ-ஸூத்ர’ எனப்பதற்கு
(ஸவ-ஸூத்ரவாஸிக்ஷம்) எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் எனப்பது அநதந்தம் பரஹ்மம்
அநுபரவேசித்து அநதாயாமியாக இருக்கிறபடியால் எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் சரீராத்ம
பாவத்தால் பரஹ்மாத்மகத்வம் பரஹ்மமே பரபஞ்சத்திற்கு உபாதாந காரணமாக இருக்க
கிறபடியால், விசேஷணமசத்தில் ஸவருபத்தாலேயே பரஹ்மாத்மகத்வமும் கூடும் என
பது குறிப்பு.

‘எல்லா சபதங்களும் பரஹ்ம பாயந்தமே குறிக்கின்றன என்று சொன்னால்,
அவைகளின் வ்யுதப்பத்தியும் பரஹ்மம் வரையில் போகவேண்டுமன்றோ? அப்படி வ்யுத
பத்தி சொல்லாமல், லோகத்தில் ஒவ்வொரு சபதத்திற்கும் அநதந்தப் பொருள் வரையில்
மாத்ரம் வ்யுதப்பத்தி சொல்லுகிறார்களே! அது பாதித்மாகாதோ?’ எனலும் சங்கைக்கு
‘நெவஸூத்ர’ என்று ஸமாதாநம் சொல்லுகிறா ‘எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் பரஹ்மம்
மொனநே வாச்யம்’ என்று சொன்னாலன்றோ இந்த ஆக்ஷேபத்துக்கு இடம் உண்டு? அது
நமது ஸித்தாந்தமன்று நமது ஸித்தாந்தமெனவென்றால் ஒவ்வொரு சபதத்துக்கும்
வாச்யத்தில் அநேக அம்சங்கள் உண்டு ப்ரவிதந்தமாக அநதந்த சபதத்தால் குறிக்கப்
படும் பொருள் அவைகளுள் ஒரு அம்சம்; அநதந்தப்பொருளுகளுள் நிறகும் அதனை
ஜீவன் ஒரு அம்சம், அநதந்த ஜீவனுக்குள் அநுபரவேசித்து நிறகும் பரஹ்மமும் ஒரு
அம்சம், எனப்பதுதான். “தத்துவகாரஸூத்ர வஸூத்ரவாஸிக்ஷம் தத்துவகாரஸூத்ர ஜீவ தத்துவ
வ்யூதாஸி வ்யூதாஸி வ்யூதாஸி வ்யூதாஸி வ்யூதாஸி வ்யூதாஸி வ்யூதாஸி வ்யூதாஸி வ்யூதாஸி வ்யூதாஸி
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், ஒவ்வொரு சபதத்துக்கும் அநதந்தப் ப்ரவிதந்த
பொருளைச் சொல்வதான வ்யுதப்பத்தி பாதித்மாகாது ஆனால், இது ஏக்கேச வ்யுதப்பத்தி
இந்த வ்யுதப்பத்தியைக்கொண்டு வேதாந்த சரவணம் செய்ய ஆரம்பித்தால், அநத வேதாந்த
சரவணத்தால் வ்யுதப்பத்தி பூணமாகின்றது இது தான் வஸ்து ஸநிதி.

வம், ஸவெ-ஹ் ஸஷா சுவிஜீவ விபரிஷஷ்ய வரஜாத்நொ வாஅகா உத்யோ-
க்தம் 'நாபிரூபெ வ்யாகரவாணி' உத்யோ-! த-ருளசிகாஸு வ-ரு-
ஷா: ஸஷம் வ்யாஹரனொ ஸஷவாஹெ வ்யாநாஹ்ஸ்ய வரஜாத்ந:
புத்யக்ஷாஹ்வரிஷ்ஷக்ஷா அஹெஹெக ஹெஹெஹெ வஹெ ஸஜா
ஹிம் உத்யோ! வெஹ் ஸுவனெஹ் அ வ்யூத்ய: வஹெஹெ! வஹ

குறிகளும் சகதி இருப்பதாக லோகத்திற் செய்யப்படும் வ்யுத்பத்தி பாதிக்கப்பட்டதாக
தோ? எனினில், அப்படி ஆகாது, ஏனென்றால், 'நாபிரூபெ வ்யாகரவாணி'
என்னும் இடத்தில் ஸகல சபதங்களும் அசேதந வஸதுக்கள் ஜீவன்கள் இவைகளுடன்
ஈடிககொண்டிருக்கும் பரஹ்மத்தையே சொல்லுகின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்
கின்றதன்றோ? அவைகளுள் பரநாமசமாகிற் பரஹ்மம், பரதயக்ஷம் முதலிய பரமாணங்
களால் அறியத் தகாதாகையிலை, லௌகிக மனிதரெல்லாரும் சபதத்தை பரயோகிக்கும்
பொழுது, அந்த சபதத்தால் குறிக்கப்படும் அபதங்களுள் ஏகதேசமாய் (அபரநாமாய்)
இருக்கும் வஸதுவினிடத்திலேயே (அசேதந வஸதுக்கள் ஜீவன்கள் இவைகளிலேயே)
அந்த சபதம் முடிவு அடைகின்றது என்று எண்ணுகிறார்கள் வ்யுத்பத்தியின் பூதத்தி வே

‘சபதங்களை லௌகிகங்களென்றும் வைதிகங்களென்றும் இருவகையா
கப் பிரித்து, அவைகளுள் லௌகிக சபதங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தந்த
வஸது வரையில் மாதரமும் வைதிக சபதங்களுக்கு ப்ரஹ்மம் வரையிலும்
வ்யுத்பத்தி 'செய்தாலோ?' எனினில், அம்மாதிரி விபாகத்திற்கு சாஸ்தரம் ஸம்
மதியாது என்று சொல்லி, எல்லா சபதங்களுக்கும் கீழ்ச்சொல்லப்பட்டிருப்பது போல
ப்ரஹ்ம பாயந்தம் பூண வ்யுத்பத்தியை கரஹிப்பது தான் ஸாவ பரகாரத்தாலும் ஸங்கத்
மாகும் என்று “வெஹிகா வஹ ஸவெ-ஹ் ஸஷா:” என்பதற் சொல்லுகிறார்.
‘எல்லா சபதங்களும் வைதிகங்களே, வேதத்திலிருந்து எடுபடாமலுள்ள சபதமே லோகத்
தில் இல்லை’ என்பது கருத்து.

புத்யக்ஷாஹ்வரிஷ்ஷக்ஷாஹ்—பரமாத்மா சாஸ்தரமாகிற் ஒரு ப்ரமாணத்
தாலேயே அறியப்படுகிறவனாய்முதலால், பரதயக்ஷம் முதலிய ஸாமான்ய பரமாணங்களையே
அவலம்பித்து நிற்கும் லௌகிகங்கள் அந்த பரஹ்ம பாயந்தமான வ்யுத்பத்தியை அறிகிறா
களில்லை.

வஹெஹெஹ் வஹ வஹெஹெஹெ அகார—வேதம் அநாதி, அதாவது
வைதிக சபதங்கள் அநாதிகள் ஒவ்வொரு ஸ்ருஷ்டி காலத்திலும் அததற்கு முன்
ஸ்ருஷ்டியில் இருந்தது போலவே பதார்த்தங்களைப் பகவான் ஸ்ருஷ்டிக்கிறென்பதும்,
அந்தப் பதார்த்தங்களுக்கும் முன் இருந்தது போலவே வேத சபதங்களைக் கொண்டே

ஜெவ வெவழிகா ஸ்வெ-சு ஸஷா: வாஜாத்ஹய்யு-ஞாநு ஸ்ராய-ஜாநு ஸொய
யனி ! வெவழிகா ணவ ஸ்வெ-சு ஸஷா: , வெஜாஜெவொஹ்ஜெதஜாஜெதஜ
வரொஜெவ ஸ்ரஹ்ணா ஸவ-சு வஜாய-ஜாநு வ-லவ-சு வ-ஜ்ஜ-ஜா தெஜ-
வர-ஜாஜ் வய்யு-ஜெஜ- வ-லவ-சு வ-ஜாஜெதபா ப்ய-சு: ! தஜாஹஜ-சு:—

“ ஸ்வெ-சுஜா- து ஸ நாஜாநி கஜ-ஜாணி விவிடாநி ௮ !

வெஜஸஜெஹ் ணவாஜா வ்யக-ஹ்ஜாபு நிஜ-ஜெ ॥ ”

உதி ! ஸ்ராய: ஸ்ராய-நாநி ர-லவாணி தி யாவசு ! சூஹ ௮ ஹவாநு
வராஸா:—

தாந்த சாஸ்தரத்தைக கற்பதனலேயே ஏற்படுகின்ற நூனரே? இப்படியே வேதத்தில் காணப்
படும் சப்தங்களெல்லாம் தங்களுடைய அந்தங்களைப் பரமாத்ம பாயந்தங்களாகத் தெரி
லிக்கின்றன. எல்லா சப்தங்களும் வைதிக சப்தங்களே பர பரஹ்மம், ஸகல பதாந்
தங்களையும் முன போலவே ஸருஷ்டித்த பிறகு, வேதத்திலிருந்து அந்தந்த சப்தங்களை
எடுத்து, பரமாத்ம பாயந்தமான அந்நந்தப் பதாந்நங்களில் அவையவைகளின் பெயராக
முன போலவே வைத்தார். மறு ஸமருதியில் அப்படியே சொல்லப்பட இருக்கின்றது.
“ பரமாத்மா முதலில் எல்லா வஸதுக்களின் பெயர்களையும் பற்பல காடங்களையும் வெவ
வேறான ரூபங்களையும் வேத சப்தங்களிலிருந்தே நிரமாணம் செய்தார்”. இவ்விடத்தில்
‘ ஸ்ராய: ’ என்றால் ஸமஸநாநங்களை, அதாவது ரூபங்களை என்று அர்த்தம். அப்
படியே பராசர பகவானும் சொல்லியிருக்கிறார்.—“ தேவர்கள் முதலான எல்லா பராணி
களுக்கும் ஸகல காடங்களுக்கும் பெயரையும் ரூபத்தையும் பரமாத்மா முதலில் வேத சப்

பெயர்களைக் கொடுக்கிறனென்பதும் மறு வித்தாந்தம்.

தஜாஹ ஜ-சு:—இதற்கு ப்ரமாணம் சொல்லுகிறார். சூஜி-ஸருஷ்டி கா
லத்தில், வெஜஸஜெஹ் ணவ நாஜாநி நிஜ-ஜெ—வேத சப்தங்களிலிருந்தே
பெயர்களைக் கொடுத்தார். இதனால் வேதம் அநாதி என்பது மதுவின் அபிப்பாயம் என்று
ஏற்படுகிறது. வ்யக-ஹ்ஜாபு நிஜ-ஜெ என்பது அந்நந்தம். ஸமஸநாநங்களும் அதா
வது ஸமஸநாநங்களையும், அதாவது ரூபங்களையும் ஸ்ரீ பராசரரும் இமமாதிரியே
சொல்லியிருக்கிறார் சருதியிலும் பரமாணம் இருக்கிறது. “ யயாவ-லவ-சு கஹ்
யசு ” என்பதற்கு ‘ முனபோலவே ஸருஷ்டித்தார் ’ என்பது மாத்ரம் அர்த்தம்.
ஆனால் ஸ-ராயன என்றும் சந்தரன என்றும் அந்த வாக்யத்திலேயே நிரந்தேசித திருக
கற்படியால் ‘ பெயரும் கொடுத்தார் ’ என்றும் பொருளும் கிடைக்கின்றது என்று எண்ணி
“ நாஜாநி ௮ வ-லவ-சு வ-ஜ்ஜா ” என்று விவரித்திருக்கிறார்.

‘நாஜாநிவம் அ ஹிதாநாம் கருதாநாம் அ ப்ரவ்ஸிதஃ |

வெஷ ஸபெஹி வனவாஷிநாந் அகார ஸ் || ’

உதி | ஸூத்ரி—

“ஸூத்ரியா அம் உஷிஸி யாதா யயா வசிவஷு கஸ்யக் || ”

உதி | ஸூத்ரியாஷிந வசிவஷு வரிகஸ்ய நாஜாநி அ வசிவஷு அகாரெ த்யுஷி |

வனவம் ஜமஜஹ்ணோரநநிஷ்வம் ப்ரவ்ஸிதஃ ; தெநெநெந ஜாதெந ஸவஷுஷி ஜாததா உவவாஷிதா | ஸவதி ஸவஷுஷி ப்ரஹ்ம காயக்ஷ ப்ரதிவாஷிநெந ததாத்ந தபெவ ஸத்யிஷ்வம் நாநிஷ்யா உதி

தங்களிலிருந்தே பரபஞ்சித்தா ”. சருதியிலும் “பரமாத்மா, ஸூரியன் சந்த்ரன் இவர்களை முன்போலவே ஸ்ருஷ்டித்தா ” என்று சொல்லப்பட டிருக்கிறது, அதாவது “பரமாத்மா, ஸூரியன் முதலியவைகளை முன் போலவே ஸ்ருஷ்டித்து பெயர்களையும் முன்போலவே செய்தா ” என்று சொன்னதாயிற்று

இவ்வாறு ஜகத்குக்கும் பரஹ்மத்துக்கு முள்ள அபேதம் உபபாதிக்கப்பட்டது இதனால் ஒன்றை அறிந்தால் மற்றவை யெல்லாம் அறியப்பட்டவையாகிவிடும் என்பதும் உபபாதிக்கப்பட்டதாயிற்று எல்லாம் பரஹ்மத்தின் காரயம் என்பது பரதிபாதிக்கப்பட்டால், எல்லாம் பரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடையவை என்பது சொன்னதாகிறது, அப்படி எல்லாம் பரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடைத்தா யிருந்தால் மாத்ரம் எல்லா வற்றிற்கும்

வனவஷு—பரக்ருதத்தின் நிகமம் ‘பரஹ்மமும் ஜகத்தம் வெவவேறல்ல, ஆகையால் ஒன்றை அறிந்தால் மற்றொன்றும் அறியப்பட்டதாகும் (வனகவிஜ்ஞாநெந ஸவஷுஷிஜ்ஞாநஷு)’ என்பதன்றோ முதலில் பரதிஜ்ஞா செய்யப்பட்டது? அது உபபாதம் செய்யப்பட்டது என்று முடிக்கப்படுகின்றது.

ஸவஷுஷி ப்ரஹ்மகாயக்ஷ ப்ரதிவாஷிநெந—‘தத்ஸு தத்ஸு’, என்னும் வாக்யத்திற்கு ஒரு விசேஷாத்நம் சொல்லுகிறா. ‘கீழ் உபபாதித்திருக்கிற படி பரபஞ்சம் முழுவதும் பரஹ்ம காரயமாக இருந்தகொண்டு அதனாலேயே பரஹ்மாத்ம கமாக இருக்கிறபடியால், பரபஞ்சம் பரஹ்மத்தைப் போல ஸத்யம் என்றே சொல்லவேண்டும், பரபஞ்சத்தை ஸத்யம் என்று சொல்வதும் இந்தக் காரணத்தாலேயே, மற்ற எவ்வித காரணத்தாலுமன்று’ என்பதுதான் அதன் பொருள் அதாவது—‘தத்ஸு தத்ஸு’ என்பதற்கு ஜகத் ஸத்யம் என்று பொருள் என்று சொன்ன தாயிற்று.

“ தத் தத் ” ஐத்யூக்தம், யயா ஐஷாந்தே ஸ்வரூபே ஐசிகாராவே ஐசா த் நெவ ஸத்யக்ஷே ||

ஸத்யமாக இருக்கும் தன்மை ஏற்படுமென்றே? இதுதான் “ தத் தத் ” என்பதன் அர்த்தம். த்ருஷ்டாந்தத்திலும், மண்ணின் விகாரமாகிற குடம் முதலிய எல்லாப் பொருள்களுக்கும் அவைகள் மண்ணை ஆதாரமாக (ஸ்வரூபமாக) உடைத்தா யிருப்பதனாலேயே ஸத்யதவம் ஏற்படுகின்றது.

யயா ஐஷாந்தே—தாருஷ்டாந்திகமெல்லாம் த்ருஷ்டாந்தத்திற்கு அதுகுணமாக இருக்கவேண்டுமென்றே? இவ்விடத்தில் ‘மண்’ ‘குடம்’ இவைகளை த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லி இருக்கிறபடியால், ‘தத் தத்’ எனப்பதற்கு, த்ருஷ்டாந்தத்தில் குடம் முதலியவை ஸத்யமாக இருக்கவேண்டுமெனப்பது கருத்தது.

இவ்வாறு ஸத வித்யைக்கு ஸவிசேஷ பரத்வம் நிரூபிக்கப்பட்டது இந்த நிரூபணத்தைச் சற்று கவனிப்போம். “ தக்ஷ்வேலி ” எனனும் வாக்யத்திற்கு ‘நீ’ அதுதான்’ எனப்பது அர்த்தம், அதாவது—‘இரண்டுமே ஒன்றே’ என்று சொன்னதாயிற்று. எப்படி ஒன்று எனனில், ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமானதால் ஸ்வரூபத்தாலேயே இரண்டுமொன்று என்று சொல்வது அஸங்கதம் எனப்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய நிரூபணம். நிர்விசேஷத் தன்மையை ஒத்துக்கொண்டு ஸ்வரூப ஐக்யம் சொல்லும் பக்தத்தில், “ தக் ” “ க்ஷ் ” எனனும் பதங்களுக்கு வெவ்வேறு பரவருத்தி நிமித்தங்கள் ஸம்பவிக்ஷமாட்டாவாதலால் ஸாமாந்தி கரணயமே விதிக்காது எனப்பது ஒரு அஸங்கத்யம் மற்றொரு அஸங்கத்யம் எனன வென்றால்—உபகரமத்தில் நிமித்தகாரணமாயிருக்கும் தன்மை உபாதாநகாரணமா யிருக்கும் தன்மை அந்தத் தன்மைகளுக்கு உபயோகியாக இருக்கும் ஸாவஜ்ஞதவம் முதலிய குணங்கள் இவைகளெல்லாவற்றையும் பரஹ்மத்துக்கு பரதிபாதிக்கும் வாக்யங்கள் இருக்கிறபடியால், இந்த வாக்யத்திலுள்ள ‘தக்’ எனனும் சபதம் அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தையே பராமாசிக்கவேண்டுமென, அப்படிப் பராமாசித்தால் பரஹ்மம் ஸவிசேஷமாகுமே தவிர நிர்விசேஷமாகாது எனப்பதுதான். தவிரவும் ஸாவஜ்ஞதவம் முதலிய குணங்களுக்கு விருத்தமாயுள்ள அவித்யாச்ரயதவம் கலபிக்கும்படியும் பரஸங்கிக்கும் ஆகையால், ப்ரஹ்மம் நிர்விசேஷமென்று சொல்லி இந்த வாக்யத்துக்கு ஸ்வரூப ஐக்யத்தைப் பொருளாகச் சொல்வது ஸாத்மியமில்லை என்று சொன்னதாயிற்று. ஆனால் வேறு எப்படி ஐக்யம் சொல்லலாம் எனனில், ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷம் எனப்பதை அங்கீகரித்து, ‘க்ஷத் தக்’, எனனும் பதங்கள் இரண்டுமே பரஹ்மத்தையே அவகாஹிக்கின்றன வென்றும், ஆனால்

தக்' எனபது ஜகத்காரணமாயும் நிரவதயமாயுமிருக்கும் பரஹ்மத்தைக் குறிக்கையில் 'ஸ்வ' எனபது ஜீவாதாயாமியாக இருக்கும் பரஹ்மத்தைக் குறிக்கின்றதென்றும் சொன்னால் ஐக்யம் உபபந்நமாகிவிடுமென்றே? பரவருத்தி நிமித்தங்கள வெவ்வேறாக இருக்கிறபடியால் ஸாமாநாதீகரணயம் ஸ்வரஸமாக ஏற்படுகின்றது, ஸ்வரஜ்ஞாதவாதி குணங்களும் அபாதித்தங்களாக நிற்கின்றன, அவைகளுக்கு விருத்தமான ஒரு கலப்பையும் அபேக்ஷிதமில்லை. ஆனால் ஸ்வ' எனபதற்கு ஜீவாதாயாமியான ப்ரஹ்மத்தை எப்படி பொருளாகக் கொள்ளலாம் என்று ஆகேஷித்தால், "சுமெந ஜீவெநாத்நாத்நாபு விஸ்ய" எனனும் வாக்யத்தால் பரபஞ்சம் முழுவதற்கும் பரஹ்மாத்மகதவம் வயகதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது எனபது ஸமாநாதம் அநதக் காரணத்தாலேயே ஸகல் சப்தங்களும் அசித ஜீவன் இவைகளுடன் கூடிய பரமாத்மாவையே சொல்லுகின்றன ஆகையால் இந்த அாதத்மே ஸங்கதம் என்று நிரூபணம் செய்யப்பட்டதாயிற்று தவிரவும், 'பரஹ்மம் காரணம், ப்ரபஞ்சம் காரயம்' எனபதை அறியாமல், எவ்விதம் ஒன்றை அநிரந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகிவிடுமென்று ப்ரமித்திருந்த சவேத கேதுவுக்கு, அவா பிதா, பர பரஹ்மே தனது விசேஷணம்சத்தால் பரபஞ்சமாக அவஸ்திதமாக இருக்கின்றதென்று சொல்லி, தருஷ்டாந்தத்தைக்கொண்டு காரய காரணங்களுக்குள்ள அபேதத்தை உபாதித்து, உபாதாநகாரணம் நிமித்த காரணம் இரண்டும் அவனே என்றும் பரபஞ்சம் முழுவதற்கும் ஆதாரமும் அவனே நியந்தாவும் அவனே சேஷியும் அவனே என்றும் நிரூபித்து, உபஸம்ஹாரத்தில் இப்படிப்பட்ட அபேதத்தை உபதேசிப்பதுதான் ஸங்கதமாகும் இப்படிப்பட்ட உபதேசமும் இவ்விடத்தில் காணப்படுகின்ற படியால், இந்த ஸதவித்யையை ஸவிசேஷ பரமென்றே சொல்லவேண்டும். வேத வாக்கியங்களின் தாத்பாயத்தை நிர்ணயிப்பதில்,

“உவகூரொவ ஸம்ஹாரா வஹோஸொ2 வுவிவதா மஹு |

சுயூவாொவவத் து யிம்ம தாத்ய2 நிணயெ || ”

என்கிறபடி, உபகரம் உபஸம்ஹாரங்கள் அப்யாஸம் அபூாவதை பலம் அாதத்வாதம் உபபத்தி இவை லிங்கங்கள் ஆகவேண்டும். இவ்விடத்தில் உபகரமத்திலும் (அதாவது ஆரம்பத்திலும்) உபஸம்ஹாரத்திலும் (அதாவது-முடிவிலும்) விஷயம் ஸவிசேஷமே தவிர நிர்விசேஷமென்று எனபது கீழ் விவரித்திருப்பதிலிருந்து விளங்கும். அம்மாதிரியே “ தக்னீ உஸி ” எனனும் வாக்யம் ஆவருத்தி செய்யப்பட்டிருப்பதால் அப்யாஸமும், இதிற் சொல்லப்பட்ட விஷயம் வேறு பரமாணங்களால் பரதிபநங்களாக வாகையால் அபூாவதையும், இந்த வித்யையிற் சொல்லியிருக்கிறபடி உபாஸிக்கிறவனுக்கு மோக்ஷம் பல மென்று “ தஸித் தாவ டெவ அிர் ” என்று கடைசி

ஸொயக வாக்யாந்ரவி நிரவஜ்ஜ வவஃகயூணம—ணாகரம்
வரம் ஸ்ரஹ ஸொயயனி ।

ஸொயக.....ஸொயயனி—சோதக வாக்யங்களும், எவவித ஹேய குணங்
களும் மற்றும் ஸமஸத கலயாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாகவும் இருக்கும் பர ப்ரஹ்
மத்தையே சோதிகின்றன.

யிற் சொல்லப்படுகிறபடியால் பலமும், பிதா புதர ஸமவாத ரூபமாக இருக்கிறபடியால்
அாதத்வாதமும், மணபிண்டம் முதலிய தருஷ்டாரதம் இருக்கிறபடியால் உபபத்தியும்
ஆக ஆறுவித தாதபாய விவகங்களும் இவவிடத்தில் இருக்கின்றன வெனபதைக் கண்டு
கொள்க.

ஸொயகவாக்யாந்ரவி—இதுவரையில் காரண வாக்யங்களைக் கொண்டு
ப்ரஹ்மம் ஸவிசேஷமே எனபதை ஸ்தஃபிததா. இப்பொழுது சோதக வாக்யங்களும்
பரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாகவே பரதிபாதிக்கின்றன என்று சொல்லுகிறார். [காரண வாக
யம் சோதக வாக்யம் எனபதன் விவரணங்களை 29-ம் பக்கத்திற் காண்க.] “ஸுத்யூ
ஜாந உநஹ் ஸ்ரஹ”, “நிம-ஃணம்”, “ஸுத்யூகாரஃ”, “ஸவஹதவாவா”
இவை முதலான வாக்யங்களெல்லாம் சோதக வாக்யங்கள். நிரவஜ்ஜ—இரதச் சோதக
வாக்யங்களுட் சில ப்ரஹ்மம் குணமற்றது என்றும் மற்றும் சில அது குணத்துடன்
கூடியதென்றும் சொல்லுகிறபடியால், இவை எவவிதம் பரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாக
பரதிபாதிக்கின்றன எனினில், மீமாம்ஸா நயாயங்களைக் கொண்டு அந்த வாக்யங்களுக்கு
அாதத்ம் செய்யும்பொழுது அவவிதம் தாதபாயம் ஏற்படுகின்றது என்று சொல்லுகிறார்கள்.
“நிம-ஃணம்” என்று சருதியில் ஸாமாந்யமாக குணமே நிஷேதீகப்பட்டிருந்த போதி
லும், ஸவஹத வாவா என்று மற்றும் சில விடங்களில் ஹேயகுணங்களிஷேதீகப்ப
பட்டிருக்கிறபடியால், அந்தக் குண ஸாமாந்ய நிஷேதீகம் அந்த ஹேய குண நிஷேதீகத்தி
லேயே பாயவலிக்கவேண்டும். இரதத் தாதபாயத்தை மஸஸவில வைத்துக்கொண்டே
இவவிடத்தில் ‘நிரவஜ்ஜ’ எனனும் பதத்தை பரயோகித்திருக்கிறார். இரதப் பதத்
திற்கு ஹேயகுணமற்றிருக்கும் தன்மை எனபது பொருள்.

ஸவஃகயூணம—ணாகரம்—ச்ருதிகளில் “ஸுத்யூகாரஃ ஸுத்யூ ஸு
கயூ” என்று ப்ரஹ்மத்திற்கு மங்கள குணங்கள் விஹிதங்களாக இருக்கிறபடியால்
“நிம-ஃணம்” என்னுமிடத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் குண நிஷேதீகம் அந்த மங்
கள் குணங்களைத் தவிர்த்த மற்றை ஹேய குண விஷய மென்று ஆகிறது. இதை ஸூசிப
பதற்காகவே ‘ஸுகயூகயூணம—ணாகரம்’ எனனும் பதம் இவவிடத்தில் ப்ர
யோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவை யெல்லாவற்றையும் ஆலோசித்துப் பார்க்கும் பொழுது
சோதக வாக்யங்கள் ப்ரஹ்மத்தை ஸவிசேஷமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றனவென்றே சொல்ல
வேண்டும்.

ஸவ-புத்தூநீகாகாரதா ஸ்வாயநெ஽வி ததூக் புத்தூநீகா
காரதயாஃ ஹேஹீஸூ வஜ-நீயக்வாஹ நிவி-ஸெஷ வஸூ ஸிஹி: !

ஸவ-ஃ.....ஸிஹி:—ஓவ்வொன்றுக்கும் எதிரிடையாய் இருக்கும் ஆகா
ரத்தை அநதநதப் பதங்கள் போதிக்கின்றன என்று ஒத்துக்கொண்ட போதிலும், அந்
தநத எதிரிடையான ஆகாரங்களின் தன்மையிலுள்ள பேதம் அவாஜநீயமாக இருக்கிறபடி
யால், நிர்விசேஷ வஸது என்பது விரித்யாது

இவ்விதம் ஸகல ச்ருதி வாக்யங்களும் ஸர்வசேஷ பரஹ்மத்தையே ப்ரதிபாதிக்கின்
றன என்று உபபாதித்துவிட்டு, இனி நிர்விசேஷ வஸது விரித்யைத் தூஷிக்காது.

ஸவ-புத்தூநீகாகாரதா ஸ்வாயநெ஽வி—இந்தப் பதம் ‘ஸத்தி’
ஜ்ஞாநமேகம் ஸ்ரஹ்னபது முதலிய ச்ருதி வாக்யங்களைத் தழுவி எழுதப்பட்டுள்ளது
இந்த ச்ருதிகளுக்கு அதவைத் மதஸ்தாகள் ஒருவிதமாகவும் விசிஷ்டாதவைதிகள்
மற்றொரு விதமாகவும் ஆதத் விவரணம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த இரண்டு
ஆதந்நங்களையும் நாம் அறிந்துகொண்டாலெழிய இவ்விடத்தில் ஸ்ரீபாஷ்ய
காரரார செயப்பட்டுள்ள உபபாதம் விளங்கமாட்டா தாதலால், இப்பொழுது இந்த
ஆதந்நங்களை விசாரிக்க பரபதமாகின்றது

முதலில் ‘ஸத்தி’ ஜ்ஞாநமேகம் ஸ்ரஹ்ன’ எனனும் வாக்யத்திற்கு விசிஷ்டாத
வைதிகள் சொல்லும் ஆதந்நமாவது—‘யதொ வா உ஽ாநி ஸூதாநி ஜாயணே’
என்பது முதலான காரண வாக்யங்களால் ஜகத்தின் உத்பத்தி முதலியவைகளுக்குக்
காரணமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும் பரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம், மறறை எல்லாவற்றின்
ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது என்பது இந்த ச்ருதி வாக்யத்தால் சொல்லப்
படுகின்றது என்பதுதான். இதில் ‘ஸத்தி’ எனனும் பதத்திற்கு ஸததையை
(இருப்பை) உடையது என்பது பொருள். அதாவது—அதனுடைய ஸததை மறறென்
றையும் சாரத்தன்று, நிருபாதீகம் விகாரத்திற்கு ஆஸபதமுமன்று, வேறு பெயரை
அடைவதற்கு யோக்யமான வேறுஅவஸ்தையின் யோகம் அதற்கு இல்லையென்று சொன்
னதாயிற்று. அசேதந வஸதுக்களெல்லாம் பகவத் ஸங்கல்பாதீந ஸததை முதலியவைகளை
உடையவை; அவை விகாரத்திற்கும் ஆஸபதம். அசேதநத்துடன் ஸம்ஸுரூபமாயுள்ள
சேதந வஸதுக்களும் அப்படிப்பட்டவைகளே ஆகையால் அவைகளெல்லாவற்றையும் காட்
டிலும் வேறு பட்டது பரஹ்மம் என்பதை இந்த ‘ஸத்தி’ எனனும் பதம் சொல்லுகின்ற
து. ‘ஜ்ஞாந’ எனனும் பதத்திற்கு ஜ்ஞாநத்தை ஸ்வரூபமாக உடையது என்பது

பொருள் , ஜஞாநத்தை ஸாரமான குணமாக உடையது எனபதும் பொருள் ஆகும். ஆத மாக்களெல்லாவற்றிற்கும் ஜஞாநமே ஸவரூபம், அறியும் குணமும் அவைகளுக்கெண்ணி இவ்விடத்தில் ஏற்படும் அாதந்மெனனவென்றால். நித்யம் அஸங்குசிதமாய் (அதாவது ஒருபொழுதும் எவ்வித குறைவும்ற்றதாய்) உள்ள ஜஞாநமொன்றையே ஆகாரமாகவும் குணமாகவும் உடையது எனபது பொருள். அசேதந் வஸதுக்களுக்கு ஜஞாநாகாரத் தன்மை இல்லை, அசேதநங்களுடன் ஸமஸருஷ்டமாயுள்ள சேதந் வஸதுக்களுக்கு அஸங் குசிதமான ஜஞாநம் இல்லை, அசேதநங்களுடன் ஒரு காலத்தில் ஸமஸருஷ்டமாயும் பிறகு மோக்ஷத்தை அடைந்தும் இருக்கும் முகதாக்களுக்கு நித்யம் அஸங்குசிதமான ஜஞாநம் இல்லை. ஆகையால், முகதருளபட இவாகளெல்லாரையும் காட்டிலும் வேறு பட்டது ப்ரஹ்மம் எனபதை இந்தப் பதம் குறிக்கின்றது 'சுநனூ' எனனும் பதத்திற்கு 'அள வற்ற' எனபது பொருள். அதாவது—தேசத்தாலும் காலத்தாலும் வஸதுவினாலும் ஸமபவிக்கக்கூடிய பரிச்சேதம் எனபது யாதொன்று உண்டோ அது அற்றிருப்பது என்று சொன்னதாயிற்று. 'இது இவ்விடத்தில் இருக்கிறது, மறறொரு இடத்தில் இல்லை' என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அசக்யமாயிருக்கும் தன்மை தேச அபரிச்சேதம், 'இது இப்பொழு திருக்கின்றது, மறறொரு பொழுதில் இல்லை' என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அநாஹமாயிருக் கும் தன்மை கால அபரிச்சேதம், 'இது இது அன்று' என்று பரிச்சேதிப்பதற்கு அநாஹ மாயிருக்கும் தன்மை வஸது அபரிச்சேதம். ஒரு பொழுதும் அசேதந் ஸமஸாக்ம பெறும்படி அந்தக் காரணத்தால் நித்யம் அஸங்குசிதமான ஜஞாநமொன்றையே ஆகார மாகவும் குணமாகவும் உடைத்தாயும் இருக்கும் நித்யங்கள், பகவத ஸங்கல்பா தீராகளாய் இவ்விதமாயுள்ள தேச காலவஸது விஷயமான பரிச்சேதத்தை உடையவாக்ளானபடியால், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவாக்ள, அதாவது அந்த நித்யங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது ப்ரஹ்மம் என்று சொன்ன தாயிற்று இதுதான் 'சுநனூ' எனனும் பதத்தின் கருத்து. ஆகையால், இந்த ச்ருதியால், 'ப்ரஹ்மத்தின் ஸவரூபம் மறறை எல்லா வற்றின் ஸவரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது (வ்யாவருத்தம்)' எனபது ஏற்படுகின்றது. இது தான் விசிஷ்டாத்வைதிகளின் அாதந்ம். 'வ்ரதூ' 'ஜாநூ' 'சுநனூ' ஆக இம்மூன்று விசேஷணங்களும், மறற வஸதுக்களுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கு முள்ள வ்ய த்யாஸத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றன எனபது அவர்களுடைய கருத்து. உண்மையாகவே விசேஷணங்களெல்லாம் வ்யாவாததங்களே.

‘ப்ரஹ்மம் எனனும் வஸது நிரவிசேஷம், அதாவது எவ்வித பேதமுமற்றது, அதாவது ப்ரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸது ஒன்றும் இல்லை’ எனனும் கொள்கையைக் கொண்டிருக்கும் அத்வைதிகள் இந்த அாதந்த்திற்கு இணங்கி, இணங்கினால்

பேதத்தை ஒத்துக் கொள்ளும்படி பரஸங்குகும். ஆகையால், இந்த சருதிகரு அவர்கள் சொல்லும் அாதத்ம் வேறு அதாவது—‘ஸத்யம்’ எனலும் பதம் ‘அஸத்யத்தின் அபாவத்தையும், ‘ஜ்ஞாநம்’ எனலும் பதம் அஜ்ஞாநத்தின் அபாவத்தையும், ‘அநநதம்’ எனலும் பதம் பரிசேதத்தின் அபாவத்தையும் குறிக்கின்றன என்பதுதான். இவ்விதம் இந்த மூன்று பதங்களும் தம் தமக்கு எதிரிடையான தன்மையைப் போதிப்பித்துக்கொண்டு அநநதத் தன்மையின் அபாவத்தைக் குறிக்கிறபடியால் எவ்வித பேதமும் ஒத்துக் கொண்டதாக ஆகிறதில்லை அபாவங்களெல்லாம் ஒன்றே என்பது சாஸ்த்ரஜ்ஞாநஞ்ஞெய ஸமயம். இதுதான் இந்த இரண்டு மதஸூதர்களின் அாதத்ங்களுக்குப் பரஸபரமுள்ள முக்யமான விசேஷம். ஊன்றிப் பராக்ருமளவில் இந்த வயத்யாஸம் கேவலம் சபதத்தில் மாதரம் இருப்பது போலவே தோன்றும் இருந்த போதிலும் இதற்குப் பெரிய பராநூநயம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

இவ்விடத்தில் ஸ்ரீபரீஷயகாரர் செய்யும் விசாரம் என்ன வென்றால்—‘ஸவ-ஹ்ருத்யநீகாகாரதா ஸொயநெஹி’—‘எல்லாப் பதங்களும் தம் தமக்கு எதிரிடையான ஆகாரத்தின் தன்மையைப் போதிப்பிக்கின்றன என்பதை நாம் அங்கீகரித்தபோதிலும், ‘ததததத்யநீகாகாரதாயாம் ஹெஹி’ ஸவஹ்ருத்யநீயகார’—அநநத எதிரிடையான ஆகாரத்தின் தன்மையிலுள்ள பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவசயமாதலால், ‘ந ந்வி-ஹ்ருத்ய வஸு-வீழி’—பேதமில்லாத ஒரு வஸ்து விததிக்கமாட்டாது. அதாவது—ஒவ்வொரு பதமும் தன்தன் ஸஹஜமான அாதத்தத்தை உணராதவேண்டுமே ஒழிய, எதிரிடையான அாதத்தத்தை உணராததிக்கொண்டு அதன் அபாவத்தைக் குறிக்கின்றது என்று சொல்வது நயாய விருத்தம் அப்படியே அதை ஒத்துக்கொண்டாலும், அநநத பரத்யநீகாகாரத் தன்மையில் (எதிரிடையான ஆகாரத் தன்மையில்) உள்ள பேதத்தை எவ்விதம் அபலபிக்கக்கூடும் என்று கேட்டதாயிற்று.

ஒவ்வொரு பதமும் தன் தன் ஸஹஜமான அாதத்தத்தை மாதரம் குறிக்கும் எனலும் ஆகேஷ்பத்திற்கு அத்வைதிகள் சொல்லும் ஸமாத்நாநாவது—‘வெருப்பு’ என்று வயவஹரிக்ருமபொழுது ‘கறுப்பில்லாதது’ என்பது எவ்விதம் தோன்றுகிறதோ, அம்மாதிரியே ‘ஸத்யம்’ என்று சொல்லும் பொழுது ‘அஸத்யமில்லாதது’ என்பது தோன்றக்கூடும் என்பதுதான் தருஷ்டாநந்தத்தில் சப்த ஸவாரஸயத்தாலே எதிரிடையான அாதத்மம் அதன் வயாவருத்தியும் தோன்றுகின்றன, பரகருத்ததிலோ அம்மாதிரியான சப்த ஸவாரஸயமில்லை. அநவயருப்பமான அாதத்தத்தைச் சொல்லும் சபதம் எப்படி வயதிரேகத்தின் வழியாகத் தனது அாதத்தத்தைக் காட்டும்? என்பது இதற்குமேல் செய்யப்படும்

ஆகேபம் தவிரவும் 'வெருப்புத்தனம்' எனபது ஒரு வஸ்துவின் தாமம் ; ஆகையால் அதன் ஸவருபமே வயாவருத்தியாகக் கூடும், பரஹ்மமோ வென்றால் மற்ற ஒரு பொருளுக்கும் தாமமன்று, ஆகையால் பரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸவருபமே வயாவருத்தி என்று சொல்வது ஸாக்ஷியில்லை, ஸவருபத்தைக் காட்டிலும் வயாவருத்தி வேறு என்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

அதவைதிகள், கீழ் விவரித்திருக்கும் மாதிரி அாதத்ம் சொல்வதற்கு மற்றும் ஒரு காரணம் உண்டு. ஒரு வாக்யத்தில் இரண்டு மூன்று விசேஷணங்களுடன் ஒரு விசேஷ்யம் இருந்தால், அந்த விசேஷணங்களுக்கு நாம் பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளும் பக்கத்தில் விசேஷ்யமும் பிரம்மம் என்று ஒத்துக்கொள்ள பரஸங்கிக்கும். “**வண்ணோ ஸுண்ணோ வுண்ணோ ஸுபுரோ மொ** தளம்” (ஒடிந்த கொம்பை உடையதும், கொம்பில்லாததும், ஒடியாத கொம்பை உடையதுமான மாடு) எனனும் வாக்யத்தில் எப்படி விசேஷணங்களுடைய பேதத்தால் விசேஷ்யமும் பேதிகின்றதோ, அப்படியே பரகருத்தத்தில் விசேஷண பேதத்தால் வெவவேறு பரஹ்மத்தை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டி வரும். ‘ஸத்யம்’ முதலிய விசேஷணங்களுக்குப் பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல், கீழ் விவரித்திருப்பது போல அதன் தன் பரதயீகாரத்தின் போதந்ததை ஒத்துக்கொண்டுவிட்டால் விசேஷ்ய பேதம் ப்ரஸங்கியாதாகையால், அம்மாதிரி அவர்கள் அாதத்ம் சொல்லுகிறார்கள். தவிரவும் அவர்கள், ஸாமாநாதீகரணயம் எனபதை வஸ்து மாத்ர ஐக்ய பரமென்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் அதாவது-விசேஷணத்தையே பரிதயஜித்துவிட்டு, விசேஷ்யத்திற்கு மாத்ரமுள்ள ஐக்யமே ஸாமாநாதீகரணயத்திற்குப் போதுமானது என்று சொன்னதாயிற்று. கீழ்ச சொல்லியிருக்கிறபடி அாதத்ம் சொன்னாலொழிய அந்த ஸாமாநாதீகரணயம் வேறுவிதமாக உபபந்மகாதாகையால், அவர்கள் இம்மாதிரி அாதத்ம் சொல்லி அந்த அாதத்த்தைக் கொண்டு நிராவிசேஷ வஸ்து உண்டு எனபதை ஸாதீகரிக்கிறார்கள். இந்த வாதத்தில் நாம் கவனிக்கவேண்டிய அம்சங்கள் இரண்டு. முதலில், விசேஷண பேதத்தால் விசேஷ்யபேதம் எனபது பரஸபா விருத்தங்களான விசேஷணங்கள் இருக்கும் இடத்தில் மாத்ரம் ஸம்பவிக்வும். ‘ஒடிந்த கொம்பை உடையது’ ‘கொம்பில்லாதது’ ‘ஒடியாத கொம்பை உடையது’ என்பவை பரஸ்பரம் விருத்தங்களான விசேஷணங்கள் ஆகையால் அவ்விடத்தில் வஸ்துவின் பேதத்தை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும் எனபது அவச்யமே. ஆனால், அம்மாதிரி பரஸபரம் விருத்தம் மற்று, “**ஸூராரோ யுவா ரொஹிதாசெஷா செவடிது**” (கறுப்பாயும் யுவாவாயும் சிவந்த கண்ணை உடையவனுமான தேவத்தன்) எனபது போல இருக்கும் வாக்யங்களில் விசேஷண பேதத்தால் வஸ்து பேதம் எனபது ஏற்படவேண்டுமெனில்லை. ‘ஸத’

ந.ந. ௨ ஜ்ஞாநஜோக்தம் ஸ்ரஹேதி ப்ருதிவாழிதே நிவிஷ்யேஷ ஜ்ஞாந
ஜோக்தம் ஸ்ரஹேதி நிவ்யயதெதி நெவஸி ஸ்ராவ வ நிர்வண யஜ்ஜஸா
யஜ்ஜஸாவெந ஹி ஸ்ராவவவி ப்ருதிவாழயனி, மவாழி ஸஸவகி !

ந.ந. ப்ருதிவாழயனி—பரஹ்மம் ஜ்ஞாநமாதரமே என்று
பிரதிபாதிக்கப் பட்டால் அது நிர்வசேஷ ஜ்ஞாநமே என்று நிச்சயிக்கப்பட
வேண்டாவோ? எனினில், அப்படி நிச்சயிக்க வேண்டவதில்லை ஒரு வஸ்துவின்
ஸ்வரூபத்தை நிரூபித்துக் காண்பிக்கும் நாம் ததைச் சொல்லும் சபதங்களெல்
லாம் அந்தத் தாம் ததைப் பரதி பாதித்துக்கொண்டே ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கின்றன
வென்றோ? ‘மஸ?’ (பசு) முதலிய சபதங்கள் அவலித்மே ஸ்வரூபத்தைப் பரதிபாதிக்க

யம் ‘ஜ்ஞாநம்’ ‘அநந்தம்’ என்னும் விசேஷணங்கள் பரஸபரம் வீருத்தங்களல்ல ஆகை
யால், விசேஷ்ய பேதம் ஸம்பவித்து விடுமே என்று பயப்படக் காரணமில்லை இரண
டாவது, வஸது ஐக்யம் சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம், ஒரு வஸ்துவை முதலில் ஒரு
விசேஷணத்துடன் கூடியதாகவும் பிறகோ மற்றேரிடத்திலோ வேறொரு விசேஷணத்
துடன் கூடியதாகவும் காணித்து, அதற்குப் பிறகே அவை இரணமென்று என்று
சொல்லுகிறோம் ‘ஸொரயம் ஷெவடித்’ (அந்தத் தேவத்தனே இவன்) என்று சொல்
லும் இடத்தில், தேசாந்தர காலாந்தர ஸம்பந்தியாக இருக்கும் தேவத்ததனும்
இந்தத் தேச இந்தக் காலஸம்பந்தியாக இருக்கும் தேவத்ததனும் ஒருவனே என
வென்றோ நாம் வயவஹரிக்கிறோம்? அப்படி சபதங்களின் பரவருத்திக்குக் காரணமாகச்
சில விசேஷணங்களை முதலில் காணித்து, பிறகு அவைகளைப் பரிதயஜித்தே ஸாமாநாதி
கரணயத்தைச் சொல்லுகிறோம் என்று சொன்னால், ஸாமாநாதி கரணயத்துக்குத் தாத்ப்ர
யமே இல்லாமல் போயவிடும். ஆகையால், ஸாமாநாதி கரணயத்தை வஸதுமாதர ஐக்ய பர
மென்று சொல்லாமல், யநா பூதங்களான பீந விசேஷணங்களுடன் கூடியிருக்கும்
வஸ்துவின் ஐக்ய பரமே என்று நாம் சொல்ல வேண்டும். அப்படிப்பட்ட ஐக்யத்தை
ஸதாபிப்பதற்கு விசேஷண பேதம் பாதகமன்று. இதுதான் விசிஷ்டாத்வைதிகளின்
விரித்தந்தம். இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீ பரஷ்யகாரரே இவ்விடத்தில் விசதமாக உப
பாதிக்கிறார்

ந.ந. ௨ ஜ்ஞாநஜோக்தம்—இப்பொழுது வேறு ஒரு ஆக்ஷேபத்தைப் பரஸதாவிக்
கிறார். ‘ஒரு ஜ்ஞாநம் மற்றொரு ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆசர்யமாகாது. ஆகையால் ப்ரஹ்ம
த்தை ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமென்று ஒத்துக்கொள்ளும் பொழுது, அந்த ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாந
குணம் என்பது நிஷேதிக்கப்பட்டதாகிறது. அதாவது ப்ரஹ்மம் நிகர்குணம் என்று
சொன்னதாயிற்று’ என்பது தான் அந்த ஆக்ஷேபம்.

ததாஹ ஸூத்ரகாரா:—“தஜூண வாரக்வா துஜீவஷெஸ: ; ப்ராஜீ வசு ” உதி ! ஜூநமூண வாரக்வா தாதுநொ ஜூநமிதி வஜீவஷெஸ: ;

கின்றன. ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாரரும் அப்படியே சொல்லியிருக்கிறார். “ தஜூணவாரக்வா துஜீவஷெஸ: ப்ராஜீ வசு ” ஆதமா எனபது ஜஞாநம் எனஹம்

நெவஷு—அந்த ஆகேபத்திற்கு ஸமாநூநம் சொல்லுகிறார். ஒரு ஜ்ஞாநம் மற்றொரு ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆசரயமாகாது எனபது ஏன்? அது அப்படி ஆகும் எனபது ச்ருதிக்கும் விருத்தமன்று, யுக்திக்கும் விருத்தமன்று ச்ருதி, பரஹ்மத்தை ஜ்ஞாந ஸவரூபமென்று சில இடங்களிலும் ஜ்ஞாநகுணகமென்று மற்றும் சில இடங்களிலும் சொல்லுகின்றது. இவ்விதம் ச்ருதி சொல்வதை நாம் கவனித்தால், ச்ருதி பின்வருமாறு ஒரு நயாயத்தை அவலம்பித்திருப்பதாக நாம் அறிவோம். அதாவது—ஒரு வஸ்து ஒரு குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் பக்தத்தில், அந்த வஸ்துவை அந்தக் குணத்தைக் கொண்டே நாம் வ்யபதேசிக்கலாம் எனபது தான். அந்த நயாயத்தைக் கொண்டே ச்ருதி, ஒரு இடத்தில் பரஹ்மம் ஜ்ஞாநத்தை குணமாக உடைத்தாயிருக்கிறதென்றும் மற்றும் ஒரு இடத்தில் அது ஜ்ஞாந ஸவரூபமென்றும் சொல்லுகின்றது. ஆகையால் ஒரு ஜ்ஞாநம் மற்றொரு ஜ்ஞாநத்திற்கு ஆசரயமாக இருக்கக்கூடும் எனபது ச்ருதிக்கு ஸமமதமே அது யுக்திக்கும் யுக்தமே ஏனென்றால், ஜ்ஞாநம் என்பதை ஒரு வஸ்துவைக்கு நாமமென்றே எல்லாரும் ஒத்தாக கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படி நாமமாக இருக்கும் ஒன்று எவ்வித வஸ்துவையும் பரதிபாதிக்க அராஹம். ஆகையால், அந்தத் தாமம் மாத்ரம் இருக்கின்றது என்று சொல்வது ஒரு வஸ்துவும் இல்லையென்று சொல்வதற்குத் துலயம்கும். அது எல்லாருக்குமே அநிஷ்டம். ஆகையால், அந்த ஜ்ஞாநம் மற்றொன்றை ஆசரயத்தே நிறக்கவேண்டும். அந்த ஆசரயம் ஜ்ஞாந ஸவரூபமென்று ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால் நாம், பரஹ்மம் ஜ்ஞாநத்தை ஸவரூபமாக உடைத்தாயிருப்பதுடன் குணமாகிற ஜ்ஞாநத்தையும் உடைத்தாயிருக்கிறது எனஹம் கொள்கையைக் கொண்டிருக்கிறோம். பரஹ்மம் ஜ்ஞாந ஸவரூபம் என்று சொல்லும் ச்ருதி பலத்தைக் கொண்டு அந்த ஜ்ஞாநமாகிற நாமம் ஒரு வஸ்துவையும் ஆசரயிக்காமல் நிறுக்கின்றது என்று சொல்லக்கூடாதோ? எனினில், மற்றும் சில விடங்களில் ‘பரஹ்மம் ஜ்ஞாநத்தை உடையது’ என்று சொல்லும் ச்ருதி பலத்தைக்கொண்டு அந்த ஜ்ஞாநம் பரஹ்மமாகிற வஸ்துவை ஆசரயத்தே நிறுக்கின்றது என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது? என்று திருமடக் கேட்கலாம். உண்மையாகவே, ஜ்ஞாதருத்வத்தைச் சொல்லும் ச்ருதிக்கு அதுகுணமாகவே ஜ்ஞாந ஸ்வரூபத்வத்தைச் சொல்லும் ச்ருதியை நயிப்பீடென வேண்டும், ஜ்ஞாதருத்வச் ச்ருதிகள் அவ்வளவு அதிகமாகக் காணப்படுகின்றன. “ஹூயஸரா ஸ்ரீயஸூ” (எவை அதிகமாகக் காணப்படுகின்றனவோ அவைகளுக்கே பலாநீக்யம்) எனபது மீமாம்ஸகர்களின் நிர்ணயம்.

யஸா “ப்ராஜ்ஞம்” “ஸ்வஜ்ஞா விவஸ்விதா” “ய: ஸவ-ஜ்ஞ: ஸவ-ஜ்ஞ:” உதி ஸவ-ஜ்ஞ வனவ ஜ்ஞாந மூண ஸாரக்ஷாஸி “ஸத்யஜ்ஞாநம்” உதி வ்யவஜிஸ்யதே । “யாவஜாத ஹாவிசுவாஸ்து ந ஷொஷ:” உதி ஸ ஸூத்ருகார: । ஜ்ஞாநெந யஜேண ஸ்ரூதவஜேவி நிரூவிதம் நத:”

குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால், ஆதமாவுக்கு ‘ஜ்ஞாநம்’ என்றே வயபதேசம் ஏற்படுகின்றது. சருதியில் ஆதமாவானது ‘ப்ராஜ்ஞன்’ என்றும், ‘விபசசித் தான பரஹம’ என்றும், ‘ஸாவஜ்ஞன்’ என்றும், ‘ஸாவவித்’ என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? ஸாவஜ்ஞனாக இருப்பவனுக்கே ஜ்ஞாநம் என்னும் குணத்தை ஸாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை ஸம்பவிகுமாதலால், அப்படி ஸாவஜ்ஞனாக இருக்கும் அந்த ஆதமா ‘ஜ்ஞாநம்’ என்றும் ‘ஸத்யம்’ என்றும் வயபதேசிக்கப்பட்டதற்குநதது. இப்படி வ்யபதேசிப்பதில் ‘லக்ஷண’ என்னும் தோஷம் வராதது என்று ஸூத்ரகாரர் “யாவஜாத ஹாவிசுவாஸ்து ந ஷொஷ:” எனும் ஸூத்ரத்தில் உபபாதித்திருக்கிறார்.

தஜ்ஞ ஸாரக்ஷாஸி—இது வ்யாஸ ஸூத்ரம். இது, இரண்டாவது அந்யாயத்தின் மூன்றாவது பாதத்தில் 29-வது ஸூத்ரமாகக் காணப்படுகின்றது. இதன் அர்த்தம், “ஜீவெ விஜ்ஞாந மூணநெஸ்யேவ ஸாரூஹூதமூணக்ஷாஸி விஜ்ஞாநவிதி ஜீவொ வ்யவஜிஸ்யதே” (ஜீவனிடத்தில் விஜ்ஞாநமென்னும் குணமே சலாக்யமான குணமாக இருக்கிறபடியால் அந்த ஜீவன் விஜ்ஞாநமென்றே பேசப்படுகிறான்), ப்ராஜ்ஞவஸி—ப்ராஜ்ஞன் போல என்பது தருஷ்டார்த்தம். அதாவது—‘ப்ராஜ்ஞனாகிற பரஹம ஆந்தகுணத்தை ஸாரமான குணமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் எப்படி ஆந்தமென்றே வயபதேசிக்கப்படுகிறதோ அப்படியே’ என்று சொன்னதாயிற்று.

யாவஜாத ஹாவிசுவாஸி—ஒருகால, லோகத்தில் தாமத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களுக்கு அந்தத் தாமத்தை உடைய வஸ்துக்கள் பாயந்தும் லக்ஷணையால் எப்படி தாதபர்யம் சொல்லுகிறோமோ அப்படியே இவ்விதத்திலும் லக்ஷணை ஏற்படுகின்றதோ என்று சங்கிதது, ‘அப்படி லக்ஷண இல்லை, இதைச் சகயாதந்தமென்றே சொல்லவேண்டும’ என்பதை விளக்க “யாவஜாத ஹாவிசுவாஸ்து ந ஷொஷ:” என்னும் மற்றொரு வ்யாஸ ஸூத்ரத்தை (2-3-30) உதாஹரிக் கிறார். ஸூத்ரத்தின் அர்த்தமாவது—“யஸா மொக்ஷாநா யாவஜோவ்யக்ஷிஹாவிசுவா ஷொக்ஷவாவிவி: மவாஜி ஸநெஷ்வ வ்ய-ஜ்ஞி நிஷெ-ஸொ ஷாஸ்யதே, வனவஜெவ ஜ்ஞாநரூப யஜேஸ்ய யாவஜாத ஹாவிசுவாஸி ததாஸக ஸநெஷ்வ யஜி-ஸொ வ்யவஜெஸொ ந ஷொஷாய” (பசுவினிடத்தில் பசுத்தன்மை என்பது பசு இருக்கும் வரையில் இருக்கின்றது, அந்தக்

“வராட்சித் துறை வடிவமைப்பு முறைப்படி வாராங்கிரஸ் கமிட்டி அமைக்கப்படும்” —பரஹ்மத்தின் சக்தி எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் உச்சநிலை, பலவீனப்பட்டது, அதன் ஜனநாயக பலம் கரிமை எல்லாம் அதற்கு எவ்வளவு. இது உப

ஸீ யெஃகாஞ்சுக் கா ஸீ யெஃகாஞ்செவெழுகஸீ வஸூக வுதிவாடிநாநு
வவதெழா ! சுத, ஸதஜ்ஞாநாடிவடிநி ஸூயெ ஸுதஜ்ஞாநாடி விரிஷ
வெ ஸு ஸு வுதிவாடியனி !

‘ததக்ஷ’ இதி அயொராவி வடிபொ: ஸ்ராம-2 ப்ரஹ்மணெத நிவி-2

களிலிருந்தும் இது நன்றாக ஏற்படுகின்றது. தவிரவும், ஜனூரம் என்பது கேவலம் நாமம், அப்படி கேவலம் நாமமாக இருக்கும் அது ஒரு நாமியையும் ஆசாயிக்காமலே ஒரு வஸ்துவைப் பரதிபாதிக்கின்றது என்பது அநுப்பந்நமனரே? ஆகையால் 'ஸத்யம்' 'ஜனூரம்' இவை முதலிய பதங்கள் தம் தமக்கு அர்த்தமாயுள்ள ஜனூரம் முதலியவைகளுடன் கூடிய பரஹ்மத்தையே பரதிபாதிக்கின்றன

நிஷித் வாக்யம் ஜஞாந்தவ சருதியைக் காட்டிலும் ஜஞாதருத்வச் சருதி அதிக பலமுள்ளது என்பதற்கு இந்த வாக்யம் பரமாணம். தவிரவும் 'பரஹ்மத்திற்குச் சொல்லப்படும் ஜஞாதருத்வம் (அறிவை உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை) அவித்யா ஸம்பந்தத்தால் ஏற்பட்டது' என்று அத்தைதிகள் சொல்லும் வாதத்தை சருதி வீருத்தம் எனப்பதைக் காண்பிக்க 'ஹ்ரஹ்ரஹிசீ' எனவும் படம் அடங்கியுள்ள இந்தச் சருதி வாக்யம் இவ்விடத்தில் உதாஹரிக் கப்படுகின்றது.

தத்திலிதி—நிர்வசேஷ வஸது வந்தித்யைத தூஷிக்க ஆரம்பித்தது, லித்யீம் ஜூநரெனம் ப்ரஹ்ம எனனும் வாக்யத்தில ஸத்யம் ஜஞாரம் இவை முதலிய பதங்கள், தமது அர்த்தமாயுள்ள ஜஞாரம் முதலிய லிசேஷணங்களுடன் கூடிய பரஹ்மத்தைமே பரதிபாதிக்கின்றன வென்றும், எவவித லிசேஷணமும்பற்ற பரஹ்மத்தை அவை பரதி பாதிக்கவில்லை யென்றும் ஸநாபித்தார். இப்பொழுது ‘தத் ஸ்வீ’ எனனும் வாக்யத்தை எடுத்துக் கொண்டு வேறொரு தூஷணம் சொல்லுகிறார். அந்தத் தூஷண மென்ன வென்றால், இந்த வாக்யத்திற்கு அத்வைதிகள் சொல்லுகிறபடி அததம் சொன்னால், ‘தக்’, ‘க்ஷு’ இந்த இரண்டு பதங்களுக்கும் எது முக்யமான அததமோ அந்த அத தத்திற்குப் பரித்யாகம் ஏற்படும் என்பதுதான். ‘தக்’ என்னும் பதத்திற்கு ‘அது’ அதாவது ‘ஐகத காரண பூதமான பரஹ்மம்’ என்பது முக்யாததம், ‘க்ஷு’ என்பதற்கு ‘நீ’ அதாவது ‘ஜீவனுக்குள் அந்தாயாமி ரூபமாய் நிற்கும் பரஹ்மம்’ என்பது முக்யாததம். இந்த முக்யாததங்களை தவறித்து விட்டு, இந்த இரண்டு பதங்களும் கேவலம் பரஹ்ம ஸ்வரூபத்தை மாதரம் குறிக்கின்றன வென்றும் அந்த ஸ்வ ரூபத்திற்கே ஐக்யம் பரதிபாதிக்கப்படுகின்றது என்று மன்றோ அத்வைதிகள் விவரிக்கிறார்கள்? தவிரவும், இரண்டு பதங்களும் ஸ்வரூபத்தை மாதரம் குறிக்கின்றன வென்று சொல்லும் பக்கத்தில், இரண்டு பதங்களுக்கும் பரவருத்தி மீமித்தம் ஒன்றாகவே

ஸெஷ வஸு ஸுராவொவஸூவந வரக்செ உவ்யாழ-2 வரித்யாமஸு 1
'ஸெனகெது தாத்ய-2 நிஸ்யாஸ நக்சுணா ஷோஷ, ஸொயம் ஷெவஷத்

தவிரவும், தேது உலி எனனும் வாக்யத்தில் தக் (அது) க்ஷு (க்) இந்த இரணடு பதங்களும் தம தம முக்கிய அதந்தத்தைக் குறிக்காமல் நிர்விசேஷமான வஸது வின் ஸவருபத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றன' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், பதங்களின் முக்யமான அதந்தத்தை தயஜிப்பதான தோஷம் பரஸங்கிக்ஷம். 'இரணடும் ஒன்று என்று சொல்வதே வாக்யத்தின் கருத்தானதால், முக்யாதந்தத்தை தயஜிப்பது எனனும் லக்ஷணை இவ்விடத்தில் தோஷமாகாது. எப்படியானால், ஸொயம் ஷெவஷத் (அந

ஏற்படுகிறபடியால் ஸாமாநாஹிகரணம் லக்ஷணத்திற்கு ஹாஸ்யம் ஸம்பவிக்ஷம். இவ்விடத்தில் இந்த இரணடு தோஷங்களையும் எடுத்துச் சொல்லி நிர்விசேஷ வஸது விநித்யைத் தூஷிக்கிறா.

உவ்யாழ-2வரித்யாம:-ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் முக்யாததம் என்று ஒன்று உண்டு. அந்த அதந்தத்திற்கும் அதைக் குறிக்கும் சபதத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந்தத்தை 'சகதி' என்று சொல்வார்கள் இந்த முக்யாதந்தத்திற்கு எப்பொழுதாவது விரோதம் வருமபோலிருந்தால் அந்த அதந்தத்தை தயஜித்து அந்த முக்யாதந்தஸம்பந்தமான மற்றொரு அதந்தத்தைச் சொல்வது கூடும். அப்படி எவ்வித விரோதமும் வாராமலிருக்கும் இடங்களில் முக்யாதந்தத்தை தயஜிப்பது தோஷமே ஆகும் 'மம்மாயா வொஷ: (கங்கையில் இடைச்சேரி) எனனும் வாக்யத்தில் நதியில் இடைச்சேரி இருப்பது அவங்கத் மாகையால் முக்யாதந்தமான நதி என்பதற்கு விரோதம் ஸம்பவிக்ஷிதது. அந்த விரோதத்தைப் பரிஹாரம் செய்யும் பொருட்டுக் 'கங்கை' எனனும் பதத்திற்குள்ள நதி எனனும் முக்யாதந்தத்தை தயஜித்து, அந்த நதியுடன் ஸம்பந்தப் பட்டிருக்கும் கரையை அது போதிக்கின்றது என்று நாம் சொல்லுகிறோம். விரோதம் வாராமலிருந்தால் அந்த முக்யாதந்தத்தை விடுவது தோஷமேயாகும். பரகருதத்தில் முக்யாதந்தத்திற்கு எவ்வித விரோதமும் வரவில்லையாதலால், அதை தயஜிப்பது தோஷமே என்பது ஸூபாவ்யகாரருடைய தீதபாயம், இந்த முக்யாதந்தத்தின் பரித்யாகத்தை 'லக்ஷணை' என்று சொல்வார்கள்.

ஸெனகெது தாத்ய-2 நிஸ்யாஸ நக்சுணா ஷோஷ:-முக்யாதந்தத்திற்கு விரோதம் வாராமல் இருந்தால் லக்ஷணை சொல்வது தோஷமே என்பதை அத்வைதிகளும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், பரகருதத்தில்

உதி வசு ; யயா ஸொரயிததித் ததுஷெந டெபரானா காநானா ஸம்
ஸம்யிவாஸம்ஷு: பூதீயதெ, உடிம் பரஸெந அ ஸஹிஹிததெபா வத-
பாநகாநு ஸம்ஸம்யீ, தயொ ஸாபாநாயி காநனெந நெகஸி, தத்
நெகஸி ய-மவயிராஸுடெபரகாநு ஸம்ஸம்யிதயா பூதீதி ந-டி யடத

நத தேவத்தனே இவன்) எனனுமிடத்தில் அது தோஷமாகவிலையோ. இதில்,
தசி (அநத) எனனும் சப்தத்தால் மற்றொரு ஸதலம் மற்றொரு காலம் இவைகளு
டன் ஸம்பநதம் பெற்றிருக்கும் மதுஷயன குறிக்கப்படுகிறது; உடிடி (இநத) எனனும்
சப்தத்தால் ஸமீபத்தில் இருக்கும் ஸதலம் நிகழும் காலம் இவைகளுடன் ஸம்பநதம்
பெற்றிருக்கும் மதுஷயன குறிக்கப்படுகிறது, அநச சப்தங்கள் இரண்டுகூடும் ஸாமா
நாதீகரணம் சொல்லப்பட்டிருப்பதால் அம்மதுஷயங்களுக்கு ஐக்யம் குறிக்கப்படுகி
றது, ஆனால், ஒரே காலத்தில் ஒருவனுக்கே வெவ்வேறு ஸதலங்களுடனும் வெவ்வேறு
காலத்துடனும் ஸம்பநதம் நோந்திருப்பதாகச் சொல்வது அஸங்கதமாதலால், இரண்டு

விரோதம் வருகின்றது என்பதே அவர்களுடைய அபிப்பிராயம். எப்படி யெனில்.
'ஐக்யத்துக்குக் காரணமாக இருப்பது ஒரு நாமம், ஜீவனுக்கு அநதாயாமியாக இரு
பது வேறொரு நாமம், மூதல நாமத்துடன் கூடிய நாமம் இரண்டாவது நாமத்துடன்
கூடிய நாமமே என்று, வெவ்வேறு விசேஷணங்களுடன் கூடிய அநதத் நாமங்கள்
இரண்டுகூடும் ஐக்யம் சொல்வது பொருந்தாதன்றோ? நாமம் ஒன்றாக இருந்தபோதிலும்,
வெவ்வேறு நாமங்களுடன் கூடியிருப்பதாக நாம் அதை கரணிக்கிறபடியால் அவை வெவ்
வேறாகவே தோன்றவேண்டுமே, ஆகையால் ஐக்யம் சொல்லும் தாத்பாயத்தக்கு அது
விரோதீகமும்' எனபது தான் அவர்களுடைய வாதம். 'தத் லலி' எனனும் வாக்யம்
ஐக்யம்சொல்வதைத் தாத்பாயமாகக் கொண்டிருக்கிறபடியால், அநதத் தாத்பாயத்துக்கு ஒத்து
வரும் அநதத்தையே 'தசி' 'ஸுடி'என்னும் பதங்களுக்கு நாம் கொள்ளவேண்டுமென
றும், எவ்வித விசேஷணமும் இல்லாத பரஹ்ம் ஸ்வரூபத்தை மாத்ரம் அவை குறிக்கி
றன வென்று சொல்வதே அபபடி ஒத்துவரும் அநதமென்றும் அவர்கள் சொல்லுகி
றார்கள்.

ஸொரயம் டெவஷத் உதி வசு—அதற்கு தருஷ்டாநதமாக 'ஸொரயம்
டெவஷத்' என்னும் வாக்யத்தை அவர்கள் உதாஹரிக்கிறார்கள். 'அநதத் தேவத்த
னே இவன்' என்று சொல்லும் இடத்தில் தேவத்ததனுடைய ஸ்வரூபத்திற்கு மாத்ரம்
ஐக்யம் சொல்லக்கூடும் தவிர, 'பூவம் ஒரு இடத்தில் காணப்பட்டான்' எனனும்
விசேஷணத்துடன் கூடிய தேவத்ததனுக்கும் 'இப்பொழுது இவ்விடத்தில் காணப்படு
கின்றான்' எனனும் விசேஷணத்துடன் கூடிய தேவத்ததனுக்கும் ஐக்யம் சொல்வது

ஐதி உயொரவி வடியொ: ஸ்ரூவஜாஞ்சாவஸூராவநவரக்ஷம் ஸ்ரூவ
வஸூ நெகூம் ப்ருதிவாஜிதெ' ஐதி ஐ நெநெததெவடி ! ஸொர்யம்
தெவடிதூ ஐதிஞ்சாவி நுகூணாமயொ ந விஜிதெ, விநொயாஹாஸி!
வனகஸூ ஹித வதூஜாந சூயா உயஸம்ஸயொ ந விராட்டி, தெயா

பதங்களும் அநந்தத் தேச கால ஸம்பந்தத்தை தய்ஜிதது விட்டு வஸதுவின் ஸவருப
த்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றன வென்றும், அநத் ஸவருபத்திற்கே ஐக்யம் சொல்லப்படுகி
ன்றதென்றும் நாம் கரஹிக்கவேண்டும். அம்மாதிரியே ததூஜிவரி என்னும் வாகடத
திலும்' என்று சொல்லலாமோ வென்னில், அது யுகதமன்று ஸொர்யம் தெவடிதூ
(அநத்த தேவத்ததென இவன்) என்னும் இடத்திலும் லக்ஷணை எனப்பேத இல்லை, முக்யபாத
தங்களுக்கு விரோதம் இல்லாததால் ஒரே வஸதுவுக்குச் சென்ற காலம் நிகழ்காலம் என
னும் பேதத்தைக்கொண்டு இரண்டு காரியங்களின் ஸம்பந்தம் ஏற்படுவது வீருத்த

ஸாந்யமில்லை. ஆகையால் 'அவன்' 'இவன்' என்னும் பதங்களுக்கு லக்ஷணை
சொல்லி, அவை தேவத்ததனுடைய ஸவருபத்தை மாத்ரம் குறிக்கின்றனவென்று
சொல்லவேண்டும். இப்படியே பார்க்கத்ததிலும். இதுதான் அடிவாழ்க்கையின் மது.

நெததெவடி—இந்த வாதத்திற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகார பரிஹாரம் சொல்லுகிறார்.
தருஷ்டாந்தத்திலும் லக்ஷணை சொல்ல வேண்டிய தில்லை. எந்த விரோதம்
வருமென்று அதிசங்கிக்கப்படுகிறதோ அது கால பேதத்தால் பரிஹாரம் அடைந்து விடு
கிறது. ஒரே வஸதுவுக்கு இரண்டு தேச ஸம்பந்தம் காலபேதத்தால் வீருத்தம் காது
என்பது ஸபஷ்டம். அம்மாதிரியே இரண்டு காலங்களின் ஸம்பந்தமும் வீருத்தமாக
மாட்டாது. நாம் வஸதுவுக்கு லக்ஷணைத் தனமையை ஒத்துக் கொள்ளவில்லை.
இந்த லக்ஷணையில் இருக்கும் வஸது அடுத்த லக்ஷணையில் இல்லை என்று கொள்கை
கொண்டவர்களே ஒரே வஸதுவுக்கு இரண்டு கால ஸம்பந்தம் வீருத்தமென்று
சொல்வார்களா? நாம் ஒருவரும் அவ்வித கொள்கை கொண்டவரல்ல.

நுகூணாமயொ ந விஜிதெ—லக்ஷணையின் கந்தமும இல்லை. அதாவது—
இரண்டு பதங்களுள் ஒன்றுக்கும் லக்ஷணை சொல்லவேண்டாம் என்பது தாத்பரியம்

சூயா உய ஸம்ஸயொ ந விராட்டி—இரண்டு காரியங்களின் ஸம்பந்த
மும வீருத்தமன்று காரியங்களின் ஸம்பந்தமாவது—ஸத்யத்தில் இருப்பது ஒரு
காரியம், 'ஒரு வஸது பூர்வம் ஒரு ஸத்யத்தில் இருந்து பிறகு மற்றொரு
ஸத்யத்தில் இருக்கின்றது' என்னும் இடத்தில், அநத் வஸதுவுக்கு இரண்டு காரியம்

ஊரஸ்தி ஹுதா, ஸஹிஹிதஸுஸ்தி வ-த-தெ, சுதொ ஹுத வத-தாந க்ர-யாஅய ஸம்ஸ்யிதயா வெனக்யுபு திவாஅநஹிர-ஹு ! ஸுஸாஅய விரொயஸு காஹு ஹெதெந வரிஹுத: ! ஹக்ஷணாயாஅவி ந அயொரவி வஹொ ஹுக்ஷணாஹாஹுயபாடி, ஹனகெ நெநவ ஹக்ஷி தெந விரொய வரிஹாராக் ! ஹக்ஷணாஹாவ ஹவொக்து, ஸுஸாஹா ஸம்ஸ்யிதயா ஹுதஸெஸ்யவ சுநயுஸுஸ ஸம்ஸ்யிதயா வத-தாநக்யா விரொயாக் ! ஹவ உத்ராஅவி ஜமதூரண ஹுதஸெஸ்யவ வரஸ்யு

மனறு தருஷ்டாந்தத்தில், மறறெரு ஸதலத்தில் இருந்தது என்பது ஒரு கரியை, ஸமீபித ஸதலத்தில் இருப்பது மறறெரு கரியை ஆனால் இவைகளுள் முதல கரியை யானது சென்ற காலத்தைத் தழுவி யுள்ளது, இரண்டாவது நிகழ் காலத்தைத் தழுவி யுள்ளது, ஆகையால் இந்த இரண்டு கரியைகளுடனும் ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டதாகச் சொல்லி வஸதுகளுக்கு ஐக்யத்தைப் பரிதிபாதிப்பதில் எவ்வித விரோதமும் இல்லை. இரண்டு ஸதல ஸம்பந்தத்தால் பரஸங்குகம விரோதமும் வெவ்வேறு காலங்களில் அந்த ஸம்பந்தம் ஏற்பட்டது என்பதால் பரிஹரிக்ஷப்பட்டதாகிறது. (ஆகையால் இவ்விடத்தில் லக்ஷணமே இல்லை.) அப்படி லக்ஷண சொன்ன போதிலும் இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷண சொல்லவேண்டுமெனில், ஒரு பதத்திற்கு லக்ஷண சொல்லவேண்டியே விரோதம் பரிஹரிக்ஷப்பட்டதாகிவிடும். லக்ஷணமே இல்லை என்பது தான் நமமால் சொல்லப்பட்டது, சென்ற காலத்தில் ஏற்பட்ட ஒரு தேச ஸம்பந்தத்திற்கும் நிகழ்காலத்தில் ஏற்படும் மறறெரு தேச ஸம்பந்தத்திற்கும் விரோதமில்லையென்றே? இரமாதிரியே பரகருத்ததிலும், ஜகத்காரணமாக இருக்கும் பர பரஹமத

ளின் ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுகின்றது. இப்படிச் சொல்லத்தில் என்ன விரோதம் ஸம்பவிக்ஷக கூடும்? இரண்டு கரியைகளின் ஸம்பந்தம் வெவ்வேறு காலத்தில் நோக்கற்படியால் எவ்வித விரோதத்திற்கும் அவகாசம் இல்லை.

ஹக்ஷணாயாஅவி—‘லக்ஷண சொல்வது நமக்கு அநபீதம், அப்படி லக்ஷண சொன்னபோதிலும் இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷண சொல்வது பெரிய தோஷமே ஆகும்’ என்பது இந்த வாக்யத்தின் கருத்து

ஹவஉத்ராஅவி—தருஷ்டாந்தத்தில், லக்ஷண சொல்லுமளவு முக்யாதத்திற்கு எவ்வித விரோதமும் நேரவில்லை என்பதை நிரூபித்துவிட்டு, பரகருத்ததிலும் விரோதத்திற்கு அவகாசமில்லை என்பதை நிரூபிக்கிறார் ‘தக்’ (அது) என்பதற்கு ஜகத்காரணமாயுள்ள பரஹமம் முக்யாததம் என்பதில் எவ்வித ஆக்ஷேபமும் இல்லை. ஆனால் க்யு (நீ) என்பதற்கு ஜ்வாந்த்யாமியான பரஹ்மம் எப்படி முக்யாததமாகும்?

ஸ்ரஹணோ ஜீவானுயோகிதயா ஜீவாத்ஸ்வவிருஷிதி ப்ரதிபாதிதே !
யயோ ஹுதயொரெவ ஹி அபொ ரெக்யம் ஸாஜாநாயிகரணேந ப்ரதீ
யதெ ; ததூரித்யாமெந ஸ்ரூவொஹெநேக்யம் ந ஸாஜாநாயிகர
ணோம-ஃ ! ஹிந ப்ரவ்ரத்திநிதிதூநாம் மஹாநா நெகஷிந்யெ-ஃ வ்ரத்தி

திற்கே, அந்த ப்ரஹ்ம ஜீவனுள் அந்தாயாமியாக இருப்பதால் ஜீவாத்மத் தன்மை
சொல்வது விருத்தம் என்று என்று நமமால் பரிபாதிக்கப்படுகின்றது. உள்ளபடி இருக்
கும் விசேஷணங்களுடன் கூடிய இரண்டு வஸ்துக்களின் ஐக்யத்தை ஸாமநாதிகரண
யம் குறிக்குமே தவிர, அந்த விசேஷணங்களைடெல்லாம் தபஜிததுவிட்டு வஸ்து ஸ்வ
ரூபத்திற்கு மாத்ரம் ஐக்யத்தைப் போதிப்பது ஸாமநாதிகரணயத்தின் அாத்மகாது.
ஸாமநாதிகரணயத்தின் அாத்மத்தை அறிந்தவர்கள், வெவ்வேறான பரவருத்தி நிமித்த

என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்கக்கூடும். சரீர சரீரிபாவததாலே அதை முக்யாத்மமாகக்
கொள்ளலாமென்பது அதற்கு ஸமாநாமம். இந்த முக்யாத்மத்திற்கு எவ்வித விரோதமும்
இல்லை. ஜகத்காரணபூதமான பரஹ்மத்திற்கும் ஜீவனுக்கும் ஐக்யம் சொல்வதன் தாத்
பாயமும் இதுவே. இந்த அாத்மத்தைத்தான் 'ஜீவானுயோகிதயா ஜீவாத்ஸ்வ
விருஷி' என்பதால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இவ்விடத்தில் வளக்கியிருக்கிறார்.

யயோ ஹுதயொரெவ ஹி—தவிரவும், 'தக்' 'க்ஷ' இரண்டு
பதங்களாலும் கேவலம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் மாத்ரம் கரணிக்கப்படுவதாக நாம் சொன்னால்,
இரண்டுமே பாயய பதங்கள் ஆகிவிடுமென்றே? அப்பொழுது, அவைகளால் குறிக்கப்படும்
ஒரே வஸ்துவுக்கு ஐக்யம் சொல்வது என்பது வ்யாதத்மே ஐக்யம் சொல்வது எப்
பொழுது ஸங்கதமாகுமென்றால், ஒரு வஸ்துவுக்கு விசேஷணச் சத்தில் பேதம் ஏறட்டு
அந்தப் பேதத்தைக்கொண்டு வஸ்துவும் பிரதமோ என்று சங்கை ஏற்படும்பொழுது
விசேஷணமசத்தில் பேதம் இருந்தபோதிலும் விசேஷயத்தில் எவ்வித பேதமும் இல்லை
யென்று ஐக்யம் சொல்வதுதான் பொருந்தும். அதாவது—வேறுபட்டிருக்கும் பர
வருத்தி நிமித்தங்களை தயஜிததுவிட்டு ஐக்யம் சொல்ல யதரிப்பது வீண என்று
சொன்னதாயிற்று. இதைத் தான் ஸாமநாதிகரணய லக்ஷண ஹாநி ரூபமான
தோஷ மென்று இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார் 'யயோஹுதயொ:' என்ப
தற்கு எந்த விசேஷணங்களுடன் கூடிய' என்பது பொருள். 'ததூரித்யா
மெந' என்பதற்கு 'அந்த விசேஷணங்களைப் பரிதயஜிதது' என்பது அாத்மம்.
பரகருத்தில், விசேஷயம் கிற ப்ரஹ்மத்திற்கு, ஜகத்காரணமாயிருப்பது ஒரு விசேஷ
ணம் ஜீவாநாயாமியாயிருப்பது மற்றொரு விசேஷணம். இந்த விசேஷணங்கள் இரண்டு

ஸ்ரீமாத்மாநாயகாரணத்தி லி ததிலி: | தயா ஹுதயொரெ வெவெக்யம் ஸா வாழிதலிஸாஸி: |

உவகூபி விரொய்யு-வ ஸஹார வாக்ய தாது-2 நிபுயஸு ந

தங்களுடைய சபதங்களுக்கன்றே ஒரே வஸதுவைக் குறிக்கும்பொழுது ஸ மாநாதீ கரணயத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்? அப்படிப்பட்ட ஸாமாநாதீகரணயமே நமமால் இவ விடத்தில் ப்ரதிபாதம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

உவகூபி.....ஸ்ரீமூண:—தவிரவும், ஆரம்பத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஆரத்தத்திற்கு விருத்தமாக, முடிவில் வரும் வாக்யங்களுக்குத் தாதபாய நிச்சயம் செய் வது பொருந்தாது ஆரம்பத்தில், “தவெஷித ப்ரஹ்மஸூத்ரம்” [அது ஸங்கல்பித்

ம வெவவேறே ‘அப்படி வெவவேறான விசேஷணங்களுடன் கூடியிருக்கும் பரஹ் மம் ஒன்றே’ எனனும் ஐக்யமே இவவிடத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இப்படிச் சொல்லவது த”ன ஸாமாநாதீகரணயத்தின் லக்ஷணத்திற்குப் பொருந்தும் என்பது கருத்தது

விஸ்வரூபத்தி நிமித்தாதா—இந்த வாக்யம் ஸாம ந தீகரணயத்தின் லக்ஷ ணத்தைச் சொல்கின்றது. ஒரு சபதம் ஒரு வஸதுவைக் குறிக்கின்றது என்பது அந்தச் சபதத்திற்கு ‘பரவருத்தி’ என்று சொல்லப்படும். அப்படிக் குறிப் பதற்கு இந்தச் சபதத்தாற் சொல்லப்படும் அந்த வஸதுவின அஸாதாரண தர்மம் காரணம், அது ‘பரவருத்தி நிமித்தம்’ என்று சொல்லப்படும் அந்தக் க ரணங்கள், வெவவேறாக இருந்தால அந்தச் சபதங்கள் ‘பிரபரவருத்தி நிமித்தங்கள்’ என்று சொல் லப்படும். அப்படிப்பட்ட இரண்டு சபதங்கள் ஒரே பொருளை அவகாவித்தது நின்றால் அப்பொழுது அந்தச் சபதங்களுக்கு ஸாமாநாதீகரணயம் ஏற்படும் என்பது லக்ஷணவாக யத்தின் ஆரத்தம். ‘நீனொ வ்யடி?’ எனனும் இடத்தில் ‘நீயு’ எனனும் சபதத்திற்கு நீலநுபம் பரவருத்தி நிமித்தம்; ‘வ்யடி?’ எனனும் சப்தத்திற்கு கூடதவம் பரவருத்தி நிமித்தம். இந்த நிமித்தங்கள் இரண்டும் பிரநங்கள்; அப்படிப் பிரநங்களான பரவருத்தி நிமித்தங்களுடன் அந்தச் சபதங்கள் இரண்டும் ‘சூடம்’ எனனும் ஒரே பொருளைக் குறித்துக்கொண்டு நிற்கிறபடியால், அந்தச் சபதங்களுக்கு ஸாமாநாதீகரணயம் சொல் லப்படுகின்றது; இரமாதிரியே ‘தக்ஷி’ எனனும் இடத்திலும்.

உவகூபி—இது வரையில் ஸாமாநாதீகரணய லக்ஷணத்தின் ஹாஸி ஸம்பவிக கின்றது எனனும் தூஷணம் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது, மற்வொரு தூஷணத்தை ஸங்க்ரஹமாக பரஸதாஸிக்ருா. அது எனனவென்றால் ‘இந்த ஸத் வித்யை, உபகர மத்தில், பரஹ்மத்தை ஸதய ஸங்கல்பதவம் முதலிய விசேஷணங்களுடன் கூடியது’ என்று பரஸதாஸித்து விட்டு, உபஸம்ஹாரத்தில் அந்த பரஹ்மம் அவித்யைக்கு ஆசரய மாகிறது என்று சொல்லுகிறது என்று விவரணம் செய்தால் அது முன் பின் விரோத மாகுமே’ என்பது தான்.

வடதெ! உவகூலெ ஹி “ ததெடிசுத்த வஹ-ஸூஜா” உத்யாழிநா
ஸத்யஸங்கஸூகஸம் ஜமதெக காரணக்ஷ பவஹ-கூழ் ; ததிரொயி அ சுவி
ஈஜாபுயக்ஷாழி ஸஹுணா : ।

சுவி அ சய-லெடி ததம்ஸம-3 விபெரஷ் பெபாயநகரத் வடி

தது ‘நான பஹ-வாகக் கடவேன’ என்று முதலான வாக்யங்களால் பரஹமத்திற்கு
ஸத்ய ஸங்கஸபததனமையும் ஜகத் முழுவதற்கும் ஒரே காரணமாக இருக்கும் தனமை
யும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ‘பரஹமம் அவிதமையக்கு அச்சரயமாக இருக்கின்றது’
இத்யாதியாகச் சொல்வதெல்லாம் அதற்கு விருத்தமன்றோ ?

சுவி அ..... ..வாக்யஸூஜ-மேலும, ‘எவ்வித விசேஷமும் இல்லாமல்
ஒரு வஸது உண்டு’ என்று சொல்வதற்குச் சபதம் பரமாணமாகமாட்டாது ஏனென

ததெடிசுத்த— அந்த பரஹமம் ஸங்கஸபித்தது, இதனால் அதன் ஸத்யஸங்கஸ
பதவம் வெளியிடப்படுகின்றது. வஹ-ஸூஜா-பஹ-வாகக் கடவேன. இதனால் ஜக
தேக காரணதவம் சொல்லப்படுகின்றது. அப்படிப்பட்ட பரஹமம் நிர்விசேஷ சிநமாத்ர
மாக இருந்துகொண்டு ஸதஸ்தநிர்வாசபையான அநாதயவீதயையால் மறைக்கப்பட்ட ஸவ
ரூபத்தை உடையதாய் பரமித்துத் தன்னிடத்தில் நாநாதவத்தைப் பார்க்கின்றது என்று
சொல்வது பொருந்தமோ? பொருந்தாதாகையால் அப்படி ஆததம் சொல்வது பிசுரு
எனபது தான் பரகருத் தூஷணம்.

ஆஹத்ய, நிர்விசேஷ வஸது விதிக்கரு நாலு தூஷணங்கள் சொல்லப்பட
டன.—(1) பரகருத்தத்தைப் பராமாசிக்கும் ‘தத்’ எனலும் சபதத்தால் அறியப்படும்
குண கணங்கள் பாதிக்கப் படுகின்றன, (2) இரண்டு பதங்களுக்கும் லக்ஷணை சொல்லும்
தோஷம், (3) ஸாமாநாதிகரணய லக்ஷணத்தின் ஹாமி, (4) உபகரம் விரோதம்.

சுவி அ—இனி நிர்விசேஷமாக ஒரு வஸது உண்டு என்பதற்கு ப்ரமாணம்
இல்லை எனபது நிரூபிக்கப்படுகின்றது பரமாணங்களுள் பரத்யக்ஷமும் சப்தமும் பரநா
கங்கள். அதவைதிகள், நிர்விசேஷ வஸது விதிக்கும் பரமாணத்தை நிரூபிப்பதில்,
பரத்யக்ஷ பரமாணத்தைக் காட்டிலும் சபத பரமாணத்திற்கு பராவயம் சொல்லுகிறா
கள். அந்தக் காரணத்தினால், அந்தச் சபதபரமாணத்தை ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் இவ்விடத்தில்
முக்யமாக பாஸதாலிக்கிறார் தவிரவும், சபத பரமாணம் பரஹமத்தை ஸவிசேஷமாகவே
அதிகசயத்துடன் போதிக்கின்றது எனபது ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம்.

இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் நிரூபணம் பின்வருமாறு காணப்படுகின்றது —
சபதம் எனபது பதநுபமாவும் வாக்யநுபமாவும் பரவருத்திக்கின்றது. பததவம் என
பது பரகருதி (பகுதி) பரத்யயம் (விருதி) இவைகளின் சோக்கையால் ஏற்படுகின்றது.
பரகருதி பரத்யயங்களுக்கு ஆததப்பேதம் உண்டாகையால், அவைகளின் யோகத்தால்

வாக்ய ஸ்ரூவதா ருஸ்யப்ராண லாவஸ்ய ஸஷஸ்ய நிவி-ஸெஷ வஸ்து-
 பொயநா ஸேஷ-ஹ நிவி-ஸெஷ வஸ்து-நி ஸஷ-ப்ராணாஃ ! நிவி-
 ஸெஷ உத்யோஹிஸஷாஸ்து-கெநசி சிஸெஷெண விஸிஷதயா சவமதஸ்ய

ரூல, சபதம் எனபது பதம் வாக்யம் இவைகளின் ஸவரூபத்தால் பரமாணம் பெற்றதா
 கின்றது, பதங்களின் ஸவரூபம் (பரகருதி பரதயங்களின் வழியாக) வெவ்வேறு அாத
 நங்களைப் போதிப்பதால் ஏற்படுகின்றது, வாக்யங்களின் ஸவரூபமும் அப்படிப்பட்ட
 அநேக பதங்களின் அாதநங்களுண்டு சேரும் விசேஷத்தைப் போதிப்பதால் ஏற்படு
 கின்றது இப்படிப்பட்ட பதவாக்ய ஸவரூபத்தால் பரமாணம் பெற்றுள்ள சபதம் எவ
 வித்ததிலும் நிர்விசேஷமான வஸ்துவைப் போதிக்கமாட்டாதாகையால் நிர்விசேஷ வஸ
 துவை ஸாதிப்பதற்குச் சபதம் பரமாணமாகுமென்று சொல்வது ஸாந்யமில்லை 'நிர்விசே
 ஷம்' எனபது முதலான சபதங்களோ வென்றால், 'சிறசில விசேஷங்களுடன் கூடின

ஏற்படும் பதம் விசேஷங்களுடன் கூடிய அாதத்தையே பரதிபாதிக்கவேண்டும் இவ
 வாறு பதங்களே ஸவிசேஷ பதங்களானால், அம்மாதிரியான பதங்களின் கூட்டமாகிற
 வாக்யத்திற்கு ஸவிசேஷபரதவம் உண்டு எனபதைச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?
 ஆகையால் பத வாக்ய ரூபமாயுள்ள சபதம் நிர்விசேஷ வஸ்துவை ஸாதிப்பதில் ப்ர
 மாணமாகமாட்டது, பரத்யுத, ஸவிசேஷ வஸ்துவையே ஸாதிசயமாக ஸாதிக்கும்.

சுய-ஸெஷதத்வம்-ஸெஷ-ஸெஷ பொயநகரத வடிவாக்ய ஸ்ரூவி
 வதாருஸ்யப்ராண லாவஸ்ய-இதைப் பின் வருமாறு பிரிக்கவேண்டும்.—'சுய-ஸெ
 ஷெஷ-பொயநகரத வடிவாக்ய ஸ்ரூவிவதா ருஸ்யப்ராண லாவஸ்ய' 'சுய-ஸெஷ-ஸெ
 ஷ-ஸெஷ-பொயநகரதவாக்ய ஸ்ரூவிவதா ருஸ்யப்ராண லாவஸ்ய' 'அாதந்
 பேத போநந்ததால் ஏற்படுவது பதஸவரூபம், அநத அாதந் ஸமஸாக விசேஷ போந்
 நந்ததால் ஏற்படுவது வாக்ய ஸபரூபம், அம்மாதிரியான பத வாக்ய ரூபங்களாலேயே
 சபதத்திற்குப் போதக்கவம் ஏற்படுகின்றது 'ப்ராணலாவ' எனபதற்குப் போதக்க
 வம் எனபது பொருள்

ஸவிசேஷம் நிர்விசேஷம் எனபவைகளிலுள்ள விசேஷசபதத்தின் அாதத்தை இவ
 விடத்தில் சற்று விசாரித்தால் நிர்விசேஷமான வஸ்து பரமாணருநயமெனபது விளங்கும்.
 'வெண்மையான வஸ்தரம்' எனபதில் 'வெண்மை' எனபது நாமம், 'வஸ்தரம்' எனபது
 நாம். இவ்விடத்தில் 'வெண்மை' எனபது கறுப்பு வஸ்தரத்திலிருந்து இநத வஸ்தர
 தைக் வயாவருத்திக்கிற-டியால், அது வயாவாததகம் ஆகின்றது. அதாவது அது ஒரு
 விசேஷம் என்று சொன்னது ஆயிற்று. நாமத்தால் நாம் ஸவிசேஷமாவதற்கு
 இது உதாஹரணம். நாமியால் நாமமும் ஸவிசேஷமாகும், 'வஸ்தரம்' எனனும்
 நாம், தன்னை ஆசரயித்திருக்கும் 'வெண்மை' எனனும் நாமத்தை மற்றொரு
 பொருளாகிற காகிதம் முதலானவற்றை ஆசரயித்திருக்கும் வெண்மையிலிருந்து வயா
 வருத்திக்கற்படியால், அநதத் நாமியும் வயாவாததகமாக (அதாவது, விசேஷமாக) ஆகின்

வஸு--நொ வஸு னுராவமத விஸெஷ நிஷேயகதயா ஸொயகா, உத்
ரயா தெஷாநி நவஸொயகக்ஷ வெ, ப்ரசுதி ப்ரத்யரூபெண வடி

தாகத் தென்படும் ஒரு உஸ்துவககு மஹெரு வஸ்துவில் தென்படும் வேறுவ்சேஷந
கள இல்லே' எனபதை மாதரம போதிக்கின்றன. இல்லாவிடில் அவைகளுக்கு போதிக
கும் தனமையே ஸமபவியாமற் போயவிடும், ஏனென்றால் ஸமஸத் பதங்களுக்கும் பர
கருதி (பகுதி) பரதயயம் (விசுதி) இவைகளின் வழியாக அநேக விசேஷங்களைத் தோற்று
விககும் தனமை ஸமபவிக்கினதனனே? ஸமஸத் வாக்யங்களுக்கும் அநேக பதந

ந்து இவவிதம் நாமத்தால் நாமி ஸவிசேஷமாகவும், நாமியால் நாமமும் ஸவிசேஷமா
கவும் இருக்கின்றன ஒவ்வொரு பதார்த்தமும் மஹெருனதுக்குத் நாமமாகவாவது நாமி
யாகவாவது இருக்கவேண்டுமாதலால், ஸவிசேஷமாக அல்லாத வஸ்து (அதாவது—நிர்
விசேஷமாக இருக்கும் உஸ்து) பரமாண ரூபமே ஆகுமனனே?

நிவிடஸெஷ உத்தாதி ஸ்வாஸி—‘நிர்விசேஷமாக ஒரு வஸ்து உண்டு
என்பதற்குச் சபதம் பரமாணமாக மாட்டாது என்று சொல்லக்கூடுமோ? ‘நிர்விசேஷம்’
என்னும் சப்தமே அதற்கு பரமாணமாகாதோ?’ எனனில், அது பரமாணமாக மாட்
டாது என்கிறா. ‘நிர்விசேஷம்’ எனபதற்குச் ‘சிற்சில விசேஷங்களற்ற’ என்று
பொருள் கொள்வதே நியாயத்திற்கு ஒத்ததாகும். ஏனென்றால், ‘நிர்விசேஷம்’ என்
னும் சபதம் ஒரு பரதயயத்துடன் கூடியதாகவும் மஹெரு பதத்துடன் சேர்ந்துமனனே
அாதந்ததைப் போதிப்பிக்கின்றது? ஆகையால், அந்த பரதயயம் அந்த மஹெரு பதத்
துடன் சேர்க்கை இவைகளால் ஏற்படும் விசேஷங்களுடன் கூடியதாகவே அதன் போத்
நம் இருக்கவேண்டுமே தவிர, ‘எவவித விசேஷமும் அற்றது’ என்பது அதன் போத்
நமாக மாட்டாது. ஆகையால், ‘நிர்விசேஷம்’ முதலிய சபதங்களை சிற்சில விசேஷங்ளை
மாதரம நிஷேதிக்கின்றன, எகல விசேஷங்களையும் நிஷேதிக்கமாட்டா எனநே
நாம க்ரஹிக்கவேண்டுமே தவிரவும், கீழ்ச சொல்லியபடி நாமம் நாமி எல்லாம்
வ்யாவாததகமாகக் கூடுமானால், நிர்விசேஷ சபதம் ஸமஸத் விசேஷ நிஷேத்
பரம என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், நாமியாக இருக்கும் பரஹமமும் நிஷேத்த
மாகிவிடுமனனே? [அதாவது—நிர்விசேஷம் எனபது ஸமஸத் விசேஷந
களையும் நிஷேதிக்கின்றது என்றால், ஸமஸத் வ்யாவாததகங்களையும் நிஷேதிக்கி
னதது என்று சொன்னதாயிற்று. பரஹமமும் தன்னைத் தவிர்த்த மற்றவைகளைக்
குறித்து வ்யாவாததகமாகையால் அதுவும் நிஷேதிக்கப்பட்டதாகிவிடும்.]

உதாரயா தெஷாநி நவ ஸொயகக்ஷவெ—நிர்விசேஷம் என்னும் சப்தத்
திற்கும் அதைப் போன்ற மற்றைச் சபதங்களுக்கும் கீழ்ச சொல்லியபடி சிற்சில விசேஷ
நிஷேத்பரமாக அாதம் செய்யாமல், ‘எவவித விசேஷமும்ற்ற’ என்று அாதம் செய்யும்
பக்ஷத்தில், அவை ஒன்றையும் போதிக்காமலே நின்றவிடுமபடி ஸமபவிக்கும்,
ஏனென்றால், பரகருதி பரதயயங்களுடன் கூடிய பதங்களுக்கு அவைகளின்

நிரஸூனே , ஸடுஷஷ- விஸெஷேஷ- நிவ்ருதேஷ- வஸூ-பா-கு- உந
வஹீனம் ஸ்யாபு-காஸம் ஸுத ஸாவாவதிஷுதே' உதி ! நெததேஷு !
கௌ ஸடுஷந ததுஷ- நிஷு-பு-தது- விஸெஷா நிரஸூனே ? ஜ்

விசேஷங்களும் இம்மாதிரி நிவ்ருத்திப்பிக்கப்பட்டுப் போயவிட்டால், கேவலம் ஒரு வஸது மாதிரி 'எவ்வித விசேஷங்களாலும் குறிக்கப்படாமலும் ஸவயம் பரகாசமாகவும் மஹை எவ்வித பரமாணதையும் சாரநிராமலும் நிறகுமன்றோ?' என்று சொல்ல லாமோ வென்னில, அதுவும் அப்படியன்று. ஒரு வஸதுவிலிருந்து விசேஷங்களை விலக்கவேண்டுமானால், அந்த வஸதுவை ஒரு சபத்தால் நிரத்தேசித்தே அவ்விசேஷங் களை விலக்கவேண்டுமன்றோ? பரகருத்தில் பரஹமமாகி வஸதுவை என்ன சபத் தால் நிரத்தேசித்தது அதிலுள்ள விசேஷங்களை விலக்குகிறீர்கள்? கேவலம் ஜ்ஞபதி

‘தது-பராம விஸெஷா’—என்பதற்கு அதில் ஆரோபிக்கப்படும் விசேஷங் கள் என்பது பொருள்.

‘ஸநவ ஹீஷு’—எவ்வித அவச்சேதகமும் இல்லாமல், அதாவது—நிர் விசேஷமாய்.

நெததேஷு—இது முதல், சீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள பூரவபக்ஷத்திற்கு ஸமாநா நம் சொல்லப்படுகிறது ஸமாநாநாவது—வேதாந்த சபதங்களெல்லாம் பரஹ்மத்தின் மீது ஆரோபிக்கப்படும் விசேஷங்களை நிரவிக்ருமபொழுது, பரஹ்மத்தை ஒரு சபத் தால் நிரத்தேசித்தே விசேஷங்களை நிரவிக்ருமபெணடு. அப்படி நிரத்தேசிக்காமல் ஸாமாந்யமாக விசேஷங்களை நிரவிக்ரு பரவருத்தித்தால், ப்ரஹ்மமும் சீழில் உபபாதித் திருக்கிறபடி ஒரு விசேஷமாகிவிட்டால், அதுவும் நிரவிக்ருமபெணடு. அது அநிஷ்ட ம். ‘ஒரு சபத்தால் நிரத்தேசித்தே, விசேஷங்கள் நிரத்தேசிக்கப்படுகின்றன’ என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், எந்தச் சபத்தத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மம் நிரத்தேசிக்கப் படுகின்ற தோ, அந்தச் சபத்தால் சொல்லப்படும் விசேஷங்கள் அநிஷ்டத்தங்களாகவே நிற்கும். ஆகையால் பரஹ்மத்தை எவ்வித விசேஷமும் மறந்து என்று சொல்ல ஸநவப் ப. மாட டாது. தவிரவும், பரஹ்மத்திற்கு ஸவயம் பரகாசத்தன்மையும், அது ஸவிசேஷமாக இருப் பதினாலேயே ஏற்பட வேண்டுமென எந்த வஸதுவானது தன்னுடைய பரகாசத்தால் தன்னைத் தவிர தத் மறநை வஸதுக்களுக்கும் வயவஹார யோக்யதையைக் கொடுக்கின்றதோ அது ஸவ யம் ப்ரகாசம் என்று சொல்லப்படும். அப்படி மறநை வஸதுக்களுடைய வயவஹாரத் திற்கு நேறுதவாயுள்ள ஸவயம் பரகாசத் தன்மையை உடைய பொருள் விசேஷங்களு டன் கூடியதாகவே இருத்தல் வேண்டுமன்றோ? ஆகையால், நிரவிசேஷத் தன்மைக்கு ஸவயம் பரகாசத்வம் உபபநமாக மாட்டாது. ஸவிசேஷத்தன்மைக்கே அது உபபந மாகும் ; இதுதான் ஸமாநாநம்.

விஜாது ஸடுஷந உதி லெஹ ; லொஹி ஸ விஸெஷஸெவ வஸவஸு
ஸதெ, ப்ருகூதி ப்ருத்யபரஹிஸெவ விஸெஷ மஹிதஸ்காஃ । “ ஜ்ஞா
ஸவ ஸொயஸந ” உதி ஸகஸுஃ ஸகத்யஃ க்ரியாவிஸெஷ; க்ரியா
ஜ்ஞா வஜாவத்யஃ ஸ்வாவ விஸெஷஸு ப்ருகூத்யா ஸவமஜெதெ ; ப்ருத்ய
யெந ஹிஸெஷஸுஃ । ஸுத: ஸிஷ்யாவஸெஷத் த்வாவவிஸெஷ விர

(ஜ்ஞாநம்) எனனும் சபதத்தால அதை நிராதேசிக்கிறோம் என்று சொன்னால், அந்தச் சபதமும் (கீழ்சொல்லியபடி) தனது ப்ரகருதி பரத்யயம் இவைகளின் வழியாக விசேஷங்களைத் தோற்றுவிக்கிறபடியால் விசேஷத்தான் கூடிய வஸ்துவை அவஸம் பித்தே நிறகும் ‘ஜ்ஞாபதி’ எனனும் பதம் ‘ஜ்ஞா’ எனனும் நானுவிருந்து நிஷ்பந்நம், அந்தத் நானுவுக்குப் போதிப்பது எனபது பொருள் ஆகையால், அதன் ப்ரகருதி (புகுதி) யினுடைய அாதத்தின் வழியாக, ஒரு காததாவுடன் கூடியதும் ஒரு காமாவுடன் கூடியதுமான ஒரு கரியா விசேஷமும் வேறொரு கரியையை வ்யாவ்ருத்

ஜ்ஞாவிஜாது ஸடுஷந—பரஹம் அநேக சபதங்களால் நிராதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அவைகளுள் ஒன்றான ‘ஜ்ஞாபதி’ (அதாவது—ஜ்ஞாநம்) எனனும் சபதத்தை எடுத்துக்கொண்டு இவ்விடத்தில் விஷயம் உபபாதம் செய்யப்படுகின்றது. இரதச சப்தத்தின் பரகருதி (அதாவது—புகுதி)க்கு ஸவஸொயஸந ‘அறிகிறது’ எனபது பொருள் ஆகும். அந்த அறிகிறது எனபதானது ஒரு காததாவையும் காமாவையும் த்ருவி நிற்கும் ஒரு கரியா விசேஷத்தை அறிவிக்கின்றது. தவிரவும், வேறொரு கரியையிலிருந்து வ்யாவ்ருத்திப்பிக்கும் ஸவபாவ விசேஷத்தையும் அது உடையது. ஆகையால் ப்ரகருதி ஸம்பந்நப்பட்ட வரையில் அந்தச் சப்தத்தால் நிராதேசிக்கப்படும் வஸ்து, ஸவிசேஷமாகவே இருக்கவேண்டும் என்பது நிச்சிதம். இம்மாதிரியே பரத்யயம் ஸம்பந்நப்பட்ட வரையிலும். ப்ரத்யயம் (அதாவது விருதி) லிங்கத்தையும் குறிக்கும், ஒருமை பன்மை எனபதையும் குறிக்கும். அவைகளுள் விசேஷங்களே.

ப்ருத்யெந ஹிஸெஷஸுஃ—‘ஜ்ஞாபதி’ எனபது ஒரு ஜடமான கரியையைக் குறிக்கிறபடியால், அதனுடன் சேர்க்கப்படும் பரத்யயம் எவ்விதம் லிங்கத்தைப் போதிப்பிக்கும்? என்று ஒரு சங்கை ஐரிகக்க கூடும். உண்மையாகவே ஜடமான கரியைக்கு லிங்கம் சொல்வது ஒவ்வாது. ஆனால் இவ்விடத்தில் எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கும் ‘ஜ்ஞாபதி’ எனனும் சப்தம் போல், ‘தேவன்’ ‘ரக்ஷஸன்’ ‘புருஷோத்தமன்’ இதயாதியான சபதங்களும் பரஹ்மத்தை நிராதேசிக்கும் சபதங்களாக எடுத்துக் கொள்ளத் தகுந்தவையாதலால், ‘பரத்யயம் லிங்கத்தைப் போதிக்கின்றது’ என்று சொல்வது அதுபரநமாக மாட்டாது.

ஸுத: ஸிஷ்யாவதி — ஸவதஸவீதந்யைச சொல்லும் விஷயத்திலும்,

ஹே விஜ்ஞேவ ந ஸ்ரீரக் ! சந்நிஸாந ஸ்ஹாவதயா ஹி ஜ்ஞேவ
ஸ்து: விஜ்ஞேவ—அஜ்ஞே !

சுவி அ ஸ்ஹேவ ரூபம் க்ருத் ஸ்வ—ஜா ஸ்ய ஜேவ ப்ரகாஸதே
ஜேக், ந தஸ்மீனந்நி யஜ்ஞாயாஸ: ஸ்வ—ஹவதி ! ந ஹி ரஜ்—ஸாரூ
பெதவஹாஸரோதே ஸ்வ—ஜ்வாலி ரயதிஸ்தே ! சுத ஹவ ஹி ஹவதி

திக்கும் ஸ்வபாவ விசேஷமும் அதனால் போதிக்கப்படுகின்றது; அதன் பரதயயத்தை (விருதியை)க் கொண்டு அதன் லிங்கமும் அதன் ஒருமை பன்மை பேதங்களும் குறிக்கப்படுகின்றன. ஸ்வயம் பரகாசத்வ விரிதீயம் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸ்வபாவ விசேஷமின்றிக்கு ஏற்படமாட்டாது, ஏனென்றால், 'ஜ்ஞப்தி'க்கு ஸ்வதஸ்வவிததி என்பது மற்றொரு பொருளுக்கு ஸாத்நமாக இருக்கும் ஸ்வபாவத்தால் ஏற்படுகின்றதன்றோ?

ஸ்ரீ ஹேவ ரூபம்.....வஸ்நுவிதி:—தவிரவும், பரஹ்ம ஸ்வரூபம் முழுவதும் அப்பொழுதும் ஸ்வயமாகவே பரகாசித்துக்கொண்டிருக்கின்றது என்றால், அந்த ப்ரஹ்மஸ்வரூபத்தில் மற்றொரு பொருளுடைய நாமத்தின் அந்யாஸமானது ஸம்பவிக் கமாட்டாது. கயிறின் ஸ்வரூபம் நன்றாக பரகாசித்துக்கொண்டிருக்கும்பொழுது

வந்ததஸ்வாவ விஸேஷவிருஹே—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸகாமக்தவ
ஸகாத்ருக்தவங்களை தயனிடதுவிட்டால்.

சுந்நிஸாந ஸ்ஹாவதயா—'சுந்நி' என்றால் வேறொரு பொருள். அதன் ஸாந்நி ஸ்ஹாவ: என்றால் அதை வடவஹாரத்திற்கு யோக்யமாகச் செய்து கொடுக்கும் ஸ்வபாவம். அப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவத்தைக் கொண்டே யன்றோ ஜ்ஞப்திக்கு ஸ்வதஸ்வ விததி சொல்லப்படுகின்றது, 'ஸ்வஸ்வ—ஸ்வாயக் சுய—ஜாந்நே தத்வ ஸ்வார ஹேத—ஸ்வம் ஹி ஸ்வயம் ப்ரகாஸக்வாநு ரோநஹேத—'

ஸ்ரீ ஹேவ ரூபம்..... இவ்வாறு, ஸ்வயம் பரகாசமாக இருக்கும் ஒரு வஸ்து நிர்விசேஷமாக இருக்கமாட்டாது என்பதை உபபாதித்து விட்டு, இப்பொழுது, 'வஸ்துவின் ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் குணத்தை யுடைய அவித்யையின் நிவருத்தி நிர்விசேஷமாயுள்ள வஸ்துவுக்கே உபபந்நமாகும், நிர்விசேஷமாயுள்ள வஸ்துவுக்கு அது உபபந்நமாகாது' என்பதை நிரூபிக்கிறார். 'பரஹ்மம் என்பது கேவலம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம், ஸ்வயம் ப்ரகாசம், நிர்விசேஷம், அது ஒன்றுதான் உண்மையாக இருக்கின்றது; அவித்யை என்னப்படும் ஒரு வஸ்து அதை மறைக்கின்றது; அப்படி மறைக்கப்பட்ட தாயக கொண்டு, அந்த பரஹ்மம் ஜகத் முதலான பற்பல வஸ்துக்களைப் பாப்பதாக ப்ர

மிககின்றது, சாஸ்தரத்தைக் கொண்டு உண்மையான ஜ்ஞாநம் ஸம்பாதிக்கப்பட்டால் அந்த அவித்யையால் ஏற்படும் மறைவு நிவருத்தமாகின்றது' என்பது அதவைதிகளின் கொள்கை அப்படிப்பட்ட மறைப்பின் நிவருத்தி, பரஹ்மம் ஸர்வசேஷமாக இருந்தால் மாத்ரம் ஸம்பலிக்கும் என்பதுதான் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் நிருபணம். இந்த நிருபணத்தின் ப்ரகரியை பின்வருமாறு காணப்படும் கயிறறைப் பாததுப் பாம்பு என்று ப்ரமீப பது போலன்றோ ஜகத்திலு, காணப்படும் பல விதங்களான வஸ்துக்களின் தோற்றம்? ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் பரகாசித்துக் கொண்டிருக்கும் பக்ஷத்தில், அப்படிப்பட்ட ப்ரமத்திற்கே இடமில்லை யாகையால், ஜகத்தில் காணப்படும் ப்ரமத்தை விளக்குவதற்காக நீங்கள் அவித்யையை அங்கீகரித்திருக்கிறீர்கள். அந்த அவித்யையால் ப்ரஹ்மம் மறைக்கப்படும்பொழுது, அந்த ப்ரஹ்மம் முழுவதும் மறைக்கப்படுகின்றதா? இல்லாவிட்டால் ஒரு அம்சம் மாத்ரம் மறைக்கப்படுகின்றதா? 'பரகாசத்தை மாத்ரம் ஸ்வரூபமாக உடைத்தாயிருக்கும் ப்ரஹ்மம் பூர்ணமாக மறைக்கப்பட்டுத் தனது ப்ரகாசம் முழுவதையும் இழந்து விடுகின்றது' எனினில், அந்த ப்ரஹ்மம் இல்ல யென்றே சொன்னதாகி விடும். ஒரு அம்சம் மாத்ரம் மறைக்கப்படுகின்றது எனினில், நிரமசமாயும் நிராவிசேஷமாயும் ப்ரகாச மாத்ரமாயுமுள்ள வஸ்துவின்மீது இரண்டு ஆகாரங்கள் ஏற்பட்டாட்டா வாகையால், அது அளங்கதமாகும் அம்மாதிரியான வஸ்துக்களில், ஒரு அம்சத்தில் மறைப்பும் ஒரு அம்சத்தில் பரகாசமும் காணப்படுகின்றன என்று சொல்வது அஸங்கதமன்றோ? ஆகையால், ப்ரஹ்ம வேண்டுமானால், அவித்யை வேண்டுமானால், அவித்யா நிவருத்தியும் வேண்டுமானால், ப்ரஹ்மத்தை நிராவிசேஷ மென்று ஒத்துக்கொள்வது கூடாது.

கய்யோஸம்:—ஒரு பொருளின் பேரில் மற்றொரு பொருளின் தாமதத்தை ஆரோபிப்பது அந்யாஸம் என்று சொல்லப்படும் பூவம் வெள்ளியைப் பார்த்திருக்கும் ஒருவன், இப்பொழுது முததுச சிப்பியைப் பார்த்துவிட்டு, வெள்ளிக்கும் முததுச சிப்பிக்கும் தென்படும் சில ஸாத்ருசங்களைக் கொண்டு, இப்பொழுது பாககப்படும் முததுச சிப்பியின்மீது வெள்ளியின் தன்மையை ஆரோபித்தால், அப்பொழுது அவன் ரஜதத்தவத்தைச் சக்தியின்மீது அந்யவிக்ஷரன் என்று சொல்லக்கூடும். சுகதி இவ்விடத்தில் அதிக்ரணம், ரஜதம் அவபாவிக்கப்படும் அரத்தம், அந்த அரத்தத்திற்கு அந்த அதிக்ரணம் அயோக்யம். இம்மாதிரியான இடங்களில் அந்யாஸம் செய்யப்படுகின்றது என்று சொல்லுகிறார்கள்.

ந ஹி ரஜ்-ஸூரூபிவ.....இம்மாதிரியாக அந்யாஸம் ஏற்படுவதற்கு அதிக்ரணத்தின் பூண்பரகாசம் விரோதிக்கும் அதிக்ரணம் எவ்விடத்தில் நன்றாக பரகாசிக்கவில்லையோ, அவ்விடத்திலேயே அந்யாஸம் உண்டு. ப்ரஹ்மமாகிற் அதிக்ரணத்தில் மித்யா ரூபமான பாபஞ்சம் அந்யவிக்ஷப்படுகின்ற தென்றால் ப்ரஹ்மம் பூணமாக பரகாசிக்கவில்லை என்று சொன்னதாகிறது. 'இது கய்யு' என்று ஒருவனுக்கு நன்றாக பரகாசம் ஏற்பட்டால், ஸாப்பத் தன்மையை அதில் அவன் அந்யவிக்ஷமாட்டா னன்றோ?

சுத வ்நவ.....அந்தக் காரணத்தினாலேயே, (அந்யாஸத்தை ஸாதிக்கும் பொருட்டே) அவித்யை என்று ஒன்று உண்டென்றும், அது ப்ரஹ்மத்தின் பரகாசத்தை மறைக்கின்றதென்றும் அதவைதிகள் சொல்லுகிறார்கள்

ராஜாஜிகா சவித்யா சஹஸ்வமஜ்யதே ! தத்பூ ஸாலீய நிவத-க ஜா
நஸ்ய ஸ்ரஹணி திரொஹிதாஹொரா விஷய: ; சுந்யஸா தஸ்ய நிவத-க
கக்ஷம் ஹ ந ஸ்யாக் ! சயிஷாநாதிரெகி ரஜ்-க்ஷ ப்ரகாஸநெந ஹி
ஸவ-கக்ஷம் வபாய்யதே ! ஸாகஸ்யே ஹிஸெஷா ஜாநநாஹெ வஹ-நி

ஸர்ப்பத்தின நாமம் முதலியவை அதில் அதயவிக்ஷப்பபடமாட்டா வன்றோ? அநதக் கார
ணத்தாலேயே நீங்கள், வஸ்து ஸ்வரூபத்தை மறைக்கும் ஸவபாவத்தையுடைய அவித்யை
என்னும் ஒரு பதாததத்தை ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஆகையால், சாஸ்தரத்தால்
உண்டாகிறதாயும், வஸ்து ஸ்வரூபத்தின் மறைப்பை நிவருத்திக்கிறதாயு முள்ள ஜ்ஞாநத
திற்கு ஏது வீஷயமாகின்றதென்னில், அநத அவித்யையால் மறைப்பை அடைந்திருக்கும்
பரஹ்மத்தின் ஒரு அம்சமே அப்படிப்பட்ட விஷயமாகின்றது. அப்படி பரஹ்மத்தின்
ஒரு அம்சம் மறைப்பை அடைகின்றது என்பதை ஒத்துக்கொள்ளாவிட்டால், சாஸ்தர
ஜ்ஞாநதததிற்கு மறைப்பை நிவருத்திக்கும் தன்மையே ஸம்பவியாமற் போய்விடும்,
அதிஷ்டாநமாகிற ரஜ்ஜுவில் இருக்கும் ரஜ்ஜுவ்வம் பரகாசித்தாலன்றோ 'ஸாப்பமோ'
என்னும் ப்ரமம் விலகும். கேவலம் ஜ்ஞாநமாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் 'ஒரு
விசேஷம் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றது [அதாவது மறைப்பை அடையக்கூடிய ஒரு

சுந்யஸா தஸ்ய நிவத-கக்ஷம் ந ஸ்யாக்—மறைக்கப்பட்டு அறியப்படா
மல ஒன்று இருந்தால் மாதரம், மறைப்பை நிவருத்திக்கும் சாஸ்தர ஜ்ஞாநதததிற்கு
நிவருத்திக்கும் தன்மையை நாம் சொல்லக்கூடும் ஆச்சர்யம் இல்லாவிட்டால் நிவாத
தகத்வம் எப்படி ஏற்படும்?

சயிஷாநாதிரெகி ரஜ்-க்ஷ ப்ரகாஸநெந—அதிஷ்டாநம் இவ்வித
தில் ரஜ்ஜுவ், அதனுடைய தன்மை யாகிற ரஜ்ஜுவ்வம் ப்ரகாசித்தால் ஸாப்பத்வம்
பாதிக்கப்படும். ஸாப்பத்வம் பாதிக்கப்படாமல் நின்றால் ரஜ்ஜுவ்வம் பரகாசிக்கவில்லை
என்பது அதுமானம் அதுபோல, ப்ரபஞ்சத்வம் பாதிக்கப்படாமல் இருக்கும் வரையில
ப்ரஹ்மத்வம் ஏதாவது ஒரு அம்சத்திலாவது பரகாசிக்காமல் இருக்கவேண்டும்.

ஸாகஸ்யே ஹிஸெஷா:.....அப்படி பரஹ்மத்தினிடத்தில் ஒரு அம்சம் ப்ரகா
சிக்காமல் இருக்கின்றது என்பதை ஒத்துக்கொண்டால், 'ப்ரஹ்மம் அம்சத்துடன் கூடி
யது, அதாவது விசேஷத்துடன் கூடியது' என்று ஒத்துக்கொண்டதாகிறது. அநத
விசேஷத்தின் ப்ரகாசத்தால் அந்யாஸம் நிவருத்தமாகிறபடியால், அநத விசேஷம் கேவ
லம் உலக்ஷணமாக மாதரம் இராமல விசேஷணமாகவே இருத்தல் வேண்டும். அப்
பொழுது பரஹ்மம் விசேஷண விசேஷமென்றே அங்கீகரித்ததாக ஆயிற்று.

ஸ்ரீஸ்தாநாஹியீயதெ, ஸ ஹ ஸ்ரஹ்விஸேஷணம் வவதீதி, ஸவஹ்—தி
பூதிவாழித ஸவஹ்விஸேஷண விஸிஷ்டம் ஸ்ரஹ் வவதி | சுத: ப்ராஜாணி
காநாம் ந கெநாவி ப்ரகாரண நிவிஸேஷவஹ்—வியி |

நிவிஸேஷக ப்ரத்யக்ஷேஷி ஸவிஸேஷேவ வஸ்து ப்ரதீயதெ ;

அம்சம் உண்டு எனப்பதை ஒத்துக்கொண்டால், அது பரஹ்மத்திற்கு ஒரு விசேஷண
மாக ஆகிவிடுமாயினால், பரஹ்மம், எல்லா ச்ருதிகளாலும் பரதிபாதிக்கப்படும் எனக்
விசேஷணங்களுடனும் கூடியதாகவே ஏற்படுவிடும். ஆகையால், பரமாணத்திற்கு
கட்டுப்பாடுபவ ரெல்லாரும் 'நிவிஸேஷமாயிருக்கும் வஸ்து ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் ஸாதிக்கப்
படமாட்டாது' எனப்பதை அங்கீகரிக்கவேண்டும்.

ப்ராஜாணிகாநாஹ்—ப்ரமாண சரணங்களாய் புகுந்தால் பரஹ்மத்திற்கு
நிவிஸேஷதவம் சொல்வது ஸாத்தியமில்லை.

நிவிஸேஷக ப்ரத்யக்ஷேஷி—நிவிஸேஷ வஸ்துவாக ப்ரமாணம் இல்லை
என்பதை நிரூபிக்க ஆரம்பித்து, சபத ப்ரமாணம் இல்லை எனப்பதை இதுவரையில் நிரூ
பித்து முடித்தா. இனி, அதற்கு பரத்யக்ஷ ப்ரமாணமும் இல்லை எனப்பதை நிரூபிக்க
உபக்ரமிக்கிறா. பெளத்தா முதலான சில மதஸ்தான்கள், பரத்யக்ஷத்தில் நிவிஸேஷக ப்ர
த்யக்ஷமென்று ஒன்று உண்டென்றும், அது எவ்வித விசேஷமும்ல்லாமல் இருக்கும்
ஒரு வஸ்துவை விஷயமாக உடையதென்றும் செல்லுகிறார்கள் அது உண்மையாக
இருக்கும் படித்தில், நிவிஸேஷ வஸ்துவின் விததி அதனால் ஏற்படும் என்பதில்
ஆக்ஷேபமில்லை ஆனால், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், 'அது உண்மையன்று, புத்திக்கும் விருத்
தும்' என்று உபாதித்து, நிவிஸேஷக தசையிலும் ஸவிஸேஷமாகவே வஸ்து தோன்றுகி
றது என்று இவ்விடத்தில் நிரூபிக்கிறார்.

ப்ரத்யக்ஷமாவது—திவ்ய மல்லாத கண காத மூக்கு முதலிய பாஹ்யேந்தரிய வயா
பாரத்தால் உண்டாகும் யதார்த்த ஜ்ஞாநமே. இந்த ப்ரத்யக்ஷத்தை நிவிஸேஷக மென
றும் ஸவிஸேஷக மென்றும் இரண்டு விதமாகப் பகுப்பது உண்டு. ஒரு வஸ்துவை நாம்
நமது இரதரியத்தைக் கொண்டு முதல் முதலில் கரஹிக்கையில் நமக்கு எந்த ஜ்ஞாநம்
ஏற்படுகின்றதோ அதை நிவிஸேஷக மென்றும், அவ்விதம் ஒரு வஸ்துவை கரஹித்த
பிறகு மறுபடியும் அந்த ஜாதிநிஷயச் சோதனை மறை வஸ்துக்களை ஏற்கெனவே ஏற்பட்ட
பிறக்கும் ஸம்ஸ்காரத்துடன் கரஹிக்குப்பொழுது ஏற்படும் ஜ்ஞாநத்தை ஸவிஸேஷக
மென்றும் சொல்வார்கள். முதல் முதலில் ஒருவன் ஒரு பசுவைப் பார்த்தால், அப்பொ
ழுது அவனுக்கு அந்தப் பசுவைப் பற்றி ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநம் நிவிஸேஷகம், பிறகு வேறு

சுத்யோ ஸவிக்ஷுகே 'ஸொஃய' உதி வுவிவ-ஹமத ப்ருகார விஸிஷ்ட-
ப்ருத்யாநு வவதே: | வஹு ஸஃஸ்யாத விஸெஷ ருவிவக்ஷாஸு மொ-
க்ஷாஷே, நிவி-ஹகஹுக்ஷஸாயாஷவி ஸஃஸ்யாத ரெவ வஹு 'உத்யோ' உதி
ப்ருத்யதே | வித்யாதி ப்ருத்யெஷா தஸெஷேவ ஸஃஸ்யாத விஸெ-
ஷஸ்யே சஸெக வஹு, நிஷ்தாஹாஞ் ப்ருத்யதே ; ஸஃஸ்யாதருவிவ ப்ருகா-

நிவி-ஹகஹு...உத்யோதே—நிவிகலபக பரதயக்ஷத்திலும் ஒவ்வொரு வஸ்து
வும் விசேஷத்தினால் கூடியதாகவே தோன்றுகின்றது. அப்படித் தோன்றாவிட்டால்,
ஸவிகலபக பரதயக்ஷத்தில், 'அதுவே இது' என்று ஏற்கெனவே நமமால் அறியப்பட்ட
பொருள் ஒரு ப்ருகாரத்துடன் கூடினதாகத் தோற்றம் தோன்றுவது அநுபந்நமாகும்.
'பசுவின் தனமை' இதயாதிகள வஸ்துக்களின் ஒருவிதமான அமைப்பின் ரூபங்களே,
'இது இப்படிப்பட்டது' என்று அநந்த அமைப்புடன் கூடியதாகவே ஒவ்வொருவஸ்து
வும் நிவிகலபக தசையில்கூடத் தோன்றுகிறபடியால், அநந்த தசையிலும் கோதவம்
முதலியவைகள் தோன்றுகின்றன என்றே சொல்லவேண்டும். (ஆகையால் நிவிகலபக
மும் ஸவிசேஷமே ஆகும்) இரண்டாவது முதலிய பரதயங்கள், அநந்த அமைப்பின்
ஸாத்ருச்யம் பல வஸ்துக்களில் தொடர்ந்து இருப்பதாக மாத்ரம் (அதிகமாகத்) தெரியவரு-

புரோகிண முஹணோ உத்யாதி ஹாஷ்யா உஹாஹாணவாஃ யொஜ்யோ'
என்று அநுசாஸித்த விட்டு, "சுத வஸ வஹி ப்ருவிஷா விதெஸாதுஷ 'ஸஃ-
ஸ்யாரொஷ்யா ஸஹகரதெஹி ய ஜநத். ஜகாந் ஸவிக்ஷுகோ' என்று
பூர்வாசாயாகளுடைய அபிதத்தையும் வெளியிட்டிருக்கிறார். நிவிகலபக ஸவிகலபக
களுக்கு வைஷயம் எதுவாக இருந்தபோதிலும், இரண்டு இடங்களிலும் ஸவிசேஷ-
மாகவே கரஹணம் ஸம்பவிக்ஷிதது என்பது விததம். ஆகையால் பெளதநாகள்
சொல்லும் வாதத்திற்கு இடம் இல்லை.

மொக்ஷாஷே:—கோதவம் (பசுவின் தனமை) என்பது ஜாதி. அது, பசுவின்
கரஹணம் ஏற்படும் பொழுதெல்லாம் ஏற்படுகின்றது. இந்த ஜாதி, முதல பிண்ட-
கரஹணத்திலும் தோன்றுகின்றது, இரண்டாவது முதலிய பிண்ட கரஹணத்திலும்
தோன்றுகின்றது. ஆனால், இரண்டாவது கரஹணத்தில் அநுவருத்தியின் பரதீதி அதிக
மான அமசம். இதிலிருந்து ஜாதி வேறு அநுவருத்தி வேறு என்பதை நாம் அறிய
வேண்டும்.

சுநெகவஹு, நிஷ்தா—அநெக வஸ்துக்களில் இருக்கும் தன்மை. அதர்-
வது—அநந்த வஸ்துவின் அமைப்பினுடைய ஸாத்ருச்யம் என்று சொன்னதாயிற்று.

ராவ்யஸ்ய வஜாய-ஸ்ய சுநெக வஸு நிஷுதயா சுநெக வஸு விஸெஷணகம் அநீயாதி ப்ரத்யயாவமஜிதி அநீயாதி ப்ரத்யயா: ஸவிக்ஷுகா உத்யு-வ்யனே ।

சுத னவ வாகஸ்ய வஜாய-ஸ்ய நிஸா நிஸ ரூபெண ஆதாத்

கின்றது ; அப்படி அந்த அமைப்பு பல வஸ்துக்களுக்கு விசேஷணமாக இருக்கின்றது எனபது இரண்டாவது முதலிய ப்ரத்யயங்களில் மாத்ரம் அந்த அமைப்பின் அநுவ்ருத்தியால் வெளிப்படுகின்றபடியால், இரண்டாவது முதலிய ப்ரத்யயங்களை ஸவிக்ஷுகங்களென்று நாம் சொல்லுகிறோம்.

சுத னவ—ப்ரஸக்தாநுபரஸக்தமாக நோகிறபடியால் பேதாபேத மதத்தை நிரவிக்ஷுரா. நிர்விக்ஷுக தஸையிலும் ஸவிசேஷமாகவே தோற்றம் ஏற்படுகின்றது எனபதே அந்தப் பேதாபேத மதத்திற்கும் பாந்கமாகிறபடியால், அதற்கு இவ்விடத்தில் ப்ரஸக்தி ஏற்படுகின்றது.

இந்தப் பேதாபேத மதம், பாஸகர மதஸ்தாக்களிட்டுமுட யாதவப்ரகாச மதஸ்தாக்களிட்டுமும் காணப்படுகின்றது. அத்வைதிகளாகிற சங்கர மதஸ்தாக்களின் மதம் அபேத மதம்; விசிஷ்டாத்வைதிகளாகிற ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் மதம் பேத மதம்; யாதவப்ரகாச பாஸகர மதஸ்தாக்களின் மதம் பேதாபேத மதம் இந்த யாதவ மதத்திற்கும் பாஸகர மதத்திற்கும் ஹைஷம்யம் என்ன வென்றால்—பாஸகர மதத்தில், 'அசித வஸ்துவுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் உண்டு, ஆனால் அவை இரண்டும் ஸவ-பாவிகங்கள். சித வஸ்துவுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் இருக்கையிலும் அபேதம் மாத்ரம் ஸவாபாவிகம், பேதம் ஸவாபாவிகமன்று, கேவலம் ஓளபாநீகமே' என்று சொல்லப்படுகின்றது. யாதவ மத மென்னவென்றால்—'அசித வஸ்துவுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸவாபாவிகமாக இருப்பதுபோல, சித வஸ்துவுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸவாபாவிகங்களே, ஓளபாநீக பேதம் எனபதே இலலை' எனபது தான். (20, 21-வது பக்கங்களைப் பார்க்க.) ஆகையால் இந்த இரண்டு மதஸ்தாக்களும் பேதாபேத மதஸ்தாக்கள்.

இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் செய்திருக்கும் உபபாதநத்தைச் சரியானபடி அறிவதற்கு யாதவ பாஸகரங்களால் அங்கீகரிக்கப்படும் இந்தப் பேதாபேத மதத்தின் கொள்கையின் ஜ்ஞாநம் அவசியம் அபேக்ஷிதம். ஆகையால் அதை ஸங்க்ரஹமாக இவ்விடத்தில் பரஸ்தாவிக்கிறோம். லோகத்தில் எல்லா வஸ்துக்களும் அவவவைகளின்

ப்ரதீதிகு அநுகுணமாகவே வயவஸுதையைப் பெறுகின்றன. ஆகையால், வஸ்துகள் பிநமாயும் அபிநமாயும் அறியப்படும் பக்ஷத்தில், அவைகளுக்குப் பேதாபேதரூபமான வயவஸுத உண்டென்றே அங்கீகரிக்க வேண்டும். 'வஸ்துகள் பிநமங்களாயும் அபிநமங்களாயும் அறியப்படுகின்றனவென்பது அதுபவ வஸ்து மர்டு, குதிரையைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே, ஆனால் மர்டு மருக ஜாதியைச் சோநதது, குதிரையும் மருக ஜாதியைச் சோநதது எனலும் காரணத்தால் அவை இரண்டும் அபிநமங்களென்றும் சொல்லலாம், ஆகையால் குதிரைக்கும் மர்டுக்கும் பேதாபேதமுண்டு. மண் என்பது வேறு, அதனால் செய்யப்படும் குடம் வேறு, ஆனால், குடத்திற்குக் காரணம் மண்ணு கிறபடியால், காரணத்தை ஆலோசிக்கும் போழுது அவை இரண்டையும் அபிநமங்களென்றும் வயவஹரிக்கலாட இம்மாதிரி ஸகல வஸ்துக்களும், காரணத் தன்மையாலும் ஜாதி யின் தன்மையாலும் அபிநமங்களாகவும் பிநமங்களாகவும் நமக்குத் தோன்றுகின்றன. இப்படி பிநம அபிநம, இநத இரண்டு ரூபமாகவும் தென்படாத வஸ்துவே லோகத்தில் இல்லா யாகையால், எல்லா வஸ்துகளையும் பிநாபிநமங்களென்றே சொல்லவேண்டும்.

'இந்தப் பேதரூபம் அபேதரூபம் இரண்டும் பரஸ்பரம் விருத்தங்க ளாகையால் இவை ஒரே வஸ்துவில் ஒரே காலத்தில் எப்படி இருக்கக்கூடும்?' எனனில், அப்படி இரண் டும் இருப்பதாக நமக்கு ஏற்படும் ப்ரதீதியே அதற்கு ஆதாரம். அப்படி விருத்தாகாரங் கள் ஒரே வஸ்துவில் இருக்கமாட்டா என்பதற்கும் நமமுடைய அதுபவமன்றே காரண மாகச் சொல்லப்படுகின்றது? அம்மாதிரியான ப்ரதீதியே, அவை இரண்டும் அப்படி பரஸ்பரம் விருத்தங்களாக இல்லாமல் ஒரே வஸ்துவில் இருக்கக்கூடும் என்பதற்கும் காரணமாகின்றது.

இவ்வாறு பிண்டங்களுக்குப் பரஸ்பரம் பேதாபேதத்தை உபபாதித்த விட்டு, அவர்கள், ஜாதிகும வ்யக்திகும, காரணத்திற்கும் காரயத்திற்கும் கூட பரஸ்பரம் பேதாபேதம் உண்டு என்று சொல்லுகிறார்கள். இவைகளுக்குப் பரஸ் பரம் பேதம் வ்யக்தம், அபேதமும் சற்று ஆலோசித்துப் பாததால் புலப்படும், 'இநதக் குடம், மண், இநதக் கிரீடம் ஸவாணம்' என்றனளே ப்ரதீதி ஏற்படுகின்றது? மண்ணு டன் கூடிய குடம் என்றாவது, ஸவாணத்துடன் கூடிய கிரீடம் என்றாவது, ப்ரதீதி ஏற் படவில்லை இப்படி ஜாதி வ்யக்திகளுக்கு ஸாமாநாதிக்காரணம் சொல்வதே ஜாதி வ்யக்தி இரண்டும் அபிநமங்கள் என்பதற்கு ஒரு ஹேது. ஜாதியை விட்டுப் பிரித்து வ்யக்தி யின் உபலம்பம் ஸம்பலிக்கமாட்டாது, எட்பொழுதும் அவை இரண்டும் சோநதே காணப் படுகின்றன. அவைகளின் அபேதத்திற்கு இதவுமொருஹேது தவிரவும், வ்யக்திகளுக்குள் ளாவனவு பேதம் இருந்தபோதிலும், ஜாதியைக் குறிக்கும் ஒரே சப்தத்தால் எல்லா வ்யக்

கக்ஷம் விருஹித்வம் | ஸ்ரீநாதஸூத்ரம் | ஸ்ரீநாதஸூத்ரம் | ஸ்ரீநாதஸூத்ரம் | ஸ்ரீநாதஸூத்ரம்

சுதவனவ.....விஜி —சிலா, பேதாபேதம் என்று ஒரு மதம் கொள்கின்றார்கள். அவர்கள் சொல்வதாவது—ஒவ்வொரு பதார்த்தமும் மற்றொரு பதார்த்தத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாகவும் இருக்கின்றது, வேறு பட்டதாகவும் இருக்கின்றது என்பது தான். அதாவது, ஒரே பதார்த்தத்தில் பரஸ்பரம் விருத்தங்களான பிர

தினமும் க்ரஹிக்கப்படுகின்றன. மாடு எனினும் ஒரே சப்தத்தால் கொம்பு ஒடிந்த மாடு கொம்பு இல்லாத மாடு, எல்லா மடுகளும் சொல்லப்படுகின்றனவன்றோ? அது போல் இந்த ஒரே சப்தத்தால் அநுவிதமான பரத்யமமும் ஜாதி வயசுகளின ஐக்யத்தை விளக்குகின்றது. நான்காவது ஹேதுவும் ஒன்று உண்டு ப்ரதம் பிண்ட கரஹணத்தில் ஜாதி வயசுகளின இரணமற்றும் எவ்வித பேதமும் இல்லாமல் பரத்யம் ஏற்படுகின்றதன்றோ? அவைகள் அபிரநங்களாக இல்லாவிட்டால் அப்படிப்பட்ட பரத்யம் ஸம்பவிக்ஷமாட்டாதாகையால், அவை அபிரநங்கள தாம் என்பதற்கு இதுவும் ஒரு ஹேது. இம்மாதிரியே வைதிகங்களான அர்த்தங்களிலும் பேதாபேதம் உண்டென்பது அவர்களுடைய மதம். அசித வஸதுகளும் பரஹ்மமும், சிதவஸதுக்களும் பரஹ்மமும் பரஸ்பரம் பிரநாபிரநங்களாயும். இதற்கு சருதி வாக்யங்களே பரமாணம். பரதீதி இவ்விதத்தில் பரமாணமாக மாட்டாது.

இட்டி இவர்கள் செய்யும் உபபாதம் எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக்கொண்டே இவ்விதத்தில் “சுதவனவ” இதயாதியான வாக்யத்தை அநுகரஹித்திருக்கிறார். சுதவனவ—இந்தக் காரணத்தினாலேயே கீழ், ரிஷிகலபக பரத்யக்ஷத்திலும் விசேஷத்துடன் கூடியதாகவே கரஹணம் ஏற்படுகிறதென்று நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தக் காரணத்தாலேயே பேதாபேத மதம் பரத்யக்ஷமாகின்றது என்பது தாற்பாடம். விசேஷண விசேஷ்ய பாவம் எப்பொழுதும் பேதகம். ப்ரதம் பிண்ட கரஹணத்திலும் ஸமஸநாதத்துடன் (அமைப்புடன்) பரதீதி ஏற்படுகிறபடியால் ப்ரகார ப்ரகாரிகள் பிரநங்களாக க்ரஹிக்கப்படுவதுபோல் ஜாதிவயசுகளும் பிரநங்களாக க்ரஹிக்கப்படுகின்றனவே தவிர அபிரநங்களாக க்ரஹிக்கப்படவில்லை என்பதுவயகம்.

விஹாவிஹா—உபெண ஆர்த்தகக்ஷம் விருஹித்வம்—ஒரு பதார்த்தத்திற்குத் தவிர்ப்பம் எப்பொழுதும் விருத்தமானது, பிரநாபிரந ரூபமாக இருக்கும் பொழுது மாதிரம் அது விருத்தமாகும்.

ஸ்ரீநாதஸூத்ரம்—ஸாஸநா (மடி) முதலியவைகளாகிற அமைப்பின் விசேஷம், பசுவுக்கு ஸமஸநாதம், பசு ஸமஸநாதி. ஆகையால் ஸமஸநாதமானது ஸம்ஸநாதிக்கு ப்ரகாரம், அப்படி ப்ரகாரமாகிறபடியால் அது ஸமஸநாதியைக் காட்டிலும் வேறான பதார்த்தமே.

வ்யாபிஷாஸாத்மி ; ப்ரகாரக்ஷாஷெவ வ்யயுகிஷ்ய நஹ-ஃஸம் வ்யயமந-
வயம்ஹஸ்யேதி ந ஆதாத்ஸவியிஃ !

அபிநந ரூபங்களை உடைய இரண்டு ஆகாரங்கள் உண்டு என்று சொன்னதாயிற்று. 'இந்த வாதமும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள காரணத்தாலேயே நிரஸ்த மாகிவிட்டது. அமைப்பு எனபது, அந்த அமைப்பை உடைய வஸ்துவுக்கு ஒரு ப்ரகாரம்; ஆகையால் அந்த வஸ்து வைக காட்டிலும் அது வேறுபட்ட பதார்த்தமே. அப்படி அது ப்ரகாரமாக இருக்கும் காரணத்தாலேயே அது தனித்து நிற்கவும் யோக்யமன்று, தனித்து கரஹணமும் அதற்கு ஸம்பவிக்க மாட்டாது, ஆகையால், பிநந அபிநந ரூபமான இரண்டு வீருத்த ஆகாரங்கள் ஒரே வஸ்துவுக்கு வீதநீக்க மாட்டா.

ப்ரகாரதயா ப்ரகாரம-ஃ இருப்பதே, ஸபஸ்தாநம் ஸம்ஸ்தாநியைக காட்டி-
ஷம் வேருன பதார்த்தம் எனபதற்கு ஹேது.

ப்ரகாரக்ஷாஷெவ வ்யயுகிஷ்ய நஹ-ஃஸம் வ்யயமந-வயம்ஹஸ்ய-
ஜாதி வ்யக்திகளுக்குப் பரஸபரம் அபேதம் உண்டு எனபதற்கு நான்கு ஹேதுக்கள் உப-
பாதிக்கப்பட்டனவனரே? அந்நான்கு ஹேதுக்களையும் இந்த வாக்யத்தால் பரிஹரிக்கிறார். அவைகளுள் முதல ஹேது ஸாமாநாதீகரணம். 'இந்தக் குடம் மண்' என்னும் இட-
தில் விசேஷண விசேஷ்யங்களுக்கு ஸாமாநாதீகரணம் சொல்வது அவைகளின் ஐக்-
யத்தலன்று. ஆனால் அந்த விசேஷணம் அப்ருத்த வீதந் விசேஷணமாக இருப்ப-
தால். எந்த விசேஷணம் விசேஷ்யத்தை விட்டுத் தனித்து நிற்க அநாஹமோ அது
அப்ருத்த வீதந் விசேஷணம். ஜாதி வ்யக்திகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ஸப்பநமே.
'ப்ரகாரக்ஷாஷெவ வ்யயுகிஷ்ய நஹ-ஃஸம்' என்பதால் இது ஏற்படுகின்றது.
'ப்ரகாரக்ஷாஷெவ' எனபதற்கு 'நியதப்ரகாரக்ஷாஷெவ' என்பது அர்த்தம்.
இரண்டுவது ஹேது, எப்பொழுதும் ஜாதியும் வ்யக்தியும் சோநதே கரஹிக-
கப்படுகின்றன எனபது. இது அபேதத்திற்கு ஹேதுவாக மாட்டாது.
'சோநது கரஹிக்கப்படுகின்றன' எனபதே பேதத்தைக் காண்பிக்கின்றதனரே? வஸ்து
ஒன்றாக இருந்தால், சோநது கரஹிக்கப்படுகின்றன என்று எவ்வீதம் சொல்லக்கூடும்?
ஆகையால் இது அபேதத்திற்கு ஹேதுவாகமாட்டாது. ஆனால், ப்ரகார பாகாரிகளுக்-
குள்ள ஸப்பந நியமத்தையே இது காண்பிக்கும். இந்த ஸமாநாதம் 'ப்ரகாரக்ஷாஷெவ
வ்யயமந-வயம்ஹஸ்ய' எனபதிலிருந்து ஏற்படுகின்றது. மூன்றாவது ஹேது
வ்யக்யஸ்பாந-விஷய-த்யய' எனபது. இந்த பரதயம், இரண்டுக்கும் நாம் ஒன்றாக
இருக்கிறபடியால் ஏற்படுகிறதே தவிர, நாமியின ஐக்யத்தால் இல்லை. 'மாடு' என்பதால்
கொம்பு ஒன்றை மாடு கொம்பு இல்லாத மாடு எல்லாம் பரதீதிக்கு இடமானால், அது

சுவி ௨ நிவி-ஸெஷ வஸுவாஹிநா ஸ்யம்ஸுகாஸ வஸூநி
தஹாராம விஸெஷா: ஸஸெஷ: ஸஸெஷ நி-ஸஸூண ஐதி வஹிதா

சுவி ௨..... ..பூவஹித —அதவைதிகள் நிவிசேஷ வஸதுவை ஸநீக
கும் பொருட்டு, 'ஸவயம் பரகாசமான வஸதுவின விஷயத்தில், அதன் மீது ஆரோ
பிக்கப்படும் விசேஷங்களெல்லாம் ஸகல சப்தங்கள், ஆம் நிஷே நிக்ஷபடுகின்றன' [பக்கம்
85] என்று சொன்னார்கள், 'அப்படி விசேஷங்களை நிஷே நிக்ஷ சப்தங்கள் எவை?'

எல்லா மாடுகளும் ஒன்றே எனப்பதை எப்படிச் காட்டும்? கொம்பு ஒடிநதிருப்பது கெம்பு
இல்லாமல் இருப்பது முதலிய நாமங்கள் வேறுபட்டனவாக இருந்தாலும் நாமியாகிற மாடு
ஒன்றே எனப்பதை மாதாமனரே இது விளக்குகின்றது? இதவும் 'வகாரசுவாஷேவ'
என்பதனால் ஏற்படுகின்றது. நான்காவது ஹேதுவாகிற 'பூயஸிண முஹணே
ஜாதீவ்யகூர ரஸெஷேந பூதீதி:' என்பது ஐகயத்தைக் காண்பிக்க மாட்டாது.
விசேஷண விசேஷப் பாவம் பேதம். பரநம் பிண்டகரஹணத்தில் 'இது இப்படிப்
பட்டது' என்று பரதீதி ஏற்படுகிறபடியால் விசேஷண விசேஷப் பாவத்தின் கரஹ
ணம் உண்டு, அந்தக் காரணத்தால் பேதம் க்ருஹிதமாகுமே தவிர அபேதம் க்ருஹித
மாக மாட்டாது.

யாதவ பானகர மதநாங்கள் சொல்லும் மறறை யுகதிகள் இவ்விடத்தில் நிர்வாகி
கப்பட்டவிலை பரதீதி விதந்தமாக இருக்கிறபடியால் பேதாபேதங்கள் பரஸரம் விருக்
தங்கள் அல்ல என்று அவர்கள் சொல்வது நிலைபெறத் வாட்டம். 'ஒன்றைக் காட்டிலும்
மற்றொன்று விலக்ஷணமாக இருப்பது அவைகளின் பேதம், அப்படி இல்லாமல் இருப்
பது அவைகளின் அபேதம்' என—தை அறிந்த ஒருவன் இரண்டிலும் ஒரே இடத்தில்
ஸம்பவத்தை ஒருபொழுதும் சொல்லமாட்டான். இம்மாதிரியே அவர்களுடைய மந்தை
வாதங்களும் நிலை பெறமாட்டா என்பதைக் கண்டு கொள்க

சுவி ௨—நிர்விசேஷ வஸதுவுக்கு ப்ரமாணம் இல்லை என்று சொல்லிக்கொ
ண்டு வந்த பரகரணத்தில், ஒருகால் நிர்விகல்பக் பரதயக்ஷத்துக்கு நிர்விசேஷ விஷயத்
வம் இருக்குமோ என்று சங்கிதது, அந்தச் சங்கையைப் பரிஹாரம் செய்ததால், பரஸங்
காத் பேதாபேத நிர்ஸததையும் செய்ததால். இப்பொழுது, அதற்குமுன் பரஸ்துதமாக
இருந்த விஷயத்தை எடுத்துக்கொள்ளுகிறார். அதவைதிகள் நிர்விசேஷ வஸது வித்
நியைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்த இடத்தில், 'நாவூஹி நி-வி-ஸெஷ வஸுவா
காஸெ வஸூநி ஸஸூ: பூரண வித்யூவஹிதே' என்று ஆரம்பித்து

‘கெ தெ ஸஷா நிஷெயகா:?’ உதி வகூவஜ்ஜ! “வாஅரஹணம் விகாரொ நாலயெயம் ஜூகிகெதேவ ஸதஜ்ஜ” உதி விகாரநாலயெயபொ வஹாஅரஹணஜாஞ்ச்வாஸி யதூஞ் காரணதயொவருக்ஷஜ்தெ வஹு ஜாஞ் தஜெவ ஸதஜ்ஜநஜ்ஜஸதஜ்ஜதீயம் ஸூதி வஹஜீதி ஜெஜெநெ தஜ்

என்று ப்ரசநம் செய்யப்பட்டால் அதற்கு அவர்கள் உத்தரம் சொல்லவேண்டியவர்கள் ‘வாஅரஹணம் விகாரொ நாலயெயம் ஜூகிகெ தெஜ்வஸதஜ்ஜ’ என்னும் சருதி வாக்யம், அமமாதிரி விசேஷங்களை நிஷேதிக் கினந்து என மூருவனசங்கிக்கடும். எப்படி யென்றால், ‘வேறு ரூபம் வேறு டெயா இவை யெல்லாம் கேவலம் வயவநாராத் திற காக மாத்ரம் இருக்கிறபடிபால் அவைகளுள் எது வஸது மாத்ரமாக இருக்கதுகொண்டு காரணமாகக் காணப்படுகின்றதோ அதுவே ப்ரமாத்நம்எனது, மற்றவை யெல்லாம் அப்ர மாத்நங்கள்’ எனபதே அந்த வாக்யத்தின் தாத்பாயம் என்று சொல்லலாம் அப்படிச் சொல்வது உபநநமாகாது அப்படிச் சொன்னால் அது தருஷ்டாந்த வாக்யத்

“ஸஜெவஹு: ஸஜெஷு ஹஜ்வராம விஸெஷா: ஸஜெவஹு நிர்ஸஜ்ஜெ” என்று வேதாந்த வாக்யங்களுக்குப் பேத நிர்ஸபரந்வத்தை பரஸ்தாவித்து மேல் கொண்டு வாதம் செய்தார்கள. வேதாந்த வாக்யங்களுக்குப் பேத நிர்ஸபரந்வம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருக்கு அபிமதம் என்று. அப்படி இருக்கையிலும், அதை ஒத்துக்கொண்டே அதவைதிகளின் வாதத்தைக் கண்டித்தாரா அப்படி அதைக் கண்டித்துவிட்டு, இப் பொழுது, வேதாந்த வாக்யங்களுக்குப் பேதநிர்ஸபரந்வமே அநுபநநமென்று நிரூபிக்கிறார்.

கெ தெ ஸஷா நிஷெயகா உதி வகூவஜ்ஜ— ‘அப்படிப் பேதத்தை நிஷேதக்கும் சப்சங்கள் எவை?’ என்று ப்ரசநம் செய்தால், அதற்கு அவர்கள் பரத யுத்தம் சொல்லவேண்டும் இவ்விடத்தில் ‘சொல்லவேண்டும்’ எனபதன் குறிப்பு ‘அது அவர்களால் அசக்யம்’ எனபதுதான்

வாஅரஹணம் விகாரொ நாலயெயம் ஜூகிகெதேவ ஸதஜ்ஜ— இதில் ‘வாஅரஹணம்’ எனபதற்கு அதவைதிகள் ‘வாஅரஹணம்’ அதாவது வயவஹாரிகம், (அப்ரமாத்நம்) என்று அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். மண பிண்டம் ரூபம் மாறி, குடம் மடக்கு முதலியவைகளுக்கே விகாரம் அடைவதும், மண என்னும்பொய மாறி, குடம் முதலிய பொய அடைவதும் ஆகிய எல்லாம் அப்ரமாத்நதீகம், பொய என்று சொன்னது ஆயிற்று. இந்த அர்த்தம் பூர்வோத்தர அஸங்கதம். ஆகையால் ஸ்ரீ பாஷ்ய காரர் இதற்கு வேறு அர்த்தம் சொல்லுகிறார். அது பூர்வோத்தரத்திற்கு ஒத்திருப்ப

வவஜ்யதே ! 'வனகஸிந விஜ்ஞாதே ஸவஜம் விஜ்ஞாதம் ஸவதி' உதி
 ப்ரதிஜ்ஞாதே சுநஜ்ஞாதெநாநஜ்ஞாதாஸம்ஸவம் ஜநாநஸஜ், 'வனகஸெவ
 வஸு' விகாராஜ்ய வஸூ விபெரஷெண வாராஜ்யிகெநெவ நாநா
 ராஸவஸிதம் ஜெக தகெஞ்சுலிந விஜ்ஞாதே தஸூரிகுக்ஷண
 ஸம்ஸூரநாணாஸவி தஜெவ வஸு' உதி தஞ் ஜாஷாநொயம் நிபரிடி
 த், நாஞ் கஸஜி விபெரஷஸஜ் நிஷெயகஃ கொஹி ஸஸூபா ஜ
 ஸஜதே ! வாஜாரம்ஸணவிதி—வாஜா வஜவஹாரெண ; சூரஹஜத உதி

திறகு அதுகுணமாக மாட்டாது. 'ஒன்று அறியப்பட்டால் எல்லாம் அறியப்பட்ட
 தாகி விடும்' என்று உபதேசம் செய்யப் பட்டவுடன், அது எப்படி என
 பதை அறியாத சவேதகேதுட்காக வனஜே இரத் த்ருஷ்டாந்தம் நிதாசிககப
 பட்டது ? அந்த த்ருஷ்டாந்தத்தின் கருத்து என்னவென்றால், ஒரே வஸது
 காரணமாகவும் காரயமாகவும் பல்வித அவஸஸையில் பரமாத்நாமாகவே இருக்கும் பக்ஷ
 தில், அப்பொழுது ஒரு அவஸஸையுடன் கூடிய அந்த வஸதுவை அறிந்துவிட்டால்,
 அதைக் காட்டிலும் வேறு விதமான அவஸஸையுடன் கூடியதும் அந்த வஸதுவே
 என்று அறிந்துவிடலாம் எனபதே இரத் த்ருஷ்டாந்தத்தில் விசேஷங்களை நிஷேதிக
 கும் சபதம் ஒன்றும் காணப்படவில்லை. 'வாஜாரம்ஸணஜ்' எனபதற்கு, வாஜா
 —வயவ ஹாரமாகிற் பரயோஜந்ததின் பொருட்டு, சூரம்ஸணம் —ஆலமடிககப்படு
 கின்றது (அதாவது—ஸபாசிககப்படுகின்றது) எனபது அர்த்தம். மண, பிண்ட

தையும் அதவைதிகள் சொல்லும் அர்த்தம் பூர்வோத்தத்திற்கு அஸங்கதமாக இருப்ப
 தையும் மூலத்திலேயே பார்த்துக்கொள்ளலாம்.

விகாராஜ்யவஸூவிபெரஷெண—'விகாரம்' என்றால் 'மாறுதல்' ; காரய
 மான வஸது, காரண வஸதுவின விகாரம். ஆகையால், காரயாவஸஸை என
 றும் காரணாவஸஸை என்றும் இரண்டு அவஸஸைகள் உண்டு. இவ்விடத்தில் 'சூஜ்'
 எனஹம் சபதத்தால் காரணாவஸஸை சொல்லப்படுகிறது.

வாஜா—வஜவஹாரெண இவ்விடத்தில் மூன்றாம் வேற்றுமையின் கருத்து
 பரயோஜந்தவத்தைச் சொல்வதே, அதாவது—வாதத்தையால் வயவஹாரிகும் பொருட்டு.
 'வாக்' எனபதால் 'வாதத்தையாற் செய்யப்படும் வயவஹாரம்' காணிககப்படு
 கின்றது வாக்யத்தின் அரவயம்—விகாராஜ்ய நாமயெயம்—அ (ஜஜெவஜ்ண) வாஜா
 சூரம்ஸணஜ் ; வாஜா—வஜவஹாரெண வஜவஹாராஜ்யம் ஜஜ்ஜெவஜ் நாமயெயெ

சூரஹ்ணஃ । விணரூவெணாவஸ்தீதாயா உதிகாயா நார அரதிக்
வ்வஹாரஹாநதீ ; வடபராவாழிரூவெணாவஸ்தீதாயா ஸ்வஸ்தீ
வ்வ உதிகாயா சுநாநி நாரபெயாநி வ்வஹாரஹாநதீஅஃஸா ।
தயா2வி ஸவ-ஃ ஸ்ரீ உதிகா ஸ்ரீஷ்டேகேவ நானாஸம்ஸார நானாநா
பெயாஹா நானாவ்வஹாரெணாரஹத உதேததேவ ஸதீதித்தெந

மாக்ற அவஸ்தையில் இருக்கும்பொழுது ஒரு பெயரையும் ஒரு ரூபத்தையும் உடைத்
தாயிருக்கின்றது, அந்த மண்ணே, குடம் மடக்கு முதலிய அவஸ்தையிலிருக்கும் பொ
ழுது வேறு பெயர்களையும் வேறு ரூபங்களையும் உடைத்தாயிருக்கின்றது அப்படி
இருக்கையிலும், எல்லா அவஸ்தைகளிலும், மண் என்னும் ஒரே தரவம் பலவித ரூபங்
களாலும் பலவித பெயர்களாலும் பலவித வயவஹாரத்திற்காக ஸபாசிக்கப்படுகிறது என
பதே பரமாதத் மாதலால், ஒன்றின் ஜ்ஞாந்ததால் மற்றொன்றின் ஜ்ஞாந்ததின் ஸம்
பவம் உபந்நமாகும் எனபது நிரூபிக்கப்பட்டதாகின்றது இவ்விடத்தில் எவ்வித

ஹ்யஸ்தீதே ; உதிகை வ்வ நாரூவஹாஸ்தீ உதீய-ஃ । வாததை
யால் வயவஹாஸ்திக்கும் பொருட்டு மண் பிண்டத்தால் பெயரும் ரூபமும் தொடப்படுகின்
றன , அதாவது-மண் பிண்டமே வேறு நாமரூபங்களை அடைகின்றது என்று சொன்ன
தாயிற்று. ‘சூரஹ்ணதே’ எனபதற்கு ‘ஹ்யஸ்தீதே’ ‘தொடப்படுகின்றது’
என்று அர்த்தம்.

விணரூவெண—பெயரும் ரூபமும் மாறினால வேறொரு தரவம் உண்
டாகின்றது என்று வைசேஷிக மதஸ்தான்கள் சொல்லுகிறார்கள். அப்படி இல்லை; பெயரும்
ரூபமும் மாறின் போதிலும் வஸ்து ஒன்றே என்று சொல்லுகிறார் நம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர்.

ஒன்றின் ஜ்ஞாந்ததால் மற்றவைகளின் ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகின்றது என்பது பரகா
ணம். ‘காணாவஸ்தையும் காரயாவஸ்தையும் வேறு என்றலும், வஸ்து ஒன்றே’ என்று
சொல்வதால், ஒரு அவஸ்தையிலுள்ள வஸ்துவின் ஜ்ஞாந்ததால் மற்றொரு அவஸ்தையி
லுள்ள அதே வஸ்துவின் ஜ்ஞாநம் ஏற்பட்டதாகின்றது எனபது விதந்திக்கிறது. ஆகை
யால், இந்த அர்த்தமே பரகாணத்திற்கு ஒத்தது இந்த அர்த்தத்தில் பேத நிகழாத
மொன்றும் ஏற்படவில்லை யாகையால், இந்த வாக்யத்திற்கு பேத நிராஸ பரத்வம் இல்லை
எனபது விதந்திக்கின்றது

சுவிஅ—பேத நிராஸ பரத்வம் இல்லை எனபதற்கு மற்று மொரு காரணம்
சொல்லுகிறார்.

நெந் டு ஸ்ரோத்ராதிருகி ஸஜாதீய விஜாதீயா ஸ்வெ-
 நிஷிஷா உதி ப்ருதீயத உதி வெ நெந்ததெவ்வு ! காய-
 வாவஸ்யாபயாவஸிதஸ்ய ஸகஸ்ய வஸூநஃ ஸகாவஸ்யாவஸிதஸ்ய
 ஜாதெந் ஸவஸ்யாஜராவஸிதஸ்யாவி வஸெஸ்யகெந் ஜாததாம் டுஷா
 நெந் டுஷாயிஷ்வா ஸெதகெதொர ப்ருஜாதம் ஸவ-
 க்ஷம் டு வக்ஷம் “ஸெஷவ ஸொஷேஷ” உத்யாரஸ்ய ! “உஷ” “ஸெ”
 “ஸெஷ” “சூவீக்” உதி ! “ஸெ” உதி காயுனிஸெஷ !
 “உஷ” ஸஷவாஸ்யஸ்ய ப்ருவ-
 ஸஷிஷ்யாம் டு வஷி ! “ஸகஸ்ய” உதி ஸாவஸ்ய நாமநாமஸ்ய

ஷெவ’ ஆகிய இரத இரண்டு அவதாரணங்களாலும், ‘ஸவீதீய’ என்னும் பதத்தாலும், கேவலம் ஸததாக்கமாதரம் இருக்கும் வஸ்துவில் ஸஜாதீயம் விஜாதீயம் முதலான பேதங்க ளெல்லாம் நிஷேதிக்கப்படுவனவாகத் தோன்றுகின்றது எனினில, அதுவும் உபநந மாக மாட்டாது. ஏனென்றால், இரத வாக்யம், ‘ப்ரபஞ்சத்தில் தெனபடும் ஸகல வஸ துகளுக்கும் ப்ரஹ்மே காரணம் என்று விளக்குவதற்கன்றோ ஆரம்பிக்கப்பட்டது? காயாவஸஸ்யஸ்யஸ்ய காரணாவஸஸ்யஸ்ய இருக்கிற ஒரு வஸ்துவின் விஷயத் தில், ஒரு அவஸஸ்யஸ்ய இருப்பதை அறிந்து விட்டால், வஸ்து ஒன்றாக இருக்கிறபடியால் மறநெரு அவஸஸ்யஸ்ய இருப்பதும் அறியப் பட்டதாகி விடுகின்றது என்பதை, தருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு உபபாதித்து விட்டு, பிறகு, சவேதகேதுவுக்குத் தெரியாமல் இருக்கும் ப்ரஹ்ம காரணத்தன்மையைச் சொல்ல பிதா ஆரம்பிக்கிறா இரத வாக்யத்தில் காணப்படும் “உஷ”, “ஸெ”, “ஸெஷ” “சூவீக்” என்னும் பதங்களைக் கவனிக்க வேண்டும். “ஸெ” என்னும் பதத்தால் கால விசேஷம் ஒன்று குறிக்கப் படுகின்றது, “உஷ” சபதத்தால் சொல் லப்படும் ப்ரபஞ்சத்திற்கு ஸதாபதி ரூபமான ஒரு க்ரியா விசேஷத்தை “சூவீக்” என்னும் சப்தம் குறிக்கின்றது, அந்த ப்ரபஞ்சம் ஸததான தரவயமே என்பதை “ஸெஷ” என்பது சொல்லுகின்றது; அந்தக் கால விசேஷத்தில் இரத ப்ரபஞ்சம்

“உஷ” “ஸெ” “ஸெஷ” “சூவீக்” இரதச் சபதங்களுள் ஒவ்வொன் றும் ஒவ்வொரு விசேஷத்தைக் குறிக்கின்றது என்பதைக் காண்பிக்க இவைகள் இவ் விடத்தில் கரணிக்கப்படுகின்றன.

விகார ப்ரஹ்மாணஃ । வந்தவ்விஹ்வவாழிதெ சுஸ்ய ஜமத, ஸஹ்வா
 ஞாததா ப்ரஹ்வாழிதா ஹவதி । சுந்யுஞ்ர வாஞாதகாரணஸ்ய ஸ்வய
 த்ரிதூயிஷ்ராக்ரவெக்ஷாதபாடிநெ2வி, ஸவஹ் விருக்ஷணக்ஷாடிஸ்ய
 ஸவஹ்ஜுஸ்ய ஸ்ரஹ்ண: ஸவஹ்ஜுஸ்யொமொ ந விரஹ்ஜ ஹி சுவிதீய

பல விதங்களான பெயர் ரூபம் இன்றிக் கே இருந்தது எனபது “வனகலெவ” எனப
 தால் ஏற்படுகிறது இப்படி அத்தந்ம் பரதிபாதிதமாகி விட்டால், ‘இந்த ஜகத முழு
 மைக்கும் அந்த ஸத்தே உபாதாந் காரணம்’ எனபது விளக்கினதாக ஆகிவிடுகின்றது
 ‘சுவிதீயம்’ எனனும் சபதம், ‘இந்த ஜகததுக்கு அந்த ஸத்தைத் தவிராகது வேறு நிமித்த
 காரணம் இல்லை’ எனபதைச் சொல்லுகின்றது லோகத்தில காணப்படும்
 காரியங்களுக்கு உபாதாந் காரணம் ஒன்றாகவும் நிமித்தகாரணம் மற்றொன்றாகவும்
 தென்பட்ட போதிலும், ஸத எனனும் ஸாவஜ்ஞமான பரஹ்மம், மற்றை எல்லா எஸ
 துக்களைக் காட்டிலும், விலக்ஷணமான நாமியாக இருக்கிறபடியால், விலக்ஷண
 மான நாமமாகிற ஸாவசக்தியின் சோகையையும் அதற்கு விருத்தமாக மாட்டா

வந்தவ்விஹ்வவாழிதெ—ஒரே வஸதுவே பூவததில் அவிபகதங்களான
 நாம ரூபங்களை உடைத்தாயிருக்கின்றதென்றும், பிறகு விபகதங்களான நாம ரூபங்களை
 உடைத்தாயிருக்கின்றதென்றும் உபபாதிக்கப்பட்டால்

உவாஞாதா—உபாதாந் காரணமாக இருக்கும் தன்மையானது ஒரு வஸ்து
 வுக்குப் புதிய அவஸதை ஒன்று ஸம்பவிக்ஷப்போகின்றது எனறிருக்கையில், அந்த
 வஸ்துவுக்கு இருக்கும் பழைய அவஸநயின் சோக்கையே உபாதாந் காரணமாக இருக்க
 ும் தன்மையாகும் மண்ணுக்குப் பிண்டமாகிற அவஸதை பூவாவஸதை, குடம் மடக்க
 கான அவஸதைகள் உத்தராவஸதைகள், ஆகையால் குடம் மடக்கு முதலியவைகளாக
 குறித்தது மண் உபாதாந் காரணம். “ஹாவ்யவஸ்தோ விபெஷ்வத: ப்ராஹ்வஸ்தோ
 யொம உவாஞாதஸ்ய”

ஸவஹ் விருக்ஷணக்ஷாடி—குடத்திற்கு மண் உபாதாந் காரணமாகவும் சூயவன்
 நிமித்தகாரணமாகவும் இருப்பது போல, ஜகததுக்கும் உபாதாந் காரணம் ஒன்றாகவும்
 நிமித்தகாரணம் மற்றொன்றாகவும் இருக்க வேண்டாவோ? எனினில், வேண்டுமெனில்லை
 என்று உத்தரம் சொல்லுகிறது. ஜகதகாரணமாக இருக்கும் பரஹ்மம், லோகத்தில்
 தென்படும் எஸதுக்க எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருப்பதால், அதன்
 நாமமும் விலக்ஷணமாக இருக்கக்கூடும், அதற்கு ஸாவவ்நமான சக்தியும் உபபநமே.
 ஆகையால், அதுவே தன்னுடைய ஸாவசக்தியைக் கொண்டு உபாதாந் காரணமாகவும்
 நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கக்கூடும் மனரே? “விருக்ஷணபதி-க்ஷா விருக்ஷண
 யடி-யொம உவவஹ:”.

வடிவியோகூனாம் வாரயதி ! வவடிபுகி யுதுகூபுஷெவ ஸ்ரஹண:
காபுத ஸுதய: ப்ரஹ்மவாடிநகாரணகவம் ப்ரதிவாடித்
நிதித் காரணவி ததெவெகி ப்ரதிவாடியனி, யபெபம் ஸுதி: !

தன்றே ? அப்படி ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாவசகதியின் சோக்கை இருக்கிறபடியாலேயே, சில சருதிகள் அந்த ப்ரஹ்மம் உபாதார காரணம் என்பதை முதலில் ப்ரதிபாதித்துவிட்டு, பிறகு அதுவே நிமித்தகாரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதை ப்ரதிபாதிக்கின்றன இந்த சருதி அவைகளுள் ஒன்று. மற்றும் சில சருதிகள், ப்ரஹ்மம் நிமித்தகாரணம் என்பதை ஒத்துக்கொண்டு, 'அதற்கே உபாதார காரணத்வம் எப்படி ஸங்கமமாகும்?'

ஸ்யியோகூனாம்—மற்றொரு நிமித்த காரணத்தை. “ஸூகீதீயடி” என பதற்கு ‘இரண்டாவது இல்லாதது’ எனபது பொருள். அதாவது, வேறொரு நிமித்த காரணம் இல்லை என்று அர்த்தம்.

வவடிபுகியுதுகூபுஷெவ— இவ்விடத்தில் வேறொரு சங்கை செய்து கொண்டு அதற்கு ஸமாநாதம் சொல்லுகிறா ப்ரஹ்மம் எனபது சேதர ஸெது வானதால், அது ஒரு காயத்திற்குக் காரணம் என்று சொல்லும் இடத்தில், முதலில் அதன் நிமித்த காரணத்ததைச் சொல்லிவிட்டுப் பிறகு உபாதார காரணத்ததைச் சொல்வதன்றே யுக்தமாகும் ? இவ்விடத்தில் முதலில் உபாதார காரணத்தத்தையும் பிறகு நிமித்த காரணத்தத்தையும் இந்த ச்ருதி வாக்யம் சொல்லுகின்றது என்று சொன்னால், அது அயுக்தமாகின்ற தாதலால் அந்த ஆதந்ம் இந்த சருதியின் அந்நமாகமாட்டாது எனபது தான் இவ்விடத்திற் செய்யப படும் சங்கை.

இதற்கு ஸமாநாதம் என்னவென்றால்—ப்ரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதார காரணம் எனபதை முதலில் ப்ரஸதாவிப்பதில் எவ்வித் தோஷமுமில்லை எனபதே. ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் சருதி வாக்யங்களைப் பரிசீலனம் செய்து பாராததால், அவை ஜகத்தைக் கொண்டு ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவைக் கொண்டும் ப்ரஹ்மத்தைக்கொண்டே ப்ரஹ்மத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறவைக் கொண்டும் இரு வகைப்படுகின்றன வென்பது ஏற்படும். இவைகளுள் முதல் வகையைச் சோதனை, ப்ரஹ்மத்தின் உபாதார காரணத் தன்மையை முதலில் ப்ரஸதாவித்து, பிறகு நிமித்த காரணத் தன்மையைப் பற்றிப் பேசும்; இரண்டாவது வகையைச் சோதனை, முதலில் நிமித்த காரணத் தன்மையைச் சொல்லி பிறகு உபாதார காரணத் தன்மையை விளக்கும் “ஹபெவ ஸொரஹே ஹிமுசூவீக்” இதயாதியான ஸதவித்யா வாக்யம் இரண்டாவது வகையைச் சோதனை, “ஹிஹி” இதயாதியாக மேல் உதாஹரிகப்படும் வாக்யம் முதல் வகையைச் சோதனை இப்படி இரண்டு விதமாகவும் சருதி வாக்யங்கள் காணப்படுகிறபடியால்

சுந்தராயு முதுதயொ ஸ்ரஹணொ நிதித்காரணக் உநுஜாய,
 சஸெஸேவ உவாஹததாழி கயலிதி வரிவொஹி, வவஹுத்கியுத்கவாக
 உவாஹத்காரணம் ததிதராஸெஷாவகாரணம் அ ஸ்ரஹெவெதி வரி
 ஹரணி ! “ சிஃ ஸி அநஃ க உ வ வரக்ஷ சூலீத்தொ ஹ்வா வயிவீ
 நிஷதக்ஷஃ ! உநீஷிணொ உநவா வஹுதெ ஹ ததீத்யதீஷ் ஸ்வ
 நாநி யாரயநு ! ஸ்ரஹ வநஃ ஸ்ரஹ வ வரக்ஷ சூலீத்தொ ஹ்வா
 வயிவீ நிஷதக்ஷஃ ! உநீஷிணொ உநவா விஸுவீலி வொ ஸ்ரஹாயு
 திஷ்ஹ்வநாநி யாரயநு ” உதி ஸாஹததொ ஹஷெந விரொயொ
 ஸங்கு ஸ்ரஹணஃ வவஹிஷ்ணக்ஷந வரிஹார உதஃ ! சதஃ, ‘ வ
 ஹெவ ஸொஹேஹி ஸூலீக்ஷி ” உததீதிராவி ‘ சஸெ’ உததீதீநெக

எனபதைச சங்கிதது, ‘ஸாவ சகதியுடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிறபடியால் உபாதாந காரண
 மாகவும் மறறை வேறு ஸகல உபகாரணமாகவும் அதுவே இருக்கக்கூடும்’ என்று அநதச
 சங்கையைப் பரிஹரிக்கின்றன சிஃ ஸி அநஃ” இதயாதியான ச்ருதி வாக்யம் இவை
 களுக்கு உதாஹரணம். ஸாமாந்யமாகக் காணப்படும் விரோதத்தைச் சங்கிததுக்கொண்டு,
 ப்ரஹ்மம் மறறை எல்லா வஸதுக்களைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமாக இருக்கிறபடியால், அது
 விரோதமாகமாட்டாது’ என்று, இந்த ச்ருதி வாக்யங்கள் அநதச சங்கையைப் பரிஹரிக்கி
 ன்றன. ஆகையால், ‘ வஹெவ ஸொஹே ஹி ஸூலீக்ஷி ” எனனும் வாக்யத்திற்
 குக கீழ்ச சொல்லப்பட டிருப்பதே உபநநமான ஆததம். “சஸெ” எனபது முத
 லான அநேக சபதங்கள், பரஹ்மத்திற்கு அநேக விசேஷங்களை பரதிபாதித்துக் கொண்டு

ப்ரகருத ச்ருதிக்குக கீழ் விவரிக்கப்பட்டுள்ள ஆததத்தை அதுபநநமென்று சொல்வது
 யுக்தமாகமாட்டாது.

“ சிஃ ஸி அநஃ ” இதயாதி ச்ருதி வாக்யங்களின் பொருள் என்னவென
 றால். “ஹே மநீஷிகளே! தயாவா ப்ருதீவீ அடங்கியுள்ள இந்த பரபஞ்சமாகிற கடடி
 டத்தை எந்த மரத்தைக்கொண்டு ஈச்வரன் நிரமாணம் செய்தான்? எந்தக் காட்டிலி
 ருநது அநத மரம் கொண்டு வரப்பட்டது? இந்த லோகங்க ளெல்லாவற்றையும் நிரிததுக்
 கொண்டு அவன் அவைகளுக்கு அநீஷ்டாதாவாக இருக்கிறானே?” இவ்விதமாகவா
 நீங்கள் பரசநம் செய்கிறீர்கள்? ‘இந்த பரபஞ்சத்தின் ஸருஷ்டிக்கு பரஹ்மமே மரம்.
 ப்ரஹ்ம மெனகிற காடே அநத மரத்திற்கு ஆநீரம். இம்மாதிரியே புவங்களைத் தரித்
 துக்கொண்டு அநத ஈச்வரன் அவைகளை அநீஷ்டித்து வருகிறான்’ என்று நான்உங்க
 ளுக்கு பரதயுத்தரம் சொல்லுகிறேன்”

விசெஷா ஸ்ரஹ்ண: ப்ரதிவாழிதா: | ஹவதஹித விசெஷ நிஷேயவாஹீ
கொஹி ஸெஷா ந டிஸ்யதே, ப்ரத்யுத ஜமஹ்ணொ: காய-கா
ரண ஹவஜ்வநாய, 'சுமெ' உதி காருவிசெஷ ஸஹ்வ, 'சூவீக்'
உதி சூயாவிசெஷ, ஜமஹ்வாஹதா ஜமஹிதிதா அ, நிதிதொவாடி
நயொ ஹ்ஹ நிர்ஸநெந தநெஸ்திவ ஸ்ரஹ்ண ஸ்வ-ஹ்ணி யொமஸு
உத்ய ப்ரஜாதா ஸ்ரஹ்ண ஸொ விசெஷா ஹவ ப்ரதிவாழிதா: |

காணப்படுகின்றன. 'ஸாவ சபதங்களும் விசேஷங்களை நிஷேதிக் கின்றன' என்று நீங்கள் சொல்வது போல ஒரு சபதம்கூட காணப்படவில்லை, பரத்யுத, 'பரஹ்மம் என்பது காரணம் ஜகத் அதன் காரயம்' என்பதை ஜ்ஞாபிக்கும் பொருட்டு கால விசேஷத்தைக் குறிக்கும் "சுமெ" (முதலில்) எனவும் சபதமும், கரியா விசேஷத்தைக் குறிக்கும் "சூவீக்" (இருந்தது) எனவும் சபதமும் காணப்படுவதுடன், பரஹ்மம் ஜகத்திற்கு உபாதார காரணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் இருக்கும் தன்மையும், அப்படி ஒரே பரஹ்மே நிமித்த காரணமாகவும் உபாதார காரணமாகவும் இருக்கின்றது என்பதைக் காணப்பிபதால் ஏற்படும் பரஹ்மத்தினுடைய ஸாவ சகதிதவமும், இன்னும் அறியப்படாமல இருக்கும் இவை போன்ற ஆயிரக் கணக்கான மறறை விசேஷங்களும் இந்த சருதியில் சொல்லப்படாதிருக்கின்றன

இவ்விடத்தில் 'ஸூக்ஷ்' (மரம்) என்பது உபாதார காரணத்தைக் குறிக்கின்றது. 'எப்படி மரத்தைக்கொண்டு ஜநங்க லீடடைக் கட்டுகிறார்களோ, அப்படி எந்த மரத்தை (அதாவது—உபாதார காரணத்தை)க்கொண்டு பரஹ்மம் ஜகத்தைச் செய்தது?' என்பது பரசநம். அப்படி உபாதார காரணமாக இருக்கும் வருஷத்திற்கு ஆநீரமாக இருப்பது 'வநஸி' (காடு), இந்த ஜகத்தின் ஸருஷ்டியில் அந்த ஆநீரம் எது? என்பதும் பரசநம். இவையெல்லாம் பரஹ்மே என்பது பரத்யுததரம். 'ஹிவாவ்யஸி' என்பது ஜகத முழுதையும் குறிக்கின்றது. 'நிஷதக்ஷ்' என்பதற்கு 'நிர்மாணம் செய்தான்' என்பது பொருள். ஒருமையாக ப்ரயோகம் செய்யாமல் பன்மையாகச் செய்திருப்பது வேதத்தின் ஸ்வாதரநாயம் இந்த ஜகத ஸருஷ்டியில், அநீகரணம், உபாதாரம், அவைகளைத் தவிர்த்த மறறை ஸகலமான காரக வாககம் எல்லாம் பரஹ்மே என்று சொன்னதாயிற்று.

யதொ வாஷுவகாயுகாரண ஹாவாஜி ஜாவநெ ஸ்வதூதிஷம்,

யத:யொம:—இந்த ஸத விதயா பரகரணமானது, ஐகத்துக்கும்

யதொ வாஷுவ காயுகாரண ஹாவாஜி ஜாவநெ—ஸதவிதயா பர
கரணத்தில், சருதி, “ஸஷெவ ஸொஷெஷெஷெ, சூஸீக்” (பரமாததம் இருக
கும் இதுவே முன்காலத்தில் ஒன்றாகவே இருந்தது) என்று சொல்லிவிட்டு, அடுத்த
வாக்யத்தில் பின் வருமாறு வேறொரு மத்ததை பரஸதாவிதது அதைப் பரதிசேஷிக
கின்றது தஷெஷெ சூஸூ: “ஸஷெஷெஷெஷெ, சூஸீஷெஷெ ஸெவாவித்யஷெ
தஷாஷெஷெ: ஸஜாயத” ! “சூதஷூவஷூ ஸொஷெஷெஷெ வஷாஷெ:”,
உதி ஹாவாஜி, “கயீஸத: ஸஜாயத?” ! ஸஷெவ ஸொஷெஷெஷெஷெ
சூஸீக் ! ‘முன்காலத்தில் இது அஸததாகவே இருந்தது, அதிலிருந்தே ஸத உண
டாயிற்று’ என்று சிலா சொல்லுகிறார்கள். அது எப்படி உபபநமாமும்? அபரமாத
தீகமான தரவயத்திலிருந்து பாரமாததீகமான தரவயம் எப்படி உணடாகும்? என்பது
இதன் பொருள். இந்த வாக்யங்களுக்கு இதற்குமுன் வ்யாக்யாநம் செய்யப்படவில்லை
யாதலால், இவ்விடத்தில், ஸ்ரீபாஷ்பகாரா அவைகளுக்கு வ்யாக்யாநம் செய்யவேண்டு
மென்று திருவுள்ளம் பற்றி வ்யாக்யாநம் செய்கிறா

இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் உபபாதந்ததை நன்றாக அறிவதன் பொருட்டு, அந்த
உபபாதந் ஸம்பதந்ஸளான சில அம்சங்களை நாம் பூர்வம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டி
யது அவசயம். காரய காரண வஸதுகளின் ததவததை விசாரிக்கும்வர்கள், ஸத காரய
வாதிகளென்றும் அஸதகாரய வாதிகளென்றும் இருவகைப்படுவார்கள் காரண வஸ
துவை ஸதயமென்று (அதாவது—பரமாததமென்று) ஒத்துக் கொள்பவர்கல் ஸதகாரய
வாதிகள், அதை அஸததென்றும் ஸகல்மான காரய வஸதுக்களும் பூர்வம் இல்லாமலே
புதிதாக உத்பத்தியை அடைகின்றன வென்றும் சொல்பவர்கள் அஸதகாரய வாதிகள்.
அதவைதிகளும் விசிஷ்டாதவைதிகளும் காரண வஸதுவைப் பரமாததமென்று ஒத்துக்
கொள்ளுகிற படியால் அவர்களிருவரும் ஸதகாரய வாதிகள் தாம், ஆனால், விசிஷ்டாஷீ
வைதிகள் காரய வஸதுவான பரபஞ்சமும் பரமாதத மென்று சொல்லுகிறார்கள், அத
வைதிகள் ‘அது கேவலம் பரமத்தால் ஏற்படுகின்றது, ஆகையால் அது அபரமாததமே’
என்று சொல்வார்கள். இவர்கள் இருவருக்கும் இம்மாதிரி கொள்கைகளைக் கொள்ள,
சருதியே பரமானம். சருதி பரமணயத்தை அநாதரிதது, கேவலம் அநாமாந்ததையே
பலமான பரமானமாகக் கொண்டு ததவ வாதம் செய்யவர்கள் சிலருண்டு; ஸாக்ஷியங்கள்,

சுத னவ 'சுஸ்ரெவெஜி' சூவீசு ஐத்யாஹி சுஸூதாய-2வாடி
நிஷேயஸு சூபதெ | "கூதவ்யம் பெரு ஸொலெஜிவம் ஸூதாசு?"

ப்ரஹ்மததுக்கு முள்ள காரய சாரண பரம முதலானதின பரமாதந்த தன்மையை
ஜ்ஞாபிகக ப்ரவருததிக்விபடியால், இந்த பரகரணத்தில் காரய காரண பாவத்தின்
அஸதயத தன்மையை விவரிக்கும் அஸத காரய வாதம், "சுஸ்ரெவெஜி' சூ
சூவீசு" (இதுவே முன காலத்தில் அபரமாதந்தம் இருந்தது) எனனும் வாக
யததால் பரஸதாவிக்கப்பட்டு நிஷேதக்கப்படுகின்றது. "கூதவ்யம் பெரு
ஸொலெஜிவம் ஸூதாசு?" (இது எப்படி?), அதாவது—'முன அபரமாதந்தமாக

வைசேஷிகர்கள், பெளதநாகள் முதலான தத்வ வாதிகள் இந்த வகுப்பைச் சேர்ந்த
வர்கள். இவர்களுள் ஸாங்க்யர்கள், 'அசேதநமான பரநாம என்று சொல்லப்படும் வஸ
துவே ஐகத்காரணம்' என்று சொல்வார்கள், ரசவரண ஒருவன் உண்டு என்று அவர்கள்
ஓததுக் கொள்ளுகிறார்களிலை ஆனாலும், அவர்களால் ஓததுக்கொள்ளப்படும் ப்ரநாமம்
என்னும் காரண வஸதுவைப் பரமாதந்த மென்றே அவர்கள் சொல்லுகிறபடியால்,
அவர்களும் ஸத கார்ய வாதிகளாகத் தட்டிலலை வைசேஷிகர்கள், தாதகடலத்தைக்
கொண்டு ரசவரண என்று ஒருவனை ஓததுக் கொண்ட போதிலும், 'பப்பஞ்சம் முழுவ
தும் பூாவம் இல்லாமலே பிறகு புதிதாக உத்பந்நயாக இருக்கின்றது' என்று வாதிக்கிற
படியால், அவர்கள் அஸத காரயவாதிகளைச் சேர்ந்தவர்களாகள். பெளதநாகளும், அம
மாதிரியே, 'காரணம் எனபது அபரமாதந்தம்' என்று சொல்லுகிறபடியால், அஸதகாரய
வாதிகளே, ஆனால், இவர்கள் 'காரய வஸதுவும் அபரமாதந்தம்' என்று வாதிக்கிறபடி
யால், இவர்களுக்கும் வைசேஷிகர்களுக்கும் வாசி உண்டு

இவ்விடத்தில் பரதிசேபிக்கப்படும் மதம் வைசேஷிகர்களைக் குறிக்கின்
றது என்று ஸ்ரீராமாநுஜாசாயரும், பெளதநாகளுள் ஸாவ சூநய வாதிகளான மாந்யமி
கார்களைக் குறிக்கின்றது என்று ஸ்ரீ சங்கராசாயரும் சொல்லுகிறார்கள். வைசேஷி
கர்கள் மாந்யமிகர்கள் இந்த இருவர்களுடைய மதங்களின் கணடநமும் அத்வைதிகள்
விசிஷ்டாத்வைதிகள் இருவர்களுக்கும் இஷ்டம்; ஆனால் எவர்களுடைய கணடநம்
பரகரணத்திற்கு ஒத்திருக்கின்றது என்பதைப் பார்த்தால், விசிஷ்டாத்வைதிகள் சொல்
வது போல, வைசேஷிகர்களுடைய கணடநமே ஸங்கதமாகத் தோன்றும் எனபது தான்
இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் உபாதநம்.

உதி! 'ப்ராமஸ்த உத்தி ரஹேதுகா' உத்யய-ஃ! ததெவொவ்வாடி யதி 'கயேஸ்த ஸஜ்யெத' உதி! 'சஸ்த உத்யஸ்தாதிசு கலேவ ஹதி' உத்யய-ஃ, யஸா ஸுடி உத்யஸ்த வ்யாதிசு ஸுடிசுக்ஷ ஸ்த உத்திநாடி வ்யவஹார விஸெஷஹேது ஹுதிதா2 வஸ்யாவிஸெஷ யொம-ஃ!

இருந்த ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று உத்பநமாகின்றது என்றால், அந்த உத்பத்தி ஆசிரய மற் ற தாக வன ரோ பரஸங்குகும? என்று சொன்ன தாயிற்று இந்த அரகந்தே "கயேஸ்த ஸஜ்யெத" (எப்படி அபர மாதந்மான ஒன்றிலிருந்து பரமாதந்மான மற்றொன்று உண்டாகும்?) என்பதால் உபபாதிக்கப்படுகின்றது. அதாவது—'அபரமாதந்மாக இருக்கு மொன்றிலிருந்து உத பநமாகும் மற்றொன்று, அபரமாதந்மாகவேயன்றே இருக்கவேண்டும்' மண்ணிலிருந்து உத்பநமாகும் குடம் முதலானவை மண்ணாகவே இருப்பன போல்' என்று சொன்ன தாயிற்று 'பரமாதந்மாக இருக்கு மொன்றிலிருந்து மற்றொன்று உத்பநமாகின்றது' என்று வயவஹரிகு மிடத்திற் சொல்லப்படும் 'உத்பத்தி' என்பதற்கு, 'வயவஹார விசேஷத்திற்குக் காரணமாயிருக்கும் ஒரு அவஸ்தா விசேஷத்தின் சோக்கை' என்பது பொருள்.

சுத வ்னவ—இந்த ஸதவீத்யயில் ஸதகாய வாதமே பரஸகதமாயிருக்கிற படியால் அஸ்த காயவாத நிரஸநம் இவவிடத்திற்செய்யப்படவேண்டும் என்பது குறிப்பு.

உத்திரஹேதுகா—உத்பத்தி என்பது ஆசிரயமற் றதாகிவ்மே இவவிடத்தில் 'ஹேது' என்பதற்கு 'ஆசிரயம்' என்பது பொருள். பரமாதந்மான ஒரு தரவயத துக்கு வேறு ஒரு அவஸ்தையின் சோகை உண்டாவதே உத்பத்தி என்று சொல்லப்படு கிறபடியால் உத்பத்தி நிராசரயமாக இருப்பது அஸங்கதமாகும் என்பது தாத்பாயம்.

கயேஸ்த ஸஜ்யெத?—அஸத்திலிருந்து எப்படி ஸ்த உண்டாகும்? அதா வது—அஸ்த எப்படி ஸத்தாக மாறும்? என்பது கருத்த. மண்ணே குடமாக மாறு வதை, 'மண்ணிலிருந்து குடம் உண்டாகின்றது' என்று சொல்வது போல் இவவிடத் தில் பரயோகம்

சஸ்த உத்யஸ்தாதிசு கலேவ ஹதி—காரணத்தில் இருக்கும் குணமே காயத்திலும் இருத்தல் வேண்டும் என்பது கைசேஷிகாகளின் மதம். நூலில் இருக் கும் வெண்மை வஸ்தரத்திலும் இருப்பது போல்

வனததூக்தம் ஹவதி—வனகஸேவ காரணஹூதம் ஐவஜீவஸூரணா
யொமெந காபு ஐதிதூஹித உதி | வனக விஜ்ஞாமெந ஸ்வ-ஐவிஜ்ஞாமம்
புருதிவிவாடியிஷிதம், ததஸ்தாய-ஐவாஷி ந ஸெத்ஸூதி, தயா ஹி—
நிமித்த ஸேவாயஸேவாயி ப்ருஹதிவி: காரணென ரவயவஜாவஜம்
காய-ஐ உவஜானா லெவொதூஐதித உதி காரணஹூதா ஐவஜூம்:
காய-ஐவஜீ வஸூரணகூசு, தஜாமெநாஸூ ஜூததா சுஸேவி ந ஸம்ஹ
வதீதி | 'சுஸேவயவி உவஜானா நிரஸூதெ?' உதி ஹேசு, 'காரண
மதாவஸூரணா யொமஸூ ஐவஜானொரூததிவாடிந: ஸம்புதிவஹ

வனதசுஉதூக்தம்—இதனால் சொல்லப்படுவ தென்னவென்
றால், 'ஒரே தரவயம் முதலில காரணமாக இருந்துகொண்டு, பிறகு வேறொரு அவஸநை
யுடன் சேரக்கையை அடைந்தால், அப்பொழுது அந்த தரவயமே காரணம் என்று சொல்
லப்படுகிறது' எனபது தான் 'ஒரு தரவயத்தின் ஜ்ஞாநத்தால் மறறை எல்லா தரவ
யங்களின் ஜ்ஞாநமும் ஏற்படுகிறது' எனபது இந்த பாகரணத்தில் ப-திபாதிக்கப்படும்
விஷயம், அது அஸத்காரய வாத்ததில் விதநீக்கமாட்டாது ஏனென்றால், 'நிமித்தம் ஸம்
வாய்அஸம்வாயி' எனனும் இவை முதலான காரணங்களினால், அவயவி என்று சொல்லப்
படும் காரணம், காரணமாயிருந்த தரவயத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட மறறொரு தரவ
யமாகவே உத்ப-தம் செய்யப்படுகிறது' எனபது அஸத்காரய வாதினின் கொள்கை;
காரணமான வஸ்துவைக் காட்டிலும் காரணமான வஸ்து வேறுபட்டதென்று
சொல்லுமபகூத்தில், காரணத்தின் ஜ்ஞாநத்தினால் காரணத்தின் ஜ்ஞாநம் ஒரு பொழு
தும் ஸம்பவிக்மாட்டாதன்றே? ஆனால், 'அவயவி என்று சொல்லப்படும் காரணமான
வஸ்து தனது காரணமான வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தரவயம்' எனபதை எப

வனக விஜ்ஞாமெந—இவவிடத்திற் சொல்லப்படுகிறது என்னவென்றால்—
'ஒன்றை அநிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகி விடும் எனபது ஸத வீத்யையில் செய
யப்பட்டிருக்கும் பரதிஜ்ஞா அது வைசேஷிக மதத்திற்கு அதுகுணமன்று
காரண வஸ்துவைக் காட்டிலும் காரண வஸ்து வேறு பட்டதென்பதன்றே அவாக
ளுடைய கொள்கை? அப்பொழுது காரண வஸ்துவை அநிந்தால் காரண வஸ்துவும் அத
னாலேயே அறியப்படுகிறது எனபது அதுபரமம் ஆகையால் பரதிஜ்ஞாதமான
அதத்தத்திற்கு வைசேஷிக மதத்தின் நிராஸம் அவசயம் அபேகூதிதம்' எனபதே.

நிமித்தஸேவாயு ஸேவாயி ப்ருஹதிவி:—வைசேஷிகர்களுடைய மத பர
காரணம், காரணங்கள் மூன்று வகைப்படும். அவை நிமித்த காரணம், ஸம்வாயி காரணம்,
அஸம்வாயி காரணம் இவைகளின் லக்ஷணங்கள் இவவிடத்தில் அநபேகூதிதம் எள்கை
யால் அவைகளை விவரிக்காமல் விட்டு விடுகிறோம்.

நெல்லை வனத்துவ நாடாளு வுறுவனாராணாராடு ருவவாடிசுவாதி,
 உறுவனாராடிபாடிநாடு' இதி காரணவெவாவனாராடிவனா காயடி
 இதிதுறுதி இதிதுறுதி |

நத- 'நிரயிஷ்டாந ஸூராவஹ ஜீவநாய சஸத்யாவாடி
நிராவஃ ச்ரியதெ; தயாஹி-ஹகம் ஶி-ஶ்வம் ஸத்யேவ சஸிஷ்டா

படி மறுக்கக்கூடும்? எனினில், இப்போது காரணங்களால் மறுக்கக்கூடும் என்று நாம் சொல்வோம்.—(1) ‘உன்னால் வேறொரு தரவயம் என்று அங்கீகரிக்கப்படும் தரவயம் காரணதரவயமே. இரண்டுமொன்று, காரணதரவயமே வேறொரு அவஸ்தையை அடைந்து மற்ருரு பெயர் மற்ருரு வயவஹாரம் இவைகளை அடைகின்றது’ என்று உபபாதிக்கக்கூடும், (2) நீ சொல்வது போல வேறொரு தரவயம் புதிதாகத் தென்படவுமில்லை. ஆகையால், காரண தரவயமே மற்ருரு அவஸ்தையுடன் கூடியதாகக் கொண்டு காரணதரவயமொன்று சொல்லப்படுகின்றது என்பதே விரிதூர்த்தம்

நதநு.....உதூழ்—இவ்விடத்தில் சிலா ஒரு ஆளேற்பம் செய்யலாம் அதா
வது—“லாவமும் அபராமாததிகம் என்று வாதிப்பவர்களின் மதத்தைக் கண்டிக்கும்
பொருட்டே இந்த “ஸஸ்டெவ” இதயாதி வாகயங்கள் பரவருத்திக்கின்றன. பரவ

உவவாடகக்காரர் ஐ.வழாணாடிஸ-மாஜி—இரத இரண்டு பதங்களுக
சுப் பிறகு ‘ஐ.வழாணாடி மிரஸிதெ’ (வேறுபட்ட தரவயம் எனபது மறுகக்
படுகின்றது) எனபதை அரவயத்திற்காகச் சோததுக்கொள்ளவேண்டும்.

நந-—‘சுவஸிவா உஜிஸ்ரு ச்ருவீக்’ இதயாதியால், காய தரவயங்க ளெல்லாம் அபரமாததங்கனென்றும், காய தரவயங்கள் காரண தரவயங்களைக் காட்டி லும் வேறு பட்டவைகளென்றும் சொல்லும் வைசேஷிகாக்களின் மதம் ரிரஸநம் செய யப்படுகிற தென்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய ரிவாஹம் ஸத விதமையில் உபகரமத் தில காணப்படும் வாக்யங்களுடைய ஸவாரஸபத்தின் ஆதருணயமே இநத ரிவாஹத் திற்கு முக்யமான காரணம், பரதிஜ்ஞாதமாயுள்ள ‘ஒன்றின் விஜ்ஞாநத்தால் ஸாவத்தின் விஜ்ஞாநம் ஏற்படுகின்றது’ எனலும் அரத்தத்தின் உபபாதநத்திற்கு அநதங்கமாகவும் இநத ரிவாஹமே அபேக்ஷிதமாக இருக்கின்றது இப்படி இருக்க ஸ்ரீ சங்கராசாயா, இநத அஸதகாய வாதத்தால் சூரய வாதிகளாகிற மாத்யமிகாக்களுடைய மதமே ரிரஸ நம் செய்யப்படுகின்றதென்று வயாக்யாநம் செய்திருக்கிறார். அநத வயாக்யாநம் ஸங்கத் மன்னு எனப்பதை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கிறார்.

ஸ்ரீ சங்கராசாரியருடைய விவரணமாவது—‘சித ரூபமான வஸது ஒன்றே உண்டு என்பதும், அந் வஸது அவிதையால மறைக்கப்பட்டு ஜகத் ரூபமாகத் தோன்றுகின்றது என்பதும், அந் வஸதுவைத் தவிர்த்து வேறு வஸது ஒன்றும்

ஹாதிதம் ஐ.ம.உ. உவெண விவத-உத உதி சுவிஷ்டாஸ்ரயக்யாய உருகாரணம்
ஸத்யதித்யஹி-ஹிவத-உத உதி சுவிஷ்டாஸ்ரயக்யாய உருகாரணம் : 1 நெத

மம் என்பது அவித்யையால் மறைக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு ஜகத் ரூபமாகக் காணப்படுகின்றது என்று சொல்வது உபபநநமாவதற்கு, அவித்யையால் ஆசரயிக்கப்படும் மூலகாரணம் பரமாதத்மான வஸ்துவாகவே இருத்தல் வேண்டும், அப்படிக்கில்லாவிட்டால், நிரதிஷ்டார பரமம் ஸம்பவிக்ரமம். அது ஸம்பவிக்ரகக் கூடாதன்றோ? ஸாவமும் அபாரமாததிகம் என்று சொல்பவர் மத்ததில் அது நோகின்றதாதலால் இவ்விடத்தில் அநத அஸத்கார்ய வாதம் நிரவிக்ரகப்படுகின்றது. இதுதான் ஆகேபம், இது நிலை பெறுது. ஸா

இலலை எனபதும் ச்ருதியின் தாத்பாயம், அநதத் தாத்பாயத்தையே இந்த ஸத வித்யா வாக்யங்கள் வெளியிடுகின்றன. மாந்யமிகாக்களுடைய மதம், காரண வஸ்து உளபட எல்லாம் ஸுணிகம் எனபதாதலால், அநத மத்ததை ச்ருதி வாக்யம் இவ்விடத்தில் நிரவிக்ரக பரவருத்திக்கின்றது எப்படி நிரவிக்ரகின்ற தென்றால்—அவித்யை எனபது பரமாதத்மான ஒரு வஸ்துவை ஆசரயித்தே பரபஞ்சமாகிற இந்த பரமத்தைத் தோற்றவிக்ரக வேண்டுமாதலால், அப்படிப் பரமாதத்மான ஒரு வித் வஸ்துவையும் ஒத்திக்கொள்ளாத மாந்யமிகாக்களுடைய மதம் அதரிக்கத்தகுந்ததன்று எனபதே. அதாவது—மாந்யமிகாக்களுடைய மத்ததில் காரய வஸ்து போல அதிஷ்டாரமும் அபரமார்த்தமாக இருக்கிறபடியால் பரமம் எனபதே ஸம்பவிக்ரமாட்டாது என்று சொன்னதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட நிரதிஷ்டார பரமத்தின் அஸம்பவத்தை ஜஞாபிப்பதற்காகவே இந்த அஸத காரய வாதம் இவ்விடத்தில் பரஸதாவிக்ரகப்பட்டு நிரவிக்ரகப்படுகின்றது. இதுதான் ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய வ்யாக்யாரம்.

நெததெவஸு—மாந்யமிகாக்களுடைய மத்ததின் நிரஸநம் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருக்கு இஷ்டமேயானாலும், அது பரகரணத்திற்கு அஸங்கத் மெனபதே அவருடைய அபிபிராயம். ‘ஒன்றை அநிநதால் எல்லாம் அநியப்பட்டதாகின்றது’ எனபது ஸத வித்யையில் ப்ரதிஜஞாத்மான அதும். ‘முதலில் அஸததாகவே இந்த பரபஞ்சம் இருந்தது, பிறகுதான் பரபஞ்சத்திற்கு உத்பத்தி ஏற்பட்டது’ என்று சொல்லும் வைசேஷிகாக்களுடைய மத்ததில் இந்த ப்ரதிஜ்ஞை அநவயிக்கமாட்டாதாகையால், இந்த ப்ரதிஜ்ஞையின் ஸமாதந்த்ரத்திற்கு அநத வைசேஷிக மத நிராஸம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம், ஆகையால் அநத மதமே இந்த பரகரணத்தில் நிரவிக்ரகப்பட வேண்டும். மாந்யமிகாக்களோ வென்றால், ‘முதலிலும் எல்லாம் சூந்யம், பிறகும் எல்லாம் சூந்யம்’ என்று சொல்லுகிறபடியால், அவாக்களுடைய மத்ததில் இந்த ப்ரதிஜ்ஞை அநவயிக்கமாட்டாது எனபது இலலை, ஆகையால் அவாக்களுடைய மத்ததின் நிராஸம் இந்த ப்ரதிஜ்ஞையின் ஸமாதந்த்ரத்திற்கு அநபேக்ஷிதம். ‘மாந்யமிகாக்களுடைய மதமே இவ்விடத்தில் நிரவிக்ரகப்படுகின்றது’ என்று சொல்லும் அதவைதிகளுடைய வ்யாக்யாரம் அஸங்கதம் என்று சொல்வதற்கு இது முக்ய ஹேது. இன்னும் ஒரு ஹேது உண்டு. ஸத வித்யையில், இந்த ப்ரதிஜ்ஞையை உபபாதிக்கும் பொருட்டு உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள “யஸா வஸகெத ஃவதி நெத

பெவடி ! னாக விஜ்ஞாநெந ஸவ-விஜ்ஞாந ப், திஜ்ஞா டிப ஷாந் ௨-பெந ஸத்வாய-வாடிஸெவ ப், ஸதூக்ஷாதிதூ-தூ ! ஸவத் செந், நிரயிஷாந ஸ்ரீராமஹவஸ்தி டி-ர-வ வாடிக்ஷாதி ! யஸ்தி ஹி தெந், மத டொஷ் :

வழம் அபரமார்த்தகம் என்று வாதிப்பவர்களுக்கு இவ்விடத்தில் பாஸகதியே இல்லை ஒன்றை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகும் எனலும் பரதிஜ்ஞையும் மருத பிண்டம் முதலான தருஷ்டாந்தங்களும் ஸதகாய வாத ஸம்பந்தமாகவே பாஸகதமாய் இருக்கிறபடியால், அதற்கு உபயோகியாக வைசேஷிகர்களின் அஸதகாயவாதம் நிரஸம் செய்யப்பட்ட வேண்டுமே தவிர, அபரஸகதமான மற்றொரு வாதத்தின் நிரஸம் செய்யப்படு

ஸவ-டி-புணயம் விஜ்ஞாதம் ஸூகி” (மண்பிண்டத்தை அறிந்தால், அதன் விகாரமாயுள்ள குடம் முதலானது அறியப் படுவதுபோல) எனலும் தருஷ்டாந்தம், காயம் பரமார்த்தமாயிருப்பதுடன் காரணமும் பரமார்த்தம் என்பதைக் குறிக்கின்றது காயத்தைப் பரமார்த்தம் மென்று ஒத்துக்கொண்டு காரணத்தை அபரமார்த்தம் மென்று சொல்லும் வைசேஷிகர்களுடைய மதத்திற்கு இந்த தருஷ்டாந்தம் அநவதம் ஆகையால் அந்த தருஷ்டாந்தத்தின் ஸமாதந்தத்திற்கும் இவர்களுடைய மத நிரஸம் அவசயம் அபேக்ஷிதம். ‘காயம் காரணம் இவை இரண்டும் அபரமார்த்தம்’ என்று சொல்லும் மாநீயமிகர்களுடைய மதத்திற்கு இந்த தருஷ்டாந்தம் பொருந்தமா பொருந்தாதா என்று விசாரிக்க பாஸகதியே இல்லை யாகையால் அவர்களுடைய மத நிரஸம் இவ்விடத்தில் அநபேக்ஷிதமே. இந்த இரண்டு ஹேதுக்களும், “ னாகவிஜ்ஞாநெந ஸவ-விஜ்ஞாந ப், திஜ்ஞா டிப ஷாந் ௨-பெந ஸத்வாய-வாடிஸெவ ப், ஸதூக்ஷாதிதூ-தூ ” எனலும் வாக்யத்தால் சொல்லப்படுகின்றன.

ஸவத் செந் நிரயிஷாந ஸ்ரீராமஹவஸ்தி டி-ர-வ வாடிக்ஷாதி-
‘ மாநீயமிக மத நிராஸம் செய்யப்படுகின்றது ’ என்பதற்கு அத்வைதிகளார் சொல்லப் படும ஹேது, ‘ப்ரம் ஏற்படுவதற்கு, அநிஷ்டாந்தம் பரமார்த்தமாக இருக்கவேண்டும், மாநீயமிகர்களுடைய மதத்தில் அநிஷ்டாந்தம் அபரமார்த்தமாகையால், அவர்களுடைய மத பரகாரம் நிரநிஷ்டாந ப்ரம் பரஸங்கிக்கின்றது, அது அநிஷ்டம்’ என்பதன்றோ ? முதலில், இந்த வாதம் யுக்தியுத்தமாக இருக்கின்றது என்பதை ஒத்துக் கொண்டாலும், அது பரகரணத்திற்கு ஒத்ததன்று என்றே சொல்லவேண்டும் இரண்டாவது, ‘தருஷ்டா (பாக்கிறவன்) பொய், தோஷம் பொய், தாசம் பொய் ; இவை யெல்லாம் பொய்யாக இருந்தபோதிலும் ப்ரம் ஸம்பலிக்கக்கூடும் என்று அத்வைதிகள் ஒத்துக்கொள்ளுகையில், ஆசாயமும் பொய்யாக இருந்தால் ப்ரம் ஸம்பலிக்கமாட்டாதோ என்று பயப்படுவதற்குக் காரணமொன்று மில்லை. ப்ரம் ஹேதுக்களான ஸாமகரிகளுள் சில பொய்யாக இருக்கலாம், அநிஷ்டாந்தம் மாத்ரம் ஸத்யமாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்வதற்கு வீரிசமகம் ஒன்றுமில்லை. இதுதான் டி-ர-வ வாடிக்ஷாதி என்பதன் தாத்பாயம். ஆகையால், மாநீயமிகர்களுடைய மதமே இவ்விடத்தில் நிரவிக்ஷப்படுகின்றது என்பதற்கு நீங்கள் சொல்வது ஹேதுவாகமாட்டாது என்பது தான். இந்த அர்த்தத்தைத் தான்

வாரலாயிடுகொ டொஷாழயகும் ஁ வாரலாயிடுகம், தவ்லீ வாரலாயிடுக டொஷெண யட்துவ்லீ ஸ்வாரலாயிடுக மயவட்தமராலி டுபட்த ஁வ வஹ்டு ; யவ்லீ து டொஷபூரவாரலாயிடுகொ டொஷாழயகும் ஁வார

கினதது என்று சொலவது உபபநமராகது. (நிரதிஷ்டாந ப்ரமம் ஸமபவிககமாட் டாது எனபதை ஜஞாபிப்பது இவவிடத்தில் அஸங்கதம்). தவிரவும், அதிஷ்டாநம் அபரமாரதநமாக இருந்தால் உங்களுடைய மத்ததினபடி அந்த பரமத்தின் அஸமப வத்தை உபபாதிப்பது சரமம் (அதாவது, அந்த ப்ரமம் ஸமபவியமற போயவிடும்) எனபதும் இல்லை. ஏனென்றால், எவனுடைய மத்தத்தில், சேதநனிதத்தில் இருக்கும்

“ யவ்லீ ஹி.....நிரயிஷ்டாந ஹோஷாஹவ: ” எனஹும் வாக்யங்களால் உபாதிக்கிறா

மயவட்த மராலி—அஸத வஸது விஷயகமான ப்ரமம். இல்லாத வஸது இருப்பது போலத் தோன்றினால் அந்தத் தோற்றத்தைக் கருநாவ நகரமென்று சொல் வார்கள்.

ஸோயகவாக்ஷேஷ்வி—இப்படி ஸத வித்யா வாக்யங்களில், விசேஷங்களை நிஷேதீககும் சபத மொன்றும் காணப்படவில்லை எனபதை நிரூபித்தது விட்டு, இன் னும் வேறு எந்த சருதி வாக்யங்களை விசேஷ நிஷேத பரங்கென்று அகவைதிகள் சொல்லுகிறார்களோ அவைகளுக்கும் பேத நிஷேத பரதவம் இல்லை எனபதை உபபாதிப் பதற்காக சருதியில் காணப்படும் சோதக் வாக்யங்களைப்பற்றி பரஸதாவிக்கிறா. ‘ஸோயகவாக்ஷே’ எனபதன் பொருளை 29, 30-வது பக்கங்களில் காண்க

ஸோலாநாயிகரணா வ்லுதூதி..... வனகாயடாவஸொயத்டு— ஸாமாநாதி கரணயம் என்றால் என்ன எனபதை 80, 81-வது பக்கங்களில் காண்க.

ஸதவித்யா வாக்யங்கள் முதலான காரண வாக்யங்களிலும், வஸ்து ஜ்ஞாந்டு முதலான சோதக் வாக்யங்களிலும் ஒன்றிலும் விசேஷ நிஷேத பரமான சபதமொன்றும் காணப்படவில்லை எனபதை நிரூபித்த பிறகு, ஒருகால் அதவைதிகள் ‘ஸதவித்யா முதலானவைகளில் பேத நிஷேத பரதவம் வயகதமஸ்கத தெரியவில்லை. பேத நிஷேதத்தை வயகதமாகச் சொல்லும் வேறு சருதி வாக்யங்கள் இருக்கின்றன ’ என்று சொல்வார்களோ வென்று சங்கிதது, அப்படி பேத நிஷேதத்தை வயகதமாகச் சொல்வது போல காணப்படும் சில சருதி வாக்யங்களை எடுத்துக் கொண்டு அவைகளின் அர்த்தத்தைப் பரிசோதிக்கிறா. அப்படி இரண்டு வாக்யங்களே இவவிடத்தில் விசாரிக கப் படுகின்றன.

“ ஸயாத ஸ்ரஷெஸொ நெதி நெதி ”—இந்த வாக்யம் ப்ருஹதாரணய கோபரிஷத்தில் நாலாவது அந்யாயத்தில் மூன்றாவது ப்ராஹ்மணத்தில் காணப்படுகின் மது. அதன் பரகரணத்தை முதலில் தெரிந்துகொள்வோம். அவவிடத்தில் சருதி,

உயி-ஃ, தவ்வாவாஉயி-ஃகௌவாபுபெண தஃவவவ்விதி ஹவ
தஃகௌ ந நிரயிஷாநஹ உயி-ஃஹவ: | வந்தஹாபகவாகௌவ்வி
‘வந்தஃ ஹாநநஃ ஹா’ ‘ஹாநஃ ஹா’ உத்யாதிஷா வாவா

தோஷ ஸம்பந்தமும் தோஷம் ஆசரயித்திருப்பதும் பாரமாததிகமோ, அவனுடைய
மத்ததில், பாரமாததிகமான தோஷத்துடன் கூடினவனுக்கு அபாரமாததிகங்களா
யுள்ள கந்தாவ நகரம் முதலிய பரமங்களின் தர்சனம் உபபந்நமாகும், எவனுடைய
மத்ததில் தோஷ ஸம்பந்தமும் அபாரமாததிகமோ தோஷம் ஆசரயித்திருப்பதும் அபார
மாததிகமோ அவனுடைய மத்ததிலும் ஆசரயம் அபாரமாததிகமா யிருந்தபோதிலும் அம்
மாதிரியான பரம தர்சனம் உபபந்நமாகக் கூடுமாகையால், உங்களுடைய மத்ததில் நிரதிஷ்

“ உவாவ ஹாநஃ ரூபெ உதிதஃ அரூபெ உதிதஃ ”

(பரஹமத்திற்கு இரண்டு சரீரங்கள், அவைகளுள் ஒன்று கடிநம், மற்றொன்று கடிந
மல்லாதது) என்று ஆரம்பித்து,

“ ததெதநூதிதஃ ”

(கடிநமான ரூபமாவது) என்று மூர்த்த ரூபத்தின் லக்ஷணத்தையும்,

“ ஸுரூபெ உதிதஃ ”

(அகடிநமான ரூபமாவது) என்று அமூர்த்தத்தின் லக்ஷணத்தையும் விவதாரமாக உபா
தித்து விட்டு, மற்றும் சில வாக்யங்களால் மூர்த்தா மூர்த்த ரஸோபாஸந் சிந்தா பரகாரத்
தைப் பற்றிப் பேசின பிறகு,

“ ஸுரூப ஸுரூபோ நெதி நெதி ”

என்னும் வாக்யத்தைச் சொல்லுகின்றது. இதன் பொருள்—இவ்விதத்திற்கு செய
யப்படும் உபதேசம் என்னவென்றால், இப்படிப்பட்டதன்று இப்படிப்பட்டதன்று
என்பது தான் அதாவது—மூர்த்தா மூர்த்தாதமகமான இரண்டு சரீரங்கள் பரஹமத்திற்கு
உண்டு என்று சொல்வதால் ‘இவ்வளவு’ என்னும் ஒருவித பரிசுத்தம் பரஹமத்திற்கு
குடி சொல்லப்பட்டது போல ஆயிற்று, அப்படிப்பட்ட எவ்வித பரிசுத்தத்தையும்
அது உடையதன்று என்பது தாத்ஸயம் அம்மாதிரியான சரீரங்களுடன் கூடி யிருப்
பதால் உண்டாகக்கூடிய எவ்வித பரிசுத்தமும் பரஹமத்திற்கு ஸம்பவிக் கமாட்டாது
என்பது கருத்து. இந்த அர்த்தமே பரகரணத்திற்கு ஒத்தது அதாவதுகள் சொல்
வது போல, ‘நெதி நெதி’ (இப்படிப்பட்டதன்று இப்படிப்பட்டதன்று) என்னும்
வாக்யத்திற்கு, ‘பரபஞ்சமே இல’ என்று அர்த்தம் கொள்வது பரகரணத்திற்கு அந்
குணமானது. தவிரவும், இந்த வாக்யத்திற்குப் பிறகு அந்த சருதியிலேயே,

நாயிகரணே ஸ்ரூதத் தி லிஹாநெகம-ணவிசரிஸெஷகாயி-லாவஸொயந
உவிரு-ஹிதி ஸவ-ஹ-ண விசரிஷம் ஸ்ரூதாஹியத உதி வ-லிவ-ஹெ
வொகூட !

டாந ப்ரமத்தின அஸமபவம துருப்பாதமே. “வஸ்துஜ்ஞாதம்” “சூத்ரம்” ஸ்ரூதம்”
எனப்பவை முதலான சோதக வாக்யங்களாலும் ஸமஸ்த கலயாண குண விசிஷ்டமாகவே
பரஹமம் பரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதைக் கீழே விவரித்திருக்கிறோம். ஸாமா
நாதிகரணயத்தின சரியான அர்த்தம் எனவென்றும், அதைச் சரிவரத் தெரிந்து

“ ந ஹேத் தஸ்யாஹிதிநெத்யநித்யரஹி ”

என்னும் வாக்யமும் காணப்படுகின்றது இதன் பொருள்.—ஐதி ‘நெதி’
(யஜுஹ ப்ருதிவாஹிதம், தஸ்யாஹி) வஸ்துஜ்ஞாதம் (வஸ்து) வரம் ந ஹேத்-
கீழ்ச் சொல்லியிருக்கிறபடி ‘இப-ஹி பட்டதனம்’ என்று யாதொரு பரஹ்
மம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றதோ அதைக்காட்டிலும் வேறொரு உத்கருஷ்ட
மான வஸ்து இல்லை ‘சுநித்ய வரம் நாவதி’ (வேறொரு உத்கருஷ்டமான வஸ்து
இல்லை) என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக ‘சுநித்ய நாவதி’ வேறொரு வஸ்து இல்லை)
என்று மாத்ரம் சொல்லியிருக்கும் பக்ஷத்தில் பரஹமத்தைக் காட்டிலும் ப்ரநமான
மற்றைப் பொருளொல்லாம் நிஷேதம் செய்யப்படுகின்றது என்று சொல்லக்கூடும். அப்
படிச் சொல்லவில்லையே இந்த வாக்யத்தின் பிறகும்,

“ சுய நாயெயம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யம்—பூர்ணா வெ

ஸத்யம், தெஷாஹேஷ ஸத்யம்”

என்றொரு வாக்யத்தைச் சொல்லி அந்த பரகரணம் முடிகின்றது இதன்
பொருள் —பூர்ணா வெ ஸத்யம்—பராண்கள் என்று சொல்லப்படும் ஜீவன்
கள் பரகருதியைப்போல எவ்வித ஸவரூப விகார மற்றவை யானதால் ஸத்யம், என்று
சொல்லப்படுகின்றன, வஸ்து தெஷாஹேஷ ஸத்யம்—பரமாத்மா, அந்த ஜீவன்
களைப்போல ஜ்ஞாதத்தின் ஸங்கோச ரூபமான விகாரமற்ற தாதலால், அவைகளைக் காட்
டிலும் ஸத்யம் என்று சொல்லப்படுகின்றது, சுய ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் (உத்யஸ்ய)
நாயெயம்—ஆகையால் இந்தப் பரமாத்மாவுக்கு ‘ஸத்யதத்க்கும் ஸத்யம்’ என்று
பெயர் வழங்குகின்றது. இந்த வாக்யத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யதவம் முதலிய குணங்
களும் பரதிபாதிக்கப் படுகின்றன. இப்படி இருக்கையில் ‘நெதி நெதி’ எனப்பதால்
ஸமஸ்த பேதங்களும் நிஷேதக்கப் படுகின்றன என்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும் ?

ஸ்ரூதமொரு ரூபதயா சுபூஜாதம் ஸவ-ஹ ரூபதயா உவ
ஹி—இந்த சூத்திர, முதலில், ‘மூர்த்தாமூர்த்தமான ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரஹ்மத்

“சமாத சூஷெஸொ நெதி நெதி” உதி ஸஹுயா நிஷெயொ
 ஷுஸூத உதி ஷெக், கிஷு நிஷியூத உதி வகூவூ | “ஷெ வாவ
 ஸூஹுணொ ரூவெ உதித-ஹா உதித-ஹா” உதிஉதித-ஹாஉதித-ஹாதூக:
 ஸூவ-ஹா: ஸவெ-ஹா: நிஷியூத உதி ஷெக் ஸூஹுணொ ரூவதயா
 ஸூஹுதா-ஹா ஸவ-ஹா ரூவதயொவஹிஸூ வூநஹுஷெவ நிஷெயூ
 யூதூ, “வூஷூஹ-ஹா ஹூகஹூ உதிராஹிஸூ-ஹா வரூ”

கொண்டால் ஒரே வஸ்துக்கு அநேக குணங்களுடன் கூடியிருக்கும் தன்மை விருத்த
 மனநென்றும் அவ்விடத்தில் விவகரிக்கப்படுகின்றது

“சம” ஷுஸூதெ—“சமாத சூஷெஸொ நெதி நெதி”

(உபதேசம் செய்யப்படுகின்றது, அது என்ன வென்றால், இவ்விதம் இல்லே இவ்விதம்
 இல்லே என்பதுதான்) என்னும் வாக்யத்தில் பஹுவாக நிஷேதம் காணப்படுகின்றதே
 என்னில், இவ்விடத்தில் நிஷேதிக்கப்படுவது என்ன? என்பதைச் சொல்ல வேண்
 டும் “ஷெவாவ ஸூஹுணொ ரூவெ உதித-ஹா உதித-ஹா” (பாஹ்
 மததுக்கு இரண்டு சரீரங்கள் பரவீதநங்கள், கடிநமா யிருப்பதொன்று, கடிநமில்லா
 மல இருப்பதொன்று) என்னும் வாக்யத்தால் கடிநமான பொருள்கள் கடிநமில்லாத
 பொருள்கள் ஆகிய இவைகளை ஸவரூபமாகவுடைய பரபஞ்சம் முழுவதும் நிஷேதிக்க
 ப்படுகின்றது என்னில், அது யுக்தமாக மாட்டாது ஏனென்றால், இது வரையில்
 அறியப்படாமல் இருந்த ‘பரபஞ்சம் முழுவதும் பாஹ்மத்தின் ரூபம்’ என்னும் விஷ
 யத்தை முதலில் உபதேசித்தவிட்டு, மறுபடியும் அதை நிஷேதிப்பது என்பது எப்படி
 யுக்தமாகும்? சேற்றைப் பூசிக்கொண்டு பிறகு அதை அலம்புவதைக்காட்டிலும் சேற்றைத்

திற்குச் சரீரம்’ என்று உபதேசித்தவிட்டு, உடனே அந்த பரபஞ்சத்தையே அது நிஷே
 திக்கின்றது என்று சொல்வது யுக்தமாகமாட்டாது அப்படி நிஷேதித்தால் ச்ருதியின்
 வார்த்தை நம்பிக்கைக்குப் பாத்ரமாகாமல் போக பரஸங்கிக்கும், நிஷேத வாக்யமும்
 அபரமாணமாக பரஸங்கிக்கும். அது அநிஷ்டமன்றோ? பரபஞ்சம் எல்லாருக்கும்
 தெரிந்த வஸ்துவானாலும், ‘அந்த பரபஞ்சம் பாஹ்மத்திற்குச் சரீரம்’ என்னும் விஷயம்,
 எல்லாருக்கும் தெரிந்ததன்று, அப்படி அறியப்படாமல் இருக்கும் விஷயத்தையே இவ்
 விடத்தில் ச்ருதி உபதேசிக்கின்றது என்பதை ‘ஸூஹுதூ’ என்னும் சபதம் விளக்கு
 கின்றது. அப்படி உபதேசிக்கப்படும் விஷயம் நிஷேதாரஹமாகக் கூடாது என்பது
 குறிப்பு.

“வூஷூஹ-ஹா ஹூகஹூ.....” —இப்படி முதலில் உபதேசித்துப்

பிறகு நிஷேதிப்பதன் அநுபத்தியைக் காண்பிக்க இந்தப் புராண வசனம் இவ்விடத்தில்
 சொல்லப்படுகின்றது. இதன் பொருள்—‘சேற்றைப் பூசிக்கொண்டு அலம்புவதைக்
 காட்டிலும், சேற்றைத் தொடாமல் இருப்பது ச்லாக்யமன்றோ?’ என்பது.

உதி நத்யாக் ! கஷ்ணி-நிஷேய வாக்யாய-ஃ ? ஸூத்ரகார: ஸ்யஸெவ வடிதி “புக்ஞதெதாவத்ஸம் ஹி ப்ருதிஷேயதி ததொ ஸ்ரீதி ஹ ஹி” உதி ! உத்ராத் “சய நாரெய்யம் ஸத்யஸ்தி ஸத்யம் ப்ராணா வெ ஸத்யம் தெஷாஸெஷ ஸத்ய” உதி ஸத்யாஹி-முணமணஸ்தி ப்ருதி வாழிதக்ஷாக் ‘வலிவ-புக்ஞதெதாவநாத்-ந ஹதி ஸ்ரஹ’ உதி ஸ்ரஹணவாவநாத்-தா ப்ருதிஷித உதி ஸூத்ராய-ஃ ! “நெஹ நானாஹி க்ஷம்” உத்யாஹி-நா நானாஹி-ப்ருதிஷேய ஸவ ஸ்ரஹித உதி ஹி, ஸூத்ராவத்ராத் “ஸவ-ஸ்தி ஸவ-ஸ்தி”

தொடாமலிருப்பதே சலாக்ம். அதுபோல புதிதாக ஒன்றை உபதேசம் செய்துவிட்டு, பிறகு அது பொய் என்று நிஷேதிப்பதைக் காட்டிலும் உபதேசம் செய்யாமலிருப்பதே சலாக்ம்மாகு மன்றோ ? ஆனால் இவ்விடத்தில் தெனபமே நிஷேத வாக்யத்தின் அர்த்தமென்ன ? என்றுகேட்டால், அதற்கு ஸமாநாதத்தை ஸூத்ரகாரரே “புக்ஞதெதாவத்ஸம் ஹி ப்ருதிஷேயதி ததொ ஸ்ரீதி ஹ ஹி” (ப்ரஹ்மம் எனபது கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள அளவுடன் கூடியது அன்று என்று அந்த அளவு மாதரத்தை சருதி நிஷேதிக்கின்றது) என்று சொல்லி இருக்கிறார். ஏனென்றால், இந்த நிஷேதம் செய்த பிறகும், சருதி, “சய நாரெய்ய” இதயாதியான வாக்யத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யம் முதலான அநேக குண கணங்களைச் சொல்லுகின்றதன்றோ ? ‘நெஹ நானாஹி க்ஷம்’ எனபது முதலான வாக்யத்தால் ப்ரஹ்மத்திற்கு நானாவாக (பல வகைப் பட்டதாக) இருக்கும் தன்மை நிஷேதிக்கப் படுகின்றதே எனினில், இவ்விடத்திலும்

ஸூத்ரகார:—ப்ரஹ்ம ஸூத்ரகாரா. ப்ருக்ஞதெதாவத்ஸம் ஹி ப்ருதிஷேயதி ததொ ஸ்ரீதி ஹ ஹி” எனபது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் 2-வது அந்யாயம் 2-வது பாதம் 21-வது ஸூத்ரம். இதன் பொருள்—புக்ஞதெ:—‘ப்ரஹ்மத்திற்கு இரண்டு ரூபங்கள்’ எனபது முதலான வாக்யத்தால் பரதிபாதிதங்களாயுள்ள ரூபங்களால், ஸதாவத்ஸம்—பாதொரு பரிச்சீலனம் லக்ஷணமான பரகாரம் ப்ரஹ்மத்திற்கு பரஸங்கிக்ருமோ அந்த பரகாரத்தை யன்றோ, ப்ருதிஷேயதி ஹி—‘இப்படிப்பட்டதன்று இப்படிப்பட்டதன்று’ எனனும் வாக்யம் நிஷேதிக்கின்றது? தத்—அந்தக் காரணத்தினாலேயே, ஸூத்ராவத்ராத்—அப்படி நிஷேதித்த பிறகும், மறுபடியும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸத்யதவம் முதலான குணத்தைச் சொல்லுகின்றது. ஆகையால் ‘நெதி நெதி’ எனபது ப்ரஹ்மத்தினுடைய ஸவிசேஷத் தன்மையை நிஷேதிக்கவிலை, ப்ரஸதுதமான பரிச்சேதத்தை மாத்ரம் நிஷேதிக்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும்.

16

ந ஹவஹிததே ! ஸவஹஸூவம் ப்ரகாராவஸு ஸூதிஷு உயஸெவ
ஸூதிரிதி ந தூதிஷி ஸூஷண: ஸவிஸெஷ்வநிஷேயக: கொஹி
ஸஸூர டிஸூதே !

॥ உதி ஸூஷாஜூநவக்ஷஸூ ஸூத்யெவதக்ஷு ॥

ஸ்ரீ :

॥ ஸூஷாஜூநவக்ஷஸூ ந்யாயாவதக்ஷு ॥

சுவி ௮ : நிவிஸெஷ ஜூநவாக்ரம் ஸூஷ, தது சுவிஷ்யாதிரொ

விஷயமானது, ப்ரஹ்மத்திற்குச் சரீரமாக இலலாமலிருப்பதன் நானாதவமே (அதாவது, ஒரு வஸ்துவம் ப்ரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடைத்தா யிராமல இலலை என்று சொன்ன தாயிற்று). இம்மாதிரியான சருதிக ளெல்லாவற்றிலும் இந்த ஆதததமே சொல்லப் படு கின்றதே தவிர, ஓரிடத்திலாவது 'ப்ரஹ்மம் விசேஷங்களுடன் கூடியது' என்று நிஷேதீக்கும் சபதமொன்றும் காணப்படவில்லை. ப்ரஹ்மாஜ்ஞாந பக்ஷத்தின் ச்ருதி விரோத தாசநம முற்றிற்று

சுவி ௮.....: ...சுநிவஹஸூய வஸவ... ப்ரஹ்மம், எவவித விசேஷமு ம்ற்ற கேவலம் ஜ்ஞாந மாதரம், அது, அவத்யையிலை திரோதநம் செய்யப்பட்ட ஸ்வ ரூபத்தை உடையதாய், தன்னிடத்திலேயே பலவகைப்பட்ட வஸ்துகளைப் பாக்கின்றது

களான ஸாவ வஸ்துகளையும் சரீரமாக உடையவன், அவனை ஆதமாவாக உடைத்தாயிரா மல் இருக்கும் வஸ்துவே இலலை' என்று சொன்னதாயிற்று. ஆகையால், “ நெஹநா நாவூ கிஹ” எனபதால் நிஷேதீகப்படும நானாதவம், ப்ரஹ்மாதமக மல்லாத நானாத வத்தையே குறிக்கின்றது என்று நாம் ப்ரகரணத்தைக் கொண்டு தாதபாயத்தை நிச்ச யிக்க வேண்டும். அதவைதிகளாற சொல்லப்படும விசேஷ நிஷேதத்தை அர்த்தமாகச் சொல்வது உத்தர வாக்யமாகிற் “ ஸவஹஸூ வஸீ ” இதயாதியான வாக்யத்திற்கு அநுகுணமன்று.

சுவி ௮—க்ரந்தாரம்பததில, “ வரம் ஸூஸெஷ்வாஜூ ” என்னும் ச்லோகத்தில, “ ஸூதிந்யாயாவததூ ” என்னும் பதத்தால், ப்ர பக்ஷங்களெல்லாம்

ஹிதஸ்யஸுராவம் ஸ்ருதநாநாக்ஷம் வஸ்யதி' உத்யயஸ்யேன ந வடிதெ

என்று சொல்வது நயாயத்திற்கும் ஒத்ததன்று. 'திரோதநாம் செயவது' என்பதற்கு 'பரகாசத்தை மறைப்பது' எனபது பொருள். நீங்கள், 'பரஹ்மத்தின் ஸவரூபம் ஒன்று,

ச்ருதிகும் நயாயத்திற்கும் விருத்தங்கள் எனபது ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. அம்மாதிரி அவலிடத்தில் ஸூசிப்பித்தவிட்டு, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர், முதலில் அநதப் பர பக்ஷங்களுள் சாங்கர பக்ஷத்தை எடுத்துக்கொண்டு, அதன் சருதயபேதத்தவத்தை, "தத்ரு வ்யஸி வக்ஷஸ்ய" எனபது முதல் "ஸூஷா ட்யஸ்யதே" எனபது வரையிலான கரந்ததால் நிரூபித்தார். இப்போது, அநதப் பக்ஷத்தின் நயாயபேதத்தவத்தை நிரூபிக்க உபகரமிக்கிறார்.

இவலிடத்திற் சொல்லப்படும நயாய விரோதமெனன வென்றால், அநதச் சாங்கர பக்ஷத்தில் வ்யாஹதார்த்தம் சொல்லப்படுகின்றது என்பதுதான் அதாவது, முன்னுக்குப் பின் விரோதம் தென்படுகின்றது என்று சொன்னதாயிற்று. பரஹ்மத்தை ஜ்ஞாந ஸவரூப மென்றும் அநத ஜ்ஞாநம் ஸவயம் பரகாச மென்றும் அது நியமென்றும் முதலிற் சொல்லிவிட்டு, பிறகு, அதற்கு அவத்யயால் திரோதநாம் ஏற்படுகின்ற தென்றும் அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். பரகாசத்திற்குத் திரோதநாம் ஏற்பட்டால் அது அம்மாதிரி திரோதநாததை அடையுங்காலத்தில் ஸவயம் பரகாசமில்லாமல் ஆகிவிடு மானதால், அதை எப்பொழுதும் ஸவயம் பரகாச மென்று சொல்வது ஸாந்யமில்லாமல் போய்விடும். ஆகையால் அவர்கள் சொல்வது வ்யாஹதார்த்தமாகின்றது. விஜ்ஞாநவ்யம், நித்த்யவிஜ்ஞாந இதயாதியானச் ச்ருதி வாக்யங்கள் பரஹ்மத்தை ஜ்ஞாந ஸவரூப மென்றும் நியமான வஸ்து வென்றும் சொல்லுகின்றன, ஸூருதே ந ஹி வ்யுத்யூயிஃ இதயாதியான வாக்யங்கள் அதற்குத் திரோதநாததைச் சொல்லுகின்றன; இரண்டும் ச்ருதியிலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அது வ்யாஹதி ஆகமாட்டாது' என்னில், 'ச்ருதியாக இருந்தபோதிலும் வ்யாஹதார்த்தத்தைச் சொல்வதற்கு அது அநாஹமே, ச்ருதி ஒரு பொழுதும் வ்யாஹதார்த்தத்தைப் போதிப்பிக்க மாட்டாது. அப்படி வ்யாஹதார்த்தத்தை அது சொல்லும் பக்ஷத்தில் அது அபரமணமே ஆகவேண்டுமே' என்று ஆகேஷிக்கக்கூடும். "ந ஹி வஜ்நவிரோயெ ந்யாய: வ்யுத்யூயிஃ" (ச்ருதி வசநம் ஸபஷ்டமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அவலிடத்தில் நயாயம் ப்ரவருத்திக்கமாட்டாது) என்னில், 'ச்ருதிக்கு விருத்தமான நயாயம் அவ்யாவாதக்ஷம் எனபது உண்மையே. ஆனால், அது வசநாதர விரோதம் வராமல் இருக்கும் பொழுது மாதரம் ஒத்துக்கொள்ளத் தக்கது. வசநாதர விரோதம் வந்தால் நயாயம் அவ்யாவாத தகமாக மாட்டாது. பரக்ருதத்தில், "ஸூருதே ந ஹி வ்யுத்யூயிஃ" என்னும் வாக்ய பலத்தைக்கொண்டு பரஹ்மத்திற்குத் திரோதநாததைச் சொல்லும் பக்ஷத்தில் "நித்த்ய விஜ்ஞாந" என்று ஸவயம் பரகாசமான பரஹ்மத்திற்கு நியதத்தன்மையைச் சொல்லும் வசநாதரங்கள் பாதிக்கப்படுகிறபடியால், கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள வ்யா

திரொடாநம் நாத ப்ரகாஸநிவாரணம் ! ஸ்ராவாதிரெகிவ கர்ஸ
யஜாதஹ்யைவமஜெந ப்ரகாஸநெஷ்வ ஸ்ராவக்சாக் ஸ்ராவநாஸ
வாவ ஸஜாக் ! ‘ப்ரகாஸவயயாநம் ஜ்ஞாநம் நித்யம், ஸ ஹ ப்ரகாஸொ
விஜ்ஞாநிவாரிதஃ’ உதி ஸாநிஸஹாஷித ஜிஜ்ஞாஸக்யா ப்ரகாஸவிநொ

அதற்கு பரகாசம் எனபது அந்த ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு தூமம்,
என்று ஒத்துக் கொள்ளுகிறதில்லை யாதலால், ப்ரகாசமே ஸ்வரூபமென்று சொன்ன
தாயிற்று, அப்படிப்பட்ட பரகாசத்திற்குத் தடை ஏற்பட்டால் ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூ
பமே நஷ்டமாகி விடுமென்றே? ‘ப்ரகாசமென்று நான்கள் சொல்லு உவஸ்து, நித்யமான
ஜ்ஞாநமே, அந்த பரகாசம் அவிதையால் நிவாரிதமாகின்றது என்று மாத்ரம் நான்கள்
சொல்லுகிறோம்’ எனினில், அது அநியாதவாகள் சொல்லும் வாதத்தையே ஆகும்.
‘ப்ரகாசம் அவிதையால் மறைக்கப்படுகின்றது’ எனபதற்கு, பரகாசம் உத்பத்தியை

ஹதி என்னும் தோஷம் அவசயம் பரஸங்கிக்கிறது’ என்று பரதி வசநம் சொல்லப்படு
கின்றது. ‘நீங்களுமே அந்த ச்ருதி வாக்யங்க ளெல்லாவற்றையும் ஒத்துக்கொள்ளுகிற
படியால், உங்கள் பக்தத்திலும் அந்தத் தோஷம் பரஸங்கிக்கின்றதன்றோ?’ என்று
ப்ரச்நம் செய்தால், ‘எங்களுடைய கொள்கைகள் வேறு, அந்த ச்ருதி வாக்யங்களுக்கு
நான்கள் சொல்லும் அர்த்தமும் வேறு, ஆகையால் அந்தத் தோஷம் எங்கள் பக்தத்தில்
ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது’ என்று ஸமாதாரணம் சொல்லப்படுமே. எங்கள் பக்தத்தில் பரஹ்மம்
வேறு, ஜீவாத்மா வேறு. பரஹ்மம் எனபது ஹேம குணங்களற்றது, கலயாண குணங்
களால் பரிபூரணமானது; கண்ணுக்குத் தென்படும் இந்த பரபஞ்சம் முழுவதும் பரமாத்
நுமான வஸ்து, அவனுடைய விபூதி, இந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு நான்கள் எவ்வித திரோதர்
நத்தையும் ஒத்துக் கொள்ளாமல், ஜீவாத்மாக்களுக்கு மாத்ரம் அதை ஒத்துக்கொள்ளு
கிறே மாந்தால் வயாஹதி எனபது எங்கள் பக்தத்தில் ப்ரஸங்கிக்க மாட்டாது.
‘‘ சுந்ருதெந ஹி ப்ரத்யுபாஸஃ’’ எனபது எங்கள் பக்தத்தில் ஜீவாத்ம விஷயம்.
ஜீவாத்மாவை பரமாத்ம பிரநமாக் நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளாமல் இருப்பதால், உங்கள்
பக்தத்தில் அது பரமாத்ம விஷயமே ஆகின்றது, ஆகையால் வயாஹதியும் நோகின்றது;
எனபது இவ்விதத்திற் சொல்லப்படுமே விஷயம்.

ஸ்ராவாதிரெகிவ ப்ரகாஸயஜாதஹ்யைவமஜெந — ‘ப்ரஹ்மத்தின்
ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் ப்ரகாசம் எனபது வேறுபட்டது, ஆகையால், அந்த பரகாசத்
திற்குத் திரோதர்நம் வரும்பொழுது, ஸ்வரூபத்திற்கு எவ்வித ஹாசியும் வரவில்லை’
என்று நீங்கள் சொன்னால், அப்பொழுது இந்தத் தோஷம் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டாது தான்.
அப்படி நீங்கள் சொல்லவில்லை உன்றோ? எனபது தாத்நாயம்.

ஸாநிஸஹாஷிதஜ்ஞாநம்—நிபுணஸக்தாக்கள் சொல்லும் வாதத்தை, அதாவது
வயாஹதாததம் என்று சொன்னதாயிற்று.

ஹித உதி ப்ரகாஸொதூதிப்ரதிஸம்ஸொ வா விஜிஜாநஸ்ய விநாஸொ
வா ! ப்ரகாஸஸ்யோந-பூதாஜிஷ்வாநிநாஸ னவ ஸஜாக் ! ப்ரகாஸொ
நிகெஜா நிவிட்கார ஸிஷ்டீதி ஹெக், ஸத்யாஸவ்யவிஜிஜாயாம் ஸ்ரஹ்ணி
ந கிம்விதிநொஹிதஜிதி நாநாக்ஷம் வஸ்யஜீதி ஹவதாஸம் வ்யவஹாஸ:
ஸத்யநிவடிவநீய னவ !

‘நந-ஓ உ ஹவதாஸவி விஜிஜாந ஸ்ரோஸ சூதாஹி-வமஹவ்ய’,
ஸ உ ஸ்யம் ப்ரகாஸ: ! தஸ்ய உ ஷெவாஜிஸ்ரோஸவாதாஹிஜாநெ ஸ்ரோ

அடைய வொட்டாமல் தடுக்கப்படுகின்றது என்றவது, ஏற்கெனவே இருக்கும் பரகாசம்
விநாசத்தை அடைகின்றது என்றவது பொருள் கொள்ள வேண்டும் பரகாசம்
உத்பத்தி செய்யக்கூடிய வஸ்து அன்றாகையால் முதல் அர்த்தம் உபபந்நமாக மாட்டாது;
‘அது விநாசம் அடைகின்றது’என்னும் இரண்டாவது அர்த்தமே உபபந்நமாக வேண்டும்.
இந்த அர்த்தம் ‘ப்ரகாசம் நித்யமாகவும் நிர்விகாரமாகவும் இருக்கின்றது’ என்று
சொல்வதற்கு விருத்தம். ‘பரகாசம் நித்யமாகவும் நிர்விகாரமாகவும் இருக்கின்றது’
என்று சொல்லும் டக்ஷதிலு, ‘அவித்யையால் அந்த பரகாசம் மறைக்கப்படுகின்றது’
என்று சொல்வதை அது பாதிக்குமன்றோ? ஆகையால், ‘ப்ரகாசம் நித்யம்; அது
அவித்யையால் மறைக்கவும் படுகின்றது’ என்னும் அர்த்தம் விதவத ஸநநிதியில் சொல்
லிக கொள்ளத் தகுந்ததன்று.

நந-ஓ உ.....ஹித ஸம்ஸ்யாதா:—‘நீங்களும, ஆத்மா ஜஞாந ஸவ

ஷெவாஜிஸ்ரோஸவாதாஹிஜாநெ—தேவன மதுஷ்யன திரயக் ஸதீவரம்
என்னும் விபாகமெல்லாம் தேஹத்தைப் பற்றியதே தவிர, ஆத்மாவைப் பற்றியதன்று.
ஆனால் நாம் அநாதி காமாநீநமான பரகருதி ஸம்பநந்தத்தால் விபரீத ஜஞாநத்திற்குப்
பாதரமாகி, ‘நான் தேவன், நான் மதுஷ்யன்’ இதயாதியான ப்ரமத்தைக் கொள்ளுகி
றோம். இந்த ப்ரம்ம நம்க்கு இயற்கையாயுள்ள ஜஞாநத்தின் திரோதநததால் ஏற்படு
கிறபடியால் நாம் திரோதநதத்தை ஒதுதுக்கொள்ள வேண்டியது அவசயமென்றும் அப
படி அதை ஒதுதுக்கொண்டால் ஜஞாந ஸவருபமாயுள்ள இந்த ஜீவனர்களுக்கு ஸ்வரூப
நாசம் பரஸநகிக்குமாட்லால் நமது பக்ஷத்திலும் வயாஹதாரதத் ரூபமான தோஷம்
தூலயமென்றும் அவர்கள் ப்ரதிபநதி சொல்லுகிறார்கள். இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு நாம் எவ
வித பரிஹாரம் சொல்லுகிறோமோ, அந்தப் பரிஹாரம் அவர்களுக்கும் தூயமாகும் என
பதே அவர்களுடைய தாத்பயம். ஒருவன் நம்மைத் திருடன் என்று சொன்னால்,
நீயும் திருடன் என்று அவனைப் பார்த்து பரதிபநதி சொல்லுமிடங்கள் எல்லாவற்றிலும்

வபுக் காஸநிரொயாத உவஸ்யோபாயணீயஸூ, ஸ்ரூவபுக் காஸொ ஸநி
 ஸ்ரூதந்ராகாராணராயூலாஸாயொமாகி ! சுதொ ஹத ஸ்ராயம் ஸொ
 நொ ஷொஷ: ! சிம்லாஸூககெகலிநெவாத்நி ஹத-ஃஸீரிதம் ஃவ-ஃ
 ஃஸூ, ஹதாஸாத்நாஸூஸூ-வமகாஸி ஸஸெ-ஃஸூயம் ஷொஷ: வரிஹ
 ரணீய: '

சுதொஸூதெ ! ஸ்ரூவதொ உவபுத்ரீகாநஸூநாநம்
 நெகஸூரூவம் ஸ்ரூவாஸிகாநவயிகாதிஸயாவரிஸிதொ ஃராம-ஃ

ஸுபமெனறும் அநத ஜ்ஞாநம் ஸவயம பரகாசமெனறும் ஒததுக கொள
 றுகிறீர்கள். அபபிபபட்ட ஆதமாவுக்குத் தான தேவன மதுஷ்யன இத
 யாதியான அபிமாநம் ஜரிக்கும் பொழுது, அவனுடைய ஸவயம பரகாச
 மான ஸவஸுபத்திறுத்த திரோநாநம் ஏற்படுகின்றது என்று நீங்களும் ஒததுக்கொள்ள
 வேண்டுமே ஏனென்றால், ஸவஸுப பரகாசம் மறைக்கப்பட்டால் இருக்கும் பக்ஷத்தில்,
 தான் தேவன மதுஷ்யன இதயாதியான வீபீத அபிமாநம் அவனுக்கு ஜரிக்கமாட்டா
 தன்றோ ? ஆகையால் எங்கள் மீது எந்த வயாஹதி ஸுபமான தோஷத்தைச் சொல்லுகி
 றீர்களோ அது உங்களுக்கும் ஸமாநம். தவிரவும், நாங்கள் ஒரே ஆதமாவை ஒததுக்கொ
 ண்டிருக்கிறபடியால் நீங்கள் சொல்லும் தோஷம் அந்த ஒரு ஆதமா ஸம்பநந்பபட்டவரை
 யில் மாதரம் ஏற்படலாம், நீங்கள் அநதவர்களான ஆதமாகளை ஒததுக்கொண்டி
 ருக்கிறீர்கள், அவ்வளவு ஆதமாக்கள் விஷயத்திலும் இரத்த தோஷத்தை

பரிஹார துலயதவமே தாதபாயமென்று பெரியோர்கள் ஒததுக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.
 அம்மாதிரியே சாங்கரர்கள் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபநதி சொல்வதாக நாம் அறியவேண்டுமே.

சிம்லா-சாங்கரர்கள், 'உங்களுக்கும் அநதத தேஷம் ப்ரஸங்கிக்கின்றதே'
 என்று சொல்லும் பொழுது, நமஸூடைய பக்ஷத்தில் தோஷாநீக்யம் ப்ரஸங்கிக்கின்றது
 என்றும் சொல்லுகிறார்கள். நாங்கள் ஒரே ஆதமாவை ஒததுக்கொண்டிருக்கிற படியால்
 தங்கள் பக்ஷத்தில் ஒரு வயபஸ்தையின் பங்கம் மாதரமே வருகின்றதென்றும், நாம்
 அநேக ஆதமாகளை ஒததுக்கொண்டிருக்கிறபடியால் நமஸூடைய பக்ஷத்தில் அநேக வய
 வஸ்தா பங்கங்கள் வருகின்றனவென்றும் அவர்கள் அபிபராயப்பட்டு தோஷாநீக்யப
 தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஸ்ரூவாத்:—இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பரஷ்யக்ாரா, தாம் ஒததுக்கொண்டிருக்கும்
 கொள்கைகளையும், அவைகளுக்கு உள்ள ச்ருதி ஸம்ருதி முதலான ப்ரமாணங்களையும்
 சொல்லுகிறார். 'ஸ்ரூவாத்: ' எனபது முதல் 'கீஹ ஸெஹிதி' எனபது
 வரையிலான வாக்யத்தால் கொள்கை சொல்லப்படுகிறது. 'நாங்கள் ஒததுக்கொள்ளும்
 பரமேயமான வஸது பரமாத்மமானது, பரமாணமும் பரமாத்மமானது' எனபது முக்ய
 கொள்கை. 'ஹேயகுண ரஹிதமாயும் கல்யாண குண ஆக்ரமாயும் இருக்கும் பரஹ்

ஸாமரம் திரெஷ்காவுகளுடைய உதவியை வராட்டி உபயோகப்படுத்த
வழிவெளிவரைவ ஸ்வேதாத்விதிவிநாயாதி ஸ்வசுவரிணாத்விதி

நீங்கள் பரிஹரிக்க வேண்டும்' எனனில, அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது. நாங்கள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கும் ப்ரஹ்மம், ஸ்வபாவத்தாலேயே ஸமஸ்தமான ஹேயத்திற்கும் விரோதியான வஸ்து, அபரிச்சிதமான ஜஞாநம் ஆநந்தம் இவைகளையே தூமி வஸஸுபமாக உடையது, ஸ்வாபாவிகளுக்கும் எல்லையற்ற மஹிமை யுடையவகளும்கணக்கற்றவைகளுமான உத்தர குணங்களுக்கெல்லாம் அது இருபபிடம், அதற்கு ரிதய விபூதியென்றும் லீலாவிபூதியென்றும் இரண்டு விபூதிகளுண்டு; இவைகளுள் ரிதய விபூதியானது ஆநந்தம், அது லீலாவிபூதியைக் காட்டிலும் மிகப் பெரியது அந் விபூதிக்கு, ரிமேஷம் காஷ்டை கலை முஹூர்த்தம் இவை முதலாகப்

மேமே பரமேயம், அதை அறிவதற்கு, அநாதிநித்யமாயும் அபௌருஷேயமாயும் இருக்கும் வேதமே பரமானம்' என்று அதை விவரிக்கிறா வாக்யத்தின் அநுவம, ஃ ஷ்வம் விஃ வரம் ஸ்ருஷு வெஷு ஜேவம் விஃம் வெஷம் ஶ்ராவஹ்மஶ்ரதாம் கிந் ஷ்ரேஷ்ணோதி ?' (இப்படிப்பட்ட பரபரஹ்மத்தை அறியப்படவேண்டிய உஸ்துவாக வும், இப்படிப்பட்ட வேதத்தை அதற்கு பரமானமாகவும் ஒத்துக்கொள்ளும் எககளுக்கு அஃவ்ரஹ்மமான ஆததம் எப்படி வித்திக்காமல் போகும்?) என்பது தான். இவ்விடத் தில் ப்ரஹ்மத்தைப் பற்றி நாலு விஷயங்கள் சொல்லப்படுகின்றன அவையாவன—(1) ப்ரஹ்மம் ஹேயகுண ரஹிதம், (2) ப்ரஹ்மம் கலமாணகுண கணாகரம், (3) அது நித்ய விபூதி விசிஷ்டம், (4) அது லீலாவிபூதி விசிஷ்டம்.

மேலுதரநீகாநனஜூநாநம்ஷெகவ்ஸூரூவடி—மல பரதய
நீகப' எனபதற்கு 'மல விரோதி' எனபது பொருள- அதாவது, பரஹ்மம்
ஹேமந்கள அற்றது என்பது மாதரம் இல்லை, ஹேயந்களைப போக்கடிக்கும் எவபாவ
முளளது என்பதம் இதனால் விதிநீக்கினதது. 'சூநனடி' எனபதற்கு 'அபரிசுநீரம்'
என்பது பொருள்.

ஸ்ரீஹாலிகாதவயிகாதிசயாவரிதொடாரம—ணஸாமரம் — ஸ்ரீஹாலிகாதிசய சுவரீதபு ம—ணஸாமரம் ரா யஸு என்பது விக்ரஹ வாக்யம். “ ஸ்ரீஹாலிகாதிசயவயிகாதிசய ” என்பதனால் அஹுதைய குணங்கள் ஸ்வபாவ விரிதங்கள் என்பது வயக்தம். “ மிரவயிகாதிசய: ” என்பதற்கு எண்ணிக்கையற்ற என்பது அர்த்தம் இமமாதிரியான குண எண்களால் நிறைந்தவனாக இருக்கிறபடியால் அவன் ப்ரமததிற்கு ஆஸதமாகமாட்டான் என்பது குறிப்பு

நிறெஷ்.....சுவஸ்தி—கீழ் ப்ரஹ்மததிற்கு ப்ரமாசரயத்வம் அதுப
பநம் என்பது விவரிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது, அந்த ப்ரஹ்மததின விபூதிகளுக்கு

ஹுதகாருக்யதவரினாராஷ்டாநஞஹாவிஹுதி, ஸ்ரீநாவரிகா
ஷாஃபாஹுதாநஞஸுஃசுதநாநாஸ்யுதந தஜோமஜ் ஹுதாநஞ

பராத்நம் முடிவான கணக்கற்ற பரிணாமங்களை உடையவும், ஸகலமான பராக்ருத வஸ
துக்களுடைய உத்பத்தி ஸந்தி விராசம் முதலிய ஸகலவித பரிணாமங்களுக்கும் நிமித்த
மாகவும் இருக்கும் காலம் எனபது எவ்வித பரிணாமத்தையும் செய்யக்கூடியதன்று;
லீலா விபூதி எனபது, பாஹுமத்தின் அம்சமாயுள்ள கணக்கற்ற பத்தர்கள்
முதலான பலவித சேதந வாக்கங்களையும், அவைகளுக்குப் போக
யங்களாகவும் கணக்கற்ற விசிதர பரிணாமாதிகளுக்கு ஆஸ்பதமாகவும் இருக்கும் அசே
தந வாக்கங்களையும் அடக்கியுள்ளது, இவை யெல்லாவற்றையும் அநத பரஹ்மம் தனது
லீலா பரிதாபங்களாக உடைத்தாயிருப்பதுடன், இவை யெல்லாவற்றினுள்ளும் தான்

ப்ரம் விஷயதவம் அநுபபநமஎனபது விவரிக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீ பகவானுடைய விபூ
திகளை நிய விபூதி என்றும் லீலா விபூதி என்றும் இரண்டு வகுப்பாகப் பிரிப்பாராகள்.
நிய விபூதி என்பது ஒரு ஸதந விசேஷம் இநத லோகங்களெல்லாம் ப்ரக்ருதியின்
விகாரங்கள்; அநத நிய விபூதி எனபது அபராக்ருதம், ஆகையால் அவ்விடத்தில் உத
பத்தி விராசம் முதலிய விகாரங்கள் இல்லை இநத லோகங்களில் காணப்
படும் எவ்வித விகாரமும் அவ்விடத்தில் இல்லை, காமபநம் நீயகி, பகவத ப்ராப்தி பெற்ற
வாகள் அவ்விடத்தில் இருக்கிறார்கள். லீலா விபூதி எனபது இநத பரபஞ்சம். இது
காமமடியாக பராக்ருதி ஸம்பநதம் பெற்றதுள்ள சேதநாசேதநங்கள் அடங்கியுள்ளது.
ஸாவததிறமும் டகவான் அநதாயாமியாய இருக்கிறபடியால் ஸாவமும் அவனுடைய சரீர
மாகின்றது. ஆகையால் எல்லாம் அவனுக்கு விசேஷணமாகிற அம்சங்கள் ஆகின்றன.
இநத இரண்டு விபூதிகளும் பரமாத்நங்கள் ஒன்றும் ப்ரமததால் ஏற்பட்டதன்று
இது தான் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

நிமேஷம், காஷ்டை, கலை, முஹூர்த்தம் என்று ஆரம்பித்ததுப் பராத்நம் என்
பது வரையில் பல விதமாகக் காலம் எனபது பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது- இப்படிப் பல
விதமாகப் பரிணமீகமும் ஸ்வரூபத்தை உடையது காலம் எனபது “நிமேஷ.....
ஸாஹுவ” எனபதால் சொல்லப்படுகிறது. “ஸாவெஷாஹுதி.....நிமித்த
ஹுதி” எனபதால், பராக்ருத வஸதுகளில் காணப்படும் உத்பத்தி விராசம் முத
லிய பரிணாமங்களுக்கும் அநதக் காலமே காரணம் எனபது சொல்லப்படுகின்றது. இப
படி ஸவயம் பரிணாமியாயும் பராக்ருதியின் பரிணாமத்திற்கு ஹேதுவாயும் இருக்கும் காலத
தால் நிய விபூதி எனபது கொஞ்சமேனும் ஸபாசிக்கப்படவில்லை எனபது
“காருக்யத.....ஹாவிஹுதி” எனபதால் விளங்குகிறது. “நிமேஷ”
எனபது முதல் “விஹுதி” எனபது வரையில் ஒரு பதம். இநதப் பதம் “ஸூஹு”
எனபதற்கு விசேஷணம். காருக்யதவரினாராஷ்டாநஞ ஹாவிஹுதி: யஸூ தஸீ என்பது விக்ரஹம்.

விஜித்ரவியபரிணாஜா ஸு உ வெ த ந த ர வ ஹு ஜா தா த ய டா

அநதாயாமியாக ப்ரவேசித்து அந்தக் காரணத்தால் அவை யெல்லாவற்றையும் தனது

“ விஹதி ” என்பதற்கு ஐசுவாயம் என்பது பொருள் ஈசுவரன நியமிக்கிற வன்; நியமிக்கப்படும் வஸ்துக்களெல்லாம் அவனுடைய விபூதிகள் என்று சொல்லப் படும் ஸாவேசுவரன விஷயத்தில் அவனைத் தவிர்த்த மறறை எல்லா பதார்த்தங்களும் அவனுக்கு விபூதிகளே யாகும்.

“ சுரா ஸுஹதி த்ராஹியஸு காவொ
நயதி ஹதிதெஃ வரிணாஜிஹதஃ ”

எனபதன் அர்த்தம் இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது

ஸுயீயாபரிகா . . . சுவஸித்—இதனால், அந்த பரஹ்மம் லீலா விபூதி விசிஷ்டம் எனபது சொல்லப்படுகின்றது சேதநாசேதநங்கள் அடங்கி யுள்ள இந்த ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி முழுவதும் பகவானுடைய லீலை என்று பெரியோ ர்கள் சொல்லி யிருக்கிறபடியால், இந்த ஜகத்தை லீலாவிபூதி என்று நாம் சொல்லு கிறோம் அவாபத ஸம்ஸ்த காமனாக இருக்கும் பகவானுக்கு இந்த லீலை எவ்விதத்தில் உபபந்மமாகும் என்று ஒரு சங்கை ஐரிக் கலாம் அவாபத ஸம்ஸ்த காமன என்றால் எப்பொழுதும் எல்லா காமாவாப்தியையும் உடையவன் எனபது அர்த்தமன்று ; எதை எப்பொழுது அடைய வேண்டும் என்று இச்சிக்கிறானோ அதை அப்பொழுது பெறுவத ற்கு ஸாமாத்யத்தை உடையவன் என்று மாதரம் அதற்கு அர்த்தம். ஆகையால் ‘ லீலை யாகிற ஒரு பரயோஜனத்தை உடையது இந்த ஜகத ஸ்ருஷ்டி ’ என்று சொல்வதில் எவ்வித அநுபத்தியும் இல்லை

“ கீயா ஹரொரிஷம் ஸவம் க்ஷாஜி த்யுபயாயத் தாஃ ।
கீயதொ வாயகெஸ்யுவ வெஷாஸூஸ்ய நியாஜி ॥ ”

எனபது ஸ்ரீ பராசர பகவானுடைய வாக்யம் இந்த ஜகத்தில் காணப்படும் வைஷ்ணவம் முழுவதும் பூவா காமங்களையே காரணமாக உடையதானதால், விஷ்ணு ஸ்ருஷ்டி காரண மாக ஈசுவரனிடத்தில் எவ்வித தோஷமும் பரஸங்கிக் க மாட்டாது ஈசுவரன கேவலம் நிமித்தமாதரம் ; காமங்களே பரதாந காரணம்.

“ நிதித்ராசுரெவாஸள ஸுஜ்யாநாம் ஸமக்ஷிணி ।
பூயாந காரணீஹதிதா யதொ வெ ஸுஜ்யஸூக்யம் ॥ ”

என்று ஸ்ரீ பராசரே அநுகரணித்திருக்கிறார்.

இக்ஷக்ரு தஸவ-ஸரீரக்ஷஸவ-ஸுக்ராராவஸாநாவஸிதம் வரம் வுஹ
 வ வெஷ்டி, ததாக்ஷாதாரக்ஷி ஹவ-ஸெவாயந வராஸா வாஹீகி
 உந யாஜுவஹு மளதஜிவஸஸவ பூஸுதி ஸுமிமண பூணீத வியு
 ய-வாடி உத்ர-ரூப வெஷ்டி-பெருதிஹாஸ பூராண யஜி-ஸாஸூ-வ

சரீரமாகவும் பரகாரமாகவும் உடைத்தாயிருக்கின்றது ப்ரஹ்மமே அறியப்படவேண்டியவஸது அதை அறிவதற்கு, அதன் ஸாக்ஷாதகாரத்திற்கு யோகயாகளான பகவாத்வையநா பராசரா வாலமீகி மநு யாஜ்ஞவலகயா கௌதமா ஆபஸதமபா முகலிய மஹாஷிக கூட்டங்களால் அநுகருவீர்த்தங்களும் விதி அர்த்தவாதம் என்று வயவஹரிக

ஸூர்ஸஹ-புதி—பகவான அந்தாயாமியாகவும் சேதநாசேதநங்கள் அவனுடைய சரீரமாகவும் இருக்கிறபடியால் அவையெல்லாம் அவனுக்கு விசேஷணமாகிற அம்சங்கள்

சுநஹவஷ்டி—‘பத்தர்கள் பகவானுடைய லீலைக்கு உட்பட்டிருப்பது உபபந்ம், முகதர்க்கையும் அவனுடைய லீலாதாக்கதங்கள் என்று எப்படிச் சொல்லலாம்?’ எனனில பகவானுடைய மோசநமாகிற லீலையில் அவர்கள் அகப்படுகிறபடியால் அவர்க்கையும் லீலா பரிகரங்களான சோப்பதில அநுபபத்தி இல்லை.

வெதநெதரவஸுஜாத—அசேதநங்களாகிற வஸது வாக்கத்திற்கு இந்த வாக்கத்தில் பரதாநம் அவ்யகதம் காலம் இவையெல்லாம் சேர்ந்தவை ‘ஸவ லீலா பரிகரமாயும் ஸவாமச பூதமாயும் இருக்கும் சேதந சேதநேதர வஸ்து ஜாதம்’ எனபது அந்வயம் தஸு வஸுஜாதஸு யசு சுஜய-பாஸிஸம், தெந க்யுதம் ஸவ-ஸரீரக்ஷெந ஸவ-ஸுக்ராரக்ஷெந வ யசு சுவஸாநம், தெந சுவஸாநெந சுவஸிதம் உத்யு-ஸிஸி, ‘சுவஸிதம்’ எனபதற்கு விசிஷ்டம் எனபது பொருள். எல்லாம் இப்படி பகவத விபூதிகளானால், அவை எவ்விதத்தில் பரம் விஷயமாகும் எனபது குறிப்பு

ததாக்ஷாஸுக்ராரக்ஷி—(அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தை ஸாக்ஷாதகரிக யோக்யரான) இது ‘அவர்களின் வாக்யங்கள் பரமாணம்’ எனபதைக் காண்பிக்கின்றது. அவர்களுடைய வாக்யமாகிற இதிஹாஸம் புராணம் தாம் சாஸ்த்ரங்கள் எல்லாம் வேத பாகங்களாகிற விதி அர்த்தவாதம் மந்த்ரம் இவைகளை மூலமாக உடையவையாகையாலும், அவை பரமாணங்கள் என்று சொல்லப்படுகின்றன இந்த இதிஹாஸம் முதலியவைகளை வேதத்திற்கு உபபந்ருஹ்மணங்களென்று சொல்வார்கள் அதாவது இதிஹாஸம் முதலியவை, வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை விளக்குகின்றன எனபது தாபாயம்

உதரீ: ஸுருஷஸந்ய: வாஸிதேத்யுஷாஹு: ॥

யொ லொக்ருயரிலிஸ்ய ஸிஹத்யுஷ்ய ஸுருஷ: ॥ ”

“காஸு ஸ பவதெ தத்ய ந காஸ ஸுருவெ ஸுஸு: ॥ ”

[ஸாணி 196-9]

“வனெ தவெமிரயாலா தஸா நஸ்யுபரஸா தந: ॥ ” [ஸாணி 198-6]

“சுஷ்யதாஜி விஸெஷாஹம் பரிணாஜிஹி ஸம்பு த: ॥

ஈஸா ஹரெஸிஹி ஸவம் சுஸாஜித்யுஷ்யாயத் தா: ॥ ” [ஸா. 206-58]

னெனறும் இரண்டு புருஷர்கள் பரமானந்தால் ப்ரவீர்த்தர்கள்; கூரனுவது—அசித ஸம்ஸருஷ்டங்களான ஸர்வ பூத வாககம், அகூரனுவது—அசித ஸம்ஸாக கத்திலிருந்து வியுகதகை இருக்கும் முகதாதமா, உததம் புருஷனென்பவன இவ்விருவர்களைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவனாயிருக்கும் பரமாதமாவென்று சருதிகளில் சொல்லப்படுகிறான்; அவன, அசேதந வஸது அநத வஸதுவுடன் ஸம்ஸருஷ்டமாயிருக்கும் பதத ஜீவன்கள் முகதர்கள் ஆகிய இம்மூன்றினுள்ளும் அநதாயாமியாக பரவேசித்து அவைகளைப் பரிக்ருன, அவன அவைகளைப்போல வயய ஸவபாவனன்று, அவைகளுக்கெல்லாம் ஈசுவரன்’ என்றும், ‘அநத நிதய விபூதியில் கால ததவமானது கீழ்ப்பட்டதே தவிர பரபுவன்று’ என்றும், ‘பரமாதமாவின் ஸதாநமாகிநி நிதய விபூதியைப் பராததால இவையெல்லாம் நரக பராயன்களென்றே சொல்லவேண்டும்’ என்றும், ‘பரிணமிக்கும் ஸவபாவமுள்ள அஃயகதம் முதலான ஸகல ப்ராகருத வஸ்துக்களும் பகவானுடைய

கூடிய பதத சேதநர்கள். கூபிடஸு:—அசித ஸம்ஸாககம் விலகின முகதர்கள் அந்த இரண்டுவித ஜீவன்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன புருஷோத்தமன ‘அவன, அசேதந வஸதுக்கள் அவைகளுடைய ஸம்ஸாககம் பெற்றிருக்கும் பதத ஜீவன்கள் முகதர்கள் இந்த மூன்று வாககத்திலும் அநதராதமாவாக பரவேசித்து இருக்கிறான்’ என னும் அரத்தம் ‘யொ லொக்ருயரிலிஸ்ய’ எனபதால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இவ்விதத்தில் ‘யொக்ரு:’ எனபதற்கு ‘யொக்ருத ஐதி யொக்ரு:’ என்று வ்யுதபத்தி செயது, ‘பரமானந்தால் அறியப்படக்கூடிய’ என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும் பரதயக்ஷ பரமானந்தால் அசேதநத்தை அறிகிறோம்; சபத பரமானந்தால் பதத முகத ஜீவர்களை அறிகிறோம் இவ்விதம் அரத்தம் செய்தால் மாதரம் அவன கூரம் அகூரம் இவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன என்னும் அரத்தம் கிடைக்கும் ‘உதரீ: ஸுருஷஸந்ய: ॥’ எனபதால் அநத அரத்தமே இவ்விதத்தில் விவக்ஷிதம் எனபதும் ஸபஷ்டம் இந்த சலோகங்களால், ஈசுவரனுடைய வ்யாபரம் பரணம் ஸ்வாமயம் இவை விவரிக்கப்பட்டன.

கூஸு ஸ பவதெ தத்ய—இந்த வாகயம் நிதய விபூதியைக் காண்பிக்கும் வாகயம் ஸவயம் பரிணாமியாகவும் பரகருதியின பரிணாமத்திற்கு வேதுவாகவும் இருக்கும் காலத்தால் அநத விபூதியானது அஸ்பருஷ்டம் எனபது அரத்தம்.

[ஸா. 196-9]

சீர்தா ஹரொரிஜம் ஸவம் க்ஷாதித்வயாயத் தாடி || ” [ஸா. 206-58]

கூறும் ஸ வஉடுத தஞ்—இந்த வாக்யம் நிதய வீபூதியைக் காண்பிக்கும் வாக்யம். ஸவயம் பரிணாமியாகவும் பரகருதியினை பரிணாமத்திற்கு ஹேதுவாகவும் இருக்கும் காலத்தால் அந்த வீபூதியானது அஸபநுஷ்டம் எனப்பது அாதகம்

“கூஷ்ண வஷ வஹி ஹொகூநா ஐததிரவி வாஷ்யஃ ।

கூஷ்ண வஹி கூடுத ஹிததிரவி விஸம் வராஹாஃ ॥ ” இதி ।

“கூஷ்ண வஹி கூடுத” இதி கூஷ்ண ஸெஷஹிதம் ஸவ்ஸித்யஃ ।

ஹவதா வராஸரெணாவ்யுத்தம்—

“ஸுஷ்டே ஹொவிஹித்யாவெ வரெ ஸ்ரஹணி ஸஷ்டெ ।

ரெஷ்டெய! ஹவத்யஃ ஸவ்ஸகாரணகாரணெ ॥ ”

[வி. ஸ [6-5-72]

“ஜூநஸிவஹெஸ்யவ்ஸ்யதெஜாஸ்யுஸெஷதஃ ।

ஹவத்யவாஷ்யாநி விநா ஹெஸெமஸுணாஹிஃ ॥ ” [6-5-79]

வினையாட்டுக்காக வென்று அறிய வேண்டிம்’ என்றும், ‘இந்த லோகங்களெல்லாம் பகவதீந்மான உத்பத்தி ஸத்தி லயங்களை யுடையவை, ஜநகம் ஸதாவரங்களடங்கிய இந்த விசுவம் முழுவதும் அநதப் பகவானுக்கே சேஷபூதம்’ என்றும் சொல்லியிருக்கிறா ‘கூஷ்ண வஹி கூடுத’ எனபதற்குப் பகவானுக்குச் சேஷபூதம் எனபது பொருள்.

பகவாந் பராசரநம், ‘ஹே மைகரேய! நிய சுததமாயம் இரண்டு விபுதி களுக்கும் சேஷியாயும் ஸம்ஸ்த காரணங்களுக்கும் காரணமாயும் இருக்கும் பரமாத்மாவி னிடத்திலேயே ‘பகவாந்’ என்னும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப் படுகின்றது ஜ்ஞாநம் சக்தி பலம் ஐசவர்யம் வீரயம் தேஜஸ் ஆக இந்த ஆறு குணங்களும், எவ்வித ஹேயகுண ஸம்பந்தமுமற்றவைகளாய்க் கொண்டு, பகவாந் என்னும் சப்தத்திற்கு

சுஷுக்ஷாஹி—இது லீலா விபுதியைக் குறிக்கின்றது இந்த விபுதி முழுவதற்கும் கால க்ருத பரிணாமங்கள் உண்டு

ஸுஷ்டே—இந்த நானு சலோகங்களும், ‘பகவாந்’ என்னும் சப்தத்தின் வ்யுத பத்தியை விளக்குகின்றது ‘பகவாந்’ என்னும் சப்தம், ஜ்ஞாநம் முதலான ஷாட்குண யத்தை ப்ரவ்ருத்தி நிமித்தமாக உடைத்தா யிருக்கிறபடியால், அந்த ஷாட்குணயம் எவ் விடத்தில் நிரங்குசமாக நிறைந்து நிற்கின்றனவோ, அநத வஸதுவே அந்தச் சப்தத் திற்கு முகயார்த்தமாக வேண்டிம், வாஸுதேவன் ஒருவனிடத்தில் மாத்ரம் அவை அப் படி நிறைந்து நிற்கிறபடியால், அவனே அநதச் சப்தத்திற்கு முகயார்த்தமாகிருந். மற்ற முகதாத்தா முதலானவார்களிடத்தில் அந்தச் சப்தம் பரயோகிக்கப்படுவதெல்லாம், அவர்களிடத்தில் அந்தக் குணங்களுடைய ஒரு லேசத்தின் யோகம் காணப்படுகிறபடி யால், ஆகையால் அவர்கள் அதற்கு முகயார்த்தமாக மாட்டார்கள்’ எனபது இதன கருத்து

ஹொவிஹித்யாவெ—மஹா விபுதி எனபது கேவலம் விபுதியைச் சொல்லமாட்டாதாகையால் உபய விபுதி சேஷியையே சொல்வதாகப் பெரியோர்கள் விவரித்திருக்கிறார்கள்

“ வனவஜேஷ ஶ்ஹாஸஸொ ரெஜெஞ்ய¹ ஹவாநிதி¹ ।
 வாஜிஸ்யவஜஹிதஸ்ய வாஸுஷெவஸ்ய நாநுமஃ ॥
 தஞ் வஹிஜ்யவஜாஸ்யோதிவரிவாஷாஸஜிநிதஃ ।
 ஸஸொஸ்யா நொவவாரொண ஶ்நுஞ் ஹுஸவாரதஃ ॥ ”

[6-5-76,77]

வனவம் ஶ்ருகார ஜிஷம் நித்யம் வ்யாவகஜிக்ஷயி¹ ।

ஸஜிஸ்யஹயாஹிதம் விஷாஸ்ய¹ வாஜி வஷி¹ ॥

[1-22-53]

பரவருத்தி நிமித்தநக ளாகினறன ஹே மைதரேய¹ ஆகையால், இந்தப் பெரிய அந் தத்தை உடைய பகவாந என்னும் சபதமானது பரமாத்மாவாக இருக்கும் வாஸுதேவ னை¹ குறிக்குமே தவிர வேறு ஒன்றையும் குறிக்கமாட்டாது அந் வாஸுதேவன ஒருவனிடத்தில் மாத்ரம் இந்தப் பகவாந என்னும் சபதம், அவபவாராதநகளுடனும் ருடியாகவும் நிறகின்றது, மற்றவர்களிடம் அந்நச் சபத பரயோகம் காணப் பட்டால், அது கேவலம் உபசாரத்தால் என்று அறியவேண்டுமெ¹ என்றும் ‘விஷ்ணு வென்னும் பரமமான பதமானது இம்மாதிரியான பாகாரங்களுடன்

வஹிஜ்யவஜாஸ்யோதி¹—வஹிஜ்யாநாஜிவயவாஸ்யோநாஜி¹ (அவய வாராதநகளைச் சொல்வது)

‘வரிவாஷா’ என்பதற்கு ‘ரூடி’ என்பது பொருள் அவயவார்த்தநகளை ஆலோசியாமலே கேலம் பரிபாஷா மாத்ரமாக ஒரு சபதத்தை ஒரு வஸ்துவில் பர யோகிக்கும் பொழுது அந் பரயோகத்திற்கு ‘ரூடி’ என்னும் பெயர் வழங்கும் ‘சேந் றில் உண்டாகின்றது’ என்னும் அவபவாராதத்ததைக் கவனியாமலே ‘பநக்ஜ’ சபதத்தைத் தாமரஸ் புஷ்பத்தினிடத்தில் பரயோகம் செய்வது போல இப் படி அவபவாராதத்தை முன்னிட்டும் ருடியாகவும் பகவான என்னும் சபதம் வாஸுதேவன ஒருவனுக்கே தனம் எனபது இந்தப் பதத்தின் அர்த்தம் அதாவது அவன் ஒருவனிடத்திலேயே பரவருத்தி நிமித்தப் பெளஷ்கல்யம் இருக்கின்றது என்று சொன்னதாயிற்று அப்படி பரவ்ருத்தி நிமித்தப் பெளஷ்கல்யம் இருக்கும் இடமே முக் யாராத்மமாக வேண்டுமென்றோ? அத்வைதிகள் ஸாவ சபதங்களுக்கும் வஸ்து மாத்ரமே உபலக்ஷ்ய மென்றும், முக்யாராத்மமான பரஹ்மம் உபலக்ஷ்ய மென்றும் சொல்லுகிறா கள் அந் வாதத்தைப் பரிஹ்ரிப்பதற்காகவும், நமமுடைய பரஹ்மம் கேவலம் நிரவிசே ஷ்மாக இராமல் உபய விபூதி விசிஷ்டமாகவும் கலயாணஞ்ஞ பரிபூரணமாகவும் இருக்கின்றது எனபதை விவரிப்பதற்காகவும் இந்த நாலு சலோகங்களும் இவ்விடத்தில் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன

வனவாஸ்ருகாரம்—கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட பாகாரங்களை யுடைய ஸ்ரீ விஷ்ணு

“கூறா ஸுஹுதி துஷ்டியஸு காறொ

ந பயிலுதிதெ; வரிணாஹெது: । ”

[4-6-84]

“சூயதொ வாகுகெஸ்யுவ வெஷ்டாஸ்ய நியாஸ ”

[1-2-18]

உத்யாதி ।

உநுநாடவி—“புராவீ தாரம் ஸவெஷ்டாஸீ யாஸீஸீய ஸாஸீ ” உத்யாதிநாஸுஸீ ।

கூடியது ; அது ஸம்ஸ்த மல விரோதி நித்யமான வஸ்து, எல்லாவற்றையும் வ்யாபிதது நிறகின்றது நாசமறந்து ; எவ்வித ஹேயகுணமும் அதற்கு இல்லை, என்றும் கலை முஹூர்த்தம் முதலிய பரிணாமங்களை யுடைய காலம் என்னும் வஸ்து, அந்தப் பர பரஹமத்தின் நிதயீ விபூதியைப் பரிணமிப்பதற்கு ஹேதுவாக மாட்டாது என்றும், ‘பாலன போல விளையாடும் அவனுடைய சேஷடைகளைப் பார’ என்றும் இதயாதிபாகச சொல்லியிருக்கிறா மநுவும் ‘ஸகல வஸ்துக்களையும் நியமிப்பவன அந்தப் பகவான் ; அதிமாத்ரம் அணுவாக இருக்கும்வைகளை காட்டிலும் அவன அணுதான்’ என்று சொல்லியிருக்கிறா

புராணத்தில், இந்த சலோகத்திற்குக் கீழ், முக்தாதமாலைக் குறித்து சில ப்ரகாரங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன அப்படிப்பட்ட ப்ரகாரங்களை பரமாத்மாவின்மீடத்தில் இந்த சலோகம் அதிதேசிக்கின்றது.

கூறல்—ஹேய ப்ரதிபடனாகவும், ஸோபாதிக ஹேய விரோதி என்று சொன்னதாயிற்று. மித்யா—அபபடி (ஹேய ப்ரதிபட ப்ரகாரத்தால்) நித்யமாகவும். வ்யாவக்ய—ஸவருபத்தால் வ்யாபகனாகவும் கக்ஷயி—ஸூத வனவ யஜிதொடவி விகாரரஹித்ய (எவ்வித விகாரமும் அற்றவனாகவும்) முகதனுக்கு, மோக்ஷத்திற்கு முன ஜஞாந ஸங்கோச விகாஸ ரூபமான விகாரமும், நிதய விர்த்தர்களுக்கு அபபடி விகாரமற்றிருப்பது பரமாத்மாதீநமாகவும் இருக்கிறபடியால், அவர்களைக் காட்டிலும் பரமாத்மா விலக்ஷணன் என்னும் அர்த்தத்தை இந்தப் பதம் விளக்குகின்றது ஸரிஸுஹெய ரஹித்யு—கீழ் ‘கூறல்’ என்னும் சபதத்தால் ஹேய விரோதிதவம் சொல்லப்பட்டது ; இந்தப் பதத்தால் ஹேய ரஹித்யம் சொல்லப்படுகின்றது. விஷ்ணோய்யம் பரஹித்யு—விஷ்ணு வென்று சொல்லப்படும் திவ்யாதம் ஸவருபம் யாதொன்று உண்டோ, அது. ‘கூறல்’ முதலான இந்த ஆறு பதங்களும் முக்தாதமாலைக் காட்டிலும் பரமாத்மாவுக்கு அதிகமாயுள்ள குணங்களைச் சொல்லுகின்றன

கூறா—‘கலை முஹூர்த்தம் முதலிய பரிணாமங்களை யுடைய காலம் என்னும் வஸ்து, பகவானுடைய நிதய விபூதியில் எவ்வித விகாரத்தையும் செய்வதற்கு அசக்தம்’ என்னும் அர்த்தத்தை இந்த வாக்யம் சொல்லுகின்றது

யாஜ்ஞவல்க்யுநா஽வி—“க்ஷேத்ருஜ்ஞவஸ்யுஸூரஜ்ஞாநாஅஸுஸுஃ
வாஜாபிதா ।” இதி ।

சுவஸ்தாவெநா஽வி—“வசி: ப்ராணிந: ஸவெ- மஹாஸயஸ்யு”
இதி । ஸவெ- ப்ராணிநா மஹாஸயஸ்யு வாஜாபிதந: வசி: வுர-
ஸரீர தித்ய- , ப்ராணிந இதி ஜீவாதகஸூ- தஸுவாதா: ।

நநு உ கிரீநெநநாஸ்வரெண? வொடிஞு ந வரிஹு த: ।

யாஜ்ஞவல்க்யரும் ‘ ஈசுவர ஜ்ஞாநத்தால் ஆத்மாவுக்கு ஏற்படும் பரிசுத்தியே சலாகய
மான பரிசுத்தி’ என்று சொல்லி யிருக்கிறா ஆபஸ்தம்பரும், ‘ ஸகல பராணிகளும்
குறையில் படுத்திருக்கு மவனுடைய சரீரமாக இருக்கின்றன’ என்று சொல்லி
யிருக்கிறா [குறையில் படுத்திருப்பவன் பரமாத்மா; பட்டணம் என்பது சரீரம்;
பராணிக ளென்பதற்கு ஜீவாத்மக பூதக கூட்டங்கள் என்பது பொருள்

நநு உ.. . டிஸ்யதி— ‘இது என்ன ஆடம்பரம்? இதனால்
என்ன ப்ரயோஜனம்? செய்யப்பட்ட ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படவில்
லையே!’ எனினில, ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாதானமே சொல்லப்படுகின்றது, நான்கள
இவ்விதங்களான கொள்கைகளைக் கொண்டிருக்கிறோம், ஜீவாத்மாகளுடைய ஜ்ஞாந

புஸாவிதாரஸு—பகவானுக்குள்ள ஸாவ நியந்தருந்வும் முதலிய குண
யோகத்தைக் காண்பிக்கிறதற்காக இந்த வாக்கியம் கரஹிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

க்ஷேத்ருஜ்ஞவஸ்யு—இது யாஜ்ஞவல்க்யருடைய வாக்கியம். அவர் இவ்விதத்தில்,
ஜீவாத்மாக்களுக்கு, ஈசுவரனைப் பற்றிய ஸவிசேஷ ஜ்ஞாநத்தால் பரமமான விசுத்
தியைச் சொல்லி யிருக்கிறாரே தவிர, நிர்விசேஷ ஜ்ஞாநத்தால் அப்படிப்பட்ட விசுத்தி
ஸம்பவிக்கின்றது என்று சொல்ல வில்லை

வசி:—பத்தநம்; அதாவது, சரீரம். பரமாத்மாவுக்கு, ஜீவாத்ம பூத ஸ்வகா
தங்களெல்லாம் சரீரம் என்று சொன்னதாயிற்று

நநு—கீழில் ‘வெடி’ய வெடி’ய சுஷு-வமது தா லஸாகம் கிஸ்
வெது-தி?’ (இப்படிப் பரபரஹ்மமாகிற பரமேய வஸ்துவையும் வேதமாகிற ப்ரமா
ணத்தையும் பரமாத்மங்களாக ஒத்துக்கொள்ளும் எவர்களுக்கு எதுதான் வித்திக்காது?)
என்று தமது அபிபிராயத்தை வெளியிட்ட ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய பரிஹாரத்தை அறி
யாத அக்ஷைதி, ‘ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சொல்வதெல்லாம் அஸங்கதம்’ எனனும் எண்
ணத்துடன் பரிஹாஸம் செய்வதுபோல மறுபடியும் ஆக்ஷேபிக்கிறார்

ஸ்வவிஷ்ணு ராவெண கஜேணா ஸ்ராவ ஸ்ரீத்யேஷுவதிஜ்ஞாநப்ரகாஸ:
ஸங்குலித: | தெந ஜெவாஜி ஸ்ராவாத்ஜாவிஜாநொ ஹவதீதி விஸெஷ:
யயொகூழ—

“ஸ்வவிஷ்ணு கஜேஸங்க்ஜாந்யா துதீயா ராகிரிஷ்யதே |

யயா க்ஷேத்ரஜ்ஞாஸகி: ஸா வெஷிதா நரவ ஸவஜமா ||

ஸம்ஸாரதாவாநவிநா நவாவொத்யதீஸிஷாநாநு |

மறைக்கவில்லை, ஆனால், அந்தத் தூமி வஸதுவாகிற ஜீவாத்மாவின்னுடைய நூடமாக இருக்கும் ஜஞாநத்தை பராகாசிக்க வொட்டாமல் தடுக்கின்றது. அந்தக் காரணத்தால் தான் ஜீவாத்மாக்களுக்குத் ‘நாம தேவாகள மதுஷ்டாகள’ எனப்பது முதலான அபிமாநம் ஜடுக்கின்றது. இது தான் உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் உள்ள விசேஷம். இந்த அர்த்தம், ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில், ‘ஜநமாநதர காமமாகிற அவத்யையானது மூன்றே உது சுகதியாக ஒத்துக்கொள்ளப்படாதிருக்கின்றது. ஸாவ தேஹநகளிலும் வயாபித்து நிரக்க கூடிய ஜீவாத்மாக்கள், அதனால் ஆகராநதநகளாயக்கொண்டு, ஸமஸார தாபங்கா எல்லாவற்றையும் அடைகின்றன. இப்படி விசித்ரமான காமத்தால் ஜீவாத்மா

ஹேதுவாக மறுபடியும் வேறொரு திரோதிரம் ஒத்துக்கொள்ளப்படவேணும்; அப்படி ஒத்துக்கொள்வது அந்வஸிதக்கு இடம் கொடுக்கும்னரே? ஆகையால், ‘ஸவரூப நாசம் முதலிய யாதொரு தூஷணம் அதவைதி மத்ததில் சொல்லப்பட்டதோ, அது விசிஷ்டாதவைத் மத்ததிற்கும் துலயம்’ என்று சொல்வது அதுபநம் ஜகததை மிந்யை என்றும், பரஹமமும் ஜீவஹம் ஒன்றே என்றும், விசேஷம் எனப்பதே இல்லை என்றும் சொல்வதால் லன்றே இந்தத் தூஷணங்களுக்கு இடமுண்டாகின்றது?”

ஸ்ரீத்யேஷுவதிஜ்ஞாநப்ரகாஸ:—‘ஸவரூப ஜஞாநமன்று, தூம் பூத ஜஞாநமே’ என்பது இதனால் குறிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்ராவ ஸ்ரீத்யேஷுவதிஜ்ஞாநப்ரகாஸ: ஸங்குலித:— ‘தூமி ஸவரூபமாகிற ஜஞாநம் நித்யம், அதன் தூம் பூத ஜஞாநமாகிற பரகாசத்திற்குத் தான் ஸங்கேசம் என்பது உண்டு’ என்பது தாதாபம்.

யயொகூழ—தம்மால் இவ்விதத்தில் உபாதிக்கப்பட்டுள்ள தாக்கமானது ப்ரமாணத்தையும் அஹஸரித்து நிற்கின்றது என்பதைக் காண்பிக்க ஸ்ரீ விஷ்ணு புராண வாக்யம் க்ரஹிக்கப்படுகின்றது.

த்யா திரொஹிதக்வாஜு ஸகி: க்ஷேத்ரஜ்ஞ ஸம்ஜிதா ||

ஸவ-ஹுதெஷு ஹுவாறு தாரதஜேந வத-ஹதே || ”

[வி. வு 6 7 61, 62].

களின் ஜஞாநம் மறைவை அடைகிற முயால், அது எல்லா பராணிகளிடத்திலும் தாரதம் யததுடன் காணப்படுகின்றது’ என்று விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது, ‘ஜீவாத்மாக்களின் ஜஞாந ஸங்கோச விகாஸங்களெல்லாம் அவைகளின் நாம் பூத ஜஞா

தாரதஜேந வத-ஹதே—ஜஞாநத்திற்குத் தாரதமயம் சொல்லப்படுவதால் அதற்கு ஸங்கோச விகாஸங்களே சொல்லப்பட்டன. நாம் ஸவரூபமாகிற ஜஞாநம் அணுமாத்ர மாகையால் அந்தத் தாரதமயம் ஸவரூபத்தைப் பற்றியதன்று என்பதும், நாம் பூத ஜஞாநத்தின் வழிடாகவே அந்தத் தாரதமயம் ஸம்பவிகக்ஷேணடு மென்பதும் விளங்குகின்றன. ‘ஹொஷ்ண-ந வரிஹதஸ்ய’ (ஆக்ஷேபத்திற்கு ஸமாநீநம் சொல்லப்படவில்லை) என்று ஆக்ஷேபத்திற்கு இது வரையிலுள்ள கரந்ததால் ஸமாநீநம் சொன்னா. திரோநாநாதுபத்தி முற்றிற்று.

ஸ்ரீபர்வயகாரா, தமது ஸ்ரீபர்வயத்தில், ஏழுவித அதுபத்திகளைச் சொல்லி அவ்நயையைத் தூஷிக்கிறா. அவைகளுள் திரோநாநாதுபத்தி என்பது ஒன்று. அந்த அதுபத்திதான், இவ்விடத்தில் ‘ஃ ஸவி அ நினி-ஹஸஷ ஜ்ஞாநஹாஸ்ய’ என்று ஆரம்பித்தது ‘ஃ விகாலம் அ ஹஸ்யதி’ என்று முடியும் கரந்ததால் சொல்லப்பட்டது. பரகாசைக் ஸவரூபமான பரஹ்மம் திரோஹிதமானால், பரஹ்மத்திற்கு ஸவரூப நாசம் ப்ரஸங்கிக்கும் என்பது தான் இந்தத் திரோநாநாதுபத்தியின் முக்ய விஷயம். ‘க்ஷேதாஜ்ஞாநகருக்த தேஹாதம் ப்ரமம் ஸம்பவிகுகின்றது என்பதை நீங்கள் ஒத்துக்கொள்கிறீர்கள். அந்த ப்ரமம் ஒருவிதத் திரோநாநாத்தாலேயே ஏற்றடவேண்டும, அப்பொழுது அந்தக் க்ஷேதாஜ்ஞாநகருக்த ஸவரூபநாசம் ப்ரஸங்கியாதோ? ஆகையால் அந்த அதுபத்தி உங்களுக்கும் தல்யம்’ என்று ஒரு சோதயத்தைச் சங்கித்துக் கொண்டு, அதற்கு ஸமாநீநமும் இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறா. க்ஷேதாஜ்ஞா ஸவரூபத்திற்குத் திரோநாநத்தை நாம் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை, அதன் ஸபூரணம் எப்பொழுதும் உண்டு. அது ஸபூரித்துக்கொண்டிருந்தால் தேஹாதம் ப்ரமம் ஏற்படாது என்பது இல்லை. க்ஷேதாஜ்ஞாநகருக்த யத்வம் அணுதவம் நிரவயவதவம் முதலிய நாமங்களின் ஜஞாநம் ப்ரமத்தை விரோதிக்க

ஐதி ஸ்ஷெத்ருஜ்ஞாநம் ஸ்ரீயஜ்ஜுவலிதஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய கஜேஸம்ஜ்யாபிஷயா
ஸங்கொஹம் விகாஸம் அ உபாஸயதி !

சுவி அரஹாஸிகா சுவிஷ்டா, ஸ்ருதிஸ்திஸ்து வெனக்ஷாவஷெஸ

நத்தைப் பற்றியவை, அவை அநதநத ஜீவாத்மாக்களின் கர்மாத்ருணமாகவே ஸம்பவிக்
கின்றன' என்று சொன்னதாயிற்று.

சுவி ௨. :புலஸஜெஜீத—தவிரவும், நீங்கள், ஸீக்ஷாத சருதி

குமே தவிர, ஸவரூப ஸ்ப்ரணம் ப்ரமததை விரோதீக்க மாட்டாது. நாம் பூதமாயுள்ள
அம்மாதிரியான ஜ்ஞாநத்திற்குத் திரோதூநத்தை ஒத்துக் கொள்வதால் நியமமாகிற
ஜ்ஞாநத்திற்கு நாச பரஸகதியும் இல்லை. ஜ்ஞாநம் எனப்பது தரவயம், அதன் ஸவரூபத்
தைக் காட்டிலும் அதிகமாக ஸங்கோச விகாஸங்கள் என்று இரண்டு அவஸ்தையை
நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம். காமத்தால் அநத ஜ்ஞாநத்திற்கு ஏற்படும் ஸங்கோ
சமே அதன் திரோதூநம், அநத ஸங்கோசத்தின் நிவருத்தியே அதன் விகாஸம்.
இப்படி இநத இரண்டு அவஸ்தைகளும் ஆகமார்பாய்களானதால், ஜ்ஞாநம் எனனும் தரவ
யம் நித்தியமாகவே இருந்தல் வேண்டும். எங்களால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் அவஸ்தை
களின் ஸந்நாததில், உங்கள் பக்ஷத்தில் ஸவரூபமாகிற ஸவ பரகாசம் நிற்கின்றது; ஆகை
யால் அதன் திரோதூநத்தை நீங்கள் சொல்லும்பொழுது, ஸவரூப நாசத்தையே சொல்
வதாக ஆகின்றது' எனப்பதுதான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸமாதூநத்தின்
ஸங்க்ரஹம்.

சுவி ௨—அவிதயை விஷயமாகத் திரோதூநாநுபபத்தியை உபபாதித்து
விட்டு, இப்பொழுது ஸ்வரூபாநுபபத்தியை “ சுவி ௨ ” எனப்பது முதல் “ சுநி
ஷெஷாஸு வனவ புலஸஜெஜீத ” எனப்பது வரையிலான க்ரந்தத்தால் உபபாதிக்கிறார்.
இதன் விஷயம் என்னவென்றால்—‘ஐக்யோபதேசம் முதலிய பலத்தைக்கொண்டு, இநத
ப்ரபஞ்சம்முழுவதும் அபரமாதத்ம் எனப்பதை உபபாதிப்பதற்காக நீங்கள் அவிதயை என்
னும் ஒரு தோஷத்தை ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அநத அவிதயை பரமார்த்தமா? இல்லா
விட்டால் அபரமார்த்தமா? பரமார்த்த மென்னில் உங்களுடைய அதவைத் மதத்
திற்கு ஹாநியும், அபரமார்த்த மென்னில் அவஸ்தை என்னும் தோஷமும் ப்ரஸங்கிக்
கும். ஆகையால் அவிதயையின் ஸவரூபமே அநுபபந்நமாகி விடுகின்றது’ எனப்பதுதான்.
அவிதயையைப் பரமார்த்தமென்று சொன்னால், ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் ப்ரந்மான
மற்றொரு பரமார்த்த வஸ்து ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதாகிற படியால் ஐகயத்தை உபதேசிக்
கும் அதவைத் மதத்திற்கு ஹாநி பரஸங்கிக்கின்றது எனப்பது வயகத்ம். அவிதயை அபர

ஸுரூபி, ஸ்ரஹ்ஸுரூபி திரௌயாந ஹேது ஷோஷரூபி சூஸ்ரீ

வாக்ய பலத்தைக்கொண்டும் ச்ருதியில் செய்யப்பட்டிருக்கும் ஐக்யோபிதேச பலத்தைக் கொண்டும், மறைக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள அவிதயை ஒன்றை, பரஹ்மத்தின் ஸ்வ

மாததம் என்று சொன்னால், எப்படி அநவஸதை என்னும் தோஷம் பரஸங்கிக்ின்றது எனபது அவ்வளவு வயதகமன்று, அதை விவரிப்போம். ப்ரபஞ்சம முழுவதும் அபரமாததம் எனபதை உபபாதிப்பதற்காக நீங்கள் அவிதயை எனபதை ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அதாவது, ஒரு வஸதுவின் அபரமாததத் தன்மையை உபபாதிப்பதற்கு அவிதயை போன்ற ஒரு தோஷத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னதாயிற்று. அப்பொழுது, நீங்கள் ஒத்துக்கொள்ளும் அவிதயை அபரமாததமாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அதன் அபரமாததத் தன்மையை உபபாதிக்க மற்றொரு தோஷத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும். பிறகு அந்தத் தோஷத்தின் அபரமாததத் தன்மையை உபபாதிக்க மற்றொரு தோஷம் ஒத்துக்கொள்ளப் படவேண்டும். இதற்கு முடிவு எவ்விடத்தில் ஏற்படும்? ஒரு இடத்திலும் ஏற்படாதாகையால் அநவஸதை என்பது பரஸங்கிக்ின்றது. இப்படி இரண்டு கோடியிலும் அநிஷ்டம் நோகின்றபடியால், அவிதயையின் ஸ்வரூபமே அதுபபரமமாகி விடுகின்றது.

இப்படி ப்ரஸங்கிக்கும் அதவைத் ஹாரி அநவஸதை இந்த இரண்டு அநிஷ்டங்களையும் பரிஹரிக்கும் பொருட்டு, ஒருகால அதவைதிகள், 'நாங்கள், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அந்த அவிதயையாகிற தோஷம் என்று சொல்லுகிறோம்' என்று சொல்வார்களோ என்று சங்கித்துக்கொண்டு, அதற்கும் இவ்விடத்தில் ஸமாதானம் சொல்லுகிறோம். பரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையே தோஷமாக ஒத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்தில், அதவைத் ஹாரி அநவஸதை இந்த இரண்டு அநிஷ்டங்களும் ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா வென்பது உண்மையே ஆனால், ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபம் நிதயமானதால் அவிதயையும் நிதயமாக ப்ரஸங்கிக்கும். அதாவது, ஒருபொழுதும் அந்த அவிதயை நிவருத்தமாகமாட்டாது என்று சொன்னதாயிற்று. அது, 'ததவ ஜ்ஞானம் ஜநிததால் பரம் விலகுகின்றது' என்று ஒத்துக்கொள்ளும் உங்களுக்குப் பாதுகமன்றே? ஆகையால் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே அவிதயை என்று சொல்வதும் ஸாந்யமில்லை.

ஸ்ரூதிவிஸ்வ—ச்ருதி வாக்ய பலத்தாலும். 'ஃ சுநரதே ந ஹி ப்ரத்யூ
யா: ' எனபது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள் அவிதயை என்று ஒன்று உண்டு எனபதைப் போதிக்கின்றன எனபது அதவைதிகளின் கொள்கை.

யதெ! தஸ்யாஸு யிஷ்யாராவகஸ்வந ஸ்வவாஸகி ஸ்விடிஸ-ஹ உரு
 ஷொஷாவெக்ஷகாஸி, ந ஸா யிஷ்யாடிஸ-ஹஉருஷொஷ: ஸ்யாடிதி

ருபத்தை மறைப்பதற்குக் காரணமாயிருக்கும் ஒரு தோஷமாக ஒத்துக்கொள்ளுகிறீர்கள். அந்த அவித்யையை நீங்கள் அபரமாததம்மென்றே சொல்லுதல் வேண்டுமானால், அபரமாததமான பரஞ்சு விஷயத்தில் போல, இந்த அவித்யை விஷயத்திலும், அதன் அபரமாதத தாசநத்திற்கு மூலமாக மறநெரு தோஷத்தை நீங்கள் ஒத்துக்

வென்கெளவடிஸு ஸ்ருஷு—ஐக்யோபதேச பலத்தாலும். ‘தக்ஷ
 உலி’ என்னும் வாக்யத்தால் செய்யப்படும் உபதேசம் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் இதுவும் ச்ருதியில் தான் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இந்த ஐக்யோபதேசத்திலிருந்து அவித்யையைக் கவனிக்க வேண்டுமே; ‘சுநுதெந’ இதயாதியான வாக்யத்தில் ஸாக்ஷாதமாக அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் தான், இவ்விடத்தில் ‘ஸ்ருஷிஸு’ என்றும், ‘வென்கெளவடிஸுஸ்ருஷு’ என்றும் வெவ்வேறுகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

தஸ்யாஸு யிஷ்யாராவகஸ்வந—அவித்யையை அபரமாததம்மென்று சொல்லாமல், பரமாததம்மென்று சொல்லும் பக்கத்தில் அதவைத் ஹாமி வரும் என்பது தாத்பரியம்.

ஸ்வவாஸகி—ப்ரபஞ்சம் போல. ப்ரபஞ்சம் அபரமாததம் என்பதை நிரூபிக்கும் பொருட்டு அவித்யை என்னும் ஒரு தோஷம் எப்படி அபேக்ஷிக்கப்படுகிறதோ. அம்மாதிரியே அந்த அவித்யை அபரமாததம் என்பதை நிரூபிக்க வேறொரு தோஷம் அபேக்ஷிதமே.

தஸ்யாஸுநாஸிஷ்வஉலி—அந்த அவித்யை அநாதியாக இருந்த போதிலும், ஒருகால் அதைவதிகள், ‘அவித்யை என்பது அநாதி, ஆகையால் அதன் அபரமாததத்வத்தன்மையை உபபாதிகக் மறநெரு தோஷம் அநபேக்ஷிதமே. ஆகையால் அநவஸதை என்பது ப்ரஸங்கிகக் மாட்டாது’ என்று வாதிப்பார்களோ என்று சங்கித்துக்கொண்டு அதற்கு ஸமாநாரம் சொல்லுகிறார். அவித்யையை நீங்கள் அபரமாததமானவஸ்துவென்றே சொல்லுகிறீர்கள். ஆகையால் அதற்கு அநாதித்வம் சொல்ல வேண்டு

ஸூக்தம் ! தவ்ய ௨ நித்யவாடி நிபே-காக்ஷ வனவ பூஸஜெத !

சுத வனவெடிவி நிரவூடி, 'வனகலெவ ஸரீரம் ஜீவவசு, நிஜீ-உவா
நீதராணி ஸரீராணி ஸ்ரீவூடி-நாநாவிய ஸரீராணாம் யயா நிஜீ-
வகூடி ! தகு ஸ்ரீவூடி-ஸரீரெகலெவ ஜீவவசு ; தவ்ய ஸ்ரீ
வெடையாம் ஸ்ரீவூடி-நாநாவியாநன ஸரீராணாம் நிஜீ-உவகூடி,
நீங்கள் இந்த அவிதமையின அபரமாதத் தாசநதிற்கு மூலமாக வேறு ஒரு பர
மாதத் தோஷத்தையும் ஒத்துக்கொள்ள வில்லையாகையால், பரஹ்மத்தையே அநத்
அபரமாதத் தாசநதிற்கு மூலமாக ஒத்துக்கொள்ள ஸம்பவிக்ரமம். அபபடி-பரஹ்மத்தை
அநத் அபரமாதத் தாசநதிற்கு மூலமாக ஒத்துக்கொண்டால், அநத் பரஹ்
மம் நித்யமான வஸ்துவா யிருக்கிறபடியால், அநிரமோகம் பரஸங்கிக்கும்.

சுத வனவ.....விபேஷம்—இந்நதக் காரணத்தாலேயே மேல் சொல்
ல்ப் போகிற ஏக ஜீவ வாதமும் கணக்கப்பட்டதாகிறது. ஏக ஜீவ வாதமாவது—‘ஒரே
சரீரம் தான் ஜீவனுடன் கூடியது, மற்றைச் சரீரங்களெல்லாம், ஸ்வப்நத்தில் காணப்பட்
டும் பலவித சரீரங்கள் போல, நிஜஜீவன்களே. ஸ்வப்நத்தில், ஸ்வப்நம் காண்கிறவ
னுடைய சரீரம் மாத்ரம் ஜீவனுடன் கூடியது, அவன் ஸ்வப்நம் காணும் காலத்தில் அவ
னால் பார்க்கப்படும் மற்றைச் சரீரங்களெல்லாம் அவனுலேயே பரிசுத்திதங்களாகையால்,

ஒத்துக் கொள்ளாத பக்தத்தில், கீழ்ச சொல்லப்பட்டுள்ள ‘அதவைத ஹாமி’ ‘அவஸநை’
இவை இரண்டும் பரஸங்கிக்கும். அதாவது, அவிதமையையே பரமாதத்மென்று சொல்
வது ஸாத்யமில்லை, அபரமார்த்தமென்று சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை என்று சொன்ன
தாயிற்று.

சுத வனவ—இவ்விதத்தில் அதவைதிகளால் செய்யப்படும் ஏக ஜீவ வாதம்
பரஸக்தமாகிறபடியால், அதை உபபாதித்து நிரவிக்கிரஹம். சுத வனவ—இந்நதக் காரணத்
தாலேயே ‘பரஹ்மம் ஒன்று நீங்கலாக மற்றவை யெல்லாம் பொய்’ என்று நீங்கள் கொள்
கையை அவலம்பித்திருக்கிறபடியால், ‘இந்நத பரபஞ்சத்தில் காணப்படும் சரீரங்களுள்
ஒரு சரீரமே ஜீவனுடன் கூடியது. மற்றவை யெல்லாம் நிரஜ்ஜீவன்கள்’ என்பது அவா
கள் செய்யும் வாதம். ஸ்வப்ந தருஷ்டாநதத்தைக் கொண்டு அவர்கள் இதை உபபாதிக்கி
றார்கள். ‘ஸ்வப்ந லோகத்தில், ஸ்வப்நம் காண்கிறவன் ஒருவன், அவனால் காணப்
படும் சரீரங்கள் கணக்கற்றவை ; ஆனால், ஸ்வப்நம் காண்கிறவனுடைய சரீரம் ஒன்
றுக்கு மாத்ரம் ஜீவன் உண்டு. மற்றவைகளுக்கு ஜீவன்கள் இல்லை. இந்நத லோகமும்
ஸ்வப்ந லோகம் போல அபரமார்த்தமானதால் அநத் ஸ்வப்ந லோகத்தில் போல

சுமெநெகெநெவ வரிகுயிதசுவா ஜீவா லியோஹுதா: ' உதி ! ஸ்ரஹ்ணா ஸ்ரஹ்ரூபவயிதிருவஸ்ய ஜீவஹவஸ்ய ஸவஹஸரீராணா அகயிதசுவாசி, ஹகஸிஹவி ஸரீரெ ஸரீரவஜீவஸஹஸ்ய அ லியோரூபசுவாசி ஸவஹாணி ஸரீராணி லியோரூபாணி, தது ஜீவஹவஸ்ய

அவை ரிஜஜீவனகளே, அவைகளுள் இருப்பவை போலத் தென்படும் ஜீவன்களெல்லாம் பொய். இதுதான் ஏகஜீவ வாத்தம். இது எப்படி கண்டிக்கப் படுகிறதென்றால், ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் ஒன்று நீங்கலாக மற்றை எகல ஜீவன்களுடைய ஜீவத்தன்மை, எகல சரீரங்கள் இவையெல்லாம் ப்ரஹ்மத்தாலேயே பரிகலபிதங்களா யிருக்கிறபடியால், ஒவ்வொரு சரீரத்திலும், சரீரம் போல அதில் ஜீவன் இருப்பதும் பொய்யே ஆகையால் எகல சரீரங்களும் பொய், அவைகளுள் ஜீவன் இருப்பதும் பொய்; ஆகையால், ஸ்வப்நத்தில் காணப்படும் சரீரத்தில் ஜீவன் இருப்பதற்கும் மற்றை சரீரத்தில் ஜீவன் இருப்பதற்கும் எவ்வித விசேஷமும் இல்லை. எங்கள் மத்ததிலோ அப்படியன்று. ஸ்வப்நம் காண்கிறவனுடைய சரீரம், அதில் ஜீவன் இருப்பது, இவை யிரண்டும் ஸவபு

இவ்விடத்திலும் பார்க்கிறவனுடைய சரீரம் மாதரம் ஜீவனுடன் கூடியதாகவும் பார்க்கப்படும் சரீரங்களெல்லாம் ரிஜஜீவன்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும் ' என்பது அவர்களுடைய உபபாதம். இந்த உபபாதம் நிற்கமாட்டாது. ஏனென்றால், அதைவதிகளுடைய கொள்கைப்படி, ப்ரஹ்மம் ஒன்று நீங்கலாக மற்றவை யெல்லாம் பொய்யாகையால், ஸ்வப்நத்தில் காணப்படும் சரீரமும் வேறு சரீரமும், ஸ்வப்நத்தில் காணப்படும் சரீரத்தில் ஜீவன் இருப்பதும் வேறு சரீரத்தில் ஜீவன் இருப்பதும், எல்லாம் பொய்யாக வேண்டும். அப்படி எல்லாம் பொய்யானால், ஒரு சரீரம் மாதரம் ஜீவனுடன் கூடியது என்று சொல்வது எப்படி ஸாநீயப்படும? 'பாரமாததீகமான ஜீவைகதவத்தை நாங்கள் சொல்லவில்லை, பாரமாததீகம் போலத் தோன்றும் ஜீவைகததைப் பற்றியே நாங்கள் சொல்லுகிறோம்' என்னில், அந்தத் தோற்றம் ' ஜீவன் ஒன்று தான் ' என்றே தோன்றுகிறது' என்று சொல்வது அதுபவ வீருத்தமாகும். ஆகையால், இந்த ஏக ஜீவ வாத்தம் நிலை பெற மாட்டாது.

சுஷ்ரூகனுடைய ப்ரஞ்சததை ஸத்யமென்று ஒத்துக்கொள்ளும் எங்களுக்கோ வென்றால்.

உண்மையாகவே ஸ்வப்ந தருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு ப்ரபோத காலத்தில் ஜஸிகும் ஜஸூரங்களுக்கு அபரமாதந்தத் தன்மையைச் சொல்வது யுகதமாக மாட்ட

சுவி உ, கெந வா சுவித்தாநிவாழ்ஃ? ஸா உ கீழாய்? உதி

சுவி 21.....விஹநெஜ்த—தவிரவும இந்த அவிதபை எதனால் நிவருத

நிலைதிரு சுதிவகுதியை முதலீதாக்காரா—அத்வைதிகள், அவியை அபிவாசனம் (இன்னதென்று சொல்லக்கூடாதது) என மன்றே சொல்லுகிறார்கள்? அவர்கள் அவியையின் விவருத்தியை 'இன்னதென்று சொல்லக்கூடாததாக இருப்பதற்கு எதிரிடையான இருப்பு' என்று சொலவது, அவர்கள் அவியைக்குச் சொல்லும் விவரணத்தை அநுஸரித்தே.

விவெகநீயம் । ‘ வெணகூஜநாம் நிவதக்ஷம் , நிவரகூஜநிவகூஜநீய
வ்ருத்தநிகாகாரா’ ஐதி ஷெசு, சுநிவகூஜநீயவ்ருத்தநீகம் நிவகூஜநீயஸு ;
தஜ்ஜ ஸகா ஸகா விரமுவம் வா ; கஹ்நாநம் ந விஜ்ஜதே ! ஸஹஸு

திகப்படுகின்றது? அதன் நிவருத்தி எனபது எப்படிப்பட்டது? எனபதை விவேசித்
துப பார்க்கவேண்டும். ‘எல்லாம் பரஹ்மே எனனும் ஜ்ஞாநம் அவிதையைப் போக்கு
கின்றது, அந்த அவிதையின் நிவருத்தியும், அநிவசநீயமாக இருப்பதற்கு
எதிரிடையா யிருக்கும் ஆகாரத்தை உடைத்தாயிருப்பதே’ எனினில், அது

சுநிவகூஜநீய வ்ருத்தநீகம் நிவகூஜநீயஸு—இதில் நிவருத்தி அதுப
பத்தி இருபிக்கப்படுகின்றது. அதவைதிகள், அவிதைய எனபதை ஸகிஸகநிவகூஜ
நீயஸு (ஸத என்றாவது அஸத என்றாவது இரண்மே என்றாவது நிவசநம் செய்யக்
கூடாதது) என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆகையால், அந்த அவிதையின் நிவருத்தியை
ஸகிஸகநிவகூஜநீய ததிற்கு எதிரிடையான ஆகாரத்துடன் கூடியதாகச்
சொல்லவேண்டும். அதாவது அவிதையின் நிவருத்தி எனபது ஸத என்றாவது
அஸத என்றாவது இரண்மே என்றாவது சொல்லக்கூடியது என்று சொன்னதாயிற்று.
‘ஸத’ எனபதற்கு பரமாததம் எனபது பொருள். அவிதையின் நிவருத்தியைப்
பரமாததம் என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் அது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதா?
இல்லாவிட்டால் ப்ரஹ்மமேயா? என்று கேட்கக்கூடும். ‘ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு
பட்டது’ என்று சொல்லில், அப்படிச் சொல்வது, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட
ஒரு பரமாததம் உஸதுவை ஒத்துக்கொள்வது ஆகிறபடியால், அது அதவைத் மத்தி
திற்கு ஹாஸிய விவேகமும் ‘ப்ரஹ்மமே’ என்று சொல்லில், ப்ரஹ்மம் எப்பொழு
தும் இருக்கும் வஸது வாகையால், இந்த நிவருத்தியும் எப்பொழுதும் இருப்பதே என்று
ஏற்படும், அதாவது வேதாந்த ஜ்ஞாநம் உண்டாவதற்கு முன்னும் நிவருத்தி ஏற்படக்
கூடும் என்று சொன்னதாகின்றது. அது, ‘ஐக்ய ஜ்ஞாநம் ஜரித்த பிறகே மோக்ஷம்,
அதற்கு முன் ஸமஸாரமே’ என்று அதவைதிகள் சொல்லும் மத்ததிற்கு விருத்தம்.
ஆகையால் அவிதையின் நிவருத்தியை இந்த இரண்டு விதங்களுள் ஒரு விதமாகவும்
சொல்ல ஸாந்யப்பட்ட மாட்டாது.

‘அவிதையின் நிவருத்தி எனபது பரமாததமன்று, அபரமாததமே’ எனனும்
பக்ஷத்திலும் ஸங்கடம் ஸம்பவிக்கின்றது. முன் போல், ‘அது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டி
லும் வேறுபட்டதா? இல்லாவிட்டால் ப்ரஹ்மமேயா?’ என்று பாசநம் செய்யக்
கூடும். இது அபரமாததம் பக்ஷமாகையால், இது ‘ப்ரஹ்மமே என்று சொல்
வது ஸாந்யமில்லை, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்ட தென்றே
சொல்லவேண்டும், அப்படிச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், இது அபரமாததம் மாகையால்

சீரெகெனெனெதடிஹு-வமலே வு-நாவிஷா ந நிவருதா ஸூசு ;
 ஸு-ஹேவ ஹேவிஷுதி, ததாமவ்விஸிஷிதி வெஷானஜாநாது-வ-
 லேவ நிவருதி: ஸூசு ! ஹேகஜூநம் நிவருதகடி, தடிஹாவா ஹ-
 ஸாரா: ' உதி:ஹவடிபு-நம் விஹநேத !

கி. ௨, 'நிவருதகஜூநஸூவா விஷார-வகாசு தஹிவருத-நம்
 கெந ? ' உதி வகுவடி ! ' நிவருதகஜூநம் ஸ்விதாஸலிஸுஹேடி-

உபபநமனறு. அநிவசநீயமா யிருபதற்கு எதிரிடையாக இருபதாவது நிவச-
 நீயமாக இருபதே. அப-டி அது நிவசநீயமாக இருந்தால், அது ஸததா
 கவாவது அஸததா கவாவது அல்லது ஸத அஸத இரண்டுமாகவா
 வது இருத்தல் வேண்டுமே. வேறு ஒரு விதமாகவும் அது இருப்பது ஸாந்ய
 மிலலை. அதை பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதென்று ஒத்துக் கொள்ளும்
 பக்தத்தில், அவ்நியை நிவருத்தமாகாமலே நினுவிடுமே அது பரஹ்மமே என்று சொல்-
 லும் பக்தத்தில், அந்த பரஹ்மம் அதற்கு முன் காலத்திலேயே அவ்நியைக்கொண்டு இருக்கிற
 படியால், ஐய ஜ்ஞாநம் ஐயிருக்கும் முன்னதாகவே அவ்நியை நிவருத்தி ஏற்படுகின்றது
 என்று ஒத்துக் கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்கும். ' ஐய ஜ்ஞாநம் அவ்நியையை நிவருத்-
 திப்பிக்கின்றது. ஐய ஜ்ஞாநம் இல்லாவிட்டால் ஸம்ஸாரம் நிலை நிற்கின்றது ' என-
 னும் உங்களுடைய வித்தாந்தத்திற்கு அது அத்யந்தம் விருத்தமன்றோ ?

அதற்கு வேறொரு அவ்நியை காரணமாக வேண்டுமே அந்த அவ்நியையின் நிவருத்தி-
 யைப் பரமாதிக்கும் காலத்தில், இதே மாதிரி அதுவும் அபரமாதத்தென்று சொல்ல
 வேண்டுமே, அதற்கு மற்று மொரு அவ்நியையைக் காரணமாக ஒத்துக்கொள்ள வேண்-
 டும். இம்மாதிரி விசாரத்திற்கு முடிவு இல்லை யாதலால், அநவஸைந் எனனும்
 தோஷம் ப்ரஸங்கிதது ' அவ்நியைக்கு நிவருத்தி இல்லை ' என்றே சொல்ல வேண்டி-
 வரும். இப்படி அபரமாதத் பக்தத்திலும் நிவருத்திக்கு உபபதி ஏற்படமாட்டாது.

' இந்த நிவருத்தி பரமார்த்தம் அபரமார்த்தம் இரண்டுமே ' என்றும் ஒரு பக-
 முண்டு. அதில் பரமார்த்த அரம் இருக்கிறபடியால் பரமார்த்த பக்தத்தில் சொல்லப்-
 பட்ட தூஷணங்களும், அபரமார்த்த அம்சமும் இருக்கிறபடியால் அந்தப் பக்தத்தில்
 சொல்லப்பட்ட தூஷணங்களும், அநவயக்குமாதலால், இந்தப் பக்தத்திலும் உபபதி ஏற்-
 பட மாட்டாது. இதுதான் நிவருத்தி அநுபபதி

கி. ௨—இதில் நிவாததக அநுபபதி நிரூபிக்கப் படுகின்றது. கீழ்ச் செய்யப்-
 பட்ட நிவருத்தி தூஷணங்களால் நிவாததக தூஷணமும் செய்யப்பட்டதான போதிலும்,
 வேறொரு பரகாரமாகவும் இந்தத் தூஷணத்தைச் செய்யக்கூடும் எனனும் அபிபிராயம்
 கொண்டு பரக்ருத தூஷணத்தைச் செய்கிறார். அது என்னவென்பதைப் பரமாதிப-
 போம். ஜ்ஞாநம் என்பது வஸஸுப பூத ஜ்ஞாநமென்றும்-ப்ரமாண ஐய ஜ்ஞாந மென-
 றும் இரண்டு வகைப்பட்டது. ' ஸுத்யஜ்ஞாநஹிணம் ஸுஹ ' என்கிறபடி ப்ரஹ்

நிவத-ஹி சுண்ணிக்ஷாஷ்வ ஸ்யபரேவ வீநயாதி, ஞாவாநநுவிஷநாஸந விஷாந்ராவக்' உதி மெஹ | நிவத-ஹி ஜ்ஞாநஸ்ய ஸ்ரஹவ்யதிரித க்ஷெந ததநாஸிவத-ஹி திவிநாஸாநாஃ சிஷ்யாஸிவக்ஷாஹி ததிநாஸ

கிஹி.....சுவஜ-ஹிநியெவ—தவிரவுர், நிவாதக ஜ்ஞாநமும்

அவிதபையாக இருக்கிறபடியால், அது எதனால் நிவருத்திக்கப் படுகின்றது எனபது விளக்கப் படவேண்டியதாக இருக்கின்றது. 'அந்த நிவர்த்தக ஜ்ஞாநமானது தன்னைத் தவிர்த்த மறறை ஸகல பேதங்களையும் நிவருத்தி செய்து விட்டு, தான் சுண்ணிக்ஷாபடியால் தானாகவே அதுவும், காட்டுதலி, விஷத்தைப் போக்கடிக்கும் மற்றொரு விஷம் இவைகள் போல நசித்து விடுகின்றது' என்று சொல்வது உபநிஷதமாகாட்டாது. நிவாதக ஜ்ஞாநம் எனபது பரஹ்மத்தைக் காட்

மத்தின ஸவரூபமே ஸ்வரூப பூத ஜ்ஞாநமென்று சொல்லப்படும். அது பரமார்த்தமானது எப்பொழுதும் இருப்பது, பரமாணத்தால் உண்டாகக் கூடியதன்று. வேதாந்தம் முதலிய சாஸ்திரம் படித்து அதனால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநத்தை ப்ரமாண ஜ்ஞாநமென்று சொல்வார்கள் அதவைதிகளின் மதப்படி பரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மறறவை யெல்லாம் அவிதயையாகையால், இந்த ப்ரமாண ஜ்ஞாநத்தை அவர்கள் அவிதயாரூபமென்றே சொல்லவேண்டும் 'இந்த இரணுவித ஜ்ஞாநங்களுக்குள் எந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு அவிதயையை நிவருத்திப்பிக்கும் யோக்யதை உண்டு ?' என்று பரசநம் செய்தால், ப்ரமாண ஜ்ஞாந ஜ்ஞாநத்திற்கே அவிதயா நிவாதகத்தவம் ஏற்படுமே தவிர ஸவரூப பூத ஜ்ஞாநத்திற்கு அந்தத் தன்மை ஏற்படமாட்டாது. ஸவரூப பூத ஜ்ஞாநம் அவிதயா நிவாதகமாகும் பக்ஷத்தில், அது எப்பொழுதும் இருக்கிறபடியால், அவிதயா நிவருத்தியும் எப்பொழுதும் இருக்கப் பரஸங்கிக்கும். அதாவது ஸமஸாரம் எனபதே இருக்கமாட்டாது. ஆகையால் அதற்கு அவிதயா நிவாதகத்தவம் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. அவிதயாரூபமான இந்த ப்ரமாண ஜ்ஞாந ஜ்ஞாநமானது, ப்ரமாணத்தால் ஏற்பட்டு தன்னைத் தவிர்த்த மறறை ஸகல பேத ஜ்ஞாநத்தையும் நசிப்பிக்கின்ற தென்றும், அப்படி அவையெல்லாவற்றையும் நசிப்பித்த பிறகு தானும் ஸவயமாகவே நசித்து விடுகிறதென்றும் அதவைதிகள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த ப்ரமாண ஜ்ஞாநம் அவிதயாரூபமாகையால், அது நாசத்தை அடையாமல் இருக்கும் பக்ஷத்தில், மற்றை பேத ஜ்ஞாந மெல்லாம் நாசத்தை அடைந்த போதிலும் அவிதயை ஆதயநதிக்மாக நாசமடைந்ததாகா தாகையால், அதவைதிகள் இந்த ஜ்ஞாநத்தை ஸவயமே நசித்துவிடுவதாக ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதற்கு தருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுதலியையும் விஷ நிவருத்திக்காகக் கொடுக்கப்படும் மற்றொரு விஷத்தையும் சொல்லுகிறார்கள். காட்டுதலி காடு முழுவதையும் எரித்துவிட்டு, பிறகு எரிக்கப் பதாதத மீலலாததால் ஸவயமே சாந்தமாவது போலவும், ஒரு விஷத்தை நிவருத்திப்பிக்கப் ப்ரயோகிக்கப்படும் ஒன்றுத ரூபமான வேறொரு விஷம், முதல விஷத்தை நசிப்பித்த பிறகு தானாகவே நசிக்குவது போலவும், அவிதயா ரூபமான ப்ரமாண ஜ்ஞாநம் மற்றை அவிதயை

ராவா2விஜிா திஷ்தெதுவெதி தவிநாபாடிபா2நலுதி நிவத-கம் உணவது
லெவ ! ஊவா2லூாஜீ,நா2லி வவ-ஆவலூாவிநா2யிவரிணா2வர-வர
சவஜ-ஆநீயெவ !

மீலும் வேறுபட்டது; ஆகையால் அதன் ஸவரூபம் அதன் உத்பத்தி விநாசங்கள் எல்
லாம் பொய், விநாசம் பொய்யானால், அந்த விநாச ரூபமான அவித்யை நிற்கின்றது
என்று சொன்னதாகும் அப்பொழுது அந்த விநாச தாசநத்திற்கு நிவாதகம் ஏது
வென்று ஏற்படமாட்டாது தவிரவும், காட்டுத தீ முதலானவைகளின் விஷயத்தில்
விநாசம் எனபது முந்தின அவஸ்தையை விநாசக்கும் மறறொரு அவஸ்தையின் ப்ராப்தி
யே. அவைகளுக்கு இந்த அவஸ்தையின் மாறுதலுடைய பரம்பரையானது ஒரு பொழு
தும் விலக்கத் தகுந்ததன்று.

சுவி ௮.....உவஹாஸஜி-தவிரவும் 'சிநமாத்ரமான ப்ரஹ்மதனத்த்
தவிாதது மறறொன்றும் இல்லை' எனனும் ஜ்ஞாநம் யாருக்கு ஏற்படுகின்றது.
அந்நியாஸ ரூபணை ஆதமாவுக்கு என்று சொல்வது உபபநமாக மாட்

யெல்லாவற்றையும் பூாவம் நிவருத்திப்பித்தது பிறகு தானும் கூணிகமாகையால் நசித்தது
விடுகின்றது எனபது அவாருடைய கொள்கை.

இது உபபநமாகமாட்டாது எனபது விசிஷ்டாதவைதிகளின் ஆகேபம். இந்த
நிவாதக ஜ்ஞாநம் பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகையால், அது மித்யை.
அந்த மித்யா ஜ்ஞாநத்தை ஏது நிவருத்திப்பிக்கின்றது என்று சொல்வது ஸாந்யமில்லாமல்
இருக்கின்றது. காட்டுத தீ முதலானவை போல அது ஸவயமாகவே நசித்து விடுகின்றது
என்று சொல்லவும் ஸாந்யப்பட மாட்டாது. ஏனென்றால், அதுவும் அதன் விநா
சமும் பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவையாக இருக்கும் பக்ஷத்தில், அதன் உத
பத்தி ஸநீதிகள் போல அதன் ஸவரூப விநாசங்களும் ஸவபநத்தில் தென்படும் பதாரத்
தவகளின் விநாசம் போல காலபரிகளாக இருக்க வேண்டுமாதலால், அவை
ஸமபந்தமான அவித்யையை ஏது நிவருத்திப் பிக்கின்றது என்று தேட
வேண்டி வரும். 'அந்த விநாசம் பரஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று. அது
ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், விநாசம் எப்பொழுதும் இருக்கவேண்டு
மாதலால், அதன் உத்பத்தியின் ஸமபவம் எனபதே ஸாந்யமில்லை. அதாவது நிவாத
தக ஜ்ஞாநத்தின் உத்பத்தியே இல்லாமல் போய்விடும். அது அநாதத்மனரே? தவிர
வும், அத்வைதிகளால் சொல்லப்படும் தருஷ்டாநதங்கள் அவாருக்கே அநாதநாவஹ
கள் நாசம் எனபது முன்னிருந்த அவஸ்தைக்கு விருத்தமான புதிய வேறொரு
அவஸ்தையின் பராபதியே. காட்டுத தீ விஷயத்தில் போல அவித்யை விஷயத்
திலும் அத்வைதிகள் அவஸ்தையின் பரிணம் பரம்பரையை ஒத்துக்கொள்ளும் பக்ஷத்
தில், அவித்யைக்கு நிவருத்தியே ஸமபவிக் மாட்டாது எனபதை ஒத்துக் கொண்ட
தாகும். ஆகையால் ஒரு வழியிலும் நிவாததக ஜ்ஞாநம் எனபதற்கு உபபத்தி ஏற்பட
வில்லை. இது தான் நிவாததக அதுபத்தி.

சுவி அ—இப்படி சிவருத்தி சிவாததக அதுபத்திகளை நிரூபித்துவிட்டு,
இப்பொழுது ஜனாநாவின் அதுபத்தியை நிரூபிக்கிறா ஸாவமும் ப்ரஹ்மே என்
னும ஜனாரம் ஏற்பட்டவுடன் அவ்தயை சிவருத்தியாகின்றது எனறன்றோ அத
வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள்? அந்த ஜனாரம் யானக்கு ஏற்படுகின்றது என்னும் அம்
சத்தை விசாரிக்கப் புகுந்தால், இன்னொருக்கு ஏற்படுகின்றது என்று சொல்வது ஸாந்யம்
மில்லை என்கிறார். அதாவது; அந்த ஜனாரம் ஏற்படுகிறவனை (ஜனாநாவை) ப்ரஹ்
மமே என்றும் சொல்ல முடியாது, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவ னென்றும்
சொல்ல முடியாது என்று சொன்னதாயிற்று. அத்வைதிகள் மத்ததில் ப்ரஹ்மத்தைக்
காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாதத் வஸது இல்லையாதலால் இந்த ஜ்ஞா
நாவை ப்ரஹ்ம பிரநன் என்று ஒத்துக் கொள்ளும் பக்கத்தில், அவன்
அவ்தயையால ஏற்பட்ட அந்யஸத் சேதநெனன்றே சொல்ல வேண்டும். அவனுடைய
ஜ்ஞாநத்தினாலேயே அவ்தயை சிவருத்தி யாகவேண்டு மாத்தலால், அவன் அம்மானிரி அந்
யஸத் சேதநனாக இருப்பது நயம் விருத்தமாக்கும் ஒரே வஸது ஒரு கரியைக்கு காமா
யவத் சேதநனாக இருப்பது ஸாந்யமில்லை ஆகையால் அவன் ப்ரஹ்மமே என்று
வாங்கவும் காத்தாவாகவும் இருப்பது ஸாந்யமில்லை ஆகையால் அவன் ப்ரஹ்மமே என்று
சொல்லவேண்டி வருகின்றது. அதாவது, ப்ரஹ்மம் ஸ்வரூபத்தால் ஜனாரமாக இருப்ப
துடன் இந்த அவ்தியா சிவாததக ஜ்ஞாநத்தையும் உடைத்தா யிருக்கிறது என்று
சொன்னதாயிற்று. இப்படி ப்ரஹ்மத்திற்குச் சொல்லப்படும் அவ்தியா சிவாததக ஜ்ஞாந
ப்ரபுத்த ஜ்ஞாதருத்தம் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமேயா ? இல்லாவிட்டால் அந்யஸதமா? என்று
ப்ரச்நம் செய்யக்கூடும். ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபமே எனினில், அது நமமுடைய வீத்தநாநத்
மாகையால் அது நமக்கு இஷ்டமே ‘ப்ரஹ்மம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம், ஜ்ஞாதருத்தவமும்
அதற்கு உணடு’ என்பது நமது வீத்தநாத மன்றோ? ஆனால் அது அத்வைதிகளுக்கு
அப வீத்தநாத மார்குமாதலால் அதை அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள். அந்த
ஜ்ஞாதருத்தம் அந்யஸதமென்று ஒத்துக் கொண்டுவதும் அவர்களுக்கு விருத்திக்கும்.
ஏனென்றால் அந்த அந்யஸமும் அதற்கு மூலமாயுள்ள அவ்தியையும் மற்றமொரு
சிவாததக ஜ்ஞாநத்தாலேயே சிவருத்திப்பிக்கப்பட்ட வேண்டும் அந்த நிர்வார்த்தக ஜ்ஞாந
மும் ஒரு ஜ்ஞாநாவை ஆசீர்யத்தே இருக்கவேண்டுமாதலால், அந்த ஜ்ஞாநாவின்

நிறகிறபடியால் , அவைகள் நிறகுத்தி யாகாமலே நிற்கும்படி ப்ரஸங்கிக்கும். அதற்கு வேறொரு விவாதக ஜ்ஞாந்தை ஒத்துக்கொண்டால், அதுவும் மூன்று அம்சங்களை யுடையதாக இருக்க வேண்மொதலால், அநவஸந்தியே நேரும. (பரமாண ஜநய) ஜ்ஞாந மெல்லாம், மூன்று அம்சங்களையும் உடைத்தா யிராமல், இருக்கும் பக்ஷத்தில அவைக ளுக்கு ஜ்ஞாநத் தன்மையே இராமல் போய விடும ஜ்ஞாநம் எனபது ஒருவனுக்கு ஒரு ஆத்த விசேஷத்தை பரகாசிக்கின்றதன்றோ ? அதற்கு மூன்று அம்சங்க ளிலல்லா விட்டால், உங்களுக்கு-ய லீத்தந்நாந்தத்தில் பரஹம் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை அவித்

சுயஜாஸராத்வ:—இதன் பொருளை பக்கத்தில் காண்க.

தலஜாவி திருவிவகாரம்—நிவாதக ஜனாநம் (அறிவு) ஜனாநா (அறிகிறவன்) ஜ்ஞேயம் (அறியப்படும வஸது) ஆக அம்சங்கள் மூன்று. ஸகலமான பரமான ஜய ஜ்ஞாநத்திற்கும் இதை மூன்று அம்சங்களை அத்வைதிகளும் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப பூதமான ஜ்ஞாநத்திற்கு மாத்ரம் அவர்கள் ஒரே அம்சத்தைச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஸவ-ஃஸ்யீ வஹி ஜூநஸ்யீ—ப்ரமாண ஜநயமாண ஜஞாநமெல்லாவற்றிற்
 கும எனபது தாதபாயம். இந்த வாக்யம் ஆரம்பித்து “சுநிவத-ஃகம் ஸ்யாசு”
 என்னும் வரையில் ஜஞாநத்தின தரி ஞுபதவம் விவரிககப்படுகின்றது.

கம்மநாயுடியிடுவென வுதி லீழ்நடுவகாசி ஜாதவழி தீரடுவகா
விருமெ லவதா லுருடுவ லுதஜாநவ ஹிவத-கஜாநவி சுநிவத-
கம் லுதாசி | ஸ்ரீஹ்ருநடுவென ஜாதகாஹுவமெ ஸ்ரீய
வனவ வகாசி: வரிமுஹித: லுதாசி | நிவத-கஜாந லுருடுவ ஜாத

யாசிவருததிக்கு யேகயதை யறறது என்று ஒத்துக்கொண்டிருப்பது போல இந் ஜனாந்ததையும் நிவாததகமாக இருக்க அநாவம் என்று சொல்லவேண்டி வரும். 'பரஹம் ஸவாஸ்பததிநகே ஜனாந்தருதவததை அங்கீகரிக்கிறோம்' என்று சொல்லும் பகாத்தில, எடகள பக்ததை கீங்களும பரிகரஹித்ததாதி விடும. 'நிவாததக ஜனாந்ததைக் குறித்தது ஏறப்படு ஜனாந்தருததம், அந் நிவாததக ஜனாந்ததால நிவருததிக்கப்

ஐராநகரெவ ஹீயெத—இந்த மூன்று அம்சங்களை ஒத்துக் கொள்ளாவிட்டால் ஐராந்ததிறகு ஐராந்ததனமையே நஷ்டமாகிவிடும்.

விஜயராவ்சுவாமி—புகாராவசுவாமி! ஜனநம் எனபது பரகாச ரூபம். அதாவது, ஒருவனுக்கு ஒரு அசத் விசேஷத்தை பரகாசிப்பதே ஜனநம் என்று சொன்ன தாயிரறு ஆகையால், மூன்று அம்சங்களும் அதில் இருக்கின்றன.

தீராவகவிரமெ—அந்த மூன்று அம்சங்கள் இல்லாவிட்டால். எவ்
ரூப பூத ஜனநத்திற்கு மூன்று அம்சங்களிலே யாதலால் அதற்கு அவத்யையை நிவ
ருத்திப்பிக்க யோக்யதை இல்லை என்று நீங்கள் சொல்வது போல, ப்ரமாண ஜய ஜனா
நத்திற்கும் மூன்று அம்சங்கள் இல்லை யென்று சொல்லும் பக்தததில் அவத்யையை நிவ
ருத்திப்பிக்கும் யோக்யதை அதற்கும் இராமல் போகும்படி ஸம்பவிக்ருதம். அது அநிஷ
டம் ஆகையால் ப்ரமாண ஜய ஜனநம் எல்லாவற்றிற்கும் தரி ரூபதவம் உண்டு
என்று ரூபடுகிறது.

சுவாமிநாதர் வந்தார். — நாமமுடைய பக்கம், பரஹ்ம எவருபத்திறகே ஜனாத
ருதவமும உண்டு என்பது விசிஷ்டாந்தவைதிகளின் மதம்.

வ. நிவத-ஜாஹ-ம-3-தடி — தனஞல நிவாததிப்பிககத தருநதவைகளுள
இநத ஜஞாதருதவமும உள்ளடங்கியது அதாவது, அவிதயை முதலானவை அநத
நிவாததக ஜஞாநததால நிவாததிககப்படுவது போல, நிவாததக ஜஞாநததைக குறித்து
ஏற்படும ஜஞாதருதவமும அநத நிவாததக ஜஞாநததாலேயே நிவாததிககப்படுகின்றது
என்று சொன்னதாயிற்று.

உதி விவெதுநீயடி ! 'ஹுதெதீவ' உதி வெந் ! தவஜா ஸ்ரஹ்வஜி
நிகூயா சவிஜீவாரிகவிதகாசு ப்ரவதுவபாயகஜாமொதூடிககஸம்
ந ஸம்வதி ! தயா வரி, டுஷ்காரணஜநதீவரி ரஜஸவடிகுநம் ந

வேண்டும். 'வேதத்தினாலேயே அந்த ஜஞாநம் உண்டாகின்றது' என்று சொல்வது
பொருந்தமாட்டாது வேதம் எனபது ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸது;
ஆகையால் அவிதயையினால் அது கலபிதம், அந்தக் காரணத்தால் அது, 'ப்ரபஞ்சம் ஸத
யம்' என்னும் ப்ரமத்தை நிவருத்திப்பிக்கத்தருந்த ஒரு ஜஞாந விசேஷத்தை உண்டு
பண்ணுவதற்கு அநாஹமே. அப்படியே தருஷ்டாநத்தாலும் நி்ருபிக்கலாம். ஏதோ

நிவிருவெடி நிவதூககெகெகி ஜூநடி— எல்லாம் ஒன்றே, எல்லாம்
ப்ரஹ்மமே' என்னும் ஜஞாநம் ஏற்பட்டால், ப்ரபஞ்சத்தில் வெவவேறுகத் தென்ப
மே பதார்த்தங்களுடைய பேத ஜஞாநம் போய விடும் ஆகையால், ஐக்ய ஜஞாநம்
பேதத்தை (அதாவது—பேத ஜஞாநத்தை) நிவருத்திப்பிக்கின்றது என்று சொல்வது
படுகின்றது. நிவருத்திப்பிக்கும் 'நிவர்த்தகம்' என்றும், நிவருத்திப்பிக்கப்படுவது
'நிவர்த்தயம்' என்றும் வயவஹரிக்கப்படும. இவைகளை 'பாதகம்' 'பாத்யம்'
என்று வயவஹரிப்பதுமுண்டி.

ஸ்ரஹ்வஜிநிகூயா சவிஜீவாரிகவிதகாசு—அதவைதிகள் சொல்லு
கிறபடி 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் உண்டு; ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவை
போல தோன்றும்வையெல்லாம் அவிதயையால் கலபிதங்கள். ஆகையால் அவை அப்ர
மார்த்தங்கள்' எனபது உண்மையானால், சருதி, ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட
தாயகால், அது அப்ரமார்த்தமென்று ஆகும். அப்படி ஸவயமே அப்ரமார்த்தமாயிருப்
பது, எப்படி மற்றொரு ப்ரமத்தை நிவருத்திப்பிக்கும்? எனபதுதான் இவ்விடத்தில்
கேட்கப்படும் கேள்வி.

டுஷ்காரணஜநதீ—தோஷத்தால் ஏற்படும் ஜஞாநத்தை துஷ்ட காரண
ஜநயமென்று சொல்வார்கள். காமாலையால் வஸதுக்கள் மஞ்சள் வாண்முள்ளவை
போலத் தோன்றும் பொழுது 'வஸதுக்கள் மஞ்சள் வாண்முள்ளவை' என்று காமா
லைக் காரணங்குத் தோன்றும் ஜஞாநம் துஷ்ட காரண ஜநயம். அவிதயையால் நமக்கு
ப்ரபஞ்சத்தில் பேதம் தென்பட்டால் அந்தப் பேத ஜஞாநம் துஷ்டகாரண ஜநயம்.
இயமாதிரி துஷ்ட காரண ஜநயமாயிருக்கும் ஜஞாநம் அப்படி துஷ்ட காரண ஜநய மல
லாத ஜஞாநத்தால் பாதிக்கப்படுமே தவிர, மதறொரு துஷ்ட காரண ஜநயமான ஜஞாநத்
தால் பாதிக்கப்பட்ட மாட்டாதனறே?

உஷ்காரணஜநெதந 'ரஜ்ஜு'ரியம், ந ஸவ-ஃ' உதி ஜாதெந ஸாயத்தெ,
 ரஜ்ஜு-ஸவ-ஃஜாதநஹயெ வத-ஃஜாதெ நெந்விஜாதெந வ-ரூ-நெஷண
 'ரஜ்ஜு'ரியம், ந ஸவ-ஃ' உதஜூக்தூவி 'சயம் ஸூ'ரண: ' உதி ஜாதெ
 ஸதி தததநம் ரஜ்ஜு-ஸவ-ஃ ஜாதநஸூ ஸாயகம் ந ஹவதி, ஹயம் அ ந
 நிவத-ஃதெ; ப்ரபொஜநஜ்ஜாதவத: ஸுவணவெஸாயாபெவ ஹி ஸ்ரஹ்
 வதிகிரிதக்சுந ஸூ-நெரவி ஸூ'ரணி உருகம் ஜாததி. நிவத-ஃகஜாத
 ஸூ ஜாத- தஸூ'ரண-ஹதஸாஸூ'ரண-ஹி ஸ்ரஹ்வதிகிரிததயா யதி
 ஸாயத்க்ஷ உஷதெ, ஹந்! தஹி-ஃ ப்ரவ-ஹ-நிவதெ உஷதாஸூ'ரண

ஒரு தோஷத்துட்கட காரணமடியாக ஒருவனுக்கு ஒரு கயிறில் 'இது பாம்பு' என்னும் ப்ரமம் ஏற்பட்டிருந்தால், அம்மாதிரியான தோஷ தஷ்ட காரணமடியாகவே 'இது பாம்பன்று, கயிறே' என்னும் ஒரு எண்ணம் பிறகு அவனுக்கு ஏற்பட்டபோதிலும், இந்த எண்ணத்தால் முதல் ப்ரமம் சிவருத்தியைக் மாட்டாததனறே 'கயிறறைப பாதத்து பாம்பென்று ப்ரமித்து பயநதிருக்கும் ஒருவனுக்கு, 'இது பாம்பன்று, கயிறே' என்று மறறொருவன் போதித்த போதிலும், 'அவனும் ப்ரமத்தால் அவவிதம் போதிக்கின்றன' எனனும் எண்ணம் அவனுக்கு இருக்கும் பசுத்தில, அநதப் போதநம் அவனுடைய ப்ரமத்தையும் சிவருத்திப்பிக்கமாட்டாது, பயத்தையும் போக்கடிக்க மாட்டாது. அம்மாதிரியே பரகருத்ததிலும். வேதம் போதிப்பதை நாம் கேட்கும் காலத்திலேயே, 'வேதம் பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது. ஆகையால், அவ்ந்தையால் கலபிதம், பொய்யே' எனனும் ஜ்ஞாநம் இருக்கின்றதாகையால், வேதம் போதிப்பது நமமுடைய ப்ரமத்தை சிவருத்திக்கமாட்டாது ஒருகால், 'வேதம், அதனால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநம், அநத ஜ்ஞாநத்தைப் பெறுகிறவன் இவையெல்லாம் பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவை' எனனும் காரணத்தைக்கொண்டு, 'அவைகள் பரமாணவங்கள், மறறொன்றால் பாதிக்க

வய்யோஜகஜ்ஞாநவத்:— இந்த வஸ்து பாஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டது? ஆகையால் இது பொய்' எனனு மீடத்தில், 'இது பொய்' எனபதற்கு பாஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதா யிருக்கும் தன்மை ப்ரயோஜகமாகின்றது. அப்படி 'அதற்கு இது பரயோஜகம்' எனனும ஜ்ஞாநம் ஒருவனுக்கு இருந்தால், அவன், பாஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதா யிருக்கும் ச்ருதி சொல்வதை நம்ப மாட்டான். அவன் விஷயத்தில் ச்ருதி போதீகமும் ஐச்ய ஜ்ஞாநம் எப்படி 'பரபஞ்சம் பிரம்ம' என்னும் ஜ்ஞாநத்தைப் பாதிக்கும்?

பாதிமெனதும் சாஸ்தரத்தைப் பாங்கு மெனதும் செல்லி வந்தார்கள். அப்படிச் சாஸ்தரத்திற்குப் பாதகம்வம் சொலவது அனுபவம் என்பது இதுவரையில் நிரூபிக்க

வதகீதி ப்ரவ்ஹஸ்ய ஸத்யதா ஸத்யாஃ ; ஸ்ரீ ப்ரவ்ஹஸ்ய வாசுதேவ மதவித்ராஜிஸரணஸ்ய திஸ்யோக்ஷந வித்ராஜிஸத்யதாவக் ! தக்ஷ ஸத்யாஜிவாக்யம் ந ப்ரவ்ஹஸ்ய வ்யாயகம், ஸ்ரானிஸ்திஸ்க்வாஃ, ஸ்ராத ப்ரயுக்த ரஜஸவ்யவ்யாயகவாக்யவக் !

கத த்ருதவைகளே ? என்று நீங்கள் சொல்லும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுது பரபஞ்ச நிவ்ருத்தியே பொய்யாகி விடுமானதால் 'பரபஞ்சம் ஸத்யம்' என்று ஒத்துக் கொள்ளும் படி நேரும். ஸ்வப்நத்தில் தனது பிதா மரித்ததுவிட்டதாகக் கேட்ட ஒருவனுக்கு, பிறகு 'நான் கண்டது ஸ்வப்நம், ஆகையால் அது பொய்' என்னும் ஜ்ஞாநம் ஸம்பவீததால், அதனால் அவனுக்கு 'பிதா ஸத்யம்' என்னும் உறுதி ஏற்படுகின்ற தன்றோ? ஆகையால், தக்ஷஸி (நீ அதுவே) என்பது முதலான சருதி வாக்யங்கள், 'பரபஞ்சம் ஸத்யம்' என்பதைப் பாதிக்கமாட்டா, சருதி வாக்யங்கள் ப்ரானி மூலங்களல்லவோ ? 'இது பாம்பன்று கயிறே' என்னும் ப்ரானதனுடைய வாதத்தை இதற்கு ரிதாசநம்

பட்டது. இப்பொழுது, ஒருகால சாஸ்தரத்திற்குப் பாந்யதவத்தை அதவைதிகள் சொல்வார்களோ என்று சங்கிதது, அப்படி அவர்கள் சொன்னால் அவர்களுக்குப் பெருத்த அபிஷ்டம் நேரும் என்று சொல்லுகிறார். 'பரபஞ்சம் பொய்' என்று சாஸ்தரம் சொல்லுகிறதாகையால், அந்தச் சாஸ்தரம் பாந்யமாகப் போய்விடும் பக்ஷத்தில், 'பரபஞ்சம் பொய்' என்பது பொய்யாகிவிடும், அதாவது 'பரபஞ்சம் ஸத்யம்' என்று சொன்னதாகி விடும். அது அதவைதிகளுக்கு அபிஷ்டமே பிதரு மரணம், பிதா ஜீவித்திருப்பது இரண்டும் பரஸ்பரம் விருத்தம், பிதரு மரணம் ஸ்வப்ந ஜ்ஞாநமாக இருந்து அந்தக் காரணத்தால் பாந்யமாகி விட்டால், பிதா ஜீவித்திருக்கிறான் என்னும் ஜ்ஞாநம் ஏற்படுகின்ற தன்றோ ? இது இவ்விடத்தில் த்ருஷ்டாந்தம்.

வித்ராஜி ஸத்யதாவக் — 'பிதா மரித்ததுவிட்டா' என்பது ஸ்வப்நத்தில் ஏற்பட்ட ஜ்ஞாநமாகவ்ருந்தால் அது பாந்யமாகி விடுகின்றது. அப்படி அது பாந்யம் என்று அறிந்தவுடன், 'பிதா மரிக்கவில்லை, அதாவது இருக்கிறார்' என்னும் ஜ்ஞாநம் ஸம்பவிக்குமே தவிர, 'பிதா ஸத்யம்' என்னும் ஜ்ஞாநம் எப்படி ஏற்படும்? 'பிதா முதலியவர்களின் ஸத்யததன்மை போல' என்று எப்படி இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது? இவ்வாறு இவ்விடத்தில் ஒரு சோதயம் செய்க்கட்டும் 'பிதா இருக்கிறார்' என்னும் ஜ்ஞாநம் மற்றொன்றால் பாநிக்கப்பட்டிருக்கும் வரையில், 'பிதா ஸத்யம்' என்று சொல்வதற்கு ஆக்ஷேபமென்ன ? என்பது ஸமாந்தம்.

நம அ ஸ்வே கஸிஃஸ்யே வதஃரெ ஸ்வேஃஸ்யாரெவ
'ஸ்ய ஸ்வே' இதி ஜாதெ ஸதி வஃவஃஸ்யநிவ்ரதி ஃஃஷா, தஃ
ஃஸ்யாவி ஸஃஸவதி | நெவ் | ஸ்வேஃஸ்யாரெவ 'ஸ்யாவி
ஸ்வே' இதி ஜாதெ ஸதி வஃவ ஃஸ்யநிவ்ரதிரெவ ஃஃஷதி ந கஸி

நம அஉத்யு—'பிராநதி மூலமாயிருந்த போதிலும், சில ஜ்ஞா
நங்கள், பூவம் ஸபவிததிருந்த பிரமத்தை நிவ்ருத்திக்கண் மன. ஸ்வப்நத்தில் ஒருவன்
ஏதாவதொரு பய வேறுதவைக கண்டு படநதிருக்கும் பொழுது, அந்த ஸ்வப்ந காலத்
திலேயே 'இது ஸ்வப்நம்' எனலும் ஜ்ஞாநம் அவனுக்கு ஜநிகும் பக்ஷத்தில், முன் ஏற
பட்டிருந்த பயம் நிவ்ருத்தியாவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமே. அது போல பிராநதி மூல
மாயிருக்கும் சருதியிலை ஏற்படும் ஜ்ஞாநமும், 'பரபஞ்சம ஸதயம்' எனலும் பிரமத்
தைப் போகக்கூக்கடும்' எனலில், அது யக்திக்குப் பொருந்தமாட்டாது. அந்த
ஸ்வப்ந காலத்திலேயே 'இதவும் ஸ்வப்நம்' என்று பிறகு அறியப்படும் பக்ஷத்தில்'
மறுபடியும் பயம் திருமபி வருவதையும் நாம் பாக்கிறோமனறே? ஆகையால், பாதிகும்

நம—'பிராநதி மூலமாக ஏற்படும் ஜ்ஞாநமும், சிலவிடங்களில் நிவ்ரத்தக்
மாவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமே' என்று தருஷ்டாந்தத்தைக் கொண்டு ஒரு ஆக்ஷே
பம் இவ்விடத்தில் செய்யப்படுகின்றது. ஒருவன் ஸ்வப்நத்தில் ஒரு பயவேறுதவைக்
காண்கிறான், அந்த ஸ்வப்நத்திற்குள்ளேயே 'தான் கண்டது ஸ்வப்நம்' என்று அவ
னுக்கு ஜ்ஞாநம் ஜநித்தால், அந்தப் பயம் நிவ்ருத்தியாகி விடுவதை நாம் அறிவோம்
முதல் ஸ்வப்நத்திற்கு இரண்டாவது ஸ்வப்நம் பாந்கமாகி விடுகின்றது. இப்படி
இரண்டாவது ஸ்வப்நம் ஸ்வப்நமாக இருக்கையிலும், அதாவது பிராநதி மூலமாக
இருக்கையிலும், அதற்கு நிவ்ரத்தத்த தன்மை ஏற்படுவது போல, ச்ருதி பிராநதி
மூலமாக இருந்தாலும், அதற்கு பரபஞ்ச பேத் நிவ்ரத்தத்தவம் உண்டாகக்கூடும் என
பதுதான் ஆக்ஷேபம். 'அதற்கு ஏற்படும் நிவ்ரத்தத்தவம் சரியான நிவ்ரத்தத்தவமன்று;
ஏனென்றால், அதவும் நிவ்ரத்யமாகி விடும்' என்பது அதற்குச் சொல்லப்படும் ஸமாநு
நம். எப்படியென்றால், அதே ஸ்வப்நத்திற்குள், 'இது ஸ்வப்நம் என்று அவனால் காணப்
பட்ட இரண்டாவது ஸ்வப்நமும் ஸ்வப்நமே' என்று ஜ்ஞாநம் ஏற்படும் பக்ஷத்தில்,
பூவம் நிவ்ரத்தமாயிருந்த இரண்டாவது ஸ்வப்நம் இப்பொழுது நிவ்ரத்யமாயும், மூன்
ருவது ஸ்வப்நம் அதற்கு நிவ்ரத்தத்தமாயும் ஆகிவிடுமனறே? ஆகையால், இவ்விடத்தில்
சொல்லப்படும் நிவ்ரத்யம் நிவ்ரத்தம் (அதாவது—பாத்யம் பாந்கம்) இவை இரண்டு
கும் ஒருவித வாசியுமில்லை. 'ந கஸி கிஸேஷ:'

விபெஷ: | ஸ்ரவணவெவ்வாயாவேவ 'ஸொரவி ஸ்ரவ' உதி ஜோதவெ
வெதூகூ |

யடிவி வெடிசூகூ 'ஸ்ராணி வரிகுவிதகெவந வியோராவேவி
ஸாஸூ ஸடிசிதீயம் ஸ்ரஷெதி ஸெயாயதி; தவஜ் ஸதொ ஸ்ரஷெனொ
விஷய ஸஜ் வஸூதநவாயாடிஸாநாடிஷெ ஸூஸிதவெ' உதி தடி
யுகூ | 'ஸூநஜெவ தகூ' உதி வாகெஜந தவஜ்வி ஸாயிதகூ |
'உடி ஸ்ராணி ஸெருவாகூ' உதி வெசு 'ஸடிசிதீயம் ஸ்ரஷ' உதி வாகூ
வி ஸ்ராணிஸெருவிதி ஸெயெ வெகூ | வஸூதநவாயாடிஸாநாடிஷெ
ஸவடிஸூநஜ்வாகூவெஸெவி விபெஷ: | ஸவடிஸூநஜ்வாடிநொ

ஸ்வபந்தத்திற்கும் பாதிக்கப்படும் ஸ்வபந்தத்திற்கும் எவ்வித வாகியுமில்லை ப்ரகருதத்திலும்,
சருதி வாக்யங்களைக் கேட்கும் காலத்திலேயே 'அவை ஸ்வபந்தங்கள் போல ப்ரநதி
மூலங்கள்' எனபது அறியப்பட்டது என்றே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

யடிவி..... ஸூநஜ்வாடிந உதி—'ச்ருதியாகிற சாஸ்தரயானது
ப்ரநதியினால் ஏற்பட்டு அந்தக் காரணத்தால் அது பெயர்யென்று சொல்லத் தருந்
தாக இருந்தபோதிலும், 'அது போதிக்கும் பரஹ்மம் நிர்விசேஷ வஸது' என்னும் விஷயம்
உறுதியே என்று சொல்லக்கூடும், ஏனென்றால், அப்படி அது போதிக்கும் விஷயம்
பிறகு ஒன்றிலும் பாதிக்கப்படவில்லை யன்றோ? ஆகையால் பரஹ்மம் ஸத என்றும்
அது நிர்விசேஷமென்றும் சருதி சொல்வது நம்பத் தருந்தே' என்று வாதிப்பதும்
அயுத்தமேயாகும். 'ததவம் சூநயமே' என்னும் ஸ்வ சூநயவாதிகளின் வாக்யம்
அதைப் பாதிக்கின்றதன்றோ? 'அது ப்ரநதி மூலமான வாக்யம்' என்னில், 'பரஹ்மம்
ஸத, அது நிர்விசேஷம்' என்னும் வாக்யமும் ப்ரநதி மூலமென்று உன
னாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. பிறகு ஒன்றிலும் பாதிக்கப்படாமலிருப்பதா
னது ஸாவம் சூநயம் என்பதைச் சொல்லும் வாக்யத்துக்கு மாதரம் என்பதுதான்
இரண்டு வாக்யங்களுக்குமுள்ள வாகி. ஸாவம் சூநயம் என்று வாதிப்பவர்களும் ப்ரஹ்
மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற வஸதுவெல்லாம் பெயர்யென்று வாதிப்பவர்களும், இரண்டு
வாதிகளும் 'தவங்களுடைய வாதத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் ப்ரமாணம் பரமாத்மனன்று,

ஸூநஜெவ தகூ—'எல்லாம் சூநயம்' என்று சொல்வாரா பெளத்தர்கள்;
'பரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவை யெல்லாம் பெயர்' என்று சொல்வாரா அத்வைதிகள்.
'பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதான சருதி பெயர் என்னும் அம்சத்திற்
இரண்டு பெயர்களுக்கும் விசேஷ மில்லை,

ஸ்ரீஹ்ருஷிகிரிசுவஹூ-லியஜ்ஜாவாஹிநஸு ஸ்வஷ்ஷஸாயநவ்ரூண வார
லாமஜ்ஜாதஹூவமமெந சுஹியுஹெந வஜாஜாதயிகார வனவ ஸ்ருதிவா
ழித: |

“ஸ்வ-ஜா ஸ்ஷ-வாயநாஃ வாஜ்ஜாத-: ஸ்வத-தெ |

சுயிகாரொநாமவாயகா ஹ வாஜெ ஸூநிநிவாழிந: || ”

உதி |

அது பொய்யே’ என்று ஒத்தக்கொண்டிருக்கிறாள். அப்படி தங்களுடைய அபி
மதார்த்தத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் பரமானம் அபரமாதந்மென்று ஒத்துக்கொள்பவா
களாற் செய்யப்படும் வாதம் நிஷ்பரயோஜநமே என்று பெரியோர்கள் அநுகரஹித்திருக்
கிறார்கள். “பரமானத்தைப் பரமாதந்மென்று ஒத்துக்கொள்பவர்களே வாதத்திற்கு
அதிகாரிகள், பரமானத்தை அபரமாதந்மென்று சொல்பவர்களுக்கு ஒரு பொழுதும்
வாதத்தில் அதிகாரமில்லை.”

ஸ்வஷ்ஷஸாயநவ்ரூணவாரலாமஜ்ஜாதஹூ வ ம மெ ந—இநத
இரண்டு பெயர்களும், தங்கள் தங்கள் கக்ஷியை ஸநாபிப்பதற்கு, சருத்தியையே ப்ரமாண
மாகக் கொடுக்கிறார்கள், அந்த சருத்தியை பரமாதந் மனநென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.
“அபரமாதந்மானதை பரமானமாகக் கொண்டு தங்கள் கக்ஷியை ஸநாபிக்க ப்ரயதந்படு
மவர்களுடைய வாதம் நிஷ்பரயோஜநமே.

சுஹியுஹெநு:—பூவாசாயர்கள் இவ்விதம் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

ஸ்வ-ஜா—இநத க காரிகையின் அர்த்தமாவது:— ஸ்ஷ-
வாயநாஃ—பரமாதந்மாயுள்ள பரமானத்தை உடையவர்களுக்கே, ஸ்வ-ஜா
வாஜ்ஜாத-: ஸ்வத-தெ—எப்பொழுதும் வாதத்தில் அதிகாரமுண்டு
ஸூநிநிவாழிந:—‘ஸாவ குநயம்’ என்று சொல்பவருக்கோ வென்றால், சுநா
வாயகாஸு—பரமானம் அபரமாதந்மாகிறபடியால், ந வாஜெயிகார:—வாதத்தில்
அதிகாரமில்லை, அதாவது—அவர்களுடைய வாதம் நிஷ்பரயோஜந மென்று சொன்ன
தாயிற்று இவ்விடத்தில் ‘ஸூநிநிவாழிந:’ என்று ஸாவ குநயவாதிகள் ப்ரஸதா
லீகப்பட்டுருந்த போதிலும், ‘பரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றவை யெல்லாம் பொய்’
என்று சொல்லும் அத்வைதிகளும் க்ரஹிக்கப்படுகிறார்கள், நயாயம் இரண்டு பெயருக்
கும் துல்யமே.

சுவி அ ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞவ்யவாஸம் உபயோகம் கௌ ப்ரஜானே
ந ஹாயதெ? ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞ ஜோஷ்மஹுஸெநாநத்யோஸிபிஸஹ்வா
ஹிஷ்ஜோஷம் ஸாஸநத்யோஸிபி ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞ வாயகஜ்' உதி
மெசி 'கௌ ஜோஷெண ஜாதம் ப்ரத்யக்ஷ ஜ்ஞவெஷ்ஷிஷ்யஜ்?'
உதி வகுவஜ்! 'சுநாஜிஷெஷ்வாஸநாவஜ்ஜோஷஜாதம் ப்ரத்யக்ஷ'
உதி மெசி, 'ஹண! தஹஜ்ஞெநெவ ஜோஷெண ஜாதம் ஸாஸநவஜ்'

சுவி அ.....உவாஸஜ்ஞதே—தவிரவும், பரத்யக்ஷமாக நமஸல பார்க்
கப்படும் பரபஞ்சமானது பொய்யென்று சொல்வதற்குப் ப்ரமானம் என்ன? 'ப்ரத்யக்ஷம்
என்பது தோஷத்தால் ஏற்படுகின்றது. அதற்கு, வேறுவிதமாக லிபித்ரி சொல்லக்
கூடா மாகையால் எவ்வித தோஷ ஸம்பந்தமில்லாததும் வேறுவிதமாக ஸாதிக்கக்
கூடா ததுமான சாஸ்திரமானது அந்த பரத்யக்ஷத்தைப் பாதிக்கும்' எனினில், 'அந்தத்
தோஷமாவது என்ன? எந்தத் தோஷத்தால் ஆகரணிகப்பட்டதாய் இந்த பரத்யக்ஷம்
இப்படி கணக்கற்ற பேதங்களைக் காட்டுகின்றது? என்பதற்கு ஸமாந்நம் சொல்லவேண்
டும். 'அநாதிகாலமாக நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் பேத வாஸநையே தோஷம், அந்தத் தோ
ஷத்தாலேயே ப்ரத்யக்ஷம் இம்மாதிரி தென்படுகின்றது' என்று சொல்லும் பக்தத்தில் அந்த

வஸூதூத வாயாடிஸாடிநஹ— ஸவடிஸாடிநஹ வாக்யஸெஷ்யவ—
இவ்விடத்தில் 'வஸூதூத' என்பதற்குப் 'பிந்தி வரும்' என்பது பொருள் அன்று;
'பிந்தித் தோனறும்' என்பதே அதன் கருத்து. ஒரு உஸ்துவை 'இது இன்னது'
என்று முன்னதாகத் தெரிந்துகொண்டால்தான் 'அது இல்லை' என்று பின்னதாகச்
சொல்லக் கூடும். ஆகையால், வஸது ஜஞாநம் முந்தியது; 'அது இல்லை' என்னும்
ஜ்ஞாநம் பிந்தியது இதை 'அபர்வ ஜ்ஞாநத்தைக் குறித்த பரதியேகி ஜ்ஞாநம் கார
ணம்' என்று பெரியோர்கள் வயவஹரிபார்கள். இதனால், இல்லையென்று சொல்லும்
நிஷேத வாக்யமே ப்ரபலம் என்று சொன்னதாயிற்று. இந்த நயாய ப்ரகாரம் 'ஒன
றும் இல்லை' என்னும் ஸாவ சூநய வாதம் எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பிந்தியது
(வஸூதூதஜ்) அதாவது ப்ரபலம் என்று சொல்லப்படுகின்றது. இப்படி எல்லாவற்
றையும் காட்டிலும் பிந்தியதாயும் ப்ரபலமாயுமுள்ள ஸாவ சூநய வாதத்திற்கு, அதைக்
காட்டிலும் பிந்தியதாகவும் ப்ரபலமாகவும் வேறொன்று மில்லையாதலால், அதற்கு ம்ற்றை
ஒன்றாலும் பாநம் ஸம்பலிக்மரட்டாததனரே? ஆகவே 'வஸூதூத வாயா டிஸாடிநஹ'
என்பதற்கு இதுதான் ஆதாரம். இந்த ஆதாரத்தை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர்,
'ஸவடிஸாடிநஹவாதிஸெஷ்யவாஸஹ்வாஸி தஸெஷ்யவ வஸூதூத
வாயாடிஸாடிநஹ' என்று ஆரம்பண அதிகாரணத்தில் அநுக்ரஹிதீருக்கிறார்.

சுவி அ—'அதவைதிகள், ப்ரத்யக்ஷத்தைத் தூபலமாகவும் சாஸ்தரத்தைப்
பலீயஸநாகவும் சொல்லுகிறார்களே, அது ஏன்?' என்பதை விசாரித்து, 'அப்படி அவை
களுக்குத் தென்படைய ப்ரபலயங்கள் இல்லை' என்பதை நிரூபிக்கிறார்.

[illegible]

தோஷம் சாஸ்தரத்துக்கும் உண்டானதோ? இப்படிப் பரதயக்ஷம் சாஸ்தரம் இரண்டும் ஒரே தோஷத்தால் கல்பிதவகளாக இருக்கிறபடியால், ஒன்றைப் பாதிக்கப்படாத தருந்ததென்றும் (தூபபலமென்றும்), மறறென்றைப் பாதிக்கத் தருந்ததென்றும் (ப்ரபலமென்றும்) எப்படியும் சொல்லக்கூடும்? தவிரவும், பரதயக்ஷத்திற்கு விஷயம் வேறு, சாஸ்தரத்துக்கு விஷயம் வேறு. ப்ரத்யக்ஷமானது, ஆகாசம் வாயு முதலிய ஐந்தாவியத் பூதங்களையும், அந்தப் பூதங்களுடைய சேர்க்கையால் உண்டானதாயும் சபதம் ஸபர்சம் முதலிய குணங்களுடன் கூடியதாயிருக்கும் மதுஷ்யததனமை முதலிய அமைப்புக்குடன் காணப்படும் பதார்த்தங்களையுமே க்ரஹிக்கின்றது; சாஸ்தரமோவென்றால், ப்ரதயக்ஷம் முதலிய ப்ரமாணங்களுக்கு எட்டாததாயும் ஸாவரதராதமதவம் ஸதயதவம் முதலிய கணக்கற்ற விசேஷணங்களை யுடையதாயிருக்கும் ப்ரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையும், அந்த ப்ரஹ்மத்தை உபாலிப்பது முதலான ஆராதிகளும் ப்ரகாரங்களையும், அந்த ப்ரஹ்மத்தின் அனுகரஹத்தால் அடையக்கூடிய ப்ரஹ்ம பராப்தி முதலான பல விசேஷங்களையும், அந்த ப்ரஹ்மத்தின் அஜ்ஞையை அதிவககம் செய்வதால் ஸம்பவிக்கும் கெடுதல்களையும் பற்றியே பேசுகின்றது. ஆகையால் சாஸ்தரத்திற்கும் ப்ரதயக்ஷத்திற்கும் விரோதம் என்பதே ஸம்பவிக்கமாட்டாது. தவிரவும், சாஸ்தரத்திற்குப் ப்ராபல்யம் சொல்லும் நீ, 'ப்ரதயக்ஷம் பரமாததம்' என்று அவசியம் ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும். சாஸ்தரமானது பரதயக்ஷத்தையே ஆகாரமாக உடைத்தாயிருக்கின்றதன்றோ? ஆரம்பம்

சூகாஸவாயாஜி—இவ்விதம் ப்ரத்யக்ஷ சாஸ்த்ரங்களுக்குப் பரஸ்பரம் பாந்ய பாநக பாவமில்லை என்பதை நிரூபித்துவிட்டு, அவை யிரண்டுக்கும் விஷயங்கள் வெவ்வேறானதால் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் விரோதமே இல்லை என்று சொல்லுகிறார். விரோதம் இருந்தாலன்றோ அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் பாந்ய பாநக பாவம் லிததிக்கும் என்பது குறிப்பு.

விஜ்ஞவாஸம்பு, டாயதாடிநெகம்-ஹ்ணிபிஷ்ஷத் ஸாஸூஸத் ஸத்
யஸ்யம் வடிதா ப்ரதிக்ஷ்வாரஸாடி-ஹ்ணிபிஷ்ஷத் வமநவ்யத் ! உதத்
நெகம் ஸா-திஸ்தவிததிவாதவெமவராஹதக்-ஹ்ணிபிஷ்ஷத் யுக்தி ஜாநு
தலுநிபிஸநெகத்-வாஸ்யத் !

வீதியே து வசெந் உவாயிஸு-ஹ்ணிபிஷ்ஷத் ஸாஸூஸத் ஸத்
மலாசி ஸு-ஹ்ணிபிஷ்ஷத் வாவாயிஸம்-ஹ்ணிபிஷ்ஷத் ஸாவெ-ஹ்ணிபிஷ்ஷத்

முடிவு ஒன்று மில்லாமல் அவிச்சிநமான பாட ஸம்பந்தாயம் முதலிய அநேக குணங்கள்
சாஸ்தரத்திற்கு உண்டென்று நீங்களே ஒத்துக் கொள்ளவில்லையா? குதருஷ்டிகள்
சொல்லும் வேறு யுக்திகளும் இம்மாதிரி தோஷ துஷ்டங்களே அநேக வாக்ய பரம்பரை
களை அடக்கியுள்ள அநேக சாஸ்திரங்களை யுடைத்தாயிருக்கும் கணக்கற்ற ச்ருதிகளாகிற
ப்ரபலமான பெருங் காற்றின் முன் இம்மாதிரியான குதாக்க ஜாலங்க ளெல்லாம் இல
லம் பஞ்சாகப் பறக்கின்றன வென்று நாம் இவ்வளவில் விரதராகிறோம்.

—:0:—

வீதியே.....வரிஹஸனி—இரண்டாவது மதத்திலும், உபநிஷதம்
மத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்து ஒத்துக்கொள்ளப்படவில்லை யாதலால்,
உபநிஷத ஸம்ஸர்க்கம் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஏற்படுகிற தென்று சொல்ல வேண்டும்; அப்போ

வீதியே வசெந் — இரண்டாவதாகிற பாஸகர மதத்தில். “வரம்
ஸு-ஹ்ணிபிஷ்ஷத்” இதயாதியான ச்லோகத்தில், முதலில் அதவைதிகளின் மதத்தையும்,
பிறகு பாஸகர மதத்தையும் பற்றி ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறபடியால், இது வரையில் அத
வைத மதத்தைக் கண்டித்துவிட்டு, இப்பொழுது பாஸகர மதத்தை இரண்டாவது பக்ஷ
மென்று வயவஹரித்து அதைக் கண்டிக்க உபகரமிக்கிறார்.

உவாயிஸு-ஹ்ணிபிஷ்ஷத்—உபநிஷத ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் ப்ரஹ்மம். ப்ரஹ்
மமே, தேஹம் முதலிய உபநிஷதங்கள் ஸம்பந்தம் பெற்று ஜீவன முதலிய ரூபத்தை
அடைகின்றது எனபது பாஸகர மதஸ்தாந்ருதைய கொள்கை. அதவைதிகள் மதத்
திற்போல ‘பொய்’ எனலாம் கொள்கையால் ஏற்படும் அநுபபத்திகள் பாஸகர மதத்தில்
ஏற்படாவிடினும், ‘ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் உவரூபம் ஒன்று’ என்று சொல்லுகின்ற
ஸாஸூஸத் தோஷங்கள் இருக்கின்றன என்று ச்ருதிக்கின்றார்.

ஸ்ரீ ஹனுமதேவ ஹவையா: | ததயூவஹதவாவ்ஸாழிநிஷேஷாஷ்வ
ஸ்ரீதய: ஸவஷா விஹந்யகே! யயா வடாகாஸாஷே: வரிஜிஹதயா

முது உபாதிஸம்பந்தங்களான ஸகல தோஷங்களும் ப்ரஹ்மததிற்சும் ஏற்படும். அப் படி ஏற்பட்டால், 'ப்ரஹ்மம் எவவித தோஷமுமற்றது, அது அபஹத யாபம்' என்று சொல்லும் ச்ருதிகளெல்லாம் பாதிதங்களாகிவிடும். 'அப்படி பாத பரஸங்கம வரமாட்டாது. எப்படியானால் கடத்தில இருக்கும் ஆகாசம் முதலியவைகள், ஆகாரத்தில் அள

ஒளவாயிகா: ஸவெஷ ஷோஷா:—உபாதியால் ஏற்படும் தோஷங்களெல்லாம்.

யயா வடாகாஸாஷே:—பாஸ்கர மதஸந்கள, ஆகாசமாகிறத்ருஷ்டாந்தத்தை அவலம்பித்துத் தமது கொள்கையைப் பினவருமாறு நிருபிக்கிறார்கள். ஆகாசம் என்னும் பதார்த்தம் ஒன்றே, அது ஸாவ வயாபி. அப்படி இருக்கையிலும், அது, ஒரு குடம் முதலியவைகள் இருக்குமிடங்களில் அந்தக் குடம் முதலியவைகளின் அளவுடனும் ஆகாரத்துடனும் கூடினதாகவே தென்படுகின்றது, ஒன்றைக் குடத்தின் ஆகாசமென்றும், மற்றொன்றைக் கலசத்தின் ஆகாசமென்றும், இம்மாதிரி பரஸ்பர பிரஸங்கங்களாகவும் மஹாகாசத்தினின்று வேறுபட்டவைகளாகவுமே நாம் அவைகளை வயவஹரிகளின்றோம். இவைகளில் நாம் பாக்கும ஆகாசச் சிறுமை பெருமை முதலிய குணதோஷங்களை மஹாகாசத்தில் எவவித ஸம்பந்தப் பாதாவைகளாகவே இருக்கின்றன. இந்த மஹாகாசம் போலவே ப்ரஹ்மமும். எப்படியானால் இந்த ஆகாசம், குடத்தின் ஸம்பந்தத்தைப் பெறுமிடத்தில் குடத்தின் ஆகாசமாகவும் கலசத்தின் ஸம்பந்தத்தைப் பெறுமிடத்தில் கலசத்தின் ஆகாசமாகவும் மாறுகையிலும் அந்தக் குட கலசங்களுடைய குண தோஷங்களால் ஸம்பந்தப்படாமல் இருக்கின்றதோ, அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மமும், தேஹம் முதலிய உபாதிகளின் ஸம்பந்தத்தைப் பெறுமபொழுது—ஜீவன்களாக மாறின போதிலும் அந்த ஜீவன்களுடைய குண தோஷங்களால் ஸம்பந்தப்பட்டதெல்லே அங்கின்றது. இதுதான் அவர்கள் சொல்லும் தருஷ்டாந்தம். இந்த - தருஷ்டாந்தத்தில் அவர்களாற் சொல்லப்படும் விஷயமே இவ்வை என்பது இதற்குச் சொல்லப்படும் ஸமாதாநம். ஆகாசம் என்னும் வஸது அவயவங்களுடன் கூடியதாகவும் பாகம் பாகமாகப் பிரிக்கக் கூடியதாகவும் இருக்கும் பக்ஷத்தில், பாஸகரா சொல்வதுபோல குடத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கும் பாகம் குடத்தின் குணதோஷங்களால் துஷ்டங்களாகின்றது என்றும், மஹாகாசம் அப்படி துஷ்டமாகாமலே இருக்கின்றது என்றும் ஒரு வயவஸ்ஸுத சொல்லக்கூடும். அப்படி உத்தம பாகமாக ஆகாசம் பிரிக்கக்கூடிய தாதலால், எவவிதத் திலாவது தோஷ ஆகாசம் ஏற்பட்டபோதிலும் அந்தத் தோஷம் - எவவித - உவ்வஸந்த

உமர்காஸாஸெருகூண்தம் வரஹுரஹேத்யு டிபுஸ்தெ, தஞ்ஜூர் மூனா
வா டொஷா வா சுதவஹீனே உமர்காஸெ ந ஸம்ஸுத்தெ, ஸாவெ-வாயி
கூதஹேதவ்யவஹீதஜீவமதா டொஷா சுத-வஹிதெ வரெ ஸ்ர ஹ்ணி
ந ஸம்ஸுத்தெ' உதி வெநெதடி-வவத்தெ! நிரவயவஹீ
காஸஸூதாநவஹீத்யு வடிபுலிஹேதாஸம்ஸவாதெநெவாகாஸெந
வடிபுடய: ஸம்யுகா உதி ஸ்ர ஹ்ணொஹேத்யுத்யு உஹேதெவாவாயி

வுக குபட்டவைகளாக இருந்துகொண்டு, மஹாகாசத்தைக் காட்டிலும் விலக்
ணங்களாகவும் பரஸ்பரம் வேறு பட்டவைகளாகவும் காணப்படுகின்றனவோ, அவைகளில்
தென்படும் குணங்களாவது தோஷங்களாவது எவ்வித அளவுக்கும் உட்படாமல்
இருக்கும் மஹாகாசத்தில் ஸம்பந்திக்கவுமல்லையோ, அம்மாதிரியே உபாதிதால் ஏற்படும்
பரஸ்பர பேதமடியாக வரும் குணதோஷ வயவஸ்தையுடன் கூடிக் கொண்டிருக்கும் ஜீவன
களுடைய தோஷங்கள் பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் ஸம்பந்திக்கமாட்டா' என்னில், இது
உபபந்நமாக மாட்டாது, ஆகாசமானது அவயவமற்றது. ஆகையால் சேதிக்கத்தகாதது;
கூடம் முதலியவைகள் அதைச் சேதிக்கமாட்டா வாதலால், அவைகள் அந்த ஆகா
சத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டே இருக்கின்றன. அதுபோல், ப்ரஹ்மமும் சேதிக்கத் தகா
தாதலால், உபாதிகள் ப்ரஹ்மத்துடன் ஸம்பந்தப்பட்டே இருக்கின்றன வென்று

யுமினறிக்கே ஆகாசம் முழுவதிலும் பரவுகின்றது என்றே சொல்ல வேண்டு
மன்றோ? ஆகையால், மஹாகாசம் ஒருபொழுதும் தோஷ துஷ்டமாகிறதில்லை என்று
சொல்வது உபபந்ந மாகமாட்டாது. அந்த மாதிரியே உபாதிப்ரஹ்மத்திற்குத் தோஷ
ஸ்பாசம் ஏற்படுகையில் உபாதி ஸம்பநதம் பெருத ப்ரப்ரஹ்மமும் தோஷ துஷ்டமாகின
றது எனறே சொல்லவேண்டும்.

உவாயிகூத ஹேதவ்யவஹீதஜீவமதா டொஷா:—உபாதி ஸம்பநதத்
தால் ஏற்படுமது ஜீவன்களுள் தென்படும் பரஸ்பர பேதம். அந்தப் பேதத்தால்
ஜீவன்களுக்குக் குண தோஷங்கள் வயவஸ்திதங்களாக இருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட
ஜீவன்களிடத்தில் இருக்கும் தோஷங்கள் என்பது இந்தப் பதத்தின் அர்த்தம்.

சுத-வஹிதெ வரெ ஸ்ர ஹ்ணி—உபாதி ஸம்பநதம் பெருத ப்ர ப்ரஹ்
மத்தினிடத்தில்.

ஸம்யகம் ஸ்ரீகிருஷ்ண! : வட்டஸம்யகாகாஸபுரெஸொஹஸ்ய ஈடாகாஸ
புரெஸாஹஸ்யதே' இதி ஷ்ரீ, சூகாஸஸெஸ்யகஸெஸ்ய வ புரெஸ

சொல்லவேண்டும். 'கூடத்திலுள்ள ஆகாச ப்ரதேசம் மற்ற ஆகாச ப்ரதேசங்
களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதே' எனனில், அதிலும் எவ்வித நியமமும்
இல்லை. ஆகாசம் எனபது ஒரே வஸது, அதற்கு ப்ரதேச பேதத்தால
குடம் முதலியவைகளுடன் சேர்க்கை நோக்கினதது ஆகையால், ஒரு குடம், ஒரு இடம்
விட்டு மற்றோரிடத்திற்கு நகருகையில் அந்த ப்ரதேசத்திற்கு எவ்வித வயவஸ
தையும் இல்லை. அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்திலும் ப்ரதேச பேதத்திற்கு
அவயவஸதை ஸம்பவிக்ஷிபடியால் ப்ரஹ்மத்திற்கு உபாத்யின ஸம்ஸாக்கம் நிச்ச
யம் ப்ரஸங்ககமும். தவிரவும், உபாதி ஓரிடமவிட்டு மற்றோரிடம் போகையில், உபாதி

வட்டஸம்யகாகாஸபுரெஸாஹஸ்யமபடியும் பாஸகர் மதஸ்தர்கன்,
வேறொரு ஹேதுவை அவலம்பித்துக் குண தோஷங்களுடைய வயவஸ்தையைச் சொல்
லுகிறார்கள குடத்தடன் சேர்ந்திருக்கும் ஆகாச ப்ரதேசம் ஒன்று, அதனுடன் சேரா
மலிருக்கும் ப்ரதேசம் மற்றொன்று, இப்படி ப்ரதேசம் வேறுபடுகிறபடியால், ஒரு ப்ர
தேசத்தில் ஒரு குடத்தின் ஸம்பநத்தால் ஏற்படும் தோஷம் அந்த ப்ரதேசத்திலேயே
வயவஸ்த்தமாக நிற்கவேண்டுமே தவிர வேறு ப்ரதேசங்களுக்கும் அவயவஸ்த்தமாக
அது போகமாட்டாது. இதுதான் அவர்கள் சொல்லும் வயவஸ்தை. இந்த வய
வஸ்தையும் நிலைபெற மாட்டாது. ஏனென்றால், உபாதிகள் ஒரே ப்ரதேசத்தில்
நிலையாக நிற்கவில்லை யன்றோ? குடம் எனபது ஒரு இடம் விட்டு மற்றொரு இடத்
திற்குச் சலிக்கிறதில்லை என்று ஒரு நியமம் இருக்கும் பக்ஷத்தில், அவர்கள் சொல்லும்
வயவஸ்தை ஸம்பவிக்ஷகமும். அப்படி நியமம் இல்லை. ஒரு ப்ரதேசத்திலிருந்து
வேறொரு ப்ரதேசத்திற்கு ஒரு குடம் கொண்டுபோகப்படும் பொழுது, அந்தக் குடத்
துடன் ஸம்பநதப்பட்ட ப்ரதேசமும் மாறுகின்றது, அந்தக் காரணத்தாலேயே குடத்தின்
ஸம்பநத்தால் ஏற்படும் தோஷம் ஒரு வயவஸ்தை இல்லாமல் ஆகாசம் முழுவதற்குமே
ஏற்படுகின்றதென்று சொல்லவேண்டும். தவிரவும், ஆகாசம் எனபது ஒரே வஸது;
அநேக வயவஸ்தைகள் அடங்கியுள்ளது மன்று. ஆகையால், 'இதற்கு மாதரம் தோஷ
ஸம்ச்சம் உண்டு, மற்றொன்றுக்கு இல்லை' என்று சொல்வதும ஸாத்தியமில்லை,

ஹெஷெந வஹாஸ்யஸ்யமாஹ்விதாஸுள மஹி தஸ்ய அ வுஷெஸஸ்தா
நியஸ உதி, ததஹ்ஹெணோவ வுஷெஸஸ்தாநிய ஷெந உவாயிஸ
ஸமாஸாஸவாயுள மஹி ஸாயுத் வியுத் ஸுஹ வுஷெஸஸ்தாஸு,
ஸுஹெணோவாவாயி ஸாஸமாஸு, ஸுஷெண ஸுஷெண வாயஸாஸுள அ
ஸ்தாதாஸி ஸஃ வரிஹஸஸி !

‘நிரவயவஸூவாகாஸஸூ ஸ்ரோத்ருஹ்யஸ்வைவி உஹ்ய

யுடன் சோநதிருநத ப்ரஹ்ம ப்ரதேச மொன்று, பிரிநதிருக்கும்படியான ப்ரஹ்ம ப்ரதே
சம மற்றொன்று. ஆக இரண்டு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசங்களுக்கும் பரஸபர பேதம் ஏற்படுகிற
படியால் ஒரு க்ஷணத்தில் ப்ரஹ்மத்திற்குப் பநத்மும் மற்றொரு க்ஷணத்தில் அதற்கு
மோக்ஷமும் ஸம்பவிகின்றன என்று சொல்லவேண்டியவரும். அப்படிச் சொல்வதை
அபிஜ்ஞர்கள் பரிஹவிப்பார்களே ?

‘நிரவயவஸூ.....ஸு ஸுஹுஸூதஸூ — ‘எப்படியானால் நிரவயவபா
யும் அநதக காரணத்தால் பிரந பிரந பாகங்களாகப் பிரிதக்கூடாமலு பிரகுகும் ஆகா

ததஹ்ஹெணோவ — அமமாதிரியே ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்திலும். ப்ரஹ்மம்
என்பது ஒன்றே, தேஹம் முதலிய உபாகிகள் ஒரே இடத்தில் இருக்கின்றன என்னும்
நியமமும் இல்லை. ஆகையால், உபாதிஸம்ஸாகத்திற்கு வயவஸூத சொல்வது ஸாந்யம்
மில்லை. ப்ரஹ்மத்திற்கே உபாதி ஸம்ஸாககம் சொல்லப்பட வேண்டும்.

“ வுஷெஸஸ்தாநியஸெநாவாயி ஸாஸமாஸு ராஸு ” என்னும்
ஹேதுவுக்கு “ ஸுஹெணோவாவாயிஸாஸமாஸு ” என்பது ஸாந்யம்,
‘உவாயுள மஹி ஸாயுத் வியுத் ஸுஹ வுஷெஸஸ்தாஸு ” என்னும்
ஹேதுவுக்கு “ ஸுஷெண ஸுஷெண வாயஸாஸுள ஸுதாதாஸு ” என்பது ஸாந்யம்.
அதாவது—ஒரு பொழுது ஒரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு உபாதி ஸம்பநத்ம ஏற்பட்டால்,
அப்பொழுதுஅது ஜீவகை மாறி அதற்குப் பநத்ம் ஸம்பவிக்கின்றது, அடுத்த க்ஷணத்தில்
அநத உபாதி சலிதது மற்றொரு ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்தில் அது ஸம்பநதப்பட்டால், பூரவம்
பநத்ம் ஏற்பட்ட ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு மோக்ஷமும் பூரவம் பநத்மற்றிருநத மற்றொரு
ப்ரஹ்ம ப்ரதேசத்திற்கு பநத்மும் ப்ரஸங்குகு மனரே ? இதை அபிஜ்ஞர்கள் ஒத்தாக்
கொள்வார்களா ?

‘நிரவயவஸூ வாகாஸஸூ ஸ்ரோத்ருஹ்யஸ்வைவி—மறுபடியும்
வேறொரு தருஷ்டாரதத்தை அவலம்பித்துப் பாஸ்கர மதஸ்தங்கள் இந்தத் தோஷஸம்பந

[illegible]

சமே காதாகிற இந்தரியமாக இருக்கையிலும், 'இது காதாகிற இந்தரியம் இது, அந்த இந்தரியமன்று' என்று ஒரு வயவஸத்தை ஏற்படுகின்றதோ, அம்மாதிரியே ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலும் வயவஸத்தை உபபந்நமாகக்கூடும்' என்னில், அப்படி உபபத்தி ஸம்பவிக்க மாட்டாது என்று நம சொல்வோம். கேவலம் ஆகாசமே காது இந்தரியமன்று, ஒருவத்

தத்திற்கு ஒரு வயவஸ்தையைச் செலவழிகிறார்கள் குடத்தின் ஆசாம் என்னும் தருஷ்ட
டாரதம் இருக்கட்டும். ச்ரோத்தரேந்தரியம் எனப்பது ஆகாசமே. அந்த ஆகாசம் தேஹத்
தில் மற்றைப் பாகங்களில் ஸம்பந்தப்பட்டபோதிலும், ஒருவித உபாதி ஸம்பந்
ந்ததால் ச்ரோதரத்திற்கு மாதரம் ஒருவித இரதரிய வயவஸ்தை ஏற்பட்
வில்லையா? அதுபோல ஜீவத்தன்மை ஏன் வயவஸ்தைதமாக இருக்கக்கூடாது? எனப்பது
தான் அவர்களுடைய கஷ்டி இதற்கு ஸமாந்தரம் இரதரிய வயவஸ்தை ஏற்பட்ட
போதிலும், உபாதி ஸம்பந்ததிற்கும் பரதேசத்திற்கு எவ்வித வயவஸ்தையும் இல்லை என
பதுதான். ஒரு ப்ரதேசத்தில் உபாதி ஸம்பந்தத்தால், அந்த ஸம்பந்தம் அவ்வயஸ்தை
மாக ப்ரதேசாதரங்களுக்கும் ஏற்படுகின்றது என்பது அன்றே நமது ஆக்ஷேபம்? அந்த
ஆக்ஷேபம் நிவர்த்தமாகாமலே நிற்கின்றது. தருஷ்டாரதத்தில், ஆகாசம் எல்லாருடைய
சரீரங்களிலும் எவ்வித நியமமுமின்றிக்கே ஸாவ பரதேசங்களிலும் ஸம்பந்திக்கின்றது
என்பதை ஒத்துக் கொண்டதாலேயே உபாதி ஸமயோகிக்கும் ப்ரதேசத்தின் அரியமம்
ஒத்துக்கொண்டதாகிறது. அது போல ஒரு பரஹ்ம பரதேசத்திற்கு உபாதி ஸம்பந்தம்
வரும்பொழுது பர பரஹ்மம் முழுவதும் உபாதியால் ஸம்பந்தப்பட்டதாகின்றது என
பதை ஒத்துக்கொண்டால், அப்பொழுது, உபாதிபுடன் ஸம்பந்திக்கும் பரஹ்ம ப்ரதேசத்
திற்கு அரியமம் ஏற்படும், ப்ரஹ்மத்திற்குத் தோஷம் நற்றிருக்கும் தன்மையைச் சொல்லும்
சருதி வாக்யங்களும் பாதிதங்களாகி விடுமன்றோ? தருஷ்டாரதத்தில் இரதரிய வயவஸ்தை
ஏற்படுகின்றது என்பதை நாம் ஒத்துக்கொள்ளுகிறோம். அதுவும் ஸகல ஆகாசத்திற்
கும் இல்லை, நாம் ஒரு ப்ரயதநம் செயது, அதனால் ஒருவிதமான தோற்று உண்டாகி,
அந்தக் காற்றின் ஸமயோகத்தால் காதுகளுள் இருக்கும் ஒரு பாகத்திற்கு ஒருவித
ஸம்ஸ்காரம் ஏற்பட்டு, அப்படி ஸம்ஸ்கிருதமான அந்தக் காதின் பாகத்துடன் ஆகாசம்
ஸம்பந்தப்பட்டால், அந்த ஆகாசத்திற்கு மாதரம் இரதரிய வயவஸ்தை ஏற்படும்.
இது; உபாதி ஸமயோக ப்ரதேசத்தின் வயவஸ்தையை அபேக்ஷிக்கவில்லை யாதலால் இது
அகாரியகரம்.

யஜேஷி உஞ்ரியவ்யவஸ்யாவவததே ; சுகாஸஸ்ய து ஸவெஷாஸ
ஸரீரெஷு மஹித்—சுதிரயஜேஷ வவஷுஷெஸ ஸஸ்யோம உதி ஸ்ரஹ
ணதி உவாயிஸஸ்யோம வஷெஸாநியஜ ணவ ! சுகாஸஸ்ய ஸ்ரூ
வெஸெஸவ ஸ்ரூஸெஞ்ரியக்ஷ ஜஹ்—வமஜ்ஜாவீஞ்ரியவ்யவஸ்யா உதா ;
வாஸாஸதஸு சுகாஸஸா ந ஸ்ரூஸெஞ்ரியம், வெஸகாரிகாஜஹம்

மான காற்றினால் ஸஸகாரத்தை அடையும் காது ப்ரதேசத்துடன் கூடிக்கொண்டிருக்
கும் ஆகாசமே அந்த இந்தரியம். அந்த ப்ரதேசத்திற்கும் மற்றை ப்ரதேசங்களுக்கும் எவ
வித பேத வயவஸதை இராமலிருந்தபோதிலும் இந்தரிய வயவஸதை உபபநமாகும்.
கேவல ஆகாசத்திற்கோவென்றால், அது, எல்லாருடைய சரீரங்களும் ஓரிடம் விட்டு மற்
றேரிடத்திற்குப் போகும்பொழுது, எவ்வித நியமமுமின்றிக்கே ஸகலமான ப்ரதேசத்து
டன் ஸம்பந்தத்தைப் பெறுகின்றது. அமமாதிரியே, பரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் ப்ரதேச
பேதத்தின் அநியமம் இருக்கிறபடியால், உபாதியின் ஸமயோகம் அந்த ப்ரஹ்மத்திற்கு நிச
சயம் ஸம்பவிக் வேண்டும். தவிரவும், ஐந்து வித பூதங்களுள் ஒன்றாகிய ஆகாசத்தையே
காது எனனும் இந்தரியமாக நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். அது சாஸ்திர விருத்தம். நீங்
கள் சொல்வதை ஒத்துக்கொண்டே நாமும் இதுவரையில் ஸமாநாதம் சொன்னோம்.
இப்பொழுது அதன் உண்மையைச் சொல்லுகிறோம் ஆகாசம் ச்ரோத்ரேந்தரியமாக

சுகாஸஸ்ய ஸ்ரூஸெஞ்ரியக்ஷ ஜஹ்—வமஜ்ஜாவீஞ்ரியவ்யவஸ்யா உதா—இந்தரியம் எனபது கேவல ஆகாசம் அன்று. அப்படி
அதை ஆகாசமென்று ஒத்துக்கொண்டே இப்பொழுது நாம் ஸமாநாதம் சொன்னோம்.
உண்மையை விசாரித்தால் இந்தரியம் ஆகாசமன்று எனபது விளங்கும். அப்பொழுது
பாஸ்கரங்களால் சொல்லப்படும் தருஷ்டாரதம் ஸாவதா அதுபநதமாகி விடும்.

வெஸகாரிகாஜஹம்—காராஷெகாஷெஸஞ்ரியாணி—வைதிக பரக்ரியை
பின்வருமாறு நிற்கும். பரக்ருதி மஹத முதலான தத்வங்களுள் அஹங்காரம் எனனும்
பெயருடைய தத்வம் ஒன்று. அது, ஸாதவிகம் ராஜஸம் தாமஸம் என்று மூன்று வகைப்
படும். ஸாதவிகாஹங்காரத்தை வைகாரிகமென்றும், ராஜஸத்தைத் தைஜஸமென்
றும், தாமஸத்தைப் பூதாதியென்றும் சொல்வார்கள். ப்ருதீவீ அப்பு தேஜஸ வாயு ஆகா
சம் எனனும் ஐந்து வகைப்பட்ட பூதங்களும் தாமஸாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகி
றன; ஜ்ஞானேந்தரியங்கள் ஐந்து, காமேந்தரியங்கள் ஐந்து, மரஸ ஒன்று, ஆகப் பதினேரு
இந்தரியங்களும் ஸாதவிகாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகின்றன. இது வைதிகாக்களுடைய
மதம் இது இப்படி இருந்தால், ச்ரோத்ரேந்தரியத்தை ஆகாசமென்று எவ்விதம் சொல்லக்
கூடும் ?

காராடிகாடிபெம்ப்ரியாணி ஜாயன உதி ஹி வெவிகா: | யஷோகம்
ஹவதா வராஸரென,

“தெஜஸாநீம்ப்ரியாணஜாஹம் ஷேவா வெகாரிகா டிப |

வனகாடிபெம்ப்ரியாணி ஷேவா வெகாரிகா: ஷேதா: ||”

உதி | சுயயேடி:—“வெகாரிகவெஜஸா ஹதாடிநிதி சிவியொஹ்
ஹ்கார: | ஸ ஹ சூரதாஹிகொ ராஜஸஹ்ஹாஹ் | தத தா
ஸாஹ்ஹதாடிநாகாஸாநி ஹதாதி ஜாயன உதி ஷேஷிகுஹ்ஹ்
தெஜஸாடி ராஜஸாடிஹ்காரா டிகாடிபெம்ப்ரியாணி ஜாயன உதி
வரததஹ்வந்ஹ், ஹகிகாஹ்காராஹ்ஹிகாணி ஹ்ப்ரியாணி
ஜாயன உதி ஷேதம் ஹ்ஹதேடி: “ஷேவா வெகாரிகா: ஷேதா:” உதி |

மாட்டாது. வேதம் அறிந்தவர்கள், பதினொரு இந்தரியங்களும் வைகாரிகமாகிற அஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகின்றனவென்று சொல்லுகிறார்கள். பகவாந் பராசரா பின் வருமாறு சொல்லியிருக்கிறார் —

“இந்தரியங்களைத் தைஜஸங்களென்று சிலா சொல்வார்கள். ஆனால் நாம், அவைகளை வைகாரிகங்களென்றே சொல்வோம்”.

இதன் அர்த்தம் என்னவென்றால்—‘வைகாரிகமென்றும் தைஜஸமென்றும் பூதாதி என்றும் அஹங்காரத்தின் மூன்று வகைப்படும் அவைகளுள் வைகாரிகமென்பது ஸாத்விக அஹங்காரம், தைஜஸமென்பது ராஜஸம், பூதாதி என்பது தாமஸம். இவைகளுள் மூன்றாவதாகிற தாமஸ பூதாதியிலிருந்து ஆகாசம் முதலிய ஐந்து பூதங்கள் உண்டாகின்றனவென்று முதலில் வருஷ்டிக் கர்மத்தைச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு, ராஜஸ தைஜஸத்திலிருந்து பதினொரு இந்தரியங்கள் உண்டாகின்றனவென்று சிலா சொல்வதாகச் சிலருடைய மதத்தைச் சொல்லி, அதற்குப் பிறகு “ஷேவா வெகாரிகா:

தெஜஸாநீம்ப்ரியாணஜாஹம்—இந்தரியங்களைத் தைஜஸங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். இது பராசர மஹாஷியின் வாக்யம். இந்தரியங்கள் தைஜஸங்கள் ஆனால், அவை ராஜஸாஹங்காரத்திலிருந்து உண்டாகிறவையாக இருக்க வேண்டும். அது தமது மதம் அன்று என்பதை ‘சூஹம்:’ (சொல்லுகிறார்கள்) என்பதால் ஸூசிப்பித்தா.

“ஷேவா வெகாரிகா: ஷேதா:—இந்தரியங்களெல்லாம் வைகாரிகங்களென்று ஸமரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இதனால், இப்படிச் சொல்வதுதான் தமது மதம் என்பது ஸூசிதமாகிறது.

ஷெவா:—ஊம் தியாணி ! வனவலிம் தியாணாபாஹம் காரி காரணம் ஹு
தெய்யாவதாயநம் உஹாஹாரத உஹுதே ! ஹளதிக்ஷெவலீம் தியாணா
பாகாபாடி ஹுத விகாரக்வாஷெவாகாபாடி ஹுதவயிணா உயிபெஷா:

ஷ்ரீதா:’ எனபதால் ஸாதவிக வைகாரிகங்களிலிருந்தே இந்தரியங்கள் உண்டாகின்றன
வென்று தமது மத்ததைப் பராசரா ஸூசிப்பிக்கிறார். “ஷெவா:” எனபதற்கு “இந்தரி
யங்கள்” எனபது பொருள். இப்படி வைகாரிகங்களாயுள்ள இந்தரியங்களுக்கு ஆகாசம்
முதலிய பூதங்களால் போஷணம் கிடைக்கின்றது என்று மகா பாரதத்திற் சொல்லப்பட
படுகின்றது. ‘இந்தரியங்கள் பூதங்களுடைய பரிணாமங்கள்’ என்று சொல்லும் பக்ஷத்
தில், அப்பொழுதும் நாம் சொல்லும் அவயவஸதைப் பரஸங்கிக்கின்றது. ஆகாசம் முத
லிய பூதங்களின் பரிணாமங்களெல்லாம், ஆகாசம் முதலிய பூதங்களின் விகாரங்கள் என
னும் காரணத்தாலேயே, சரீரமபோல, ஒரு வயவஸந்நிபுன கூடினவைகளாக இருந்து

“ஷெவா:—ஊம் தியாணி:”—“ஷெவா:” எனனும் பதத்திற்கு “இந்தரி
யங்கள்” எனபது பொருள். இந்தரியங்களை “ஷெவா:” என்று சொல்வது வேதப் ப்ர
யோகத்தை ஒத்தது. “ந உக்ஷுஷா ஹுஹுதே நாவி வாஹா நானெதே
ஷெஷெவ:” எனபது வேதப் ப்ரயோகம்.

வனவலி—முதலில், ‘ஐந்து வித பூதங்களே இந்தரியங்கள்’ என்று பரிஸுக்ரா
ஹ சொல்வதை ஒத்துக்கொண்டு குண்டநம் செய்யப்பட்டது. பிறகு ‘பூதங்கள் இந்தரி
யங்கள் அல்ல’ எனபது நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது ‘பூதங்களின் விகாரங்களே
இந்தரியங்கள்’ எனனும் மதம் கண்டிக்கப்படுகிறது.

ஹுதெய்யாவதாயநம்—பூதங்களால் போஷணம். அதாவது, ‘இந்தரி
யங்கள் பூதங்கள் அல்ல, ஆனால் இந்த ஐந்து பூதங்களால் அவைகளுக்கு ஒருவித
போஷணம் ஏற்படுகின்றது’ என்று சொன்னதாயிற்று. இதை இவ்விடத்திற் சொல்
வானேன என்றால், சில கரந்நங்களில் இந்தரியங்களைப் பொருத்திக்ஷெவென்று கரந்ந கர்த
நாகள் சொல்லியிருக்கிறார்கள்; அப்படிச் சொல்லியிருக்கு மிடங்களெல்லாவற்றிலும்
‘இந்தரியங்கள் பூதங்களால் போஷணம் செய்யப்படுகின்றன’ என்று மாத்ரம் நாம்
அதத்ம் கொள்ள வேண்டுமே தவிர, ‘இந்தரியங்கள் பூதங்களின் பரிணாமங்கள்’ என்று
நாம் அதத்ம் கொள்ளக்கூடாது எனபதை விளக்கும் பொருட்டே.

ஹளதிக்ஷெவலீம் தியாணாடி—இந்தரியங்களைப் பூதங்களின் பரிணாமங்
களென்று சொல்வது ஸாந்யமன்று, ஆகையால் கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அநியமம் நிற்கின்ற

ஸ்ரீர வஆஷ்ரீதா வனவ வா—ஷாணா சிம்லியாணி ஹவனீதி ஸ ஹ்ணஜ்
 ஜெஷெஜ் நிரவயவெ நிவி—காரொ சுநியநெநாநனஹெயொவாயி வம்
 ஸம—ஷொஷொ உ—ஷ்ரீஹர வனவெதி ஸ்ரீயாநாநாநெவாயம் வக்ஷ்
 உசி ஸாஷ்ஷெஷொ ந ஸஹ—ஜநஜெ !

கொண்டு, ஜநதுகளுக்கு இந்தரியங்களாக ஆகின்றன. பரஹ்மமோ அவயவமற
 றது, விகாரமறது, இந்தக் காரணங்களால் சேதிககதகாதது ஆகையால் ஜீவனை
 பரஹ்மத்தின் பரிஞாமென்று சொல்வது ஸாந்யமிலலை. ஆகையால், 'இது உபாதி
 யுடன் ஸம்பந்தம் பெற்ற ப்ரஹ்மம், இது அப்படி ஸம்பந்தப்பட்டதது' என்று ஒரு வய
 வஸதை அதுபநநமே. வயவஸதை அதுபநநமாகிறபடியால் உபாதியின் சேர்க்கை
 மால் ஜீவனுக்கு ஸம்பவிக்கும் கணக்கற்ற தோஷங்கனெல்லாம் பரஹ்மத்திற்கும் பரஸங்
 க்கமும். அந்த பரஸங்கம் பரிஹரிக்கக்கூடாததே. ஆகையால் இந்தப் பக்ஷத்தை அவலம்
 பித்திருப்பவர்கள் கேவலம் உபதேசமாதரத்தால் த்ருபதியடைகிறவர்களென்றே சொல்ல
 வேண்டுமே அப்படி த்ருபதியடைகிறவர்களைச் சாஸதரம் அறிந்தவர்கள் பஹுமதிக்க
 மாட்டார்கள்.

றதே தவிர விலகவில்லை. உபாதியின் சேர்க்கையால் பரபரஹ்மத்திற்கு எவ்வித தோஷ
 மும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது எனபது பாஸகரர்களின் க்ஷி, அதற்கு—அவர்கள் சொல்
 லும் ஹேது, 'உபாதிபுடன் சேரும் ப்ரஹ்மம் வயவஸத்தமாக இருக்கின்றதாகையால்
 அதனுடன் சேராமலிருக்கும் சுதத் பரஹ்மம் சுதத்மே' எனபதுதான். 'அப்படி வய
 வஸதை இருந்தால் நீங்கள் சொல்வது உபநநமாகும், அப்படிப்பட்ட நியமம் ஒன்று
 மில்லையே' என்பதுதான் நமமுடைய ஆக்ஷேபம்.

ஸ்ரீரவக்ஷ—'சரீரம் போல்'. சரீரமானது பூதங்களின் விகாரம். அந்தக்
 காரணத்தால் அதற்குச் சரீரத்தன்மை வயவஸத்தம் ஜீவன ப்ரஹ்மத்தின் விகாரமன்று,
 ஆகையால் அதற்கு வயவஸதை இல்லை ஜீவனை பரஹ்மத்தின் பரிஞாமம் என்று சொன
 னால், 'ஜீவன பித்யன், பிறப்பறறவன்', 'பரஹ்மம் ரிாவிகாரம்' என்று சொல்லும் சருதி
 வாகயங்கள் விரோதிக்கும்.

ஸ்ரீயாநாநாஷ—உபதேச மாதரகதால் த்ருப்தி அடைபவர்களின் க்ஷி
 ிது. ந்யாய விசாரம் செயது ஒருவித ரிணயம் ஏற்படுததச் சுகதியுள்ளவர்கள் இம்
 மாதிரி க்ஷியை அவலம்பிக்க மாட்டார்கள் எனபது குறிப்பு.

ஸ்ரீராவவரிணாஜாஹு-வமஜாஹிகாரகூரு-தி வ-ஜாஹுதெ ।
'நிரவஜிதா உ ஸ்ரஹ்ண: ஸகிவரிணாஜ' உதி மெகி, கெயம் ஸகிர்-ஹு
தெ ? சிம் ஸ்ரஹ்வரிணாஜராவா ? உத ஸ்ரஹ்ணாஜநநா காதவி?
உஹவகெஷ்உவி ஸ்ராவவரிணாஜொவஜ-நீய வனவ ।

தூதீயெவரி வகெஷ ஜீவஸ்ரஹ்ணா ஜெ-ஹ்வஜஜெஹ்ஜி அர

ஸ்ராவ... ..சுவஜ-நீய வனவ—தவிரவும், பரஹ்ம ஸவரூபமே
அசேதந வஸ்துகளாகப் பரிணமிக்கின்றது என்று நீங்கள் சொல்வதும் அதுபரஹ்ம.
அப்படி ஸவரூப பரிணமத்தை ஒத்துக்கொண்டால் 'ப்ரஹ்ம எவவித விகாரமும் அற
மது' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யம் விரோதிக்குமன்றோ ? 'ஸவரூபம் பரிணமிக
கின்றது என்று நான்கள் சொல்லவில்லை, ஆனால் பரஹ்மத்தின் சக்தியே அவவிதம்
பரிணமிக்கின்றது என்று மாத்ரம் சொல்லுகின்றோம் ஆகையால் பரஹ்மத்தின் ஸவரூ
பத்திற்கு எவவித தோஷமும் பரஸங்கிக்கமாட்டாது' எனினில், சக்தி என்று உங்களால்
சொல்லப்படுவது எது ? அது பரஹ்மத்தின் பரிணமமா ? இல்லாவிட்டால் அது
பரஹ்மமேயா ? இரண்டு கோடியிலும் பரஹ்மம் பரிணமிக்கின்றது என்பதை நீங்கள்
ஒத்துக்கொள்ளவே வேண்டும். அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள வழியில்லை.

தூதீயெவரி.....-ஹ்வஜ-நீய வனவ—தவிரவும், பரஹ்ம ஸவரூபமே
அசேதந வஸ்துகளாகப் பரிணமிக்கின்றது என்று நீங்கள் சொல்வதும் அதுபரஹ்ம.
அப்படி ஸவரூப பரிணமத்தை ஒத்துக்கொண்டால் 'ப்ரஹ்ம எவவித விகாரமும் அற
மது' என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யம் விரோதிக்குமன்றோ ? 'ஸவரூபம் பரிணமிக
கின்றது என்று நான்கள் சொல்லவில்லை, ஆனால் பரஹ்மத்தின் சக்தியே அவவிதம்
பரிணமிக்கின்றது என்று மாத்ரம் சொல்லுகின்றோம் ஆகையால் பரஹ்மத்தின் ஸவரூ
பத்திற்கு எவவித தோஷமும் பரஸங்கிக்கமாட்டாது' எனினில், சக்தி என்று உங்களால்
சொல்லப்படுவது எது ? அது பரஹ்மத்தின் பரிணமமா ? இல்லாவிட்டால் அது
பரஹ்மமேயா ? இரண்டு கோடியிலும் பரஹ்மம் பரிணமிக்கின்றது என்பதை நீங்கள்
ஒத்துக்கொள்ளவே வேண்டும். அதிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்ள வழியில்லை.

ஸ்ராவவரிணாஜ—இதுவரையில், 'ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே' என்று
சொல்வது 'ப்ரஹ்மம் தோஷமற்றது' என்று சொல்லும் ச்ருதிவாக்யத்திற்கு விருத்தம்
என்பது உபபாதிக்கப்பட்டது. இப்பொழுது 'ப்ரஹ்மமே அசேதந வஸ்துகளாகப்
பரிணமிக்கின்றது' என்று சொல்வதின் அநுபத்தியை எடுத்துச் சொல்லுகிறார்.

உஹவகெஷ்உவி—இரண்டு கோடியிலும். 'சக்தி என்பது ப்ரஹ்மத்தின்
பரிணமம்' என்றால் ப்ரஹ்மம் பரிணமிக்கின்றது என்பது ஒத்துக்கொள்ளப்
பட்டதாகிறது. 'சக்தி என்பது பரஹ்மத்தின் பரிணமமன்று. அது பரஹ்மமே' என
னால், அப்பொழுதும் 'சக்தி பரிணமிக்கின்றது' என்று சொல்லுகிறபடியால் பரஹ்மமே
பரிணமிக்கின்றது என்று சொன்னதாகிறது.

தூதீயெவரி வகெஷ—இதுவரையில் பாஸகர மதம் கண்டிக்கப்பட்டது
இனி யாதவ ப்ரகாச மதம் கண்டிக்கப்படுகின்றது. இவ்விடத்தில் இந்த இரண்டு
மதஸ்தர்களுடைய கொள்கைகளைச் சற்றுப் பராமாசிப்போம். இவர்கள் இருவரும் புர

ஹி-வமஸாஸீ, தஸூ ஹ தஹ்வாஸீ, ஸௌஹரி ஹேஷவஹு ஸ்வாவதாரஹேஷ
வஹு ஸவ-ஹேஷ்யூரஹேஷக்ஷாஸீ, ஸவெ-ஹ ஜீவமதா ஷோஷாஹு ஹேஷ்வ

எப்படுகிறபடியாலும், பரஹ்மத்திற்கே ஜீவதன்மை சொல்லப்படுகிறபடியாலும், ஸௌ
பரி மஹாஷி விஷயத்தில் இருந்த பேதம் போலவும், ரச்வரனுடைய அவதார விஷயங்
களில் இருக்கும் பேதம் போலவும், எல்லாவற்றிற்கும் ரச்வரனுக்குமுள்ள பேதம் இருக்க

பஞ்சம பரமாத்மம் என்று ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சங்கர மதத்தில் பரபஞ்சம
என்பது பொய், இவர்கள் மதத்தில் அப்படி இல்லை. இவர்கள் அவ்விதம் ஒத்துக்கொள்
வதற்குக் காரணமென்ன வென்றால், தங்களுக்கு அபிமதமான அதந்தத்தை ஸாதித்துக்
கொடுக்கும் சருதியாகிய பரமான்ம விததிக்கவேண்டுமென என்பதும், பரமம் மோக்ஷம்
இவைகளுக்கு வயவஸந்த விததிக்கவேண்டுமென என்பதும். இவர்களுள் பாஸகர
மதஸ்தர்கள், மோக்ஷம் வந்தபிறகு ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே என்று சொல்லும்
சருதி வாக்ய பலத்தைக்கொண்டு 'ஜீவனாகும் பரஹ்மத்திற்கும் ஸ்வாபாவிக பேத
மில்லை, ஆனால் உபாதி ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் ஒளபாதிக்க பேதம் மாதரம் உண்டு'
என்றும், 'அசித் வஸதுவுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் பேதமும் ஸ்வாபாவிகம், அபேதமும்
ஸ்வாபாவிசம்' என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி அசித்தாகும் ப்ரஹ்மத்திற்கும்
பேதம் அபேதம் இரண்டும் ஸ்வாபாவிகங்கள் என்று சொல்வதற்குக் காரணம், ஸகல
பதார்த்தங்களும் பரஹ்மத்தை ஆதமாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன என்றும், பரஹ்மம்
எவ்வித மலமும் அற்றது என்றும் சொல்லும் சருதி வாக்ய பலமே. யாதவ ப்ரகாச
மதஸ்தர்கள், 'மோக்ஷம் வந்த பிறகு ஜீவனும் பரஹ்மமும் வெவ்வேறு' என்று சொல்
லும் சருதி வாக்ய பலத்தைக் கைப்பற்றி, 'ஜீவனுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் உள்ள பேதம்
அபேதம் இரண்டும், அசித்தாகும் பரஹ்மத்திற்குமுள்ள பேதாபேதங்கள் போல ஸ்வா
பாவிகங்கள்' என்று சொல்லுகிறார்கள் இதுதான் இவர்களுக்குள்ள வ்யதயாஸம்.
இவைகளைப் பற்றிய மற்றை அம்சங்கள் அவ்வவ்விடங்களில் உபபாதிக்கப்படும்.

தஸூ ஹ தஹ்வாஸீ—ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜீவதன்மை ஏற்படுகிறபடியால்,
முதல் 'தத்' சப்தம் பரஹ்மத்தையும், இரண்டாவது 'தத்' சப்தம் ஜீவனையும் குறிக்க
கின்றன.

ஸௌஹரிஹேஷவஸீ—ஸௌபரி என்பவா ஏக்காலத்தில் அநேக சரீரங்களை
எடுத்துக்கொண்டதாகப் புராணத்தை சொல்லுகின்றது. அப்படி சரீரபேதம் வந்தும்
அந்தச் சரீரங்களுக்குள் இருந்த ஜீவன் ஒன்றாகவே இருந்தது என்பது இவ்விடத்தில்
விஷயம்.

ஸ்வாவதாரஹேஷவஸீ—பகவான பல அவதாரம் எடுக்கையிலும் எல்லா அவ
தாரங்களுக்கும் ரச்வரத்வம் உண்டு என்பது விஷயம்.

ஸ்தோ: 1 - னாததூதும் ஹவதி - ராபுர: ஹராத்வெனெவ ஸுரநர
திபுதுகாவராஜிஹெதெநாவஸ்தித உதி ஹி ததூதககவணதும் கியதெ
தயா ஸ்தெதிகேஜிணாரஸவடபுராவாஜிமதாதி உதகாஹரணாஜிநி
ஸவதகாயதாணி யயா ததெஸ்தவ ஹவதி, னவம் ஸவதஜீவமதவஸு
தூவாஜி ஸவதஜீபுரமததெவ ஸ்தாக் உதி | 'வடபுராவாஜிஸுஸ்தா
நாநுவயுத ஸ்தவஜி யயா காயதாணராதநிதஜ், னவதெவ ஸுர

கிறிபுத்தியாலும், ஜீவனிதத்தில் தென்படும் தோஷங்களெல்லாம் பரஹ்மத்திற்கும் பரஸு-
 க்கும் எப்படியென்றால்—‘ஐகத ஈசுவரீன ஆத்மாவ’க உடைத்தாயிருக்கின்றது
 என்று அவர்கள் சொல்வது உண்மையேயாயினும், ஈசுவரன தனது ஸ்வரூபத்தாலேயே
 தேவனாகவும் மதுஷ்யனாகவும் திராயசுக்குக்களாகவும் ஸ்தூவரங்களாகவும் பிரந பிரநமாக
 நிறகிருன எனபதன்றே அவர்கள் அப்படிச் சொல்வதன் கருத்து? அப்படி
 ஈசுவர ஸ்வரூபமே இவ்விதமாக நிறகின்றது என்று சொல்லும் பக்கத்தில், ஸகல
 ஜீவன்களாலும் அதுபவிக்கப்படும் ஸுக துகக்கங்களெல்லாம் ஈசுவரனாலேயே அதுபவிக்க-
 படுகின்றது என்று ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும். குடம் மடக்கு முதலியவைகள் எந்த
 மண உருண்டையின் ஸ்வரூபாவஸ்த்தியோ அந்த மண உருண்டைக்கே, அந்தக் குடம்
 மடக்கு முதலியவைகளைக்கொண்டு செய்யப்படும் ஜலாஹரணம் முதலிய கராயங்கள்
 அநவயிப்பதை நாம் பார்க்கிறோமன்றே? அதுபோல ஜீவனைப் பற்றி நிற்கும் தோஷங்க-
 ளெல்லாம் ப்ரஹ்மத்திற்கே அநவயிக்க வேண்டாபோ? ‘குடம் மடக்கு முத-
 லியவைகளாகச் செய்யப்படாமலிருக்கும் மண உருண்டைக்குக் கராமொன்றும் எப்படி

ஂரஂபுர ஸ்ரீஂவெணை வறவலஸ்ரீத உதி தட்டாச்சுவ வண-
நீ—யாதவரகாசமதஸநாகன, நமமைப போல ஜகத்திறகு ப்ரஹ்மாத்தம்கத்தன்மையை
ஒத்துக்கொளருகிராகன. ஆனால் நாம, ‘ப்ரபஞ்சம் சரீரம், பரஹ்மம் அதற்கு ஆத்மா’
என்று ப்ரபஞ்சத்திற்கு ப்ரஹ்மாத்தம்கதவம் சொல்லுகிறோம், அவர்கள், ‘ப்ரஹ்மமே
ப்ரபஞ்சமாக நிகழிது’ என்று ப்ரஹ்மாத்தம்கதவம் சொல்லுகிறார்கள் இப்படி ப்ரஹ்
மாத்தம்கதவம் சொல்வதைத்தான் ஸ்ரீஂவெணை எனனும சபதம் குறிக்கின்றது

வடபராவாடிஸம்ஸூதாநாநவயுக ஜிவஜி: ப்ரஹ்மததில ஒரு

அம்சமே ஜீவனாகி ரதது; அப்படி ஜீவனாகின்ற அம்சத்திற்கு ஜீவனங்களிடம் : காண்ப படமே தோஷங்கள் பரஸங்கிதகாலும், ஜீவனாகாமலிருக்கும் மற்றொரு அம்சத்துக்கு அவை ப்ரஸங்கிக்கமாட்டா' என்னும் ஸமாதானத்தைத் தாழிக்கிறார். அம்சங்கள் இரண்டா ளுளும் அம்சி ஒன்று தானே எனபதுதான் தாஷ்ணம்

வயசு உத-ஜாதி ஜீவகூடாநுவயுதேயுர: ஸவ-ஜகூ வந்தீவர்கூ
கூடிகூஜாணமுணாகர: உதி மெசு வந்தீ ! ஸ வனவெயுர வனகெ
நாம்பெந கஜாணமுணாகர: ஸ வனவாதேநாம்பெந மெயமுணா
கர: உதஜுத, அயொரம்பொயீயுரகூவிபெஷாசு ! அாவாஸ வஜவ
லிதன்' உதிமெசு, கவெநூ நூல: ? வனகவெஷுவெவெகெநாம்பெந
நிதீத: விசுவாசு ஸாஸாநரெண ஸ-விசுவாசு நெயுரகூய கஜு
தெ ! யஜா செவத-ஜகூவெகலிநு மெஷு அ-நவகாநுநெவ: கெ
யுரகடகா-ம-ஸ்யாநகார: தவெஷுவாதீலிநு மெஷு உ-த
நாலிவாத: காராநு ஜாராநு-வெயுர, த-அவெயுரவாஸீ வஜா

அநவயிக்க வில்லையோ, அப்படியே தேவனாகவும் மதுஷ்யனாகவும் பசுவாகவும் ஸதீவர
மாகவும் இல்லாமல் இருக்கும் ஈசுவராம்சத்திற்கு ஒரு தோஷமும் அநவயிக்கமாட்டாது ;
அநத ஈசுவராம்சம், ஸர்வஜ்ஞதவம் ஸத்ய ஸங்கல்பதவம் முதலிய கல்யாண குணங்
களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாகவும் இருக்கக்கூடும்' எனினில், அது உண்மையே.
இப்படிச் சொல்வதன் அாதந்மெனன வெனறால், 'ஒரே ஈசுவரன் ஒரு அம்சத்
தில் கலயாண குணகரன், மற்றொரு அம்சத்தில் வேயகுணகரன்' என்பது
தான். இரண்டு அம்சங்களுக்கும் ஈசுவரத்தன்மை இருக்கின்றதன்றோ ?
'அப்படி இல்லை ; இரண்டு அம்சங்களுக்கும் வெவ்வேறாக வயவஸ்தீதங்களாக
இருக்கின்றன' எனினில், அப்படிப்பட்ட வயவஸ்தையால் லாபமென்ன ? எப்படிப்பட்ட
வயவஸ்தை இருந்தபோதிலும், ஒருவனுக்கே ஒரு பக்கத்தில் எப்பொழுதும் துக்காதுபவ
மும் மற்றொரு பக்கத்தில் எப்பொழுதும் ஸுகாதுபவமும் இருந்தால், அவனை ஈசுவர
னென்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? இது, ஒருவனுக்கு, ஒரு கையில் உததமமான சநதநப்
பூச்சும் தோள்வளை கங்கணம் மோதிரம் முதலிய ஆபரணங்களால் அலங்காரமும், மற்றொரு
கையில் உலககையால் அடியும் பெருத்த தீயின ஜவாலையில் ப்ரவேசமும் செய்வதற்
குத் துலயமன்றோ ? 'பரஹ்மத்திற்கு அஜஞாநம் நோக்கின்றது' என்று சொல்லும்

'அ-நவகாநுநெவ: ' என்பது ஜஹிக அலப ஸுகத்திற்கு தருஷ்
டாநதம் ; 'கெயுராதீயுணகார: ' என்பது மோக்ஷ ஸுகத்திற்கு தருஷ்
டாநதம். இப்படியே 'உ-தநாலிவாத: ' என்பது ஜஹிக அலப துக்கத்தையும்
'காராநு ஜாராநு-வெயுர: ' என்பது நரக ஸம்பநதமாயும் அநந்தமாயுமுள்ள
துக்கத்தையும் குறிக்கின்றது

மிவிடுவெதந்நியதிநாழிடு—இவ்விடத்திலுள்ள ‘சூழி’ சபத்தால் தாரகத்வமும் சேஷித்வமும் ஸங்கரஹிதப்படுகின்றன ஆதேயத்வம் நியாமயத்வம் சேஷத்வம் இவை எவ்விடத்தில் நியதமாக இருக்கின்றனவோ அது சரீரம், தாரகத்வம் நியந்ருத்வம் சேஷித்வம் இவை எவ்விடத்தில் நியதமாக இருக்கின்றனவோ அது சரீரி எனப்படுத நமது வ்யவஸதை

சுவி உ. வனகஸ்ய வஸூநொ ஹி லிநாஸிநகம் விஸூக்ஸாஹ ஸஹவதீக்ஸூக்ஸூ | வடஸ்ய படாஹிநகெ ஸதீ தஸ்ய தஸிநஹாவி, சுஸிநகெ ஸதீ தஸ்ய உ ஹவ ஐதீ | வனகஸிநு காஸெ வெவகஸிநு ஷெஸெ உ வனகஸ்ய ஹி பஷாஸூஸ்ய யுமபத ஹாவொஸஹா வஸு விஸூக்ஸூ | 'ஜாத்யாதநா ஹாவொ வுக்ஸூதநா ஹாவொ' ஐதீ வெசு. ஜாதெ வுக்ஸூதா சுஸெஷெ ஸதீ வஸெ ஸுணஸ்ய ஸஹாவ

சுவி உ வனவ—தவிரவும், வேறுபட்டும் வேறுபடாமலு மிருக்கும் தன்மைகள் பரஸபரம் விருத்தங்களானபடியால், அவை ஒரே வஸ்துவுக்கு ஸம்ப விகமாட்டா என்று கீழே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. குடம் வஸ்தரத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டகால குடத்தில் வஸ்தரமில்லை யென்று சொன்னதாயிற்று; வேறுபட்ட தன்று என்று சொன்னால், குடத்தில் வஸ்தரம் இருக்கின்றது என்று சொன்னதா யிற்று ஒரே காலத்தில் ஒரே தேசத்தில் ஒரே பதார்த்தத்திற்கு இருபடிம இருப பிணமையும் விருத்தமன்றோ? 'ஜாதயாகாரத்தால் இருபடிம, வ்யகதயாகாரத் தால் இருப

சுவி உ—இதுவரையில் ஜீவனுக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் சொல்லப்படும் பேதாபேதங்கள், சருதி பலத்தைக் கொண்டு தூஷிக்கப்பட்டன, இனி ஸாமாந்யமாக ஸகல வஸ்துவுக்கும் சொல்லப்படும் பேதாபேதங்கள் நிரவிக்ஷயப்படுகின்றன

உக்ஸூ—கீழே நிரவிசேஷ வஸ்துவை நிரஸநம் செய்யும் காலத்தில், இந்தப் பேதாபேத மதம் பரஸகதாநுபரஸகதமாகக் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது [95-வது பக் கத்தைப் பாரக்] ஆனால் அவவிடத்தில், அப்படி ஒரே வஸ்து பிநாமாகவும் அபிநாமாக வும் இருப்பது ஸாத்யமில்லை என்பதை விரித்தமாக வைத்துக்கொண்டு அஸம்பவம் சொல்லப்பட்டது இவவிடத்தில் அது உபபாதிக்கப்படுகின்றது

ஜாத்யாதநா—ஆகார பேதத்தால் அவிரோதத்தைச் சங்கிக்கிறார் ஜாதி என்றும் வ்யகதி என்றும் இரண்டு உண்டு குதிரை மாடு முஸ்லியவைகளெல்லாம் மரு கங்களாகையால் மருத்தவர்களை ஜாதியென்றும் அதை பரகாரமாயுடைய குதிரை மாடு முஸ்லியவைகளை வ்யகதிக்கொன்றும் சொல்வார்கள் குதிரை மாடு இரண்டையும் ம்ருகங்களாக மாதரம் கவனிக்கும் பொழுது அவைகளுக்கு அபேதம் தோற்றும் எனப தும், அவைகளை வ்யகதிகளாகக் கவனிக்கும் பொழுது பேதம் தோற்றும் எனபதும் இவ்விடத்திற் செய்யப்படும் சங்கை.

ஜாதெவ்யூக்ஸூ—இந்தச் சங்கைக்கு ஸமாநாகத்தை மூன்று கோடிகளா கப் பிரித்துச் சொல்லுகிறா ஜாதியும் வ்யகதியும் ஒன்று? வெவ்வேறு? இல்லாவிட்டால் ஒன்றாகவும் வெவ்வேறாகவும் இருக்கின்றனவா? எனபது பிரிவு.

ஜாதிராபெ வ-ஹுஸுஸாநதயா வஹுந் புகாரகாக புகார
புகாரிணொஸ வபாபாஹாஹாஹா. புகாரஸு வபாபாஹாஹாஹா.

ஜாதிராஜே: லெடியு வஹாரா ஹெ துக்ஷாது—ஜாதி முக
லானவை வஸ்துக்களுடைய அமைப்பு, அனபடியால, அவை வஸ்துக்களுக்கு பரகாரங்க

ஜாதிரெஃ—இந்த வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்கள் ஏற்கெனவே நிரூபணபக பரத்யகூத்திரகுநிராவிசேஷ விஷயத்துததைச் சங்கிததுதகொண்டி

வ்யயமநுவமஸூ, தஸ்ய உ ஸம்ஸ்யாநஸ்ய சுநெகவஸூஷு ப்ரகா
ரதயாநவஸ்யிதீஸ்ய த்ராஹி பௌவஹேவொக்தா. 'ஸொஹ்ய', ஐதி
ஸூஹி: ப்ரகாரொக்யாஸு 'சயஜிவி டிணீ', ஐதி ஸூஹிவஸு. சயஜேவ உ
ஜாத்ராஹி: ப்ரகாரொ வஸூநொ ஹே ஐத்யூயுக்தெ, தஜெயாம வனவ
வஸூநொ ஹிணீதி வ்யவஹாரஹேதூர்த்யூஷ: . ஸ உ வஸூநொ
ஹேவ்யவஹாரஹேதூ: ஸூயம் உ, ஸஹேவநவஸு. யயா ஸஹேவநம்

ளாகினன அபபடி அவை பரகாரங்களாகிறபடியால், பரகாரம் பரகாரி இவை இரண்
டும் வெவ்வேறு எனபதும் பரகாரம் பரகாரியை விட்டுத் தனித்து நிற்க அயோக்யமென
பதும், அது தனித்து கரணிக்கக்கூடாதது எனபதும், அந்த அமைப்பு பல வஸ்துக்களி
டத்தில பரகாரமாக நிற்கின்றது எனபதும், இவையெல்லாம் முன்னமேயே விவரிக்கப
பட்டிருக்கின்றன இப்பொழுது நான் பாக்ரகம் வஸ்து முன் என்னால் பாக்ரகப்பட்ட
வஸ்துவின் ஜாதியைச் சோதந்தே' என்று நமக்கு ஜஞாநம் ஜநிப்பதெல்லாம் அவை
யிரண்டும் துலயமான பரகாரத்தை உடைத்தாயிருப்பதாலேயே, முன் ஒரு கொம்பை
கையில் கொண்டிருப்பவனைப் பார்த்து விட்டு பிறகு அம்மாதிரி மற்றொருவனைப்
பார்த்தால், 'இவனும் தண்ட' (கொம்பை கையில் கொண்டவன்) என்னும் ஜஞாநம்
நமக்கு ஜநிப்பதைப் போன்றதே இந்த ஜஞாநமும் இந்த ஜாதி முதலான பரகாரமே
வஸ்துவின் பேதமென்று சொல்லப்படுகின்றது அதாவது, அது அந்த வஸ்துவைக்
காட்டிலும் வேறுபட்டது என்று வயவஹரிப்பதற்கு அந்த வஸ்துவுடன் அது ஸம்பந்
தப்பட்டிருப்பதே காரணம் என்று சொன்னதாயிற்று அபபடி அது வ்யவஹார காரண
மாக இருப்பதும் வேறு ஒரு காரணத்தாலும் ஏற்படவில்லை எப்படியானால் ஒரு வஸ்து
வை அறிவதானது அந்த வஸ்துவின் வயவஹாரத்திற்குக் காரணமாக இருந்தது

அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லும்பொழுது விஸ்தாரமாக உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன
(95-98 ம பக்கங்களைப் பார்க்க)

ப்ரகாரொக்யாஸு—பரகாரம் ஒன்றாக இருக்கிறபடியால், அதாவது—துலய
மான பரகாரத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் எனபது கருத்து

ஸ உ ஸூய்ய:—வயக்திகளின் விஷய பேத வ்யவஹாரத்திற்கு ஜாதியோகம்
அபேக்ஷிக்கப்படுவதுபோல, ஜாதியின் விஷய பேத வ்யவஹாரத்திற்கு வேறு வேறு

வஹுநொ வ்யவஹாரஹெதூ: ஸ்ரஸ்ய வ்யவஹாரஹெதூஸ்ய ஸவதி !
 சுத வஸவ வ 'ஸநாஞ்ஞாஹி ப்ரக்யக்ஷம் ந ஹெஞ்ஞாஹி' ஐத்யாஹி
 வாஜா மிரஸூம், ஜாத்யாஹிஸம்ஸூநஸம்ஸ்யிதஸ்யெவ வஹுநம் ப்ரக்ய
 க்ஷண மூஹிதகூபக தஸ்யெவ ஸம்ஸூநரூபவஜாத்யாஹி ப்ரக்ய
 யெம்யெவெக்ஷயா ஹெவ்யவஹாரஹெதூகூபக்ய 'ஸூரூபவபரிணாஹி
 டொஷஸ்ய வஹெவஹெவொக்தம் !

॥ ஐதி வரவக்ஷநிராஸ விஸூரம் ॥

கொண்டு தன்னுடைய வயவஹாரத்திற்கும் காரணமாகின்றதோ, அப்படியே இந்த
 ஜாதி முதலிய பரகாரமும் மறநை வஸதுக்களின் வ்யவஹாரத்திற்குக் காரணமாக
 இருந்துகொண்டு தன்னுடைய வயவஹாரத்திற்கும் காரணமாகின்றது இம்மாதிரி
 யான யுக்திகளை ஆதாரமாகக் கொண்டே நாம், 'பரத்யக்ஷம் எனனும் பரமாணம் எவ்வித
 பேதத்தையும் காஹிப்பியாமலே கேவலம் வஸதுவின் இருப்பை மாத்ரம் காஹிப்பிக்கக்
 கூடும்' எனபதைப் போன்ற வாதங்களை நிரஸநம் செய்கிறோம் பரத்யக்ஷம் எனனும்
 பரமாணம் ஜாதி முதலிய அமைப்புடன் கூடிய வஸதுவையே காட்டுகிறதன்றோ? அந்த
 அமைப்பு ரூபமாகி ஜாதி முதலியதும் பரதியோகியைத் தோற்றுவித்துக் கொண்டு
 வஸதுவின் பேத வயவஹாரத்திற்கும் ஹேதுவாகவும் ஆகிறதன்றோ?

ஸூரூப

உக்தம்—பரஹம் ஸவரூபமே அசேதந வஸதுக்களாகப்

பரிணமிக்கின்றது என்று சொல்வதும் தோஷ துஷ்டம் எனபதும் பாஸகர மதத்தை
 நிரஸநம் செய்யு மிடத்தில விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது

(பரபக்ஷநிர்ஸம் முற்றிற்று)

அபேக்ஷிதமோ? என்று ஒரு சங்கை செயதுகொண்டு 'அப்படி வேறு ஹேது அபே
 க்ஷிதமில்லை, ஏனென்றால், ஜாதி முதலியவை ஸமவேதநம் போல ஸவபர நிர்வாஹகங்
 கள்' என்று ஸமாதாநம் சொல்லுகிறா

ஸூரூபவபரிணாஹிடொஷஸ்ய—இதுவரையில், 'ஜீவ ஸவக்ரூபமும்
 பரஹம் ஸவரூபமும் ஒன்றே' என்று சொல்வதால் ஸம்பவிக்ரம சருதி விரோதம்
 உபபாதிக்கப்பட்டது இப்பொழுது 'ஸூரூப' எனனும் வாக்யத்தால் 'அசேதந
 வஸது ஸவரூபமும் பரஹம் ஸவரூபமும் ஒன்று' என்று சொல்வதால் ஏற்படும்
 தோஷம் பரஸதாலிக்கப்படுகின்றது

ஸ்ரீ:

“சுய ஸ்வபக்ஷஸா வந விஸாரா”

“யஃ பூயிஷ்யாந் த்ஷந பூயிஷ்யா சுஹொயா பூயிஷ்ந வெஷ
யஸ்ய பூயிஷ் ஸரீரம் ய பூயிஷ்ஹொய யத் வநஷத் சூத்ரா
ஹ்யாஜி ஜீதம்” (‘வெஹ்ஹாரண’ க்ஷணவாஃ)

“ய சூத்ரநி த்ஷநாதநொஹொயஜீதாந வெஷயஸ்யாதா
ஸரீரம் ய சூத்ரநிஹொயயத் வந சூத்ராஹ்யாஜிஜீதம்”
(‘வெஹ்ஹாரண’ ஜாயுஜிநவாஃ)

ஸ்ரீ:

ஸ்வபக்ஷ ஸ்தாபநத்தின் விஸ்தாரம்.

யஃ பூயிஷ்யாந் சுஹியதெ — “எவன பருதிலியில இருந்து
கொண்டு அதன உள புகுநதவனாயும் அதனல் அறியப்படாதவனாயும், அதைச் சரீரமாக
உடையவனாயும் அதன பரவருத்தி நிவருத்தி லக்ஷணமான நியமநங்களைச் செய்கிறானே,
அவன் உனக்கு அந்தாயாமி, அவனை அந்த பருதிலி கதங்களான தோஷங்கள் ஸபா
சிக்கமாட்டா”

“எவன் ஆதமாலினிடத்தில் இருந்துகொண்டு, அதன் உளபுகுநதவனாயும் அத
னல் அறியப்படாதவனாயும் அதைச் சரீரமாக உடையவனாயும் அதன பரவருத்தி நிவ
ருத்தி லக்ஷணமான நியமநங்களைச் செய்கிறானே அவன் உனக்கு அந்தாயாமி, அவனை
அந்த ஆதம் கதங்களான தோஷங்கள் ஸபாசிக்கமாட்டா”

கரந்தாரம்பததில் மங்கள் ரூபமாகச் செய்யப்பட்டுள்ள ‘வரம் ஸ்ரெவெஹ
வாஜ்ஜி’ இயாதியான இரண்டாவது சலோகத்தில் தாம் பரஸ்தாவித்திருந்த பர
பக்ஷ நிராஸத்தை இது வரையில் விஸ்தரித்துச் சொன்னா இனி ‘சுஸெஷ
விஷ்ணிக்’ இதயாதியான மூல சலோக தில் பரஸ்தாவித்திருக்கும் ஸ்வபக்ஷ ஸ்தா
பநத்தை விவரிக்க ஆரம்பிக்கிறா

யஃ பூயிஷ்யாந்—முதலில் ‘தத்ஷ்வி’, முகலான அபேத சருதி வாக
யங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாந்திகரணயத்திற்கு. பேத சருதி வாகய

“யம் ப்யுயிவீஜைரொ ஸம்வரந் யஸ்ய ப்யுயிவீ ஸரீரம் யம் ப்யுயிவீ ந வெடி” ஐத்யாஹி “யொ஽க்ஷரஜைரொ ஸம்வரந் யஸ்யாக்ஷரம் ஸரீரம் யஜிக்ஷரம் ந வெடி” “யொ ஜ்யக்யுஜைரொ ஸம்வரந் யஸ்யஜ்யக்யுஃ ஸரீரம் யம் ஜ்யக்யு நஃ வெடி. வஸஷ ஸவஃஹி தாஜ்ஜா தாஃபஹத - வாபூ ஹிவ்யொ டேவ வனகொ நாராயணம்” (ஸுஹொஹிவநிஷக்)

‘எவன பருதிவியின உளளில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு அதைச் சரீரமாக உடையவனாயும் அதனால் அறியப்படாதவனாயும்’ என்பது முதலானவும்,

“எவன அக்ஷரமென்று சொல்லப்படும் ஆதமாவின் உளளில் ஸஞ்சரித்துக் கொண்டு அதைச் சரீரமாக உடையவனாயும் அதனால் அறியப்படாதவனாயும்,” “எவன மருபுவின உளளில் ஸஞ்சரித்துக்கொண்டு அதைச் சரீரமாக உடையவனாயும் அதனால் அறியப்படாதவனாயும் இருக்கிறானே, அவன் ஸாவ பூதங்களுக்கும் அந்தராதமா; அவனை அவவவைகளின் தோஷங்கள் ஸபாசிக்க மாட்டா, அவன் அதவீதீயனான பகவானாகிற நாராயணனே”

களுக்கும் அபேத சருதி வாக்யங்களுக்கும் விரோதம் வராமல் அாததம் சொல்லக் கோலி, அப்படி அாததம் சொல்வதற்கு உபயோகமாக இருக்கும் கடக சருதி வாக்யங்களிற் சிலவற்றையும் பேத சருதி வாக்யங்களிற் சிலவற்றையும் இவ்விடத்தில் உதாஹரிக் கிறா பரஹ்மம் சேதநாசேதந வஸ்துக்களும் ஒன்றே என்று சொல்லும் வாக்யங்களை அபேத சருதிகளென்றும், அவை யிரண்டும் வெவ்வேறு என்று சொல்லும் வாக்யங்களைப் பேத சருதிகளென்றும், பரஹ்மம் ஜீவனுக்கும் அசேதந வஸ்துக்களுக்கும் ஆதமாவாக இருக்கின்றது என்று சொல்லும் வாக்யங்களைக் கடக சருதிகளென்றும் வ்யவஹரிபபது வழக்கம் இவ்விடத்தில் உதாஹரிக் கப்பட்டுள்ள வாக்யங்களுள் “யம் ப்யுயிவ்யு” என்பது முதல் “ஈநெந ஜீவெநாதநா” என்பது வரையிலுள்ள வாக்யங்கள் கடக சருதி வாக்யங்கள் அதற்குப் பிறகு வரும் வாக்யங்களெல்லாம் பேத சருதி வாக்யங்கள்

“யம் ப்யுயிவ்யு” என்பதால் பரஹ்மம் அசேதநத்திற்கு அந்தாயாமியாக இருக்கின்றது என்பதும் ‘ய ஸூத்ரநி’ என்பதால் பரஹ்மம் சேதநத்திற்கு அந்தாயாமியாக இருக்கின்றது என்பதும் சொல்லப்படுகின்றன ‘யம் ப்யுயிவ்யு’ இதயாதி யால் அப்படி அந்தாயாமியாக இருக்கும் பரஹ்மம் நாராயணன் என்று சொல்லப்படும் தேவதையே என்பது விளக்கப்படுகின்றது

“ ஓர் ஸுபண-ஓர் ஸபுஜா ஸவாயா ஸஜாநம் வுக்ஷம் வரீஷஸு
ஜாதெ | தயோந்ய விஷ்ணு ஸாஹித்ய நஸுநந்யாஹிவாகஸீதி ”
(உண்ணுகொவநிஷ்சு)

“ ஸுஹிஷ்டி ஸாஸூ ஜநாநாம் ஸவ-ஓதா ” “ தத்யுஷ்டி
ததெவாநு ப்ராவிஸக், ததநு ப்ரவிஸ்ய ஸஹ த்யுஹவக் ” ஐத்யாஹி.
“ யத்யுத்வாந்யத்வ ஸத்யுஹவக் ” (நெத்திரீயொவநிஷ்சு)

“ ஸமாநங்களான குணங்களுடன் கூடினவைகளாகவும், பரஸபரம் ஸமாநங்
களாகவும் இருக்கும் இரண்டு பக்ஷிகள் ஒரே வ்ருக்ஷத்தை அடைந்திருக்கின்றன, அவைக
ளுள் ஒன்று பகவமான பலங்களைப் புணிக்கின்றது, மற்றொன்று அந்தப் பலங்களைப்
புணிக்காமலே பரகாசிக்கின்றது ”

“ ஸகல ஜநங்களின் உள்ளிலும் அவன ப்ரவேசித்திருக்கிறான்; அவன அவா
களை நியமிக்கிறான்; அவன் அந்தாயாமியாக இருந்துகொண்டு எல்லாருக்கும் ஆதமா
வாகிறான்.”

‘ அதை ஸ்ருஷ்டி, தான், அதன் உள்ளில் அநுபரவேசித்தான் அதை
அநுபரவேசித்து, அவனே நிர்விகாரனாயும் எப்பொழுதும் ஒரே ரூபத்துடன் கூடிய
வனாயும் இருக்கும் சேதநனாகவும், விகாராஸபதமான அசேதநமாகவும் ஆனான் ”
என்பது முதலானவும்

“ சுஜீதம் ” “ சுவஹதவாபா ” எனனும் சபதங்கள், அந்த பரஹ்மம்
அப்படி அந்தாயாமியாக இருக்கையிலும் அந்தந்த வஸ்துக்களின் ஹேய குணங்களால்
எவ்வித மாறுதலையும் அடையாமல் அது நிர்மலமாகவே இருக்கின்றது என்பதைக் குறிக்கின்றன

“ ஓர் ஸுபண-ஓர் ” இதயாதியான வாக்யம் பேத சருதியாக இருக்கையிலும்,
இவ்விடத்தில் இது அந்த அத்தத்ததை விளக்குவதற்காக உதாஹரிக்கப்படவில்லை,
ஏனென்றால் பேத சருதிகள் பின்னாடி உதாஹரிக்கப்படுகின்றன ஆனால் ‘ அந்த
பரஹ்மம் அந்தாயாமியாக இருக்கையிலும் அது நிர்விகாரமாக இருக்கின்றது ’ என
பதை விளக்குவதற்காகவே அது உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று அறிய வேண்டும்
இந்த வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள இரண்டு பக்ஷிகளும் ஜீவாத்மாவையும் பரமாத்மா
வையும் மரமானது சரீரத்தையும், பழமானது காம பலத்தையும் குறிக்கின்றன பழத்
தின் போஜனம் எனபதால் காம பலாநுபவம் சொல்லப்படுகின்றது ‘ பரமாத்மா அந்தப்
பழங்களைப் புணியாமல் பரகாசிக்கின்றது ’ என்பதன் பொருள், ‘ அந்தச் சரீரத்திலேயே
தானும் இருக்கையிலும் தான் காம பல போக்தா வன்று ’ என்பதுதான்

“சுநெந ஜீவெநாதநாந-வ் விஸ்ய நாரோவெ வஜாகரவாணி”
(மாமஞ்சாபதீ)

“வ்யூதாதநாந-வ் நிதாரம் அ ஜகா ஜ-ஷஷுத ஸ்நெநாஜதக
ஜெதி” “ஹோகூ ஹோமஜ் வெநிதாரம் அ ஜகா ஸவ-ஜ் வெபூதம்
ஸ்ரீவியம் ஸ்ஷ ஸநதக” (கோவ நிஷக)

“நிதேஜா நிதேஜாநாந-வ் தநஸ்தநாநாஜெகா ஸஹூநாந-வ்
விஜயாதி காராந” [கோவ நிஷக]

“வ்யூதகக்ஷேத்ர ஜகவதி ம-ஜ-னெஸ:”

“இப்படி நிர்விகாரண சேதநாகவும் விகாராஸபதமான அசேதநமாகவும் அவன்
ஆகையிலும், அவன தனக்கு இயற்கையாடிள்ள நிர்விகாரதவ லக்ஷணத்தை விடாமலே
இருந்தான்”

“இந்த ஜீவனுக்குள் ஆதமாவாக அநுபரவேசித்து தேவாநி விசிதர ஸரு
ஷ்டிமையும ஆவைசளுக்குப் பெயாகளையும் செயவேன” “ஸபஸாரமாகிற சகரத்தில்
தனைச சுழற்றுகிறவன் பரமாதமா வெனமும், அப்படிச சுழற்றப்படுகிறவன் அவனைக்
காட்டிலும் வேறுபட்டவ னெனமும் உணர்நது, அந்த உணர்ச்சியால் பீர்தனை பரமாத
மாவுக்கு பீர்தி பாதரஸம், ஜீவன, முகதியை அடைகிறான்”

“அநுபவிக்கிறவன் அநுபவிக்கப்படுவது ஏவுகிறவன் இவர்களை உள்ளபடி
அறிந்துகொண்டு” “இந்த மூன்று வகைப்பட்ட வஸதுக்களெல்லாம் என்னால் உனக்குச்
சொல்லப்பட்டன”.

“அநேக நித்யர்களான சேதநாளுடைய இஷ்டங்களை, எந்த நித்ய சேதநன்
பூர்த்திசெய்து வைக்கிறானே”.

“ஸத்யம் ஜாநதம்” என்னும் வாக்யம் பரஹ்மம் அநுபரவேசித்திருக்
கையிலும், அது தோஷங்-ளால் அஸபருஷ்டமாகவே இருக்கின்றது என்பதை வடகத்
மாகச் சொல்லுகின்றது.

“தத: சுஜாதகஜெதி” ஜீவாத்மாவம் பரமாத்மாவும் வெவ்வேறு என்பதை
அறிவதால் ப்ரமம் நீங்குமோக்ஷம் கிடைக்கின்றது என்பதை இந்த வாக்யம் சொல்லு
கின்றது.

“ஹோகூ” எனனும் சப்தம் ‘ஹோகூரம்’ எனனும் இரண்டாம் வேற்றுமை
அாதந்முன்னது

“ஜூஜூள லாவஜாவீஸநீஸள” (லாஜூகொவ நிஷக்)
உத்யாஜி ஸூத்ரிஸதெஃ, ததூவஸூஹணெஃ

“ஐமதவஃஸூஸரீஸந்தெ லெஸூஸூத் தெ வஸூயாதஹூ”

“யதூஸூத் துஜூதெ யெந ஸதூஜாதெந வெ வஜ ! தஸூ ஸூ
ஜூஸூ ஸூஸூதந ததவஃஸூ வெ ஹஸூஸூதஃ” (விஷூஸூஸூஸூ)

“பரக்ருதி ததவததிறகும் ஜீவததவததிற்கும் பதியாகவும் குணங்களுக்கு ஈச
கைவுமிருக்கும்”,

“இரண்டு ஆதமாகளும் பிறப்பற்றவாகள், ஆனால் ஒருவன் அஸங்குதிமான
ஜூள முடையவன், மற்றொருவனுடைய ஜூளம் ஸங்குதிம, ஒருவன் நியமிக்கிறவன்,
மற்றொருவன் நியமிக்கப்படுகிறவன்.”

இவை முதலிய கணக்கற்ற சருதிவாக்யங்களாலும், இவைகளுக்கு உபநூற்றமணங்க
ளாயுள்ள

“ஐத முழுவதும் உன்னுடைய சரீரம், பூமியின் ஸதீரத்தனமை உன் அநீரம்”.

“எந்த எந்த வஸது ஸருஷ்டிக்கப்படுகின்றதோ, அந்தந்த வஸதுவுக் கெல்லாம்
பகவானே காரணம், அப்படி ஸருஷ்டிக்கப்படும வஸதுவெல்லாம் பகவானுடைய
சரீரம்,”

“நிதெஜா நித்யாநாடி” இந்த சருதி ஆதம் வஸதுக்கள் நிதயங்கள் எனப
தையும், அவை கணக்கற்றவை டென்பதையும் சொல்லுகின்றது

ஸூஸூஸூஸூ—ஈசன அநீசன, அதாவது நியமிக்கிறவன், நியமிக்கப்படுகிற
வன். இவ்விடத்தில் ‘ஸூஸூஸூஸூ’ என்று இருக்கவேண்டிய சப்தம் ‘ஸூஸூ
ஸூஸூ’ என்று இருப்பது கருதலாம்

வஸூயாதஹூ தெ லெஸூயூ—பூதலமானது உன்னுடைய ஸதையமே.
அதாவது, ‘பூமியின் ஸதீர ஸவபாவமானது உன் ஸங்கலபநீரம்’ என்று சொன்ன
தாயிற்று. இது ஒரு நிதர்சனமாகச் சொல்லப்பட்டது ‘ஸகல பரபஞ்சத்தின் உத்பத்தி
ஸதீதி பரவருத்திகளெல்லாம் பகவதநீரம்’ எனபது இதன் கருத்து.

ஸஹஜாதா ஸவஸூதி:—சூதூத்யா ஸவஸூதி: உத்யூத: ‘ஆதமா எப்
படி சரீரத்துக்கு நியமேர ஆதாரமாயும் நிபந்தாவாயும் சேவியாயும் இருக்கிறதோ, அப்
படியே நானும் ஸர்வ பூதங்களுக்குள்ளும் இருந்து கொண்டு ஆதாரமாயும் சேவியாயும்
இருப்பதுடன் ப்ரவாததம் ரூபமான நியமந்ததையும் செய்கிறேன்’ என்பது குறிப்பு.

‘சுஹோதாதுஸாகெஸ ஸவ-ஹுதாஸயஸ்தி:’ “ஸவ-ஹுதாஸம் ஹுதிஸஹிவிஷ்டா உத: ஸுதி ஜ்ஞாநவொஹநம் ௮ |” (ஹமவ ஹீதா)

உத்யாஹிவெஹிஹிமுஸஸவாஸுசிவராஸாஸாஸெவாயநவவொஹிஸு வஸ

‘ஹே அஹுந! நான எல்லா பூதங்களுக்கும் ஆதமா, எல்லா பூதங்களுடைய ஹருதயத்திலும் நான இருக்கிறேன்,’

‘எல்லாருடைய ஹருதாத்திலும் நான ஆதமாவாக இருக்கிறேன், என்னிடத்திலிருந்தே எல்லா ஜீவன்களுக்கும் ஜ்ஞாநம் முதலானவை ஏற்படுகின்றன,’ இவை முதலான, வேதத்தின் அத்த மறிந்தவர்களுள் அக்ரேஸராகளாக இருக்கும் வாலமீகி பராசரா

ஸவ-ஹுதாஸம் — இந்த வாக்யத்துக்கும் கீழ்ச சொல்லிய கருத்துதான். ‘ஸஹிவிஷ்ட:’ என்பதற்கு ‘சூத்தியா ஸஹிவிஷ்ட:’ என்பது பொருள் அதாவது ‘கேவலம் ஆகாசம் போல பரவேசித்திருக்கவில்லை, ஆனால், ஆதமாவாக பரவேசித்து என்னுடைய ஸைகலபத்தாலேயே எல்லா உறையும் நியமம் செய்துகொண்டு வருகிறேன்’ என்று சொன்னதாயிற்று ‘ஸுதி’ என்பதற்கு ‘நினைவு’ என்பது அத்தம். முன் அதுபவிக்கப்பட்ட விஷய ஸம்பத்தமாக பின் அதன் ஜ்ஞாநம் ப்ரதயக்ஸுமின் றிகளே கேவலம் அதுபவ ஸம்ஸ்காரத்தால் மாத்ரம் உண்டாகும் பக்ஷத்தில், அந்த ஜ்ஞாநத்தை ‘ஸம்ருதி’ என்று சொல்வார்கள். ‘ஜ்ஞாநம்’ என்றால் ‘அறிவு’, இவ்விடத்தில் இந்தரியம் முதலானவைகளால் ஏற்படும் ஸைதரிசசயரூபமான ஜ்ஞாநமே சொல்லப்படுகின்றது. ‘சுவொஹநம்’ என்பதற்கு ‘நிவ்ருத்தி’ என்பது பொருள். இவ்விடத்தில் அது ஜ்ஞாந நிவ்ருத்தியைக் குறிக்கின்றது. இந்தப் பத்தத்திற்கு, தாக்கம் செய்து அதனால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநத்தையும் பொருளாகக் கொள்ளலாம், ஸாவமும் பக்ஷாஸுடைய நியமத்தாலேயே ஏற்படுகின்றது என்று கருதது.

வொஹிஸு — வாததைகளாலும். கீழ்ச சொல்லப்பட்டுள்ள கருதிகளாலும் இந்த மஹாஹி வாக்யங்களாலும், ‘பரஹமம் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதமா’ ‘எல்லாம் ப்ரஹமத்திற்குச் சரீரம்’ என்பது அறியப்படுகின்றது. ‘உத்யாஹி ஸுதிஸாஸெ: உத்யாஹிவொஹிஸு ஸவமோக்’ என்பது அநவயம். இது ‘ஸுஹெவாஹிஸீயதெ’ என்பதற்கு ஹேது. கருதிகளும் மஹாஹி வாக்யங்களும் இப்படிச் சொல்லுகிறபடியால், ‘ஸாமாநாதிக்ரணயம் சொல்லப்படும இடங்க ளெல்லாவற்றிலும் ஸம்ஸத சேதநா சேதநக ளீயும் பரகாரமாசவுடைய பரஹமமே சொல்லப்படுகின்றது’ என்பது வயக்தமாகின்றது.

ஸூ ஸ்ரஹண: ஸவ-ஸூத்ர த்வாவமஸாஸி, திப்திபாத்தகஸூத்ர வஸூத்ர ஸூத்ராவமஸாஸி, ஸரீரஸூத்ர ஸரீரிணம் ஸூத்ரி ப்ரகாரதயெவ தத்பாப-ஸூத்ராவமஸாஸி ஸரீரஸரீரிணஸூத்ர ய-ஸூத்ரெஷெஷெவி தயொரஸம்

வயாஸா இவாகளுடைய ஸூகதிகளாலும், 'பரபரஹம் எல்லாவற்றிற்கும் ஆதமா, ஸகல சேதநாசேதந ரூபங்களான வஸதுகளும் பரபரஹமத்தின் சரீரம்' என்று நாம் அறிக்கிறோம். சரீரம் ஆதமாவை விட்டுத் தனித்து நிற்காததால் அது ஆதமாவுக்கு ப்ரகாரமே என்பதும், அந்தக் காரணத்தால் அந்தச் சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் அதற்குள் இருக்கும் ஆதமாக்கே குறிக்கின்றன வென்பதும் வயத்தம். சரீரத்திற்கும் அதற்குள் இருக்கும் ஆதமாவுக்கும் தாம்பேதம் இருக்கையிலும், ஒன்றின் லக்ஷணம் மற்றொன்றுக்கு நேராமல் அவை அஸங்காணங்களாகவும் இருக்கின்றன இப்படி யெல்லாம் வஸது ஸ்த்தி இருக்கிறபடியால், 'ப்ரஹ்மம் ஸகலத்தையும் சரீரமாக உடைத்தா யிருக்கின்றது' என்று பரஹமத்தின் பெருமையைச் சொல்லும் முக்ய வருத்தங்களாக இருக்கும் ஸாமாநாதிகரணயங்க

'இந்த வாக்யங்களெல்லாம் பரஹமத்திற்கும் மற்றவைகளுக்கு முள்ள ஆதம் சரீர பாவத்தை மாதரமே சொல்லுகின்றன. அதனால் ஸாமாநாதிகரணயம் சொல்லக் கூடுமோ? சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தத்தால் ஆதமாவைக் குறிக்கக் கூடுமோ?' எனறும் சங்கைய 'ஸரீரஸூத்ர ஸரீரிணம் ஸூத்ரி' இதயாதியான வாக்யத்தால் பரிஹரிக்கிறா. பரகாரமாகிற சரீரத்தைச் சொல்லும் சப்தங்களெல்லாம் பரகாரியாகிற ஆதமாவைக் குறிக்கக்கூடுமாதலால் ஸாமாநாதிகரணயம் உபபநம் என்பது ஸமாநீநம்.

வெவ்ஹம் ஸூத்ரிவாடியஸூத்ர:—இப்படி ப்ரஹ்மம் மற்றை வஸதுகளும் ஆத்மாவாகவும் சரீரமாகவும் எனது நிறையிலும், மற்றை வஸதுகளின் லக்ஷணம் பரஹமத்திற்கு நேரவதில்லை என்பதே ப்ரஹமத்தின் பெருமை. அந்தப் பெருமையை விளக்குகின்றது இந்த ஸாமாநாதிகரணயம்.

ய-ஸூத்ரெஷெஷெவி—பரஹமத்திற்கும் மற்றை வஸதுகளுக்குமே வெவ்வேறு தாமங்கள் இருக்கையிலும், அவை இரண்டுமே அஸங்காணங்களாகவே நிற்கின்றன. 'லோகத்திலே வெவ்வேறு தாமங்கள் உடைய பொருள்களுக்கே பாஸபர ஸம்பநத்தால் ஸாங்காயம் உண்டாவதை நாம் பார்க்கிறோம் ஒரு உடையை உட்பளத்தில் ஸவலப காலம் ஸம்பநதப்படுமபடி வைத்தால், அந்தக் கட்டை உப்புப் பூத்து விடுகின்றது அது போல வெவ்வேறு தாமங்களையுடைய பரஹமத்திற்கும் மற்றை வஸதுகளுக்கும் பாஸபர ஸம்பாக்கத்தால் ஏன் லக்ஷண ஸாங்காயம் நேரவில்லை?' என்று கேட்டால், அப்படி தாம் பேதம் இருக்கையிலும் அது நேரவில்லை என்பதே பரஹமத்தின் பெருமை என்பது இதன் தாத்பாயம்.

கராசு ஸவடிஸரீரம் ஸ்ரஹெதி ஸ்ரஹெணா வெவஹவம் ப்ருதிவாடியஹி
ஸாராநாயிகரணஜிஹி உடிவடிவரெது: ஸவடிவெதநாவிதநபுகா
ரம் ஸ்ரஹெவாஹியீபதெ !

ஸாராநாயிகரணஜி ஹி அயொ: வடிபொ: ப்ருகாரஅயடிவெந
வனகாடி-நிஷ்ஷுடி ! தஹி வெவதஹிந வகெடி உடிவடிதா ! தயாஹி,
'தஹி' ஹி ஸாராநாயிகரணஜி, 'தஹி' ஹிதநெந ஜமதாரணம் ஸவடி
கஹிணம் மணாகரம் நிரவடிம் ஸ்ரஹெஅதிதெ; 'கஹி' ஹி அ தஹி
ஸாராநாயிகரணஜிவெதந வடிபொ ஜீவாநயா-பிர-அவி தஹி
தஹிதயா-வஹிதம் தஹி காரம் ஸ்ரஹெஅதிதெ ! உதரெஷ- வகெடிஷ-
ஸாராநாயிகரணஜிஹி ஸ்ரஹெணம் ஸகெடிஷதா அ ஸஜிஷ !

ஸௌலாம ஸமஸத சேதந சேதந வஸதுககையும பரகாரமாக உடைததா யிருக்கும்
பரஹமததையே சொல்லுகின்றன

இரண்டு பதங்கள் இரண்டு பரகாரங்களின் வழியாக ஒரே அர்த்தத்தைக் குறிப்பி
தனரே ஸாமாநாதிகரணம் மென்று சொல்லப்படுகின்றது? அப்படிப்பட்ட ஸாமா
நாதிகரணம் நமது விதநாநததில் மாதரம் முக்யமாக இருக்கும் இதை 'தஹி' (ஹி)
(ஹி அதுவாக இருக்கிறது) எனனும் வாகடமே விளக்கும், இந்த வாக்யத்தில் 'தஹி' (அது)
எனனும் பதம், ஜகததிரகௌலாம காரணமாகவும் ஸகல கலயாண குணங்களுக்கும்
இருப்பிடமாகவும் எவ்வித தோஷமும் மறந்தாகவும் இருக்கும் பரஹமததைக் குறிக்கின்
றது, அந்த 'தஹி' எனனும் சபதத்துடன் ஸாமாநாதிகரணமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ள
'கஹி' (ஹி) எனனும் பதம், ஜீவனுக்கு அந்தாயாமியாகவும் அந்த ஜீவன்சு
சரீரமாக உடையதாகவும் அந்த ஜீவனுக்கு சரீரத்திற்கு ஆதமாவாகவும் அந்தச் சரீ
ரத்தை பரகாரமாக உடையதாகவும் இருக்கும் பரஹமததைக் குறிக்கின்றது மற்றை
விதநாநத மொன்றிலும் இப்படிப்பட்ட ஸாமாநாதிகரணம் கிடைக்கமாட்டாது,
பரஹமத்திற்குத் தோஷத்துடன் கூடியிருக்கும் தன்மையும் பாஸங்குகும்

ஸாராநாயிகரணஜி ஹி—இப்படி ஸாமாநாதிகரணம் சொல்லக்கூடுமானா
லும், அதற்கு முக்ய வருத்தத்தவம் எப்படி ஸம்பலிக்கும் என்பதை விசாரிக்கிறார். இவ்வி
டத்தில், ஏற்கெனவே ஸாமாநாதிகரணத்திற்கு "ஹிஹவ்ருதி நிவிதநாநம் ஸஸா
நாநெகஹிஹெடி-வ்ருதிஸாராநாயிகரணஜிஹி ஹி தஹிடி:" [81-வது பக்கம்
பார்க்க] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும் லக்ஷணம் அதுஸந்தேயம்.

தயா ஹி—ஸாமாநாதிகரணத்தின் முக்ய வருத்தத்தவம் உபபாதிக்கப்படு
கின்றது இந்த உபபாதம் 88-வது பக்கத்தில் விஸ்தாரமாகச் செய்யப் பட்டிருக்க
றபடியால் இவ்விடத்தில் அதன் ஸங்கரஹமே செய்யப்படுகின்றது.

உதரெஷ- வகெடிஷ—மற்றை சாங்கர யாதவ பாஸகர பக்ஷங்களில்.
அததப் பக்ஷங்களில் எப்படி ஸாமாநாதிகரணம் லக்ஷண ஹாரியும் பரஹமத்திற்குத்

ஸாதஹுத்ஹம் ஹவதி ! 'ஸு ஹெஹ்.வெவஹ்ஹித்ஹ' உத்யுத் 'ஸாவஹ்' ஸாஸாஹ்.ஹுதி ப்ரகாரதயெவ விஜித்ஹ் அதநாஅதநாத்ஹ ப்ரவஹ்

ஸாதஹுத்ஹம் ஹவதி—ஸவஹ்ஹித்ஹி. இதன தாதபாயமாவது.—ச்ருதிக ளிலும் புராணங்களிலும் 'பரஹ்ம இவவிதமாக இருக்கின்றது' என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இதில் 'இவவிதம்' என்று எந்த பரகாரம் ரிததேசிக்கப் படுகின்றதோ அந்த பரகாரத்துடன் கூடியதாகவே ஸகல அவஸ்தைகளிலும் அந்த பரஹ்ம இருக்கிற படியால், அந்த அவஸ்தைக் கெல்லாவற்றிலும் சேதநாசேதநக் கெடக்கூடியன ப்ரபஞ் சம் ஸதூலமாகவும் ஸுக்ஷ்மமாகவும் இருக்கின்றது என்பது விததம் அப்படி இருந்

தோஷமும் ஏற்படுகின்றன என்பதை அந்தந்தப் பக்ஷத்தைக் கண்டிக்கும் ஆஸரத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள உபபாதத்தில் கண்டுகொள்ள

ஸாதஹுத்ஹம் ஹவதி—'இந்தச் சரீர சரீரி பாவமெல்லாம் ஸருஷ்டிக்குப் பிறகே உபபந்மமாகும் ஸருஷ்டிக்குமுன் பரஹ்ம மொன்றே இருந்தபடியால் அப்பொழுது எதற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் சரீர சரீரி பாவம் சொல்வது ஸாத்யம்?' என்று செய யக்கூடிய சங்கைக்கு ஸமாநாதம் சொல்லுகிறார். 'ஸருஷ்டிக்குப் பிறகு இந்தச் சேதநா சேதநாதம்கமான ப்ரபஞ்சம் ஸதூலாவஸ்தையில் இருக்கின்றது, ஸருஷ்டிக்கு முன் அது ஸுக்ஷ்மாவஸ்தையிலிருந்தது, இதுதான் விசேஷம். ஸருஷ்டிக்கு முன் சேதநா சேதந் வஸ்துக்களே இல்லை என்று சொல்வது பிசு' என்பது தான் ஸமாநாதம். ஆகையால் எப்பொழுதும் சரீர சரீரி பாவம் சொல்லக்கூடும் என்பது தாதபாயம்.

'ஸு ஹெஹ் வவஹ்ஹித்ஹ' [பரஹ்ம இவவிதம் இருக்கின்றது] என்று ச்ருதி ஸ்மருதிகள் சொல்லுகின்றன. 'ஸாவஹ் வயிஹ் ஸஹ்' 'ஜெஹ் திஷி விஷ்ணு.' இவை முதலிய வாக்யங்கள் விவக்ஷிதங்கள் இந்த வாக்யங்களில் ப்ரஹ்மம் எவவிதம் இருக்கின்றது என்று சொல்லப்படுகின்றதோ, அந்தந்த விதங்களைக் குறிக்கும் விசேஷணங்களை உடையதாகவே பரஹ்மம் எல்லா அவஸ்தைகளிலும் இருக்கின்றதென்று நாம் அறிக்கோம். ஆகையால் ஸருஷ்டிக்கு முன்னும் ஸருஷ்டிக்குப் பிறகும் இரண்டு அவஸ்தைகளிலும், பரஹ்மத்தின் விசேஷணமாக இருக்கும் இந்தச் சேதநாசேதநாதம்கமான ப்ரபஞ்சம் இருந்தல் வேண்டும். ஆகையால் ஸாவாவஸ்தை களிலும் சரீர சரீரிபாவம் சொல்வதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை.

[illegible]

காணப்பட்டவிலை மறறொரு தரவயத்துடன் சேர்ந்தே இருக்கவேண்டும் எனலும் நியமமின்றிகே தனித்து இருப்பதற்கு யோக்யமாயுள்ள தரவயத்திற்கு, அந்த மறறொரு தரவயத்துடன் ஸாமாநாதிகரணயம் சொல்லுப்படி பரகாரத்தன்மையை பரதிபாதிப்பது யுத்தமாகுமோ?" என்று ஒரு ப்ரச்ச்நம கேட்கலாம் 'யுத்தமாகும்' எனபதே நமமுடைய ப்ரதயுத்தரம். தண்டம் குண்டலம் முதலிய தரவயங்களுக்கு அரமாதிரியான ப்ரகாரத் தன்மையை நாம் காண்கிறோமல்லவா? ஆனால், 'தண்டம் முதலிய ஸ்வதந்தர தரவயங்கள் மறறொரு தரவயத்திற்கு பரகாரங்களாக இருக்கும் பொழுதெல்லாம், 'தண்டம் முதலிய வைகளுடன் கூடியிருக்கின்றது அந்த மறறொரு தரவயம்', என்று நாம் வயவஹரிக் கிறோமே தவிர, அந்த தரவயம் தண்டமே என்று ஸாமாநாதிகரணயம் நாம் சொல்ல வில்லை. ஆகையால், தரவயமாயிருக்கும் சேதநாசேதந உஸத்துளை, தரவய மின்நிக்கு ஜாதியாக இருக்கும் பசுத்தன்மைக்குத் துல்யமாக பாவித்து, அவைகளுக்கு ஈச்வரனுடன் ஸாமாநாதிகரணயம் சொல்லுமளவு பரகாரத் தன்மையை பரதிபாதிப்பது யுத்தமாக மாட்டாது' என்று ஒரு ஆசேபம் செய்யலாம் இதற்கு ஸமாதாநம் சொல்லு கிறோம். ஸமருதியிலும் வேதத்திலும் நாம் இம்மாதிரியான ஸாமாநாதிகரணய பரதிபாத நத்தைப் பார்க்கிறோம். 'தேவத்ததன் ஒரு புண்ய விசேஷத்தால் மதுஷ்யஞ்ஞன்' என்றும், 'யஜுசுத்ததன் ஒரு பாப விசேஷத்தால் மாடாஞ்ஞன்' என்றும், 'மறறொருவன்

சாணப்படுகின்றது. ஒரு தீர்வயத்திற்கும் மரநெரு தீர்வயத்திற்கும் அடம்படிப்பட்ட ஸ்திதி காணப்பட வில்லையே. இது இவ்விதத்தில செடயப்படும் ஆகேஷம்.

உணவியைப்பற்றித் தயவு செய்து சொல்லுங்கள். — ‘உணவு’ (தண்ணீரை உடையது) எனும் சபதத்தில் ‘தண்ணீர்’ என்பது பகுதி, அதற்கு மேல் இருக்கும் பரதயம் வீசுதி. இதை ‘உணவியைப்பற்றித் தயவு’ என்று சொல்வார்கள். அந்த வீசுதி ‘அதை உடையது’ என்பதைக் குறிக்கும். தண்ணீர் போன்ற ஒரு தரவயம் அதை உடைய பருவநீர்

உத-ஷ்ஜாதி ஸரீரானாம் அததவக்ராதயா ஹோகவெடியோ: ஸாஜா
நாயிகரணேத ப்ருதிவாடிதம் ஓரஷ்டி | சுயஉய-ஜாதிவ-முகொணா
வா ஓவ்யம் வா ந தக்ராதயா; க்ஷாந ஓவ்யவிஸெஷம் ப்ருதி விஸெஷண
தஸெயவ யஸ்ய ஸஹிவ; தஸ்ய த்ஷவ்யஸிதெ ஸத்காரதயா ததாஜா
நாயிகரணேத ப்ருதிவாடிதம் யுக்தி; யஸ்ய வா ந ஓவ்யவ்ய வ்யஸி
கி உஸெஷவ க்ஷாதிதஸி ஓவ்யாநாபகாரகவிஷ்ணுதே, தக்ராத
யேபயபுத்ய உதி விஸெஷ: | ஸாவஸெவ ஸ்வாவாஜம்மாத்மகஸ்ய
ஸவ-ஷ்ய வஸ்துந ஸம்ஸாரஸரீரகெந தத்காரதஸெவ ஸ்வரூப

ஒரு புணய ஆதிக்கத்தால் தேவனானை' என்றும் பரயோகங்கள் இல்லைமா? 'மதுஷ்யன்'
'மாடு' 'தேவன்' என்னும் பதங்கள் அசேதந தரவயங்களாக இருக்கும் அநதநதச சரீரங்
களைக் குறிக்கின்றன, 'தேவதத்தன்' 'யஜ்ஞதத்தன்' 'மற்றெருவன்' என்னும் பதங்கள்
சேதந தரவயங்களாக இருக்கும் ஜீவனங்களைக் குறிக்கின்றன. இப்படி, கேவலம் பஞ்ச
பூத ஸந்திப்தங்களாக இருக்கும் தரவயங்களுக்கு வேறு தரவயங்களாக இருக்கும் சேத
நன்களுடன் ஸாமாநாதிகரணயம் சொல்லுகிறே மன்றோ? உண்மை என்னவென்றால்,
ஸாமாநாதிகரணயம் பரதிபாதிக்கும் பொருட்டு ஒன்று தரவயமாகவும் மற்றொன்று
அதன் ஜாதி குணங்களுள் ஒன்றாகவும் இருக்கவேண்டு மென்னும் நிபமம் இல்லை, ஒரு
தரவயத்தைக் குறித்து, மற்றொன்று ஜாதி குண தரவயங்களுள் எதுவாக இருந்தபோதி
லும், அது தனித்து நிறக்க கூடாததாயிருக்கும்வடி விசேஷணமாக இருக்கும்
பக்ஷத்தில், அதற்கு, அப்படித் தனித்து நிறக்கக் கூடாமல் இருக்கும் தன்மையையே
ஆதாரமாகக் கொண்டு அநத தரவயத்துடன் ஸாமாநாதிகரணயத்தை நாம் சொல்லக்
கூடும் மற்றொன்றுக்கு விசேஷணமாக இல்லாமலே ஸவதநதரமாக நிற்கக் கூடிய

போன்ற மற்றொரு தரவயத்திற்கு விசேஷணமாக வந்தால், அப்பொழுது இம்மாதிரி பா
த்யம் வரவேண்டுமே தவிர, ஸாமாநாதிகரணயம் சொல்லக்கூடாது என்பது ஆகேப்பம்

ஹோகவெடியோ:—இவ்விடத்தில் 'ஹோக:' என்னும் பதத்திற்கு 'ஸம்
ருதி' என்று அர்த்தம் கொள்வது உசிதம் ஸாமாநாதிகரணயம் பரதிபாதந்திற்குப் ப்ர
மணம் சொல்லும் இடத்தில் லௌகிக வாக்யத்தை பரமாணமாகச் சொல்வதைக்காட்டி
லும் ஸமருதி வாக்யத்தை பரமாணமாகச் சொல்வது உபநிஷதமன்றோ? தவிரவும்
அது தேதத்துடன் கூடப்படிக்கப் படமுடிகின்றது

“சுதொஷ்ஜி ஹோகெ வெஷெ அ ப்ருதி: வா-ஷ்ஜாத்ம:”
என்னும் பகவத கீதா வாக்யத்தின் பாவ்யத்தில், 'வெஷாடியாவஹோகநா ஹோக
உதி ஸ்ரூகிரா-அதிதே' [வேதார்த்தத்தை விளக்குகிறபடியால் ஸ்ருதியை 'லோகம்'
என்று சொல்லக்கூடும்] என்னும் வாக்யத்தைக் காணலாம். 'ஹோக்யதே சுதெந
வெஷாடிய:' என்பது அதற்கு வ்யுத்பத்தி.

ஸஹாவ உதி தத்காரீ ஂரஂபுர னவ தது ஹிஸ்பைநாஹியீபத உதி தத்காரீ
 ஶாநாடிகாரணெஹிந ஸ்ரீதிவாடிநம் யுக்து ! தஜெததவஃ வஹிவஃஜெவ
 நாஶரஹிவவத்காரணஶுரூதிவிவரணெ ஸ்வஃவிதிதது !

சுத: ப்ருக்ரதிவ-ரூஷ்டஹபஹம்காரதநூஞ்ஞுதிதெய்ரிய ததா
ரஸுபதூஷ்டபஹ-வநாதக ஸ்ஹாணததனவதிஷ்டெவதீய-ஷ்டந-ஷ்ட
ஸாவராலிவவபுக்ராரவம்ஸாநவம்ஸீத கரய-ஷ்டவி வவ-ஷ்ட

ஒரு தீர்வயம், எப்பொழுதாவது எவ்விடத்திலாவது மறறொரு தரவயத்திற்குப் ப்ரகாரமாக இருக்குமபடி நோநதால், அப்பொழுது அதற்கு ஸாமாநாதீகரணயம் சொல்லக்கூடாது, அப்பொழுது தான் 'அந்த தரவயத்துடன் கூடிக்கொண்டிருக்கிறது அந்த மறறொரு தரவ்யம்' என்று நாம் வயவஹீகக் வேணமும். இது தான் உணமை. ப்ரகருத்ததில், ஸநீவரவசளாகவும் ஜவகமங்களாகவும் வஸதுக்களெல்லாம் எப்பொழுதும் ஈசவரனுக்குச் சரீரமாகவே இருக்கின்றன, அவை ஒரு பொழுதும் ஸவத்நதரங்களாக நிற்கக்கூடியவை யல்ல, அவைகளுக்கு ஸவரூபம் நிலைப்பது முழுவதும் ஈசவரனுக்கு அவை ப்ரகாரங்களாக இருப்பதனாலேயே. ஆகையால் அவைகளுக்கு அந்த ஈசவரனுடன் ஸாமாநாதீகரணயம் சொல்வது யுக்தமே அதாவது, அவைகளைச் சொல்லும் சப்தங்க ளெல்லாவற்றாலும் ஈசவரனே சொல்லப்படுகிறான் என்று சொன்னதாயிற்று. இந்த விஷயம் முழுவதும் முன்னமேயே நாம் ரூப வயாகரண ச்ருதி வாக்யங்களை விவரிக்கும் பரகரணத்தில் விஸதாரமாஈச சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

ஆகையால், சேதந் தத்வ மாகிற ஜீவன், அசேதநங்களாகிற பரக்ருதி மஹத் அஹுவ காரம, தநமாதரங்கள், பூதங்கள், இந்தரியங்கள், இவைகளுடைய பரஸுபர சோகக்கையால் உண்டாகும் பதினாறு லோகங்களடங்கிய பரஹ்மாண்டம், அநத் பரஹ்மாண்டத்தினுள் இருக்கும் (தனது) அப்ருத் த வியத் த விசேஷணமான ஸுர நர திராயக் ஸதூவராதமக்

நாஜி ரூபவதிகாரணமு கிவிவரணெ ஸத விதயா விவரணத்தை உப
ஸஹ்ரிகம இடததில இதைக் காணக.

புக்ஷி—ததவங்கள் இருபத்தைந்து அடிவரையின.— ஐவன் ஒன்று, பரகருதி மஹத் அஹங்காரம் இவை மூன்று, தம்மாதாரங்கள் ஐந்து, பூதங்கள் ஐந்து, இரதரியங்கள் பதினென்று, இந்த இருபத்தைந்து ததவங்களிலிருந்தே பரபஞ்சத்தின் உதபத்தி ஏற்படுகிறது என்பது நமது கொள்கை,

ஸுஹெஹவெதி காரணஹுத ஸுஹெஹநாஹெவ ஸவஹம் விஹுதம்
ஹவதீ தெஹி விஹுதஹெந ஸவஹம் விஹுதஹம் உவவஹதஹு ! தஹெவம்
காபஹுகாரண ஹாவாஹிஹெஹெந கஹுதஹி அஹிஅஹிஹுஹம் வரஹுஹ
ஹகாரதயா தஹாதஹகஹம் உஹு !

நஹம் அ வரஹி ஸுஹணஹம் ஹரஹிஹெஹ வரஹிஹாஹிஹம்

ப்ரபஞ்சம், இவை ஹெல்லாவஹுதஹம் விஹிஹுதஹாயிருகஹம் காரய வஹது முஹுதிலம்
ப்ரஹ்மஹே, ஆகையால் காரண பூதஹான பரஹ்மதஹை அஹிவஹல ஸகலஹ்ம அஹியப
பட்டதாஹிஹிஹெ, ஆகையால் 'ஹெஹை அஹிஹதால் எல்லாம் அஹியபபட்டதாஹிஹெ' என்
ஹம் பரஹிஹஹஹும் நஹருக உபநஹமாஹிஹதஹ இபபடி பரஹ்மஹே காரய வஹதுவாக
ஹம் காரண வஹதுவாகஹம் இருபபதஹை, பர ப்ரஹ்மதஹிஹு பரகாரமாயுள்ள ஸகல
சேதஹசேதஹ வஹதுக்கஹம் பகஹான ஆதஹாவாக உடைதஹாயிருகஹிஹநஹ வெஹ்ஹு
சொல்லப்படுகஹதஹ

நஹம் அ.....ஹதஹிஹம்ஹு ஹவஹ—'பர பரஹ்மஹம் விஹாரஹ்ஹதெஹ்
ஹம் தோஹ்மஹதஹ தெஹஹம் சருதிஹகஹ சொல்லுகஹிஹநஹ வெஹஹம் காரணதஹை
கொஹண்டு ஹிகஹ பர பரஹ்மதஹிஹு ஸ்ஹருப மாஹதஹ் இலஹெ யெஹ்ஹு சொல்லுகஹிஹ

காபஹுகாரண ஹாவாஹிஹெஹெந—'ப்ரபஞ்சம் ப்ரஹ்மஹே' எஹ்ஹு
நாம் சொல்லஹம் ஹொஹுதெல்லஹம் நாம் அவை இரணஹுகஹம் சரீர சரீரித் தஹ
ஹையால் ஏஹபஹெ ஹ்ஹுஹஹைஹ் சொல்லுகஹேஹே தஹிர், 'அவை இரணஹெ ஹ்ஹே' என்
ஹம் ஸவஹுஹைஹ்ஹதஹைஹ் சொல்லவிலஹெ. அஹத ஹ்ஹுஹையுஹம் இரணஹெ விதஹாக
ஏஹபடலஹம். ஹ்ஹுஹ கார்யஹம், ஹ்ஹ்ஹெஹ்ஹு சாரணஹம் எஹ்பதால் ஏஹபடுவஹு ஹ்ஹு விதஹம்;
ஹ்ஹு பரகாரஹம் ஹ்ஹ்ஹெஹ்ஹு பரகாரி [அதாவஹு விசேஹ்ஷணஹம் விசேஹ்ஷயஹம்] எஹ்பதால்
ஏஹபடுவஹு ஹ்ஹ்ஹெஹ்ஹு விதஹம். இவைகஹுள்ள காரய காரணதஹ தஹஹைஹைஹ் சொஹஹை,
'பரகார பரகாரித் தஹஹை வஹிதஹ்மாகி விடுகஹிஹதஹ ஆகையால் தான, இவ்விடத்தில
காபஹுகாரண ஹாவாஹிஹெஹெந அஹிஅஹிஹுஹம் வரஹுஹ ஹகாரதயா
தஹாதஹகஹம் உஹு' எஹ்ஹு சொல்லப்பட்டுகஹிஹதஹ.

நஹம் அ—ஹிஹில் பரஹிபாதிக்கப்பட்ட ஸாமாநாதிஹகரணயஹம், பரஹ்மஹம் ஹகத்
திஹு உபாதஹ காரணமாகஹம் இருகஹிஹதஹ எஹபதைஹ் சாரஹது ஹிஹகஹிஹ, அப்
படி அது உபாதஹ காரணமாக இருகஹிஹதஹ எஹபதை ஹ்ஹதுக்கொண்டால்,
அது 'ப்ரஹ்மஹம் எவ்வித விஹாரஹ்ஹ்ஹு' எஹ்ஹு சொல்லஹம் சருதி வாக்யத்திஹு
விரோதிஹு மாஹகயால் பரஹ்மத்திஹு உபாதஹ காரணதஹம் எஹ்பபடி சொல்லக்கூடஹம்?

நிவி-காரண நிரவதிக்ஷு ஸ்ருதிவதிகொவ ஸ்ருஷம்மெந நிவாரிதடி !

“ப்ரக்ஷுதிஸ்ரு ப்ரதிஜ்ஞாடிஷாநாநுவரொயாஸி” [ஸ்ரு ஸூ. I-4-23]
உதெதிகவிஜ்ஞாமெந ஸவ-விஜ்ஞாமப்ரதிஜ்ஞாடிதூய-டிஷாநாஹி-
வாஸிவ-ஸ்ருஷ-ஷி ஜமடி-வாடிந காரணகூம் அ ப்ரதிவாடிதடி ! உவா
டிநகாரணகூம் அ வரிணாடி ஸ்ருஷகவெவ ! கமடி-டிஷ-வவடிதெ ?

கள. ‘ப்ரக்ஷுதிஸ்ரு’ என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்தை வடக்கியாநம் செய்யுமிடத்தில்
அந்த ஸூத்ரம், ஒன்றை அறிந்த மாதாததால் எல்லாம் அறியப்பட்டதாகி விடுமென்
னும் ப்ரதிஜ்ஞா பலத்தாலும் மண் அதன் காரியமாகிற குடம் இவை முதலியவைகளின்
தருஷ்டாந்த பலத்தாலும் பர பரஹமம் ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணமென்பதை ப்ரதி
பாதிக்கின்றதென்றும் சொல்லுகிறீர்கள் எது எது உபாதாந காரணமோ அததெல்லாம்
மாறுதலுக்குப் பாதாநக வேண்டிமே ஆகையால் நீங்கள் சொல்வது எவ்வீதம் உபப”நமா
கும்” எனினில், அதற்கு ஸமாநாநம் சொல்லுகிறோம் ஜீவனுடன்கூடிய ப்ரபஞ்சம முழு

என்பதுதான் இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம். [உபாதாந காரணம் என்பதன்
பொருளை 43-ம் பக்கத்தில் காண்க]

“ப்ரக்ஷுதிஸ்ரு ப்ரதிஜ்ஞா டிஷாநாநுவரொயாஸி” —இது பற்றும்
ஸூத்ரம் இதன் பொருளாவது:—ப்ரக்ஷுதிஸ்ரு—ஜகத்திற்கு உபாதாந காரணமும்
பரஹமமே. [‘ப்ரக்ஷுதி’ என்னும் சபதத்திற்கு இவ்விடத்தில் ‘உபாதாந காரணம்’
என்பது பொருள்] ப்ரதிஜ்ஞாடிஷாநாநுவரொயாஸி—அப்படி ஒத்துக்
கொண்டால் மாதரம் ப்ரதிஜ்ஞையும தருஷ்டாந்தமும் உபரோதிக்கப்பட மாட்டா
சாநதோக்யத்தில் ஸத விதடையி, முதலில் ‘எதை அறிந்தால் எல்லாம் அறியப்பட்ட
தாகிவிடுமோ’ என்று ப்ரதிஜ்ஞை செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. நடுவில், ‘எப்படி மண்
பிண்டத்தை அறிந்த மாதாததால் அந்த மண்ணால் செய்யப்பட்டுள்ள ஸகல பதார்த்தங்
களும் அறியப்பட்டனவாகி விடுமோ’ என்று தருஷ்டாந்தம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.
பரஹமத்திற்கு உபாதாந காரணமாவது ஒத்தக்கொண்டால் மாதரம் இவை இரண்டுமே
உபந்ரநங்களாகும். [கீழில் ஸத விதயா ப்ரகாரணத்தைப் பாரக]

ஸவ-விஜ்ஞாமப்ரதிஜ்ஞாடிதூய-டிஷாநாஹி-
ப்ரதிஜ்ஞையாலும், மண் அதன் காரியமாகிற குடம் முதலானவை இவைகளின்
தருஷ்டாந்தத்தாலும் ப்ரதிஜ்ஞா அ டிஷாநாஸ்ரு ப்ரதிஜ்ஞாடிஷாநா, தா
ஹி-ஷி என்று பிரித்துக்கொள்ளவேண்டும்.

சுஞ்ஞாஸ்திதே! ஸஜீவஸ்ய ப்ரவாஸஸ்தாவிஸெஷெண காரணஸு
உதூ | தஞ்ஞாஸ்யஸ்தி ஜீவரூபவபரிணாஜாஸ்திவமஸெ

‘நாதா ஸுதே நிதூதூஸ்தி தாஸ்தி’ [ஸ்ர. ஸூ. II-3-18]

உதி ஸிர்ஸ்யுதே! வெவஷஜெநெவ்யுணேவரிஹாஸ்ய

“ வெவஷஜெநெவ்யுணே ந ஸாவெக்ஷஸாஸு ” [ஸ்ர. ஸூ. II-1-34.]

வதற்கும் பர பரஹம் காரண மென நன்றே சருதி சொல்லுகின்றது? அதில் ஜீவனு
க்கு அது எப்படி காரணமாகின்றது என்பதை உபபாதிக்கு மிடத்தில், நீங்கள், ‘பர பரஹ
மமே ஜீவனாகப் பரிணமிகின்றது; ஆகையால் அது அதற்குக் காரணமாகின்றது’ என்று
சொல்லுகிறீர்கள். அப்படிச் சொல்வது ‘நாதா’ என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்திற்கு
விருத்த மன்றோ? ‘வெவஷஜெ நெவ்யுணே’ என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்

சுஞ்ஞாஸ்திதே—உபாதாந காரணதவமானது சேதநாசேதநங்களை விசேஷண
மாகக் கொண்டிருக்கும் ஈச்வரணைப்பற்றிய தெனறும், வீகாரமற்றிருப்பதானது விசேஷ
யாமசமான பரமாத்மாவை மாத்ரம் பற்றிய தெனறும், ஆகையால் சங்கிக்கப்படும் விரோ
தம் இல்லையென்றும் ஸமாநூநம் சொல்லப்படுகின்றது. இந்த ஸமாநூநத்தைப் பிரதிச
சொல்லப்போகிறவராய், முதலில், ‘ஈச்வரஸ்ய ஜீவரூபம்.....உதூஜிகா’
என்னும் க்ரந்தத்தால் ‘ஈச்வரனே ஜீவரூபமாகவும் அசேதந ரூபமாகவும் பரிணமிக்கி
ருன்; ஆகையால் அவன் உபாதாந காரணமாகிருன்’ என்று சொல்வதில் ஸம்பவிக்கும்
தூஷணங்களைச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு ‘வனவம்... ..ஸதீ வஸ்க்யு வனவ’
என்பதால் தமது ஸமாநூநத்தைச் சொல்லுகிறார்.

‘நாதா ஸுதே நிதூதூஸ்தி தாஸ்தி’—இதவும் ப்ரஹம் ஸூத்ரம்.
இதன் பொருள்—சூத்ர ந—ஆதமாவானது உத்பத்தி செய்யப் படுகிறதில்லை;
ஸுதே—ச்ருதியில் அதன் உத்பத்தி நிஷேதீகஸப்பப் பிருக்கற்படியால், தாஸ்தி
நிதூதூஸ்தி—அந்த ச்ருதிகளிலிருந்தே அதன் நிதயதவம் அறியப்படுகற்படியாலும்.

வெவஷஜெநெவ்யுணே வரிஹாஸு—ஒருவன் ஸுகியாகவும் மற்றொரு
வன் துக்கியாகவும் வருஷ்டிக்கப்பட்டிருப்பதைப் பாதது, இப்படி வருஷ்டிக்கும் ஈச்வ
ரன் பக்ஷத்த முன்னவனாகவும் தயையற்றவனாகவும் இருக்கவேண்டும் என்று சங்கிப்பவர்
களுக்கு ஸமாநூநம் சொல்லுமிடத்தில், ‘ஜீவன்கள் அநாதி, அவைகளுக்குத் தேஹம்
முதலியவற்றைக் கொடுத்து அவைகளை வருஷ்டிக்கும்பொழுது, ஈச்வரன் அவ்வவை
களின் பூர்வ காமங்களுக்குத் தகுந்தபடியே வருஷ்டிக்கிருன்’ என்று ஜீவனை அநாதி

உதி ஜீவாநாடிநாடிசுவாஸ்யுவமநெத தததததத நிதிததயா வுதிவாடித: ।

“ந கஜாவிவாநாடி, உதி நெஹ, சுநாடிசுவாடி, உவவடிதெ அ வஜுவஹுதெ அ” [ஸ். ஸூ II-1-35]

உதி சுகுதாஹ்யாமக்யதவிபுணாஸபுஸம்மஸு சுநிதீசெவஹிஹித: ।

திலும், ஜீவன அநாதி எனபதை ஒத்துக்கொண்டே, பூவ காமத்திறகுத தக்கபடி ஈச்வரன் ஸருஷ்டி செய்கிறபடியால் உவனிடம் பக்ஷபாதத்தையாவது தயவற்ற தன்மையை ரவது சொல்வது உபநநமாக மாட்டாது என்று நிதந்திரணம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. “ந கஜ” என்று ஆரம்பிக்கும் ஸூத்ரத்திலும், ஜீவன நிதயனன்று என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், அவன், தான் செய்யும் கராயங்களின் பலத்தை அநுபவிக்காமல் போகுப்டிக்கும் தன்னை செய்யப்

யென்று ஒத்துக்கொண்டே ஸமாந்நம் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது என்பது இவ்விடத்தில் விஷயம். “வெவடிதெநெய்யாடிநெய் ந, ஸாவெக்ஷிசுவாடி” என்பதும் பரஹ்ம ஸூத்ரம். இதன் பொருள்—வெவடிதெநெய்யாடிநெய் ந—பக்ஷபாதமும் உமையற்ற தன்மையும் பரஸங்கீகமாட்டா, ஸாவெக்ஷிசுவாடி—பலந்நமாக இருக்கும் இந்த ஸருஷ்டியானது அநதந ஜீனகளுடைய காமத்தைப் பொருத்திருக்கிறபடியால்.

“ந கஜாவிவாநாடி உதி நெஹ, சுநாடிசுவாடி உவவடிதெ அ வஜுவஹுதெ அ”—இதுவும் ப்ரஹ்ம ஸூத்ரம் ‘ஸருஷ்டிக்கு முன் ஜீவன்கள் இருந்தாலன்றோ, அவைகளுக்குப் பூவ காமம் ஏற்படும?’ என்னும் சங்கையைச் செய்துகொண்டு அதற்கு ஸமாந்நம் சொல்லுமிடத்தில், ‘ஜீவன்கள் அநாதி, அவைகளின் காம ப்ரவாஹமும் அநாதி’ எனபதை ஒத்துக்கொண்டே ஸமாந்நம் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஸூத்ரத்தின் பொருள்.—சுவிவாநாடி—(‘முதலில் ஈச்வரன் ஒருவனே இருந்தான்’ என்று சருதி வாக்யங்கள் ஒருமையையே வற்புறுத்துவதால் தெரிய வரும்) அவ்நாகத்திலிருந்து (விபாகத்தின் இன்மையிலிருந்து), கஜ—ந—பூவ காமம் எனபதே இல்லை என்று ஏற்படுகிறது; உதி நெஹ—என்று ஆக்ஷேபிக்கும் பக்ஷத்தில், ந—(அந ஆக்ஷேபம்) நிறமாட்டாது, சுநாடிசுவாடி—(ஜீனகளும் அவைகளின் காம ப்ரவாஹமும்) அநாதிய—னவை யாதலால், உவவடிதெ அ—(அப்படி அவை அநாதியாக இருக்கையிலும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள ஒருமை) உபநநமாகும், உவஹுதெ அ—(அவைகளின் அநாதிதவமும் சருதிகளில்) சொல்லப்பட்டு இருக்கின்றது.

சுகுதாஹ்யாமக்யதவிபுணாஸபுஸம்மஸு—சுகுதா ஹ்யாமக்ய என்பதற்கு, ‘செய்யப்படாததன் வரவு’ என்பது பொருள். அதாவது ‘ஹேதுவில்லா

தயா ப்ரக்யுதொவி சுநாதிதா ஸ்ருதிவி: ப்ரகிவாதிதா ।

‘சுஜாநெகா’ ஹோஹிதஸூக க்ருஷா
ஸஹீ: ப்ரஜா: ஸ்ருஜோநா ஸ்ரூவா: ।

படாத காயங்களை பலத்தை அதுபவிக்கும்படிக்கும் பரஸங்கிசு மாகையால், அவனை நித்யனென்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று பரிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இவை யெல்லாம், ப்ரஹ்மமே ஜீவனாகப் பரிணமிக்கின்றது என்று நீங்கள் சொல்வதற்கு எவ்விதம் ஒத்து வருவது? தவிரவும், நீங்கள், பர ப்ரஹ்மமே பரசுருதியாகப் பரிணமிக்கின்றது என்றும், ஆகையால் அது அதற்குக் காரணமாகின்றது என்றும் சொல்லுகிறீர்கள் அதுவும் சருதி ஸ்ருதிகளுக்கு விருத்தமே சருதி ஸ்ருதி ஸ்ருதி ஸ்ருதி ஸ்ருதி, பரசுருதி அநாதி என்று சொல்லுகின்றன. ‘சுஜா நெகா’ இதயாதிமான ச்ருதி,

மலே பலத்தின் பராபதி’ என்று சொன்னதாயிற்று ‘கூதவிபுணாய’ என்பதற்கு, ‘செய்யப்பட்டதன் நாமம்’ என்பது பொருள் அதாவது ‘செய்யப்பட்ட காமங்கள் பல மற்றுப் போவது’ என்று சொன்ன தாயிற்று. ஜநமாநதர காமத்தை ஒத்துக் கொள்ளாமற் போனால், இந்த இரண்டு தோஷங்களும் பரஸங்கிக்கும் என்பது ஸபஷ்டம்.

ஈசுவரனிடத்தில் வைஷ்ணவ ரைக்ருணயங்களை ‘இலலை யென்றும், ‘நமக்குக் கிடைக்கும் பலங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் ஹேதுக்கள் உண்டு, நமமால் செய்யப்படும் காமமொன்றும் நிஷ்பலமாக மாட்டாது’ என்றும் சொல்வதற்கு, ‘ஜீவனங்கள் அநாதி, அவைகளின் காம ப்ரவாஹமும் அநாதியே’ என்று ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியது அவச்யம் அப்படி ஜீவனகளை அநாதி யென்று ஒத்துக் கொண்டால், ஈசுவரனே ஜீவனாகப் பரிணமிக்கிறான் என்று சொல்வது ஸாந்ய மிலலை. இது தான் விஷயம்

தயா ப்ரக்யுதொவி — ஈசுவரன் அசேதநமாகப் பரிணமிக்கிறான் என்று சொல்வதில் ஸம்பவிற்கும் தோஷத்தைச் சொல்லுகிறார்

‘சுஜாநெகா.....இத சருதி வாக்யமானது சித்தித் தீவ்வேகத்தைச் சொல்லுகின்றது அசேதந வஸதுவும், சேதந வஸது போல, அநாதியே என்பது ப்ரகருத விஷயம். வாஸ்தவதின் பொருள்:—ஹோஹித ஸூக க்ருஷா—சிவப்பாயும் வெள்ளப்பாயும் கூறுபாயும் மிருக்கும் [தேஜஸ ஜலம் ப்ருதிவீ இவ்வுகளின் ரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கும்,] ஸ்ரூவா ஸஹீ: ப்ரஜா: ஸ்ருஜோநா—தனக்கு ஸமாநமான ரூபத்தை உடைய அநேக வித பௌதிக வஸ்துக்களை உண்டுபண்ணிக் கொண்டு மிருக்கும், சுஜாநெகா—உற்பத்தியற்ற ஒன்றை, வரக: சுஜ:—உற்பத்தியற்ற

சுஜொ ஹெதிகொ ஜுஷஜானொ2நு செதெ

ஜஹாதெநாந் ஹுதுஹொமாஜெஜொ2நதீ: || ” [ஸ்ரீ]

உதி ப்ரகூதிவாந—ஷயொரஜக்வம் டுபரி-ஹதீ |

“ சுஷாநாநாயீ ஸுஜதெ விஸ்வதேசீ

தவ்ஸிஸுநாநாநா ராயயா ஸஹிரா-ஹதீ: |

ராயாந் து ப்ரகூதிந் விஷ்நாநாயிந் து ஜஹெஸ்வரஹதீ: ” [ஸ்ரீ]

உதி ப்ரகூதிரொவ ஸுராவெண விகாராஸுஷிதி ஹ டுபரி-ஹதீ |

“ மளநாநாஷிணவதீ ஸா ஜநிசுரீ ஹுதஹாவிநீ ” [உக்ரி.க.]

உதி ஹ ஸுஜதிஸ்ரீ ஹவதி;

ப்ரக்ருதி ஜீவன் இவை இரண்டும் உத்பத்தியற்றவை எனபதைச் சொல்லுகின்றது. ‘சுஷாநா’ இதயாதியான ச்ருதியும் ‘ராயா’ இதயாதியான ச்ருதியும் ப்ரகருதி மாத்ரமே ஸ்வரூப மாற்றம் அடையக்கூடியது எனபதை விளக்குகின்றது ‘மள’ இதயாதி

நிருகும் ஒரு அறியாதவன், ஜுஷஜாண:—அதுவே நான் எனனுட் புத்தியுடன் அது பவித்துக்கொண்டு, சுநாபெதெ—அதை அதுஸரித்து நிற்குறன். சுநதீ: சுஜ:—உற்பத்தியற்றிருக்கும் மற்றொரு அறிந்தவன், ஹுதுஹொமா ஜெநாந் ஜஹாதி—ஸவஸ காலம் அதுபவித்து விட்டு, பிறகு வைராக்யம் கொண்டவனாய் அதை தயஜிக் கிறான்.

‘சுஷாநாநாயீ’—ப்ரகருதிதான் மாறுதலுக்கு உட்பட்டது எனபதைக் காண்பிக்கின்றது இந்த வாக்யம். ராயீ—ப்ரகருதியை பரேரிப்பிகும் பரமாத்மா, சுஷாநா வநதீ விஸ்வ ஸுஜதெ—அந்த ப்ரகருதியை ஸாத்நமாகக் கொண்டு ப்ரபஞ்சத்தை ஸருஷ்டிக்கிறான். சுநதீ:—அந்த ஈச்வரனைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவன், தவ்ஸிஸு ராயயா ஸஹிரா-ஹதீ:—அந்த ப்ரக்ருதியினாலேயே சட்டப்பட்டு நிற்கிறான் [அதனால் மோஹமடைந்தவனாய் இருக்கிறான்]

“ ராயா..... ”—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள வாக்யத்தில் இருக்கும் ‘ராயா’ என்னும் சபதத்தால் எது சொல்லப்படுகிறது? அதை ப்ரேரிப்பவன் யாவன்? எனபதை விளக்குகிறது இந்த வாக்யம் ப்ரகூதி—ஸதவ ரஜஸ தமோ குணங்களை உடைய ப்ரகருதி தத்வத்தை, ராயா விஷ்நாநா—விசிதரமான ஸருஷ்டிக்கு ஹேதுவாக நிற்படியால் ‘மாயை’ என்று அறி; ராயிநிஷி—அந்த ப்ரகருதியை பரேரிக்கும்வனை, ஜஹெஸ்வரம் விஷ்நாநா—பரமாத்மா என்று அறி.

‘மள:.....’—சுநாஷிணவதீ—ஆதியும் அந்தமு மற்றிருக்கும் (நிதயமாக இருக்கும்), மள:—ப்ரகருதியானது, ஜநிசுரீ—முதலில் தேஜஸ ஜலம் ப்ரு

“வ்ருகூதிம் வுரூஷம் நெவ விஹ்நாஜீ உஹாவவி !
 விகாராஹு முணாஹெஸுவ விஹ் வ்ருகூதிஸஹவாநா” [ஹ மீ. 13-19]
 “ஹுதிராவொதநொ வாயுஃ வஃ நொ வஹ்ரெவ அ !
 ஸஹங்கார உதீயம் நெ விஹா வ்ருகூதிரஷ்யா ||
 ஸவரெயயிதஹ்நாஹ வ்ருகூதிம் விஹ் நெ வராஹ !
 ஜீவஹுதாஹ ஹாஸாவொ யபெஹ யாயஹெ ஜமகா” [ஹ மீ. 7-4-5]

யான ச்ருதியும் அட்டியே, ‘வ்ருகூதிம் வுரூஷம்’ என்றும், ‘ஹுதி’ என்றும்
 ‘வ்ருகூதிம் ஹ்நா’ என்றும், ‘யா’ என்றும் ஆரம்பிக்கும் பகவத கீதா வாக்யங்க

திலீ ரூபமான ஸமஷ்டி எருஷ்டியைச் செய்து, ஹுதஹாவிதீ—ப்ரபஞ்ச ரூப
 மான வயஷ்டி. ஸருஷ்டிக்கும் ஹேதவாகின்றது. இந்த வாக்யத்திலும் பரச்ருதியே
 பரிணமிகின்றது என்பது சொல்லப்படுகிறது.

‘வ்ருகூதிம் வுரூஷம்.....’—‘ப்ரகருதியும் ஆதமாவும் அநாதிகாலமா
 ஃவே சேந்நதிருக்கின்றன’ என்பதைச் சொல்லுகிறது இந்த வாக்யம். வ்ருகூதிம்
 வுரூஷம் உஹாவவி—ஒன்றோடொன்று சேந்நதிருக்கும் ப்ரகருதி புருஷாக
 ளிருவரையும், ஸநாஜீ விஹ்—அநாதியென்று அறி. விகாராஹு—ஸமஸார பநத்
 திற்குக் காரணமாகும் இசைத் தவேஷம் முதலிய வி கார ன க ள் றும்,
 முணாஹு—மோக்ஷத்திற்குக் காரணமாகும் அமாரிதவம் முதலிய குணங்களும்,
 வ்ருகூதி ஸஹவாநா விஹ்—ப்ரகருதியிலிருந்து உண்டாகுமவை யென்று அறி.

“ஹுதிஃ.....பூமி ஜலம் அகரி வாயு ஆகாசம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களாகவும்
 பநஸ் முதலான இந்தரியமாகவும் மஹத்தாகவும் அஹங்காரமாகவும் ஆக எட்டு விதமாகப்
 பிரிந்திருக்கும் பரச்ருதியானது என்னைச் சேந்நது என்று அறி. இதனால் ‘அசேதந
 வஸ்துவாகி ப்ரகருதிபைக் காட்டிலும் விலக்ஷணன் பரமாத்மா’ என்று சொல்லப்
 படுகிறது.

“ஸவரெய்யஃ.....”—உயம் உஹாவரா வ்ருகூதிஃ—கீழ்ச் சொல்
 லப்பட்ட பரச்ருதியானது என்னுடைய அபரந்தமான அரஃப; உதஹ்நாஜீ—
 இஃககாட்டிலும் விலக்ஷணமாகும், ஜீவஹுதாஹ—ஜீவரூபமாகும், வராஹு—ப்ரதீந
 மாயுமிருக்கும், வ்ருகூதிஃ—ப்ரகருதியையும், நெ விஹ்—என்னுடையதென்றே அறி
 யயா—இந்த ஜீவனாதான, உஹ ஜமகா—இந்த அசேதந ! பரச்ருதி முழுவதும்,
 யாயஹெ—நிரிக்கப்படுகிறது.

[‘ஜீவஹுதாஹ வ்ருகூதிஃ’ என்று ஜீவனையும் ‘ப்ரகருதி’ என்று வ்யவ
 ஹரிப்பது உசிதமாகுமோ ? என்று சங்கிக்கலாம். இவ்விடத்தில் ‘ப்ரகருதி’ என்பதற்கு

“புக்ருதிம் ஸ்ராவஷஹு விஸுஜாதி வாந: வாந:” [ஹ. மீ. 9-8]

“உயாயுக்ஷண புக்ருதி: ஸூயதெ ஸுஅராஅர்டு” [ஹ. மீ. 9-10]

உத்யாஜிகா! னவம் அ புக்ருதெரவி ஸம்பூரஸரீரகவாக் புக்ருதி
ஸஷ ஸூஅதஹுதவெஸ்பூரஸுத் தத்காரஸம்ஸீதஸுத் வாஅக: வா
ஸஷஸஸ்போஅவி ததாத ஹுதவெஸ்பூரஸுத் தத்காரஸம்ஸீதஸுத்
வாஅக:! சதஸூஅகாராணாஅவி தவெஸ்பூர சுதா: ததாஹ

ளும் அதையே உறுபுறுத்துகின்றன. [நாங்கள் சொல்வதில் இம்மாதிரியான அதுப
பத்தி ஒன்றுமில்லை] ஏனென்றால், பசுவானுக்கு ப்ரகருதியும் சரீரம், ஜீவனும்
சரீரமாகையால் ப்ரகருதி சப்தம் ஜீவசப்தம் இவை இரண்டும், அந்த ப்ரகருதி
ஜீவன் இவை யிரண்டையும் ப்ரகாரமாக உடைத்தாயும் அவ்வவற்றிற்கு ஆதபாவகவு
மிருக்கும் பசுவானையே சொல்லும். ஆகையால் ‘வ்யூக்ரு’ இதயாதியான புரண

‘வ்யூதி’ என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும். ப்ரகருதி புருஷன் இவர்களின் சோகை
யால் ஏற்படும் ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரகவானுடைய வ்யூதிகளே.]

“புக்ருதிம் ஸ்ராவஹு.....” — ஸ்ராவஹு — எனனுடையதான், புக்ருதிஷு —
வ்சிதரமான மாறுதல் அடையக்கூடிய ப்ரகருதியை, ஸவஷஹு — எட்டுவிதமாகப் பரி
ணமிப்பித்து, வாந:வாந: விஸுஜாதி — அந்தந்தக் காலங்களில் ஸருஷ்டிக்கிறேன்¹

“உயா.....” — சுயுக்ஷண — ஸதய ஸங்கலபகை இருக்கும் என்னால்
ஸங்கலபிக்கப்பட்டதாய்க் கொண்டு, புக்ருதி: — இந்த ப்ரகருதியானது, ஸுஅரா
அரம் ஸூயதெ — சராசரம் நிகழுகின்ற இந்த ஜகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது.

இந்த ச்லோகங்களுள் முதல் ச்லோகமானது ப்ரகருதி புருஷர்களின் அநாதித
தன்மைமையும், மற்றை ச்லோகங்கள் ப்ரகருதியின் பரிணமிக்கும் தன்மைமையும் குறிக்க
கின்றனவென்று அறியவேண்டும்.

னவம் அ — இவ்வாறு ப்ரஹ்மே ஜீவனாகவும் ப்ரகருதியாகவும் பரிணமிக்கின்றது² எனனும் கஷியின் மீது தூஷணங்களைச் சொல்லிவிட்டு, இனி தனது ஸமாதாந்
நத்தைச் சொல்லுகிறார். ‘ப்ரகருதி’ ‘ஜீவன்’ இந்தச் சப்தங்களால் அவைகளுக்கு ஆத
மாவாக இருக்கும் ப்ரமாதமாவே சொல்லப்படுகிறபடியால், ப்ரகருதி புருஷர்கள் ஜகத்
தாக்க ஆகிறார்கள் என்று சொல்லும்கையால் ப்ரவானுக்கே உபாதாந் காரணதவம் சொல்லப்
பட்டதாகின்றது என்பது தாத்பாயம்.

“வஜ்ரத் விஷ்ணு வஜ்ராத்வஜ்ரத் வர்ணவஜ்ரக் காருணவ வ !

ஸ வனவக்ஷோஹகொ ஸ்ரஹ்நுக்ஷோஹஸ்ய வரஜேஸ்வரஃ” [வி வு]

உதி ! சுத: ப்ரகருதிப்ரகாரஸம்ஸீதெ வரஜாத்நி ப்ரகாரஹுதி
ப்ரகருத்யம்ஸெ விகார: , ப்ரகாரத்யம்ஸெ அரவிகார: ! வனவஜேவ ஜீவ
ப்ரகாரஸம்ஸீதெ வரஜாத்நி ப்ரகாரஹுதிஜீவாம்ஸெ ஸவெ: அ
வர்ணவஜ்ர: , ப்ரகாரத்யம்ஸெ நியந்தா நிரவத்ய: ஸகருகருண
முணாகார: ஸத்யம்ஸெ வனவ !

தயா அ ஸதி, காரணாவஸ்து ராஸ்யுர வனவ, ததுவாஜ்நகஜம்

வாக்யங்கள் சொலவது போல, அந்த ப்ரகருதியும் ஜீவனும் சேர்ந்து ஏற்படும் ப்ரபஞ்சத்
திறகும் அந்த ஈசுவரனே ஆதமா. ஆகையால், ப்ரகருதியை ப்ரகாரமாக உடைத்தா
யிருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில் ப்ரகாரமாய் நிரகும் ப்ரகருதி மாத்ரம் மாறுதல்
அடைகின்றது, ப்ரகாரியாய் நிரகும் பரமாத்மா எவ்வித மாறுதலையும் அடைவ
தில்லை. அம்மாதிரியே ஜீவனை ப்ரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில்
ப்ரகாரமாய் நிரகும் ஜீவனுக்கு மாத்ரம் அபுருஷாதத் ஸம்பந்தம் ஏற்படுகின்றது,
ப்ரகாரியாய் நிரகும் பரமாத்மா ஸகல் வஸ்துக்களையும் நியமம் செய்துகொண்டு ஸ்வயம்
எவ்வித தோஷமும்ற்றதாய் ஸகல் கலயாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாய் ஸதய
ஸங்கல்பமாகவே இருக்கின்றது.

தயா அ ஸதி.....உத்யுக்ஷம் ஹவதி—இப்படி, ப்ரக்ருதியையும் ஜீவ
னையும் ப்ரகாரமாக உடைய ஈசுவரன் ஜகத்குக்கு காரணமாயும், அந்த ஈசுவரனே அவை

ததிகாரணாவஸ்தி—‘ப்ரக்ருதி புருஷன் இந்த இருவர்களுக்கு மாத்ரம் ஈச
வரன் ஆதமா வென்பது இல்லை, இவர்களின் விகாரமாகிய ஜகத் முழுவதற்குமே அவன்
ஆதமா, ஆகையால் காரணமாகிற ஜகத் அவனே எனப்பது குறிக்கப்படுகின்றது.

‘வஜ்ரத்.....’—காரண தத்வமும் பரமாத்மா, காரண முழுவதும் பர
மாத்மாதான் எனப்பதை இந்த வாக்யம் விளக்குகின்றது.

சுத:—இப்படிச் சொல்லும் டக்ஷத்தில் ஒருவீத விரோதமும்லை என்டதைச்
சொல்லுகிறார். ‘ப்ரஹ்மம் தோஷமற்றது, அது விகாரமற்றது, அதுவே ஜகத்திறகு
உபாதாக காரணம்’ என்று சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்களெல்லாம் ஒன்றோடொன்று
விரோதியாமல் ஸமவதிதங்க ளாகின்றன என்பது குறிப்பு.

காரணாவஸ்து ராஸ்யுர: , காரணாவஸ்தாவஸ்தி ஸ வனவ—‘சித்தி
விசிஷ்டாநுர ஈசுவரன் காரணம், அப்படி விசிஷ்டாநுர இருக்கும் ஈசுவரனே காரணம்’
என்றால், காரணம் காரணம் இரண்டும் வெவ்வேறல்ல என்று சொன்னதாகுமன்றோ?
அதான இவகு விவக்ஷிதம்.

தாய-ஆவஸ்தாவி ஸ வனவ உதி காய-காரணயொந நநதூஷ்ட, ஸவ-ஆ
 ஸு-ததீவிர்ரொயஸு ஹவதி | ததேவம் நாரை-உவவிஹாமாநஹ-ஆஸு-ஆ
 டிஸாவஹபு-கரதிவ-ர-ஆஸு-ர-ஸு-ஹ காரணாவஸு, ஜமதஸு-ஆ
 வதிர்ரெவ உ ப்ருய: ; நாரை-உவவிஹாமவிஹதூஷ்ட ம்ருசி-திவிஸு-
 ஸு-ததீவிர்ரொயஸு

களை பரகாரமாகக்கொண்டு ஜகத்தாயிருக்கும் காயமாயுமிருக்கிறான் என்று ஒத்துக்கொண்
 டால் மாத்ரம் காரணமும் காயமும் ஒன்றே என்று சொல்வது உபபந்நமாகும், ச்ருதி
 விரோதங்களும் ஏற்பட்டாட்டா, [ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி பரளயங்களும் உபபந்நங்களாகும்.]
 'பரகருதி ஜீவன இவை இரண்டுக்கும், இதுபெயா இது ரூபம் என்று விவேசித்துச் சொல்
 லக்கூடாம லிருக்கும் ஒரு ஸ-உக்ஷம்-மையும், இதுதான்பெயா இதுதான் ரூபம் என்று
 விவேசித்துச் சொல்லக்கூடிய ஒருவநூல் தசையும் ஆக இரண்டு தசைகள் உண்டு. அவை
 கள் முதல் தசையில் இருந்ததொண்டு ஈசுவரனுக்குச் சரீரமாகும் பொழுது ஈசுவரனைக்
 காரணவஸதையில் இருக்கும் ப்ரஹ்மமென்றும், இரண்டாவது தசையில் இருந்த

ஸவ-ஆஸு-ததீவிர்ரொயஸு-ஈசுவரன் ஜகத்துக்கு உப-த-ந காரணம் என்
 பதை ஒத்துக்கொண்டால், 'ஈசுவரன் நிர்விகாரன்' என்று சொல்லும் ச்ருதி விரோதிக
 கும் போல தோன்றும் 'ஈசுவரன் நிர்விகாரன்' எனலும் ச்ருதியை ஒத்துக்கொண்
 டால், 'அவன் உபாத்நக-ரணம்' என்று சொல்லும் ச்ருதி விரோதிககும் போல்
 தோன்றும் இப்பொழுது, 'உப-தாத்நக ச்ருதி விசிஷ்ட பரஹ்ம விஷயம் நிர்விகாரத்வ
 ச்ருதி விசேஷ்ய-மச மாத்ர விஷயம்' என்று கீழ் விவரித்திருப்பது போல நாம் ஒத்துக்
 கொள்ளும் பக்ஷத்தில் ஒருவந் விரோதமும் வரமாட்டாது என்பது ஸபஷ்டம்.

ததேவஸு-இவவிட்டில் வேறொரு சங்கை நிவருத்தி செய்யப்படுகிறது.
 அது என்ன வென்றால், 'சித்தித் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம் நித்யமாகையால் அதற்கு
 ஸ்ருஷ்டி பரளயங்கள் எட்டி ஸம்பவிக்ரும?' என்பதுதான். த்ரவயம் நித்யமாக
 இருந்தாலும் அவஸதர் பேத்ததால் ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்கள் உபபந்நங்களாகும் என்பது
 ஸமாந்நம்.

ஸ-உக்ஷ டிஸா-ஈசேதந வஸதுக்ஷன் அசேதந வஸதுக்ஷன் ஆகிய இவை இரண்
 டும் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் நாம் ரூபங்களற்றவைகளாய் இருக்கும். அப்பொழுது சேதந
 வஸதுக்ஷனெல்லாம் அசேதந வஸது ப்ராயங்களாகவே தென்படுகின்றன. அப்படி இருக்கும்
 அவஸதையை ஸ-உக்ஷமாவஸதை என்று சொல்வார்கள்.

ததாவதி-தஸ்ஸா சுவதி. அதாவது, அந்த ஸ-உக்ஷம் தசையின்
 ஆபத்தி என்று சொன்னதாய்ற்று

சரீரம் ஸ ஹ காயஸாவஸ்யஸு, ஸ ஹணவதூயிபஸ்ய உருஹாவ வஸவ
ஐமத: ஸாஷ்டிரிதீஸ்ததே ! யஸோக்ஸு ஹமவதா வரபாஸஸெண

“வாயாதவம்ஸொ ரஜயொ: காரணம் காயதுதயொ:”

உதி | தவாழீயரவ காரவலிதவவடாவஸ்புகுதி வு ரு ஷ வ
 திந ஸ்ஷா: தத காரவிபிஷதயா2வஸிதெ வரலாத்நி ௨-வர்தயா
 வத-௨௭, ஜீவாத்வாவிஷெவநுஷதாழிபஸவசு; யதா ஷெவநு
 ஷதாழிபஸா ஷெவநுஷதாழிபுகுதிவரிணாவிபெஷாணா ஜீவாத்

கொண்டு சரீரமாகும் டொழுது ஈச்வரனைக் காயாவஸ்தையில் இருக்கும் ப்ரஹ்ம மென
றும் நாம் சொல்லுகிறோம். அவைகள் ஸூக்ஷ்ம தசையை அடைவதுதான் ஜகத்தின்
ப்ரளயம், அவைகள் ஸூக்ஷ்ம தசையை அடைவதுதான் ஜகத்தின் ஸருஷ்டி' என
பதே உபபத்தி. பகவந் பராசர மஹாவுஷ்பும இமமாதிரியே சொல்லியிருக்கிறார்.
[ப்ரதாநம் புருஷன் இரணமே பிறப்பற்றவை அவைகளே காயாவஸ்தையிலிருக்கும்
ப்ரதாந புருஷாருக்குக் காரணங்கள்] ஆகையால், ப்ரகருதி புருஷாளைச் சொல்லும்
சபதங்களெல்லாம், அந்த ப்ரகருதி புருஷர்கள் எந்த அவஸ்தையில் இருந்தபோதிலும்,
ப்ரமாத்மாவையே முக்யமாகக் குறிக்கின்றன, ப்ரகாரமாயிருக்கு மவைகளைச் சொல்
லும் சபதங்ளென்டல்லாம் அந்த ப்ரகாரத்துடன் இருக்கும் ப்ரகாரிடையே முக்யமாகக்
குறிக்கவேண்டுமென்றே? இந்த சியமத்தை நாம் ஜீவாதம் விஷயத்தில் பாக்கலாம்.
ஜீவாதமாகக்ளைக் குறித்து, அவைகளுடைய சரீரங்களாகிற தேவரூப மதுஷ
யரூப ப்ரகருதி பரிணாமங்களெல்லாம் ப்ரகாரங்கள், ஜீவாதமா ப்ரகாரி இந்தத்
காரணத்தால், ப்ரகாரமாக இருக்கும் தேவ மதுஷய ரூபங்களைச் சொல்லும்
சபதங்களெல்லாம் ப்ரகாரியாயிருக்கும் ஜீவாதமாவையே முக்யமாகக் குறிக்கின்றன.

ஸ்ரீயாதி வ-ஹெவோர்—இந்த ச்லோகம், வஸது ஸவருபம் ரித்யமாக இருந்த
 போதிலும், அவஸநீர் பேதத்தால் அவைகளுக்குக் காரணதவமும் காரயத்வமும் உபபந்
 மாகும் என்பதற்கு ப்ரமாணமாக இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது ‘ஸஜ்யொயா’
 (பிறப்பற்றவை) எனபதால் அவைகளின் ரித்யத்வம் விளங்குகின்றது, ‘காரய-ஜ லூத
 யொயா’ எனபதால் அவஸநீர் பேதமுண்டு எனபது சொல்லப்படுகின்றது.

தவிராசு—இப்படி, காரணம் காரியம் இரண்டும் வெவ்வேறல்ல என்பது ஏற்பட்டால், அப்பொழுது காரியத்தைச் சொல்லும் சபதங்களெல்லாம் அந்தக் காரியத்தின் வழியாகக் காரணத்தையே முக்யமாகக் குறிக்க வேண்டுமென்றே ஒரு சப்தமானது எந்த அர்த்தத்தில் முடிந்து நிற்கின்றதோ அதை முக்யார்த்தமென்று சொல்வார்கள். எல்லா சபதங்களும் பஃவாணித்திலேயே முடிந்து நிற்கிறபடியால் அவனே அவைகளுக்கு முக்யார்த்தமாகிருன்.

வ்ருகாரதயெவ வடாபுஷாஸு வ்ருகாரிணி ஜீவாதூநி உவ்ருதயா
வத-உண்! தவாஸு ஸவ-உஷி விசிவிசிஹ-ந: வரஜாதூஸரீரதயா தத்
காரஸாஸு வரஜாதூநி உவ்ருதயா வத-உண் ஸவெ-உ தவாஅகா: ஸஸா:!
சு ய உ உ வ வ்ருதூஸரீரஹாவ:—வ்ருதூஸரீரஹாவ:—வ்ருதூஸரீரஹாவ:—
நியனூநியாஜிஹாவ: ஸெஷஸெஷிஹாவஸு! ஸவ-உதூநா ச்ருகாரதயா

அது போலவே ஸகல சேதநாசேதந வஸதுக்களும் பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாயிருந்து
கொண்டு பரகாமங்களாகிறபடியால், அந்தச் சேதநாசேதந வஸதுக்களைச் சொல்லும்
சபதங்களெல்லாம் பரமாத்மாவின் விடத்திலேயே முக்யமாக வாததிக்கின்றன. ஆதலால்
சரீர பாவம் எனப்படுகிறது; ஒரு தரவயம் மற்றொரு தரவயத்தால் எப்பொழுதும்
நிரிகப்படுவதாயும் எப்பொழுதும் நியமிக்கப்படுவதாயும் எப்பொழுதும் அந்த மறநெரு
தரவயத்திற்குச் சேஷமாயும் இருந்தால், அந்த தரவயத்தைச் சரீரமென்றும் மற்ற

ஸ்ரீதூஸரீரஹாவ:—‘சர்வரணே ஆதமா, அவநித தவிர்த்த சேதநாசேதந
வஸதுக்களெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரம்’ எனப்படுகிறது அஸாதாரணமான கொள்கை.
‘லோகத்தில் சரீரம் என்று சொல்லப்படும் பொருளானது இந்தரியங்களுக்கு இருப்பிட
மாகவும் சலநம் முதலான சேஷடைகளுக்கு ஆசரயமாகவும் காணப்படுகின்றது.
அப்படி இந்தச் சேதநாசேதநங்கள் ராசவரனுக்கு இந்தரியாசரயமாகவும் சேஷ
டாசரய மாகவும் இருந்தாலன்றோ நாம் அவைகளை ராசவரனுடைய சரீரமென்று
சொல்லக் கூடும்? அவை அப்படி இல்லையாய்கையால் அவைகளைச் சரீர மென்று எவ
விதத்தில் சொல்லலாம்?’ என்று ஒரு ஆக்ஷேபத்தைச் சமஸ்திதிக் கொண்டு அதற்கு
ஸமாதானம் சொல்லுகிறார். ‘சேஷடை இந்தரியங்கள் இவைகளுக்கு ஆசரயமாயிருப்பது
சரீரம்’ என்று சரீரத்திற்கு லக்ஷணம் சொல்வது தோஷ துஷ்டம் ‘எந்த தரவயமானது
தனது ஸத்தையுள்ள காலமெல்லாம் மற்றொன்றால் நிரிகப்படுவதாயும் நியமிக்கப்படுவ
தாயும் சேஷமாயும் இருக்கின்றதோ அந்த தரவயமே சரீரம், மற்றொன்று அதற்கு
ஆதமா’ எனலாம் லக்ஷணமே நிதத்துஷ்டம் என்று நமது ஆசாராயர்கள் நிராஹந்தித்திருக்கி
றார்கள். தவிரவும், இவ்விதமான லக்ஷணத்தை அங்கேகியாவிலில், ‘யஸ்யூதா
ஸரீரஸு’ ‘யஸ்ய வ்யபிவீ ஸரீரஸு’ இதயாதியான சருதி லாக்யங்களில்
காணப்படும் சரீர சபதத்திற்கு முக்யாதத்ததைப் பரிதயஜித்து லக்ஷணம் கலபிக்கும்படி
ப்ராஸங்கிக்கும். அது ஸவாஸ மன்று.

வ்ருதூஸரீரஹாவ:—ஆதமா சரீரத்தைத் தரிப்பது நியமிப்பது முதலானவை
அந்தச் சரீரம் உள்ள காலமெல்லாம் இருக்கின்றன என்பதை இந்தப் பதம் காண
பிக்கின்றது ஆகையால் ஸவல்பகாலம் மாதிரி ஆநேயமாயும் நியாமமாயும் சேஷமாயும்
இருக்கும் சருஹ லக்ஷணம் முதலானவை யஜ்மானுக்குச் சரீரமாகமாட்டா. ஆதமா

நிபஞ்ஜதயா ஸெஷிதயா ஹ சூஹோதீதி 'சூத்ரா', ஸ்வ-ஹா தூநா சூஹேதயா
நியாஜிதயா ஸெஷிதயா ஹ சுவாமஹிதயா சூகாராக் 'சூகாரா' 'ஸ்ரீரீரீரீ'!

நென்னறை ஆதமாவென்றும் சொல்வார்கள் ஆத்ம சப்தத்தின் அவயவாததமும்
இதையே குறிக்கின்றது. அடைகிறான் (சூஹோதீதி) ஆகையால் ஆத்மா. அதாவது
அந்த தரவயம் இருக்கும் வரையில் அதை இது ஆத்மமாகவும் நியந்தாவாகவும் சேஷி
யாகவும் அடைகிறபடியால் இது ஆத்மாவாகின்றது என்று சென்னையாயிற்று. அம்
மாதிரியே அந்த தரவயமும் தான், உள்ளவரையில் மற்றொன்றால் நிரிககப்படுவதாயும் நிய
மிக்கப்படுவதாயும் அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷமாயும் இருந்துகொண்டு, அந்த மற்
றொரு தரவயத்தை விட்டுத் தனித்து நிற்க அநாஹமான பரகாரமாய் இருக்கிறபடியால்,

சரீரத்தைத் திரிக்கின்றது என்னுமிடத்தில் சொல்லப்படும் தூரணமும், தொண்ணை
நெய்யைத் திரிப்பது போலன்று, ஒரு வயாபய வஸ்துவிலுள்ள ஒரு வயாபக வஸ்துப் ப்ர
வேசித்து அப்படிப்பட்ட வயாப்தியால் ஏற்படும் தூரணத்தையே சொல்லுகின்றது.

ஸெஷஸெஷிஹாவ:—எந்த வஸ்துவின் ஸத்தை ஸத்தி ப்ரவருத்திக் கொள்
லாம் மற்றொரு வஸ்துவின் அதிசயத்தின் பொருட்டே ஆகின்றதோ, அந்த வஸ்து
வைச் சேஷமென்றும் மற்றொரு வஸ்துவைச் சேஷியென்றும் சொல்வார்கள். வஸ்தா
பூஷணம் முதலியவை நமது தேஹத்திற்குச் சேஷ பூதங்கள்; தோச்சிலை தேருக்
குச் சேஷ பூதம். இம்மாதிரியே சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் ஈசுவரனுக்குச்
சேஷ பூதங்கள் என்பது இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகிறது. அசேதநங்கள் மாத்ரம்
இம்மாதிரி சேஷங்களாக இருக்கத் தகுந்தவை என்னும் நியமமில்லை. அசேதநங்கள்
போலவே சேதந வஸ்துக்களும் பராததங்களே என்பது கருத்து. நாம் இருப்பதும்
அதுபலிப்பதும் நமருடைய அதிசயத்தின் பொருட்டு ஆகவில்லையோ? என்று ஒரு
சங்கை ஜரிககலாம் 'இல்லை, நமது அதிசயம் அதற்கு முடிவன்று. ஈசுவரனுடைய
தருப்தியே எல்லாவற்றிற்கும் பாயவஸாரம்' என்பது ஸாதாரணம். இதைப்பற்றி மேலே
விவரணம் செய்யப்பட்ட போகின்றது.

ஸ்வ-ஹா தூநா—இதற்கு 'அந்த தரவயம் இருக்கும் காலமெல்லாம்' என்பது
பொருள்

சூஹோதீதி சூத்ரா—இந்த அவயவாததம் கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சரீர
சரீரி லக்ஷணத்தைக் காண்பிக்கின்றது.

சூகாரா: ஸரீரஜிதி அ—கோ (பசு) வுக்குக் கோத்வமாகிற ஜாதியும் ஜலத்
திற்குச் சைத்யமாகிற குணமும் அபருந்தவீதந் பரகாரங்களானதால் 'ஆகாரங்கள்'

வனவலேவ ஹி ஜீவாத்ம: ஸ்ரஸ்ரீரஸம்ஸம்ய: | வனவலேவ வரஜாத்ம: ஸ்வ-
ஸ்ரீரஸேவ ஸ்வ-ஸ்ரஸ்ரவாஅஷ்வம் ! ததாஹ ப்ர சதிந்ந:

“ ஸ்வெ-ஸ்ர வெஷா யத்வஜாஜநக்ஷி

ஸ்வெ-ஸ்ர வெஷா யதெ-க்ரக ஸ்வக்ஷி ”

உதி ! ததெ-க்ரகஸ்ய வாஅஷ்வாஷேகாய-ஸ்ரவாஅநொ ஸ்வக்ஷித்ய-ய: |

அது ஆகாரமென்றும் சரீரமென்றும் சொல்லப்படுகிறது ஜீவாத்மாவுக்கும் தன்னு
சரீரத்துக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் இப்படிப்பட்டதே. ஸாவ வஸதுககளையும் சரீரமாயுடைய
பரமாத்மாவுக்கும், ஸமஸத சபதங்களாலும் முக்யமாய்க் குறிக்கப்படும் தன்மை இவ்வி
தேயஸம்பவிக்கின்றது இதையே அநேகசுருதிகள் சொல்லுகின்றன, முதலில் “ஸ்வெ-ஸ்ர
வெஷா: ” இதயாதியான ச்ருதி வாக்யம் இதற்குப் ப்ரமாணம், இந்த வாக்யத்திலுள்ள
“ ஸ்வெ-ஸ்ர வெஷா யதெ-க்ரக ஸ்வக்ஷி ” எனபதன அர்த்தம் என்னவென்றால்,
சொல்லத் தகுந்த வஸது ஒன்றாகவே இருக்கிறபடியால் எல்லா வேதங்களும் ஒரே

என்று சொல்லப்படும், அதே மாதிரி சரீரத்தையும் சரீரிக்கு ஆகாரமென்று சொல்ல
லாம். ஆனால், இந்தச் சரீரம் அப்ருதக் விதத் ப்ரகாசமாயிருப்பதுடன் ஜாதி குண
மின்றிக்கே தரவயமாக இருக்கிறபடியால் இதற்குச் சரீரமென்றும் வயவஹாரம் ஏற்
படுகின்றது. அதாவது, எது அப்ருதக்விதத் ப்ரகாசமாயிருப்பதுடன் தரவயமாகவும்
இருக்கின்றதோ அது சரீரம் என்று சொன்னதாயிற்று.

வனவலேவ ஹி—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள சரீர லக்ஷணத்திற்கு இந்த வாக
யத்தினால் வ்யாப்தி காண்பிக்கப்படுகிறது

வனவலேவ—இப்படி ஜகத்குக்கும் பரஹ்மத்திற்கும் சரீர சரீரி பாகம் இருக்
கிறபடியால், ஜகத்கிலுள்ள ஸேதுகளைச் சொல்லும் ஸகல சப்தங்களும் பரஹ்ம
பாயநம் முக்யமான அர்த்தமுள்ளவையாக இருக்கின்றன எனபது ஏற்படுகின்றது.
இவ்வளவால் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஸாவ சபத வாச்யதவம் ஸத்யபிக்கப்பட்டது. இனி இதற்கு
ச்ருதி ஸம்பந்தி ப்ரமாணங்களைச் சொல்லுகிறோம்.

“ ஸ்வெ-ஸ்ர வெஷா யத்வஜாஜநக்ஷி ”—எல்லா வேதங்களும் எந்த ப்ராப்ய
வஸ்துவைப் ப்ரதிபாதிக்கின்றனவோ ‘வஜ்ரத் உதி வஜ்ர’ என்னும் வ்யுதபத்தியால்
‘ப்ராப்யம்’ (அதாவது, நமமால் அடையத் தகுந்த வஸ்து) என்னும் மாதந்தம் கிடைக்
கின்றது. “ ஸ்வெ-ஸ்ர வெஷா யதெ-க்ரக ஸ்வக்ஷி ” எல்லா வேதங்களிலும்

“ னாகொ ஷெவொ ஸஹுயா ஸஹிவிஷு: ”

“ ஸஹெவ ஸஹம் ந விஜாதணி ஷெவா: ”

உதாரி ! ஷெவா:—ஓம் ஸ்ரீயாணி ! ஷெவதந-ஷுதாரிநாணய-ஷாதிதயா
சுதஹெந நிவிஸு ஸஹெவ ஸஹம் தெஷாஓம் ஸ்ரீயாணி உந:வய-ஷாநி
ந விஜாதனித்யு: ! தயா அ வளராணிகாநி வலாஹி,

“ நதா: ஸ: ஸவ-ஸவலாஹம் ஸ்ரீஷா யசு ஸாஸு: ”

வாஷெ ஹி வலாஸ: ஸ்ரீஷா !

அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன’ எனபது தான். “ னாகொ ஷெவ: ” இதயாதியான
ச்ருதியும், ‘ஸாவ சபதங்களாலும் ஈச்வரன் ஒருவனே சொல்லப்படுகிறான்’ எனபதற்கு
ஹேதுவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது. இதில் ‘ஷெவா:’ எனனும் பதத்திற்கு ‘இந்தரியங்கள்’
எனபது பொருள் ‘ஸர்வத்திற்கும் அந்தாயாமியாக இருந்துகொண்டு ஸாவத்தையும் பர
காரமாக உடைத்தாய்த் தங்களுடன் கூடவே இருக்கும் ஈச்வரனே, அந்த ஸாவ வஸ்துக்
களுடைய இந்தரியங்க ளொன்றும் மஸ உளபட அறிகின்றன வில்லை’ எனபது இந்த
ச்ருதி வாச்யத்தின் அர்த்தம் புராண வசநங்களும் இப்படியே சொல்லுகின்றன.
“ நதா: ஸ: ” இதயாதியான வாச்யம் அவைகளுள் ஒன்று [‘ஸகல வாததைகளு’ கும்
எதில் பரதிஷ்டையே’ எனபதற்கு ‘ஸகல வாததைகளாலும் எது சொல்லப்படுகின்ற
ததோ’ எனபது அர்த்தம்] வாததைகளெல்லாம் வாச்யமான அர்த்தத்தையே பரதிஷ்ட
டையாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வன்றோ? இம்மாதிரியே “ காய-ஷாணாடி ”

பரஹ்மமோனதே பரதூநமாக பரதிபாதிக்கப்படுகிறபடியால் எல்லா வேதங்களும் ஒரே
வாக்யமாகின்றன வென்று சொல்லக்கூடும் [அதாவது ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லு
கின்றன- என்று சொல்லக்கூடும் -]

“ னாகொ ஷெவ:... .. ” இந்த ச்ருதி வாக்யம், ‘பரஹ்மம் ஸாவ சபத
வாச்யம்’ எனபதற்கு வேண்டுவதான ஹேதுவை ப்ரதிபாதிக்கின்றது இதன் அர்த்தம்
‘ஒரே ஈச்வரன் அநேக விதமான தேவ மதவ்யாதிகளுக்கு அந்தாயாமியாக இருந்து
கொண்டு அவைகளுக்கெல்லாம் ஆதமாகாக இருக்கிறான் அப்படி இருக்கிறவனை
அந்தத் தேவ மதவ்யாதிகளின் இந்தரியங்கள் அறிகின்றன வில்லை.’ எனபது

“ நதா: ஸ: ” ‘எந்த உஸ்துவீனிடத்தில் ஸகல சபதங்களும் சாச
வதமான பரதிஷ்டையை அடைகின்றனவோ அந்த உஸ்துவுக்கு பரணுமத்தைச் செய
கிறோம்.’ ‘ப்ரதிஷ்டை’ எனபதற்குப் ‘பாயவஸாநம்’ (‘முடிவு’) எனபது பொருள்.
‘எவன் ஸாவ சபத வாச்யனோ அவனை நமஸ்கரிக்கிறோம்’ எனபது தாத்பாயம்.

“காய-ஜாணாம் காரணம் வதுவஹம் வதுஸாம் வாதுஜே-தஜே”

“வெஷெஸு ஸவெஷாஹவெவ வெஷஜே”

உத்யாஜீநி ஸவ-ஜாணி ஹி வதுஹ்வி ஸபரீராதுவிபரிஷ்டஜ்ய-ஜாவிணஸேவா
அக்ஷதே; “ஹனாஹம் திஸ்யோ ஷெவதா சுநெந ஜீவெநாதூநாத-
புவிஸுதீநாஜாநிவெ வஜாகரவாணி” உதி ஹி ஸு-தி: | தயா அ
ஜாதவம் வது;

“புஸாவிதாம் ஸவெஷாஜணீயாம்ஸணீயஸாஜ் |

இத்யாதிமான வாக்யமும் “வெஷெஸு” இத்யாதிமான வாக்யமும் இன்னும்
இவை போன்ற மறைய வாக்யங்களும், சரீரங்களுடன் கூடிய ஆத்மாக்களைப் பரகாரமாக
உடைய அநாதாயாமியையே சொல்லுகின்றன. ‘ஹனாஹம்’ இத்யாதிமான சருதி,
பரஹ்ம ஜீவ சரீரகமாகவே அதுபரவேசித்துத் தேவாதி விசிதர ஸருஷ்டிபுத்தியும்
அவைகளின் நாமதேயங்களையும் செய்கிறது என்று சொல்லுகிறதன்றோ?

மது ஸருதியும் “புஸாவிதாம்” இத்யாதிமான ச்லோகத்தால் பரஹ்மத்
வாகு ஸாவ சப்த வாக்யத்தவதை ஸாதிக்கும் ஹேதுவையே சொல்லுகிறது. ‘புஸா

“காய-ஜாணாம்.....” — ‘ஐகத்தில தென்படும் ஸகல காரியங்களான
வஸ்துக்களுக்கும் முதல காரணமாய இருந்துகொண்டு எது ஸாவ சபதங்களுக்கும் ப்ர
தாநமான வாக்யமாகின்றதோ’ காயங்களுக்கெல்லாம் காரணமாயிருப்பதானது, ஸ்வ
சபதங்களுக்கும் வாக்யமாகின்றது ஹேது

“வெஷெஸு ஸவெஷாஹவெவ வெஷஜே” — ‘எல்லா வேதங்களாலும்
அறியத் தகுந்தவனானானே’ எல்லா வேதங்களும் ஈசவரனையே ப்ரதிபாதிக்கின்றன
என்பது தாத்பர்யம்

இந்த சருதி வாக்யங்களெல்லாம், ஈசவரன், சரீரங்களுடன் கூடியிருக்கும்
ஆத்மாக்களைத் தனது சரீரமாக வைத்துக்கொண்டு அவை யெல்லாவற்றிற்கும் அந
தாயாமியாக இருக்கிறான் எனவும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன. அப்படி ஜீவ சரீ
ரங்களுக்கே ஈசவரன் ஸகலத்தினுள்ளும் அநாதாயாமியாக அதுபரவேசிக்கிறான் என்பதற்கு
பரமாணம் ‘ஹனாஹம்’ இத்யாதிமான சருதி.

“சுநெந ஜீவெநாதூநா” என்பதற்கு ‘ஜீவனைச் சரீரமாக உடைய என்
னோ’ என்பது பொருள்

“புஸாவிதாம்.....” இவ்விடத்தில் ‘புஸாவிதா’ என்னும்
பதத்திற்கு ‘ஸகலத்தினுள்ளும் அநாதாயாமியாக ப்ரவேசித்து நியமம் செய்துநிற்கு

‘‘ர-கூஹம் விவ்ஹீமஜிம் விஜிதாது வ-ரூஷம் வாஸு’’

வ-ரூஷிதாஸு—சுணைவ்ருவிஸு சுணையஜாதிதயா ஸவெஷா நியனா
ஸு ! சுணீயாஹம்—சூதாந, கூத ஸுஜாதெதநஸு வஜாவக
தயா ஸுஹிஹிதாஸு ; தெஷாஷி வஜாவககூதெஷாஷி

ஸிதாஸு’ என்பதற்கு ‘உள ப்ரவேசித்து அநதாயாமியாக இருந்து கொண்டு ஸகலத்
தையும் நியமிக்கிறவன்’ என்பது பொருள். ‘சுணீயஸாஸு’ என்பதிலுள்ள சுணீயஸு
சபத்ததால் ஆதமாக்கள குறிக்கப்படுகின்றன ஆதமாக்கள ஸகல அசேதந வஸதுக்
களையும் வயாபித்து நிற்கிறபடியால், அவை அசேதந வஸதுக்களைக் காட்டிலும் மிக
ஸுஹிஹிதாஸு, ஆதமாவ அனைகள் ‘சுணீயாஹம்’ என்று சொல்லப்படுகின்றன.
‘சுணீயஸாஸு’ என்பதற்கு, ‘அப்படி ஸுஹிஹிதாஸு’ என்பதற்கு ஆதமாக்களையும்
வயாபிததபடியால் அவைகளைக் காட்டிலும் இன்னும் அதிக ஸுஹிஹிதாஸு
’ என்பது தாத்தபாயம். ‘ர-கூஹம்’ என்பதற்கு ‘ஸுஹிஹிதாஸு’ என்பதற்கு

என்பது அர்த்தம் இந்த அர்த்தம் எப்படிச் சிதைக்கின்றதென்னில் வேறொரு
சூத்திரத்தில் ‘சுணை வ்ருவிஷு: ஸாஸு ஜநாநாஸு’ என்று ஸ்வரஹிதாஸு பரஸுஸநம்
முமுஹிதாஸு உளளில் பரவேசித்துச் செயப்படுகின்றதென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற
தன்றோ? ‘சுணீயஸாஸு’ ‘ஸுஹிஹிதாஸு’ ஆதமாக்களைக் காட்டி
லும் ஸ்வரஹிதாஸு அதிக ஸுஹிஹிதாஸு. இது அவன் உட்பரவேசித்து ப்ரஸுஸநம் செய்வதற்கு
ஹேது. இந்த சலோகத்தாலும் ஸ்வரஹிதாஸு ஸாவ சப்த வாச்யதவத்தின் ஹேது சொல்
லப்பட்டது.

இந்த சலோகத்தில் தென்படும் ‘ர-கூஹம்’ என்பதற்கு ‘ஸுஹிஹிதாஸு’ என்பதற்கு
மான் வாணத்ததை உடைய’ என்று வயாஹிதாஸு செயப்பட்டிருக்கின்றது. இது
‘‘யஜாவஸு: வஸுஜெ ருஹிஹிதாஸு வஸுஜெ தஸு: வஸுஜெ’’
என்னும் சூத்திரத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளதை அதுஸரித்திருக்கின்றது. ‘‘யஜாவஸு
கூராவிதெஜி விராணய: வ-ரூஷா ஸுஜாதெ’’ என்னும் சூத்திரத்தில், ‘ஸுஹி
ஹிதாஸு’ ஸவாணமபமாக ஸ்வரஹிதாஸு தென்படுகின்றது’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்
கின்றது. இந்த இரண்டு சூத்திரங்களையும் பார்த்தால், ஸ்வரஹிதாஸு துராதாஹிதாஸு
ஹிதாஸு வஸுஜெ இரககையில் ஸவாணம் போல அதி போஹிதாஸு வாணத்ததான்
கூடியிருக்கின்றது என்பது ஏற்படுகிறது. ஆனால் ‘ஸ்வரஹிதாஸு’ நீலமான நீருண்ட
மேகத்தின் ஸாயம் சொல்லப்படுகின்றதே அது எப்படி? என்று கேட்கலாம் ‘அநத
நீலமேக வர்ணத்திற்கே ஒரு ஹேது விசேஷத்தால் ஸவாண வர்ணத்தையானது
உபநநமாகக் கூடும்’ என்பது பெரிடோகளின் சிவாஹிதாஸு அப்படி இருப்பதால்
தான், பகவானுடைய விக்ரஹம் இளம் வெயிலால் பூசப்பட்டுள்ள மரகத மலை போல
இருக்கின்றது என்று அதை சிறிந்தவர்கள் வாணித்திருக்கிறார்கள், ஸ்ரீமத ராமாயணத்

ஸூக்தா உத்யோக: | ராகூகூல:—சூக்தித்யவண: | ஸ்ரீமத்யோக:—
 ஸ்ரீமத்யோக:—ஸூக்தித்யவண: | ஸ்ரீமத்யோக:—
 உத்யோக: |

“ ஸ்ரீமத்யோக:—ஸூக்தித்யவண: | ஸ்ரீமத்யோக:—
 உத்யோக: |

உத்யோக:—ஸூக்தித்யவண: | ஸ்ரீமத்யோக:—
 உத்யோக: |

உத்யோக:—ஸூக்தித்யவண: | ஸ்ரீமத்யோக:—
 உத்யோக: |

போன்ற வாணமுள்ள’ எனபது பொருள். ‘ஸ்ரீமத்யோக:—
 உத்யோக: |

“ ஸ்ரீமத்யோக:—ஸூக்தித்யவண: | ஸ்ரீமத்யோக:—
 உத்யோக: |

திலும், “ ஸ்ரீமத்யோக:—ஸூக்தித்யவண: | ஸ்ரீமத்யோக:—
 உத்யோக: |

“ ஸ்ரீமத்யோக:—ஸூக்தித்யவண: | ஸ்ரீமத்யோக:—
 உத்யோக: |

“யெ யஜனி வித்ருநு ஷெவாநு ஸ்ராஹணாநு ஸஹுதாஸநாநு :

ஸவ-ஹுதிதானாநாதாம் விஷ்ணுவெவ யஜனி தெ ||”

உதி ! வித்ருஷெவஸாஹ்ணஹுதாஸநாநாஸாஹ்ணுவெந ததன்
நாதஹுதிதஸ்ய விஷ்ணொரெவ வாஸகா உத்யுக்தம் ஸவதி !

சுஞெஹி ஸவ-ஸாஹ்ணஹுத்யுஜீவாத்நஃ ஸ்யபெஸ்கு-அதாவஸி ஹிநநி

மறறமொரு ஸமருதியும் ‘யெ யஜனி’ இதயாதியான ச்லோகத்தால
இந்த அர்த்தத்தையே விவரிக்கின்றது இந்த ச்லோகத்திலுள்ள ‘வித்ரு’ ‘ஷெவ’
‘ஸ்ராஹண’ ‘ஹுதாஸந’ முதலான சபதங்களெல்லாம், அநதப பிதருக்கள்
தேவதைகள் பராஹ்மணாகள் அகநி இவர்கள் வழியாக அவை யெல்லாவற்றிற்கும்
அநதராத்மாவாக இருக்கும் உஷ்ணுவையே குறிக்கின்றன

சுஞெஹி...இதுவிய்யமான ஸகல சருதி ஸமருதி வாக்யங்களின் தாத்பாயம் என
வென்றால்—! ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் கேவலம் ஜ்ஞாநத்தையே நாமமாக உடையவை;

“யெ யஜனி”—இது தக்ஷ வசநம் இதுவும் ஸாவ சபத வாச்ய
பரமான ச்லோகம். கீழ் ச்லோகத்தில், அகநி முதலிய சபதங்கள் போல இந்த ச்லோ
கத்தில் பிதரு தேவ சப்தங்கள் ஈஸ்வரனையே சொல்லுகின்றன. சபதங்களிட சில,
பரஹ்மம் முதலிய சபதம் போல நிரதிசய பெருந்தன்மை முதலிய குணங்களை உடைய
ஈஸ்வரனை அத்வாரகமாகவே சொல்லுகின்றன; அகநி பிதருக்கள் போன்ற மறறும் சில
சபதங்கள் அநத பரஹ்மத்தையே ஸதவாரகமாசச் சொல்லுகின்றன. இந்தக்காரணத்
தால் தான் ஸகல சபதங்களும் ஈஸ்வரனையே சொல்லுகின்றன என்று வேதாநதிகள்
நிர்வஹிக்கிறார்கள்.

பூர்வம் ஸங்க்ரஹமாகச் சொல்லப்பட்ட ஸவ பக்ஷத்தை இப்பொழுது விஸதரித்துச்
சொல்ல ஆரம்பித்து, இது வரையில் பேத சருதி அபேத சருதி கூட சருதி இவைகளின்
அர்த்தத்தை உபபாதித்தா. இனி, பகவானை அடைவதற்கு வேண்டுவதான உபா
யத்தைப் பற்றிப் பேசும் சருதி வாக்யங்கள் முதலானவைகளை நிரூபிக்கப்போகிறவராய்,
முதலில், அநத உபாயபர வாக்யங்களின் தாத்பாயத்தை விளக்குகிறா இவ்விடத்தில் மித்யா
வாதிகள் ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்கிறார்கள் அது என்னவென்றால், ‘ஸ்ராஹணிஷாஹ்நாதி
வாஸ்ய’ [பரஹ்மத்தை அநிநதவன மோக்ஷத்தை அடைகிறான்] என்பது முதலான
வாக்யங்களில் ஜ்ஞாநமே மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு உபாயம் என்று சொல்லப்பட்ட
பிதருக்கிறது, ஜ்ஞாநம் என்பது அஜ்ஞாநத்தால் ஏற்படும் ப்ரமத்தை மாற்றம் நிவருத்
திகக்கூடியது; ஆகையால் அஜ்ஞாநத்தால் ஏற்படும் ப்ரமத்தின் நிவருத்தியே

உருஜாநஸூரூபவா: ஸந்த: கருடரூபவாவிஜ்யாவெஷிதாஸ்துத்தஸூராமு
ரூபவஜாநஸூரூபவா: ஸூரூபவாவிஜ்யாவெஷிதாஸ்துத்தஸூராமு

அந்த ஜ்ஞாநம் ஸவபாவததாலேயே எவ்வித ஸங்கோசமு மறந்து, ஸகல தேசங்களிலும்
ஸகல காலங்களிலும் வடாபிக்கக்கூடியது, ராகம தவேஷம் முதலிய தோஷங்களிலேலாத்து;
ஆனால், அந்த ஜீவாதமாகக் ஜநமாநதர கர்மமாகிற அவிதமையால் ஆக்ரமிக்கப்பட்டவை

மோக்ஷமாக வேணும். அதாவது, ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மறறைப் பதார்த்தங்களும்
ஸத்யங்கள் எனனும் ப்ரம்ம நிவருத்தியாகாதே மோக்ஷமென்று சொன்னதாயிற்று.
ஆகையால், ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மறறை பதார்த்தங்களெல்லாம் பொய் என்பதே
அப்மாதிரியான சருதி வாக்யங்களின் தாத்பாயம்' எனப்பது தான். இதற்கு, இம்
மாதிரி சருதிகளில் பரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள 'வெஷந்தி' முதலிய சபதங்களுக்குக்
கேவலம் ஜ்ஞாநம் என்பது பொருள் அன்று, ஆனால் 'உபாஸநம்' என்பதே பொருள்
எனப்பது தான் ஸமாதானம். இந்த ஸமாதானத்தைச் சொல்லப்போகிறவராய், முதலில்
சாஸ்த்ரங்கள் பரதிபாதிக்கும் அத்தம் யாது எனப்பதை ஒருவித அத்தந் கர்மத்தை
அதுஸரித்து விவரிக்கிறார்.

ஸவபாவததாலேயே எவ்வித ஸங்கோசமு மறந்து, ஸகல தேசங்களிலும்
ஸகல காலங்களிலும் வடாபிக்கக்கூடியது, ராகம தவேஷம் முதலிய தோஷங்களிலேலாத்து;

அபிப்ராயம். அதாவது பேதத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் பேதத்தை நிஷேதிக்கும்
வாக்யங்கள் உபாயத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள் நிவருத்திக்கப்படவேண்டியது யாது
எனப்பதைச் சொல்லும் நிவாதய பர வாக்யங்கள் இவை எல்லாவற்றையும் பாயாலோசித்
தப் பராக்ரமனில் நாம் சொல்லும் அத்தந்மே ஏற்படுகின்றது என்று சொன்ன
தாயிற்று. சிற்சில வாக்யங்களை மாத்ரம் ஆந்ரமாகக்கொண்டு இம்மாதிரி விஷயங்
களில் தாத்பாயத்தை நிஷ்காஷிப்பது சலாகீயமாக மாட்டாது எனப்பது குறிப்பு.

'ஸூயதேஹி' எனப்பதற்கு 'ஸவபாவததால் எவ்வித குறைவுமற்
றது' எனப்பது பொருள், 'சுவாஸி' எனப்பதற்கு 'எவ்வித அளவுக்கும் உட
படாதது' எனப்பது பொருள். அதாவது, ஈசுவரனுக்கு இந்த ஜ்ஞாநம் விபுவாக
இருப்பது போல ஜீவனுக்கும் ஸவபாவததால் இது விபுவே என்று சொன்னதாயிற்று.
ஆனால், இது ஈசுவரனுக்கும் நித்யாக்களுக்கும் எப்பொழுதும் விபுவாக இருக்கும்;
மற்றுள்ளாருக்கு ஸம்ஸாராவஸ்தையில் காமாதுரூபமாகப் பலவித ஸங்கோச விகாஸங்
களை உடைத்தாய், முக்தாவஸ்தையில் ஏக ஸவரூப விகாஸத்தால் பின்பு யாவத காலம்
விபுவாக இருக்கும். இம்மாதிரியான தாத்ரமயத்திற்குக் காமமே நிபந்தம்

'நிஷேத'—மலமற்றது. ஜ்ஞாநத்திற்கு மலமாவது ராகம தவேஷம் முதலிய
வைகள், ஆகையால் அவையற்றது என்பது பொருள். ஸகல வஸ்துக்களின் உள்ளி

ஹேஷு- ப்ருவிஷாஸ்துதேஹோசிதநஸ்யஜ்ஞாநப்ருஹராஸ்துதேஹாதாஸி

களாய, அந்தந்தக் காமங்களின் தாரதம்யத்திற்கு அதுருபமாகத் தமது ஜ்ஞாநத்தில் ஒருவித ஸங்கோசத்தை அடைகின்றன, அவை, சதாமுகப் ப்ரஹ்மா முதலாக அமிதம்

லம் பகவான ஆதமாவாக இருக்கிறான் என்பது யதார்த்த ஜ்ஞாநம். அந்த ஜ்ஞாநம் இருக்கும்பொழுது ராகத்வேஷங்கள் ஏற்படமாட்டா. அப்படி யதார்த்தமல்லாத கரஹணம் இருக்கும்பொழுது மாத்ரம் இவை ஏற்படுமாயினால் இவை ஜ்ஞாநத்திற்கு மலமாகச் சொல்லப்படுகின்றன. காம டந்தமற்றிருக்கும் ஜீவன விஷயத்தில் இந்த ஜ்ஞாநம் நிாமலமே

‘ஜ்ஞாநஸூராவா’—ஜ்ஞாநத்தைத் தாமமாக உடைத்தானவை. ‘ஸவருபம்’ என்பதற்கு இவ்விடத்தில் ‘தாமம்’ என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும். ஜீவன்களுடைய ஸவருபமானது, ஜட பதார்த்தங்களான தேஹம் முதலியவைகளின் ஸவருபம் பேர்வணிகரே தன்-குத் தானே பரகாசித்துக்கொள்ளும் யோக்யதை உடையது. இதைத் தான் ஸவருபமாகிற ஜ்ஞாந மென்று சொல்வார்கள் இந்த ஸவருபமாகிற ஜ்ஞாநத்திற்கு ஒரு பொழுதும் ஸங்கோசம் எனப்படுத இல்லை ஈசவரன் விஷயத்தில் இந்த ஸவருப ஜ்ஞாநம் வீபு, ஜீவன விஷயத்தில் இது அணு இந்த ஸவருப ஜ்ஞாநத்தை ஆத்மராகக் கொண்டு வேறொரு ஜ்ஞாநம் ஜீவன்களை ஆசிரியத்து நிற்கின்றது. ஸவருபமாகிற ஜ்ஞாநத்தைக் காடபுலம் இப்படி ஆசிரியத்து நிற்கும் ஜ்ஞாநத்தைப் பிரித்துப் பேசும் பொருட்டு ஸவருப ஜ்ஞாநத்தைத் தாமி ஜ்ஞாந மென்றும் மற்றொன்றைத் தாமபூத ஜ்ஞாந மென்றும் வயவஹரிப்பார்கள். இந்தத் தாமபூத ஜ்ஞாநம் ஸவரீவத் தால் வீபு, ஆனால் காம பரஸமாய ஸமஸரிக்கும் பொழுது இதற்கு ஸங்கோசம் ஏற்படுகின்றது இந்தத் தாமபூத ஜ்ஞாநம் இவ்விடத்தில் ப்ரஸதாவிக்கப்படாதிருக்கின்றது.

கூடாராவாவிஷ்ணுவெஷிதா—காமமாகிற அவிதையால் சூழப்பட்டவைகளாய் காமத்தால் ‘தேஹமே ஆதமா’ என்பது முதலான ப்ரமம் ஜீவன்களுக்கு உண்டாகின்றது, இந்த ப்ரமம் அவிதையே என்று சொல்லப்படும் இந்த ப்ரமத்தால் ஒரு வாஸநையும், அந்த வாஸநையால் ஒரு ருசியும், அந்த ருசியால் பரக்குதி ஸம்பந்தமும், அந்த ப்ரக்குதி ஸம்பந்தத்தால் மறுபடியும் காமமும், இம்மாதிரி அநாதி சித்ர பரம்பரையை உடைத்தாயிருக்கின்றது ஸமஸார மென்றும் சகரம். அதில் அசப்படிக் கொண்டிருப்பதை ‘கூடாராவாவிஷ்ணுவெஷிதா’ என்னும் பதம் குறிக்கின்றது.

ததுதேஹாந-ரூபஸ்யஜ்ஞாநஸூராவா—ஜ்ஞாநமானது ஸங்கோசத்தை அடைவதற்குக் காமமே காரணம் என்பதை இது விளக்குகின்றது. அந்த ஸங்கோசமும் அந்தந்தக் காமங்களின் தாரதம்யத்தைச் சாராதிருக்கிறாடிபால், காமம் பலவத

உரத்திநஸூக உதிகஞ்சாணி கூவடாணாஸூகநமூணஸூவடூ?வொவ
 ஹொமரூவஸூஸாரபுவாஹம் பூதிவடினே ; னதெஷாம் ஸூஸா
 ரரொஅதம் ஹமவதுவதினேரெண நொவவடித உதி தடிடிஃ பூடி

ரம் அலபமாயுளள ஸதமப பாயநதமான பலவீத விசிதர தேஹந்ஞள புருந்தவைக
 ளாய், அநதந்தத தேஹத்திற்குத் தருநதபடி ஸ்வலபம் ஸவலபமான ஜஞாந விளக்கத்தைப்
 பெற்றும், அநதந்தத தேஹமே ஆதமாவென்னும் அபிபாரந்தைச செயதுகொண்டும்,
 அததற்கு யோக்யங்களான வயாபாரங்களில் ப்ரவருத்தித்தும், அநதந்த வயாபாரங்களால்
 ஏற்படும் ஸூக துக்கங்களை அதுபவீததுகொண்டும், இமமாதிரி தொடர்ந்து வரும்
 ஸம்ஸாரமாகிற ப்ரவாஹத்தில் அகப்பட்டு நிற்கின்றன; இவைகளுக்கு இந்த ஸம்ஸார
 ப்ரவாஹத்திலிருந்து விமோசனம், பகவானிடத்தில் செய்யப்படும பரபத்தி ஒன்றாலேயே
 நேரக்கூடிய தாதலால், சாஸ்தரங்களெல்லாம், முதலில் தேவ மதுஷ்யாதி ரூபங்களான

தாக இருக்குமிடங்களில் அதிக ஸங்கோசமும் அவவளவு பலமில்லாமல் இருக்கும்படிந
 களில் கொஞ்சம் குறைந்த ஸங்கோசமும் இப்படி நிரவதீகமான ஸங்கோச தாரதமயம்
 இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படுகின்றது.

ஸ்ரஹாஜிஷூஸவயடினவிவியவிவிசூஷெஹஷூ—சதூமுக ப்ரஹ்
 மாவும் காம பந்தத்திற்கு உட்பட்டவரே ‘ஸூஸூ’ என்னும் பதம் அத்யலபமான
 ஸதூவர விசேஷத்தைக் குறிக்கும். ‘விவிய’ எனபது தேஹ மதுஷ்யன தியாக
 ஸதூவரம் முதலிய பேதங்களைக் குறிக்கின்றது; ‘விவிசூ’ எனபது ஒவ்வொரு
 நிலம் அவநதர பேதங்களைக் குறிக்கின்றது ததூஷெஹாதிதஸூஜூந
 பூவாரா:—அநதந்தத தேஹத்திற்குத் தருநதபடி ஜஞாநத்தின் பரஸரத்தைப் பெற்ற
 வாகளாய். ப்ராணிகளெல்லாமல் இருக்கும் ஸதூவரங்களில் இந்த ஜஞாந பரஸரம் அதி
 மாதரம் ஸ்வலபம் என்று அறியவேண்டும்

ஸூவடூ?வொவஹொமரூவஸூஸாரபுவாஹம்—ஸூகத்திற்
 கும துககத்திற்கும் தேஹாதமாபிமாநமே ஹேது. எது ஆதமாபிமாநத்திற்கு அது
 கூலமோ அது ஸூகம், எது அதற்கு பரதிகூலமோ அது துககம்.

னதெஷாடி—இதனால் ஸம்ஸார மோசரத்திற்கு உபாயம் சொல்லப்படுகின்
 றது. ப்ரபத்தி ஒன்றே அதற்கு உபாயம் நமமுடைய வேறு கத்யந்நீருக்கும் தனமை
 யையும் வேறு புசலந்நிருப்பதையும் உணர்நது பகவானிடத்தில் பூண விச்வாஸதது
 டன் நாம நமமையும் நமது ரக்ஷணத்தின் பரததையும் அவனிடத்தில் ஒப்புவிப்பதை பர

நெஷாஃ நெவாழிநெஷாஹிதஜூநெகாகாரதயா ஸ்வெஷாஃ ஸாஷிஃ
வ்ருசிவாஷி, தஷாஷி ஸ்ராவஸி ஹமவஹ்ஷெதெகாஸதயா ஹமவ

பேதமனைததம் தேஹத்தைப பற்றியவை யென்றும், அந்தத் தேஹங்களிலிருக்கும் ஆத்மங்கள் ஜ்ஞாந மொன்றையே ஆகாரமாக உடையவை யாகையால் அவைகளுக்குப் பரஸ் பரம்ஒருவித பேதமும் இல்லை என்றும் அந்த ஆத்மங்கள் ஸாவ தேச ஸாவ காலங்களிலும் பகவானுக்கே சேஷமாயிருக்கிறபடியால் உபை எப்பொழுதும் பகவானையே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன வென்றும் ப்ரதிபாதித்து விட்டு, பிறகு பகவானுடைய

பத்தி என்று சொல்வார்கள். இப்படி பரபத்தி செய்து நாம் பகதியோகத்தின் விஷயத்தியைத் தேடிக்கொண்டு அது வழியாக மோக்ஷத்தை அடையலாம். இதை ஸத்வாரக ப்ரபத்தி என்று சொல்லுவார்கள் இந்த மாக்ஷத்தில் செல்பவர்கள் பகதியோக விஷயராவர். பரபத்தியானது ஸாக்ஷாதநாகவும் மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கு மென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. அப்படி மோக்ஷத்தைத் தேடுவார்கள் அத்வாரக பரபத்தி விஷயராவார்கள். இந்த இரண்டு மாக்ஷங்களிலும் பரபத்தி அவசயம் அபேக்ஷிதமாகையால் 'பரபத்தியின்றிக்கு ஸஸார விமோசனம் ஸம்பவிக்கமாட்டாது' என்று இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

பு 13:9—தேஹத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டது என்னும் ஜ்ஞாநம் ஏற்பட்டவர்களே மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் உபாயத்தைத் தேடிவார்கள், அந்த ஜ்ஞாநம் ஏற்படாமலிருக்கும் பக்ஷத்தில் மோக்ஷோபாயத்தின் அபேக்ஷை ஜநிக்க மாட்டாததன்றோ? ஆகையால் 'ஆத்ம ஸ்வரூபம் தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டது; அது கேவலம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமே, அந்தக் காரணத்தால் ஸகல ஆத்மங்களும் ஸமம்' என்பது முதலில் விளக்கப்படவேண்டியது. இம்மாதிரியே, 'பகவானுக்கே நாம் எப்பொழுதும் சேஷ பூதங்கள்' என்னும் ஸமம் விதித்த பிறகு தான் மோக்ஷத்தை அடைவதில் இசை பிறகு மாகையால், ஆத்மாவுக்கு இப்பகையாயுள்ள சேஷத்தன்மையும் முதலில் விளக்கப்படவேண்டியது. இந்த அபநி காரணத்தை அதுஸரித்தே, இவ்விடத்தில் சாஸ்த்ரங்கள் ப்ரதிபாதிக்கும் விஷயங்களை ஒன்றினை பின் ஒன்றாகச் சொல்கிறார்.

வந்தெஷாஃ—முதலில், ஜீவாத்ம ஸ்வரூபம் ப்ரஸத்விக்ஷபநிகின்றது சரீரங்களில் காணப்படும் வேறுபாடு ஆத்மாக்களுக்கு இல்லை, எல்லா ஆத்மாக்களும் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபம், ஆகையால் எல்லாம் ஸமம், எல்லாம் பகவானுக்குச் சேஷ பூதங்கள், ஆகையால் எல்லாம் பகவானையே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கின்றன. இதுதான் இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயம்

[illegible]

சுவரூபத்தை விளக்க ஆரம்பித்து, அது எவ்வித ஹேரபு ஸம்பந்தமுமற்ற சுதந்த ஆநந்த ரூப
 மென்றும், அநதக் காரணத்தாலேயே அது மறறை வஸ்துக்களெல்லாவற்றையும் சாட்ஃ
 லும வேறுபட்ட தென்றும், அது அளவற்றதும் மேனமையானதும் கணக்கில்லாதது
 மான கல்யாண குணங்களுக்கு இருப்பி—மென்றும், தனது ஸங்கலப மாத்ரத்
 தால் சேதநாசேதந ரூபங்களான ஸகல வஸ்துக்களையும் பரவருத்திப்பித்துகொண்டிருக்க
 கிறபடியால் ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் அது ஆத்மாவாக இருக்கின்ற தென்றும் சொல்லி
 வீட்டு, பிறகு ஸகல அங்கங்களுடனும் அநதப் பட்சவாணிடத்தில் பகதி செய்வதே

ஹமவத் ரூபிவடி—இரண்டாவது, பகவானுடைய ஸ்வரூபம் ப்ரஸதாவிக்
கப்படுகின்றது. அது, எவ்வித ஹேம ஸம்பந்தமுமில்லாத கேவல ஆநந்த ஸ்வரூபம்;
ஆகையால் மற்ற எல்லா வஸ்துகளோக காட்டிலும் அத்யந்த விலக்ஷணம், கணகசுற்ற
கவ்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், ஸமஸத சேதநாசேதந வஸ்துக்களெல்லா
வறறையும் அது தனது ஸங்கலபத்தால் ரியமித்துக்கொண்டிருக்கிறது, ஆகையால்
எல்லாவற்றிற்கும் அது ஆதமாவாகின்றது.

தடிவாவாஸநடி—இப்படி ஜீவாத பரமாதம் ஸ்வரூபங்கள் இரண்டையும் ப்ரஸதாவிததுவிட்டு, இப்பொழுது ஜீவாதமாவுக்குப் பரமாதம் பராபதி எப்படி கிடைக்கும் என்பதை பரஸ்தாவிக்கிரா. பகவானே உபாஸிப்பதே அதற்கு உபாயம். கீழில் 'பகவத ப்ரபத்தி ஓன்றாலேயே ஸமஸார மோசம் ஸாதீககத தருந்தது' என்று சொல்லிவிட்டு, இவ்விடத்தில் பகவதுபாஸதியை உபாயமாகச் சொல்வதன் கருத்து, 'பரமாதம் ப்ராபதிக்கு பகவதுபாஸம் உபாயம், அந்த உபாஸந்திற்கு ப்ரபத்தி அங்கம்' எனபதுதான். ஸ்ரஹ்விதாபவோதி வராடி' எனனும் வாகபத்திலுள்ள 'வெடிந' சபத்திற்கு 'ஜ்ஞாநம்' என்று பொருள் கொண்டு மித்யா வாதிகள் செயத சங்கைக்கு, 'வெடிநடி' எனபதற்கு 'உபாஸம்' எனபது பொருளே தவிர 'கேவல ஜ்ஞாநம்' பொருள் ஆகமாட்டாது எனபது தான் ஸமாதீரம். அதுவே இவ்விடத்தில் ஸூகிக கப்படுகின்றது

யலொத்து—கீழ்ச் சொல்லப்படலிள்ள விஷயங்களுக்கெல்லாம் கரம்பபடி
பரமானங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. முதலில், “நிவி ஷாண்டிய ஸ்வாய்யி” இதயாதி

“நிவ-ஹாணைய வனவாயபோதா ஜூநஹ்யொஹு: |

ஹ:வாஜூநஹு யஹ: ப்ரகூதெஸ்தே ந வாதந: ||”

உதி! ப்ரகூநிஸம்ஸம-ஹுதக-ஹுமஹுஸாநாத்ஸுர-ஹவப்ரயுதா யஹ:

அவ்ஹை அடைவதற்கு உபாய மென்று பரதிபாதிக்கின்றன. ‘நிவ-ஹாணைய:’ என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யம், ஆதமா வென்னும் வஸது கேவலம் ஆநந்தமயம் ஜ்ஞாநமயம் நிராமல மென்றும், துக்ஷம் அஜ்ஞாநம் மலம் இவை யெல்லாம் பரகருதியின் நாமங்களே தவிர ஆதமாவின் நாமங்களல்ல டென்றும் சொல்லுகின்றது அதாவது துக்ஷம் முதலியவை, பரகருதியின் ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் ஊடகங்களைக் காரணமாக உடையவை யாதலால் அவை ஆதம் ஸவரூபத்திற்கு உரியவையல்ல என்று சொன்னதாயிற்று.

வாக்யம் ‘ஆதம் வஸதுக்ஷெல்லாம் ஜ்ஞாந மொன்றையே ஆகாரமாக உடையவை’ என்பதற்கு பரமாணம் ‘விஹாஸிதயஸம்வஹெ’ இதயாதியானது, ‘சரீரத்தில பேதம் இருந்தபோதிலும் உபாதி வ்யுக்தங்களான ஆதமாகளுக்குப் பரஸபரம் எவவித பேதமும் இல்லை’ என்பதற்கு பரமாணம். “உஹெவ தெ ஜி-ஹ: ஸம-ஹ:” என்பது, இந்த ஆதந்தையே ஸபஷ்டமாகச் சொல்லுகின்றது. “ஹெவீ ஹெவீ” என்பது, ‘பரபத்தியின்றிக் கு மோக்ஷம் விததிக்க மாட்டாது’ என்பதற்கு பரமாணம். ‘யா ததழ்’ என்பது ‘பரபஞ்சம் முழுவதும் பகவானுலேயே நியமிக்கப்பட்டு வருகின்றது’ என்பதைச் சொல்லுகின்றது; ‘ந வ ஹுநி ஹுதாநி’ எனவும் வாக்யத்தால் ‘பகவானுடைய ஸாவாதமகதவம் மித்யை’ என்று சொல்லப்படுகின்றதோ என்று உதிக்கும் சங்கையும் இந்த ஸந்தாபத்தில பரிஹரிக்ஷ படுகின்றது.

‘நிவ-ஹாணைய:.....’—இதன் பொருள் ‘ஆதம் வஸதுவானது கேவலம் ஆநந்த ஸவரூபம், கேவலம் ஜ்ஞாநமே ஆகையால் அதற்கு எவவித மலமும் இல்லை; துக்ஷம் அஜ்ஞாநம் இவையாகிற் றவங்களை உடைய நாமங்கள் பரகருதியின் நாமங்களேதவிர ஆதமாவைச் சேர்ந்தவையல்ல’ என்பது தான் இந்த சலோகத்தில் ‘மலம்’ என்னும் சபதம் ‘ராகம்’ ‘தவேஷம்’ இவைகளைக் குறிக்கின்றன. இவைகளைத்தான் ‘துக்ஷம்’ ‘அஜ்ஞாநம்’ என்று இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறார். ‘இந்தத் துக்ஷஜ்ஞாநங்கள் எப்டடி அசேதமான பருகருதியின் நாமங்களாகும்?’ சேதம் வஸதுவுக்கன்றோ அவைகள் உபபநங்கள்? என்று ஒரு சங்கை ஐரிக்ஷலாம். இந்தச் சங்கையை “ப்ரகூநிஸம்ஸம-ஹ:” இதயாதியான வாக்யத்தால் பரிஹரிக்ஷார். ‘பரகருதியின் ஸம்பந்தம் எப்பொழுது ஆதமாவைக்கு இருக்கின்றதோ அப்பொழுது மாத்ரம் இந்தத் துக்ஷம் முதலானவை ஆதமாவைக்கு ஏற்படுகின்றன, பருகருதி ஸம்பந்தம் விலகினால் அவைகளும் விலகி விடுகின்றன’ என்பதுதான் பரிஹாரம். அதாவது துக்ஷம் முதலானவை ஆதமாவைக்கே நேரக்கடியவை

உத்யு 3:1 ப்ராவூபூவூவிவெகெந ப்ரகருதெரெவ யஜ-34 உத்யு 10:19 |

“ விஷ்ணுவநயஸம்வநெ ஸ்ராவூணெ மவி ஹூதிநி |

ஸ்ரூநி வெவ ஸ்வாகெ அ வணீதா: ஸஷ்பரித: || ”

[ஐ. மீ 5-18]

ப்ரகருதியின் ஸம்பநதம் ஏற்பட்டால் து: கம் முதலியவை ஏற்படும், அது இராவீட்டால் இவையுமில்லை யாகையால் இவைகள் ப்ரகருதியின் தூமங்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

“ விஷ்ணுவநயஸம்வநெ ” இதயநியான வாக்யம், ‘உபாநியின் ஸம்பநதம்’ நிருகுகும் ஆதமாவின் சுதந் ஸ்வரூபம் எனபது ஸகல ஆதம வஸதுக்களுக்கும் ஸமம்’ என்ன பதைச் சொல்லுகின்றது தேவ ரூபமாகவும் தூமக் ரூபமாகவும் மதுஷ்ய ரூபமாகவும் ஸ்தாவர ரூபமாகவும் இருக்கும் ப்ரகருதியுடன் கலந்து நிற்கும் ஆதமாவின் சுதந் ஸ்வ ரூபத்தை விவேசித்தது அறியக்கூடிய புத்தியை உடையவர்களே இவவிடத்தில் ‘பண்டிதர்கள்’ என்று சொல்லப்படுகிறார்கள். அப்படி அநதந்த ப்ரகருதி விசேஷத்தைக்

எனபது உண்மையானாலும், அவை ஆதம ஸ்வரூப ப்ரயுக்தங்களல்ல வென்று சொன்னதாயிற்று. துக்காதிகள் ப்ரகருதியின் தூமங்களாக இருந்தால் என்ன பலம் உண்டா குமோ, அதுவே அவை ப்ரகருதி தூமங்களாக இராமலிருக்கையிலும் உண்டாகிறபடியால் ‘அவைகள் ப்ரகருதி தூமங்கள்’ என்று சொல்லப்படுகின்றன என்பது அபிபராயம். ப்ராவூபூவூவிவெகெந—‘ப்ரகருதி ஸம்பநதம் இருந்தால் துக்காதிகள் ப்ரபதங்களாகின்றன; அது இராவீட்டால் இவை அப்ரபதங்களே’ எனஹம் விவேகத்தால்

‘ விஷ்ணுவநய..... ’ இதன் பொருள். ‘ஐஞானம் சம தமாதிகள் இவை களுடன் கூடிய பராஹ்மணன், கேவலம் ஐநமத்தால் மாதம் பராஹ்மணயத்தை உடைய பராஹ்மணன், இவர்கள் இருவரிடத்திலும் ஐஞான ப்ரயுக்தமான வைஷ்ணவம் இருக்கையிலும், அந்த வைஷ்ணவம் கேவலம் உபாநியால் ஏற்படுகின்றதே தவிர அது ஆதம ஸ்வரூபத்தை ஸ்பாசிக்கவில்லை எனபதை ஆதம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையை அறிந்தவர்கள் அறிவார்கள்; அதே மாதிரி பசவுக்கும் யானைக்குமுள்ள ஆரார ப்ரயுக்த வைஷ்ணவமும், நாய்க்கும் நாய் மாடஸத்தைப் புஷிக்கும் சுவ பாகாக்குக்கு முள்ள வருத்தி ப்ரயுக்த வைஷ்ணவமும் ப்ரகருதி ஸம்பநதத்தால் ஏற்படுகின்றன எனபது அவர்களுக்கு விளங்கும்’ இச்சொல் உபாநி வியுக்த ஆதம ஸ்வரூபம் ஸமமே எனபது சொல்லப்பட்டது. சிலர், இந்த சிலோகத்தால் சரீர கதமான வைஷ்ணவமே நிஷேதிக்கப்படுகின்ற

உதி! ஷேவதிய-ஃஜந-ஷ்யஸூராவரஸுவபுகு கிஸம்ஸூஷ்யஸூராத்நஃ
 ஸூரஸுவஸிவெவநீ ஸுயி யெ-ஷ்யாம் தெ 'வஸிதா'! தததகூசி
 விஸெஷவிபுகூத்யாயித்யஜ்ஜநவந் தத தத சுத்யைவிஷயாகாரொ
 வத-ஜாநாநாத்நம் ஸஜாநாகாரம் வஸுஜீதி 'ஸஜிபரி-ஃ' உத்ய-ஃதூ!
 தஜிபரிஹ

“உஹெவ தெ ஜி-ஃதஃ ஸமெ-ஜா யெஷ்யாம் ஸாஜே ஸூதம் உநஃ!

காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஆதம் ஸவருபத்தை உள்ளபடி அந்நதவாகன, 'ஆதம் வஸு
 துகள அதிபாதரம் விஷயமான ஆகாரததையுடைய ப்ரக்ருதி விசேஷத்தாடன கலந்து
 இருந்தபோதிலும், அவைகளெல்லாம் ஒரே விதமான ஆகாரத்தை உடைமவைகளே'
 எனப்பதை நன்றாக அறிவார்களன்றோ? இந்த அந்நதத்தைத் தான் இவவிடத்திலுள்ள
 'ஸஜிபரி-ஃ' எனலும் பதம் சொல்லுகின்றது. “உஹெவ தெ ஜி-ஃதஃ”
 இதயாதியான வாசயம் இதை ஸபஷ்டமாக விளக்குகின்றது. 'நிஷே-ஜாஷ்ய' எனப

றது என்று அபிப்ராயப்படுவார்கள். அது ப்ரத்யக்ஷத்திற்கு வீருத்தம். சரீர கதமான
 ஸைஷமயமே இவவிடத்தில் ப்ரதிபாதிசகப்படுகின்றது, ஆனால் அந்நத வவஷம்யம் உபாநீ
 யால் ஏற்படுகின்றது எனபதும் அது உபாநீ வியுக்த ஆதம் ஸவருபத்தை ஸபாசிக்க
 வில்லை எனபதுமே இவவிடத்தில் விஷயம். இது இவவிடத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள
 'பணடித' 'ஸமதாசி' சப்தங்களுடைய வ்யாக்யாந்ததிலிருந்து விளங்கும்.

“உஹெவ.....”—கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள 'விஜ்ஜாவிநய' இதயாதி
 யான ச்லோகத்திற்கு அந்நதவரும ச்லோகம் இது 'ஸஜிபரி-ஃ' எனபதால் சொல்
 லப்படும் ஸாமயமானது உபாநீயால் விடப்பட்ட ஆதம் ஸவருப விஷயமே எனலும் அந்ந
 தத்தை இது ஸபஷ்டமாக விளக்குகின்றது இதன் பொருள்—'அந்நத முமுக்ஷுக்கள்,
 நிருபாதிச ஆதம் ஸவருபமானது ஜ்ஞானைநாகாரமா யிருக்கிறபடியால் எவவித வைஷம
 யமுமற்றது என்பதை நன்றாக உணர்கிறார்களோ, அவர்கள் இன்னும் மோக்ஷத்தை அடை
 யா விட்டாலும் முக்த பாயாகனென்றே சொல்லப்பட்டுவருமெனும். ப்ரக்ருதி ஸம
 ஸா கமாதிரி தோஷத்தால் விடப்பட்டுள்ள ஆதம் வஸ்து எவவித வைஷமயமுமற்ற
 தாதலால் அது பரஹமென்றே சொல்லப்படக்கூடும், அப்படிப்பட்ட பரஹ்மத்தி
 லன்றோ அவர்கள் இருக்கிறார்கள்' ஜகைபால் அவர்கள் முக்த ப்ராயிகளே எனபதுதான்.
 'ப்ரக்ருதி விகாரம்' (அந்நதேஹாதிகளுடன ஸம்பந்தப்பாடிருபதானது தோஷம்; அந்நத
 தோஷம்'ல்லாமல் இருக்கும் ஆதமாகக்கொள்ளலாம் ஸமமானவைகளே' எனலும் அந்நதம்
 'நிஷே-ஜாஷ்யம் ஹி ஸஜிபரி' எனபதால் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறபடியால்,

நிஷே-காஷ்ட ஹி ஸம் ஸ்ரஹ தஸ்யாஹ்ணி தெ ஸ்ரீதா: || ”

[ஹ மீ 5-19]

உதி ! ‘ நிஷே-காஷ்ட ’—ஷெவாஜிபு, சுரதிவிபெஷஸம்ஸமகர உபபொஷ
ரஹிதல் ; ஸ்ரூபெவணாவஸிதம் ஸவ-ஜோதவஸு நிவ-காணரூப
ஜூநெகாகாரதயா ஸஜிதத்யு: ! தஸெஷ்வம்ஹுதஸஜாத்நொ
ஹவஹ்ஷெதெகரஸ்தா தஹியாஜிதா தஷெகாயாரதா அ ததஹீரீர
தததநுஹ ஹதிவி: ஸஸெஷ் ஹகாஜாநாயிகரணெஷ் அ ஸுதிஸுதீ
திஹாஸவாராணெஷ் ஹ திவாஜித உதி வஹ-ஜெவொகூல் !

தற்குத் ‘தேவ’ரூபம் முதலான ப்ரகருதி விசேஷத்தான சோநதிருபதாநிற் தோஷமற
நிருக்கும் என்பது பொருள். ‘சதநு ஸவரூபத்தான இருக்கும் ஆதம் ஸஸதுக்களெல
லாம் (அதாவது ப்ரகருதி ஸம்பநந்மற்றிருக்கும் ஆதம் ஸஸதுக்களெல்லாம்) ஆநத ரூப
மான ஒரேஆகாரத்தை உடையவை, ஆகையால ஆநயெல்லாம் ஸமமே’என்பது குறிப்பு.
தவிரவும், ச்ருதி ஸபருதி இதிஹாஸ புராணங்களெல்லாம் பகவானுக்கும் அவனுடைய
சரீரமாயுள்ள மறறைப் பதாரதந்ருகருக்கு முள்ள ஸமாநாதிகரணயத்தை ஆநரமாகக்
கொண்டு அவனை அந்நப் பதாரதந்ருகனைச் சொல்லும் சப்தவக்ளாலேயே வயவஹரிக்கின்
றன வென்றும், அப்படி அவை வயவஹரிப்பதே ‘அநத ஆதம் ஸஸதுக்களெல்லாம் பக
வானுக்குச் சேஷமாயிருப்பதையே ஸமமாக உடைத்தா யிருக்கின்றன , பகவானாலேயே
நியமிக்கப்படுகின்றன; அவனையே ஆநரமாக உடைத்தாயிருக்கின்றன’ என்பதை நன்கு

இது ப்ரகருத விஷயத்திற்கு ஸபஷ்டமான ப்ரமாணமாக இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின்
றது மோக்ஷமடையாமல் முமுகு தசையிலேயே இருக்கும் ஸ்ருவனை, எவவிதத்தில்
ஸமஸாரத்தை ஜயித்துவிட்டான் (ஸமெ-கா ஜித:) என்று சொல்லக்கூடும் ? என
ரூல, அப்படிச் சொல்வதன் தாத்பாயம் ‘அவன் முகத பாயன்’ என்பது தான், ‘அவன்
முகதனே’ என்பதன்று என்று ஸமாந்நம் சொல்ல வேண்டும் முன் சலோசத்தில் பர
ஸதாவிக்கப்பட்ட ஸமதாசிகளின் பரசமனையே இந்த ச்லோகத்தின் தாத்பாயம்.

தஸெஷ்வம்ஹுதஸஜாத்—இது உடைய ஆதமா ஜ்ஞாநைகாகாரம் என்ப
தற்கும், அதன் உபாதி வ்யுக்த ஸவரூபம் எல்லா ஆதமாக்களுக்கும் ஸம்ம என்பதற்கும்
பரமாணுகள் சொல்லப்பட்டன இப்பொழுது, காமப்படி, ஆதமாக்களெல்லாம் பக
வானை அநதாரதமாக உடைத்தா யிருக்கின்றன என்பதற்கு பரமானம் உபபாதிக்கப்
படவேண்டும். இந்த உபபாதம் ஏற்கெனவே செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால், இங்கு அது
சொல்லப்படவில்லை [ஸத வித்யையின் ஸவிசேஷ பரதவத்தைச் சொல்லி முடிக்கை
யில் எல்லாம் ப்ரஹ்மாதமகம் என்பது விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 53-65-ம் பக்கங
ளைப் பார்க்க]

“ஹேஷி ஹேஷா மூணையி 22 லாயா டு-ரத்யா |

லாலெவ யெ ப்ரவஷ்னெ லாயாலெதாஃ தரணி தெ || ”

[ஹ மீ. 7-11.]

உதி | தலெஸ்தஸ்தாத்தா: கஸு-கூதவிதிசு, மூணையப்-கூதவிஸம்ஸம் 2
ராவாஸு ஸம்ஸாராஸ்தோகஸ்தா ஹவதவதினெரண நொவவதத
உதஜ்-கூம் ஹவதி ,

விளக்குகின்ற தென்றும் முன்பே சொல்லியிருக்கிறோம். “ஹேஷி ஹேஷா
மூணையி ” இதயாதியான பகவத ிதா வாக்யமும், ‘நோநதி, வாயா’ இதயாதி
யான ச்ருதி வாக்யம்களும், காமததால் ஏற்படும் விசிதரமான குணமய பரகருதி ஸம்பந்த
மாகிற ஸமஸாரத்திலிருந்து ஆதமாககன மோக்ஷம் பெறுவது, அந்தப் பகவானை பரபத்தி
செய்வதைத் தவிர்த்து வேறொன்றாலும் ஸம்பவிக்கமாட்டாது என்பதைச் சொல்லு

“ஹேஷி ஹேஷா.....” —இதன் பொருள் ‘ஸதவ ரஜஸ தமோ மயமா
யிருக்கிற இந்த பரகருதியானது ஸருஷ்டி முதலான லீஸையில் பரவருத்
திக்கும் என்னாலேயே நிர்மிதமா யிருக்கிறபடியால் அது அநீசவர்களாக
இருக்கும் ஒருவராலும் தாண்டக் கூடாது. எனனைச் சரண மடைபவர்கள்
மாத்ரம் அதைத் தாண்டச் சகதராவார்கள்’, பரகருதி எனபது அசேதந வஸ்து,
அது நித்யமானது ஜீவன்களுடைய காமாநுகுணமாக இந்த பர்கருதி விசிதர
மான தேஹாதிகளாகப் பரிணமிக்கப்பட்டு, அவைகளின் ஸம்பந்தம் அந்த ஜீவன்களுக்கு
ஸம்பவிக்கும்படி செய்யப்படுகின்றது இதுதான் ‘பகவான் பரகருதியை நிர்மாணம்
செய்கிறான்’ எனபதன் தாத்பாயம் அபுபித தேஹாதிகளாக நிர்மிக்கப்பட்டிருக்கும்
பரகருதியானது, பகவத ஸவரூபத்தை அந்த ஜீவன்களுக்குத் தெரியவொட்டாமல்
தடுப்பதையும் தனது ஸவரூபத்தில் பேர்க்யதா புத்தியை உண்டுபண்ணுவதையும் தனது
காயமாக உடைத்தாயிருக்கின்றது இப்படி பரகருதியால் மோஹிக்கப்பட்டதாய்க்
கொண்டு ஐந்த முழுவதும் அளவற்ற அதிசயித் ஆர்த ஸவரூபமாயிருக்கும் பகவானை
அறிகின்றதில்லை. இந்த மோஹம் நிவருத்தமாக வேண்டுமானால் பகவானையே சரண
மடையவேண்டும் இந்த சலோகத்திலுள்ள ‘மாயை’ எனனும் சபதத்திற்கு ‘பரகருதி’
எனபது பொருள் பரகருதி, ஸதவ ரஜஸ தமோ குணமயமானதால் அது ‘மூணையி’
என்று சொல்லப்படுகின்றது. ‘லாயாஃ தரணி [மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்] என
பதற்கு, ‘பரகருதி ஸம்பந்தத்தால் ஏற்படும் மோஹத்திலிருந்து விடுவிக்கப்பட்டவாக
ளாயப் பகவானை உபாஸிக்கிறார்கள்’ எனபது தாத்பாயம் பகவத கீதையில் இந்த
சலோகம் வரும் ஸதலம் உபாஸஸி பகரணமானதால் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும்
ப்ரபத்தி, உபாஸஸத்திற்கு அருகமாயுள்ள பரபகருதியைச் சொல்லுகின்றதென்று அறிய
வேண்டும்.

‘ விஷ்ணுஹரிஃ சுபுஷ்டிகொஸந ஸ்ரீதா ஜமக ’

உதி! சுநகவிவிசுபிஹாஸ்யபுருவம் ஜமநுஜியபுதாஸாஸொநாதுதயா

கிருண எனபதை விளக்குகின்றன “ விஷ்ணுஹரி ” இத்யாதியான வாக்யம் இந்த அர்த்தத்தையே ஸபஷ்டமாகச் சொல்லுகின்றது இந்த வாக்யத்தின் பொருள் — கணக கற்ற வைசி ரயத்தை உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் மிகவும் ஆச்சரியகரமான இந்த

ரணமே’ எனபது விவரிக்கப்பட்டதாகின்றது ஸ்ரீ சங்கராசாராயா செய்யும் அர்த்தம் வேறு ‘ பகவான மூர்த்தமான வஸது அன்று அவனுக்கு மூர்த்தங்களான வஸதுகளுடன் ஸடஸாககம் சொல்வது உபநநமாகமாட்டாது ஆகையால் இவ்விடத்தில் ‘ உஷ்ணாநி ஸவஹரிதாநி ’ [ஸாவ பூதங்களும் என்னால் தரிக்஑பபட்டிருக்கின்றன] என்று தேஹாதி ஸங்காதம் விபஜித்துச் சொல்லப்பட்டிருப்பதை, லோக புத்தியை அநுஸரித்து வ்யபதேசம் செய்ததாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டாம் ந வ உஷ்ணாநி ஹரிதாநி [பூதங்கள் என்னிடத்தில் இல்லை] என்னும் வாக்யத்தால் இந்த வ்யபதேசம் நிஷேதிக்஑ படுகின்றதன்றோ? ” எனபதுதான் அவா சொல்லும் அர்த்தம் இப்படி முதலில் ஒன்றைச் சொல்லிவிட்டு உடனே அதை நிஷேதிக்஑ிரா என்று சொல்வது யுகதியுகதமாக மாட்டாதாகையால் ‘ ந வ உஷ்ணாநி ஹரிதாநி ’ எனபது, ஜகத்திற்கும் பகவானுக்குமுள்ள தாரய தாரக பாவம், லோகத்தில் மூர்த்தங்களான வஸதுகளில் தென்படும் தாரய தாரக பாவம் போன்றதன்று’ என்னும் அர்த்தத்தையே சொல்லுகின்றது என்று விவரிப்பதே ஸங்கதமாகும் எனபது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம் இப்படி அர்த்தம் சொல்லும் பக்ஷத்தில் பின் வரும் “ வஸ்யு ரெ யொம் ரெபஸாஸு ” [என்னுடைய அஸாதாரணமான ரசவரத்தன்மையைப் பா] என்று சொல்வதும் பொருத்தம் எவ்வித ஆயாஸமுமில்லாமல் கேவலம் ஸங்கலப மாதராதா லன்றோ பகவான பரபஞ்சுததைத் தரிக்஑ிருண? இது அவனுக்கே அஸாதாரணம் இந்த அர்த்தத்திற்கு மற்றுமொரு ஸபஷ்டமான பரமாணம் சொல்லுகின்றது

“ விஷ்ணுஹரி ” இதன் பொருள் — இந்த ஜகத முழுவதும் என்னுடைய ஸங்கலபத்தை அதிகரித்து வாததிக்஑ாமலிருக்கும்படி நான் என்னுடைய மஹிமையின் ஒரு லேசத்தால் அதை வக்஑ரித்துக்கொண்டு அதிஷ்டாநம் செய்து வருகிறேன் ’ ‘ வஸ்கொஸந ’ எனபதற்கு ‘ ஒரு அமசத்தால் ’ எனபது பொருளன்று பகவான எவ்விடத்திலும் பரிபூரண ஆகையால் ‘ அவனுடைய நியம ஸாமாத்யத்தின் ஒரு லேசத்தால் ’ எனபதே பொருள் இப்படி, ‘ ந வ உஷ்ணாநி ஹரிதாநி ’ என்னும் வாக்யம் மாயாவாத பக்ஷத்திற்கு ஒரு கால அநுகுணமாகுமோ என்னும் சங்கை பரிஹரிக்கப்பட்டது

பூவியூ ஸவம் உத்கௌ ந விஷ்ணுந ந ரூபெணா நனஜிஹா
 விஹிதிரவரிதிதொடாரமுணஸாமரொ நிரதீஸயாஸுபஹிதஃ
 வியுதொதஹித்யுபஃ |

தஜிஜிஹ

“ வனகடுகை ஸதி நாநாக்ஸ் நாநாகு ஸதி டெவகதா |

பரபஞ்சம முழுவதிலும் நான என்னுடைய மஹிமையின் லேசத்தால் ஆதமாவாக உட்
 புகுந்து ஸகலத்தையும் என்னுடைய ஸங்கலப் மாதரத்தால் தாங்கிக்கொண்டு, அந்த
 பரபஞ்சத்தின் ரூபமான கணக்கற்ற உத்கருஷ்ட வீழ்திகளை உடையவனாயும், அளவற்ற
 உதாரஞ் விரிசேஷங்களுடனும், எல்லாருக்கும் எல்லையிலாத ஆச்சாயகரமான
 வஸதுவாகவும் நிற்கிறேன்’ எனப்பதுதான்

தஜிஜிஹ

‘இப்படி ஸாவ சகதி யோகத்தால் தனது ஸங்கலப்
 எகதேசத்தாலேயே பரபஞ்சம முழுவதையும் தரிகக்கூடிய ஆச்சாயகரமான ரசவரத்
 தன்மையை உடையவன் பகவான்’ என்னும் அாதத்தையே “ வனகடுகை ஸதி ”

ஜீவாதம் ஸவரூபம், பகவத் ஸவரூபம் பகவத் பராபதிக்கு ஸாத்நமாயுள்ள
 பகதி ஆக இமமூன்று விஷயங்களுடைய பரஸதாவித்து, பிறகு அவைகளுக்கெல்லாம்
 கரம்பபடி சாஸ்தர பரமாணங்கள் இது வரை கூறப்படாத கடைசியாகக் கூறப்பட்ட
 பரமாண வாக்யத்தில் “ ந வ ஜிஹி ஹி தாநி வஸ்ய ரெ பொ ம ரெ ரெஸாஸு ”
 என்னும் வாக்யத்தை விவரிக்கும்பொழுது, ‘பகவான் ஸாவ சகதிகளுடனும் கூடியவ
 னுனதால் பரபஞ்சம முழுவதையும் தனது ஸங்கலப் லேசத்தால் மாதரம் நிலைநிறுத்து
 வதற்கு அவன் சக்தன்’ என்னும் விஷயம் பரஸதாமாயிற்று ‘அப்படி இவன்
 ஆச்சாய பூதன்’ எனப்பதற்கு இவ்விடத்தில் வேறு பரமாணங்களைக் கூறுகிறா

“ வனகடுகை ” இதன் பொருள் — ‘பகவான் ஒன்றாக இருக்கையிலும்
 பஹுவாக இருக்கிறான், பஹுவாக இருக்கையிலும் ஒன்றாகவே இருக்கிறான் அவ
 னுடைய ரூபம் சிந்திக்கத் தகாதது, அதை உள்ளபடி அறிவதற்கு யா சக்தராவா?’
 ஒன்றாகவும் பஹுவாகவும் இருப்பது விருத்தமான தாமங்கள் ஆகையால் அந்ந உட்
 கருத்து வெளியில் தோன்றும் அாததமாக மாட்டாது “ ப்ரஸாவி துடுகை ந
 வனக வனவ ஸந் ” என்னும் கருத்த வாக்யம், “ வனகடுகை ஸதி ” என்னும் மூல
 வாக்யத்தையும், “ விவித் ஹஜெத் ” எனப்பது “ நாநாக்ஸ் ” எனப்பதை
 யும், “ வனவம் ஸுபூதாஸொந சவஸிதொவி ஸந் ” எனப்பது
 “ நாநாகுஸதி ” எனப்பதையும், “ சிநவயிக சவதிஷ்டெ ” எனப்பது

பரகாரி ஒருவனே அப்படி அவன் ஒருவனாக இருக்கையிலும், விசித்ரங்களாயுள்ள சேதநாசேதநங்க ளெல்லாவற்றினுள்ளும் அவன் அந்நராதமாவாக பரவேசித்து, அந்நாசேதநங்களைப் பறபல விதமான காயங்களில் நியமித்துக்கொண்டு, அவை யெல்லாவற்றையும் தனது சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் அவன் கண்க ளற்ற பரகாரங்களுடன் கூடினவனாகிறான், ஆகையால் அவன் பல ரூபங்களை அடைகிறான் என்றும் சொல்லக்கூடும் இப்படி தனது ஸங்கலப் லேசத்தால், ஸாவாச சாயம்மாயும் அதி விசித்ரமாயிருக்கும் இந்த லீலா விபூதி முழுவதிலும் அந்ந ராதமாவாக பரவேசித்து, அந்நக காரணத்தால் அநேக பரகாரங்களுடன் கூடினவனாக

தஞ்சை-திருவெண விவிதூபகாரர்—அவ்வகைகளைச் சரீரமாக உடைத்
தாயிருக்கிறபடியால் அவன் விசித்ரங்களான பரகாரங்களை உடையவனாகிறான்
'விவிதூபகாரர்' என்பதால் அவன் நியந்தா வென்று சொல்லப்படுகிறது
அவனால் நியமிக்கப்படுகிறபடியால் அவையெல்லாம் அவனுக்குச் சரீரம் என்பது
உப்பாதிக்கப்பட்டதாகின்றது நான் நான் இவ் தாழ்—விசித்ரங்களான பரகாரங்களை
உடைந்தாயிருக்கும் தன்மையே இவ்விதத்தில் அவன் பஹுவாக இருக்கிறான்
என்பதால் சொல்லப்படுகிறது

“சுநவயிகாதிஸய நிராதிஸயாஸய-உ-தி”-இது ‘அவன
நித்ய வீபூதி நாதனுகிறபடியால் அவனுக்கு ஸமனாகவாவது அவனைக் காட்டிலும் அதிக
னாகவாவது ஒருவரும் இல்லை’ என்பதைக் குறிக்கின்றது. ‘நீயெனக்காய்’ இத்யாதி
யான வாக்யம், ‘அவனுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹ, தைப பரா-தாலும் அவன்
ஒப்பு உயரவு அற்றவன்’ என்பதைச் சொல்லுகின்றது.

நிரதிஸ்யாஸ்யபஹுதொ நீவதொபடிஸங்காஸஃ பண்ணரீகடிஹாஜிவா
யதெக்ஷணம் ஸஹஸ்யாஸம் ஸஹஸ்யகிரணம் வாரஜெ வெயாஜி “யொ
வெடி நிஹிதம் மஹாயாஸம் வாரஜெ வெயாஜிந ” “தடிக்ஷரொ வாரஜெ வெயா
ஜிந ” ஐத்ராஜிஹுதீவிரீப வாக வனவாவதிஷ்டெ । ப்ரஹ்மபுத்ரிஸ்தஸ்ய
கஸ்யவிடிவி வஹுந வனகஸ்யாவவெஸ்யககாபஸ்க்ரீயஸ்க்ரீயெஸ்யக
ரூபெஸ்ய ரூபவாஹாயொமஃ ஸ்வாவாஹாயொமஃ ஸக்யஹாயொமஃ
ந வடிதெ , உவெஸ்ய தஸ்ய பரஹ்மணஸ்ய ஸவஹ்மணஸ்யவிஸஜாதீய

இருக்கையிலும், அவன பரமமான நிதய விபூதிகெல்லாம் நாதகையும் அந்யாசசாயகர
மான விகரஹ விசிஷ்டனாகவும் அநதக காரணத்தால் ஒப்பு உயாவு அற்றவனாகவும்
இருக்கிறபடியால் அவன ஒருவனாகவே இருக்கிறான் ‘யொ வெடி நிஹிதம்’,
‘தடிக்ஷரொ’ இதயாதியான சுருதி வாக்யங்களெல்லாம், அவனை அப்படியே பரதிபாதி
கின்றன அவன, அளவற்ற மேனமையுடனும் கணக்கற்ற கலயான குணகணங்களுட
னும் கூடினவெனன்றும் ஸகல ரசவராகளுக்கும் ரசவரனென்றும், பரபரஹம் மென
றும், புருஷோத்தமனான நாராயணனென்றும், ஆகையால் அளவற்ற ஆசசாய பூதனென
றும் நீருண்ட மேகம் போன்றதும் தாமரைப் பூவடி தளம் போல நிரமலமாயும் நீண்டு
மிருக்கும் கண்களை உடையதும் கோடி ஸூரியான போல கணக்கற்ற கிரணங்களை உடை
யதுமான திவ்ய மங்கள விகரஹத்தை உடையவெனன்றும் பரம ஆகாச மென்று சொல்
வப்படும் நிதய விபூதியில் வலிப்பவெனன்றும் சுருதிகள் பரதிபாதிக்கின்றன வல்லவா?
‘விசித்ரமாகவும் பரஸ்பர விருத்தங்கள் போலத் தோன்றும் ஸவபாவம் சக்தி ரூபம்
இவைகளுடன் கூடினதாகவும் ஒரு வஸது இருக்கக் கூடுமோ?’ என்று விரோத சிந்தை
செய்வது பகவான விஷயத்தில் யுக்தமாகமாட்டாது பகவானைத் தவிர்த்த மறறை வஸ
துகளுக்கன்றோ தமக்கு இயற்கையாயுள்ள ஸவபாவத்தையும் சக்தியையும் ரூபத்தையும்
காட்டிலும் வேறு ஸவபாவ சக்தி ரூபங்கள் அமைய மாட்டா வென்று ஒரு நியமம்

வாரஜெ வெயாஜி—நிதய விபூதியோகமே ‘அவன ஒப்பு உயாவு அற்றவன்’
என்பதற்கு ஹேது சுருதி வாக்யங்களில் தென்படும் “வாரஜெ வெயாஜிந”
என்பது, “வாரஜெ வெயாஜிநி” என்னும் ஏழாம் வேற்றுமையைச் சொல்லுகின்றது

ஸவஹ்மணஸ்யவிஸஜாதீயதயா—‘லோகத்தில் தென்படும் வஸதுகளைக்
காட்டிலும் பகவான விஸஜாதீயன், ஆகையால் அவனிடம் காணப்படும் தாமங்களும்
லோக வஸதுகளின் தாமங்களைக் காட்டிலும் விஸஜாதீயங்களாக இருக்கக்கூடும்’ என
பது கருத்து விஸஜாதீய தாமிக்கு விஸஜாதீய தாமங்களின் யோகம் உபநிஷதமன்றோ?

தயா ஸவ்ஸூகாவக்ஷம் ஸவ்ஸூகியொமஸ்தெதுக்ஸெஸ்ய விறித்ரா
நநநாநாரூபதா உ வுநாபுநனாவரிஜிதாஸ்யுயொமெநெந
கூரூபதா உ ந விரூபுதி வஹூஜாசூலாஜாஅரொயவிக்ஷா ந
யுக்ஷேத்யுஷ்டிம் ।

யயொக்ஷு

“ ஸக்யம் ஸவ்ஸூகாவாநாஜிவிஜ்ஜாநமொவரா : ।

சொல்லக்கூடும்? ஸமஸத வஸ்துகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணையுள்ள பகவான் விஷ்
யத்தில் ஸகல ஸவபாவங்களும் ஸகல சக்திகளும் சோநதிரூபபது உபபந்த மாகையால்,
அவனுக்கு, ஆச்சாயகரங்களும் கணக்கற்றவையுமான பல பரகாரங்களை உடைத்தா
யிருக்கும் தனமையும் அப்படியே கணக்கற்றதாயும் அளவற்ற ஆச்சாயத்துக்
கெல்லாம் இருப்பிடமாயுள்ள திவ்யாயுத பூஷணத்தி யோகத்தால் ஒப்பு உயாவு
அற்று பரகாரியாக இருக்கும் தனமையும் அவனிடத்தில் விருத்தங்களாக மாட்டா
கேவலம் ‘அவனும் வஸது’ என்னும் காரணத்தால் மாத்ரம் அவனிடத்தில
மற்றை வஸ்துகளிடத்தில் தென்படும் விரோத சிந்தையைச் செய்வது யுத்தமாக
மாட்டாது இது தான் “ வஸ்குஸ்ய ஸதி ” இதயாதியான சலோகத்தின் அாததம்

யயொக்ஷு

“ ஸக்யம் ஸவ்ஸூகாவாநாபு ” இயாதியான சலோகம்
இதற்கு பரமாணம் இந்த சலோகத்தின் பொருள் — அக்ஷி ஜலம் முதலான பதாரத்
தங்களுள் ஒன்றில் தென்படும் சக்தியே அதைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான மற்றொரு

‘ சுநனாவரிஜிதாஸ்யுயொமெந ’ எனபதற்கு ‘ சுநனாவரி
ஜி தாஸ்யுயொமெந தவஹூயொமெந ’ என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டும் பக
வானுடைய திவ்ய பூஷணங்களும் அநந்தங்கள், அளவற்ற ஆச்சாயத்திற்கு இருப்பிடங்
கள், அவைகளின் யோகமே ‘ அவன் ஒப்பு உயாவு அற்றவன் ’ எனபதைக் காட்டு
கின்றது எனபது குறிப்பு ‘ அப்படி ஒப்பு உயாவு அற்று இருப்பதால் அவனுக்கு ஏக
ரூபதை உண்டு, கீழ்ச சொல்லி யிருக்கிறபடி அவனுடைய பரகாரங்கள் பலவாநதால்
அவனுக்கு நாநா ரூபதையும் உண்டு இவை அவனிடத்தில் விரோதிக் கமாட்டா’
எனபது விஷயம். ‘ இதுவும் வஸது, மற்றவைகளும் வஸது, ஆகையால் மற்ற வஸ்துக்
கள் விஷயத்தில் எவை விருத்த தாமங்களோ அவை இவன் விஷயத்திலும்
விருத்தங்களாகவே இருக்கவேண்டும் ’ என்று சொல்வது அயுகதம் எனபது
‘ வஹூஜாசூலாஜாஅரொயவிக்ஷா ந யுக்ஷா ’ எனபதன் தாதபாயம்

யயொக்ஷு—விஸஜாதீய தாமிகு விஸஜாதீய தாமங்கள் உபபந்மாரும்
எனபதற்கு பரமாணம் சொல்லுகிறா சலோகத்தின் அாததம் — யதம் ஸவ்ஸூ

யதொதொ ஸ்ரஹணஸூஸூ ஸம-பாஷா லாவஸக்யம் :

ஹணி தவதாம் ஸ்ரஹ வாவஸக்ய யதொஷதா || ”

ஹசஷுஸ்தம் ஹதி—‘ ஸவெ-ஷாஜிஜிநாநா லாவாநாஜெகஸிஸி
லாவெ ஷுஜெஷுவ ஸகிஸூஜிஸஜாதீபலாவாகொஷீதி ந விஸயிதம்
யுஸ்தா, ஜலாஷாவஷுஷாவி தஜிஸஜாதீபலாவகெ லாவாரொஷு
தாஜிஸகிப-ஷா ஷுஸுதெ, ஹவஜெவ ஸவ-ஷுஸிஸஜாதீய
ஸ்ரஹணி ஸவ-ஸாஜி நானுஜாதம் யுஸ்தா, உதி. சுதொ விவிதா
நகஸகிபுஸ்தம் ஸ்ரஹெஷுவத்யு-ஷ : । ததாஹ

பதார்த்தத்தில் தென்படவேண்டும் என்று எதிர்பார்ப்பது யுக்தமன்று ஜலத்தில்
காணப்படாமல் இருக்கும் பரகாசம் உஷ்ணம் முதலிய சக்திகள், ஜலத்தைக் காட்டிலும்
விலக்ஷணமான அகநியில் காணப்படுகின்றனவல்லவா? இம்மாதிரியே மறறைப் பதார்த
தங்க ளெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷணமான பகவானிடத்தில் மறறெந்நப
பதார்த்தத்திலும் காணப்படாமலிருக்கும் சக்தி விசேஷம் காணப்படக் கூடும் அந்நப
பகவான் மறறை வஸ்துக்கள் போலவே இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வது யுக்தமான
அநுமானமாக மாட்டாது ‘ஆகையால் பரஹ்மானது விசித்ரமான அந்ந சக்தியுடன்
கூடியதே எனபது வித்தம் இந்ந அாதததையே “ஜமஜெஷ” இதயாதியான
சலோகமும் சொல்லுகின்றது

லாவாநாம் ஸக்யம் : சுவிஷ்ணுஜாநொமாவரா—அகநி ஜலம் முதலிய ஸகல
பதார்த்தங்களுடைய சக்திகளும் எந்நக் காரணத்தால் அதயாசாய கரங்களாக இரு
கின்றனவோ ஸ்ரஹண இருக்கும் சக்தி மறறென்றுக்கும் இருக்கவேண்டும் என்று சிந
திப்பது எப்படி யுக்தமாகமாட்டாதோ அதாவது ஸ்ரஹண இருப்பதைக் காட்டிலும் மற
றென்றுக்கு வேறு விஸஜாதீய சக்திகள் எப்படி ஸம்பவிக் கின்றனவோ எனற்படி.]
சுதொ ஸ்ரஹணஸூஸூ ஸம-பாஷா லாவஸக்யம் : ஹணி—அந்நக் காரணத்தா
லேயே பரஹ்ம-திறகு விலக்ஷணங்களான ஸருஷ்டி முதலிய விசித்ர சக்திகள் ஸம்பவிக்
கக் கூடும் ஹெ தவதாம் ஸ்ரஹ—ஹே தபஸவி சரேஷ்டரே, வாவஸக்ய
உஷுதா யபா—நெருப்பக்கு உஷ்ணத் தனமைபோல ஜலத்தில் தென்படாத உஷ்
ணத் தனமை நெருப்பில் தென்படுவதுபோல, ஸாமான்ய வஸ்துக்களில் தென்படாத ஆச
சாய சக்திகள் விஸஜாதீயான பகவானிடத்தில் ஸம்பவிக் கக்கூடும் எனபது தாத்பாயம்

“ ஜமஷெ தநஹாஸ்யப்-஁ ரா-஁வம் யஸ்ய ஜஹா தந : ।

தெநாஸ்யப்-஁வரொணாஹம் ஹவதா க்ருஷ ஸம்மதஃ ॥ ”

உதி ।

தஜெ தநா நாவியா நஹஸ்ரீ-஁ தீ நிகாஸிஷ்வரிமூஹீத தஜ்ஜா
ஸ்ரீ நவரிஸ்ரீ ஜாஷ்வபாரிதஃ । சயாஹி ப்ரஜாணா ஜராவரிஷ்வா

தஜெ-தஃ

இந்த விஷயங்க ளெல்லாம் பறபல அாததத்தை உடையதும் எல்லையற்றதுமான சருதி கணங்களையும் பெரியோர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட
ள்ள அந்த சருதி வபாக்யங்களையும் நன்கு அாதத விசார புரஸஸரமாக அத்யயநம்
செய்து அறியப்பட்டன முதலில் பரபஞ்சத்தின் ஸருஷ்டி பரளய விஷயமாக ஸருஷ்டி
பரளயங்கள் இவை பிரண்டம் ததவங்களின் பரிணாமங்களால் ஏற்படுகின்றன, ததவங்
கள் அநேகங்கள், அவைகளின் பரிணாமங்களும் கணக்கற்றவை இவை யெல்லாவற்ற

தஜாஹம்—பரஹம், விசித்ரமாயும் அந்தமாயுமுள்ள சகதியுடன்
கூடியது எனபதற்கு பரமானம் சொல்லுகிறா அந்நரா பகவானைப் பாததுச் சொல்
லும் வாக்யம் இது க்ருஷ்—ஜே கருஷணனே! வந தநஹாஸ்யப்-஁ ஜமக் யஸ்ய
ஜஹா தநா ரா-஁வம்—இந்த அத்யாச்சாயமான ஐகத்தானது எந்த மஹாத்மாவின்
ரூபமோ, தெநாஸ்யப்-஁வரொண ஹவதா கூஹம் ஸம்மதஃ—அப்படிப்பட்ட ஆச்
சாயகரமாயிருக்கும் உன்னுடன் நான் சேருவேன்

தஜெ-தஃ—‘ இது வரை அநேக விஷயங்கள் விவரிக்கப்பட்டன, அநேக
அாததங்கள் நிஷ்காஷம் செய்யப்பட்டன இவை யெல்லாம் சருதி வாக்யங்களையே
ஆதாரமாக உடையவை சில சருதிகளை மாத்ரம் பாதது இந்த நிஷ்காஷங்கள் செய்யப
படவில்லை, சருதிகளில் ஆபாதத் தோன்றும் அாததத்தை மாத்ரம் பாததும்
இவை செய்ப்படவில்லை ஆனால், ஸ்வே சருதிகளையும் தீர்க்கமாக விசாரித்து,
நன்றாகப் பாயாலோசனை செய்து இந்த நிர்ணயங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன,
எனபதை இவ்வுடத்தில் ஸஞ்சிபிக்கிறா பேத சருதிகளை மாத்ரம் அவலம்பித்து
அபேத சருதிகளை அநாதரித்தாவது அபேத சருதிகளை மாத்ரம் அவலம்பித்து பேத
சருதிகளை அநாதரித்தாவது இந்த நிர்ணயங்கள் செய்யப்பட்டனவால், ஆனால் ஸ்வே
சருதி வாக்யங்களையும் ஆதரித்து ஏற்கெனவே சிவடாகள் கண்ணி, திருக்கும் வழியே
போய், எல்லாவற்றாகும் ஸமஞ்ஜஸமான அாததமே இவ்வுடத்தில் விவரிக்கப்பட்
டிருக்கின்றது எனபது தாத்பாயம் அபை வெளியிடும் பொருட்டு, இப்பொழுது,
சருதி வாக்யங்கள் பரகருத் விஷயமாக எப்படிப் பேதிக்கின்றன வென்பதைச் சொல்லு
கிறா முதலில், ஸருஷ்டி பரளய விஷயமான சருதிகள் எப்படிப் பேதிக்கின்றன
வென்பது ஸஞ்சிபிக்கப்படுகின்றது

வாரிஜிதவாரிணாஃ|| நெகதக்வாநியதக்ருவிஸிஷுள ஸ்ருஷிஷ்யையள
 ஸ்ருஷுணொநெகவிபாஸ்யுதயொவடினி|| நிரவடிநிராஜந்விஜ்ஞாந

றையும் சருதி ப்ரமாணத்தைத் தவிர்த்து வேறு ப்ரமாண மொன்றாலும் அறிவது ஸாதய
 மிலலை அநதத் தத்வங்களின் பரிணாம கரமமும் அநத சருதி ப்ரமாணத்தாலேயே அறி

பூரணானுராவரிஜ்ஷ—தத்வங்கள் எவ்வளவு எனபதும் அவைகளின்
 பரிணாம கரமமும் சருதிகளிலிருந்தே அறியக்கூடியவை அதீநநரியமான விஷயங்
 களில் சாஸ்த்ர மொன்றே ப்ரமாணமாகக் கூடுமென்றே ?

கடுநகவிபாஸ்யுதயி—சில சருதிகள், தேஜஸ அப அநம் இவைகளைப்
 பற்றி மாத்ரம் பேசுகின்றன; மற்றும் சில ஐந்து விதங்களான *பூதங்களைப் பற்றிப்
 பேசுகின்றன; வேறு சில மஹத முதலானவைகளின் ஸ்ருஷ்டியைப் பற்றி
 யும் பேசுகின்றன இவ்வாறு சருதிகள் பிநவங்களாயிருக்கின்றன வென்பதைக் கணி
 சித்து இவ்விடத்தில் 'சருதிகள் அநேக விதங்கள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

கவாரிஜிதவாரிணாஃ—கணக்கற்ற மாறுதல்களை உடைய தத்வங்கள் மூன்று
 என்பது நமது கொள்கை அவை, சேதநம் அசேதநம் ஈசவரன இவைகளுள்
 சேதந தத்வமாகிற ஜீவனுக்கு ஸவருப மாறுதல் இல்லை, ஐநாந ஸங்கோச விகாஸ
 ரூபமான மாறுதல் மாத்ரம் உண்டு. ஈசவர தத்வத்திற்கு எவ்வித மாறுதலுமில்லை.
 அசேதந தத்வம் எனபது பூல பரகருதியும் அதன் விகாரங்களுமே அந் பரகருதி
 விகரித்து 'மஹத' எனனும் தத்வமாக மாறுகிறதென்றும், அநத மஹத்திலிருந்து
 'அஹங்கார'மும், பஞ்சபூதங்கள், மநஸ், ஐந்து ஐநானேநரியங்கள், ஐந்து காமேநநரி
 யங்கள் ஆகிய இவை உண்டாகின்றனவென்றும் சாஸ்த்ரங்கள் சொல்கின்றன இவை
 கள நாம் இவ்விடத்தில் 'கணக்கற்ற மாறுதல்கள்' எனபதால் குறிக்கப்படுகின்றன

கநியதக்ருவி—ஐகத் ஸ்ருஷ்டியைப்பற்றி சருதிகள் பல விடங்களில் பேசு
 கின்றன. சில விடங்களில் தேஜஸ (அகரி), அப் (ஜலம்), அநம் (புருதிவீ) இவைக
 ளின் ஸ்ருஷ்டி மாத்ரமும், மற்றும் சில விடங்களில் பஞ்ச பூதங்களின் ஸ்ருஷ்டி மாத்
 ரமும், இன்னும் சில விடங்களில் மஹத முதலியவைகளின் ஸ்ருஷ்டியும், இம்மாதிரி
 அறியதமாகவே சருதிகளில் கரமம் காணப்படுகின்றபடியால், இவ்விடத்தில் 'கரமங்கள்
 அறியதங்கள்' என்று சொல்லப்படுகின்றது நமது வித்தாநதம், இந்த ஸ்ருஷ்டி ப்ரஸய
 நிஷ்காவத்தினைச் செய்யும்பொழுது ஓரொரு சருதி வாக்யத்தை மாத்ரம் அவலம்பித்து

ஜாநுஷம் நிவி-காரும் நிஷுஷம் நிஷியம் ஸாஹம் நிம-புணம் ” இ த்யாஜிகாரம், நிம-புணம் ஜாநஸுராமம் ஸ்ரெஷுதி காமாந ஸ்ரூ தபொதனியதி. “நெஹ நாநாவலி கிவந. ஜெத்ராஸ ஜெத்ராஹொதியஹ நாநெ வபஸ்யுதி ” [கம் 4-10, ஸ்ர [6-4-14], “ யத்ர க்ஷஸ்ய ஸவ-பாஹெத்வா ஸுசு ததெந கம் ஸபஸ்யுசு ததெந கம் விஜாநீயாசு ” [ஸ்ர 4-4-14] இ த்யாஜிகாநாநாக்ஷநிஷெயவாஜிந்ரஸுநிகாமாந ஸ்ரூ தயம் “யஸ்வ-ஜ்ஜம்

யக் கூடியதாயிருக்கின்றது அப்படிப்பட்ட ஸ்ருஷ்டி ப்ரளயங்களை சருதிகள் பலவிதமாக விவரிக்கின்றன இரண்டாவது, ப்ரஹ்மத்தை விவரிக்கும் இடங்களில், சில சருதிகள், ‘அது நிரவத்யம், நிரஞ்ஜநம், விஜ்ஞாநம், ஆநநம், நிரவிகாரம், நிஷ்களம், நிஷ்கரியம், சாநதம், நிராக்ருணம்’ என்று ப்ரஹ்மத்தைக் கேவலம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாகவும் குணமற்றதாகவும் சொல்லுகின்றன மற்றும் சில “நெஹ நாநாவலி”, “யத்ர க்ஷஸ்ய” இதயாதியான சருதிகள், ப்ரபஞ்சத்தில் தென படும பேதங்களை நிஷேதிக்கும்வகைகளாகக் காணப்படுகின்றன வேறு சில “யஸ்வ-ஜ்ஜம்”, “ஸவ-பாணி ராஹொணி”, “ஸவெ-நிநெஷொம்”,

அதனுடன் தருபதியடையாமல், ஸகல வாக்யங்களையும் பாயாலோசித்தே நிஷ்காவும் செய்கின்றது எனபது குறிப்பு

நிரவஜ்யம்—ப்ரஹ்மம் எவ்வித தோஷமும் அற்றது, எவ்வித குணமும் அற்றது என்று சொல்லும் நிராக்ருண சருதிகள் இவ்விடத்தில் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன

நெஹ நாநாவலி—இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் காணப்படும பொருள்களெல்லாம் பல வகைப்பட்டனவாக நமக்குத் தோன்றின போதிலும், ‘இந்தப் பேதங்களெல்லாம் அபரமார்த்தங்களே’ என்று பேதத்தை நிஷேதிக்கும் போல காணப்படும் வாக்யங்கள் உதாஹரிக்கப்படுகின்றன. வாக்யங்களின் ஆபாதத் தோனறும் அததம்—ஹ—இந்தப் ப்ரமாதமாவினிடத்தில், நாநா—பேதமானது, கிவந நாநாவலி—ஸ்வலபமே னம் இலலை யஹ நாநெவ பஸ்யுதி—எவன் இந்தப் ப்ரமாதமாவினிடத்தில் பேதத்தைப் பாராக்ருணே, ஸ ஜெத்ரா ஜெத்ராஹொதிய—அவன் ஸமஸாரத் திலிருந்து ஸமஸாரத்தையே அடைகிறான் யத்ர க்ஷஸ்ய—எல்லாம் ப்ரமாதமாவாக இருக்கிறபடியால் பாராக்ருணவன் ஒருவன், பாராக்ருணவன் மற்றொருவனென்றும், அறிகிறவன் ஒருவன், அறியப்படுவது மற்றொன்று என்றும் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்?

ஸவ-வீசு, யஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்யா தவஃ” [ஐ-1-1-10], “ஸவ-பாணி ரா-பிவாணி
விவித்ய யீரொ நாஸாமி க்யகூபாவிவதந் யபாஸ்யை” [தெ த வு ஸ-பி],
“ஸவெ-நிரெஷா ஜஜ்ஞரெ விஷ்ணு-தஃ வு-ரூஷாடியி” [தெ த நா]
“சுபஹ தபாவா விஜரொ விஜ்ஞ-வி-ஸொகொ விஜவ-தொ-விவாஸ
ஸ-த்யகூஸ-த்யஸ-கூஸ-” [ஹா 8-1-5] உ-தி ஸவ-வீசு ஜ-தி ஹ-ப
ச-யா-ஸ-ம-த-ம் ஸவ-ப-ம-ண-ம் ஸ-தி-ஷி-யு-ந-தி-ஸ-ய-க-ய-ப-ண-ம-ண-
ந-ண-ம் ஸவ-ப-ஜ்ஞ-தா-ம் ஸவ-ப-ஸ-தி-ப-ம-ம் ஸவ-ப-நா-ஸ-ப-ப-வ-ப-கூ-ர-ண-ம்
ஸவ-ப-ஸ-ப-ப-ப-தா-ம் உ-கூ-ஸ-ந-ஸ-த-ய-ப-ப-வ-நி-” “ஸவ-ப-ம்

“சுபஹ தபாவா” இதயாதியான சருதிகள் ஜகத்தில ஹேயங்களாக காணப்படும்
குணமொன்றும் பரஹ்மத்திற்கு இல்லையென்றும், ‘பரஹ்மம் என்பது கணக்கற்ற
சிறந்த கலயாண குணங்ளுடன் கூடியது; அது முழுவதும் கேவலம் ஜஞாந ஸவ
ரூபம்; அது, ஸகல சக்திகளும் பொருந்தியுள்ளது; அது ஸகல பதார்த்தங்களுடைய
உள்ளிலும் பரவேசித்து அவைகளுக்கு நாம் ரூபங்களைக் கொடுக்கின்றது, அது ஸகலத்
திற்கும் ஆதாரம்’ என்றும் சொல்லுகின்றன இன்னும் சில “ஸவ-ப-ம் வு-”,

யஃ ஸவ-ப-ஜ்ஞ-ஃ—இந்த வாக்யங்களெல்லாம், ‘பரஹ்மத்திற்குக் குணங்கள்
உண்டு’ என்று சொல்லுவதை ஸவ-ப-ஜ்ஞ-ஃ—ஸகல விஷய ஸம்பத்தமான ஜஞா
நத்தையும் உடையவன்; ஸவ-ப-வீசு—ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் ஸகல பரகாரமான
ஜஞாநத்தையும் உடையவன் ‘ஸவ-ப-ஜ்ஞ-ஃ’ என்பதற்கு முழுமையும் ஜஞாநமாக
இருக்கும் ஸவரூபத்தை உடையவன்’ என்று பொருள் சொல்வது முண்டு
யஸ்ய தவஃ ஜ்ஞாநஸ்ய—பகவானுக்கு, ஜகத் ஸருஷ்டிக்கு உபயுக்தமான காமங்க
ளெல்லாம் கேவலம் தன்னு ஸங்கல்ப ரூபமான ஜஞாநமே அதாவது ‘ஸகலபத்
தைத்தவிர்த்து ஸருஷ்ட்யாதிகளுக்கு உபயுக்தமாக ஒரு காமமும் அவனுக்கு வேண்டி
தில்லை’ என்று சொன்னதாயிற்று

ஸவ-பாணி ரா-பிவாணி ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் நாம் ரூபங்களைப்
பகவானே கொடுக்கிறா ஒவ்வொரு வஸ்துவும் தன் தனக்கு உரிய காம ரூபங்களைப்
பெறுவது முழுவதும் பகவத் ஸங்கல்பத்தாலேயே என்பது தாகபாயம் விஷ்ணு-பு-
ரூஷ-ஃ—இது பகவானைக் குறிக்கின்றது. சுபஹ தபாவா—இந்த வாக்யங்கள்,
‘பகவான் ஹேய குணமற்றவன், கலயாணகுண ஸம்பூரணன்’ என்பதைச் சொல்லு
கின்றன

ஸவ-ப-ம் வு-பி-ஷ-ஃ—‘பரஹ்மம் ஒன்றே பரமாத்மமான வஸ்து’ என்பதைச்
சொல்லுகின்ற சருதிகள் உதாஹரிகப்படுகின்றன இவைகளுள் ‘ஸவ-ப-ம் வு-பு-
இதயாதியான வாக்யம் பரதாநம் இதன் ஆர்த்தம்—தஜ்ஜ-நா-நி-தி—பரஹ்மத்தி

வலிஃ ஸ்ரவஹ தஜ்ஜுதாநிதி” [ஹா.3-14-1], “வென தஹாதுரீஃ ஸவ-ல்” [ஹா. 6-8-7] உத்யாஹிகா ஸ்ரவஹஸ்யஷ்டம் ஜமநாநாகாரம் ப்ருதிவாஹி ததெஷ்யம் உ ப்ருதிவாஹயதி க்ஷாஸ்தந ஸூதயஃ। “ஹ்யயமாதுநம் ஸ்ரெரிதாரம் உ ஷக்வா” [ஸ்ரெ. 11], “ஹொக்ஷா ஹொத்யம் ஸ்ரெரிதாரம் உ ஷக்வா” [ஸ்ரெ. 1] “ஹஜாவதிரகாரியத ப்ருஜாஃ ஸ்யஜெயெதி” “ஹதி விஸஸ்யாதெஸாரம் ஸாஸ்தம் ஸிவஸ்யூதம்” [தெ நா], “தஜீஸாராணாம் ஹாரிம் ஷெஸாரம் தம் ஷெவதாநாம் ஹாரிம் உ ஷெவத” [ஸ்ரெ 6], “ஸவ-ல்ஸ்ய ஹஸீ ஸவ-ல்ஸ்யஸாநஃ” [ஹ்ய 6-4-22] உத்யாஹிகாஃ ஸ்ரவஹணஃ ஸவ-ல்ஸாஹந்யூக்ஷம், ஸவ-ல்ஸ்யஸிதவ்யக்ஷம்,

“வென தஹாதுரீ” இதயாதியான சருதிகள், ‘ப்ரஹ்மததால ஸருஷ்டிக்ஷபட்டௌ ஜகத முமுவுதம் பலவகைப்பட்டதா க இருக்கையிலும், எல்லாம் ப்ரஹ்மமே’ என்று சொல்லுகின்றன மற்றும் சில “ஹ்யயமாதுநம்”, “ஹொக்ஷா” “ஹஜாவதிஃ” “ஹதி விஸஸ்ய” “தஜீஸாராணாம்” ஸவ-ல்ஸ்ய ஹஸீ” இதயாதிகளான சருதிகள், ‘ப்ரஹ்மம் என்பது மறைப பதாததங்க னெல்லாவற்றையும் காட்டிலும் விலக்ஷ

னிடமிருந்து ஜநிக்கிறபடியாலும் ப்ரஹ்மத்தினிடத்திலேயே லயிக்கிறபடியாலும் ப்ரஹ்மத்தினிலேயே அநுபரவேசிக்கப்பட்டு ஜீவித்திருப்பதைப் பெறுகிறபடியாலும், ஹஃ ஸவ-ல்—இந்த பரபஞ்சம் முமுவுதம். ஹ்யஹ வம்—ப்ரஹ்மமே யன்றோ? ஜாயதெ ஹதி ஜஸு [ஜநிக்கிறபடியால் ‘ஜம்’ என்று சொல்லப்படுகிறது]; லீயத ஹதி ஹஸு [லயிக்கிறபடியால் ‘லம்’]; ஸநிதீதி ஸநு [ஜீவித்திருக்கிறபடியால், ‘அந்’ தஸ்ய ஜஹநு தஜ்ஜுதாநு என்பது விக்ரஹம்

வென தஹாதுரீஃ ஸவ-ல்—இந்த வாக்யமும் கீழ் வாக்யங்கள் போல ‘ப்ரஹ்மம் ஒன்றே உண்டு’ எனபதையே சொல்லுகின்றது

ஹ்யயமாதுநம்—இவையெல்லாம் ‘ப்ரஹ்மம் வேறு பரபஞ்சம் வேறு என பதை விளக்கும் வாக்யங்கள் ‘ஜீவாத்மாவையும் அதற்கு நியந்தாவாயுள்ள ஈசவரனையும் வெவ்வேறென்று அறிகிறவனே பகவத பரீதி பாதரமாகிருன்’ என்பது. முதல இரண்டு வாக்யங்களின் பொருள் ‘ஹஜாவதிரகாரியத’ இதயாதியான வாக்யமும், பகவானிடமிருந்து பரஜைகளின் ஸருஷ்டியைப் போதிக்கிறபடியால், அவை இரண்டும் வெவ்வேறு எனபதைச் சொல்லுகின்றது. ‘விஸஸ்ய ஹதி’—விசுவத திருநாதன் எனபதும் பேதத்தை ஸம்சிபிக்கின்றது இம்மாதிரியே ‘ஹஸாராணாம் ஷெஸாரம்’ இதயாதி வாக்யங்களும்

ஈராவராகம் உ ஸ்ரஹணம், ஸவம்ஸ்யு செஷ தாம், வதிகம் வெஸ்ரஸ்யு
காஸ்து ந ப்ருதிவாஹயணி । “சுஹம் ப்ருவிஷ்டம் ஸாஸ்தா ஜநாநாம் ஸவம்ஸ்யுதாம்”
[யஜுர்நாஸ்தா 3-20], “வனஷ சூதாந்யபாஜிஷ்டதம்” [ஸ்ரீ 5-7],
“யஸ்ய ப்யயிவீ ஸரீரஸ்ய, யஸ்யாவம் ஸரீரம், யஸ்ய தெஜம் ஸரீரஸ்ய,
யஸ்யாவக்ஷம் ஸரீரஸ்ய, யஸ்யாக்ஷம் ஸரீரஸ்ய, யஸ்ய ஜீத்ஸும் ஸரீரஸ்ய,
யஸ்யாதா ஸரீரஸ்ய” [ஸ்ரீ. 5-7] உதி ஸ்ரஹயுதிரிசுஸ்யு ஸவம்ஸ்யு
வத்ஸுநொ ஸ்ரஹணஸு ஸரீராத்ஸாவா டஸ்யபணி காஸ்துந ।

உதி நாநாஸ்திவாணாம் வாக்யநாஜிவிரோயொ ஸுஸ்ராயொ
வரித்யாமஸு யபா ஸம்வவதி ததெயவ வணம்நீயா, வணம்நீயா உ । கவி

ணம்; மற்றைப் பதார்த்தங்க ளெல்லாம் அருங்கு அடங்கினவை; அது எல்லாவற்றிற்கும்
ப்ரபு, மற்றவை அகங்குச சேஷ பூசகன், அது எல்லாவற்றுக்கும் சேஷி’ என்பதை
விளக்குகின்றன இன்னும் சில “சுஹம் ப்ருவிஷ்டம்”, “வனஷ சூதா”, “யஸ்யு
ப்யயிவீ” இதயாதிகளான சருதிகள் ‘ப்ரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்ற வஸ்துக்களெல்
லாம் ப்ரஹ்மத்திற்குச சரீரம்; ப்ரஹ்மம் அவைகளுக்கெல்லாம் ஆத்மா’ என்று அவை
இரண்டுக்குமுள்ள சரீராதம் ஸம்பந்தத்தைப் போதுகின்றன

உதி நாநாஸ்திவாணாஸ்ய . . இவ்வாறு பலவிதமாக இருக்கும் ச்ருதி
வாக்யங்களெல்லாவற்றுக்கும் எப்படிப் ப்ரஸ்பரம் விரோதம் வாமாட்டாகோ, எப்படி
எல்லாவற்றிற்கும் முக்யமான பொருள் ஒத்து வருமோ, அப்படியே ஸம்வயம் செய்யப்
பட வேண்டும்; அப்படியே ஸம்வயம் செய்யப்பட்டும் இருக்கின்றது ‘ப்ரஹ்மம் எவ்
வித மாறுதலு மற்றது’ என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், ‘ப்ரஹ்மத்தின ஸ்வ

“சுஹம் ப்ருவிஷ்டம்” இதயாதியான வாக்யங்கள், ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்
துக்குமுள்ள சரீராதம் பாவத்தை விளக்குகின்றன “யஸ்யு ப்யயிவீ”—இந்த
வாக்யங்களின் அர்த்ததஸை 182, 183 வது பக்கங்களில் காண்க.

உதி நாநாஸ்திவாணாஸ்ய—இமமாதிரி ச்ருதி வாக்யங்கள் பலவகைப்பட்
டிருக்கின்றன தேவலம் அபேதத்தை அவலமபிக்கும் சாவர பக்ஷத்திலும் பேதா
பேதத்தை அவலமபிக்கும் இதர பக்ஷங்களிலும் இந்த சருதிகள் ப்ரஸ்பரம் விரோதிக
கின்றன என்பது ஸபஷ்டம்; ‘தஸு தஜிவீ’ இதயாதியான வாக்யங்களைத் தமது
பக்ஷத்திற்கு ஒத்தவையாக அர்த்தம் செய்யும்பொழுது முக்யார்த்தத்தை த்யஜித்து லக்ஷ
ணையை அவலமபித்து அர்த்தம் சொல்லும்படிக்கும் நேர்மினறது விசிஷ்டாத்வைத்
பக்ஷத்திலோ வெணரூல் விரோதமும் இல்லை; முக்யார்த்த பரித்யாகமும் இல்லை அது
எப்படி எனப்பதை ‘சுவிசாரஸூரு தபு’ இதயாதியான வாக்யங்களால் விளக்குகிறார்

காரணமாய் ஸ்ரீராமபரிணாமிவரிஹாராஜே வஸுஷ்யாமி நிமக்ஷணவாஹு ப்ராக்ரூதவெயமுணநிஷெயவரதயா வ்யவஹீதாமி நாநாஹநிஷெயவாஹு வனகஸ்ய ஸ்ரவணஃ ஸரீரதயா ப்ரகாரஹிதம் ஸவக்ஷம் வெதநாவெதநம் வஹிதி ஸவக்ஷ்யாததயா ஸவக்ஷகாரம்

ரூபத்திரகுமாறுதல் இலலை' எனப்பதை விவரிக்கின்றன என்று நாம் சொல்லுகிறபடியால் அவைகளுக்கு முகய அர்த்தமே சொல்லப்பட்டதாகின்றது 'பரஹ்மத்திரகுகுணம் இலலை' என்று சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம், 'இந்த பராகருத லோகத்தில் காணப்படும் ஹேய குணங்களானும் பரஹ்மத்திரகு இலலை' என்று பொருள் கொள்ளப்படுகிறபடியால், அவைகளுக்கு எவ்வித குறையும் ஸம்பவிக்ஷிலலை 'பரபஞ்சம பலவகைப்பட்டது' எனப்பதை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்கள் எல்லாம், 'பரஹ்மம் எனப்பது ஒன்று தான்; சேதநாசேதங்களான மறறை வஸதுக்க எல்லாம் அந்த பரஹ்மத்திரகு சரீரமாக இருந்து கொண்டு அதற்குப் ப்ரகாசங்களாக இருக்கின்றன; இப்படி எல்லா வற்றுக்கும் ஆதமாவாகவும் ஆனாயால் ப்ரகாரியாகவும் பரஹ்மம் இருக்கிறபடியால், அது ஒன்றே இருக்கின்றது' எனனும் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றன என்று நாம் ஒத்துக் கொள்ளுகிறபடியால் அவைகளுக்கும் ஹாநி இலலை 'பரஹ்மம் மறறவை

க்ஷிகாரணமாய்—'பரஹ்மம் எவ்வித மாறுதலுமற்றது' என்று சொல்லும் சருதிகள் ப்ரஹ்மத்தின் தர்மி ஸவரூபத்திற்கு ஒருபொழுதும் எவ்வித மாறுதலும் இலலை என்பதே நமது கொள்கை ஆகையால் 'க்ஷிகார' எனப்பதற்கு நாம் முகய அர்த்தத்தையே சொல்லுகிறோம்

ப்ராக்ரூதவெயமுணநிஷெயவரதயா—இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தென்படும் பொருள்களெல்லாம் 'ப்ரக்ருதி' எனனும் அசேதந வஸதுவின் விகாரங்கள் அவைகளில் காணப்படும் குணங்களெல்லாம் ஹேயங்கள் அம்மாதிரி குணமொன்றும் பகவானிடத்தில் இல்லை என்பதே நமது கொள்கை 'நிமக்ஷணம்' எனப்பதற்கு 'இம்மாதிரியான ஹேய குணங்கள் அற்றது' எனறே அர்த்தம் சொல்லுகிறபடியால் முகயார்த்த பரித்யாகம் நமது வித்தாந்தத்தில் பரஸங்கிக்ஷமாட்டாது

நாநாஹநிஷெயவாஹு—'பரஹ்மம் எனப்பது ஆதமா, சேதநாசேதந வஸதுக்கள் எனப்பவை அதன் சரீரம்' எனப்பதனறே நமது கொள்கை? சரீரமாக இருக்கும் வஸதுக்கள் பல வகைப்பட்டவை யானாலும், சரீரியாக இருக்கும் பரஹ்மத்தினிடத்தில் நாநாவததை நாம் ஒத்துக்கொள்ள வில்லை யாதலால், நாநாவததை நிஷேதிக்கும் வாக்யங்கள் நமமுடைய பக்ஷத்தில் முகயார்த்தத்தை உடையவைகளே

ஜூ நா நஃபா துவாஹி—‘ப்ரஹ்மம கேவலம் ஜஞாநமே’ என்று சில சருதி
கள் சொல்லுகின்றன இதைப் பாகது ‘அதற்குத் தாம் பூதமாக வேறு ஜஞாந
மொன்றும் இல்லை’ என்று நிர்வசேஷ வாதிகள் வாதிக்கிறார்கள் ‘ப்ரஹ்
மம் ஸாவஜ்ஞம்’ என்று சொல்லும் சருதி வாக்யங்களை அவர்கள் ஆதரிக்கிறார்
களில்லை நாம் ‘ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபம் கேவலம் ஜஞாநம்’ என்பதை முதல் வாக்யங்
கள் சொல்லுகின்றன வென்றும், ‘ஜ்ஞாந ஸ்வரூபமாயுள்ள ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜஞாந
மென்னும் ஒரு தர்மமும் உண்டு’ என்பதை இரண்டாவது வாக்யங்கள் சொல்லு
கின்றன வென்றும் பொருள் கொள்ளுகிறபடியால், இரண்டு வித வாக்ய
ங்களும் நமது பக்தத்தில் ஆதரிக்கப்பட்டவையாகின்றன ஆனால், ‘எவ்விதத்திலாவது
ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாநம் தாமமாக இருப்பதை நாம் பார்த்திருக்கிறோமா? ஆகையால்
நீங்கள் சொல்வது யுகதிக்கு விருத்தம்’ என்று அவர்கள் ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும் சருதியில்
சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களில் நாம் யுகதி விசாரம் செய்யக்கூடாது என்பது நமது
முதல் ஸமாதானம் இரண்டாவது, ‘யுகதி விரோதம் இல்லை’ என்றும் நிரூபிப்போம்
லோகத்தில் ஜ்ஞாநத்தை ஜ்ஞாநம் தர்மமாக ஆசரயிக்கவில்லை என்பது உண்மையே
அதாவது, ‘மற்றொன்றுக்குத் தாமமாக நிற்கும் தாம் பூத ஜ்ஞாநத்திற்கு வேறொரு
ஜ்ஞாநம் தாமமாக நிற்கமாட்டாது’ என்று சொன்னதாயிற்று அது யுகதமே
பரகருத்ததில் மற்றொன்றுக்குத் தாமமாக நிற்கும் ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாநாசரயம் சொல்லப்
படவில்லை ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபமாகிற ஜ்ஞாநம் மற்றொன்றுக்குத் தாம் பூதமன்று
ஆகையால் அதை ஜ்ஞாநமாகிற ஒரு தர்மம் ஆசரயித்து நிற்கின்றது என்று சொல்வதில்
எவ்வித அருபத்தியும் பரஸங்கிக் மாட்டாது தவிரவும், லோகத்தில் காணப்படும்
வ்யாபதி பலம் போதுமான பலமாக மாட்டாது ‘லோகத்தில் ஜ்ஞாநம் என்பது ஒரு

ஸூட்சுந்யஸு ஸவக்ஷுணமுணாஸ்ரபஸு ஸவக்ஷுணஸு ஸவக்ஷுண
 விண்ணவாயாஸு ஸவக்ஷுணத்திலிதிவ்யபஹதஹதஸு நிர
 வக்ஷுஸு நிவக்ஷுணஸு ஸவக்ஷுணத்திலிதிவ்யபஹதஸு வரஸு ஸுஹண
 வநிரவிக்ஷுணஸு ஸவக்ஷுணத்திலிதிவ்யபஹதஸு ஸுஹண
 ஸதயா ஸுஹணவிக்ஷுண ஸுஹணத்திலிதிவ்யபஹதஸு ஸுஹண
 ஸதயா ஸுஹணவிக்ஷுண ஸுஹணத்திலிதிவ்யபஹதஸு ஸுஹண

தின ஸவருபத்தை விளக்கும் தாமமானது தோஷமற்ற ஆநந்த ரூபமான ஜஞாநமென
 பதே நமமுடைய கொள்கை; அந்தத் தாமத்தை யுடைய தாமிரும் ஸவயம் பரகாசமாக
 இருக்கிறபடியால் அந்தத் தாமி ஸவருபமும் கேவலம் ஜஞாநமெனதன்றோ பரதிபாத
 நம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது? தவிரவும், அந்தப் பரபரஹம், ஸம்ஸத் கல்யாண குணங்
 களுக்கும் இருப்பிடமாக இருக்கிறபடியால், அது வேறு வஸ்துகளெல்லாவற்றையும்
 காட்டிலும் விலக்ஷணம், எல்லாவற்றுகளும் நியந்தா, சேஷி, ஆதாரம்; எல்லாவற்றி
 னுடைய உத்பத்தி ஸத்தி பரளயங்களுக்கும் காரணம், தோஷமற்றது; விகாரமற்றது;
 எல்லா வற்றுகளும் ஆதமாவாக இருக்கின்றது' என்று சருதி சொல்லுகின்றதன்றோ?

வஸ்துவின் தாமமாகவே காணப்படுகிறபடியால் பரஹ்மத்தின் ஸ்வருபமாகிற
 ஜஞாநமும் வேறொரு வஸ்துவுக்குத் தாமமாக ப்ரஸங்கிக்குமே' என்று லோக
 வ்யாபதியை அவலம்பித்துச் செய்யப்படும் சோத்யத்திற்கு அவாகளும், 'சருதி
 பலததால் அந்த ப்ரஸக்தி தடைபடும்' என்றே ஸமாநாதம் சொல்ல வேண்டு
 மாகையால், சருதி பலத்தை லௌகிக வ்யாபதி பாதிகமாய்ந்தது எனறே ஒத்தாக
 கொள்ளவேண்டும். அப்படிப்பட்ட சருதி பலமே பரருத்ததில் நமக்கு அவலம்பம்
 எனபதைக் காணப்பிபதற்காகவே, இவ்விதத்தில் 'ஸவக்ஷுணஸு' இதயாதி
 யான அநேக விசேஷணங்கள் பரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன பரஹ்மத்தின்
 ஸாவ வைலக்ஷண்யம் முதலியன்களை நாம் எப்படி சருதி பலததால் அவகீரிக
 கிறோமோ, அப்படியே ஸ்வருபமாயுள்ள ஜஞாநத்திற்கு, ஒரு தாம் பூத ஜஞாநத்தின்
 ஆசரயத்தை நாம் அவகீரிக்கவேண்டும் எனபது குறிப்பு

வரஸு ஸுஹணா ஸுஹணத்திலிதிவ்யபஹதஸு ஸுஹண
 நிரவிக்ஷுணஸு—நிரம்ஸமான ஆநந்தரூபமான ஜஞாநமே பரஹ்மத்தின் ஸவருப
 நிருபக தாமம் எந்தத் தாமத்தைக் கொண்டு நாம் ஒரு வஸ்துவின் ஸ்வருபத்தை
 அறிகிறோமோ, அந்தத் தாமம் அந்த வஸ்துவுக்கு ஸவருப நிருபக தாமமாகும்

வெண்குவாஹு—'எல்லாம் ப்ரஹ்மமே' என்று சொல்லும் வாதயங்கள்
 நாம், சரீராத்ம பாவத்தை அவலம்பித்து ஸாமாநாதிகரணம் முகயாததம் சொல்லுகிற
 படியால் இரதவாதயங்களெல்லாம் நமமால முகயாததம் சொல்லப்பட்டவையாகின்றன

வெண்குவாடாஸு ஸரீராதலாவெந ஸாஜாநாயிகரணுஜிவ்யாபிந்தா
வவாடிநாடிவ ஸுவிதாஃ ।

வனவம் உ ஸதி, சுலெஷா வா லெஷா வா ஆராதகதா வா வெ
டாஹவெஷுஃ கொடியியல் ஸதியிந்தா லவதி? ஸவம்ஸு வெடிவெஷு
காசு ஸவம் ஸதியிந்தா । ஸவம்ஸரீராதயா ஸவம்ஸுக்ாரம் ஸுலெஷா
வாவவிய ததித்யுலெஷஸதியிந்தா । வனகடுவ ஸுஷா நாநாலுதிதவிஷி
ஆஷுஸுக்ாரம் நாநாக்ஷநாவஸு ததிதி லெஷாலெஷா ஸதியிந்தா ।
கூயிஆஷு நஸரிஆஷு நஸுஸாஸு உ ஸுராலுஷுலாவெவெஷுஷுஷு
ஸுக்ாரா உ லெஷு ஸதியிந்தா ।

பரஹமே என்று சொல்லும் வாக்யங்களும், சரீராதம் ஸம்பந்தத்தை ஆதாரமாகக்
கொண்டு முக்யாராத முள்ளவை யென்று உபபாதம் செய்யப்படுகிறபடியால்
ஸுரகிதங்களாகின்றன

வனவம் உ ஸதி - 'இப்படிச் சொல்வதால், பேதம் அபேதம் பேதாபேதம்
ஆக இம்மூன்று விதநாதங்களுள் எது வேதாந்த சாஸ்தரத்தால் போதிக்கப்படுவதாக
ஸமாததிக்கப் பட்டதாகின்றது?' என்று கேட்கும் பக்கத்தில், 'மூன்றும் வேதத்தால்
போதிக்கப்படுகிறபடியால், மூன்றும் ஸமாததிக்கப்படுகின்றன என்று உத்தரம் சொல்
வோம் 'ஸல் வஸதுக்களையும் சரீரமாக உடைத்தாயிருக்கிற படியால் ஸகலத்தையும்
பரகாரமாக உடைத்தாயிருக்கும் பரஹ்மம் ஒன்றே' என்பது எங்கள் மதமாதலால்,
அபேதம் ஸமாததிதமாகின்றது; ஒரே பரஹ்மம் பலவகைப்பட்ட சேதநாசேத வஸது
க்களை பரகாரமாக உடைத்தாயிருந்துகொண்டு பலவாக நிற்கின்றது' என்று நாங்கள்
சொல்லுகிறபடியால் பேதாபேதம் ஸமாததிதமாகின்றது; 'அசித வஸதுக்களும்
சித வஸதுக்களும், ஸவரூபம் ஸவபாவம் அந்த இரண்டு அம்சங்களிலும் ஈசுவரனைக்
காட்டிலும் விலக்ஷணங்கள், அவைகளுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் ஸாவகாயம் இல்லை'
என்றும் நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ளுகிற படியால், பேதம் ஸமாததிதமாகின்றது

சரீரத்தைச் சொல்லும் சபதங்களெல்லாம் சரீரி பாயநதம் முக்யாராதமுள்ளவை என
பது நமது விதநாதம்

வனவம் உ ஸதி—'இப்படி எல்லா சருதிகளையும் நீங்கள் ஆதரிக்கும் பக்கத்
தில் நீங்கள் பேசுவாதிக்கா? இல்லாவிட்டால், அபேத வாதிக்கா? இல்லாவிட்டால்
பேதாபேதவாதிக்கா?' என்று ஒரு சோதயம் செய்யப்படுகின்றது ஸவம்ஸு
வெடிவெஷுக்ாசு - 'மூன்றும் வேதங்களால் அறியப்பட வேண்டியவை யாதலால்
மூன்றையும் நாங்கள் ஸமாததிக்கிறோம்' என்பது ஸமாதாநம் எப்படி மூன்றும் ஸமாத
திக்கப்படுகின்றன என்பதை 'ஸவம்ஸரீராதயா' இதனியாதியால் உபபாதிக்கிறா

நநு வ, 'ததீவஸி ஸு தகெதொ தவ்யு தாவஷெவ விரட்யு
[உமா 6-8-7] உதி வெனக்யஜ்ஞாநநெவ வரஸிபுரூஷாய-ஃஷக்ஷண
வொக்ஷஸாயநநிதி மஜ்யெதெ. | நெததெஷெவ | "வ்யூயமா தாநம் ஸ்ரீ
தாரம் வ ரிசுவா ஜ வஷஸுதஸுநாஜி தகவெதி" [ஸ்ரீ 1] உதி சூதாநம்

நநு வ 'ததீவஸி இதயாதியான வாக்யத்தைப்
பாக்கும் பொழுது பரம புருஷாதத மாகிற மோக்ஷத்திற்கு ஐக்ய ஜஞாநமே
(எல்லாம் ஒன்றே என்னும் ஜஞாநமே) ஸாதநம்' என்று சொல்வது போலன்றோ
தோன்றுகின்றது?' என்று ஆக்ஷேபிக்கக்கூடும், அது அவ்வித மன்று
பருடக ஜஞாநமே (வஸதுக்களெல்லாம் வெவ்வேறு என்னும் ஜஞாநமே)
மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநம் என்று வ்யூயமா தாநம் என்னும் சருதி போதிகின்ற
தன்றோ? ஜீவாதமாவையும் அதை ஏவுகிறவனாயிருக்கும் அநதாயாமியையும் வெவ்வே

நநு வ— இப்படி மூன்றும் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வது
அயுத்தம் ஐக்ய ஜஞாந மொன்றே மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமென்றன்றோ சருதிகள்
சொல்லுகின்றன?' என்னும் ஒரு சோதயத்தைச் சங்கித்துக் கொண்டு அதற்கு
ஸமாதாநம் சொல்லுகிறா அநத ஸமாதாநத்தின் ரீதி பின் வருமாறு நிற்கின்
றது 'சில வாக்யங்கள் ஐக்ய ஜஞாநத்தை மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்வது
என்பதை ஒத்துக் கொண்ட போதிலும், மற்றும் சில வாக்யங்கள் பேத
ஜஞாநத்தையே மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லுகின்றனவே! அவைகளின் கதி
என்ன? ஐக்ய ஜஞாநத்தைப் போதிக் கும் வாக்யங்ளுக்கு அவை விருத்தங்களாக
இருக்கிறபடியால், அவை அநாதரிகத்த தக்கவை என்று சொல்வது ஸமஞ்ஜஸமாக
மாட்டாது 'இவைகள் தாம் அநாதரணியங்களாகட்டும்' என்று ஒருவன் ஆக்ஷேபித்
தால் அதற்கு பரதயுத்தரம் சொல்வது ஸாத்யமிடில் ஆகையால் இம்மாதிரி
பரஸ்பர விருத்தங்கள் போல காணப்படும் சருதி வாக்யங்களுள் ஒன்றுக்கும் எவ்வித
விரோதமும் வராமல் விஷய விபாகம் செய்யவேண்டும்' இது தான் ஸமாதாநம்
எப்படி விரோதம் வராமல் விஷய விபாகம் செய்யக்கூடும் என்பதைக் காண்பித்து
விட்டு இவ்வித விபாகம் செய்வது தாமாகச் செய்யும் காரயமன்று என்றும் பூர்வா
சாராயகன் அம்மாதிரி செய்திருக்கிறார்கள என்றும் நிரூபிக்கிறா

மஜ்யெதெ—'ஐக்ய ஜஞாநம் மோக்ஷத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்' என்று
தெளிவாகச் சொல்லப்படவில்லை என்பதை இந், 'மஜ்யெதெ' [ஹிக்ஷப படுகின்றது]
என்னும் பதம் ஸஞ்சியிடுகின்றது இதற்கு எதிர்த்தட்டாக 'ஸாக்ஷாஜ்யே தகவெதொ
விஸாயநம்' என்று பின்னால் சொல்லப்படுவது கவனிக்கத்தக்கது உண்மையாகவே
'ததீவஸி இதயாதியான ஐக்ய சருதி வாக்யங்களில் மோக்ஷம் ஸாதிக்கப்படும' என
பது கண்டோகதமாகச் சொல்லப்படவில்லை, 'வ்யூயமா தாநம்' இயாதியான பேத
சருதி வாக்யங்களில் 'ஃஷு தகவெதி' (மோக்ஷத்தை அடைகிறான்) என்பது தெளி
வாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது

பெரி தாரம் ஹாஸ்யபாதிணம் வ்யயஜ்ஞா, ‘ததம்—வ்யயஜ்ஞாநாஸ்தே
தொம், ‘தெந்—வரஸாதநா, ஜஸெஷாஜ்யதக்ஷெதீதி ஸாக்ஷாஜ்யத
க்ப்பாவிலாயநாஸ்தநா நியனூஸ வ்யயஜ்ஞாநஸெவெக்யவம’
தெ. ‘வெனக்யவாக்யவிரொயாஸெ ததவரஸாயஸமணஸ்ப்ரஹ்மாவி
ஷயிதிஷ்யஸமணஸ்ய’ இதி மெசு, வ்யயஜ்ஞாநஸெவ வாக்ஷாஜ
யதக்ஷபாவிலாயநக்யஸவணாதிவரீதம் க்ஷாந ஹவதி? வரததக்ஷ
ஹவதி, உபொஸூஸ்யபொ விர்ரொயெ ஸதி க்ஷவிரொயெ ந தயொவிஷ
யொ விவெஹநீய இதி. க்யஜிவிரொய இதி மெசு, க்ஷயபாதிநாஸெ
ணாவஸ்யிதஸ்ய வரஸ்ய ப்ரஹ்ணம் ஸரீரதயா ப்ரகாரக்யாஜீவாநஸூ
தகாரம் ஸ்ரெவெவ க்ஷதி சிஸெநாஸ்யீயதெ, ததெவ ப்ரதவ்யிதி

நென்று அறிந்து அந் அறிவு காரணமாக அந் பரமாத்மாவினால் அந்நகரஹிதப்
பட்டவன் அது வழியாக அமருத்தவம் என்று சொல்லப்படும் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்
என்பது அதன் அர்த்தமாகையால் ஜீவாத்மாவின்னுடையவும் அஃந் நியநாவாகிற
பரமாத்மாவின்னுடையவுமான பருத்த ஜஞாநத்தையே மோக்ஷ ஸாதநமாக அது சொல்லு
கின்றதே; அதற்குக் கதி என்ன? என்று நாங்கள் திருமபக்கேடக மாட்டோமோ? ‘ஐக்ய
ஜஞாநத்தை மோக்ஷ ஸாதநமாகச் சொல்லும் வாக்யத்திற்கு இது விரோதிக் கிறபடி
யால் இந்த வாக்யம் அபரமாத்மமான ஸருண் பரஹ்மத்தை அடைவதற்கும் உபா
யத்தைச் சொல்லுகின்றது என்றே நாம் ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்’ என்னில், ‘பருத்த
ஜஞாநத்தையே ஸாக்ஷாத் அமருத்தவத்தின் (போக்ஷத்தின்) பரபதிகு ஸாதநமாக
இந்த சருதி சொல்லுகிறபடியால் இதற்கு அநுகுணமாகவே ஐக்ய ஜஞாநத்தை ஸாதந
மாகச் சொல்லும் சருதியை நாம் நயிப்பிக்கவேண்டும்’ என்று நாம் ஏன் பதில் கேட்கக்
கூடாது? இவையெல்லாம் யுகந்தக்ளான வாதங்கள் ஆகமாட்டா யுகத்தானது எது
வென்றால் ஸமாத பலத்தை உடைய இரண்டு சருதிவாக்யங்கள் பரஸபரம் விரோதிக
கும் பொழுது, ஒன்றுக்கும் விரோதம் வராமல் நாம் தாதபாயம் சொல்வதே யுக்க
மாகும் ‘பரகருத்திலு விரோதம் வராமல் எவ்விதம் அர்த்தம் சொல்லக்கூடும்?’ என்று
கேட்டால் பின்வருமாறு அர்த்தம் சொல்லும் பக்கத்தில் விரோதம் வரமாட்டாது
என்று நாம் பதில் சொல்வோம் பர பரஹ்மம் எல்லாவற்றினுள்ளிலும் அந்தாபாயியாக
இருக்கின்றது ஆகையால் எல்லா வஸதுகளும் பரஹ்மத்திற்குச் சரீரம், ஆகையால்
அவை அதற்கு பரகாரமாகின்றன, அப்படிப்பட்ட பரஹ்மமே, “ததஸ்யி” என
ஹம் வாக்யத்திலுள்ள “க்ய” (நீ) என்னும் சபதத்தால் சொல்லப்படுகின்றது;

க்ஷயபாதிநாஸெணாவஸ்யிதஸ்ய— ஐக்ய ஜஞாநம் மோக்ஷத்தை ஸதித்
துக்கெடுக்கும் என்று சொல்லும் சருதி வாக்யத்தின் விஷயம் இந்த வாக்யத்தாலும்
‘பருத்தவ ஜஞாநம் மோக்ஷ ஸாதநம்’ என்று சொல்லும் சருதியின் விஷயம் ‘வஸ்ய
ஹிதாஸி’ இயாதியாலும் விவரிக்கப்படுகின்றன இந்த விவரணைகள் பூரவமே பல

தஷு வாஶுஷு விஷயம் | வாஶஹிதாஜீவாஶு தஷா ததபாஶவஸ்திதஷு
 பரஜாதநா நிவிஹொஷாஶஹித தபா ஸதுஸங்குஷாஶு நவயிகாதி
 ஸபாஸஹெஷுபகநாணமஹாணாகாஸெந உயி ஸுயமாவ் ஸொநு
 ஸஹெய ஹதுஷு வாஶுஷு விஷய ஹதுபாஶஹி வஹெஷெவாஸகூ
 ஶுஶு |

“ ஷொஶு ஷொஶு ஷெரிதாரம் உ ஶகா ” ஹதி | ஷொஶு

அப்படியே அநுஸந்திக்க வேண்டும் எனப்பது தான் ஐய ஜஞாநத்தை மோக்ஷஸாத்
 மாகச் சொல்லும் சருதியின் தாதபாயம் பருதக் ஜஞாநத்தை ஸாநமாகச் சொல்லும்
 சருதியின் தாதபாயமும், ‘ பரஹ்மத்திறகுச் சரீரமாக இருக்கும் ஜீவாத்மாவைக்
 கந்தடிமும் அந்த ஜீவாத்மாவை’ ஆகமாவாக இருக்கும் பரஹ்மம் வேறு, அந்த பரஹ்மம்
 எவ்வித தோஷமும் மறந்து, ஸதய ஸத்கலபம் முதலிய கணக்கற்ற சிறந்த கலயாண
 குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், இப்படி இருப்பதே அந்த வேறுபாட்டுக்கு,
 காரணம், இதுதான் அநுஸந்திக்க வேண்டிய விஷயம்’ எனப்பதே இந்த வாக்யங்
 களுக்கு இதுவே அர்த்த மென்று ஏற்கெனவே பல தடவை நாம் சொல்லியிருக்கிறோம்

“ ஷொஶு ஷொஶு ” — ஷொஶு இத்யாதியான வாக்யத்தில
 சொல்லப்பட்டுள்ள போக்யமான ஸ்வத்துக்கு அறிவினமை பரார்த்தத்தவம் எப்பொழு
 தும் மாறிக்கொண்டிருப்பது இவ்வ முதலானவைகளே ஸ்வபாவங்கள் போகத்தான

தடவைகளில் இந்த கரந்தத்திலேயே செய்யப்பட்டிரு கிற படியால் இவ்விடத்தில்
 ஸத்கரஹமாக ஸூசிஶ்கப்படுகின்றன

ஷொஶு ஷொஶு ஷெரிதாரம் உ ஶகைதிபரகருத சருதி வாக்யங்
 களுக்கு ‘ அபேத ஜஞாநம் மோக்ஷ ஸாத்மம்’ எனப்பதில் தாதபாயமில்லை எனப்பது இது
 வரை நிரூபிக்கப்பட்டது இப்பொழுது அந்த வாக்யங்களுக்கு ‘ பேதாபேத ஜஞாநம்
 மோக்ஷ ஸாத்மம்’ எனப்பதிலும் தாதபாயமில்லை எனப்பது நிரூபிக்கப்படுகின்றது பரஹ்
 மம் அசேந பதார்த்தங்களுக்கு அநாத்யாமியாகவும், சேதநங்களுக்கு அநாத்யாமி
 யாகவும், கேவலம் தனது ஸ்வரூபத்துடனும் ஆக மூன்று விதங்களான அவஸ்தா
 நங்களுடன் நிற்கின்றது’ எனப்பதே இந்த சருதி வாக்யங்களின் தாதபாயம் என்று
 சொல்லப் போகிறவராய முதலில் அசேந பதார்த்தங்களின் ஸ்வபாவங்களையும் பிறகு
 சேதநங்களுடைய ஸ்வபாவங்களையும் சொல்லுகிறார் இந்த அவஸ்தாநங்களை ஸதவா
 ரக அவஸ்தாநங்களென்றும் அத்வாரகாவஸாநமென்றும் சொல்வது உண்டு சேதநா
 சேதநங்களுக்கு அநாத்யாமியாக இருப்பது ஸதவாரகம் கேவலம் ஸ்வரூப’ துடன்
 இருப்பது அ வாக்யம்

ராசிவஸ்ய வஸூநொஹ தநகூம் வராஃஸூம் ஸததம் விகாராஸூகஸ
 லித்ராஃஸூம் ஸூலாவாஃ, லொஹ ஜீவா தநஸூ ஸூலாவாஸூலிஹ ஜூநா நாநஃ
 ஸூலாவொஹஸூவ ஸூலாவாஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃ
 லொஹஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃ
 லொஹஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃ

ஜீவாத்மாவுக்கு மலமற்றதாயும் அளவுக்கு உட்படாததாயுமுள்ள ஜ்ஞாகம் ஆநந்தம்
 இவைகளே ஸ்வரூபம், அநாதி காமமாகிற அவிதயையினால் ஸம்பவிக்கும் ஜ்ஞாநக் குறை
 வும் ஜ்ஞாந ஏற்றமும் போகயங்களாயுள்ள அசேதந வஸ்துவின் சோககையும், பரமாத்மா
 வினிடத்தில் செய்யப்படும் பகதியால் மோக்ஷம் பெறுவதும் இன்னும் இவை போன்ற
 மற்றும் சில அம்சங்கள் அதன் ஸ்வபாவங்கள் இப்படிப்பட்ட போகதாவாகிற ஜீவனுக்கு
 அந்தாயாமியாக இருப்பு போகயமாகிற அசேதநங்களுக்குள் அந்தாயாமியாக
 இருப்பு அளவற்ற குணங்களு கெல்லாம் ஆசரயமாகக் கேவலம் தனது ஸ்வரூபத்துட

கலெதநகூம், வராஃஸூம் ஸததம் விகாராஸூகஸ—இவை
 போகய வஸ்துக்களின் ஸ்வபாவங்கள் போகய வஸ்துக்களெல்லாம் அசேதநங்கள்
 [அதாவது அவைகளுக்கு அறிவு எனபது இல்லை], அவை பராததங்கள் [அதாவது,
 பிறநூடய பரயோஜந்தத்திற்காகவே இருப்பவை], அவை எப்பொழுதும் மாறிக்
 கொண்டே இருக்கும் [அதாவது, அவைகளின் ஸ்வரூபம் ஸருஷ்டி தசையிலும் பரளய
 தசையிலும் மாறாததை அடைந்து கொண்டே இருக்கும்] இந்த ஆததத்தை

“கலெதநா வராஃஸூம் ஸததம் விகாராஸூகஸ”

என்னும் சலோகம் சொல்லுகின்றது

நாநாவியஜூநஸூலொஹஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃ, உலா
 ஸூலாவொஹஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃ
 ஸ்வரூப மாறுதல் இல்லாவிடினும் தாமத ஜ்ஞாநத்தின் மாறுதல் உண்டு எனபது
 நமது கோள்கை இந்த மாறுதல் ஜநமாந்தர காமத்தின் கராயம் அநதக் காமத்தின்
 பலமாகவே ஜீவனுக்கு அசேதநமாகிற தேஹத்தின் சோககையும் ஏற்படுகின்றது பக
 வதுபாஸத்யால் அந்தக் காம பந்தம் விலகி ஜீவனுக்கு மோக்ஷம் வந்திடுகின்றது
 இவை ஜீவனுடைய ஸ்வபாவங்கள் இப்படி அம்யந்தம் பிந்தங்களாயுள்ள போகய போக
 தாக்களாகிற வஸ்துக்களுக்கு அபேதம் எவ்விதம் சொல்லக்கூடும் எனபது குறிப்பு

லொஹஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃஸூலித்ராஃ
 தாவுக்கு அந்தாயாமியாக இருப்பது போகயத்திற்கு அந்தாயாமியாக இருப்பது என்று

கொவாஸநாசு ” ஐதி। வ்யூஷ்யாதம் உ டுஜிவாவாயெண்ண விஷ்ணு
விசுவம் வடிதா “யுஷி ஸஹிதோ ந நிஹ-ம் மடுெடிவதம் முண்ணணம்
உநஸாதநுயாவெசு தயாத்வுஹம்-ம்ணாடுவிஷ்ணு வடிவதாம் ஹஜத ஐதி
தத்ராவி ஸம்முண்ணெவ ஷெவதா ப்ராஷ்யதெ ” ஐதி। ஸஹிதம்—ஸஹி
உத

என்று சொல்லியிரு கிறா இது தஹர விதபைக்கும் ஸத விதயைக்கு முள்ள
விகலபதைய சொல்லும் அவஸர, தில் தரமிடாசாயாரால் “யுஷி ப்ராஷ்ய
த ஐதி ” என்று வமாகயாரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது இந்த வ்மாகயாரத்தின்
அர்த்த மெனன வென்றால் ஸஹிதம்—ஸதவிதயை பரகாரம் பகவதபாஸ்தி செய்
உத

விஷ்ணுவிசுவம் வடிதா—உபநிஷத்துக்களில் பரஹ்ம கை உபாஸிப்பவனு
க்குப் பல வழிகள் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இந்த வழிகளுக்கு ‘பரஹ்ம வித்யை’
என்று பெயர் ஒவ்வொரு விதயையிலும் அநந்த உபாஸகனுடைய சக்தி முதலிய
வைகளுக்கு அநுகுணமாக பரஹ்மத்தின் சிறகில் குணங்களே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை
என்று சொல்லப்பட்டிரு கின்றது அப்படி அநுஸந்திக்கப்படும் குணங்கள் அநத
விதயைக்கு அஸாதாரண குணங்களாகும் இவ்விதம் சிறகில் குணங்களே ஒவ்வொரு
உபாஸகனாலும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட போதிலும் கடைசியாக எல்லா உபாஸகர்களாலும்
அடைப்படும் வஸது பரிபூரணமான பரஹ்மமே. உபாஸக காலத்தில் சிறகில் குணங்
களுடன் கூடியதாகவே ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கப்படுகின்றது எனபது உண்மைதான்;
ஆனால் உபாஸிக்கப்படும் ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் ஸகல கலயாண குணங்களுடனும்
கூடியதாகவே இருக்கிறபடியால் அப்படிப்பட்ட ஸகல கலயாண குண விசிஷ்ட
பரஹ்மமே எல்லா உபாஸகர்களாலும் கடைசியில் அடையப்படுகின்றது என்பதில்
எவ்வித அநுபத்தியும் இல்லை ஸத விதபை என்னும் விதபைக்கு நிகில ஐகக் கார
ணதவம் முதலியவை அஸாதாரண குணங்கள் அவைகளுடன் கூடியதாக ஸத விதயா
ரிஷ்டன பரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறான் அநத உபாஸதியால் அவன் அடையும் பரஹ்
மம் ஸகல கலயாண குண விசிஷ்டமான பரிபூரண பரஹ்மமே தஹர விதயா ரிஷ்டன
உபாஸக காலத்தில் வேறு சில குணங்களை ஸமரித்துக் கொண்டு அந்நக் குணங்களுடன்
விசிஷ்டமாக பரஹ்மத்தை உபாஸித்தபோதிலும், அவனால் அடையப்படும் பரஹ்மமும்
ஸகல கலயாண குண விசிஷ்டமான பரிபூரண பரஹ்மமே இந்த இரண்டு விதபை
களுள் என் அவலம்பித்தாலும் பராபயத்தில் வாசியில்லையா கலால் இவை விகலபங்கள்
இநத விகலப தன்மையை தரமிடாசாயா இந்த அவஸரத்தில் கீருபிக்கிறா

ஸஹிதம்—ஸததை (அதாவது, பரஹ்மத்தை) தயாநிப்பவன்; ஸ விதயா
ரிஷ்டன எனபது தாயாயம் நிஹ-ம் மடுெடிவதம்—ஹ்மத்திலிருந்து விடப்
பட்டிரு கும் (அதாவது, கேவல குணங்களை)

“ தததிவி ” ஐதி வாக்கி஁. வலிபுராயா஁வாஸி஁ ஸ்ருவரி வ
முண஁, வமுணஸ்ருவரிபுரிசு வலுரி துதியுடுக்த஁ : வடுவடாஉ
டுயெ-வரிபுரிதது : யடுயாக்த஁ வாக்கிகாரனை “ யுக்த஁, ததுண

“தததிஸி” —சுவிரவும் “தததிஸி” இயாதியான சந்திஸத விஸையிஸல உபாவிக்கப்பட வேண்டிய பரஹுமமஸ்து குணஹ்ஸுடஸ்து ஂஸபத டிஹ். அபபடிசு செயபபபடிம் உபாஸதியிஸ பலமும ஸகுணஹ் பரஹுமததத அஸட வகே ஂஸபததபும் செலலுகிஸதத ஂஸதே பெரியோரகஸாஸ டூரவாசராயசகஸ வபாக யாஸம் செயதிருககிருகஸ வாகயசாரா “யுததத, தததஸஸகஸவாஸநாசு”

இந்த வாகயத்திற்கு தரமிடாசாயா பாஷ்யம் செய்திரு கிருர் 'யக்ஷி' . .
.. 'பூஷிதே' எனபதால்

கொவாஸநாசு ” ஐதி। ஸ்ராவ்யோதம் உ ஸ்ராவ்யாவ்யெண விஷ்ணு
விசுவம் வடிதா “யஜுவி ஸுவிதொ ந நிஹு மடுஷ்வதம் முண்மணம்
நிநவாநநுயாவெசு தயாநவ்யுதமணாநெஷ ஷெவதாம் ஸஜத ஐதி
தத்ராவி ஸமுநெணவ ஷெவதா ஸ்ராவ்யுதெ ” ஐதி। ஸுவிதம்—ஸுவி

என்று சொல்லியிருக்கிறா இது தஹர வித்யைபகரும் ஸத வித்யைக்கு முள்ள
விகல்பத்தைச் சொல்லும் அவஸரத்தில் தரமிடாசாராயரால் “யஜுவி ஸ்ராவ்யு
த ஐதி ” என்று வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது இந்த வ்யாக்யாநத்தின்
அர்த்தமெனன வென்றால் ஸுவிதம்—ஸதவித்யை ப்ரகாரம் பகவதுபாஸ்தி செய்

விஷ்ணுவிசுவம் வடிதா—உபநிஷததுக்களில், ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிப்பவனு
க்குப் பல வழிகள் காண்பிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இந்த வழிகளுக்கு ‘ப்ரஹ்ம வித்யை’
என்று பெயர் ஒவ்வொரு வித்யையிலும் அநந்தத் உபாஸகனுடைய சுகதி முதலிய
வைகளுக்கு அநுகுணமாக ப்ரஹ்மத்தின் கிற்சில், குணங்களே அநுஸந்திக்கத்தக்கவை
என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது அப்படி அநுஸந்திக்கப்படும் குணங்கள் அந்
வித்யைக்கு அஸாதாரண குணங்களாகும் இவ்விதம் கிற்சில் குணங்களே ஒவ்வொரு
உபாஸகனாலும் அநுஸந்திக்கப்பட்ட போதிலும், கடைசியாக எல்லா உபாஸகர்களாலும்
அடையப்படும் வஸது பரிபூரணமான ப்ரஹ்மமே. உபாஸக காலத்தில் கிற்சில் குணங்
களுடன் கூடியதாகவே ப்ரஹ்மம் உபாஸிக்கப்படுகின்றது எனபது உண்மைதான்;
ஆனால் உபாஸிக்கப்படும் ப்ரஹ்மம் எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும்
கூடியதாகவே இருக்கிறபடியால் அப்படிப்பட்ட ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்ட
ப்ரஹ்மமே எல்லா உபாஸகர்களாலும் கடைசியில் அடையப்படுகின்றது எனபதில்
எவ்வித அநுபத்தியும் இல்லை ஸத வித்யை என்னும் வித்யைக்கு நிகில ஜகத்கார
ணதவம் முதலியவை அஸாதாரண குணங்கள் அவைகளுடன் கூடியதாக ஸத வித்யா
நிஷ்டை ப்ரஹ்மத்தை உபாஸிக்கிறான் அந்த உபாஸதியால் அவன் அடையும் ப்ரஹ்
மம் ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூரண ப்ரஹ்மமே தஹர வித்யா நிஷ்டை
உபாஸக காலத்தில் வேறு சில குணங்களை ஸமரித்துக் கொண்டு அநந்த குணங்களுடன்
விசிஷ்டமாக ப்ரஹ்மத்தை உபாஸித்தபோதிலும், அவனால் அடையப்படும் ப்ரஹ்மமும்
ஸகல கல்யாண குண விசிஷ்டமான பரிபூரண ப்ரஹ்மமே இந்த இரண்டு வித்யை
களுள் எதை அவலம்பித்தாலும் பரப்பத்தில் வாசியில்லையாதலால் இவை விகல்பங்கள்.
இந்த விகல்பத்தன்மையை தரமிடாசாராயர் இந்த அவஸரத்தில் நிரூபிக்கிறார்

ஸுவிதம்—ஸதத்தை (அதாவது, ப்ரஹ்மத்தை) த்யாசிப்பவன், ஸத வித்யா
நிஷ்டை எனபது தாயாம நிஹு மடுஷ்வதம்—ஸதத்திலிருந்து விடப்
பட்டிருக்கும் (அதாவது, சேவல் குணங்களை)

ஞாநிஷ்டஃ, யஜ்ஞவி ந நிக்ஷு மனெவெதம் முணமணம் சிநஸாநநுயா வெக்ஷபஹ தவாவக்ஷாழிக்ஷாணமுணமணம் மெவதாஅலக்ஷம் யஜ்ஞ வி ஹ்மரவிஞாநிஷ்ட ஹ ந ஸ்ரொக்ஷ, தயாவ்ஷதமக்ஷாணாநெவ மெவதாம் ஹஜதெ—மெவ தாஸுரூபவாநுஸ்யிக்ஷாக்ஷ வக்ஷக்ஷாணமுணமண ஸ்ய க்ஷநநிஷ் வரமெவதாநஸாயாரணெந ந நிவிருஜமதாரணக்ஷாநா முணெநநாவாஸ்யூரநாநவி மெவதா வக்ஷு தக்ஷுரூபவாநுஸ்யில வக்ஷாணமுணவிஸிநெஷ்வொவாஸ்யுதெ, சுதக்ஷமுணமெவ ஸ்ஷு தத்ராவி ப்ராவுஜிதி ஸஅிஞாஹ்மரவிஞ்யொவிந்ஷு ஹத்யுந்ஃ.

கிறகன், யஜ்ஞவி ந நிக்ஷு மனெவெதம் முணமணம் சிநஸாநநுயா வெக்ஷதேவதையினிடமிருநது பிரிக்கப்பட்டுள்ள அபஹதபாமதஹம் முதலிய கல்யாணகுண கணங்களைத் தஹர விதயாநிஷ்டன போல அநுஸந்தாநம் செயயா விட்டாலும், தயாவி ஸதமக்ஷாணாநெவ மெவதாம் ஹஜதெதஸ்கல கல்யாண குணகணங்களும் தேவதா ஸவரூபத்தை அநுபநதிதே நிறகிறபடியால், உபாஸந காலத் தில ஹகத காரணதஹம் முதலான குணங்களுள் ஏதாவது ஒரு குணத்துடன் விசிஷ்ட மாக மாதரம் தேவதை உபாவிக்ஷப்பட்ட போதிலும், உண்மையாக அநதத தேவதை தன்னுடைய ஸவரூபத்திற்கு இயற்கையாயுள்ள ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடினதாகவே உபாவிக்கப்பட்டதாகின்றது; இதி தத்ராவி ஸமுணெவ மெவதா ப்ராவுதெ ஆகையால் ஸகுணமான பரஹ்மமே இதற்கு பராபயமான வஸது ஆகையால் தான் ஸதவிதயைக்கும் தஹரவிதயைக்கும் விகலபம் எனபது தான்

மெவ தாஸுரூபவாநுஸ்யிக்ஷா வக்ஷக்ஷாணமுணமணஸ்யு— உபாஸகனல் தயாநிக்கப்படுமவை சிறகில குணங்களேயாயினும், உபாவிக்கப்படும் தைவ தம் எப்பொழுதும் ஸகல கல்யாண குணங்களுடனும் கூடியதே

இதி ஸஅிஞாஹ்மரவிஞ்யொவிந்ஷு—இப்படி இரண்டு விதயைகளுக் கும பராபயமான வஸது ஸகுண பரஹ்மமே யாதலால், அவை இரண்டுமே விகலபங்கள் எனபது ஏற்படுகின்றது. இநத தரமிட பரவ்ய வாக்யத்திலிருநது ஸதவிதயா நிஷ்ட னும் ஸகுண பரஹ்மத்தையே அடைகிறுன எனபது விளங்கின்றது ஆகையால் ‘தத்ரேவி’ என்னும் வாக்யம் ஸகுண பரஹ்ம பரமே ஆகவேணமும்; ஆகையால் இது ஹகயத்தைச் சொல்லமாட்டாது; ஆகையால் “ லொக்ஷா லொஹம் ப்ரூரி தா ரம் உபிக்ஷா ” என்னும் வாக்யம் இதற்கு விருத்தமன்று, ஆகையால் அதற்கு அபா மாதத வித்யதஹம் கல்பிக்கப்படவேண்டாம், இது தான் குறிப்பு

தம அ ஸவதுஷி ஜனோ: வரோஜா சக்யாஜீ, தவியாஜி அ ஸவதுஷெவதூக்ஷ | னவம் அ ஸதி வியிநிஷெயஸாஸாணாஸிகாரீ த டுயுதே | ய: ஸஸு-கெஜிவ பூவாதிநிவாதிசு:; வ னவ 'வனவம் கயாஹ கயாஜி' உதி வியிநிஷெயஸாஸாணா: | த நெஷ டுயுதே | ஸவதுஷிந பூவாதிஜாதே ஸவதுஷி ப்ராக: வரோஜா காரயிதேதி

தம அ... ..” இவ்விதத்தில் மறமொரு ஆசேபம் வரக்கூடும். 'ஸகல ஜனதுக்களுக்கும் பரமாத்மா அநதாயாமியாக இருக்கிறனென்றும், அவனாலேயே ஸகலமும் நியமிக்கப்பட்டு வருகின்றதென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? இது வஸ்து ஸத்தியாக இருக்கும்படித் தில், 'இதைச் செய் இதைச் செய்யவேண்டாம்' என்று சொல்லும் சாஸ்திரங்களுக்கு அதிகாரியே இராமரபோயவிட பரஸங்கிக்கும் எவன தன் புத்தியைக் கொண்டே ஒரு காயத்தில பரவருத்திக்கவோ ஒன்றிலிருந்து நிவருத்திக் கவோ சகத்ராக இருக்கிறதே, அவன் ஒருவனே 'இதைச் செய் இதைச் செய்யவேண்டாம்' எனலும் விதி நிஷேதங்களுக்கு யோக்யனாவான் அமமாதிரி ஸவாதந்தாயத துடன் கூடினவனாக ஒருவன் கூட இல்லையே' தவிரவும், எல்லாருக்கும் பரோகனாக இருக்கும் பரமாத்மாவே ஸாவ பரவருத்திகளிலும் காயங்களைச் செயவிக்கிறவ னாகிறான்

தம அ—இவ்விதம், 'தாம் சொன்ன அததம் பூவாசார்யர்களால் சொல் லப்பட்டதே' எனபதை நிரூபித்து விட்டி, இப்பொழுது மறமொரு சககையைச் செயதுகொண்டு அதற்கு ஸமாதாந்ததைச் சொல்லுகிறா 'பரமாத்மா ஸாவ நியந்தா வென்பதும், ஜீவ வாககம் முழுவுதும் அவனால, நியமிக்கப்பட்டிக காயங்களில் பரவருத் திக்கின்ற தென்பதும் 'உணமையானால், சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்டிள்ள விதி நிஷேதங்களெல்லாம் அததம் மறமவையாக வன்றோ பரஸங்கிக்கும்?' எனபது சககை இது மாதரமன்று 'ஸாவ நியந்தாவாகிற் பரமாத்மா, ஒருவனை ஸத காரயத்திலும் மற ரொருவனை அஸத காரயத்திலும் பரவருத்திப்பிக்கிறான் என்று சொல்லும் படித்தில் அததப் பரமாத்மாவுக்கு வைஷ்ணவம் (பக்பாதம்) னாகருணயம் (தயையற்றிருக்கும் தன்மை) முதலிய கெட்ட ருணங்களை பரஸங்கிக்குமே' எனபதும் இவ்விதத்தில் சககை கப் படுகின்றது

ஸவதுஷிந பூவாதிஜாதே ஸவதுஷி ப்ராக: வரோஜா கார யிதா அ—'லோகத்தில் அரசன் நியமிக்கிறவனாகவும் பரஜைகள் நியமிக்கப் படுகிற வாகளாகவும் இருக்கையிலும், 'இதைச் செய்' 'இதைச் செய்யாதே' என்று ராஜாஜைஞ ஸாததகமாக விலையா? அமமாதிரி ஏன் சாஸ்திர விதி நிஷேதங்கள் ஸாததகங்களாகக் கூடா?' என்று ஸந்தேஹம் ஜநிக்கலாம் அரசனுக்கும் பரஜைகளுக்கு முள்ள நியந்தரு

தவ்ஜ ஸ்வயம்புரீயதம் ப்ரதிவாஜிதஃ தஸா அ ஸ்ரூயதே—“வ்னஷ ஹேவ ஸாயு கஷ்ட காரயதி தம், யஜெஹேர ஹொகேஹே உஹிநீஷதி, வ்னஷ வ்னவாஸாயு கஷ்ட காரயதி தம், யயொ நிரீஷதி” [கௌஷீ, 3-9] உதி । ஸாயுஸாயு கஷ்ட காரயிதௌஸ்வாஹெவய ஃபுணஜ் அ ப்ரஹ்மஜிதே ।

என்று பரமாத்மாவுக்கும் எல்லாரையும் நியமிக்கும் சக்திபரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது ‘வ்னஷஹேவ’ இதயாதிமான சருதியும் அம்மாதிரி சொல்லுகின்றது இப்படிச் சிலரை நல்ல காரயங்களைச் செயலிக்கிறபடியாலும் மற்றும் சிலரைக் கெட்ட காரயங்களைச் செயலிக்கிறபடியாலும், பரமாத்மா தன்யைற்றவன பஃபாதி என்று சொல்லும் படியும் நோகின்ற தன்றோ?

நியாமய பாவம் போன்றதன்று பரமாத்மாவுக்கும் ஜீவனங்களுக்கு முள்ள பாவம் பரணைகள் ஸ்வாதீநமாகவே பரவருத்தியைச் செய்கிறார்கள், அப்பாருத்ததைச் செய்தால், அதன் பலமாகிற துக்கத்தை அநுபவிப்பதில் மாத்ரம் ராஜ நியாமயதவம் அவர்களுக்கு ஏற்படுகின்றது ஜீவனங்கள் விஷயத்திலோ வென்றால் ஸாத்நத்தை அநுஷ்டிக்கும் காலத்திலும் அவர்கள் பரமாத்மாவுக்குப் பராநீநாகளாக இருக்கிறார்கள் இப்படி அத்யந்தம் அஸ்வாதீநமாக இருப்பவர்களுக்கு விக்ரிஷேத யோகயதை எப்படி ஏற்படும்? இது ‘ஸ்வயம்புரீயதம் ப்ரதிவாஜிதே’ இதயாதிமால் சொல்லப்படும் கருத்து

வ்னஷ ஹேவ ”।யஜ—எந்த ஜீவனை, வ்னஹேர ஹொகேஹே—இந்த லோகங்களிலிருந்து, உஹிநீஷதி—உயரத் தூக்குவதற்கு இச்சிக்கிறானே, தஜ—அவனை, வ்னஷ ஹவ—இத்தப் பரமாத்மாவே, ஸாயு கஷ்ட—நல்ல காமங்களை, காரயதி—செயலிக்கிறான் யயொ நிரீஷதி—எவனைக் கீழே தள்ளுவதற்கு இச்சிக்கிறானே, தஜ—அவனை, வ்னஷ ஹவ—இந்தப் பரமாத்மாவே, ஸாயு கஷ்ட காரயதி—கெட்ட காரயங்களைச் செயலிக்கிறான் இந்த சருதி வாக்யங்கள் பரமாத்மாவுக்கு வைஷ்ணவ ஸைக்ருணயங்களைச் சொல்வனபோலவே காணப்படுகின்றன

ஸஹோ அஜிதே—இந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதானம் சொல்லுகிறா ஜீவனங்கள்தமது சைதநய சக்தியையும் பரவருத்தி நிவருத்திகளுக்கு அபேக்ஷிதமாயுள்ள சக்தியையும் கரணகளேபரம் முதலியவற்றையும் பரமாத்மாவின்மிடமிருந்தே பெறுகிறபடியால், அவர்கள் எப்பொழுதும் பரமாத்மாநீநமான பரவருத்தியை உடைத்தாயிருக்கிறார்கள் என்பது உண்மையே ஆனால், அந்தச் சைதநயம் முதலியவற்றைக்கொண்டு அந்த ஜீவனங்கள் ஒரு பரவருத்தியை ஆரம்பிக்கும் பொழுது அவர்கள் ஸ்வதந்த்ரர்களாகவே

சுதிராஅஜதே | ஸ்வெஷ்ராஜேவ மஹதநாநா அஹ்மகியோம:
புவுருதிஸகியோம உதஜாஜி ஸ்வஹம் புவுருதிஸகியோம ஸ்ரீமஹே

சுதிராஅஜதேஇந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது
பரமாத்மாவாகிற பகவாத், ஸகல ஜீவனங்களுக்கும், சைதநயம் என்னும் சகதியையும்
காரயங்களில் பரவருத்திக்கும் சகதியையும் அம்மாதிரி பரவருத்தி நிவருத்திகளுக்கு

ஆரம்பிக்கிறார்கள் அந்தபரவருத்தியின் ஆரம்பத்திற்குப் பரமாத்மாவின் அபேகையே
இல்லை, அப்பொழுது அவன் கேவலம் உபேக்ஷைகளே இருக்கிறான் அப்படிப் பரமாத்
மாவின் அபேகை இராமல ஜீவனங்கள் பரவருத்திக்கச் சந்தர்ப்பமாக இருக்கையிலும்,
அவர்கள் எப்பொழுதும் நியமிக்கப்படும் அரஹதை உள்ளவரானபடியாலும், பரமாத்மா
எப்பொழுதும் நியமிக்க அரஹதை யிருக்கிறபடியாலும், 'பரமாத்மா எப்பொழுதும் நிய
மித்துக்கொண்டிருக்கிறான்' என்று நாம் வயவஹரிகள்கிறோம் தவிரவும், ஒவ்வொரு பர
வருத்தியிலும் ஸூக்துக்க ஸூகங்களான பலங்களைக் கொடுப்பவன் பரமாத்மாவே, எந்தத்
தேஹாதிகளைக்கொண்டு நாம் பரவருத்திக்கிறோமோ அவைகளும் அப்படி ஸ்வதந்தர
மாக பரவாத்திக்கும் சகதியும் அவனால் கொடுக்கப்பட்டவைகளே, அவனுலேயே அவை
நீக்கப்பட்டும் வருகின்றன, அவன் சேஷி, நாம் சேஷ பூதங்கள் ஆகையால்
பகவானுடைய நியந்தருதவத்திற்கு ஒரு விதமான குறைவுமில்லை பரம பரவருத்தியில்
இம்மாதிரி உபேக்ஷைகள் இருந்து விட்டுப் பிறகு பரமாத்மா, 'அந்த பரவருத்திக்கு
அநுமதி கொடுக்கிறான் என்றும் நாம் சொல்லுகிறோம் ஆனால், 'அநுமதி கொடுக்கிறான்'
என்பதற்கு 'பரவருத்திக்காமல் இருக்கும் ஒருவனை பரவருத்திக்கும்படி செய்கிறான்'
என்பது அத்தமன்று, ஆரம்பிக்கப்பட்ட பரவருத்தி பல்வததாகப் பரிணமிக்க
மாதரம் அந்த அநுமதி ஹேதுவாகின்றது இப்படி ஜீவனங்கள், தமது ஜ்ஞானம், ஒரு
காரயத்தைச் செய்ய வேண்டும் என்னும் இச்சை, அத்தகாசச் செய்யப்படும் பரயதநம்
இந்த அம்சங்களெல்லா வற்றிலும் ஸ்வதந்தரர்களாகவே இருக்கிறபடியால், அவர்கள்,
'இதைச் செய், இதைச் செய்யக்கூடாது' என்பவை முதலிய விதி கிஷேதங்களுக்கு
யோகயாக்களாகிறார்கள் என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை

'அகாரயத்தைச் செய்யப்போகும் ஒரு ஜீவனைப் பரமாத்மா உபேக்ஷைக்குப்
பார்த்துக்கொண்டு அதற்கு அவன் அநுமதியையும் கொடுக்கிறான் என்றால் அது
பரமாத்மாவுக்குத் தோஷமாகமாட்டாதோ? என்று ஒரு சங்கை உதிக்கலாம் இந்தச்
சங்கைக்கும் அவகாசமில்லை. பரமாத்மா அப்படி அத்யந்தம் உபேக்ஷித்து நிற்கவில்லை;
சாஸ்திர பரவாதந்தம் முதலியவைகளால், அவன், முதலிலேயே நம்மை அஹிதங்களான
காரயங்களிலிருந்து தடுத்திருக்கிறானன்றோ? அந்தத் தடையைக் கடந்து அஹிதங்
களில் நாம் பரவாத்திக்க ஆரம்பித்தால், அப்பொழுது அவன் உபேக்ஷித்திருக்கிறான்
என்பது எப்படி தோஷமாகும் ?

ந ஸ்விதாய, தவிவ-ஹணாய ததாயரொ ஹுகவா, ஸன்ஃபுவிஸ்யா நு
 ன்னாதயா அ நியதேஃ கூவது நெஷ்செவநாவஸ்தித: வராதீர | ஜீவஸு
 வநததாஹிதஸகிஸந ப்ரவ்ரத்திவரதூஜி ஸயபேவ கூருதெ | வநவ
 கூவது ஸன்ஃபுவிஸ்யா வராதீரததாஸித சூஷெ | ஸத: ஸ்வதுவவந்ஸு |
 ஸாயுஸாயுகஷுகாரயிதஸ்வன் வதுவஸ்திதவிஷய, ந ஸவதுஸாயா

வேண்டிமவையான கரண களேபரங்களையும், அநதநத ஜீவனகளுக்கு ஸ்வதநதரங்களாக இருக்கும்படி பொதுவாக முதலில் கொடுக்கிறுன அபபடி கொடுக்கப்பட்டவைகளின் நிரவஹணத்திற்காக, அவைகளுக்குத் தானே ஆதாரமாகவும் இருக்கிறுன அநத கரண களேபரங்களைக் கொண்டு அநத ஜீவனகளாற செய்யப்படும் வயாபாரங்கள் சிதிலமாகாமல் பலததுடன் கூடினவைகளாக ஆகும்பொருட்டு, அநதநத ஜீவனகளுக் குள தானே அநுபரவேசித்து, அநத வயாபாரங்களுக்குத் தனது அநுமதியைக் கொடி தது அவாளை நியமித்தும் வருகிறுன இபபடியெல்லாம் இருக்கையில், அவனுக்கும் ஜீவனகளுக்குமுள்ள ஆதம சரீரபாவமும் தொடராதே வருகிறபடியால், அவனுடைய சேஷிதவமும் குறையாமலே நிற்கின்றது ஜீவன, இவ்விதம் பகவானுல கொடுக்கப் பட்ட சக்தியை உடையவரைய, ஒரு காரயத்தைச் செய்வது மறநெனறை விடுவது முதலான வ்யாபாரங்களை ஸவயமே ஸ்வதநதரமாகச் செய்கிறுன அபபொழுது பரமாதமா கேவலம் உபேக்ஷகனாகவே இருக்கிறபடியால், ஜீவனகளுக்குச் சொல்லப்பட் டிள்ள விதீ நிஷேத யோகயதவமெல்லாம் உபபநமே நல்ல காமங்களையும் கெட்ட கா

அது கியொம:—‘சைதநயம்’ எனனும் சக்தியைப் பகவானே நமக்குக் கொடுக்கிறுன ஆனால் அது அவனுடைய நிதயேசனையால் கொடுபட்டிருக்கிறபடியால் அது நமக்கு நிதயமாக இருக்கின்றது ஆகையால்தான் ஜீவனகளை நிதயாக்கொன்றும் ஸ்வதநதராகனென்றும் நாம் சொல்லுகிறோம்

ஸாயுஸாயுகஷுகாரயிதஸ்வன்—பரமாதமா, சிலரை நல்ல காரயங் களைச் செயலிக்கிறுனென்றும், மற்றும் சிலரைக் கெட்ட காரயங்களைச் செயலிக்கிறு னென்றும் சருதி ஸமருதிகள் சொல்வது உண்மையே ஸகல ஜீவனங்களையும் அவன அம் மாதிரி பரவ்ருத்திபிக்கும் பக்தத்தில், அவனுக்குப் பக்பாதம் நிரத்தயத்தவம் முதலிய தோஷங்கள் பரஸங்கிக்கும் அபபடி எல்லாருடைய விஷயத்திலும் அவன பரவ்ருத் திக்கவில்லை எவன அதிமாதரம் பரம் புருஷாநுகூல்யத்தில் உறுதியுடன் ஏறகெனவே ஸவயமாக பரவ்ருத்தித்திருக்கிறுனோ, அவனை பரீதியுடன் பரமாதமா அநுகரஹித்து, தன்னை அடையும் உபாயங்களில் அவனை பரவ்ருத்திபிக்கிறுன்; பராதிகூலயத்தில் அதிமாதரம் பரவ்ருத்தித்திருப்பவனை நிகரஹித்து மேனமேல் துஷ்காமங்களிலேயே அவனை பரவ்ருத்திபிக்கிறுன இநதச் சிஷ்டாநுகரஹ துஷ்டநிகரஹ ரூபமான பரிபாலகம் எப்படி தோஷமாகும்?

தெஷாநெவா^௧குவா^௨ஹி^௩ஜா^௪நஜ^௫ த^௬ : 1

நாஸய^௭ஜா^௮ஜீவா^௯வஸூ^{௧௦} ஜா^{௧௧}நஜீ^{௧௨}வெ^{௧௩}ந ஹா^{௧௪}வஸூ^{௧௫}தா^{௧௬} || ”

[ஹ. தீ. 10—10, 11.]

விக்ரின, எவன அதிமாத்ரம் துஷ்காமங்களில் ஏறகெனவே பரவருத்தித்திருக்கிறானே, அவனுக்கு இன்னும் அதிகமான பாப புத்தியைக் கொடுத்து, அம்மாதிரி துஷ்காமங்களிலேயே மேன்மேல பரவருத்தியைச் செயலிக்கிறான் இந்த அாதந்ததை, ஸ்ரீ பகவானே, “தெஷா^௧ ஸ ததய^௨—கூ^௩நா^௪ஜ^௫”, “தா^௬ந^௭ஹ^௮ம்^௯ ஜீ^{௧௦}ஷ^{௧௧}த^{௧௨}” இதயாதி யான தனது வாக்யங்களாலேயே தெளிவித்திருக்கிறான்

“தெஷாநெவ”—நமமுடைய ஜநமாநதர பாபங்கள் ஏராளமாக இருக்கிறபடியால், அவை, பகவத பராபதிக்குப் பூவ பாவியான அநதப புத்தி யோகத்தை ஜரிகக் கொட்டாமல் தடுக்கின்றன. அநதப பாபங்களெல்லாம் பகவானுடைய பரஸாத தாலேயே நாசமுடையக் கூடியவையாதலால் இந்த அம்சத்தில் அவனுடைய அநுகர ஹம் அவசயம் அபேக்ஷிதமாகின்றது இந்த சலோகம், ‘பகவானே அத்த பரதிபநக் கங்களெல்லாவற்றையும் நசிப்பிக்கிறான்’ என்பதைச் சொல்லுகிறது தெஷாநெவா^௧குவா^௨ஹி^௩ஜா^௪நஜ^௫—அபபடிப்பட்ட பகதாக்குடைய அநுகரஹத்திற்காகவே, ஸஹஜாதீ ஹா^௬வஸூ^௭: ஸ^௮ந^௯—நான் அவாக்குடைய மனோவருத்தியில் எனனுடைய குண கணங் களை ஜீவிஷ்கரித்து நின்ற கொண்டு, ஹா^{௧௦}வஸூ^{௧௧}தா^{௧௨} ஜா^{௧௩}நஜீ^{௧௪}வெ^{௧௫}ந—என விஷய ஜஞாநமாகிற ஜவலிக்கும் தீபத்தினால், ஸஹஜா^{௧௬}நஜ^{௧௭} த^{௧௮}நா^{௧௯}ஸயா^{௨௦}தி—அநதப புத்தி யோகத்திற்கு விரோதிகளான காமவக் கெல்லாவற்றையும் நசிப்பிக்கிறேன்

தா^௧ந^௨ஹ^௩ம்^௪ ஜீ^௫ஷ^௬த^௭: . . . ’—எவர்களைப் பகவான் ஸதகாம ப்ரவருத்தி யால் அநுகரஹிக்கிறான் என்பது கீழில் நிரூபிக்கப்பட்டது, இந்த சலோகத்தால், துஷ் காம பரவ்ருத்தியால் எவர்களை அவன நிகரஹிக்கிறான் என்பது சொல்லப்படுகிறது. பதினாறாவது அந்யாத்நில, சாஸ்தரத்தை அதிலங்கநம் செய்யும் ஆஸூ^௧ர ஸாககத்தைச் சொல்லி வரு யிடத்தில், தனனை தவேஷிக்வும் துஷ்கருதிகளைத் தானே நிகரஹிப்ப தாகப் பகவானால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது ஜீ^௨ஷ^௩த^௪ஸூ^௫ந^௬ஜா^௭ந^௮ஜீ^௯வெ^{௧௦}ந ஹா^{௧௧}வஸூ^{௧௨}—சாஸ்தரத்தை அதிலங்கநம் செய்து துஷ்காமங்களிலேயே பரவருத்திக் கும் பாபிகளை, ஸஹஜா^{௧௩}ஹி^{௧௪}ஜா^{௧௫} ஸ^{௧௬}ஹா^{௧௭}ரெ^{௧௮}ஷா^{௧௯}, (த^{௨௦}தூ^{௨௧}வி) சூ^{௨௨}ஸூ^{௨௩}நீ^{௨௪}ஷெ^{௨௫}வ யெ^{௨௬}நி^{௨௭}ஷா^{௨௮} ஸ்நி^{௨௯}வா^{௩௦}தி—இறப்புப் பிறப்பு ரூபமாகச் சுழன்று வரும் ஸம்ஸாரங்களிலும், அதிலும் எனனுடைய ஆநுக்ஷயத்திற்கு விரோதிகளாக இருக்கும் ஜநமங்களிலேயே போடுகிறேன் இப்பபடிப்பட்டவாசங்களுக்குப் பாப புத்தியைக்கொடுப்பது பகவத கருபா கார்யமே தவிர கைக்ருண்யமாக மாட்டது இம்மாதிரி பாப காமங்களால் அவர்கள் சீக்ரத்திலேயே சாஸ்தர விதி நிஷேதங்களுக்கு அநாஹமான ஜநமங்களைப் பெற்று

‘தாதஹம் விஷத: சூரராஜ ஸம்ஸாரேஷு தராயாநு |

க்ஷிவாஜஜஸூரஸாஹாநாஸாஸீஷேவ யோநிஷு ||” உதி [வ.மீ.]

ஸொரஹம் வரஸூஹஹுதி: வரஸூஹஹுதி: நிரதிரய வுணஜ
ஸம்யக்ஷணாமெஷஜெந்ராவதிதபாவராஸெ: வரஸூஹஹுதி: வரஸூஹஹுதி:
ரஸிம்யராணா மஜிஜி நிதததாஹிஸூவ்யஸூ வஜாஹாயே ஹவஜெஸொ
வஸூஹிதஸாஸூயிம தததவ்யாயாநுதாஸ்வொஸூவயிவகூஹரஹஸூவ

ஸொரஹம் வரஸூஹஹுதி: . . . —எவன அளவற்ற பரீகய விசே
ஷத்தால் நாசத்தை அடைந்திருக்கிற ஸகல் ஜந்மாந்தர பாபங்களை உடைத்தாயும்,
பரம புருஷனுடைய பாதாரச் சிவநவகையே தஞ்சமாகக் கைப்பற்றி அதனால் அந்நப
கவானுடைய ஆபீமுக்யத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்டும், சாஸ்தரங்களிற் சொல்
லப்பட்டுள்ள தத்வங்களின் உண்மையை ஸதாஸாராயகளுடைய உபதேசத்தினால்
தெளியப்பெற்று அந்நத் தெளிவினால் பரதி திரமும் மேனமேல் வளராதவரும்

பிறகு உஜ்ஜீவநத்தைத் தேடக்கூடிய தசையை அதிக விளம்பரமில்லாமல் அடைவதற்கு
அரஹராகிராகள், பாப புத்தியைக்கொடா விட்டால், அவர்கள், சாஸ்தர வீதி ரிஷே
ஷங்களுக்கு அரஹமான ஜந்மங்களுடைய பஹு காலம் அடைந்தவர்களாய், அந்ந ஜந்
மங்களிலும் அகீகமான பாபத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு உஜ்ஜீவநோபாயத்திற்கு
அதிமாதரம் விபரக்ருஷ்டராவார்களன்றோ?

ஸொரஹம் வரஸூஹஹுதி: —ஜீவாதமாக்களெல்லாம் பரமாத்
மாவின் நியமத்திற்கு உட்பட்டவைகள் என்று சொல்வதால் பரஸங்கிக்கும் சகைகள்
இதுவரை பரிஹரிக்கப்பட்டன இந்த பரிஹாரத்தில் பரமாத்ம பராபதிகு உபாய
மான பகதி பரஸக்தமானதால், இப்பொழுது அந்ந உபாயத்தைத் தெளிய விசாரிக்க
பரவருத்திக்கிரா ஏறகெனவே “கருதேஹி ஸ்வஸூரஸூ ஹஸூயஸூ” [213-வது
பகதத்தைப் பாரக்] என்று ஆரம்பித்து இந்த உபாயம் ஸகரஹமாக விசாரிக்கப்பட்
டிருக்கிறது இவ்விடத்தில் அதை ஸ்புடமாகச் சொல்லுகிரா

வரஸூஹஹுதி: வரஸூஹஹுதி: —இது, ‘ஹொஹெ யெ
ஸூவஜெனே ஹயாஜெதா தாநிதெ’ என்று சொல்லப்படும் அவை பரபத்தியைச்
சொல்லுகிறது

உவஸூஹித—புஷ்கலமாகச் செய்யப்பட்ட ஸதாஸாராயகளின் உபதேச
முகமாக அடையப்பட்ட ஜஞாநமே தெளிந்த ஜஞாநமாகு மென்பது குறிப்பு.

ஸ்ரீயஸ்ய நமஸ்க்ரீயஸ்ய தவஸ்யுள அக்ஷரோஜ ஸ்வஸ்யா ஸ்வயஸ்யோ ந விவெக்யா உயிர்ஸா
 ஶ்ரீரத்ந ம-நொவெ தஸ்ய வண-ஶாஸ்ரோதி தவரஶ்வ-ரூ-ஷாராய தவெஷ
 நி தத்நெதி திககஸெ-ஷாவஸம் ஹர தி நிஷி-ஷவரிஹார நிஷ்ஷி வரஶ்வ-
 ரூ-ஷஅரணாரவிந்ய-மஸ-நிஷ்ரத்நாதீயஸ்ய தஷ்சிகாரிதா நவரதஸூ-தி

சமம் தமம் தபஸ செளசம க்ஷமை ஆஜ்வம் பகவத்பசாராதிகளிலிருந்து பயம்
 பகவான் ரக்ஷிப்பன் எனனும் விசுவாஸத்தால் ஜநிக்கும் ஸ்தாயம் தயை அஹிம்ஸை
 இவை முதலிய ஆதம் குணங்களை உடையவனாயும், தனது வாணத்திற்கும் ஆச
 ரமத்திற்கும் உசிதமான நியை கைமித்திக காமங்களைப் பரம புருஷாராத ந்ரபமாக
 விடாமற் செய்வதிலும் நிஷித்த காமங்களைப் பரிஹரிப்பதிலும் நிஷ்டையை உடையவ
 னாயும், தான் தன்னைச் சோதனை இவை யெல்லாவற்றையும் பரம புருஷனுடைய
 பாதாரவிநதங்களில் ஸமாப்பித்துவிட்டு அவ்நிடத்திலுள்ள பகதியை உள்ளடக்கக்
 கூடாமல் எப்பொழுதும் அவனுடைய ஸ்தோதரம் ஸ்மரணம் நமஸ்காரம் வந்தநம்
 கைகரையங்களில் பரயதநம் நாம் ஸங்கீர்த்தநம் குண சரவணம் குணவசநம் நீயநம்
 அரட்சநம் பரணமம் இவை முதலானவைகளைச் செய்துகொண்டு அவைகளால் பரீ

தவ்யாஸாதீத்—தவ்ய' எனபது நாமியையும் 'யாஸாதீத்' எனபது
 அதன் பரகாரத்தையும் குறிக்கின்றன

ஸரீ—அநத: கரணத்தின் ஜயம், ஶ்ரீ:—பாஹ்யேநதரியங்களின் ஜயம்; தவ:—
 கருசராதிகளால் ஏற்படும் பரிசுத்தி; அக்ஷரோ—துக்கத்தைப் பொறுக்கும் தன்மை;
 ஸ்வஸ்யா நவிவெக:—பகவத பாகவதாபசாராதி களிலிருந்து பயப்படும் தன்மை,
 ஸ்வஸ்யா நவிவெக:—பகவானே ரக்ஷகன் எனனும் தருட நிச்சயத்தால் ஏற்படும்
 ஸ்தாயம்; ஶ்ரீ—பிறார்களின் துக்கத்தை ஸஹியாமலிருக்கும் தன்மை, ஸ்ஹிர்ஸா-
 பிறாளுடைய துக்கத்திற்குக் காரணமாகாமல் இருப்பது

வரஶ்வ-ரூ-ஷாராய தவஸ்யுள—நாம் நியை கைமித்திக ரூபங்களான
 காமங்களைச் செய்யும் பொழுதெல்லாம் அவைகளைப் பகவதாராத ந்ரபமாகவே செய்ய
 வேண்டும் உவஸம் ஹர தி—அதஷ்டாநம்; நிஷிஷவரிஹார—சாஸ்தரங்களில்
 விஹிதங்களான காமங்களைச் செய்வது. போல சாஸ்தரங்களில் நிஷித்தங்களாக இருக்கு
 மெல்லாவற்றையும் ஸாவதாநமாகப் பரிஹரிக்க வேண்டுமெனும் அவசயம்.

நிஷ்ரத்நாதீயஸ்ய—இது பர ஸமாப்பணத்தைக் குறிக்கிறது. ஸ்சி
 காரித—பகவானே ஸ்தோதரம் செய்வது முதலியவை யெல்லாம், உள்ளிருக்கும்
 பகதியின் பரீவாஹமாக இருத்தலவேண்டும் ஸூ-தி:—குணவசனைச் சொல்வது,
 யதஷ்டி—பகவத தயாநம் முதலியவைகளைச் செய்வது; கீ-தஷ்டி—நாமிாச
 சாரணம்; வதஷ்டி—மறவர்களுக்குப் பகவத குணங்களைச் சொல்வது, ஶ்ரீரத்ந

வருத்திநெடுஞ்சிவந்தயதந்தீதநமணமு வணவ அநயநாநாஅந
பணாஜிபுத்தவரகாரணிகவாரனொத்திவ்வாழியவ்வாணயா

தனது பரம காருணிகனுயிருக்கும் பரம புருஷனுடைய அதுகாறுததைப் பெற்று அதனால் தீவமஸம் அடைந்திருக்கும் அந்த கரண அநந்தகாரவகையும உடைத்தாயிருக்கிறானே, அவனுடைய அநநய பரயோஜனமும் எப்பொழுதும்

இது அங்கியாகி அவிச்சீந மெருதி ஸந்ததி ரூபமான அநுந்யாந்ததை குறிக்க வில்லை, சேவலம் ஆட்பண ஸம்சீலந்தை மாதாம் குறிக்கின்றது. சுஅ-ஓ ந ப்ரணாஜாஜி—சில இடங்களில் அாச்சக பாணுமாதிகள் அங்கியாகச் சொல் லப்பட் டிருந்தபோதிலும், அவைகள் அங்கங்களாகவும் சொல்லப்படக்கூடும். தாரணை ஸித்திக்கும் வரையில் செய்யப்படும் அாச்சநாதிகள் அங்கம், பிறகு அநுஷ டிக்கப்படுமவை அங்கி எனபது விபாகம். ஸ்ரானுய்யானுஷ்ட—பாபங்களை மூலமாக உடைய ரஜஸ தமோ குணங்கள், இவைகள் பரம புருஷனுடைய அநுகாஹத்தாலேயே விலகவேண்டும். சுநுய்யாநா—உவஹக்தூகருஹஜீ—அநநய பரயோஜனமாயும் நிரதிசய ப்ரியமாயும் மிகத் தெளிவான பரதபக்தத் தன்மையை அடைந்து மிருக்கும் அவிச்சீந மெருதி ஸந்ததி ரூபமான அநுந்யாநமே பகதி என்று இவ்விடத்தில சொல்லப்பட்டிருக்கிறது இது தான் பகவதநுபவ அபிநிவேசமாகிற பரம பகதி. இதற்குப் பூவ பாலியானது பகவத ஸாக்ஷாத்காரத்தால் ஏற்படும் பர ஜ்ஞாநம். அதற்குப் பூவ பாலியான ஸாக்ஷாத்கார அபிநிவேசத்தைப் பர பகதி யென்று சொல் லுவாகன. “தெஷ்டா ஸந்ததயுத்ராதா” என்கிறபடி இவை யெல்லாம் பக வானாலேயே பரீதி பூவஹாகக் கொடுக்கப்படுமவை அதற்குப் பாதாமாச நாம நம்மைச் செய்துகொள்ளவேண்டும்

இந்தப் ப்ரகரணத்திலுள்ள வாக்கங்களை நன்றாக அறிவதற்கு, இது விஷயமான நமது வித்தநூல்தம் மூலம் என்பதை நாம் தெரிநதகொள்ளவேண்டும். இவ்விடத்தில் ஸ்ரீ பரவ்யகாரா, உபேயமாகிற பாஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தை விவரித்த பிறகு, அந்தப் பாஹ்மத்தை அடைவீத்கும் உபாயத்தின் ஸ்வரூபத்தை “ ஸொரயம் வரஸ்ய ஹுதித்:.....” இதயாதியான வாக்கங்களால் விஸ்தாரமாக விசாரிக்க ஆரம்பிக்கிறார். லோகத்தின் நாம் ஒரு பலத்தைப் பெறுவதற்காகச் சில ஸாத்நங்களைச் செய்கிறோம். அந்தப் பலம் உபேயமென்றும் அதை அடைவதற்காகச் செய்யப்படும் ஸாத்நங்கள் உபாயமென்றும் வயவஹரிக்கப்படும். அஹை இரண்டும் வெவ்வேறே. அம்மாதிரியே பகவத் ப்ராப்தியை உததேசித்தது ஒருவன் பகதி முதலிய சில ஸாத்நங்களைச் செய்யும் பொழுது பகவானை உபேயமென்றும் அந்த ஸாத்நங்களை உபாயமென்றும் சொல்லக் கூடும். ஆனால் பகவானை அடைவதற்காகச் செய்யப்படும் வயாபாரங்களெல்லாம் அந்தப்

ஹஸ்ய சூதநயிவ்யுயொஹநாதவரதநிரதிஸ்யவ்யுயஸிஸிததவ்யுததிக்ஷிதாவ
ஹநாநயுதநாநாவஹதெதிகுஹஸ்ய: !

தொடர்ந்து நிற்பதும் அளவற்ற ப்ரீதியுடன் கூடியதும் மிகத் தெளிந்ததும் ஆகையால்
ஸாக்ஷாதகாரத் தனமையை அடைந்ததுமான அநுநீயந்மென்று சொல்லப்படும் பக்தி
ஒன்றுக்கே அநதப் பரமாதமா லப்யனுகிறுன்.

பகவதநீங்கனாகவே இருக்கிறபடியால், பகவானை அடைய ப்ரயத்னப்படுபவர்கள் விஷ
யத்தில் அந்தப் பகவானே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் ஆகிறான் என்று பெரியோர்
கள் நிர்வஹிக்கிறார்கள். நம்மால் செய்யப்படும் பக்தி முதலியவையெல்லாம், பகவானை
அடைய வொட்டாமல் தடுத்தக்கொண்டு நிற்கும் பகவந் நிக்ரஹ ரூபமான காலுஷ
யத்தை விவருத்திப்பதில் மாதரம் உபாயங்களாகின்றனவே தவிர, பகவத் ப்ரார்த்திக்கு
பகவானே அவயவஹித் உபாயம் ஆகிறான். வயவஹித் உபாயங்களாக இருக்கும் பக்தி
முதலியவைகளே இவ்விடத்தில் 'உபாயம்' என்னும் சப்தத்தால் குறிக்கப்படு
கின்றன. அப்படிப்பட்ட உபாயங்களை பக்தி ப்ரபத்தி என்று இருவகைப்பட்டவை
என்பது நமது வித்தநீர்தம். இவ்விடத்தில் பக்தி என்னும் உபாயமே ப்ரஸதாவிசகப்
படுகின்றது.

இந்தப் பகதியின் வரலாறு பின்வருமாறு ஸ்ரீ பகவத் கீதை முதலிய கரநந்
களில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது முமுக்ஷுவானனை, முதலில், சாஸ்தரங்களை
கொண்டு, ஜீவன பரமாதமா இவை முதலியவைகளின் உண்மையான ஜ்ஞாநத்தை
ஸம்பாதித்து, பிறகு அநத ஜ்ஞாநத்துடன், பலம் முதலியவைகளில் பற்றில்லாமலும் சிற்
சில நியமங்களுடனும் சில, காம விசேஷங்களை இடைவிடாமல் செய்து வரவேண்டும்.
அப்படிச் செய்து வந்தால், அவனுக்கு அந்தக் கரண ஜயம் பிறக்கின்றது. சாஸ்தரத்தால் ஏற்
பட்ட ஜ்ஞாநமும் த்ருபபடுகின்றது. இந்தக் காம விசேஷங்களின் அநுஷ்டாபந
தைக் க்ரீமயோகம் என்று சொல்வார்கள். பிறகு, அந்த அநதக் கரண ஜயத்துடன் தனது
ஆத்ம ஸ்வருபத்தை, ப்ரக்ருதி முதலியவைகளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாகவும் ஈச்
வரனைப் பற்ற சரீரத்தன்மையினால் பரகாரமாவும் நிரந்தரம் சிந்தகம் செய்துகொண்டு
வந்தால், அந்தச் சிந்தகம் அஷ்டாங்க யோகத்தின் வழியாக ஆத்மாவலோகநத்தைப் பிறப்
பிக்கும். இப்படி ஆத்ம ஸ்வருபத்தை நிரந்தரம் சிந்திப்பதை ஜ்ஞாநயோகம் என்று
சொல்வார்கள் இந்த ஜ்ஞாந யோகமின்றிக்கே காம யோகமே ஸாக்ஷாதாக ஆத்மாவ
லோகநத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் என்றும் ஒரு பக்ஷமுண்டு. இந்த வயாபாரங்கள்
ஒவ்வொன்றிலும் பகவானிடத்தில் ஒரு ப்ரீதி விசேஷம் அவச்யம் அபேக்ஷிதம்.
அவனுடைய கடாக்ஷமின்றிக்குச் சாஸ்தரங்களால் ஏற்படும் ஜ்ஞாநம் உட சரியானபடி
ஏற்படமாட்டாது. இந்த ப்ரீதி விசேஷத்தை ஸாமான்யமாகப் பக்தி என்று சொல்வா
ர்கள். இது ஸாத்விக ஸம்ஸர்க்கத்தாலும் ஸாத்விக பரிசீலனம் முதலியவைகளா
லும் ஏற்படவேண்டும். இப்படி ஆத்மாவலோகநம் கிடைத்த பிறகு அநத

பகவத யாமுநாசாயார், “ உலய வரிகளி-ஆத ” இதயாதி வாச்யததால
இந்த அரத்தத்தை அதுகரவிகதிருக்கிறார். இந்த வாச்யத்திலுள்ள ! “ உலய வரி

“ உறைய வயிசுகஷி-த ஸ்ரீரங்கஸ்தி.” இது ஸ்ரீ ஆளவந்தாருடைய திவ்ய ஸூத்தி. ‘காம யோகம் ஜ்ஞாநயோகம் ஆகிய இவைகளால் ஸம்ஸகரிக் கப்பட்டுள்ள அந்த; காணத்தை உடையவனே, தனது ஜகாந்திக ஆதயந்திக பக்தியால் பகவானே அடைகிறான்’ என்பது அதன் பொருள். இதனால், உபாயமாகிற பக்திக்கு காமயோக ஜ்ஞாநயோகங்கள் ஆகக்கூடாது என்பது விவரிக்கப்பட்டது. ‘காமயோகம்

உலயவரிகளி-தஸூரணஸூ—ஜ்ஞாநயோமகஸூபொமஸூஹுதானுகர
ணஸூத்யூ— தயோஅ ஸூ—

“ விஜிதா ஓர்விஜிதா அ யஸூஉபொலயம் ஸஹ !

சுவிஜிதயா ஜததூம் தீக்ஷா விஜிதயாஜததஸூதெ || ”

உதி ! சுத்ராவிஜிதாஸஸூத விஜிதா அணாஸூதாஅராஜிவலகம்
கஸூஅஜதெ ! விஜிதாஸஸூத அ ஹதிராவாவஹம் ஸூநமூஅஜதெ !
யயோகூ—

கஸூதஸூரணஸூ ” என்பதற்கு ‘ஜ்ஞாந யோகத்தாலும் காமயோகத்தாலும் ஸாஸ
காரத்தை அடைந்திருக்கும் அந்த கரணத்தை உடையவனுக்கு’ என்பது பொருள்.
“விஜிதா அ” இதயாதியான தேத காக்யமும் அப்படியே சொல்லுகின்றது இவ
விடத்தில் ‘சுவிஜிதா’ எனனும் சப்தம், விதயைகாட்டிலும் வேறுபட்டதான வாண
சரமாசாரம் முதலிய சாமததைக் குறிக்கின்றது. ‘விஜிதா’ என்பது, ‘பகதி’ என
னும் தனமைய உடைந்திருக்கும் நீயாந்ததைக் குறிக்கின்றது.

ஜ்ஞாந யோகம் இவைகள் பகவத் பராப்திக்கு உபாயங்கள் என்று சிலவிடங்களில்
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதற்கு ‘பகதியின் வழியாக இவை உபாயங்களாகின
றன’ என்று பொருள் கொள்ளவேண்டும் ‘ஐகாந்திகம்’ என்பதற்கு ‘ஸாவேசவான்
ஒருவனைத் தவித்தது மறனெனிலும் செல்லாமல் இருக்கும்’ என்பது பொருள்
‘ஆதயநத்கம்’ என்பதற்கு ‘எப்பொழுதும் இருக்கக்கூடிய’ என்பது பொருள்.

“ விஜிதாஅ , , ” ‘பகதிக்குக் காமாநுஷ்டாநம் அவசயம் அபே
க்ஷிதம்’ என்பதற்கு பரமானந்த, இது இவ்விடத்தில் கூறப்படுகிறது
‘எவன் விதயை அவிதயை இண்ணடையும் தெரிந்து கொள்ளுகிறானோ அவன்,
அவிதயையால் மருதடவாகிற பாபத்தைக் கடந்து விதயையால் மோகத்தை
அடைகிறான்’ என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இவ்விடத்தில் ‘விதயை’ என
னும் சப்தம் பகதி ரூபத்தை அடைந்திருக்கும் நீயாந்ததைச் சொல்லுகின்றது. அந்நு
டன கூடச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ‘அவிதயை’ எனனும் சப்தம், ‘அந்த விதயையைக்
காட்டிலும் வேறான’ அதாவது ‘வாணசாமநுகுகுரிய காமங்கள்’ என்பதைக் குறிக்க
ின்றது. இம்மாதிரி சப்த பரயோகம் செய்வது ஸாதாரணமே. ‘மதாஸூமந
மதாஸூமஸூ ” எனனும் பகவத் கீதா வாக்யத்தில், ‘மதாஸூமநு’ என்பதற்கு
‘தேஹம்’ எனனும் அர்த்தம் கிடைக்கவே, ‘சுமதாஸூமநு’ என்பதற்கு, ‘தேஹத்
தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆகம்’ எனனும் அர்த்தம் காணப்படுகின்றது.
இம்மாதிரி இன்னும் அநேக இடங்களில் காணலாம்.

“ உயாஜ ஸொ2வி ஸ-ஸஹுநு யஜூநு ஜூநவ்வாருய: |

ஸுஹவித்யாஸிஷாய தத-ஃம-ஜத-ஃம-வித்யா | ”

உதி |

“ தஸெவ- விஅநஜத ஹ ஹவதி |

நாநது: வ-யா சயநாய வித்யதே | ”

“ ய ணந- வித்ய-நஜதாஸெ ஹவதி ”

“ ஸுஹவித்யாஸிஷாய வரஜ ”

“ ஸுஹவெஜ ஸு ஸெஹவ ஹவதி ”

“உயாஜ” என னும் ச்வேதத்தில், இமயாதிரியே ‘சுவித்யா’ என னும் சபதம் கர்மத்தைக் குறிப்பதாக ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ‘தஸெவ- விஅநு....’, ‘நாநது: வ-யா:.....’, ‘ய ணந- வித்ய:....’, ‘ஸுஹவித்யாஸிஷாய:.....’ ‘ஸுஹவெஜ....’ இதயாதிகளான வாக்யங்களில் காணப்படும் ‘வெதந’ என னும் சப்தத்தால் தயாநமே குறிக்கப்படுகின்றது. ‘நிதித்யாலீதவது’ இதயாதியான சப்தங்களுக்கும் இதற்கும் ஒரே ஆததமனரே ? ‘நாயநஜதா’ இதயாதி

“உயாஜஸொ2வி. . .” சுவித்யா’ என னும் சப்தம் ‘காமம்’ என் னும் அர்த்தத்தில் ஸாக்ஷாததாக ப்ரயோகிக்கப்படுவது உண்டு எனபதற்கு இந்த வாக் யம் ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றது. ஸுஹவித்யாஸிஷாய-விவேகத்தால் உண டாகும் ஜ்ஞாநத்தை உடையவனாய், சுவித்யா ஜத-ஃம-தத-ஃம-ஜத-ஃம-காமங்களால் ப்ரதி பந்தங்களை விலக்கிக்கொள்வதற்காக, ஸ ஸ-ஸஹுநு யஜூநு உயாஜ-அவர் அநேக யாசங்களைச் செய்தாரா. ‘அவித்யையால் பாபங்களைப் போகிக் கொள்வதற் காக யாசங்களைச் செய்தாரா’ என்று சொன்னதால், ‘அவித்யை’ என்னும் சப்தம் யாகாநுஷ்டீகம் மூதலிய காமங்களைக் குறிக்கின்றது எனபது வயகதம்.

‘தஸெவ-’ பகதி என்பது கீழில் சொன்ன ப்ரகாரம் கர்மாநுகருஹீதமாக இருக்க வேண்டும் என்பதை உபபாதித்து விட்டு, இப்பொழுது ‘அப்படிப்பட்ட பக்தி பகவத பராப்திக்கு உபாயம்’ எனபதைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார். முதலில் பகதியை உபாயமாக விதிக்கும் ச்ருதி வாக்யங் களை எடுத்துக்கொண்டு, அவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் ஒற்றமையயிருக்கும் அர்த்தத்தை விவரிக்கிறார் அந்த வாக்யங்களின் ஆததமாவது: ‘அவினை இவவிதம்

உத்யாஜிவாக்ஷேஷ- வெஷநஸஸௌ ந யஜாநஸௌவாஹிதீ; ‘நிஜியஜாஸித வு’ உத்யாஜிநெகாஸாஜாஸி । தஷேவ யஜாநம் வுநரவி விபரிதஷி—

“நாயஜாதா வுவதுதெந ருஷேஜா ந லெயயா ந ஸஹுநா ருதெ நயலெவெஷ வுணுதெ தெந ருஷேஷுஸெஷேஷ சூதா விவுணுதெ தநம ஸாஷ” [கூ 1-2-23.]

உதி ! ஹக்ரூவாவஹாநுயஜாநெநெவ ருஷேதெ, ந கெவரூம் வெஷந லாசுணா; ‘ந லெயயா’ உதி கெவருவாஜி நிஷிபுக்ஷாஸி ! ஸதத-கூ ஸவதி—யொயம் லுலுக்ஷுவெஷாஹவிவிதவெஷநரூவயஜாநாஜிவிபரி ஷு; யஜா தஸு தஸிநெவாநுயஜாநெ நிரவயிகாநிஸயா ஸ்ரீதிஜ-யா யதெ தஷேவ தெந ருஷேதெ வரஃ வுந-ஷ உதி ! யஷோகூ ஸம வதா—

யான வாசயம், அநத நீயாநம் எப்படிப்பட்டது என்பதைத் தெளிய விளக்குகின்றது. ‘பகதி ரூபத்தை அடைந்திருக்கும் அநநீயாநத்தால மாத்ரம் (அவன்) அடையப்படுகிறான்; கேவலம் வேதநத்தால (அநாவது நீயாநத்தால்) அவன் அடையப்படுகிறானில்லை’ என்பது இந்த வாக்யத்தின் கருத்து, ‘ந லெயயா’ என்று கேவலமான மேதை (அநாவது தயாநம்) நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கிறதன்றோ? இவ்வளவு சொன்னதன் தாற்பர்யமாக வது, ‘எவன் மோக்ஷத்தில் விருப்பமுள்ளவனும் வேதாந்த சாஸ்தரத்திற் சொல்லப்பட்ட

நீயாநம் செய்கிறவன் மோக்ஷத்தை அடைகிறான்; மோக்ஷத்திற்கு வேறு மார்க்கம் இல்லை’. ‘இவ்விதம் எவர்கள் நீயாநிக்கிறார்களோ, அவர்கள் மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள்’, ‘ப்ராஹ்மத்தை தயாநிக்கிறவன் ப்ராஹ்மத்தை அடைகிறான்’. இந்த வாக்யங்கள் எல்லா வற்றிலும் ‘வேதநம்’ எனனும் சப்தம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அநத சப்தத்தால த்யாநமே குறிகப்படுகின்றது என்பது ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம். ஏனென்றால், மற்றொரு ச்ருதியில் ப்ராஹ்ம ப்ராப்திக்கு உபாயத்தைச் சொல்லுமிடத்தில், ‘நிஜியஜாஸிதவு’ என்று தயாநத்தைச் சொல்லும் சப்தமே ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. எல்லா ச்ருதிகளுக்கும் ஐககண்டியம் சொல்லவேண்டியது அவச்யமாதலால் இவ்விடத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கும் ‘வெஷந’ சப்தமும் அநத அர்த்தத்தையே சொல்லவேண்டும் என்பதுதான் காரணம்.

‘நாயஜாதா.....’ ‘இப்படி வெஷந சப்தத்திற்கு நீயாநமே பொருள் என்பதை ஒத்துக்கொண்டாலும், உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டிருப்பது தயாநமே

“ வரூஉரு: ஸ வரூ: வரூஉரு ஹருதா ஹருதாநதயா ! ”

[ஹ. தீ. 8-22.]

“ ஸுக்தா சுவதநத்யபா ஸக்தி: சுஹரெவஹ்யொ2ஜ3த |

ஜாதாம் பூஷாம் அ தனெந பூவெஷாம் அ வரந்தவ॥ ”

[உ. தீ. 11-54]

“ ஹக்ஸ்டீன் லாஜிஸ்டிக்ஸ் யாவாநு யஸாஸி தகவத: ।

ததொ லாஃ தவதொ லுஃகா விரதெ தநனாடி || ”

[ஹ. தீ. 18-55.]

மௌ வேதம் என்னும் தீயநம் முதலியவைகளுடன் கூடினவரை இருக்கிறதே, அவனுக்கு அந்த தீயநம் அவ்வற்ற பரீதியுடன் செய்யப்பட்டதாக ஆகும்பொழுதே பரம்புருஷன் லப்யமாகிறான்' என்பதுதான். ஸ்ரீ பகவானும், 'வ-ஊஷ: ஸ வர: ' 'ஹக்ஷி ச்வநநிபா.....', 'ஹக்ஷி லாஜலிஜாநாதி.....' இதயாதி வாச்யங்களால் அப்படியே சொல்லுகிறான். 'தஜநநாஹம் லா தத வநவ விஸுதெ' என்பதற்கு, 'அதற்குப் பிறகு அந்தப் பகவி என்னும் உபாயத்தாலேயே என்னை உளவபடி அநுபவிக்கிறான்' என்பது அர்த்தம் இவ்விடத்தில, அவ்வற்ற பரீதியுடன்

தவிர, பகதி யன்றே' என்னும் சுவகையை, 'நாயாராதூ.....' என்னும் வாக்யத்
தைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். 'நாயாராதூ.....' என்னும் வாக்யத்தின் அத்தத்
தைப் பார்த்தால் 'பகதியே உபாயம்' என்பது வித்திக்கும். இந்த வாக்யத்தின் அத்தம்:—
சுயாராதூ—இந்தீப் பரமாத்மாவானது, புவவநெந ந ஐஹி:—மஹத்தால்
மாத்ரம் அடையத்தகுந்தன்று; ஸேயார ந (ஐஹி:)—தீயாகத்தால் மாத்ரம் அடையத்
தகுந்தன்று; ஸேயார ந (ஐஹி:)—சரவணத்தால் மாத்ரம் அடை
யத் தகுந்தன்று. யஸேவெஷ வுண—எவனை அநத் பரமாத்மாவே
வரிக்கிறதோ, தெந ஐஹி:—அவனாலேயே அது அடையத்தகுந்தது. வஹி
சூதூ ஸார தத—தவழி விவருண—அவனுக்கே அநத் பரமாத்மா தனது
ஸவருபத்தை பாகாசிப்பிக்கின்றது. இதில் பகதி ஒன்றே உபாயம் என்பது எப்படி
ஏற்படுகின்றது என்பது பின்வருமாறு உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பகவானுள்,
வரிக்கப்பட்டிருக்கிறவன் பகவானுக்கு ப்ரியதமனாக இருத்தல் வேண்டும்; அப்படிப் புக

உதி ! தடிநந்தரம் தாந்த வளவ ஹூதொ விஸத உத்யூ-ஃ !
 ஹூதொவி நிரதிஸயஸி யாதநய்யூயொஜநவக்ருதரவெதூஷ்வாவஹ
 ஜூநவிஸெஷ வளவ ! தடிஹூத வளவ தெந வஸெணாதநா வரணீயொ
 ஹவதீதி தெந ருஹூத உதி ஸூத்யூ-ஃ !

கூடியதும் மறறை எவ்வித ப்ரயோஜனமற்றதும் மரறை ஸசல வஸூககளிலும்
 வைராசயத்தை ஜகிப்பிக்கக் கூடியதுமான ஜஞாந விசேஷமே பக்தி என்று சொல்லப்
 படுகிறது. அப்படிப்பட்ட பக்தியுடன் கூடியவனே பரமாத்மாவால் வரிககத தருநத
 வனுதால், 'தெந ருஹூ' [அந்த உபாஸகனால் பரவாந் அடையப்படுகிறான்] என்று
 சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இதுதான் ச்ருதியின் ஆததம்.

வானுகு பரியதமனாக இருக்கும் தன்மை பகவானிடத்தில் பரீதி உள்ளவனுக்கே
 ஏற்படுமொகையாக், அப்படி பரீதி உள்ளவனே பகவானால் வரிககப்படுகிறான் என்பது
 விததிக்கின்றது

வளதடிஹூத ஹவதி.....உதி ஸூத்யூ-ஃ—கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள
 உபபாதநமே இதனால் செய்யப்படுகின்றது

'வாரூஷ் ஸ வரூ.....' இந்தக் கீதா வாக்யங்களெல்லாம், கீழ்ச்
 சொல்லப்பட்டுள்ள ஆததத்திற்கு பரமாணங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. இந்த வாக்
 யங்களின் ஆததம்: 'ஸ வரூ: வாரூஷ்—அந்தப் பரம புருஷன், ஸநநய்யா
 ஹூதூ ருஹூ—ஜகாந்திகமான பக்தியினாலேயே அடையப்படுகிறான்; தா தஸ்வ
 தொ ஜூதூம் ஸூஷூம் வூவெஷூம்—சாஸ்தாங்களைக் கொண்டு என்னை
 உள்ளபடி அறிவதும், என்னை உள்ளபடி ஸாக்ஷு'த்கரிப்பதும், என்னை உள்ளபடி அநுப
 வீப்பதும், ஸநநய்யா ஹூதூ ஸகூ:—அநந்ய ப்ரயோஜனமான பக்தி ஒன்றாலேயே
 ஸாதயம்.'யாவாநு யஸூரூஷி—'என்னுடைய குண விபூதிகள் எவை என்பதையும்
 என்னுடைய ஸவருபம் எப்படிப்பட்டது என்பதையும், ஹூதூ ஸவிஜாநாதி—
 பரபகதியைக்கொண்டே அறிகிறான், தா தஸ்வதொ ஜூசுவா—என்னை அவவிதம்
 உள்ளபடி அறிந்துகொண்டு, தடிநந்தரம் தத வளவ விஸதெ—அதற்குப் பிறகு
 அநதப் பரபக்தியினாலேயே என்னை அநுபவிக்கிறான்.'

என்று சொல்லியிருப்பது போல, இவ்விடத்திலும் சொல்லப்படுகிறது. ‘அதவைத் தவிர முதலானவாகளும் தம் தமமா லு உபபாதிக்கப்படும் விஷயங்களுக்கு வேத வேதாந் தங்கனையே பரமாணமாகச் சொல்லுகிறார்கள்’ என்பது உண்மையே. ஆனால் அவர்

சுநெந் தாவடாகுபாகுளருகுகூரகூவாடிசூவணககவிருவதம்
ஜநிததாநுஸாபிணொ வெடிஸாஹூர் வெடிவருஸிசுடிஷிவி: ஸஹ

சுநெந் . . . உதிராஜி—சாவாக மதம், சாகய மதம், ஒளலாகய மதம், ஆகூ பாத
மதம், கூபணக மதம், கபில மதம், பதஞ்ஜலி மதம் ஆகிய இந்த மதங்களை அநுஸரிக்
வேத பாஹ்யாகளும், வேதத்தை அவலம்பித்து நிற்கும் குத்ருஷ்டிகளும், இதனாலேயே

கள சொல்லும் அாததம் சிஷ்டாகளால் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை பாகூயகாரால்
சொல்லப்படும் அாததமோ வென்றால், பகவத் போதாயந முதலான மஹாந்களால்
அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது' எனபது தாதபாயம். இம் மஹாந்கள் வயாக்யாநம்
செய்திருக்கும் மாதிரி, அாததம் செயபும பொழுதே, அந்த வேத வேதாநத வாக
யங்களின் பொருள் ஸுவயகத் மாகின்றது எனபதைக் குறிகின்றது இவ்விடத்தி
லுள்ள 'ஸூ-வஜித்' சபதம் டுக்:—இது பரஹ்மாநதி எனபவரின் மற்ருரு
பெயர்.

இது வரையில் உபேயத்தின் ஸவரூபமும் உபாயத்தின் ஸவரூபமும் விளக்கப்
பட்டன 'இவைகளை விளக்குவதில் கேவலம் தாககம் மாத்ரம் பரமாணமாகக் கொள்
ளப்படவில்லை, ஆனால் தாககாநுகருஹீதமான வேதமே பரமாணமாகக் கொள்ளப
பட்டது' எனபதம் ஸூசிப்பிக்கப்பட்டது. இனி, கீழ் உபபாதிக்கப்பட்டிருப்பதற்கு
விருத்தமாக உபாயோபேய ஸவரூபங்களை வாணிகும் மதங்களெல்லாம், தாககாநு
கருஹீதமான வேதத்தை விரோதிக்கின்றன எனனும காரணத்தாலேயே அபரமாணங
களாகின்றன' எனபதைச் சொல்லுகிறோ

சுநெந்—இதனாலேயே. அதாவது 'தாககாநுகருஹீத வேதத்தை விரோதித்
கிற படியினாலேயே'.

தாவடாகு. . . வேதத்தின் ப்ராமாண்யத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல் கேவலம்
தாககத்தையே ஆதாரமாகக் கொண்டு மதஸ்தாபநம் செய்பவர்கள் சிலர் அவர்களை
வேத பாஹ்யாகளென்று சொல்வார்கள இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள
சாவாகா முதலானவ ரெல்லாரும் வேத பாஹ்யாகளே சிலர், வேதத்தின் பரமாண
யத்தை ஒத்துக் கொள்கையிலும், வேதத்தின் உண்மையான அாததத்தை அறியாதவா
களாய் வேதத்தின் தாதபாயத்துக்கு விருத்தமாக விஷய கரஹணம் செய்வார்கள்
அவர்களைக் குத்ருஷ்டிகள் என்று சொல்வதுண்டு. நிரவிசேஷ அத்வைத வாதம் செய
பவர்கள் இம்மாதிரியான குத்ருஷ்டிகளுள் ஒரு வகுப்பினர் 'பாஹ்யாகளுடைய மதம்
அபரமாணமாக இருந்தபோதிலும், வேதத்தை அவலம்பித்தவர்களின் மதம் அபரமாண
மாகக் கூடுமோ? வேதத்தில் அவர்களுக்கு ருசி இருக்கின்றது எனபதே அவர்களிடம்
ஸதவ குணம் தலையெடுத்து நிற்கின்றது எனபதை ஸூசிப்பிக்கவில்லையா? அப்படி
அவர்களிடம் ஸதவ குணத்தின் உதரேகம் இருக்கும் பகூத்தில் அவர்களுடைய மதம்
அபரமாணமாவது ஏன்?' என்று ஒரு சங்கையைச் செய்துகொண்டு அதற்கு ஸமா

நிரலா: | வெடிவனும்பிநாவி யலாவ ஸ்தவஸூனியயடிவடிபா
வாஹிஸாஜிம் உத-கெவொகூ—

“யா வெடிவாஹி: ஸூதயொ யாபு காபு க-டிவடி: |

ஸவ-லாஸா நிஷுதா: வெதூ தஜாநிஷா ஹி தா: ஸூதா:”

கண்டிக்கப்பட்டவாக ளாகிறார்கள “வேதத்தை அவலம்பித்து நிற்கும் குதருஷ்டிகளும், வேதத்தினுடைய அத்தத்தின் யாதாதமயத்தை அறிய அசகதாளாய விபரீதமாக வஸது காஹணம் செய்கிறபடியால், அவர்களும் வேத பாஹயாகளைப் போன்றவர்களே என்று “யா வெடிவாஹி:..., ...”இதயாதியான வாகயத்தால் மறுவே விளக்கியிருக

தூநம் சொல்லுகிறா “கேவலம் ஸதவ குணம் இருப்பது ப்ரமாணயததுககு ஹேது வாகமாட்டாது ரஜஸ, தமஸ ஸம்பந்தம்ற்றதும் எப்பொழுதும் இருக்கக்கூடியதுமான ஸதவ குணத்தின் இருப்பே ப்ரமாணயததுககு ஹேது அதுதான் வேதத்தின் உண்மையான அத்தத்தை ஐநிபிக்கும் குதருஷ்டிகளிடம் அப்படிப்பட்ட சுதத ஸதவம் இலையாதலால் அவர்களின் மதம் அப்ரமாணமாகின்றது” எனபது இவவிடத்தில் சொல்லப்படும் ஸமாநூநம்

ஒளூலிகூ:—கனாத மதத்தை அதுஸரிப்பவர்கள் அகூபாத பதஞ்ஜலி முதலிய சிலருடைய மதம், வேதத்தின் ப்ரமாணயத்தை ஒருவாறு ஒத்துக்கொள்கையிலும், குதாக்க மூலமான சில வேத விருத்தங்களான அத்ததங்களை அவர்கள் ஒத்துக் கொள்ளுகிறபடியாலும், வேதம் என்பது ஒரு புருஷனால செய்யப்பட்ட சாஸ்தாமென்று வேதத்துக்குப் பெளருஷேபத் தனமையைச் சொல்லுகிறபடியாலும், அவர்களும் இவவிடத்தில் பாஹய கோடியில் சோககப்படடிகுக்கிறார்கள்-

“யா வெடிவாஹி: ..” இது மறுவின் வாகயம் குதருஷ்டிகளின் மதம் அப்ரமாணம் எனபதை இது சொல்லுகின்றது இதன் பொருள்,—“எந்த எந்த ஸம்ருதிகள் வேத பாஹயங்களோ, எவை எவை குதருஷ்டிகளோ, அவவையெல்லாம் தமோகுண ஸம்பந்தம் பெற்றவை ஆகையால் அவை அந்ருஷ்ட பலத்திற்கு ஸாதகங்க ளாகமாட்டா தருஷ்ட பலத்துக்கு அவை ஸாதகங்களாககூடும், ஆகையால் அவை களை நிஷ்பலங்கள் என்று சொல்லாமல் “வெதூ நிஷுதா:” (தேஹம் போன பிறகு அவைகளுக்குப் பலமில்லை) என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. “தஜாநிஷா:”—

உதி | ரஜவ்ரோஹோஹோஷ்டு-தம் ஸக்வலெவ யெஷாம் ஸ்ராவாகொ
மணவெஷாவெவ வெவிகீ ரு-தி வெ-ஷாம-யா-தூ-தா வவொயபெறு
த்ய-ஃ | யயோகம் லாஸ்தி

‘ஸ்கீண-ஃ ஸ்ராவிகாபெறுவ ராஜஸாவோஹோஷ்டு’

கிரா. ‘எவாகளுககு, ரஜோ குணம் தமோ குணம் இவைகளுடன் ஸம்பந்தப்படாமல் இருக்கும் உத்தமமான ஸதவ குணமே ஸவபாவத்தால் ஏற்பட்டிருக்கின்றதோ, அவா களுககு மாத்ரம் வேதத்தில் ருசியும் வேதாத்தத்தின் உண்மையான ஜ்ஞாநமும் உண்டு’ என்பது இந்த வாக்யத்தின் தாத்பாயம் மாதஸ்ய புராண வசநமாகிற ‘ஸ்கீண-ஃ

இவவிடத்தில் ‘தமஸ’ எனபது ரஜோ குணத்தையும் குறிக்கின்றது எனபதை ‘ரஜவ்ரோஹோ’ எனனும் பதம் விளக்குகின்றது

ஸ்ராவாகொ மண-ஸவபாவத்தால் ஏற்பட்ட குணம். அதாவது எப்பொழுதும் ஸநாயியாய இருப்பது இமமாதிரி ஸநாயியாக இருக்கும் ஸதவ குணத்தை யுடையவாகளிடம் ஒருபொழுதும் தவறுதல் நேரமாட்டாது எனபதை இந்த ‘ஸாவாகொ’ எனனும் பதம் காண்பிக்கின்றது

‘இப்படிப்பட்ட சுத்த ஸதவம் எந்த காலத்தில் இல்லையோ அது பரமாண்மாக மாட்டாது’ என்பதைக் காண்பிக்க, ‘ஸ்கீண-ஃ’ இத்யாதியான மாதஸ்ய புராண வசநம் கூறப்படுகின்றது இந்த வாக்யத்திலுள்ள ‘ஸ்கீண-ஃ’ என்பது முதலான சபதங்கள், கலபங்களை நோக்கிச் சொல்லப் படுகின்றன ஏனென்றால், அடுத்த வரும் ச்லோகத்தில் ‘யவீநு கூஷு’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ? ‘இந்த வாக்யம், கலபங்களை ஸங்கோணங்க ளென்றும் ஸாதவிகங்களென்றும் ராஜஸங்களென்றும் தாமஸங்க ளென்றும் விபாகம் செய்கின்றதே தவிர, இவை பரமாண்ம, இவை அபரமாண்ம என்று சொல்லவில்லையே’ என்று ஆக்ஷேபிக்கக் கூடும் பரமாண் அபரமாண் விபாகம் சொல்லப்படாமல் இருக்கையிலும், ஸாதவி காத்ரி விபாகம் சொன்னதற்கு வேறு ஒரு பரயோஜநம் இல்லையாதலால், பராமாண்ய அபராமாண்யங்களின் நிராண்யம் செய்வதே அந்த விபாகத்தின் தாத்பாயம் என்று நாம் அறிய வேண்டும் இவவிடத்தில் கலபங்களுககுச் சொல்லப்படும் குணபராசாய மெல்லாம் அந்தந்தக் கலபத்தில் பரஹ்மாவுககு ஏற்படும் குண பராசாயத்தாலேயே ஸம்பவிக் கின்றது ‘ஸ்கீண-ஃ’ எனபதற்கு ‘மூன்று குணங்களும் கலந்து நிற்கும் கலபங்கள்’ எனபது பொருள்.

உதி | 'கெலிஷ் ஹகயூ: ஸங்கீணா: கெலிஷ் ஹகயூ: கெலிஷ் ஹகயூ:

புராபா: கெலிஷ்: புராபா: உதி கயூ விஹாமே-கூ, 'ஸ்தாஜஸ்தோஜ
யாநாம் ததூநாம் ஜாஹாத்யீவண-ஆநம் அ ததூநாமகூப-ராணேஷ-

ஸ்தாஜி-முணையெத ஸ்ரஹணா கியதெ' உதி யொகூ

யஸிநயெ த-யதோகூ வுராணம் ஸ்ரஹணா வுரா |

தஸூ தஸூ த-ஜாஹாத்யீ ததூநாமகூப-ராணே வணீ-தெ ||

உதி | விஸேஷதஸூகூ

ஸாஸ்திகா:" எனபதம், இந்த ஆதந்ததையே சொல்லுகின்றது. 'சில பாஹம் கலபங்
கள ஸங்கீணங்கள், சில ஸதவம் நிறைந்தவை, சில ரஜஸ நிறைந்தவை, சில தம்ஸ்
நிறைந்தவை' என்று இந்த வாக்யத்தால் கலபங்களைப் பிரித்துவிட்டு, பிறகு 'யஸூநி
கயூத- . . ' எனனும் சலோகத்தால், 'ஒவ்வொரு கலபத்தில் பாஹமாவுக்கு ஒவ்
வொரு குணம் தலையெடுத்து நிற்கின்றது, எந்தக் கலபத்தில் எந்தக் குணம் தலையெ
யெடுத்து நிற்கின்றதோ, அந்தக் கலபத்தில் அந்தக் குணம் நிறைந்துள்ள தேவ
தையின் மஹிமையே அந்தக் கலபத்தின் ஸவரூப பாகாரம் பாஹமாவால் வா
ணிகப்படுகின்றது' என்று அந்த மாதஸ்ய புராணமே விளக்குகின்றது அதே

ஸக்பாஜஸ்தோஜயாநாம் தகூநாமகூ— இவ்விடத்தில் 'தகூ' எனனும்
சபத்திற்குத் 'தேவதை' எனபது பொருள்

"யஸூநி கயூ....." இதன்ஆததம் யஸூநி கயூ—எந்தக் கலபத்தில்,
யதூ-ராணம்—எந்தப் புராணமானது, ஸ்ரஹணாமகூ— பாஹமாவினால்
சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ, (தஸூநி கயூ தஸூநி வுராணே—அந்தக் கலபத்
தில் அந்தப் புராணத்திலும், தஸூ தஸூ—அந்தந்தக் குணத்தால் நிறைந்துள்ள தேவ
தையினுடைய, ஜாஹாத்யீ ததூநாமகூப-ராணே வணீ-தெ—பெருமையானது அந்
தந்தக் கலப ஸவரூபத்துக்குத் தகுந்தபடி வாணிகப்படுகிறது 'ஸாத்விக கலபத்தில்
பாஹமாவுக்கு ஸதவ குணமே நிறைந்து நிற்கிறபடியால், அப்பொழுது சொல்லப்படும்
புராணம் ஸாத்விக தேவதையின் மஹிமையையே வாணிககின்றது, மற்றைக் கலபங்களி
லும் இம்மாதிரியே எனபது இதன் கருத்து

விஸேஷதஸூகூ எந்தத் தேவதை எந்தக் குணத்துடன் கூடியது என்று
விசேஷித்தும் சொல்லப்படுகின்றது.

“யொ ஸ்ரஹ்ணம் விஷயாதி வஹ்வம் யொ வெ வெஷாஸ்ய ப்ரஹி
ணோதி த்வெஸு”

உதி ஸ்ருதெ ஸ்ரஹ்ணோ஽வி ஸ்ரஹ்ணேவ மராவ்ஸ்யஸ்யஸ்வெவ அ
க்ஷேத்ரஹ்வம் மஹேதே ! ஸ்வஹ்யாயெஷ்வஹ்வம் ததிதரெஷா அ யாதி
வாஸாணாதி ஸ்ரஹ்ணா ப்ராக்ரூதி தேஷா வரஹ்ஸா விரொயெ ஸதி

கிரா வேதம், ‘பகவாந முதலில் பரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்தான், அவனுக்கு
வேதங்களையும் கொடுத்தான்’ என்று பரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகிறாரென்றும்
அவா சாஸ்த்ர வசய ரென்றும் சொல்லுகிறபடியால், அவா ஒரு க்ஷேத்ரஜஞா
எனபது ஏற்படுகிறது ஸாத்விக காலங்களில் செய்யப்பட்டுள்ள புராணங்
களும் ராஜஸ தாமஸ காலங்களில் செய்யப்பட்டுள்ள புராணங்களும் பரஸ்பரம்
விரோதீகமும்பொழுது, ‘ஸாத்விக காலத்தில் செய்யப்பட்டவைகளே யதாநத

‘தததவி ..’, இது தீதா வாக்யம் [18—40] இதன் பொருள் —
பூமியில் மறுஷ்யாகளுகளுளும் தேவலோகத்தில் தேவாகளுகளுளும்,
பரஹ்மா முதலான ஸதாவர பாயநதங்களான பரகருதி ஸமஸ்ருஷ்ட ஸம்ஸாரி
களுளும், குண தரயத்திற்கு உட்படாத பராணி ஒன்ற கூட இல்லை. அதாவது,
ஸகல ஸம்ஸாரிகளும் குணதரய வசயாகள என்று சொன்னதாயிற்று ‘பரஹ்மாவும்
ஸமஸாரிகளுள் ஒருவராதலால், அவரும் மறறை ஸமஸாரிகளைப் போல குணவசயரே’
எனபதற்கு இது பரமானம்.

“யொ ஸ்ரஹ்ணம் ...”—இந்த ச்ருதி வாக்யம், பரஹ்மாவும் ஸமஸாரி
கோடியைச் சோநதவா எனபதற்கு பரமானம் “ஸ்ரஹ்ணம் விஷயாதி” என்ப
தால் பரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் பராணிகளுள் ஒருவா எனபதும், “த்வெஸு
வெஷாஸ்ய ப்ரஹிணோதி” எனபதால் அநத பரஹ்மா சாஸ்தரத்தகுகுக் கட்டுப
படவேண்டியவாகளுள் ஒருவா எனபதும் விளங்குகின்றன. சாஸ்தரத்தகுகுக்
கட்டுப்படவேண்டியவாகளுக்கே சாஸ்த்ரம் கொடுக்கப்படுமென்றே?

வாஸாணாதிணயாயெவ—‘புராணங்களெல்லாம் ஒரே தேவதையின்
மாஹாதமயத்தைப் பற்றி பேசவில்லையே ! சில புராணங்கள் விஷ்ணுவையும்
மற்றும் சில வேறு தேவதைகளையும் புகழ்கின்றனவே ! இவைகளுள் எவை
அவகீகரிகத்தகவை ? எவை தயஜிகத்தகவை ? என்று ஒரு சுவகை ஜீர்க
கும் பொழுது, அநதச் சுவகையின் பரிஹாரத்தை ‘நதத தேவதையை

ஸாக்ஸிகாஹம், வெநாசுதெவ வுரூணம் யஸ்யேஹம் தவிந்ராயத்யேஹம்
யஸ்யேஹிதி வுரூணநிணயாயெயெவஹம் ஸ்வநிஷ்ட ஸ்ரீணாஹி.
ஹிததி விஜாயத உதி ।

ஸக்சாஹீதாஃ காயேஹம் அ ஹவதெவெநாசுத—

“ஸக்சாஹீதாஃ ஜாயதெ ஜூதாஃ ரஜஸோ ரோஹ ஸவ அ ।

புரூஷரோஹஸ்ததெவெநா ஹவதெஹூததெவ அ # ”

ஹ. தீ [14-1]

தம் , அதற்கு விரோதீகமும் மறறவையெல்லாம் அயநூராததம்' என்று புராணங்களின்
நீர்ணயத்தைச் செய்யும் பொருட்டே 'இது ஸதவநிஷ்டரான பரஹ்மாவினால்
சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது என்று கூறப்படுகிறது

ஸக்சாஹீதாஃ உதி—ஸதவம் ரஜஸ தமஸ இந்த மூன்று குணங்களின்
செய்கையை ஸ்ரீ பகவானே ஸ்ரீ பகவத கீதையில் “ஸக்சாஹீதாஃ ஜாயதெ .. ”

பஹுவான புராணங்கள் புகழ்கின்றனவோ அதைப்பற்றி பேசும் புராணங்களே
அங்கீகரிக்கத்தக்கவை, மறறவை த்யாஜ்யங்கள்' [ஹியஸூர் ஸ்ரீயஸூர்]
என்னும் நயாயத்தை ஆநூரமாகக் கொண்டு நாம் செய்யலாமோவென்று ஒரு
எண்ணம் தோன்றக்கூடும் அது சரியன்று , 'எவை ஸதவ நிஷ்டரான பரஹ்
மாவால் சொல்லப்பட்டவையோ அவைகளே பரிகராஹ்யங்கள், மறறவை
த்யாஜ்யங்கள்' என்று வக்தாவின் குணத்திற்குத் தக்கபடி பராமாண்ய அப
ராமாண்ய விபாகம் செய்யப்பட்டவேண்டுமென்பது தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்
படும் விஷயம்

ஸக்சாஹீதாஃ ஜாயதெ... இதன் பொருள் — ஸதவகுணம் வருதகீ அடைந்
தால், அதிலிருந்து ஆதம் யாதாதமய அபரோக்ச ரூபமான ஜூநாம் ஜரிக்கின்
றது, ரஜஸ வருதகீ அடைந்தால், அதிலிருந்து ஸவாககம் முதலிய பலங்களில்
லோபம் ஜரிக்கின்றது , தமஸ வருதகீ அடைந்தால், அதிலிருந்து அரவநூந்
ந்மிததமான அஸத காமங்களில் பரவ்ருத்தியும், அநத பரவ்ருத்தியினால் விபரீத
ஜூநாமும், அநத விபரீத ஜூநாததால் அநீகதரமான தமஸஸும், அநதத் தமஸ
ஸால் ஜூநாநாபாவமும் ஜரிக்கின்றன இந்த வாக்யத்திலிருந்து ஸாதவிக மொன்றே
அங்கீகரிக்கத்தக்கது என்பது வ்யக்தமாகின்றது

புரூஷதீஃ அ.....ஸமஸாரிகளுடைய புத்தி, குணங்களுக்குத் தக்கபடி
மாறுகின்றது என்பதை இந்த சலோகங்கள் விளக்குகின்றன இந்த சலோகங்

‘வ்ருத் திவ்ருத் அ காயகாயெ- ஹயாஹயெ ।
 ஸம்யம் கொஷம் அ யொ வெத் ஸு-ஹி: ஸா வாய- ஸாதி: ।
 யயா ஸு-ஹி: ஸு-ஹி: அ காய- அகாய-ஹெவ அ ।
 சுயயாவத்ஜாநாதி ஸு-ஹி: ஸா வாய- ராஜஸீ ॥
 சுய-ஹி: ஸு-ஹி: திவ்ருத் திவ்ருத் திவ்ருத் திவ்ருத் ।
 ஸவ-ஹி: ஹி-ஹி: திவ்ருத் திவ்ருத் திவ்ருத் திவ்ருத் ॥”

ஹ.மீ. 18-30,31,32.]

உதி । ஸவ-ஹி: ஹி-ஹி: திவ்ருத் திவ்ருத் திவ்ருத் திவ்ருத்
 ஸவ-ஹி: ஹி-ஹி: திவ்ருத் திவ்ருத் திவ்ருத் திவ்ருத்

இதயாதியான ச்லோகத்தாலும், “வ்ருத் திவ்ருத்...” இதயாதியான ச்லோகங்
 களாலும் வெளியிட்டிருக்கிறா ஸகல புராணகாரர்களும் ஸகல புராணாத்நங்
 களையும் பரஹ்மாவினிடமிருந்து அறிந்து கொண்டே ஸகல புராணங்களையும்

களின் பொருள் — ‘இவை மோக்ஷ ரூபமான சரேயஸ்ஸை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்
 தாமகன , இவை அதைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஐஹிக மேனமையை ஸாதித்துக்
 கொடுப்பவை’ என்று உளபடி அவைகளை அறிவிக்கும் புத்தி, ஸாதவிக புத்தி;
 அம்மாதிரியே அந்த புத்தி, தேச கால அவஸ்தா விசேஷங்களில் ‘இவை செய்யத்
 தருகவை’ இவை செய்யத் தகாதவை’ என்பதையும் அறிவிக்கும்; சாஸ்தரத்தைக்
 கடப்பது பய்ஹேது வெனப்பதையும் சாஸ்தரத்தை அநுஸரித்து நடப்பது அபய ஹேது
 வெனப்பதையும், அம்மாதிரியே ஸம்ஸாரத்தின் உண்மையையும் மோக்ஷத்தின்
 உண்மையையும் அது அறிவிக்கும் கீழ்ச சொல்லப்பட்டுள்ள இரண்டு வித நாமங்களை
 யும் காரயாகாரயங்களையும் எந்த புத்தி உளபடி அறிவிக்கவில்லையோ அது ராஜஸம்
 எந்த புத்தியானது தம்ஸ்ஸால மூடப்பட்டதாய்க் கொண்டு, நாமத்தை அநாமமென்றும்
 அநாமத்தைத் தாமமென்றும், இம்மாதிரி ஸகல விஷயங்களையும் விபரீதமாகத் தோற்று
 விக்கின்றதோ அது தாமஸம்.

ஸவ-ஹி: ஹி-ஹி: திவ்ருத் திவ்ருத் திவ்ருத் திவ்ருத் .. ‘ஸகல புராணங்களுக்கும் பரஹ்மாவையே
 காததாவாகச் சொல்லக் கூடுமோ? பராசரா முதலான மஹாவிக்கிளப் புராண காததாக்
 களாகப் பெரியோர்கள் செல்லியிருக்கிறார்களே’ எனலும் சங்கைக்குப் பரிஹாரமாக
 வஸ்து ஸகிதியை விவரிக்கிறா. பரஹ்மாவினிடமிருந்தே புராண விஷயங்

“கடியாதி யடாவாவெழு டுகூடுகெழு டெழுநிலைதெரெ: 1

பரஷு: ப்ராவா அ ஹவாதஸ்யொதி: விதாஹ: || 7

உதி :

சுவளரூஷெயெஷு வெடிவாகெஷு வரவரானிரூஷெஷு கடியிதி

செய்திருக்கிறார்கள் என்பதும் “கடியாதி” இதயாதியான சலோகததால் வ்யகதம்

சுவளரூஷெயெஷு திசுயதெ—அபௌருஷேயங்களாயுள்ள வேதவாக் யங்கள் பரஸ்பரம் விரோதித்தால், அந்த விரோதித்ததுக்கு எவ்விதம் நிர்வாஹம்

களை அறிந்து கொண்டு மஹாஷிகனெல்லாரும் தமதம் புராணங்களைச் செய்திருக் கிறார்கள் என்பது தான் வஸ்து ஸ்திதி

சுவளரூஷெயெஷு . இது வரையில் சொல்லிவந்தது என்னவென ரூல் — ‘ததவ நிர்ணய விஷயத்தில் சாவாகன முதலான வேத பாஹ்யங்களின் வாக்யம் பரமாணமாக மாட்டாது; வேதத்தை அவலம்பிக்கும்வாக்குகளுளும் சிலா, வேதத்தின் உண்மைபான ஆதந்தத்தை அறியுமளவு சுதத ஸதவ நிஷ்டா களனறிககே கேவலம் வேதத்தில் ஒருவித ரூபிபைப் பெறுவிகும ஸவலப் ஸதவ குணம் மாதரம் பொருதினவாகளாக இருக்கிறபடியால் அவாக்குடைய வாக்ய மும் பரமாணமாகமாட்டாது, எவா வேதத்தை பரமாணமாக அவலம்பிப் பதுடன் சுதத ஸதவ நிஷ்டாக்களாகவும் இருக்கிறார்களோ அவாக்குடைய வாக்யமே பரமாணமாகமாட்டும்’ என்று முதலில் நிரூபித்து விட்டு, பிறகு ‘வேதத் தையே அவலம்பித்து அதன ஆதந்தத்தை வெளியிடம் பொருட்டு அதற்கு உப பருஹ்மண்களாகிற புராணங்களைச் செய்துள்ள புராண காததாக்களுள் எவாக்கள் சுதத ஸதவ நிஷ்டாக்கள்? எவாக்குடைய புராணங்களை நாம் பரமா ண்களாக அங்கீகரிக்கக்கூடும்?’ என்பதை விளக்கப் புகுநதவராய், ‘ஸகல புராணங்களுக்கும் பரஹ்மா ஒருவரே வகதாவாக இருக்கச் செய்தேயும், அவா குண தரய வசயரானபடியால், அவாருக்கு ரஜஸ்தமோ குணங்கள் மேலிட்டிருக் கும் பொழுது அவரிடமிருந்து வெளிவந்த புராணங்களை த்யஜித்து விட்டு ஸதவ குணம் மேலிட்டிருக்கும் பொழுது அவா சொன்னவற்றை ஸவீகரித்தல் வேண்டும்’ என்று சித்தாரணம் செய்தார். ‘அது தான் எப்படி விளக்கும?’ என்பதை, ‘எவையெவை விஷ்ணுவின் மாஹாத்மயத்தைக் கொண்டாடுகின்றன

வெக் தாத்யஹியாஹிராய: வஹ ஹவாகு: | யஹிவிருஹ
வஹிவிருஹ

“புராணம் உதலி வஹ கருணை: வரஹிதி வஹிவிருஹ யஹி
விருஹிதி”,

செய்யக்கூடும்? எனினில், பூவாபர பாயாலோசனம் செய்து அதனால்
தாத்யஹிதி ரிசயிக்கும் பஹிதி, அந்த விரோதத்துக்கு ரிவாஹம் ஏற
படுமென்று கீழே சொல்லி இருக்கிறோம் ‘புராணம் உதலி’ ‘ஸூஹிதி’

வோ அவையவை ஸதவ குணம் மேலிட்ட காலத்திற் சொல்லப்படவை’ என்னும்
பரமாண வாக்யத்தால் தெளிவித்ததா இது தான் இதுவரையில் சொன்ன விஷயம்
இனி, ‘பௌருஷேயங்களாயுள்ள புராணங்களின் பரமாணயத்தையும் அபரமாண
யத்தையும் அந்தப் புராணங்களின் வகதாவினுடைய குணத்துணமாக ரிததூரணம்
செய்வது உபநகமேயாயினும், அபௌருஷேயமாயுள்ள வேத வாக்யங்கள் பரஸபரம்
விரோதித்தால் அவ்விடத்தில் எவ்விதம் ரிவாஹம் செய்யக்கூடும்?’ என்னும் விஷ
யத்தை விசாரிக்கிறோ

தாத்யஹியாஹிராய: வஹ ஹவாகு:—‘கீழில், அபேத சருதி
கௌல்லாவதற்கும பூவாபர பாயாலோசனை முதலியவைகளைச் செய்து அது
வழியாக அவைகளின் தாத்யஹிதி ரிசயித்தது எமமாதிரி ரிவாஹத்தைச் செய
தோமோ, அமமாதிரியே இவ்விடத்திலும் அவிரோத ரிவாஹம் செய்யக் கூடும் என்று
சொல்லுகிறா இவ்விடத்தில் சங்கிக்கப்படும் விஷயம் என்னவென்றால்—‘சில சருதி
வாக்யங்கள் சிவனை ஜகத் காரண வஸ்துவாசவும் ஆகையால் அவனை தீயாரிக்கப்பட
வேண்டியவனென்றும் கூறுகின்றன; மற்றும் சில வாக்யங்கள் பரஹ்மாவையும்
இதரனையும் வேறு மறை தேவதைகளையும் தீயேய வஸ்துவாகப் புகழ்கின்றன.
மற்றும் சில சருதிகள் விஷ்ணுவை ஜகத்காரணமாகச் சொல்லுகின்றன வேறு சில
சருதிகள், பரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இவர்களுள்ளாரும் உண்டிபண்ணப்படுகிறார்
களென்றும், இவர்களைக் காட்டிலும் உதகருஷ்டமான வேறொன்றே ஜகத்காரண
மென்றும் சொல்லுகின்றன இவ்விதம் இருக்கையில் ஸ்ரீமந் நாராயணனே பரபரஹ்ம
மென்றும் அவனை தீயாரம் செய்யத்தகுந்தவென்றும் சில சருதி வாக்யங்களை
மாதரம் அவலம்பித்து நாம் ரிததூரணம் செய்யக்கூடுமோ?’ என்பதே

“புராணம் உதலி” இதன் பொருள்:—ஸகல இதரீயங்களுக்கும்

“ஸுஹிஷ்டா ருக்மீஞ்சாஸெ வஸெஷ ஸம்ப்ரஸூயஸெ ந
காரணம் ; காரணம் யெய்ய வஸெஷ்யுரூபஸ்வஃ வஸெஷ்யுரூ
ஸம்ஸாராகாரஸ்யெய்யெ” [சுஷ்வஸ்யவா],

‘யஸூத்ரம் நாவரஸி கிஞ்சிதஜாநாணீயா ந ஜ்யாயைஸி
கூர்ஸி 1 வஸூ இவ வஸூபா இவி கிஞ்சிதஜெஸெநேஷம் வஸூஷம்
வஸூஷெண வஸூஷ 1” [உண்கொவநிஷக்]

“ததொ யசூத்ரதாரம் ததாரூபஜநாமயூ, யஸ தவிஷ ரூபதாஸெ
ஸவணி, சுயெதரெ ஷு:வஸெவாவி யணி, வஸூததாரிஸாஸூஷம்
ஸவஸூததமாமாஸய: 1 ஸவஸூவாஸீ அ ஸவஸூவஸூதவஸூ
தஸூவ:”,

“ருக்மீஞ்சா”, ‘யஸூத்ரம்’, “ததொ யசூத்ரதாரம்”, ‘யஸூத:’,
‘தஸூத்ரம்’ இதயாதியான வாக்யங்களுக்கும், கீழே பரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள

பாஹ்ய விஷயங்களிலிருந்து நிரோதம் செயது கொண்டு அவைகளைப் பரமாத்மா
வினிடத்தில நிலை நிறுத்தி ஈசானனை நீயாநம் செய்யவேண்டும்

“ஸுஹிஷ்டா .” இதன் பொருள் —பாஹ்ய விஷயம் நுதரன்
இநதரன் இவாகளெல்லாரும் உண்டு பண்ணப்படுகிறார்கள ஜகத காரணமொன்றே
உண்டுபண்ணப் படுகிறதிலை அது தான் நீயாநம் செய்யப்பட்டத தருத்தது. ஸாவச
வாய ஸம்பநநாகவும ஸாவேசவரனாகவுமுள்ள சமபுவே ஆகாசத்தின நடுவில் நீயாநிக
கத தருத்தவன்

யஸூத்ர:—இதற்கு ஆபாதத் தோன்றும் அாததமாவது ‘எவனை காட்
டிலும் பரமான் வஸ்துவும் அபர்மான் வஸ்துவும் இல்லையோ, எவன் வருஷம்
போல ஆகாசத்தில ஒருவனாக நிற்கிறானே, அவனாலே இநத விசுவம் முழுவதும்
பூர்ணமாய இருக்கின்றது அதற்கு மேற்பட்டது யாதொன்று உண்டோ அது
ரூபமற்றது, தோஷம்ற்றது எவர்கள் அதை அறிகிறார்களோ அவர்களே மோகத்ததை
அடைகிறார்கள், மறவர்களெல்லோரும் துக்கத்தையே அடைகிறார்கள் அநத
வஸ்துவைக்கு எவ்விடத்திலும் முகம் சிரஸ் கழுத்து அது ஸாவ பராணிகளின
ஹ்ருதய குஹையிலும் வஸிக்கின்றது ; அது ஸாவ வ்யாபி, அது சிவனெனப்படும்
பகவானே.’

“யஜ்நா தஸ்ய ஸ்ரீவிவா த ராஜ்யதஃ ஸஹ அர்ஷதீ வ வநவ செவநு.”
[ஸ்வதாஸ்தரொவநிஷக்]

நாராயணனே பர பரஹ்மம் 'எனபதற்கும் எப்படி தாதபாய நிசயத்தால்
அவிரோதம் சொல்லக்கூடும்? என்னில இது மிகவும் அலபமான விஷய

“யஜ்நா தஸ: ...இதன பொருள் —இந்த ஜகத முழுவதும் தம்ஸ்ஸாகிற்
அவஸ்தையில் இருந்த பொழுது, பகல எனறும் இரவு என்றும் எவ்வித கால விபாக
மும் இல்லை; ஸத எனபதும் இல்லை, அஸத எனபதும் இல்லை, கேவலம் சிவன்
மாதரம் இருந்தான்

உத்யோதி—இவை போன்ற மறறை வாக்யங்கள் “ஹிரண்யிமஃ ஸஃ
வதஃ தாமே” இதயாதியான வாக்யங்கள் சிவனை ஜகத காரணமாகச் சொல்வது
போல பரஹ்மாவையும் மறற தேவதைகளையும் ஜகத காரணமாகச் சில வாக்யங்கள்
சொல்லுகின்றன அவை இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதங்கள் இந்த வாக்யங்களெல்லாம்
இருக்கையில் எவ்விதம் நாம் 'நாராயணனே ஜகத காரணம்' என்று நிதந்தாரணம்
செய்யக்கூடும்? என்பதுதான் இவ்விடத்தில் செய்யப்படும சங்கை

சுத்யூபெதக்—இந்தச் சங்கை மிகவும் அலபமானது இதைப் பரிஹரிக்க
ஆரம்பிக்கிறவராய, முதலில் தமது பக்ஷத்தைச் சொல்கிறா வெடினிக்” இதயாதி
யான ச்லோகத்தால், இவ்விடத்தில் விவரிக்கப்படும் ஸ்வ பக்ஷம் எவ்விதம் நிற்கின்ற
தென்றால் —சருதி வாக்யங்களுள் ஜகத ஸருஷ்டி பரளய பரகரணங்களில் காணப்படும்
வாக்யங்கள் பலவுண்டு அவைகளுள் முக்யமானவை —(1) ‘ஸஷ்வ ஸொஷ்யே-
உய் சூலீக்’ (2) ‘ஸுஜ் வா உஷ்ஷெகவா யு சூலீக், (3) ‘சூதீ வாஹ-
ஷெக வநவா யு சூலீக், (4) வனகொ ஹ வெ நாராயண சூலீக். இவை
யெல்லாம் ஜகத காரணம் எது வென்னும் ஆதத்தத்தையே வெளியிடுகின்றன இவை
களின் பொருள்—(1) ஸத எனப்படும் வஸது வென்றே முதலில் இருந்தது, (2)
பரஹ்மம் எனப்படும் வஸது வென்றே முதலில் இருந்தது, (3) ஆதமா வெனைப்
படும் வஸது வென்றே முதலில் இருந்தது, (4) நாராயணன் ஒருவன் முதலில்
இருந்தான் இவ்விடத்தில் ‘ஸத’ ‘பரஹ்மம்’ ‘ஆதமா’ ‘நாராயணன்’ என்னும்

உத்யாதி; 'நாராயண: வரம் ஸ்ருஷு' உத்திவ வடுவடிவ வுதிவாதி
தழு தெநாஸ்ய கயேவிநாய: ? | சுத்யுதேதகி |

வெடிவிசுவரூபாகூவாகூதிரயொவஸரஹிதா: |

வெடி: ஸாரமா ஹரிம் ப்ராஹ்-ஜ-மஜ்ஜநாதிசாரணடி ||

சென்றே நாம் பதில சொல்வோம் ஸ்மருதி இதிஹாஸம் புராணம் மீமாம்ஸா
ந்யாயங்கள் இவைகளால் உபபருஹ்மணம் செய்யப்படும் வேதங்கள், தமது
ஸகல அங்கங்களுடனும், விஷ்ணுவையே ஜகத்தின் ஜநம் ஸ்தீதி பரளயங்களுக

சப்தங்கள் வெவ்வேறு வஸதுகளைக் குறிக்கின்றனவென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில்
அப்பொழுது இந்த வாக்யங்களெல்லாம் பரஸபரம் விருத்தங்களாக பரஸங்கிக்ரும
அது அரிஷ்டம் பரஸபரம் விருத்தம் போலத்தோன்றும் வாக்யங்களுக்கு ஜக கண்ட
யம் சொல்வது ந்யாயத்துக்கு ஒத்திருந்தால் அப்படிச் சொல்வதே உத்தமமன்றோ?
இவ்விடத்தில் மீமாம்ஸா ந்யாயங்களை அவலம்பித்து 'ஸத', 'ஸ்ருஷு' 'சூத்ரா' என்னும்
சப்தங்களெல்லாம் நாராயணனிடத்திலேயே பாயவஸிக்கின்றன வென்று சிநிபிப்பது
ஸாதீயம். எப்படியெனில்—'ஸத' என்னும் சப்தம் ஸததையுடன் கூடிய வஸ்து
வெல்லாவற்றையும் குறிக்கின்றது, அதாவது பருஹத்தாக (பெரியவையாக) இருப
பவை அபருஹத (அளவுக்கு உட்பட்டவையாக) இருபபவை இவை யெல்லாவற்றைக்
கூட அது வாசகம் எனத்தாயிற்று, 'பரஹம்' என்னும் சப்தம் பருஹத்தாக இருக்கு
மவைகளை மாத்ரம் குறிக்கின்றது ஆகையால் 'ஸத' என்பது ஸாமாந்ய வாசகமா
கவும் 'பரஹம், என்பது விசேஷ வாசகமாகவும் ஆகின்றது இம்மாதிரியே 'பரஹம்
என்னும் சப்தம் ஜீவனங்களாகிற் சேதந வஸ்துவையும் பரநாநமாகிற் அசேதந
வஸ்துவையும் குறிக்கின்றது; சூத்ரா என்னும் சப்தம் சேதந வஸ்துக்களை மாத்ரம்
குறிக்கின்றது ஆகையால் 'பரஹம்' என்பது ஸாமாந்ய வாசகம், 'ஆதமா' என்பது
விசேஷ வாசகம் அம்மாதிரியே 'ஆதமா' என்னும் சப்தம் ஸாவ சேதநர்க்களையும்
குறிக்கின்றது, 'நாராயண' என்பது பரமாத்மா ஒரு சேதநனை மாத்ரம் குறிக்கின்றது
ஆகையால், 'ஆதமா' என்பது ஸாமாந்யமாகவும் 'நாராயண' என்பது விசேஷமாகவும்
ஆகின்றன. இப்படி பூர்வம் ஸாமாந்ய சப்தமாகவும் உத்தரோத்தரம்
விசேஷ சப்தமாகவும் ஒரு இடத்தில் பரயோகம் காணப்பட்டால், அவ்விடத்
தில் பரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ஸாமாந்ய சப்தங்களெல்லாம் அவைகளுக்கு
விசேஷமாயிருக்கும் சப்தங்களால் குறிக்கப்படும் வஸ்துவினையே பாயவஸிக்கின்றன

“ஜந்நாடிவீரீ யத:” “யதொ வா உலாநி ஹுதாநி ஜாயகெ, பெந ஜாதாநி ஜீவகி, யத யனூஹிவாஸிஸகீ, தஜிஜிஜூவாஸி, தஜஹ” உதி

குத காரணமாகச் சொல்லுகின்றன. எப்படியெனில் —“ஜந்நாடிவீரீ யத:” எனனும் ஸ்விதரம் சொல்லுகிறபடி, “யதொ வா” இதயாதிபான வாகயத திலிருந்து, ஜகத்தின் ஜநமம் முதலியவைகளுக்கும் காரணமாயிருக்கும் வஸ்து

றன எனபது ஒரு மீமாம்ஸா நயாயம் அநத ந்யாய பரகாரம் இவவிடத்தில், ‘ஸத’ எனனும் ஸாமாநய சபதம், ‘பரஹமம்’ எனபதால் குறிக்கப்படும் விசேஷத்தில் பாயவவிககின்ற தெனறும், ‘பரஹமம்’ எனனும் ஸாமாநய சபதம் ‘ஆதமா’ எனபதால் குறிக்கப்படும் விசேஷத்தில் பாயவவிககின்ற தெனறும், ‘ஆதமா’ எனனும் ஸாமாநய சபதம் ‘நாராயண’ எனபதால் குறிக்கப்படும் விசேஷத்தில் பாயவவிககின்றது எனறும் விதித்திகற்படி யால், இந்த வாகயங்களெல்லாம் நாராயணனையே ஜகத்காரணமென்று சொல்லுகின்றவென்று நீசசயிககககும் இந்த அாதத்ததை நமது பூரவாசாராயாகளின் திவயஸூகதிகளில் பஹுவாகக காணலாம். பின்வரும் சலோகம் ஸ்ரீ கூரேசனுடைய ஸூகதி.

“யநூயுகாரணஹுத ஸ்விவாகெகீ
ஸ்வஹெதி வா ஸஜிதி வா த்ஜிநாஸுவா தகீ !
நாராயணஸிதி ஹொவாநிஷ்ஜீ வீதி

ஸஸவாஸிகீவ்யுத்யொஹுதஹுஜஹுரொநாடி ||”

“ஜந்நாடிவீரீ யத:” —இது பரஹம் ஸ்விதரங்களில் இரண்டாவது ஸ்விதரம். காரண வாக்யங்களை உதாஹரிக்கப்படு கும்பெழுது ஸ்விதரத்தை முன்னிடிகொண்டு லக்ஷண வாகயத்தைச் சொல்லுகிறார். இந்த ஸ்வித ரத்தின் பொருள் —ஈஸூ-விவித விசிதர போகதநு போகய பூணமான இந்த ஜகததுக்கு, யத —எதனிபமிருந்து, ஜந்நாடி - உதபத்தி முதலியவை உண்டாகின்றனவோ, தகீ—அது, ஸ்வஹ - பரஹமம். “யதொ வா உலாநி” இதயாதிபான சருதி வாகயம், ஜகஜ் ஜநமதி காரணரூபமான லக்ஷணத்தைக்கொண்டு பரஹமத்தை பரதிபாதிக்க சகதமா இல்லையா வென்று ஸம்சயம் வர, அப்படி பரதிபாதிக்க அது சகதமென்று இந்த ஸ்வித ரம் சொல்லுகின்றது. அப்படி அநத ச்ருதிவாகயம் சகதம் எனபதைக் குறிப்பதற்காகவே இவவிடத்தில் இந்த ஸ்விதரம் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

“யதொ வா” —இது பருகு வல்லி வாகயம். இதன் பொருள் :- எதனிபமிருந்து இந்த பூதங்களெல்லாம் உண்டாகின்றனவோ, எதை அந்த ராதமாவாகக்கொண்டு அவை ஜீவிககின்றனவோ, எதில் அவையெல்லாம் லயத்தை அடைகின்றனவோ அதை பரஹமமென்று அறி.

ஐமஜ்ஜதாழிகாரணம் ஸ்ரஹத்தஜ்வமஜ்யதெ | தஜ்ஜ ஐமஜ்ஜதாழிவ-யபுக
ரணெஷ்வாவமகவ்யம் ஐமஜ்வாபாநதாஜமஹிதித்தாஜமகவ்யபாநதாஜி
உ-வெந பாரகாரணம், “ஸஹெவ ஸொஜேஜம சூலீக்” உதி ஸஜ்ஜ
ஸெநாஹிதிதெவெதஜ்வமஜ்யதெ | சுபஹெவாபாந: “ஸ்ரஹ வா உபகெகெ
வாபா சூலீக்” உதி ஸாவாநரெ ஸ்ரஹஸெந வ்ருதிவாஜித: , தயாஅ,

பரஹமமெனறே அறியப்படுகின்றது அப்படி ஜகததுக்கு உபாதார கார
ணமாகவும் நிமித்த காரணமாகவும் அநதாயாமியாகவும் இருக்கிறவும், சருதி
வாகயங்களுள் ஜகத ஸருஷ்டி பரளய பரகரணங்களில் காணப்படும் வாகய
ங்களிலிருந்தே அறியப்பட வேண்டியதுமான அநத ஜகதகாரண வஸது,
“ஸஹெவ” இதயாதி வாகயத்தில் ‘ஸத’ எனனும சபதத்தால் சொல்லப்படும்
வஸதுவே என்று அநத “ஸஹெவ” இதயாதியான வாகயத்திலிருந்து அறியப்
படுகின்றது வேறொரு சாகையில் காணப்படும் “ஸ்ரஹ” இதயாதியான வாக
யமும் ஜகததுக்குக் காரணம் யாது எனனும அாதத்தையே விவரிககிறபடி
யால், ‘ஸத’ எனனும சபதத்தால் சொல்லப்படும் அநதக் காரண வஸது

தஜ்ஜ - ‘ஜகதகாரணம் எதுவோ அது பரஹமமாக இருக்கட்டும். அநத
ஜகதகாரண வஸது எதுவென்பது தெரியவில்லையே’ என்று உணடாகக்
கூடிய சங்கையைப் பரிஹரிககிறா அதை அறிவதற்கு ஜகத் ஸருஷ்டி
பரளய பரகரணங்களில் இருக்கும் வாகயங்களுையே பாரக்கவேண்டு மென்று
அநத வாகயங்களை உதாஹரிககிறா “ஸஹெவ ஸொஜே...”. இது சார
தோகயம் 6-வது அதயாயத்தில் காணப்படுகின்றது இதன பொருளை
51, 52-வது பக்கங்களில் காண்க

ஐமஜ்வாபாநதா . ஜகததுக்கு உபாதார காரணமும் நிமித்த காரண
மும் எல்லாம், ‘ஸத’ என்று சொல்லப்படும் வஸதுவே. அது, ஜகததுக்கு
அநதாயாமியாகவும் இருந்துகொண்டு பரம காரணமுமாகின்றது என்பது
இநத சருதிவாகயத்தின தாதாயம். [உபாதார காரணம் நிமித்த காரணம்
இவைகளின் அாததம் கீழே விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது]

இவ்விடத்தில் வேறு சில சங்கைகளும் செய்யக்கூடும் “நஸஹ
அாவஸிவ வஸவ கெவஹ ?” (முதலில் ஸததும் இல்லை அஸத்தாமில்லை, சிவன்
ஒருவனே இருந்தான்) எனனும வாகயம் சிவனுக்கு ஜகத காரணதவத்தைச்
சொல்லுகின்றதே, இதை அநாதரிககக் கூடுமோ? என்பது ஒரு சங்கை.
இதற்குப் பரிஹாரம் — ‘இவ்விடத்தில் ‘சிவன்’ எனனும சபதம் அநதப

ஸூக்ஷ்ம ஸுக்ஷ்மவாஹிணிததித்யம்மஜிதீ ! சுயஸ்வாயு-; ஸாவானரெ
‘சூத்ரவா உபேக வாவா மு சூலீக’ உத்ராத்தரஸ்பெநா ஹிணித ,
தயா ஹ ஸூக்ஷ்ம ஹாராதெத்வாஹிணித உத்ரவம்ஜிதே ! ஸாவானரெ
ஹாயஸ்வாயு-; ‘‘ ணகொஹவெ நாராயண சூலீக ஸூக்ஷ்ம நெபாநெ
நெநெ ஹாவாவ்யயிவீ ந நக்ஷத்ராணி’’ உதி நாராயண ஸஸ்பெநா ஹிணி
த , தயா ஹ ஸூக்ஷ்ம ஹாராதெத்வாஹிணித : ஸஸ்பெநா நாராயண
ஹாவாஹிணித உதி நிர்வீயதே !

இந்த வாக்யத்தில் ‘பரஹம்’ எனனும் சபதத்தால் சொல்லப்படும் வஸ்துவே
என்று அறியப்படுகின்றது. மற்றும் ஒரு சாகையில் காணப்படும் ‘சூத்ர வா’
இதயாதியான வாக்யமும் அந்த ஜகத்காரண அர்த்தத்தையே விவரிக்கிறபடி
யால், ‘ஸத்’ ‘பரஹம்’ எனனும் சபதங்களால் சொல்லப்படும் அந்தக் காரண
வஸ்து, இந்த வாக்யத்தில் ‘ஆதமா’ எனனும் சபதத்தால் சொல்லப்படும்
வஸ்துவே என்று அறியப்படுகின்றது. இன்னும் வேறொரு சாகையில் காணப்
படும் ‘ஹகொ ஹ வெ நாராயண’ இதயாதியான வாக்யமும் கீழ்க் கூறப்
பட்டுள்ள அர்த்தத்தையே விவரிக்கிறபடியால், ‘ஸத்’ ‘பரஹம்’ ‘ஆதமா’ என
னும் சபதங்களால் சொல்லப்படும் அந்தக் காரண வஸ்து, இந்த வாக்யத்தில்
‘நாராயண’ எனனும் சபதத்தால் குறிக்கப்படும் வஸ்துவே என்று நிச்சயிக
கப்படுகின்றது

பெயருள்ள தேவதையைக் குறிக்கவில்லை, ஆனால் அதற்கு ‘ஸூக்தத்தைக்
கொடுப்பவன்’ என்பது பொருள், ஆகையால் அது ஸூக்பரதனாகிற நாரா
யணன் பக்கவிலே சென்று சேரும்’ என்பதுதான். ‘சிவ’ எனனும்
சபதத்தை நாராயண சபத வாக்யனுக்கு விசேஷணமாகி யோஜிப்பது
போல, நாராயண சபதத்தை சிவ சபதவாக்யனுக்கு விசேஷணமாகி வாக்ய
யோஜனை செய்யக் கூடாதோ? எனினில், நாராயண சபதம் யோகஞ்
(காரணவிகுறிப் பெயர்), ஆகையாலே அடிமாதிரி சோகக்வொண்ணாது
என்று ஸமாதானம் சொல்வார்கள். ‘ஸூக்ஷ்ம ஹாராதெத்வாஹிணித’ என
பது யநயாம் ‘சிவ’ எனனும் சபதம் யோகஞ் யனறே வென
றால், அது ஸாதாரண யோகஞ் என்றும் நாராயண சபதம் அஸாதாரண
யோகஞ் யென்றும் சொல்வார்கள். இன்னும் இதுபோன்ற மற்றை பல
சங்கைகளுண்டு அவையெல்லாம் பரபத காலங்களில் விசாரிக்கப்படும்

‘ஸூக்ஷ்ம வா உபேக.. .’ ‘‘ ‘சூத்ரவா

‘‘ ஹகொ ஹ வெ நாராயண.. .’’. இவை ஸபஷ்டம்.

“யஜ்ஞஃ ஸஹுஹெ” கவயொ வயணி” உத்யாரஹ்யே “நெநகேய-
ந திரஹ்ம்” ந ஹெய்யே வரிஜமுஹக் ந தவெஹ்யேபா கஹ்ய ந தவ்யே தாஜ

“யஜ்ஞஃ.... ஷேஜாதயதி” —தவிரவும், நாராயணோபரிஷததில்
“யஜ்ஞஃ ஸஹுஹெ” கவயொ வயணி” என்று ஆரம்பிக்கும் வாக்யம்,

“யஜ்ஞ” சீழில் ஜகத காரணத்தைக் குறிக்கும் ‘ஸத்’
‘பரஹ்ம’ ‘ஆத்மா’ இவை முதலிய சபதங்களெல்லாம் நாராயணனையே
சொல்லுகின்றன வென்று நயாயத்தை முன்னிட்டு உபபாதிக்கப்பட்டது
இப்பொழுது அந்த உபபாதந்ததுக்கு மற்றமொரு பரமானம் கூறப்படு
கின்றது. “யஜ்ஞ ஸஹுஹெ” இதயாதியான வாக்யம், கைத்திரீய உப
ரிஷததில் காணப் படுகின்றது. இது, இவ்விடத்தில் பரதிபாதிக்கப்படும்
வஸது மற்ற ஸகல வஸதுக்களைக் காட்டிலும் பரமென்றும், இதைக்காட்டி
லும் பரமான வஸது ஒன்றும் இல்லையென்றும் முக்யமாகச் சொல்லுகின்
றது. அந்த வஸது எது வென்று அறிவதற்கு வேண்டுமெனவான அடை
யாளங்களும் இந்த வாக்யங்களில் தென்படுகின்றன. முதலில் “யஜ்ஞ
ஸஹுஹெ” (ஸமுதரத்தினுள் இருக்கும்) எனனும் ஸமுதர சாயிதவமான
லிங்கம், ‘அந்த வஸது நாராயணனே’ எனபதை ஸிசிபிபிக்கின்
றது. இரண்டாவது “விஜ்யேத வுரூஷாடி” (மின்னல வாண முள்ள
புருஷன்) எனபதும், “சூழித்யவண-ஃ தஜஸவ்யூ வாரெ” எனனும் வாக
யம் போல அந்த நாராயணனையே குறிக்கின்றது எனபது வயகதம். இந்த
வாக்யத்திற்கு நாராயண பரதவம் சொல்வதற்கு இவையெல்லாம் லிங்கங்கள்

தவிரவும், இந்த “யஜ்ஞ” இதயாதியான வாக்யம், இதற்குப் பின்
வரும் “சுஜ்யே ஸஹுஹெ” இதயாதியான வாக்யத்துடன் ஒரே வாக்ய
மாகிறபடியால், அதற்குக் குறிப்பாக நிற்கும் நாராயணனே இதற்கும் குறிப்
பாக இருத்தல் வேண்டும் என்பதும் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படும் ஹேதுக்
களுள் ஒன்று! இவை இரண்டும் ஒரே வாக்யம் எனபது இவ்விடத்திற்
சொல்லப்படும் கரமத்தால் விளங்கும் அந்த கரமமாவது—“யஜ்ஞ ஸஹுஹெ
கவயொ வயணி” என்று ஆரம்பித்து, “யஜ்ஞஃ விஜ்யேதாஹெவ்யே ஹவணி”
என்று முடிந்தவுடன், “சுஜ்யே ஸஹுஹெதொ ஹிரண்யமஹ-ஃ உத்யஜ்ஞஃ”
என்னும் வாக்யம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது இதன் பொருள்—‘ஹிரண்ய
மஹ-ஃ’ என்று ஆரம்பிக்கும் எட்டு ருக்களும் இவ்விடத்தில் “யஜ்ஞஃ”
இதயாதிபுடன் சோதத்துப் படிக்கப்பட வேண்டும்’ எனபது தான
ஆகையால் ஒரே வாக்யமாகின்றன எனபது ஸபஷ்டம் அப்படி இவை

ஹவனி” உதீஃ ஸ்வ-ஹூத்ர ஸ்வே ப்ரதிவாஹி, தவ்ராத்ரதரஃ கிரேவி ந விஹித உதி ஹ ப்ரதிஷ்ட்ய, “சுஹி: ஸம்ஹுதொ ஹிர ணீமஹ-”

“ந தஸேஸு” இதயாதியால அதைக்காட்டிலும் பரமான வஸ்து ஒன்றுமில்லை என்றும் பரதிஷேதிகின்றது அதற்குப் பிறகு வரும் “சுஹி: ஸம்ஹுதொ ஹிர ணீமஹ-” உத்யுத்தன்” எனனும் வாக்யம், இதனுடன்

என்னும் வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன இதற்குப் பிறகு 11-வது அதுவாகம் ‘ஸஹஸ்ரீஷ்ட-ஃ ஷெவம்’ இதயாதியாக ஆரம்பிக்கின்றது இவ்விடத்தில் ஸங்கதி என்னவென்றால்—10-வது அதுவாகத்தில், “தவ்ர விதயை” எனனும் ஒரு பரஹம் விதயையைக் குறிப்பிட்டு, அதலை உபாவிக்கப்படும் தேவதை நாராயணனே என்று சொன்னபிறகு, 11-வது அதுவாகத்தில், ஸாமாந்யமாகப் பரவிதயா பரகரணங்க ளெல்லாவற்றிலும் பரவஸ்துவை நிததேசிக்கப்பதாகக் காணப்படும் ‘பரபரஹம்’ ‘பரஞ்ஜயோதிஸ’ ‘பரதவம்’ பரமாத்மா’ இதயாதியான சபதங்களெல்லாம் நாராயணனையே நிததேசிக்கின்றனவென்று சொல்லப் படுகின்றது’ என பததான

இதைச் சற்று கவனித்துப் பாப்போம் உபநிஷத்துக்களில் அநேக பரஹ்மவிதயைகள் உபதேசிக்கப்படுகின்றன. அவைகளுள் சிலவற்றில், உபாலிதக்ப்படும் வஸ்து ‘ஸத’ என்றும், மற்றும் சிலவற்றில் ‘பரபரஹம்’ என்றும், மற்றும் சிலவற்றில் ‘பரமாத்மா’ என்றும் இம்மாதிரி, உபாலிக்கப்படும் வஸ்து பலவிதமாக வயவஹிக்கப்பட இருக்கின்றது. இப்படிப் பல விதயைகளில் பல பெயர்களால் நிததேசிக்கப்படும் வஸ்து நாராயணன் ஒருவனே எனபது நமது விததாரதம் இவ்விதம் விததாரதம் செய்வதற்குப் பல பரமானங்கள் உண்டு அவைகளுள் இந்த உத்தர நாராயண அதுவாகத்தை நாம் ஒரு பெரிய பரமானமாகக் கரஹித்திருக்கிறோம் அதாவது, ஸகல பரவிதயைகளிலும் உபாஸ்யமாக நிததேசிக்கப் பட்டுள்ள வஸ்து வின் நிததாரணத்தைச் செய்வதற்கு இந்த அதுவாகத்தில் அநேக லிங்கங்கள் காணப்படுகின்றன எனபதே அப்படி கரஹிப்புதற்கு முக்ய காரணம் இதில், ‘பரபரஹம்மும் நாராயணனே, பரதவம்மும் நாராயணனே, பரஞ்ஜயோதிஸம்மும் நாராயணனே, பரமாத்மாவும் நாராயணனே’ என்று, இம்மாதிரி பரவிதயைகளில் சருதங்களாயுள்ள சப்தங்களை அதுவதித்து, அநதச் சப்தங்களெல்லாவற்றாலும் நிததேசிக்கப்படும் வஸ்து நாராயணனே என்று தனித்துத் தனித்துச் சொல்லப்பட இருக்கின்றது ப்ரஹம் ஸூத்ர காரரான பகவாந பாதராயணரும் இம்மாதிரியே அபிபராயப் பட்டிருக்கிறாரென்று, அவருடைய பரஹம் ஸூத்ரம் 3-வது அத்யாயம் 3-வது பாதம் 43-வது ஸூத்ரமாகிற “ஹிம்ஹயஸூதஜி ஸஹ்யஸூதஜி” ‘என்னும் ஸூத்ரத்திற்கு ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பாஷ்யம் அதுகரஹித்திருக்கிறார் அநத அர்த்தமே இவ்விடத்திலும் சொல்லப்படுகின்றது.

உத்யுஷ்” உத்யுஷ்ய தெநெகவாக்யதாம் மதியதி தது ஹோபுஸுஷ
புருகரணம், ஹோபுஷ தெநெகவாக்யதாம் வத்யுஷ” உதி நாராயண வெவ்வேதி

அந்த வாக்யம் ஒரே வாக்யமாக இருப்பதை அறிவிக்கின்றது. அந்த
சூத்ரம்: ஸம்ஸூத: இத்யாதியான மஹா புருஷனைப்பற்றிப் பேசும்
ருக்குகள் நாராயணனையே பரதி பாதிக்கின்றன என்பது அவ

இந்த அநுவாகத்திற்கு இவ்விதம் ஸகல விதயோபாஸ்ய நிச்சாயகத
வததை ஒத்துக்கொள்வதில் சிறசில ஆகேஷ்பங்களை சிறசிலா செய்வதுண்டு.
(1) இந்த அநுவாகத்துக்கு முன், பத்தாவது அநுவாகத்தின் முடிவில் தஹர
விதயை பரஸ்துதமாக இருக்கின்றபடியால், இதுவும் அந்த விதயையை ஸம்
பந்தப்பட்ட தென்பதும், ஆகையால் அந்த விதயை ஸம்பந்தப்பட்ட வரை
யில் மாதரம் இந்த அநுவாகம் உபாஸ்ய நிச்சயம் செய்யக்கூடும் என்று நாம்
கரஹிக்கவேண்டும் என்பதும் முதல் ஆகேஷ்பம் இந்த அநுவாகத்தில்
காணப்படும் “வடிகொஸு ப்ரதிகாஸம்” [தாமஸ் புஷ்பம் போன்ற] என
னும் வாக்யம், ‘தஹர விதயையில் காணப்படும் “யத்யுஷ்ய” இத்யாதி
யான வாக்யத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞரூப படுத்துகிறது என்பதும் இந்த ஆகேஷ்பத்
திற்கு பலம் கொடுக்கின்றது இதற்கு ஸமாதானம் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பின்
வருமாறு. அநுகரஹித்திருக்கிறா தஹரவிதயா பரகரணத்தில் இந்த அநு
வாகம் காணப்பட்ட போதிலும், ஆகையால் அந்தத் தஹரவிதயையுடன்
இது ஏக வாக்யமாவது டிக்ரதமானாலும், ஸகல பரவிதயைகளிலும் சருதங்க
ளான சபதங்கள் இதில் அநுவதிக்கப்பட்டு “அவைகளால் நிர்ந்தேசிக்கப்
பட்டுள்ள வஸ்து நாராயணனே’ என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிற படியால்,
இதை ஸகல விதையகளுக்குமே ஸாதாரணமாக எடுத்துக் கொள்வதுதான்
உசிதமாகும் இது தஹரவிதயை ஒன்றுக்கே ஸமாப்பகமாக இருக்கும்
பக்கத்தில், ‘பரபரஹம்மும் நாராயணனே, பரததவமும் நாராயணனே’
இத்யாதியாக பரபரஹம் பரததவம் முதலான சபதங்களின் பரயோகமும்,
நாராயண பதத்தின் ஆவருத்தியும் செய்யப்பட்டிருக்கக் கூடா வாக்யங்
களின் தாத்பாயத்தை நிர்ணயிப்பதில் இம்மாதிரியான லிங்கங்கள், பரகர
ணத்தைக் காட்டிலும் பலீயஸஸூகங்கள் என்று மீமாம்ஸகாக ளெல்லாரும்
ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் ‘வடிகொஸு ப்ரதிகாஸம்’ இத்யாதியான
தஹர விதயா ப்ரத்யபிஜ்ஞரூபமான சபதங்கள் காணப்பட்ட போதிலும்,
அது, ‘இந்த அநுவாகத்திற்கு ஸகல விதயோபாஸ்ய நிச்சாயகதவமில்லை’
என்பதை ஸொசிப்பிக்கவேண்டும் எனனும் நிர்பந்தமில்லை. முதலில்
ஸாமாந்யமாக நிர்ந்தேசிக்கப்பட்ட விஷயம் பிறகு தஹர விதயை
யாகிற விசேஷத்தில் உபஸம்ஹாரம் செய்யப்படுகின்றது என்று தாத்பாயம்
சொல்லக்கூடும் “நெததாத்த்யிஷம் ஸ்வஷ்டி” என்பதை “தத்யுஷ்ய” என்
பதில் உபஸம்ஹரிப்பதுபோல இதைப்போன்ற மறறை ஆகேஷ்பங்களை
வேறு பரகரணங்களில் கண்டு கொள்ளலாம்.

செலாதயதி! சுயஸ்யே-நா நாராயணாநுவாகெ ப்ருவந்தித: | ‘ஸஹஸ்ரீ
ஷ்டம் செவம் விஸ்வாக்ஷம் விஸ்வஸம்ஹுவஸ்து - விஸ்வநாராயணஸ்து - விஸ்வநெவெஷம்
வாஸுஷஸ்திஸ்வஸுவஜீவதி - நாராயணவரம் ஸ்ரஹ் தத்ஸூநாராயண: வர: -

விடத்தில் தென்படும் “ஹீஸ்ரு தெ ருக்ஷீஸ்ரு வத்ருள” என்னும்
வாக்யத்தால் தயோதிப்பிக்கப் படுகின்றது இந்த அர்த்தத்தையே
நாராயண அநுவாகமும் ஸட்டமாக விளக்குகின்றது “ஸஹஸ்ரீஷ்டம்

“ப்ருவந்தித:” வ்யகதமாகச் சொல்லப்பட இருக்கின்றது. “யஜ்ஞ: ஸஹஸ்தி” இத்யாதியான வாக்யத்திற் போல, கேவலம் ஸமுதர சாயிதவம் முதலிய லிங்கங்களால் கண்டுகொள்ள வேண்டியதில்லை, கண்டோகதமாகக் காணப்படுகின்றது என்பது தாத்பர்யம். ‘ஸஹஸ்ரீஷ்டம்’—இதுபோன்ற இரண்டாவது வேற்றுமையை உடைய சபதங்களுக்கு, இவ்விடத்தில், முதல வேற்றுமை அர்த்தமே செய்துகொள்ளப் படவேண்டும். “விஸ்வநெவெஷம் வாஸுஷ:” என்று, மேலும், முதல வேற்றுமையே காணப்படுகின்றது. இம்மாதிரி பரயோகம் வேதத்தில் உண்டு. “யெநாவரதம் வந்து ஷ்வம் அ ஜஹீ” என்று இடம் இதற்கு ஒரு நிதாசனம் தவிரவும், இரண்டாவது வேற்றுமையின் அர்த்தத்தை எடுத்துக் கொண்டால் ‘அந்தத் தேவனை [உபாஸிததல வேண்மிட]’ என்று ஒரு கரிபா பதம் அத்த்யாஹாரம் செய்து கொள்ளும்படி ஸம்பவிக்ரும அது கௌரவமாசுமாதலால், அத்த்யாஹாரம் செய்துகொள்ளாமல் அநவயிப்பதே புகுதமாகும்.

‘விஸ்வாக்ஷஸ்து’ ‘ஸகல விஷயங்களைப்பும் ஸாக்ஷாதகரிக்கும் தன்மையை உடையவன்’ என்பது பொருள் ‘விஸ்வஸம்ஹுவஸ்து’ - ஸகல ஜகத்துக்கும் கேஷமத்தைச் செய்கக்கூடிய.

‘விஸ்வநாராயணஸ்து’—ஸகல ஜகத்துக்கும் ஆதமாவாக இருக்கிறபடியால் நாராயணன் விசுவமென்று சொல்லப்படுகிறான் ஸவருபத்தாலேயே விசுவம் நாராயணன் என்பது அர்த்தம். இந்த அர்த்தம், பின்வரும், ‘விஸ்வநெவெஷம் வாஸுஷஸ்திஸ்வஸுவஜீவதி’ என்னும் வாக்யத்தால் விவரிக்கப் படுகின்றது.

‘நாராயணவரம்ஸ்ரஹ்’—இதை ‘நாராயண: வரம்ஸ்ரஹ்’ என்று எடுத்துக்கொள்வோம். ‘பரம பரஹ்மம் நாராயணனே’ என்பது பொருள். ஸம்ஸ்த பதமாக எடுத்துக்கொண்டு ‘நாராயணாக்ஷி வரம்ஸ்ரஹ் [நாராயணனைக் காட்டிலும் பரமான பரமஹம்] என்று அர்த்தம் செய்வது பூர்வாபர விருத்தம்.

நாராயணவரொ ஜெஜாநிராதா நாராயண: வர: - சுநந்தவத்யம் கவி-
வஸுதேவம் விஸுஸஹஸு - வஸுகொஸபுரீகாஸம் ” உத்யாபுஸ்தி
“ வஸுஸுஹா வஸுஸிவ: ஸெஸ்கி: ஸெஸகஸுர: வரஜ: ஸுரபுரீ ” உததினெ-
ந, ஸவஸுஸாவாஸு வரதஸுஸுதிவாடிநவராதா “ சுஸுர, ஸிவ, ஸம்-
ஸு, வரஸுஸு, வரஸெஜாதி, வரதஸு, வரபுயண, வரஜாதா ” உ-
த்யாடி ஸவஸுஸுஸாநு ததஸுஸுணயொமெந நாராயண வஸுஸுபுஸுஜி
தததிநிரிசுஸுதி ஸெஸுஸுதி ததாயததாஸு ததஜாவதிதாஸு ததாயாஸுதாஸு
தஸுஸுயாஸுதிதாஸு தஸுஸுஸுதிதாஸு ததாஸுததாஸு ஁ ஸுதிவாடிஸு, ஸுஸுஸுஸுஸுயொ
ஸுஸு ஁ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு தஸுஸுஸுஸுஸுஸு ஁ ஸுதிவாடிதஸு | ஁ஸுஸு

“**செவழி**” என்று ஆரம்பித்து “**வெங்காச்சார வரூஉ ஸ்ரீராமர்**” என்னும் வகையில் காணப்படும் ‘வாக்யங்களில், எகல சாணகங்களிலும் பரத்தவத்தை நிரத்தேசிப்பன வாகக் காணப்படும் “**அக்ஷர, சிவ, சமபு, பரபரஹம், பரஜ்யோதிஸ், பரத்தவ, பராயண, பரமாதமா**” முதலான சப்தங்கள் எல்லாம் தம் தம்பக்கல குறிக்கப்படும் குணங்களின் வழியாக நாராயணனைக் குறித்தே பரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவைகளால் நிரத்தேசிக்கப்படும் வஸ்து அந்த நாராயணனே என்றும், அவனைத் தவிரத் தமறைய வஸ்துக்களெல்லாம் அவன் அநீதங்களாயும், அவனுக்கு வ்யாபாயங்களாயும், அவனை ஆதாரமாக உடைத்தா யிருப்பனவாயும், அவனுக்கு சேஷங்களாயும், அவனை ஆதாரமாக உடைத்தா யிருப்பனவாயும், அவனுக்கு சேஷங்களாயும், அவனை ஆதாரமாக உடைத்தா யிருப்பனவாயும் நிறகின்றனவென்றும், பரஹ்மா சிவன் இவர்களும் இந்நீரீபை போலவே அவனுடைய விபுதிக்குள் அகப்பட்டவர்கள் என்றும் பரதி பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது

‘வலி-உழை’-வலி-உழை வலிநம் யவலி (ஸமுதாததை ஸ்தாநம்ச
உடைய) எனபது அரத்தம் ‘சுண’ எனபதற்கு ‘ஸ்தாநம்’ எனறு பொருள் உணடு.
‘சுண: வலிவள வலிநெயு’ எனபது நிகணடு

‘லஸ் என்டர்ஸ் லஸ் ஸரிவெஸ்ட்ஸ் லெவாண்டா வர்டி வீராடீ’
அந்த நாராயணனே சதா முக பரஹ்மா, அவனே சிவன், அவனே இந்தரன், அவனே
முகதஜீவன், இப்படிச் சொல்லப்படும் வாமானாதீகரணயம் ‘நாராயணனுக்கு, மற்ற
சேதந அசேதந வஸ்துககனெல்லாம் விபூதிகள்’ என்பதை ஆதாரமாகக் கொண்டது.
இந்தரன்போல, பரஹ்மாவும் சிவனும் அவனுடைய விபூதிகளுக்கு உட்பட்டவர்கள்
என்பது தாத்பாயம் இவ்விதம் சருதி சொல்லுகையில், பரஹ்மா சிவன் முதலான
வாகனே ஐகத் காரணமென்றும், எல்லாரையும் காட்டிலும் பரமென்றும் எப்படிச்,
சொல்லக்கூடும்? என்பது குறிப்பு.

‘சுனீதா’—எனபது முகத்தினை குறிக்கின்றது ‘ஷ்ரீராட்சி’ எனபதற்கு
‘காமநகத்திற்கு உட்படாமல இருப்பவன்’ எனபது பொருள்

வாக்யம் கெவருவரதக்ஷுப்திவாடிநெகவரடி , சுநதிக் கிஹிடிவத்தி
 ந விய்யதெ ! சுலிநாகெடி புதிவாடிதலுடி ஸவடிநாபுரகெநாவலி-
 தலுடி ஸுஹுண. உவாஸநாதிது, “ஸுஹிவிடிவாதிவரடி” உதாரி-
 ஷு வாக்யாநரெஷு விய்யதெ !

இந்த அநுவாகத்தில் காணப்படும் வாக்யம் பரத்தவத்தை நிர்ணயிப்பதற்காகவே ஏற்
 பட்டது; ஆகையால் அதைத் தவிர்த்த வேறு உபாஸநம் முதலியதொன்றும் விதிக்க
 கப்படவில்லை இவ்விதம், மறறை எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பரமென்று
 இந்த வாக்யத்தில் பரதிபாதிக்கப்படும் பரஹுமத்தின் உபாஸநம் முதலியவை, ஸுஹு
 விடிவொதி வரடி” எனனும் வாக்யாந்ரங்களில் விதிக்கப்படுகின்றன

உடி ௮ வாக்யடி—இந்த “ஸுஹுஸிடிஷுடி ஷெவடி” இதயாதியான
 வாக்யத்தின் குறிப்பை விளக்குகின்றா “இந்த வாக்யத்திற்கு ஏன் பரஹுமா சிவன்
 முதலான தேவதைகள் பரமாக அர்த்தம் செய்யக்கூடாது?” என்று ஒரு சங்கையைச்
 செயது கொண்டு, “இந்த வாக்யத்தில் தேவதைகளின் உபாஸநத்தைப்பற்றி ஒன்றும்
 சொல்லப்படவில்லை, எந்த வஸது ஸாவகாரணம் எனபது மாத்ரம் சொல்லப்படுகின்
 மது” என்று பரிஹாரம் சொல்லுகிறா ‘புருஷஸூக்தத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட
 புருஷ ததவமே ஸாவ காரணம்’ எனபதுதான் இந்த வாக்யத்தின் குறிப்பு.

சுலிநாகெடி—இந்த வாக்யத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட பரமகாரண வஸ்து
 வின் உபாஸநம், “ஸுஹிவிடிவொதி வரடி” இது முதலாக, வாக்யங்களால்
 விதிக்கப்படுகின்றது

இதுவரையில், தமது பக்ஷத்திற்கு ஸாந்கங்களான பரமாணத்தை சொல்ல உபக்ர
 மித்து, முதலில் காரண வாக்யங்கள், பிறகு ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தம், பிறகு நாராயண
 அநுவாக வாக்யம் எனனும் கரமத்தில் பரமாணங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டன.
 ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும்,

“நாவெக்ஷஸெ யதி ததொ ஸுவநாநதீஉதி

நாநு ப்ரஹொ ஹிதிசுரெவ குத ப்ரவ்ரதி:”

என்பதால் காரண வாக்யங்களையும், பிறகு

“ஸுஹாவிகாநவயிகாஸயெஸி துக்ஷு

நாராயண ! க்ஷயி நடிஷதி வெஷிக் க:?”

என்பதால் ஸ்ரீ புருஷ ஸூக்தத்தையும், பிறகு

“ஸுஹா சிவஸூதவ. வரடி: ஸுநாநிதி”

என்பதால் நாராயண அநுவாகத்தையும் விவக்ஷித்து ஸவபக்ஷத்தை ஸநாபித்திருக்
 கிறா.

சுத, ‘‘பூரணம் உதவி ஸஹ கரணென’’ உதஜாதி வாசுத, ஸ-
வகாரணெ வரஜாத்நி கப ணபூரணாதி ஸவஹ விகாரஜாதஃவஸம்-
ஹரத் ததேவ வரஜாத்நம் ஸவஹஸ்யஸாநம் யஜாயீத உதி வரஸு-
ஹஹுதநாரயணஸெவ யஜாநம் விஜயாதி ‘‘வதி விஸுஸஹ’’ உதி,

‘‘சுத’’—இவ்விதம் நாராயணனே பரமகாரணமென்று பரதிபநமாயிருக்
கிறபடியால், ‘‘பூரணம் உதவி’’ இதயாதியான வாக்யம் பரபரஹம்மாயிருக்கும்
நாராயணனுடைய தீயாநத்தையே விதிக்கின்றது என்று சொல்லவேண்டும். எனென்
றால், அநத வாக்யம், ‘‘இநதநியங்கள பராணன இவை முதலிய விகார வஸ்துகளை
விகாரவஸ்து அனறிக்கும் ஸாவ காரணமாயும் இருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்தில் உப
ஸமஹாரம் செய்யப்பட்டவையாக அநுஸந்தாநம் செய்துகொண்டு, ஸாவததுக்கும்
ஈசானகை (பரபுவாக) இருக்கும் அநதப் பரமாத்மாவையே தீயாநம் செய்யவேண்டுமே’’
என்றென்றே சொல்லுகின்றது’ ஸாவ காரணமான வஸ்து நாராயணனே என்று
நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியால், இநதவாக்யத்துக்கு நாராயணனிடத்திலேயே நோக்கு

சுத.—இவ்விதம் ஸவபஃஸ்ததை விவரித்துவிட்டு, கீழில் பூவ பக்யியால் உதா
ஹரிக்கப்பட்டுள்ள சருதி வாக்யங்களின் அநதந்ததை விவரிக்கப் புகுகிறா 277-279
பக்கங்களைப் பாசுக.

சுத:—ஆகையால், காரண வாக்யங்களாலும் ஸ்ரீ புருஷ ஸூகத்தத்தினாலும் நாரா
யண அநுவாகாதிகளாலும் ‘நாராயணனே பரமகாரண வஸ்து’ எனபது விதிக்கிற
படியால் இது மாத்ரமன்று, ‘பரஹ்மா சிவன முதலான வேறு தேவதைகள் நாரா
யணனால் ஸருஷ்டிக்கப்பட்டு அவனால் ஸமஹரிக்கப்பட்டும் வருகிறார்கள் என்பது
விதிக்கிறபடியாலும்’ என்றும் ஸூகிக்கப்படுகின்றது ‘நாராயணனே பரம கார
ணம்; மறை பரஹ்மா முதலானவர்கள் அவனுடைய விபூதிபுள் அடங்கினவர்கள்’
எனபது விதித்தது விட்டால், பூவபக்யியால் உதாஹரிக்கப்பட்டுள்ள சருதிவாக்யங்
களுக்கு அந்நம் சொல்வது அதிஸூக்யம் எனபது குறிப்பு.

‘‘பூரணம் உதவி ..’’ இது, பூவபக்யியால் உதாஹரிக்கப்பட்டவைகளுள்
முதலான வாக்யம் இது ‘‘.ரு.ஸாநம் யஜாயீத’’ என்று முடிகின்றது இவ்விதத்
தில் ‘.ரு.ஸாந’ எனனும் சபதம் சிவனைக் குறிக்கின்றதென்றே எனபது சமகை.
இதற்கு ஸமாதாநம்—‘இநத வாக்யம் தீயாநத்தை ‘விதிக்கின்றது, தீயாநிக்கப்
படவேண்டிய வஸ்துவோ ஸாவகாரணமாயுள்ள வஸ்துவே, அநத வஸ்து புருஷ
ஸூகதாதிகளில் பரதிபாதிக்கப்படும் நாராயணனாகிற புருஷ ததவமே; ஆகை
யால் இநத வாக்யத்தில் ‘.ரு.ஸாந’ சபதத்தால் குறிக்கப்படும் வஸ்து நாராயணனாக
வே இருத்தல் வேண்டும்’ எனபதுதான். தவிரவும் ‘.ரு.ஸாந’ எனனும் சபதம் நாரா
யணனையே முக்யமாகக் குறிக்கின்றது எனபதும் பரிஹாரம், இதற்கு ப்ரமாணம்

நாராயணாநுவாக வளவ பூதிவநெதி தவிரொய்யுடையனாவ-
ரிகயூநம் காரணனெனவ யெய்யகவந வியிவாகெத் த யுஜ்யதே ।

யடிவி “ததொ யடி-தூதரடி” உத்யூத யு-ரா-ஷாடிநிஷி வ-
தாஸம் பூதியத உத்யூதயாயி, தடிவந்தெந பூதடி-கூடி । தயாவி—
“யஷா-தூரம் நாவரடிவி சி-அடிஷா-நாணீயொ ந ஜியாயொ-வி கபிக”
உத்யூத “யஷா-தூரம் சி-அடிவி வரம் நாவ” உத்யூத “யஷா-டி-
ஷி கெநாவி புகாரெண யு-ரா-ஷா-வி-நி-கூ-ஷி வரஸம் நாவ”
உத்யூ-டி । ஸனீய-ஷி-நூ-கூ-ஷி, ஜியாய-ஷி எவெ-ஷா-தூ-ஷி, எவ-
ஷி

வாகயத்திற்கு வேறு அாததம் கல்பிப்பது, காரணவஸதுவின தீயேயதவதையே
விதிக்கும் இந்த வாகயத்திற்கு யுகதமாகமாட்டாது

யடிவி ”—“ததொ யடி-தூதரம் ” இதயாதியான வாகயத்தில்
‘நாராயணனைக்காட்டிலும் பரதரமான வஸ்து ஒன்று உண்டு’ எனபது தோனறுகின
றதே எனனும் சங்கையும் இதனாலேயே பரிஹரிக்கப்பட்டதாகி விடுகின்றது. எப்படி
யெனில் —நாராயணனைக் காட்டிலும் பரதரமான வஸ்து ஒன்று உண்டு என்று சொல்
வது, “யஷா-தூரம் நாவரடிவி சி-அகி” இதயாதியான வாகயத்திற்கு அதயநதம்
விருத்தமாகும். “யஷா-தூரம்” இதயாதியான வாகயத்தின் அாததம் என்னவென்
றல், ‘எவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்துவும், பரமான வஸ்துவன்றே’ என
பதுதான் அதாவது இந்தப் புருஷனைக்காட்டிலும் எந்த பரகாரத்தாலும் வேறுபட்ட
தான் ஒரு வஸ்துவுக்கும், பரதவம் எனபது இல்லை’ என்று சொன்னதாயிற்று.
‘ஸனீய:’ என்பதற்கு ‘ஸூகீகம்’ என்பதும், ஜியாய’ என்பதற்கு ‘ஸாவேசவரன்’

வகாரணத்தைக் குறிக்கும் அநுவாதமும் இந்த வாகயத்தில் காணப்படுகிறபடியால், எது
ஸர்வகாரண வஸ்துவென்று பூாவம் நிதந்தாரிக்கப் பட்டிருக்கின்றதோ அதுவே இவவி
டத்தில் தீயாடுக்கப்பட வேண்டுமாதாகச சொல்லப்படவேண்டும் எனபதும் வயக்தம்
அதற்கு விருத்தமாக வேறு அாததம் சொல்வது யுகதமாகமாட்டாது

யடிவி “ததொ யடி-தூதரடி—” இது மூன்றாவது வாகயம் ‘இந்த வாக
யத்தில் தோன்றும் சங்கை என்னவென்றால்—இந்த வாக்யத்திற்கு சூவாதத் பின
வருமாறு ஒரு அாததம் தோன்றும் —தத் —அதைக்காட்டிலும், யடி-தூதரடி-
யாதொரு பரதரமான வஸ்து உண்டோ, அதுதான் அரூபம், அதுதான் அநாம்யம். இந்த
அர்த்தத்தைப் பாததால், புருஷஸூகதத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள புருஷ ததவந
தைக் காட்டிலும் பரதரமாக ஒரு வஸ்து உண்டென்று சருதி சொல்வது போலத்
தோன்றும். இந்தத் தோற்றம் தவறுதல் எனபதற்கு ஸமாதானம் சொல்லி, இந்த
வாகயத்தின் உண்மையான அாததத்தையும் விளக்குகிறார்

முதலில், சூவாதத்: தோன்றும் அாததம் அஸம்பததமாகும் எனபது பினவருவ
தால் விளங்கும். “யஷா-தூரம் நாவரடிவி சி-அகி” [எதைக்காட்டிலும் வேறு

ஸூர்வாயதாம் அபுதிஜாய, யஸூரூத்ரம் நாவரஜவிக்ஷிஃ” உதேதஜ-
கெந வர்ருஷஸூ வஸூரூத்ரஸூ ப்ருதிவாஜிதஸூ | யத வர்ருஷத-
ஸூரெவாநூத்ரம், ததொ, யஜூத்ரத்ரம் வர்ருஷதஸூ தஜெவாரு-
வஜநாஜயஸூ, ய வந தவிஜூஸூஜஜதா ஸவனி, சுஸெதரெஜூ வஜெவாவி

பாதிக்கப் பட்டிருக்கிறபடியால், ‘யஜூத்ரத்ரம்’ = அப்படி உத்தரதாமென்று பரதி
பாதிக்கப்பட்டுள்ள யாதொரு புருஷத்தவமுண்டோ, ‘தஜெவாருவம்’ = அதுவே
ரூபமற்றது, ‘தஜெவாநாஜயம்’ = அதுவே ஆமயமற்றது, ‘ய வந தவிஜூ-’ = இதை
எவர்கள் அறிகிறார்களோ அவர்களே அமருத்தவத்தை அடைகிறார்கள், ‘சுஸெ

மற்றது; சுநாஜயம் = காமத்தால் ஏறபடும ஸூக துக்காதிகளற்றது யவந தவிஜூ-
நாஜ தாஸூ ஸவனி-எவா இநதப் புருஷ ததவத்தை உத்தரதாமென்று அறிகிறா-
களோ, அவர்களே அமருத்தவத்தை அடைகிறார்கள் சுஸெதரெஜூ வஜெவாவி
யனி அப்படி யறியாதவர்கள் ஸமஸாரத்தையே அடைகிறார்கள் ‘ஸவ-ஜாநத பரிரொ-
நீவ’ இதயாதி வாகயமும், “ஸஹஸூரூஷ-ஜா வர்ருஷ” இதயாதி வாக-
யத்துடன் ஒரே அர்த்தத்தை உடையதாதலால், பரமபுருஷனாகிற நாராயண விஷயமே.
இநத வாகயத்திற்கு இப்படி அர்த்தம் சொல்வதற்கும் சூவாதத் தோனறும் அர்த-
தத்திற்கும் பேதம், வாகயத்தின் முதலில் உள்ள ‘தத்’ என்னும் சபத்தத்தின் அர்த-
தத்தைக் சாராது நிற்கின்றது ‘தத்’ எனபது பூர்வோகத புருஷத்தவத்தைப் பரா-
மாசிக்கின்றது எனபதும், ‘உத்ரத்ரம்’ எனபது ருத்ரபரமெனபதும் பூர்வாக்ஷம்;
‘தத்’ எனபது ஹேது பரமென்பதும் ‘உத்ரத்ரம்’ எனபது ஸாவஸமாத பரமென-
புருஷ பரமெனபதும் வித்தநாதம்.

சுநூரூ உவ சூ உமதபுதிஜூஸூர்வாம் விரூயெஜத—இப்படி வித்தநா-
தம் செய்வதற்கு ஹேதுவென்? என்றால், ‘இவ்விதம் அர்த்தம் கொள்ளாவிட்டால்
உபக்ரமத்தில் செய்யப்பட்டுள்ள பரதிஜ்ஞைகளுக்கு விரோதம் ஏற்படும்’ என்கிறா-
இநத பரகரணம் எப்படி இருக்கின்றது என்றால்—முதலில்.

“தஜெவ விஜிஸூநாஜ தஜூஸெதி, நாமஜூ வர்ருஷ சுயநாய விஜூதெ”

பிறகு “யஸூரூத்ரம் நாவரஜவிக்ஷிஃ...தெநெஜம் வர்ருஷ-
வர்ருஷெண ஸவ-ஜூ”,

முடிவில் “ததொ யஜூத்ரத்ரம் .”

இது வாகயங்களின் கரமம். இவைகளுள் முதல் வாகயத்தில் புருஷத்தவத்தை
வேதநம் செய்வது அமருத்தவத்திற்கு ஹேது’ என்றும், ‘அதைத் தவிர்த்த-
மற்றை எதுவும் அமருத்தவத்திற்கு வழி ஆமமாட்டாது’ என்றும் இரண்டு
பரதிஜ்ஞைகள் செய்யப்படுகின்றன நடுவில் வரும் வாகயத்தில், ‘அநதப் புருஷத-
வமே ஸாவஸமாத பரம்’ என்று சொல்லப்படுகின்றது முடிவில் காணப்படும் வாக-
யத்தில் ‘ததொ யஜூத்ரத்ரம்’ எனபது அருபம் அநாமயம், இதை இவ்விதம்

ஹோ விருயெயத் | வுருஷஸெஷைவ ஸுபூமணயொமெந ஸிவஸ-
ஷாஹியெயக்வம் “ஸாஸூதம் ஸிவஉஷூதம்” உத்யோஹிநா ஜ்ஞாதஸேவ | வு-
ருஷ னவ ஸிவஸஷாஹியெய உத்யோநகரஸேவ வடிதி “உஹாநு ப்ரஹு-
ஸெஷை வுருஷ ஸக்யஸெஷை ப்ரவத-க” உதி ||

உகெநெவ நயோயெந “ந ஸஹ அஸஹிவ னவ கெவயு.”

புருஷ வேதந்தின அமருத்தவ ஹேதுதவமும் மறறை ஒன்றும் அமருத்தவதுககு
மாக்கமாகாமல இருப்பதும் காரண புரஸஸரமாக உபஸம்ஹாரம் செய்யப்பட்ட
தாரும் வேறு விதமாக அர்த்தம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், ஆரம்பத்தில் செய்யப்பட-
பெள்ள இரண்டு பரதிஜ்ஞைகளும் விரோதிக்கப்படும இரந்தப் புருஷத்தவம் எப்பொழு-
தும் எவவித அசுத்தமும்பற்று பரிசுத்தமாகவே இருக்கிற தத்வமானதால், இது ‘ஸிவ’
என்னும் சபதத்தால் வயவஹரிக்கத் தகுந்தது “ஸாஸூதம் ஸிவஉஷூதம்”
என்பதில் இந்த வயவஹாரத்தைக் காணலாம் தவிரவும், அடுத்தவரும் வாக்யமாகிற
“உஹாநு ப்ரஹுஸெஷை வுருஷ ஸக்யஸெஷை ப்ரவத-க” என்பதில்
இந்தப் புருஷனே ‘ஸிவ’ சபதத்தால் சொல்லப்படுகின்றன என்பது வயகத்தமாகத்
தெரிகின்றது

உகெநெவ நயோயெந—“ந ஸஹ அஸஹிவ னவ கெவயு.” இதயாதி

வுருஷஸெஷை—“ஸவ-அநநஸிரொஹிவ” இதயாதி யான வாக-
யத்தில் “தஸூதவ உமத ஸிவ” என்று ‘ஸிவ’ சபதம் பரயோகமாகி இருக்க-
ின்றதே என்றால், அந்த ‘ஸிவ’ சபதம் ஸம்ஹு வையே குறிக்கவேண்டுமென்னும்
நிபாநநூலிலே என்கிறா ‘ஸிவ’ என்னும் சபதத்திற்கு அசுத்தியற்ற ‘சுத்தமான்’
என்னும் பொருள் உண்டு “ஸாஸூதம் ஸிவஉஷூதம்” என்னும் வாக்யத்தில்
அம்மாதிரி பரயோகம் காணப்படுகின்றது “ஸவ-அஸஹிவ ஸூரண-”
என்று ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸரநாமத்திலும் இந்த பரயோகத்தைக் காணலாம் ஆகை-
யால் உபகரமத்தில் காணப்படும் பரதிஜ்ஞைகளுக்கு ஒற்று செய்யப்படும் அர்த்தத்திற்கு
இந்த ‘ஸிவ’ சபத பரயோகம் பாதுகமாசுமாட்டாது

வுருஷ னவ—தவிரவும், அடுத்து வரும் வாக்யத்தில், “இந்த ஸிவ சபதம்
பரகருத புருஷ தத்வத்தையே குறிக்கின்றது” என்று வயகத்தமாகச் சொல்லப்படுகின்ற-
தது “உஹாநு ஸக்யஸெஷை ப்ரவத-க” என்பதிலுள்ள ‘உஹாநு’ [இவன்] என்னும்
சபதம், கீழில் பரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ‘ஸிவ’ சபதத்தால் சொல்லப்படும்வ-
னையே பரத்யபிஜ்ஞாபிக்கின்றதன்றோ?

உகெநெவ நயோயெந—“ந ஸஹ அஸஹிவ னவ கெவயு” என்பது
பூர்வபக்ஷியால் கூறப்பட்டுள்ள வாக்யங்களுள் நாலாவது வாக்யம். இந்த வாக்யத்தி-
லும் ‘ஸிவ’ சபதம் காணப்படுகின்றதே என்றால், ‘கீழில் விளக்கப்பட்டுள்ள நயாயப-
படி இந்த வாக்யமும் நாராயணபரமே’ என்று ஸமாதானம் சொல்லப்படுகின்றது
கீழில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள நயாயங்களான—(1) காரண வாக்யங்களெல்லாம் நாராயண-
னுக்கே பரமகாரணத்ததை பரதிபாதிக்கின்றன, (2) அந்நய பரங்களான நாராயண

உத்யாஜி ஸ்வ-ஓ நெய் ॥

கி.உ, “சுஹஸ்யீவாரொ” உத்யாநுவாகெ “ந தஸ்யேஸு கஸுந”
உதி நிரஸஸஜாஹ்யிகஸஃ ஹாவநஸ்யீ வுரூஷஸ்யீ, ‘சுனொரூணீயாநு’

வாக்யங்களும் கீழ்ச சொல்லப்பட்டுள்ள நயாயப்படி நாராயண பரங்களுனே அாததம்
செய்யப்படவேண்டும்

கி.உ தவிரவும், மற்றும் ஒரு அம்சம் இவவிடத்தில் அவதேயம் அது
என்னவென்றால் — “சுஹஸ்யீ வாரொ” எனனும் அநுவாகத்தில் “ந தஸ்யே
ஸு கஸுந” [அவனுக்கு ஈசவரன் ஒருவனும் இல்லை] எனனும் வாக்யமும், அதற்
குப் பிறகு ‘சுனொரூணீயாநு’ எனனும் அநுவாகத்தில் “ஹிரஃ விவரஃ
தஃவரவிதவ்யீ” , “யவெஹாஹ” எனனும் வாக்யங்களும் காணப்படுகி
றன இவைகளுள் முதல் வாக்யத்தால் சொல்லப்படும், எவ்வித ஒப்பு உயர்வுமற்றி
ருக்கும் புருஷனே “யவெஹாஹ” இதயாதியான வாக்யத்தால் மஹேசவர

அநுவாகாதிகளால் அந்த நாராயணனுக்கே ஸாவத்தையும் காட்டிலும் பரதவம் நிச்சயிக
கப் படுகின்றது, (3) பரஹமா ருத்ரன் முதலானவர்கள் அந்த நாராயணனால் ஸருஷ
டிக்கப் படுகிறார்களென்றும் ஸமஹரிக் கப்படுகிறார்களென்றும் சருதிகள் சொல்லுகி
றன; (4) ‘ஸிவ’ ‘ஹெஸுர’ முதலிய சபதங்கள் ருத்ரனைக் குறிக்காமல் வேறு
அாதத்தில் பரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால், அவைகளை இவவிடத்தில்
ஸாதாரண சபதங்களாகவே எடுத்துக் கொள்ளக்கூடும் என்பதுமே இம்மாதிரி
யான நயாயங்களைக் கொண்டு, ‘ஸிவ’ முதலிய சபதங்களெல்லாம், ‘ஸத்’ ‘பரஹம்’
முதலிய சபதங்கள் போல நாராயணனிடத்திலேயே பாயவவிக் கின்றன என்பதை நி
ரணிக்கக்கூடும்.

கி.உ . யவெஹாஹ ஸுரஃ ஸுபாகு: ” எனனும் வாக்யம் நாராயண
னைப் பற்றி பேசுகிறதே தவிர, அவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட வஸ்து ஒன்றையும்
பற்றிப் பேசவில்லை என்பது, இந்த வாக்யத்திற்கு முன்னும் பின்னும் காணப்படும்
வாக்யங்களைப் பார்த்தாலேயே விளங்கும் எனனும் விஷயத்தை இப்பொழுது உப
பாதிக்கிறா சில விடங்களில் சில வாக்யங்களுக்கு நாராயண பரதவம் வேறு பரகர
ணங்களில் காணப்படும் வாக்யங்களைக்கொண்டே நிர்ணயிப்பதுண்டு, இந்த வாக்யத்
திற்கு நாராயண பரதவத்தை நிர்ணயிக்கும் பொருட்டு வேறு பரகரணங்களில் காணப்
படும் வாக்யங்களை நாம் தேடிப் போகவேண்டுமெனில் என்பதே ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய
திருவுள்ளம். முதல் அநுவாகத்தில் காணப்படும் “ந தஸ்யேஸு கஸுந” என
னும் வாக்யத்தை இவவிடத்தில் எடுப்பதன் தாத்பாயம், கீழ் பரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள
புருஷனைக் காட்டிலும் வேறு ஒரு வஸ்துவுக்கு மேனமை சொல்வது “ந தஸ்யே-
ஸு கஸுந” [அவனுக்கு வேறு ஒரு ஈசவரனும் இல்லை] என்று செய்யப்பட்டுள்ள
விசேஷத்திற்கு விருத்தம் என்பதைக் காண்பிக்கும் பொருட்டே

உத்யோகம்வாகெ வெஜாஜிநாஹவதயா வெஜஸீஜஹதபுணவவஜி
புகுதிஹதிகாரவாஜிதயா ஜெஹஸுரஸுஹ புகிவாஜி, ஜஹவஹஸுரீ
கஜயஜ்ஜாகாபாநாவதிஜதயா உவாஜிஹஸுரீ ! சுயஜெஜ:--ஸவஜஹி
வெஜஜாதவஜி புகுதி: புணவ உஜ: , புணவவஜி ஹ புகுதிசுகார: ;
புணவவிகாரொ வெஜ: ஸ்புகுதிஹதிகெ புணவெ ஹி: , சுகாரவி
காரஹத: புணவொஜவி ஸ்புகுதிதாவகாரொ ஹி: ; தவஜி புணவ

எனெறு பரதிபாதிக்கப்பட்டு, “ ஜஹஸு விவாஹ ” எனெறு வாகயத்தால் தஹர
புணடீகத்தின மந்யத்தில இருக்கும் ஆகாசத்தினுள்ளில இருப்பவகை உபாவிக்கத்
தருநதவெனெறு சொல்லப்படுகிறுன “ யஜெஜாஜி ” எனெறு வாகயத்தில,
மஹேசவரத் தனமெயை பரதிபாதிக்குமிடத்தில, ‘ வேதநகஸௌலாவதற்கும ஆதியும
அநதமுமாக இருநது கொண்டு அநதக்காரணத்தால் அவைகளுக்கு விதைபோன்றிருக்
கும் பரணவம் என்பது யாதொன்று உண்டோ, அநத பரணவத்தககு விதையாக
இருக்கும் ‘அ’ எனெறு எழுத்தால் சொல்லப்படுமவனே மஹேசவரன்’ என
றனறே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது? இதன் கருத்து எனெனவெனறால் —
‘ எல்லா வேதநகங்கும பரகருதியாக இருக்கின்றது பரணவம், அநத பரணவத்

வெஜாஜிநாஹவதயா—இவவிடத்தில “ யஜெஜாஜி ” இத்தபாதியான
வாகயத்தின அரத்தம் சொல்லப்படுகின்றது இநத வாகயத்தில ஸுர:’ என
பதற்கு பரணவம்’ என்பது பொருள் வேதத்திற்கு பரணவம் உத்பாதகமாகையா
லும் லய ஸநாநமாகையாலும் அது வேதத்தின ஆதியிலும் அநதத்திலும் பரதிஷ்டித்
மாக இருக்கின்றது எனெறு சொல்லப்படுகின்றது “ ஸஹஸு: புணவம் சு-
யஜாஜாவஹெ ஹ ஸவஜஜா ” எனபது மந வாகயம் ஆகையால், பரண
வம் வேதத்திற்கு பீஜம் அநத பரணவத்திற்கு ‘அ’ எனெறு எழுத்தது
பீஜம். ‘அ’ எனபது ஸமஸை சபதங்களுக்கும் மூலமன்றே? ‘ லீநம் ’
எனபதற்கு அநத ரூபத்தை அடைந்திருக்கிற’ எனபது பொருள் அநத
‘அ’ எனபதற்கு ய: வர:—அநத ‘அ’ எனெறு எழுத்தால் எவன பரதிபாதிக்கப்
படுகிறுறே “ வர: ” எனபதற்கு ‘ பரதிபாதிக்கப்படும ’ எனபது பொருள்
இதற்கு ‘ உதகருஷ்டன் ’ எனெறு பொருளும் உண்டு அது இவவிடத்தில விவக்ஷித்
மனெறு ‘அ’ எனபதால் பரதிபாதிக்கப்படுமவன விஷ்ணுவே எனபது “சுகாரொ-
னொஹிதெ விஷ்ணுவஹொகெஸுரொ ஹரி: ” “ சுகாரொ விஷ்ணுவா-
அக: ” எனெறு சருதி ஸமருதிகளால் விளங்கும்.

ஜஹஸு ஹிவாஹ “ இத்தபாதியான வாகயம் முத
லில; அதற்குப் பிறகு “ யஜெஜாஜி ” இத்தபாதியான வாகயம் தஹர புணடீகத்
தின் மந்யத்திலுள்ள ஆகாசத்தில இருப்பதாக உபாவிக்கப்படவேண்டிம எனெறு முதல்
வாகயத்தில சொல்லப்படுகின்றது யார அப்படி உபாவிக்கப்பட்டதருநதவன என
றால், அவன நாராயணனாகிற மஹேசவரனே எனெறு இரண்டாவது வாகயம் சொல்லு
கின்றது

புகுதிஹுதஸ்தாகாரஸ்தீ ய: வர: வாஅஜீ: ஸ ஃஹேஸ்வர உதி | ஸ-
வ-வாஅகஜாதபுகுதிஹுதாகாரவாஅஜீ: ஸவ-வாஅஜீஜாதபுகுதிஹுத
தநாராயணோ ய: ஸ ஃஹேஸ்வர உத்யே-டி: | யயோகூம் ஹவதா |

“சுஹம் சுக்ஷ்மஸூத் ஜமத ப்ருஹவ ப்ருயஸ்யா |

உத் வரதாரம் நாமஜீனாமிஷி யநஃஜய” || [ஹ மீ 7—6, 7]

“சுக்ஷ்மராரணாகாரொரூபி” [ஹ மீ 10—33]

உதி | ‘சு உதி ஸ்ருஜி’ உதி ஸ்ரு-தே: நாராயணஸூத் சுகார வாஅஜீகூம்,
“சுகாரொ வெவ ஸவ-வா வாக” உதி வாஅகஜாதஸூத் சுகார புகுதிஹுத

திறகு பரகருதியாக இருப்பது ‘அ’ என்னும் எழுத்து இப்படி பரணவத்தின்
விகருதியாக இருக்கும் வேதம், தனது பரகருதியாயுள்ள பரணவ ரூபத்தை அடைந்
திருக்கின்றது, ‘அ’ என்னும் எழுத்தின் விகருதியாக இருக்கும் பரணவம், தனது
பரகருதியாயுள்ள ‘அ’ என்னும் எழுத்தின் ரூபத்தை அடைந்திருக்கின்றது, அப
படிப்பட்ட பரணவ பரகருதியாயுள்ள ‘அ’ எனப்பதால் சொல்லப்பட்ட தருநதவனே
மஹேசவரன்’ எனப்பதுதான் ‘அ’ என்னும் எழுத்து, ஸகல சொல்களுக்கும்
மூலம், நாராயணன், சொல்களால் குறிக்கப்படும் வஸதுக்க ஸௌலாவஹறுக்கும்

ஸவ-வாஅக “யபெஅஜாஅ” என்னும் வாக்யத்தில் காணப்படும் வசந
வயகத்தியின் அபிபிராயம் வெளியிடப்படுகின்றது ‘அ’ எனப்பதற்கு எவன் வாசயனோ
அவன் மஹேசவரன் என்று சொன்னால் போதுமாக இருக்கையில், ‘தஸூத் ப்ரு-
கூதிஹீநஸூத் ய: வர:’ [பரணவத்தின் பரகருதியாகி அவஸ்தையை அடைந்
திருக்கும் ‘அ’ எனப்பதற்கு எவன் வாசயனோ] என்று சுற்றிச் சொல்வானேன் என்றால்,
‘நாராயணன், சொல்களால் பரதிபாதிக்கப்படும் வஸதுக்கஸௌலாவஹறுக்கும் மூலம்,
‘அ’ எனப்பது சொல்களெல்லாவஹறுக்கும் மூலம், சொல்களால் குறிக்கப்படும் வஸதுக்க
ஸௌலாவஹறுக்கும் மூலமாயிருக்கும்வன், சொல்க ஸௌலாவஹறுக்கும் மூலமாயிருப்ப
தால் பரதிபாதிக்கப்பட்டதருநதவன் என்பதை ஜனூபிக்கும் பொருட்டே’ என்று
விளக்குகிறா

சுஹம் சுக்ஷ்மஸூத் நாராயணன், சொல்களால் குறிக்கப்படும் வஸதுக்க
ஸௌலாவஹறுக்கும் மூல பூதன் எனப்படையும், ‘அ’ எனப்பது சொல்க ஸௌலாவஹ
றுக்கும் பீஜமனப்படையும் இந்த வாக்யம் விளக்குகின்றது “சுக்ஷ்மராரணாகா
ரொரூபி” எனப்பது, இந்த வாசயம் வாசகம் இரண்டுக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தை
விளக்குகின்றது இவைகளுக்கு சருதி வாக்யங்களும் பரமாணங்களாகச் சொல்லப்
படுகின்றன.

தஸௌத்வ “யபெஅஜாஅ” என்னும் வாக்யத்தில் காணப்படும் ‘மஹேச
வரன்’ என்னும் சபதம் ஸாமான்ய சபதமாக இருந்த போதிலும், பரகரணத்தைப்
பார்க்கும் பொழுது அது நாராயண பரமே என்று விளக்கப்பட்டது இப்பொழுது,
இதற்கு அடுத்த வரும் அதுவாகத்தில், இந்த நாராயண பரதவம் தெளிவாகச் சொல்
ல்பட்டிருக்கின்றது எனப்பதை விளக்குகிறா

அ ஐத்யாயதே , வாஅஜிதஸ்ய ஸ்ரஹபுகுதிக்ஷம் அ ஸஹ்ரஹிஷ்டு சுதொ
ஸ்ரஹ்ண: சுகாரவாஅஜிதாபுதிவாடிநாகி சுகாரவாஅஜிதா நாராயண
ணவ உஹெஸுர உதி ஸிஹிஷ்டு ! தவெஸ்யேவ “ஹெஸுஸீஸீஷ்டம் ஷெவது” உதி
கெவருவர தக்ஷவிஸெஷ்டபுதிவாடிநவரெண நாராயணாநுவாகெந ஸ
வஹ்ராதாரக்ஷம் ப்ரவஹிதது ! சுதெநாநநிவரெணாநுவாகெந ப்ரதி-

மூலம் அநத நாராயணனே மஹேசுவரன்’ இதுவன்றோ இந்த வாக்யத்தின்
கருத்து ? ஸ்ரீபகவானும் இந்த அர்த்தத்தை “சுஹம் சுரகீஸீஸீஸீ” “சுக்ஷ
ராணாஸு” இதயாதியான சலோகங்களால் வெளியிட்டிருக்கிறான் வேதத்திலும்.
“சு உதி ஸ்ரஹ” எனலும் வாக்யத்திலிருந்து, “நாராயணன் அ’ எனலும்
சொல்லால் சொல்லப்படுகிறான்’ எனபதும், “சுகாரொ வெ ஸவஹ்ராக்”
எனலும் வாக்யத்திலிருந்து ‘சொல்களெல்லாவற்றுக்கும் ‘அ’ எனலும் எழுத்தே
மூலம்’ எனபதும் விளங்குகின்றன சொல்களால் சொல்லப்படும் வஸதுகக ளெல்லா
வற்றுக்கும் பரஹ்மமே மூலம் எனபது ஸபஷ்டமே இப்படி ‘அ’ என்னும் சொல்
லுக்கு பரஹ்மமே குறிப்பு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அநத ‘அ’ எனலும்
சொல்லால் சொல்லப்படும் நாராயணனே மஹேசுவரன் என்பது விதந்தமாகின்றது
எது பரததவம் எனபதை பரதிபாதிப்பதையே நோக்காக உடைய “ஹெஸுஸீ-

கெவருவர தக்ஷவிஸெஷ்டபுதிவாடிநவரெண—இநத நாராயணநவாகம்,
‘பரததவம் சில விடங்களில் ஆதமா வென்றும், சில விடங்களில் ஜயோதிஸ என்றும்
இமமாதிரி பல விடங்களில் பல விதமாகச் சொல்லப்படுகின்றதே ! இவைகளுள் எது
பரததவம் ?’ எனபதை கிரணியிப்பதற்காகவே பரவ்ருததம், ஆதமா’ ‘ஜயோதிஸ’ இந
யாதியான சபதங்களால் சொல்லப்படும்வன நாராயணனே எனலும் விஷயம் [நாரா
யண வரம் ஸ்ரஹ, நாராயண வரொ ஜெஜாதி:] எனபது முதலான வாக்யங்
களால் விளங்குகிறதன்றோ ? இது தான் இந்த அநுவாகத்தின் பெருமை

சுதெந “விஸுரயிகொ ருஹேர உஹ்ஷிஷ்ட” [ருதரன் மஹாஷி,
அவன் விசுவமெல்லாவற்றுக்கும் உத்கருஷ்டன்] என்றும், “புஜாவதி: புஜா
சுஸுரஜத’ [சுதாமுக பரஹ்மா பரணஜகளை ஸருஷ்டித்தான்] என்றும் இவ்வாறு
அநேக காரண வாக்யங்கள், சிவன் முதலானவாகளுக்குக் காரணதவத்தைச் சொல்பன
வாக்க காணப்படுகின்றனவே ! என்று சங்கித்து, அநதச் சங்கைக்கு ஸமாதாநத்தை
அநுகரஹிக்கிறா வாக்யங்களுள் சில அநய பரங்கள், சில அநய பரங்கள், நாராய
ணாவாகத்திற்கு நாராயணனைத் தவிராது வேறு ஒன்றையும் பரதிபாடியமாகச் சொல்
வது ஸாந்யமிலே “நாராயணம் உஹாஜெஸ்யம் விஸுராத்ராம வராயணஸு”
“நாராயண வரம் ஸ்ரஹ தக்ஷம் நாராயண: வர:” “சுஹ்ஷுஷிஸு
ததவஹ் வஜிவஜி நாராயண: ஸித:” இதயாதியாக ‘நாராயணனே பர
தேவதை’ என்று கண்டோகத்தமாக இதில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், இது அநய
பரமே. இப்படி அநய பரங்களாயுள்ள வாக்யங்களுக்கும் வேறு அநய பரங்களாயுள்ள
வாக்யங்களுக்கும் பரபரம் விரோதம் வரும்பொழுது, அநயபர வாக்யங்களுக்கு அநு
குணமாகவே அநய பரவாக்யங்களை நயிப்பிக்க வேண்டிமே எனபது ஒரு நயாயம். அநத
நயாயத்தை அநுஸரித்து இவ்விடத்தில் ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது.

வாழிதம் வரதக்ஷவெவ சுமஜீவரெஷு வவஷுவாகெஜீஷு கெநா2வி
 ஸஸெந பூதீயராம தஜெவெதஜீவமஜீத உதி “ஸாஸூஜிஷஜீ தாவ
 ஜெஸொ வாஜஜெவவக்” [ஸு ஸூ1-31] உதி ஸூத்ருகாரெண நி-
 ணீ2தஜீ தஜெதஜீரம் ஸூஷ க்ஷிக்ஷு ஸூஷஸிவாஜிஸஸூஜிவமதஜிநி
 கெவறு ஸூஷஸிவயொ: ந வரக்ஷபூஸம்: சுஸூஇந நஜீவரெ சுந-

ஷ-20” இதயாதியான நாராயணநுவாகமும், அந்த நாராயணனே எல்லாருக்கும்
 பரன எனபதை நன்றாக விளக்குகின்றது ஜகத்குறின கர்ணம் யாது எனபதை பரதி
 பாதிக்கும் சிறிசில வேத வாக்யங்களில் வேறு வேறு பெயர்கள பரயோகம் செய்யப
 பட்டிருந்த போதிலும், அந்தந்த வாக்யங்களெல்லாம் அநய பரங்களாகையால், அநநய
 பரமான இந்த நாராயணநுவாகத்தில் பரதிபாதிக்கப்படும்துவே பரதத்வமாக இருந்தல்
 வேண்டும் என்னும் விஷயம் “ஸாஸூஜிஷஜீ து” இதயாதியான ஸூத்ரத்தில்
 ஸூத்ரகாரரால் நிர்ணயம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது ‘பரஹ்மா’ ‘சிவன்’ போன்ற
 வேறு பெயர்களின் பரயோகம் செய்யப்பட்டு, அவைகளால் பரபரஹ்மம் சில சருதி
 வாக்யங்களில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது எனபதால் மாத்ரம், ‘அந்த பரஹ்மா முத
 லானவாகளே பரபரஹ்மம் எனபதுதான் சருதியின் தாத்பாயம்’ என்று நிர்ணயிக்கப

ஸாஸூஜிஷஜீ கௌஷீதகீ பரஹ்மணம் எனனும் உபநிஷதத்தில், பர
 தாத்நன் எனனும் ஒருவன் ஒரு காலத்தில் இரதரனுடைய ஸநாத்நுக்குப்போய்,
 ‘மநுஷ்யாளுக்கு எது அத்யந்தம் ஹிதமோ, அதை எனக்கு உபதேசிக்கவேண்டும்’
 என்று கேட்டதாகவும், அப்பொழுது ‘என்னையே நீ உபாஸிதி செய’ என்று இரதரன்
 அவனுக்கு உபதேசித்ததாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது இதன் அர்த்தத்தை
 ஸூத்ரகாரர் விசாரித்து, இவ்விடத்தில் இரதரன், தன்னையே உபாஸிப்பதுதான் ஹித
 தம்ம் என்று சொல்லும்பொழுது, ‘தான்’ என்னும் சபதத்தால் தன்னு அநதாயாமியா
 யுள்ள பரமாத்மாவையே நிததேசித்தான் என்றும், அப்படி நிததேசித்துப் பேசுவது
 சாஸ்த்ரஸ்தர்களுக்கு வழக்கமென்றும் நிர்ணயித்திருக்கிறார் அந்த ஸநதாபதத்தில்
 இரத ஸூத்ரம் காணப்படுகின்றது. ஸூத்ரத்தின் அர்த்தம்—உவஜெஸு:—இரதரன்
 செயத உபதேசமானது, ஸாஸூஜிஷஜீ—“ஊஷ ஸவஷுஸூதாணரூதா
 ஊகொ நாராயண:” எனனும் சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டே செய்யப்பட்டது
 வாஜஜெவவக்—வாமதேவா எனனும் மஹாஷி உபதேசம் செய்ததுபோல வாம
 தேவர் அம்மாதிரி உபதேசம் செய்திருப்பதாக பருஹதாரணயோபநிஷதத்தில் காணப்
 படுகின்றது. பரமாத்மா ஜீவாத்மாவைச் சரீரமாக உடைத்தா யிருக்கிறபடியால், ஜீவாத்
 மாவைக் குறிக்கும் ‘நீ’ ‘நான்’ எனனும் சபதங்கள் பரமாத்மாவின்விடத்தில் பாயவஸா
 நம் அடையும் எனபது சாஸ்த்ரம் இரதச சாஸ்த்ரத்தைக் கொண்டு, ‘பரஹ்மா
 ‘சிவன்’ முதலானவர்கள் சில காரணவாக்யங்களில் ஜகத்காரணமாகச் சொல்லப்பட
 டிருந்தால், அவ்விடங்களில், ‘பரஹ்மா’ ‘சிவன்’ இதயாதியான சபதங்கள், அவாக
 ளுள் அநதாயாமியாக இருக்கும் நாராயணனிடத்திலேயே முடிவடைகின்றன என்று
 நாம் கொள்ளவேண்டும் எனபது கருத்து

வாகெ தயொரிஞ்சாதிதஹுதயா தயிலுதிசுவ பூதிவாடிநாசு, கூதிசா
காஸ்ப்ராணாஜிஸெஷ்ட: வரஃ ஸ்ரஹாவிஹிதவிதி ஹுதாகாஸ்ப்ராணாஜீ
நாஃ யயா ந வரஸூ

யதுநரிஜிஸாஸிதம்—“சுஸ யஜிஜேஸிந் ஸ்ரஹவரஃ ஐஹரஃ
வாஸாஸிகம் வெஸு, ஐஹரொ2ஸிஹ்நாசாகாஸு, தயிலுதிசுவபூதிவாடிநாசு-
வஜி, தயாவ விஜிஜூலிதவஜி” [மா. 6—பா] உதஜித் சுகாஸஸ
ஸெந ஐமஜுவாடிநகாரணம் பூதிவாடித் தஜிவாடிநாசு: கஸஜிதி
தகவிலிஸெஷ்ட: சுஸெஷ்டவஜிதா பூதிவாடிதே, சுஸஜிகாஸஸி
நாஜிஸெஷ்ட: ஐவாடிநகாரணம் வரஃ ஸ்ரஹாவிஹிதவிதி ஹுதாகாஸ்ப்ராணாஜீ

படமாட்டாது, ஏனென்றால், அந்நயபரமான இந்த நாராயணநுவாகத்தில், ‘அந்த
பரஹமா முதலான எல்லாரும் இந்தரான போல பரஹமத்தின் வீபூதிகளுள் அகப்
பட்டவர்களே’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தன்றோ? சிறிசில சருதி வாக
யங்களில் ஆகாசம்’ பராணன்’ இவை முதலிய சபதங்களால் பரபாஹமம் வயவ
ஹரிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் அந்தக் காரணத்தால் ‘பருச பூதங்கள் ஸமபதந்
களான ஆகாசம் பராணன் முதலியவைகளையே பரத்தவமென்று சருதி சொல்லு
கின்றது’ என்று சொல்லக்கூடுமோ?

யதுநரிஜிஸாஸிதம் மறறும் சிலா பின் வருமாறு ஒரு ஆகேபம் செய்கிறார்கள்.
“சுஸ யஜிஜேஸிந்” இதயாதிவான சாந்தோக்ய வாக்யத்தில், ‘ஆகாசம்’ என
னும் சபதத்தால் ஐதத்தின் உபாத்ந காரணத்தை பரதிபாதித்து, அந்த ஆகாசத்துக்குள்
இருக்கும் ஒரு தத்வ விசேஷமே நமமால் தேடப்படவேண்டிய வஸது என்றும் சொல்
லப்பட்டிருக்கின்றது இந்த ஆகாசமே ஐதத்திலுள்ள பொருள்கள் எல்லாவற்றுக்கும்
பொயா ரூபம் இவைகளே நிர்வஹிக்கின்றது என்றும் இந்த வாக்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

தயொரிஞ்சாதிதஹுதயா—பரஹமா சிவன் முதலானவர்கள் இந்தரனு
டனகூட ஒரே பங்கதியில் பரமாத்மாவின் வீபூதிகளுள் அகப்பட்டவர்களாகப் படிக்கப்
பட்டிருக்கிறார்கள் “வஸு ஸ்ரஹா வஸுஸிவ: ஸெஸிஜி: ஸெஸிஜி: வரஃ
ஸெஸிஜி” என்பது இந்த அநுவாக வாக்யம்

சுகாஸ ப்ராணாஜிஸெஷ்ட:—நாரதோக்யத்தில் ஓரிடத்தில் “ஸெஸிஜி
ஹவா உஜாமி ஹுதாமி சுகாஸாஜெவ ஸெஸிஜிஜிஜிஜி சுகாஸ: வரஃ
ஸெஸிஜி” [ஆகாசத்திலிருந்தே இந்த பூதங்களெல்லாம் உத்பத்தியை அடைகின்றன . .
ஆகாசம்தான் மறறை எல்லாவற்றுக்கும் உத்கருஷ்டம், பராயணம்] என்று சொல்லப்
பட்டிருக்கின்றது இம்மாதிரியே மறறேரிடத்தில் “ஸெஸிஜி ஹ வர ஹவா
ஹுதாமி ப்ராணஜெவாஸிஸெஸிஜி” [பராணனே ஐதக்காரணமான வஸது]
என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது இந்த வாக்யங்களுக்கெல்லாம் வேதாந்திகளெல்லா
ரும், ‘ஆகாசம் பராணன் முதலான சபதங்களால் பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறான்’
என்றும், ‘பூதாகாசம் முதலானவைகள் சொல்லப்படமாட்டா’ என்றும் அாததம்
செய்திருக்கிறார்கள் அந்த நயாயத்தை அவலம்பித்து, பரகருத்தத்தில், ‘பரஹமா’
‘சிவன்’ முதலான சபதங்களுக்கும் பரமாத்மாவே பொருள் என்று கொள்ளவேண்டுமெ
னப்பது தாத்பாயம்

யதுநரிஜிஸாஸிதம்—இவ்விடத்தில் ‘வயோமாதீத வாதம்’ என்று வயவஹரிக்கப்
பட்டது

தாரணதயா ஸ்குலஜமஹாயாஸ்குல அ ப்ரதிவாஹி, “சுவஸிநாராஸ்வரஹி
தா: , ணஷ சூத்ரா சுவஹதவாவா விஜரொ விஜததீ: .ஸதீஸ்கயூ:”
உதி சுவஹதவாவூக்ஷாஜிஸதீஸ்கயூக்ஷவராதீமணாஷ்கு தஸிநு

[பராணிகளுடைய ஹருதயமோ சிறியது ; அதைக்காட்டிலும் சிறியது அதனுள் இருக்
கும் ஆகாசம் , அந்த ஆகாசத்தினுள் நமமால் தேடப்படவேண்டிய வஸ்து வென்று
இருக்கவும் கூடுமோ ? அது யாது ?] என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்துகொண்டு, அதன்
ஸமாதானமாக ‘ யாவாநூரயயிகாஸஸூவாதெஷோ஽ஹூரூபய சூகாஸ: ”
[ஹருதயத்தினுள் இருக்கும் ஆகாசம் என்னும் சபத்ததால் சொல்லப்படும் வஸ்து
இந்த லோகத்தில் காணப்படும் பூதகாசம்போல மிகப் பெரியதே] என்று படிக்கப்பட
டிருக்கின்றது இந்த ஸமாதானத்தின் கருத்து என்னவென்றால், ‘ஹருதயத்தினுள்
இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் ‘ஆகாசம்’ என்னும் வஸ்து பரம் புருஷனே , பூதகாசம்
போல அதுவும் மிகப் பெரியது என்று சொல்வதன் தாத்பாயம், அது அளவற்ற
பெருமையை உடையது எனபதே அது ஸகல ஜகத்திற்கும் காரணம், ஆதாரம்’
என்பதுதான் இவ்விதம் பரதிபாதித்துவிட்டு, இந்த சருதியே, பிறகு “சுவஸிநு
காராஸ்வரஹிதா: ” [இந்த ஆகாசத்தில் ஸகல கல்யாணகுணங்களுக்கும் சாசுவத
மாக இருக்கின்றன] என்றும், “ ணஷ சூத்ரா சுவஹதவாவா ” [இந்த ஆதமா
எவ்வித காமத்தாலும் ஒருபொழுதும் ஸபாசிக்கப்படாத வஸ்து] என்றும் சொல்
லுகின்றது. இப்படிச் சொல்வதானது, ‘ஹருதயத்தினுள் இருக்கும் பரம் புருஷன்

விஜ்ஞாஸிதவதீ—அந்த ஆகாசத்தினுள்ளிருக்கும் வஸ்து விசேஷமே தேடத்தகுந்
தது, உபாலிக்கத்தகுந்தது இந்த வாக்யத்தில் இருக்கும் ‘ஆகாச’ சபதம் நாராயணனைக்
குறிக்கிறபடியால், அதற்குள்ளிருப்பதாகச் சொல்லப்படும் வஸ்து நாராயணனைக்காட்டி
லும் வேறுபட்டதாகவே இருத்தலவேண்டும்’ என்பது வ்யோமாதீத வாதிகளின் வாதம்.
அது வேறுபட்டது என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை, அப்படிப்பட்ட வேறுபட்டுள்ள வஸ்து
எது என்பதில் மாத்ரம் விவாதம். வ்யோமாதீத வாதிகள் அதை ‘வேறு ஒரு உயர்ந்த
பரஹ்மம்’ என்று சொல்லுகிறார்கள். ‘அது அநீத பரஹ்மமன்று , அது அந்த நாரா
யணனிடத்திலுள்ள ஜகத்ஸ்ரஷ்ட்ருதவம் முதலிய சகதியும் அபஹ்தபாபமதவம்
முதலிய குணங்களுமே’ என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய அபிபிராயம் இப்
படி அபிபிராயப்படுவதற்கு மூன்று காரணங்கள் —(1) நாராயணனைக் காட்டிலும்
வேறு உயர்ந்த வஸ்துவில்லை [ந தஸேஸுரெஸ கஸூத்] என்று கீழ்ச சொல்லப்பட்
டுள்ள நிஷேதத்துக்கு அந்த நாராயணனைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததுள்ள வேறொரு பரஹ்
மத்தை ஒத்துக்கொள்வது விரோதீகமும் ; (2) இந்த சருதியிலேயே மேல்வருங் வாக்
யங்களைப் பார்த்தால் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் சொல்லும் ஆர்த்தமே சருதியின் கருத்து
என்பது விளங்குகின்றது ; (3) வாக்யகாரரும் இம்மாதிரியே விவரித்திருக்கிறார். இவை
களின் விஸதாரத்தை மூல கரநத்திலேயே காண்க.

என்படி தேடப்படவேண்டியவனோ, அறியப்பட வேண்டியவனோ, அப்படியே அவனுக்குள்ளிருக்கும் அபஹதபாபம்தவம் முதலிய எட்டு குணங்களும் தேடப்படவேண்டியவை, அறியப்படவேண்டியவை' என்னும் கருத்தாலன்றோ? 'தஷ்டிநதீஷ்ண ஸ்ஷுஷ்ணஸுஷ்ணஸு' என்பதற்கு இதுதான் தாத்பாயம் "கிம் தஷ்டு விஷ்டேதே [இந்த ஆகாசத்தினுள் தேடப்படவேண்டிய வஸ்து என்ன இருக்கின்றது?] என்னும் கேள்விக்கு, 'இந்த ஆகாசத்தினிடத்தில, எகல ஜகததையும் ஸ்ருஷ்டிக்கிறவனாகவும் அதற்கு ஆநாரமாகவும் நியந்தாவாகவும் சேஷியாகவும் இருக்கும் யோகயதையும், அபஹதபாபம்தவம் முதலிய கலயாண குணகணங்களும் இருக்கின்றன' என்பது ஸமாநாடம் இப்படியே வாக்யகாரரும் "தஷ்டிநதீஷ்ணரிதி காடவ்யவ்ஷேபு: " என்று சொல்லியிருக்கிறா "காடா: " என்னும் சபதத்திற்கு "காடீஷ்ண உதி காடா: " [எவை எல்லாராலும் பரம புருஷாதத்மாக இச்சிக்கப்படுகின்றனவோ அவை காமங்கள்] என்பது வ்யுத்தத்தி அவையாவன—அபஹதபாபம்தவம் முதலிய குணங்கள் இவ்வளவால் சொல்லப்பட்ட தென்னவென்றால்—'எகல ஜகத்தின்

வரலாற்று அறிவுரைகள் — ஆனால் பரிபாஷைகாரருடைய அர்த்தத்திற்கு இரண்டு ஆக்சுபெர்கள் செய்யக்கூடும் — (1) குணங்கள் உபாலிபகத தருநதவை யலலவே எனபது ஒன்று, (2) குணங்களை மாதரம உபாலிபகத தருநதவையாகச சொல்வது உபபநாமாகுமோ? நாராயணனையும் உபாலிபக வேணடுமெனதன்றோ சொல்லப்படவேணடும்? எனபது இரண்டாவது முதல் ஆக்சுபெத்திற்கு ஸமாநாநம், பகவத குணங்களையும் பகவானைப்போல நாம் தேடவேணடும், அறியவேணடும், ந்யாநம் செய்யவேணடும் எனதே சருதிபோதிக கின்றது எனபதுதான் இரண்டாவது ஆக்சுபெத்திற்கு ஸமாநாநம் வாகயத்தின் அர்த்தம் எதிராளிகள் சொல்வது போனதன்று எனபதே 'ஹ்ருதயத்தினுள் யாதொரு ஆகாசம் இருக்கின்றதோ அதுவும், அந்த ஆகாசத்தினுள் இருக்கும் கல்யாணகுணங்களும்இவை இரண்டுமே தேடத்தருநதவை' என்பதுதான் அதன் அர்த்தம் 'சுஷ்ரிநு வெஸூத்ரி யொ டிஹர சுகாஸு: , தலிநு யபுந்வ-அதி-அதி, தபு-ஹயலி சுஷ்ருஷ்வயி' என்பது அந்வயம் இப்படி 'அ' எனனும் ஒரு சபதத்தை அந்யாஹாரம் செய்து கொள்வது கலிஷ்டமன்றோ? எனனில், இந்த பரகரணத்தின் உபஸம்ஹாரத்தின்

விவவருயநீரம் பரம் ஸ்ரஹ, தவநிதிக்ஷணநிதிக்ஷணம் சதவயிகாநிஸயம்
சுவஹதவாவுக்ஷாஹிமணாஷகம் ததௌயயவதௌஷ்டவதௌ விஜிஜ்ஜாவதி-
வதீதி, யயாஹ—“சய ய உஹாத்நநிதௌவிதீ வஜணி வநதாஸு
ஸதஜாநு காஜாநு, தெஷாந ஸவெஷு நொகெஷு காஜாரொ ஸவதி”
உதி ।

ய: வாந: காரணவெஷிவ யெத்யதாபுதிவாஹவரொ வாகெதி,

ஊருஷ்டி ஸ்தீதி மைஹாரம் இவையெல்லாவற்றையும் லீலையாக உடைய பரபுரஹ்
மமே, இநதச சாரதோகயத்தில் காணப்படும் ‘தஹர ஆகாசம்’ எனனும் சப்தத்தால்
பரதிபாதிக்கப்படும் ஷ்ந்து, அநத வந்துவும், அதனுள் நிஹிதங்களாயிருக்கும் அள
வற்ற மஹிமையை உடைய அபஹதபாபமதவம் முதலிய எட்டு குணங்களும் இவை
இரண்டிமே எல்லாராலும் தேடப்படவேண்டியவை, அறியப்பட வேண்டியவை.
இவை இரண்டும் தேடப்படவேண்டியவை எனபது, இநதச சாரதோகயத்தின் முடி
வில் காணப்படும் “சய ய உஹாத்நநிதௌவிதீ . . .” இத்யாதியான வாகயத்
தால் விளங்குகின்றது

ய: வாந:—‘ஐகத காரணம் எதுவோ அது ஒன்றே தீபாநம் செயயத் தகுந்

‘ய-உஹாத்ந நெதாஸு ஸதஜாநு காஜாநநிதௌவிதீ வஜணி, தெஷாந
ஸவெஷு நொகெஷு காஜாரொ ஸவதி” [எவாகள் இநத ஆதமாவை
அறிநது, ஆதமாவை அறிவதுடன் அதன் கலயாண குணங்களையும் அறிநது பரலோகம்
போகிறார்களோ, அவர்கள் ஸவதநதராகளாகிறார்கள்] என்று காணப்படுகிறபடியால்
உபகரம் வாகயத்திலும் அதுவே விவக்ஷிதமென்று சொல்லவேண்டும்; அதனால்
அந்யாஹார கலேசமும் ஹையமே என்பதில் ஆக்ஷேபமில்லை

ததௌயயவதௌஷ்டவதௌ—இது கீழ்ச சொன்னதை விளக்குகின்றது.
“சய ய உஹாத்நநிதௌவிதீ . . .” இத்யாதியான வாகயத்தை இவ்விடத்தில்
உதாஹரிப்பதும் கீழ்ச சொல்லப்பட்டுள்ள அபிபிராயத்தை விளக்கும் பொருட்டே

காஜா:—இதற்கு ‘கல்யாணகுணங்கள்’ என்பது பொருள் என்பதைக் கவ
னிக்கவேண்டும் “ஸொரதஸுநெ ஸவதாந்நாஜாநு, ஸஹ ஸ்ரஹணா விவ
ஸிதா” என்னும் தைத்திரீய உபநிஷத் வாகயத்திலும் இநத அர்த்தத்தைக் காணலாம்.

இநத தஹரவத்யை தைத்திரீய உபநிஷத்திலும் “உஹரம் விவாபு”
இத்யாதியான வாகயத்தில் பரஸதாவிகப்படுகின்றது அவ்விடத்திலும் இம்மாதிரியே
அர்த்தம்

ய: வாந:—எவ்விடத்தில் விஷ்ணு, கார்ய வஸ்துகளுள் ஒன்றாகப் படிக்கப்
பட்டிருக்கின்றரா? எனநால், “சய ஸ்ரஹ விஷ்ணுரொஷ்டொஷ்ட ஸவெஷு ஸ்வொ

சுதநதீவரவாகுஷிவாழிதவரதக்ஷஹுததஸு விஷ்ணு: காய-ஆயெயு
நிவெஸ: ஸ ஸ்காய-ஆயுததக்ஷஸம்வஜீவ-அரணம் கூவ-ஆதொ
மீயா ஜம-ஆவகாராய ஸ்வ-ஆவதார உததீவமந்வதீ: ; ய-ஆ மீயா
ஷெவஸம்வஜீவ-அரணம் கூவ-ஆத உவெ-ஆகூம் வரஸெஷீவ, ய-ஆ அ
ஸ-ஆய-ஆவ-ஸொ-ஆ-வர-ஆ-ஜஸம்வஜீவ-அரணம் கூவ-ஆத: வரஸெஷீவ
ஸூ-ஹ-ஹொ ஊ-ஸ-ஸூ-ர-அ-வெண ஸ்வ-ஆவதார: ; ய-ஆ அ ஸொ-ஆ-வ-ஸ
ஸம்வஜீவ-அரணம் கூவ-ஆதொ ஹ-ம-வ-தொ ஹ-அ-ஸ-ர-வ-தார-ணாய

தது' என்னும் விஷயத்தை பரதிபாதிக்கும் இடத்தில், காயங்கள் இருக்கும் வஸ்துக்
களைச் சொல்லி வருவதன் நடுவே விஷ்ணுவும் படிக்கப் பட்டிருக்கின்றாரே! அந்நய
பரமான நாராயணாவாகத்தில் 'விஷ்ணுவே பரததவம்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்
கின்றதன்றோ? காயங்களான வஸ்துக்களுள் ஒன்றாக இருக்கும் வஸ்து, எப்படி
பரததவமாகும்? என்றால் அதற்கு ஸமாநாமம் சொல்லப்படுகின்றது பரமாதமா
ஜகத்தின் உபகாரத்தை உததேசிதது தன்னுடைய இச்சா மாதரததாலே லீலையாக
அவதரிக்கிறான் அப்படிப்பட்ட அவதாரங்களுள் ஒன்று இந்த விஷ்ணு அவதாரமும்
என்று அறிய வேண்டுமென தன்னால் ஸருஷ்டிக்கப்பட்டு தன்னுடைய காயங்களா
யுள்ள வஸ்துக்களின் நடுவில் தானும் அவதரித்து, அவைகளின் எண்ணிக்கையைப்
பூததி செய்வது, அப்படி அவதரிக்கும் பரபரஹ்மத்தின் காயம் உபேந்தராக
அவதரித்து தேவர்களின் எண்ணிக்கையை லீலையாகப் பூததி செய்தாரன்றோ? இப்
படி அவதரிப்பது, தசரதருடைய புத்ராக ஸ்வேச்சையாலேயே அவதரித்து ஸூர்ய
வம்சத்தின் அரசர்களின் ஸங்கீயையும், வஸுதேவ கருஹத்தில் பூ பார நிவ்ருத
தியை உததேசிதது ஸவேச்சையாலேயே அவதரித்து சந்திர வம்சத்தின் அரசர்களின்
ஸங்கீயையும் பூர்த்தி செய்தது போலவே, ஜகத்தின் ஸருஷ்டி பரளயம் இவை

ஸூ-ஆ-ய-ஆ 'ப்ரஹ்மா விஷ்ணு ருத்ரன் இந்த்ரன் முதலிய எல்லாரும ஸருஷ்டிக்
கப்படுகிறார்கள்' என்னும் உபரிஷத் வாக்கியத்தில் இந்த வாக்யம், "கூ-ஆ யெயு:?"
[யார் நீயா-ரிக்-கப்ப-பட் தருந்தவர்?] என்றும், "கூ-ர-ணம் து-ஆ யெயு:?" [கூ-
ர-ணமே நீயா-ரிக்-கத்தருந்தது] என்றும் வ்யவஹரிக்-கப்படும ப்ரகாரணத்தில் காணப்படு
கின்றது காரணமே நீயா-ரிக்-கத் தருந்ததென்றும், விஷ்ணு காயவஸ்துக்களுள் ஒன்
றென்றும் சேர்த்து ஒரே இடத்தில் சொல்லப்பட்டிருந்தால், அது, விஷ்ணு நீயா-ரிக்-கத்
தருந்தவரன்று என்று சொன்னதாகாதோ? என்பதுதான் ஆக்ஷேபம்

ஸம்வஜீவ-அரணம்—எண்ணிக்கையின் பூததி தன்னால் ஸருஷ்டிக்கப்
பட்டுள்ள ஜகதுக்களின் நடுவில் தானும் அவதரித்து, அப்படித் தன்னுடைய கூடவே
அவர்களையும் ஸமமாகச் சேர்த்துப் படிக்கும் படியான ஏற்றத்தை அவர்களுக்குக்
கொடுப்பதே 'அவர்களின் எண்ணிக்கையின் பூததி செய்வது' என்பதன் தாத்பரியம்

ஸௌ அபா வஸு ஸெவமதஹேவதாரா : ஸுரஷி ப்ருஸ்ய ப்ருகரணஷு
நாராயண ஸவ வராகாரணதயா ப்ருதிவாழித உதி வஸுஸெ-
வொகூழ் !

யத்ஹ ஸவஸுரிஸி ருஷெண ஸஸவெஸுஸ்யம் ப்ருவாமி-
தம், தக் 'ஸொரணராடிணாம் ப்ராஸிஸகி' உதி வராதஸுஸெஸாடி-

முதலிய வ்யாபாரங்களை பரஸதாவிக்கும் பரகரணங்கள் எல்லாவற்றிலும், நாராயணன் ஒருவனே பரம காரணம் என்று பரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்று ஏற்கெனவே சொல்லி இருக்கிறோம்

யத்ஹ :—அநாவ சிரஸ என்னும் உபநிஷதத்தில், ருதரன், 'நானே ஸகலத-
துக்கும் ஈசவரன்' என்று ஸபஷ்டமாகச் சொல்லி இருக்கிறானே என்றால், அது
'அப்படி எனக்கு ஐசவாயம் வந்தது முழுவதும் பரமாத்மா என்னுள் பரவேசித்திருக்கிறபடியாலேயே' என்று அந்த சருதியிலேயே விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதனால் அந்த

ஸுரஷி ப்ருஸ்ய ப்ருகரணஷு :—கீழ்ச் 'செய்யப்பட்டிருப்பது போல நீர்
வாஹம் செய்வது யுகதி யுகதமாகுமோ?' என்னும் சங்கையைச் சங்கித்துக் கொண்டு,
'வேறு பரபலமான பரமாணவர்களால் நாராயணனே பரன் என்பது நிரணயிக்கப்
பட்டிருக்கிறபடியால் இப்படி நீர்வாஹம் செய்வது தான் யுகதியுகதமாகும்' என்று
சொல்லுகிறார்

யத்ஹ :—அநாவ சிரஸ்ஸில் காணப்படும் வாக்யமாவது—“ஸெவா ஹ
வெஸுஸ்யம் றொகூழேஹ ! தம் ஸெவா ருஷீஸுஸுஹு 'கொ ஹவாஹு'
உதி ! ஸொரணஸிஸகி : ஸஹஸெக : ப்ருஸுஸேஸாம், வதஸூசி அ, ஸஸிஷூசி,
அ ; நாமஜீ : சுஸூநுதொ வஜூசிரிசு உதி ; ஸொரணராடிணாம் ப்ரா-
ஸிஸுஸுஸாணாம் ப்ராஸிஸகி ; ஸொரணம் ஸுஸு' உதி [தேவர்
கள் ஒரு காலத்தில் ஸவாகக் லோகம் போனார்கள் அவர்கள் அவ்விடத்தில் ருதரனைப்
பார்த்து 'நீர் யா?' என்று கேட்டார்கள் அதற்கு ருதரன், 'நான் ஒருவனே முன்
காலத்தில் இருந்தேன், இப்பொழுது இருக்கிறேன், இனிமும் இருக்கப் போகிறேன் ;
என்னைத் தவிர்த்து வேறு ஒருவரும் இல்லை ; பரமாத்மா ஸகலத்தின் உள்ளிலும்
எல்லா திருக்களின் உள்ளிலும் பரவேசித்திருக்கிறபடியால், நானே பரபரஹ்மம்]
இதில், 'ருதரன் தனக்கு இருப்பதாகச் சொல்லிக் கொள்ளப் படும ஐசவர்யமானது
பரமாத்மாவின் அந்த : ப்ரவேசத்தால் ஏற்பட்டதே' என்பது வ்யகதமாகின்றது.

இந்த சருதி வாக்யத்தை அர்த்தம் செய்வதில், “ஸொரணராடிணாம் ப்ரா-
ஸிஸகி ; ஸிஸுஸாணாம் ப்ராஸிஸகி” என்பது ருதரனுடைய வாக்யமாக எடுத்
துக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது இதற்கு முன்னும் “ஸஹஸு” [நான்] சபதம், பின்னும்
“ஸஹஸு” [நான்] சப்தம் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால் அவ்விதம் எடுத்
துக் கொள்வதே யுகதமாகும். இதற்கு முன் இருக்கும் “உதி” என்னும்

கூலிதி ஸ்ரூதெத்வ வ்யக்ஞா | “ஸாஷ்டாஷ்டாந்தாவதெஸொ வாஜெஷ்வ-
வக்” இதி ஸூத்ருகாரொண ணவஜாஜீநாப்யா; ப்ருதிவாஜித: | யஸொ-
கூ ப்ருஹாஜெநாபி—

“ஸவ-ஆமக்ஷாஜநஞஸூ ஸ ணவாஹஜவஸித: |

உத: ஸவ-ஆஹம் ஸவ-ஆம் உயி ஸவ-ஆம் ஸநாதநெ ||”

உத்யாஜி | சுத்ரு “ஸவ-ஆமக்ஷாஜநஞஸூ” இதி ஹெதுஸூத: | ‘ஸா-
ஸீரஹூதஸூ ஸவ-ஆஸூ அஜ அபஸூ—ந சூதக்ஷெந ஸவ-ஆமத: வராஜா-

ஆக்ஷேபம் ஸமாநாரம் சொல்லப்பட்டதாகின்றது தவிரவும், ஸூதரகாரமும், “ஸாஷ்டா-
ஷ்டாந்தா” [ஸ்ரூ. ஸூ. I 1. 31] எனனும் ஸூதரத்தில் இவ்வாறான ருத்ரன
முதலிய சப்தங்களால் பரமாத்மாவையே கரணிக்கக் கூடுமென்று பரதிபாதித
திருக்கிரா பரஹ்லாதனும், “ஸவ-ஆமக்ஷா” இதயாதியான சலோ-
கத்தில் இப்படியே விவரித்திருக்கிரா. இவ்விடத்தில் “ஸவ-ஆமக்ஷாஜநஞஸூ”
[பரமாத்மர் எல்லாவிடங்களிலும் இருக்கிறபடியால்] எனபது ஹேதுவைக்
காண்பிக்கின்றது பரமாத்மா, தனக்குச் சரீரமாயுள்ள ஸகல சித்தித் வஸ-
துக்களுடையவும் உளளில் ஆதமாவாக இருந்துகொண்டு எவ்விடத்திலும்

சப்தம், ருத்ரனுடைய வாக்யம் அதனுடன் முடிந்து விட்டது எனபதைக் காண்பிக்க
வில்லையோ வென்றால், “இதி” எனனும் சப்தம் இவ்விடத்தில் ஹேதுவைக் குறிக
கின்றது எனபது அதற்கு ஸமாநாரம் அப்படி எடுத்துக் கொள்ளாமல், “இதி”
என்பதுடன் ருத்ரனுடைய வாக்யம் முடிந்து விட்ட தென்றும், “ஸொஜநாரா”
இதயாதியானது அவனுடைய வாக்யத்துக்கு வெளிப்பட்ட வாக்யமென்றும் எடுத்துக்
கொண்டபோதிலும், கீழ்ச சொல்லப்பட்ட அாதந்தே கிடைக்கும்; தனக்குள்ள ஸ்வ-
யத்தின் ஹேதுவை ருத்ரனே விவரியாமல், சருதி விவரித்ததாக மாதரம் ஏற்படும்
அதனால் எவ்வித பாதகமும் இல்லை ஆனால், ‘அந்த ஹேதுவை ருத்ரனே விவரித்
தான்’ எனபதே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய அபிபிராயம் எனபது “ஸ்ரூ-
பவ-அதித” [ருத்ரனாலே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது] என்னும் மூலக் கார்த்த-
வாக்யத்தால் ஏற்படுகின்றது

ஸாஷ்டாஷ்டா—302 வது பக்கத்தில் இதன் அாதந்தத்தைக் காண்க.

ஸவ-ஆமக்ஷா—இந்த சலோகத்தின் பொருளாவது—‘பரமாத்மா எவ்விடத்
திலும் வ்யாபித்திருக்கிறபடியால், நான் அவனே, என்னிடத்திலிருந்தே எல்லாம்
உண்டாகின்றது; நானே ஸகல வஸது; ஸநாதநாக இருக்கும் என்னிடத்திலேயே
ஸகல வஸதுவும் இருக்கின்றது’ எனபதுதான் இதன் தாற்பாயம் மூலக் கார்த்தத்தி-
லேயே தெளிவாக விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

உமாபாரதி—எல்லா ஜீவன்களும் பரமாத்மாவைத் தமது அந்தராத்மாவாக

“தவானாராதா ஶே அ யெ அநெதே ஷேஹிஸம்ஜஃஸிதா: |

உதி ரு சூரூஷே ஸ்ரஹணஸூரநெதேஷாம் ஷேஹிநாம் அ வரஸேஸ்ரோ
நாராயணாநாராத தயாஶ்வஸீத உதி | தயா ததெத்வ

“விஷ்ணுராதா ஹமவதொ ஹவஸூரீததெஜஸ: |”

உதி | ததெத்வ |

“வனதள அள விஸ்யமெஷ்ள ஷ்ரஸாஶக்ரூயஜள ஷ்ரதள |

தஜாஶஸிஶதவம்யாநள ஷ்ரஷ்ரீஸம்ஹாரகாரகள |”

உதி | ஸனாராததயாஶ்வஸீதநாராயணாஶஸிஶதவயள ஸ்ரஹரு சூள
ஸ்ரஷ்ரீஸம்ஹாரகாயகாரவித்யேஶ: |

நாராயணகாரணசெவாவவாஶநம் ஸஜாவஸூ |

மாணம். மஹாபாரதத்திலும், பரஹ்மாவும் ருத்ரனும் பேசிக்கொள்ளுமிடத்தில், பரஹ்மா ருத்ரனைப்பார்த்து “தவானாராதா ஶே அ” இயாதியான சலோகத்தால், ‘நீ நான் மறறை தேஹிகள் நம எல்லாருக்கும் பரமேசவரனாயிருக்கும் நாராயணனே அந்ராதமாவாக இருக்கிறா’ என்று சொல்லி யிருக்கிறா. அவ்விடத்தில் காணப்படும் “விஷ்ணுராதா”, “வனதள அள” இயாதியான சலோகங்களும், ‘பரஹ்மா ருத்ரன இவர்கள் இருவரும், தமக்குள் அந்ராதமாவாக இருக்கும் நாராயணனால் காணபிக்கப்பட்டுள்ள வழியின் பரகாரமே ஜகத்தின் ஸருஷ்டியையும் ஸமஹாரத்தையும் செய்து வருகிறார்கள்’ என்று சொல்லுகின்றன.

நாராயணனே ஜகதகாரணம் எனபதன்

உபபாதம் முற்றிற்று.

உடைத்தாயிருக்கின்றன என்பது விதந்தமேயானாலும், பரஹ்மா ருத்ரன இவர்களும் அபபடிப்பட்டவர்களே எனபதை விசேஷித்துக் காணபிக்கும் பொருட்டு இந்த மஹா பாரத சலோகம் இவ்விடத்தில் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

வரஸேஸ்ர:—நாராயணனுடைய உள்ளிலும் அவனை நியமித்துக்கொண்டு மற்றுமொரு ஆதமா ஒன்றுமில்லை எனபதை ஸூசிப்பிப்பதற்காக இவ்விடத்தில் ‘பரமேசவரன்’ என்னும் சபதம் பரயோகிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. விஷ்ணுராதா அளவறற தேஜஸனை உடைய ருத்ரனுக்கும் நாராயணனே அந்ராதம்.

நாராயணாஶஸிஶதவயள—ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் “தஜாஶஸிஶதவம் யாநள” என்றிருப்பது ஆஷ பரயோகம் “தஜாஶஸிஶதவயள” என்றிருப்பதே வ்யாகரண சாஸ்தரத்திற்கு ஒத்தது ஆகையால் தான் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரா “ஶஸிஶதவயள” என்று பரயோகித்திருக்கிறா.

ஸ்ரீ:

நிலிதொவாடிதயொஸூ ஹெஷு வஷனொ வெஷஸாஹிஷா: ஸூஷ: ;

“ஜநாடிஷி யத:” [ஸ்ர. ஸூ 1-1-2], “வக்ரஜிஸூ ப்ரதிஜ்ஜாடிஷா

ஸ்ரீ:

நிலிதொவாடிதயொஸூ ஜகத்தின நிமித்த காரணமும் உபாதாந காரணமும் வேறுபட்டவை என்று வாதிப்பவர்கள் வேதத்திற்கு விருத்தமான விஷயத்தைச் சொல்லுகிறபடியால் வேத பாஹ்யாகளே ஆவார்கள் ஏனென்றால், அப்படிச் சொல்வது, வேதத்தின் உண்மையான அாதத்ததை அறிந்திருக்கும் ஸ்ரீவ்யாஸரால் செய்யப்பட்டுள்ள ‘ஜநாடிஷி’ ‘ப்ரதிஜ்ஜாடிஷா’ இதயாதியான

ஸ்ரீ

இவ்வளவால், உபரிஷத வாக்யங்களைக் கொண்டு ‘நாராயணனே ஜகத்காரணவஸது’ என்று உபபாதிக்கப்பட்டது இப்பொழுது, ‘நாராயணன ஜகததுக்குக் காரணமென்று உபரிஷத்துக்கள் சொன்னபோதிலும், அவன ஜகததுக்கு உபாதாந காரணம் மாதரமே ஆகக்கூடும், ஜகத்தின் நிமித்தகாரணம் ருதராகவே இருத்தல் வேண்டி’ என்று வாதிக்கும் சில அவைவதிகார்களின் மத்ததை நிராகரிக்கிறா ஜநாடிஷி யத:—இது பரஹ்ம் ஸூத்ரங்களுள், முதல் அந்யாயம் முதல் பாதம் இரண்டாவது ஸூத்ரம் [281-வது பக்கத்தில் இதன் பொருளைக் காண்க] ‘இந்த ஜகத்தின் உத்பத்தி எதனிடமிருந்தோ’ என்னுமிடத்தில், ‘எதனிடமிருந்தோ’ என்பதன் தாத்பாயம் ‘எதை நிமித்தகாரணமாகவும் உபாதாநகாரணமாகவும் உடையதோ’ என்பதுதான் ஏனென்றால், ‘ஸஷெவ ஸொஷெஷி உயு சூவீக்ஷி வாககஷெவாஜிதீயஜ’ என்னும் பரவிதந்வதையை இது நிராதேசிக்கின்றதன்றோ? அதில் காணப்படும் பரவிதநீயும், உபாதாநம் நிமித்தம் இரண்டையும் வீஷயமாக உடையது, ஸஷெவ வாககஷெவ’ என்பதால் உபாதாநத்வம் பரதிபாதிக்கப்பட்டு, ‘சுஜிதீயஜ’ என்பதால் வேறொரு அதிஷ்டாதா நிவாரணம் செய்யப்படுகிறபடியால் நிமித்தத்வமும் வினககப்படுகின்றதன்றோ? ஆகையால், இந்த ஸூத்ரம், ‘இரண்டு காரணங்களும் வெவ்வேறு’ என்று சொல்வதற்கு விரோதீக்கும்

புக்ரஜிஸூ. இதுவும் பரஹ்ம்ஸூத்ரம் [இதன் பொருளை 196-வது பக்கத்தில் காண்க] இந்த ஸூத்ரத்தில், ‘ஜகத்தின் உபாதாந காரணமும் பரஹ்ம்மே’ என்று ‘புக்ரஜிஸூ’ என்பதால் சொல்லப்படுகிறபடியால், இதுவும் நிமித்தோபாதாநபேத வாதத்திற்கு விரோதீக்கும்

ஊநு-வரொயாசு” [ஸ்ரீ.ஸூ.1-4-23] உததூரூலிவெடிவிசுபுணீ தஸூகு
 ஹிரொயாசு ; “ஸுபெவ ஸொபெஜெ மூ சூலீ ஷெகஸெவாவிதீயஜ்”, “த
 ஷெஷ்த ஸஹு ஸூரூ ஸூஜாபெய”, “ஸூஹவநம் ஸூஹ ஸ வரூஷ் சூலீ
 ஷெதொ ஷூவாவயிவி நிஷதக்ஷு”, “ஸூஹாயுதிஷ்ஷுவநாநி யார
 யநு”, “ஸவெடி நிரெஷா ஜஜிரெ விஷுத: வாரூஷாடி”, “ந தஸூஜெ
 ஸெ கபூந தஸூ நார ஷெஷு:”, “நெஹ நானாஸி கிஹநு”, “ஸவடி
 ஸூ வயீ ஸவடிஸூயாந:” “வாரூஷ வஸ வெஷம் ஸவடி யஜி உத
 யஜி ஹவஜ், உதூரூதக்ஷஸூயாந:”, “நாநஜ: வயா ஸயநாய விஷு
 தெ” உததூரூ ஸவடிநுதிமணவிரொயாது | உதிஹாஸவாராணெஷு
 ஹ ஸூஷிபுஸ்யபுகரணயொ: நாராயணவ வரூதக்ஷிதஜ்வமஜெதெ
 யயா ஷமாஹாரதெ,

“கெந ஸூஷிஷம் ஸவடி ஜமதாவரஜம்ஜெ |

புஸ்யெ ஹ கெஷெதி தநெநா ஸூஹி விதாஹ || ”

ஸூதரங்களுக்கும். ‘ஸுபெவ ஸொஜெ...’ இதயாதியான ஸகல சருதி வாக்யங்களுக்
 கும் விரோதீகமன்றோ? இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஜகத்தின் ஸருஷ்டி பரளயம்
 இவைகளைப் பற்றி பம்ஸ்தாவிக்கும் இடங்களில் நாராயணன ஒருவனே பரத்தவ
 மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது மஹா பாரதத்தில் ‘ஹே பிதாமஹ! ஸகல
 ஸ்தாவர ஜங்கமங்களையும் அடக்கியுள்ள இந்த ஜகத முழுவதும் யாரால் ஸருஷ்டிக்கப்

ஸுபெவ ..இந்த வாக்யத்தில், ஜகத்தின் உபாதாநகாரணம் நிமித்தகாரணம்
 இரண்டுமே பரஹ்மே என்று சொல்லப்படுகின்றது என்பது கீழ் விவரிக்கப்பட்டிருக்
 கின்றது

தஷெஷ்த ‘பஹுவாக ஆகக்கடவேன’ என்று ஸங்கலபிக்கிறபடியால்,
 நிமித்த காரணத்வம் விளங்குகின்றது “ஸூஹஸவூஷ் சூலீக்” என்பதால்
 உபாதாநத்வம், “ஸூஹாயுதிஷ்ஷு” என்பதால் நிமித்தத்வம்; ஸவெடி நிரெஷா
 என்பதால் கால விசிஷ்டமா யிருப்பதற்கு நிமேஷம் முதலியவைகளேகுறித்து
 உபாதாநத்வம், “ந தஸூஜெ” என்பதால் நிமித்தத்வம், “நெஹ நானாஸி”
 என்பதால் உபாதாநத்வம், “ஸவடிஸூ வயீ” என்பது ‘எல்லாம் பரஹ்மத்தின்
 காயமென்பதைச் சொல்லி, அதனால் பரஹ்மாதமகமலலாத பொருள் ஒன்று
 மிலை என்று நிஷேதீககிறபடியால் அது நிமித்தத்வத்தைக் காட்டுகின்றது “வா
 ரூஷ வஸவெஷம்” என்பது நிமித்தத்வம் உபாதாநத்வம் இரண்டையும் குறிக்கின்
 றது “ஸூரூதக்ஷஸூயாந:” என்பது ‘அவன் முகதியைக் கொடுக்கிறவன்
 என்பதையும், “நாநஜ: வயா:” என்பது ‘அவனைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு உபாய
 மும் இல்லை’ என்பதையும் குறிக்கின்றன

ஷமாஹாரதெ—ரஜஸ் தம்ஸ்ஸுகளின் ஸபநந மினறிககே கேவலம் ஊத
 விகமான இதிஹாஸம் மஹாபாரதம்; கேவலம் ஸாதவிகமான புராணம் ஸ்ரீவிஷ்ணு
 புராணம். ஆகையால் இவை இரண்டிலுமிருந்து இவ்விடத்தில் வசநங்கள் காண்பிக்

“நாராயணோ ஜமத்விதி ஶ்ருதனாதா ஸநாதத:”

‘ஶ்வேய: விதரொ ஷெவா உஹாஸுதிதாநி யாதவ: |

ஜமலாஜமமெம் அஷம் ஜமஹாராயணாஷ்வஸு ||”

உதி | ப்ராபெஜாஜீஷ்ஜாஷ்விணாத்வாஸூதத்வவஷ்ஸரிஷெஷ: ஸவ-
யஷ்ஷவஷ்ஷத்வவஷ்ஷஸாயாம் உஷ்ஷெவ வயஷ்வதித்விதீதநரிமர
ஹீத் வெஷ்வம் அ வுராணம், ‘ஜமஜ்ஜநாடிகாரணம் ஸ்வேஷ்ஜத்வம
ஜெதே தஜ்ஜமஜ்ஜநா டிகாரணம் கிஷு’ உதி ப்ரூபவதிவஷ்கம் ‘விஷெஷ: ஸகா
ஸாஷ்ஷுதித்வ’ உதஜாஜிநா ஸ்வேஷ்ஷவ்ருவவிஷெஷ்ஷவிவாஷ்ஷெகவ
ரதயா ப்ரவ்ருத்திவி ஸவஷ்ஷம்உதஷு | தயா ப்ரவ்ஷெபாவஸம் ஹாரொ அ

பட்டது? இவையெல்லாம் பரளயம் அடையும் காலத்தில் யாரிடம் போய் அடைகின்
றன்? இதை எனக்குச் சொல்லவேண்டுமே’ எனனும் பரசநமும், ‘நாராயணன் ஒரு
வனே ஜகத் முழுவதையும் சரீரமாக உடையவன், எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் அவனே
ஆதமா, அவன் எப்பொழுதும் இருக்கிறவன் மஹாஷிக்ஷ, பிதருக்கள், தே
வர்கள், மஹாபூதங்கள், நூதுக்கள், மற்றுமுள்ள ஜங்கம் ஸ்வாவரூபங்களான வஸ்துக்
கள், இவைமுதலான ஜகத் முழுவதும் நாராயணனிடமிருந்தே உண்டானது’ எனனும்
ஸமாநூதமும் காணப்படுகின்றன தவிரவும், கிழக்கு வடக்கு தெற்கு மேற்கு இந்த
திசுக்களிலுள்ள ஸகல சிஷ்டார்களாலும், ‘நாமாநுஷ்டாநங்கள் ததவங்கள்
இவை அனைவற்றையும் உள்ளபடி உணர்த்துவதில் இந்தப் புராணமொன்றே போது
மான பரமானம்’ என்று எவ்வித ஆக்ஷேபமுமின்றிக்ஷே பரிக்ரஹிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்ரீ
விஷ்ணு புராணமும், ஆரம்பத்தில், ‘ஜகத்தின் ஸருஷ்டி முதலியவைகளுக்கு பரஹ்
மமே காரணமென்று தெரிகின்றது, அநதக் காரண வஸ்து யாது?’ என்று ஒரு பரச்
நததைச் செய்து கொண்டு, அதற்கு ஸமாநூதமாக, பரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தினுடைய
விசேஷத்தையே விளக்குவதற்கு பரவ்ருத்தித்து, ‘விஷ்ணுவினிடமிருந்து இவையெல்
லாம் உண்டானவை’ என்று சொல்லுகின்றது; அப்படி பரஹ்மத்தின் ஸ்வரூப விசே
ஷத்தை விளக்குவதே அதன் நோக்கமென்று எல்லாரும் அங்கீகரித்திருக்கிறார்கள் முடி

கப்படுகின்றன

ப்ராஅஷ் ..இப்படி எல்லாராலும் பரிக்ரஹீத்யாயிருக்கிறபடியால், இந்தப் புரா
ணம் அதிமாத்ரம் ஆபதமென்று தயோதிப்பிக்கப்படுகின்றது ‘ஸவஷ்ஷஜே ஸவஷ்
த்வ வத்வஸ்யாயாஷு’—அனுஷ்டாநம் ததவஸ்திதி இரண்டிலும் இந்தப் புராணம்
பரமானம்

ஜநாடிகாரணம் கிஷு —ஜகத்தின் ஜநமம் ஸந்தி லயம் இவைகளுக்குக் கார
ணம் எது? இந்தக் கேள்வியை முன்னிட்டிக்கொண்டு இந்தப் புராணம் பரவ்ருத்திக்
கிறபடியால், இந்தப் புராணத்தின் விஷயம் இதுவே எனபது ஏற்படுகின்றது. ஆகை
யால் இது அநய பரமன்று மற்றை புராணங்கள் ஆரம்பிக்கும் பரகாரத்தைப் பாத
தால் அவை இது போல அநய பரங்களாகமாட்டா எனபது விளங்கும் இதைக் காண
பிக்கிறதற்காகவே ‘ப்ரூபவதிவஷ்கஸு’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது

விஷ்ணுநாழாஸ வெடிஷு வெடினெஷு உதீயதெ । ”

“வெரஹ்விதாதி யஜ்ஜு ந்ரோதாஃ சுவதோ யமோ ஜமக |
 ஸஹிவ ஹியப்ர யமோ ஹமோ ஹம ஸஹிஷ்விதி |

ஸொடஹித்ராதி—இதுவரையில் ஸங்கரஹமாகச சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயத்தை இப்பொழுது விஸ்தாரமாக விவரிக்கிறா இந்நத புராணம் அநயபரமன்று, கேவலம் பரபரஹ்ம் ஸவரூப விசேஷத்தை நிரணயிக்கும் பொருட்டே பரவ்ருத்தமானது எனப்பதே இந்ந விஸ்தாரத்தின் நோக்கம்

தத: ஸ வாஸுதேவதி விசுத்தி: வரிவந்தெ ||

வர. வராணாடி—பரஹ்மா முதலானவர்களுக்கும் உயாதவன், வராணாடி--எவ்விடத்திலும் வயாபித்து நிற்குமன, சூதீஸ்வித:--தான் எவ்விடமானதற்கு எல்லாமும் இவ்விடத்திலேயே நிஷ்டையுடைய பெற்றிருக்கின்றது இந்த

தடிஹ வரஃ நித்யஜக்யபவ்யபு |

வனகவ்ரூபம் அ ஸ்டா ஹையாஹாவாதி நிபுயு ||

தடிவ ஸவடிபெவெததுகாவதகவ்ரூபவக |

தயா வ-ருவ்ரூபமென காவ்ரூபவென அ ஸிதடி ||

ஸ ஸவடிபுதித ப்ருக்திம் விகாராநுணாதிஷ்டாஷ்டாஃ ஃமெ
வ்யகீரஃ | சதீதஸவடிவரணாபிநாநா தநாஸ்ததம் யதுவநாந
ராபெ ||

ஸவஸ்குநாநுமணாதிக்கொடவள வுபகித்ருபொஹதஹுதவ
மடி | உஅாமரஹீதாநிபதாராபுஹ: ஸம்ஸாயிதாபொஷ்டமகிதொ
உவள ||

தெஜா ஸபெருயடிஹாவஸாயஸுயிபடிபுபுதாதிமனெக

லயத்திற்குக் காததா யா? இனி இதன லயத்திற்குக் காததா யா? என்று பர
பரஹ்மத்தைப் பற்றி ஸாமான்யமான பரசநங்கள் சிலவற்றைக் கேட்கக்கொண்டு,
பிறகு 'விஷ்ணு ஸகாஸராசு' இதயாதியான வாக்யங்களால், அநதக் கேள்விகளுக்கு
ஸமாநாதமாக பரபரஹ்ம ஸவருப விசேஷத்தை நிரணயிப்பதற்காகவே பரவருத்தித்
திருக்கினதன்றோ? இப்படி இந்த கரநதம் அநநயபரமாக இதை நிரணயிப்பதற்

மூன்று விசேஷணங்களால், இந்தப் பரமாத்மா காலம் தேசம் வஸது இவைகளால் அப
ரிசசிநநன எனபது சொல்லப்பட்டதாகினதது 'ஸத்யம் ஜாமதநகம் ஸ்ஹ'
எனபதிலுள்ள 'சுதந' சபத்ததின் அர்த்தம் இது

ரூபவ . 'ரூபவடி' - ஜதி, 'வண ஃ' - குணம், இவை முத்ஸியவை யற்ற
வன, கால பரிசசிநநங்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன 'ஸவக்ஷய.. ஆறுவிந்
விகாரமுமற்றவன குறைவது, நசிபபது, மாறுவது, தளாவது, உத்பநநாவது, காநா
சிதக்மாக இழுபபது—இவை யாறும் விகாரங்கள் 'ஜக' எனபது கடைசி இரண்டு
விகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம் ஸ்டாபஸீகி கெவதும் வக்தும் ஸக்யதெ—எப
பொழுதும் இருக்கிறன என்று மாதரம் வ்யவஹரிக்கக்கூடியவன இதுவரையில்
காலாபரிசசேதம் விவரிக்கப்பட்டது

ஸவடிபு எவவிதத்திலும் இவன வவிககிருன, எல்லாம் இவனிடத்தில்
வவிககின்றது; ஆகையால் அவனை விதவாநகள் வாஸு தேவனென்று வயவஹரிக்
கிருாநக இது தேசாபரிசசேதத்தைக் காண்பிக்கின்றது.

சுஜடி, சுக்ஷபடி, ஸவடிபு —எவவித விகாரமுமற்றவன 'இவவிதம் எவ்
வித விகாரமு மற்றவனுயிருக்கிறபடியால் அவன நிதயன்' என்று அநவயித்துக்கொள்
ளவேண்டும் வனகவ்ரூபடி—ஒரே ஸவருபத்தை உடையவன்; ஆகையால்
இவனுக்கு ஸமஸ்வது அநிகஸ்வது வேறு ஒருவனுமில்லை எனபது கருதது ஸ்டா
நிபுயு—முகத் ஜீவனகள் போலன்றிககே எபபொழுதும் நிராமனை ஹையாஹ
வாதி நிபுயு—பதத் ஜீவனகள் போலன்றிககே காம ஸ்பாசமற்றவன

ஸ ாம்ஸுரோ வஜ்ஷிஸைஷிரா^வமபொ^வஉவக^வஸ்ரா^வமவ : புகட^வ
 ராமவ : ஸவெ^வடிஸுர^வ : ஸவ^வடிசு^வ ஸவ^வடிவெ^வதா^வ மை^வஸய^வகி : வர^வடுஸ^வ
 ராவ^வதி :

காகவே பரவருத்திருக்கிறபடியால், அந் பரங்கனான மறறை புராணங்களெல்லா வறறையும் இதற்கு அதுகுணமாகவே வயாக்யாநம் செய்யவேண்டும் மறறை புரா

வ ஸ வஸுஹுதவ்யகூடீம் இவை பரபந்தத்தின் உபஸம்ஹாரத்தில் காணப்படும் வாசநங்கள் ஸ்வஸுஹுதவ்யகூடீம்— ஸாவபூதங்களுக்கும் பரகருதி (அதாவது மூலபூதமான கதவம்) என்பது 'பரதாநம்' என்னும் அசேதந தத்வத்தைக் குறிக்கின்றது, விகாராநு—அநத பரதாநத்தின் விகாரங்களாகிய 'மஹத்' முதலியவை மூனாநு—ஸதவம் ரஜஸ தம்ஸ் என்னும் குணங்கள் சகீதீத ஸ்வஸூவரணம்— எவ்வித் ஜஞாந ஸங்கோசமு மற்றவன் சுவியோதீதா -அவனால ஸம்ஸத வஸ்துக்களும் வ்யாபதங்களா யிருக்கிறபடியால் அவன் ஸகலத்துக்கும் ஆதமா இதுவரையில் ஹேய குணங்களற்றிருக்கும் தன்மை இனி கலயாண குணத்தவம் ஸஸ்வஸு கருஜாணகம் மூனொயஸுஜீஸ ஸஸ்வஸு கருஜாணமூணம்: | ஸஸுசு அநத திவ்யாதம் ஸ்வரூபம் ஸகலத்தையும் எவ்வித் ஆயாஸமு மினறிககே நூரிக்கின்றது உஹா ஸங்கலப மாதரத்தாலே விலக்ஷணங்களான விகரஹங்களை எடுத்துக்கொள்பவன் ஸம்ஸாயித அபபடி அவதரிப்பது ஜகத்தினுடைய ஹிதத்தின் பொருட்டே தெஜோ வ்ஷாடகுணய பரிபூரண ஸகஹா தோஷங்கள்ற்றவன். ஆகையால் பராரணம் வரம்: வயஷ்டி ஸமஷ்டி சபதங்கள் காய காரணாவஸதைகளில் இருக்கும் ஜீவனகனையும், வ்யகத அவயகத சபதங்கள் அவவவஸதைகளில் இருக்கும் அசேதநத்தையும் குறிக்கின்றன. ஂரஂஸூரம்—இவன் தான் ஈசவரன்; பரஹ்மம் என்பது இவனைக் காட்டிலும் வேறு அன்று ஸ்வஸுபூரம்—எல்லாரையும் நியமிக்கிறவன் ஸ்வஸுபூரம்—ஸாவ பதாநதநங்களின் ஸ்வரூபத்தை அறிபவன் ஸ்வஸுபூரம்—அவைகளின் பரகாரங்களை அறிபவன்

சுவாமிநாதர்—பரகருதியைப் போலனறிககே விகார ரூபமான தோஷமற
 ம, **ஸூக்த**—பதஜ்ஜீவாகள போலனறிககே காமததுகரு உடபபடிருகரும தோஷ
 மறம, **நிஷ்ட**—முகதாகள போலனறிககே காம ஸம்பநதத்திறகு ஆஹ

வடி | ஸம்ஹாரஸ்தே வாஸ்தவ்யமித வாத்ஜ்ஞாநஜ்ஞாநஜெதாநஜ்
பு-கூழ் : ”

உதி வாஸ்தவ்யஸுவிவ விஸேஷநிணயபாயெவ பூவாத்ஜ்ஞாநஜ்ஞாநஜெதாநஜ்
நி ஸவஜ்ஞாநி வ-புராணாநிவெவதஜ்விஸேஷநி நெயாநி | தெஷா
நஜ்வரணம் அ தத்ஜ்ஞாநம் புகாரெஸ வமஸ்தே : ஸவஜ்ஞாநி விரா-
ஜாஸவஸ்காநாநி : 1

தநஸிஸ்ஸி

“ ஸரஷிஸி த்ஜ்ஞாநாநி ஸ்ரீவிஷ்ணு வாதிகாழ் |

ஸ ஸம்ஹாரம் யாதி ஸமவாதெக வனவ ஜ்ஞாநம் : ॥ ”

உதி த்ஜ்ஞாநிவாஸ்தே ப்ரதீபத உதி அநெததெவடி | வனக

ணங்கள் அவ்விதம் அநயபரங்கள் எனபது, அவையவைகளின் ஆரம்ப மாதிரிகளிலி
ருந்து விளங்கும் இந்தப் புராணங்களில் எடுத்து ‘அத்யந்தம் விருத்தயாகக் காணப்
படுகின்றதோ அதெல்லாம் ரஜஸ்தமோ மூலமென்று அநாதிரிக்கத் தருந்ததே

தநஸிஸ்ஸி—இந்த விஷ்ணு புராணத்திலேயே, ‘ஜநாதநன்’ என்னும் பக்
வானே, ஸ்ருஷ்டி காததாவாகிற் பரஹ்மா என்னும் பெயரையும், ஸ்திதி காததாவாகிற்
விஷ்ணு என்னும் பெயரையும், ஸமஹார காததாவாகிற் ருத்ரனென்னும் பெயரையும்
அடைகின்றான்’ என்று மும்மூர்த்தி ஸாமயம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே! ஆகையால்

மாயிருக்கும் தன்மையாகிற் கோஷம்மற்றும், வனகரூபம்-தித்யங்கள் போலன்
றிக் கே ஒப்புயாவதற்கும் இருக்கும் பரபாஹம்மானது, யெந ஸம்ஹாரஸ்தே-
யாதொரு சாஸ்தர ஜ்ஞாநத்தால் அறியப்படுகின்றதோ, யெந ஸம்ஹாரஸ்தே
யாதொரு ஸாக்ஷாதகாரரூப ஜ்ஞாநத்தால் பாகப்படுகின்றதோ, யெந ஸம்ஹாரஸ்தே
யாதொரு பர பகதி ரூப தசையை அடைந்திருக்கும் ஜ்ஞாநத்தால் அநுபவிக்கப்படுகி
றதோ, ததெவ ஜ்ஞாநம்-அதுதான் உத்க்ருஷ்டமான ஜ்ஞாநம்; சுதொநஜ்ஞா
நஜ்ஞாநஜெவ மறந்தெல்லாம் ஜ்ஞாநமாகமாட்டாது

வாஸ்தவ்ய-பொதுவாகக் கேட்கப்பட்ட பரசந்தை முன்னிட்டு இவ்வாறு
விசேஷ விஷயமாக ஸமாதானம் பரவருத்தித்திருக்கிறபடியால் இந்தப் புராணம் பர
பரஹ்மத்தின் ஸவருபத்தினுடைய விசேஷத்தை நிர்ணயிக்கும் வாரூடே பரவருத்
தம் எனபது நன்றாக விளங்குகின்றது

ஸரஷிஸி த்ஜ்ஞாநாநி — ஜநாதநன் ஒருவனே பரஹ்மா விஷ்ணு
ருத்ரன் என்னும் ஸம்ஜ்ஞையை அடைகின்றான்’ எனத்தன தாதபாயம் ‘அநத மூன்று
மூர்த்தியும் ஸமம்’ எனபதாகமாட்டாது, அநத மூன்று மூர்த்திகளுக்கும் ஜநாதந
னே அநதராத்மா’ எனபது தான் தாதபாயமாகும் க்ரகஸ்யவம்-அதாநஜ்ஞாநம்-
தாநஜ்ஞாநம்’ எனபதற்கு ‘அவனே ஆத்மாவாக உடைத்தாயிருக்கும் தன்மை’ என

“**ஸ்ரீஷா ஸ்ரீஜதி அர்த்தாநம் விஷ்ணு: வாருஷா வரதி அ |**
உவவம்ஹியதெ அரணெ வம்ஹத-ஆ அ ஸ்யம் ஸ்ரீஹ: ||”

ஸ்ரீஷ்டா-இந்த சலோகத்தின் அரவயம் — விஷ்ணு: ஸ்ரீஷ்டாவஸ்து சூத்ராநம் [ஸ்ரீஜதிம்] ஸ்ரீஜதி; விஷ்ணு: [வாயுக: ஸ்ரீ] சூத்ராநம் வாயுதிம் வாதி; விஷ்ணு: ஸ்ரீஹத-தா ஸ்ரீ [சூத்ராநம்] ஸ்ரீஹதய-தம் ஸ்ரீஹதி. இது தான் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் எனபது, பின் கூறப்படும் 'ஸ்ரீ ஸ்வ வஸ்துஜி: ஸ்ரீ அஸ்திம-தக-தா' இதயாதிபான சலோகத்தால் விளங்கும் 'ஸ்ரீ ஸ்ரீஷ்டிக்கும பரஹ்மா, ஸ்ரீஷ்டிக்கப்படும் வந்து, ஸ்ரீஹரிக்கும ருத்ரன், ஸ்ரீஹரிக்கப்படும் வந்து, இவை யெல்லாம் விஷ்ணுவே' என்று ஒரே வாக்யத்தில் சொல்லப்படுகிறபடியால், விஷ்ணு வாக இருக்கும் அம்சத்தில் [அதாவது-விஷ்ணுவை அந்தராத்மாவாக உடையவைகளாகவும் ஆகையால் அவனுடைய விபூதிகளாகவும் இருக்கும் அம்சத்தில்] இவாக்குள எவ்வித விசேஷமும் இல்லை; ஸ்ரீஷ்டிக்கப்படும் வஸ்துகளைப்போல ஸ்ரீஷ்டிக்கும பரஹ்மாவும் விஷ்ணுவின் விபூதிக்குள் அகப்பட்டவனே எனபது ஸ்ரீஷ்டம் 'விஷ்ணு

ஸம ஆழிகம் ததொடவெய்வ ஹுதஸ உவகாரக்ய ||

ஸ்ரீ ஸ்ரீ விஜயம்:—ஸருஷ்டிகபபிம வஸதுவும அவனே, ஸ்ருஷ்டிக்கிற
வனும அவனே, ரக்ஷிக்கபபிம வஸதுவும அவனே, ரக்ஷிக்கிறவனும அவனே

ஸ வனவ ஸஜி: ஸ அ ஸமுகததா ஸ வனவ வாததித் தி வாநுத்
தெ அ | ஸ்ஹாதிவஸ்யூலிரஸெஷ்டிதி- விஷ்வ-வ-பிரிஷ்டா வரபொ
வரெணஜி: |”

உதி | சுத்ர ஸாநாயிகரணநிதி-ஷ்டம் ஹையிஸ்ரூபவம்அதாநா
த்யம்நிரவபிஷி நிவி-காரஸி ஸிஷ்டகருதாணமணாத்நிஸ்ப்ஹண:
கயிஷ்வவபிஷி உததாபரகத் ‘ஸ வனவ ஸவ-ஷு-உததாநா விஸ்ரூபவொ
யதொ-வ்ய:’ உதி ஸ்யபெவொவவாபிதி | ஸ வனவ ஸவ-ஷு-பெரஸ்யூ:
வாஸ்ப்ஹணதொ விஷ்வ-பெவ ஸவ-ஷு-ஐமபிதி ப்ரதிஜ்ஜாய, ஸவ-ஷு-உததா
நா விஸ்ரூபவொ யதொ-வ்ய:’ உதி ஹைத-பரகத், யதொ-வ்யெயொவி
ஸவ-ஷு-உததாநாயிதாநா விஸ்ரூபவ உதத்ய-ஷ: | ஷிஷிதி அ ‘தத-ஷ-ஷு-

தியான சலோகங்களால் சொல்லப்படுகின்றது இந்த சலோகங்களில், ‘பரஹ்மமோ
நிரதுஷ்டமானது, விகாரமற்றது, கைல கலயாண குணதமகமானது, பரபஞ்சமோ
ஹேய குணங்கள் கலந்தது, இவை இரண்டுக்கும் ஸாமாநாதீகரணயத்தால் நிரத்தே
சிக்கப்படும் தாதாதமயம் எப்படி உபபந்மாகும்” எனனும் ஒரு சங்கையைச் செய்து
கொண்டு, புராண காததாவே ‘ஸ வனவ ஸவ-ஷு-உததாநா விஸ்ரூபவொ
யதொ-வ்ய:’ என்று உபபாதிக்கிறா முதல சலோகத்தில், ‘ஸாவேசவரேசவரானு
கவும் பரபரஹ்மமாகவும் இருக்கும் விஷ்ணுவே ஸகலமான ஜகத்’ என்று செய்யப்
பட்டுள்ள பரிஜ்ஞைக்கு இதில் ஹேது சொல்லப்படுகின்றது ‘அவன விகாரமற்ற
வனாக இருக்கையிலும், ஸாவ பூதங்களுக்கும் அவன ஆதமாவனரே? பரபஞ்சம
முழுவதும் அவன சரீரமனரே?” என்பது இந்த வாக்யத்தின் பொருள் ‘தத-ஷ-ஷு-
வெ ஹரெஸ்யூ-ஷ:” [அவையெல்லாம் விஷ்ணுவின் சரீரம்] என்று மேலும் சொல்
லப்போகிறா. இவ்வளவு சொன்னதன் கருத்து என்னவென்றால்—பர பரஹ்மமா

[ஸமஹரிக்கப்படும் வஸ்துவும் அவனே], ஸமஹரிக்கிறவனும் அவனே, இவ்விடத்தில்
சொல்லப்பட்டுள்ள ஸாமாநாதீகரணயம், பரபஞ்சத்திற்கும் பரஹ்மத்துக்குமுள்ள சரீர
சரீரிபாவத்தை நிபந்தமாக உடையது

ஸ்ஹாதிவஸ்யூலி:— ஸ்ஹிஷ்வாதிவஸ்யூலி: பரஹ்மநவம் ருத்ராதவம்
என்பவை விஷ்ணுவின் அவஸ்தா பேதங்களே இந்த அவஸ்தையின் யோகம்,
தனது சரீரமாயுள்ள சேதநாசேதந வஸ்துக்கள் வழியாக ஏற்படுகின்றது என்பது
‘ஸெஷ்டிதி-ஷ:’ என்பதால் விளங்குகின்றது வரபி:—இஷ்டத்தைக் கொடு
கிறவன், ஆகையால் அவனே உபாயம். வரெணஜி:—உபாவிக்கத் தருநதவன்;
ஆகையால் உபேயன்; வரிஷி:—எல்லாரையும் காட்டிலும் உயாநதவன்; ஆகை
யால் உபாஸநத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களான குணங்களை உடையவன்

சூத்யஸீரயொஸ்யு—சரீர கதமான தோஷங்கள் ஆதமாவுக்கு இராமலிருப்

ததெ,தகீ—இந்த ப்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும் இந்த விஷயம் எபட்டமாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றது எனபது விவரிக்கப்படுகின்றது “ஹிரண்யமஹொஹமவாந வஸுவொஹ ப்ரஜாவதி:” என்று ஆரம்பித்தது “ஸுஸூரஸௌ வஸிஸூரஸௌ ஷெவாஷி: கரீடியொநய:” என்று முடியும் வாக்யங்களால் ப்ரஹ்மா முதலானவாகளின் காமவசயதவமும், “வஸிஸூரஸௌக்யஸெதா:” என்று ஆரம்பித்தது “ஐமதாஃவ காராய ந ஸா கரீடிநிதிதிகா” என்று முடியும் வாக்யங்களால் பரம புருஷனுடைய ஸவேசகாவதாரமும் ப்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் எபட்டமாகச் சொல்லப்பட் டிருக்கின்றன.

ஸு-வத்கூடகூட | சஸதீ ஷெவாழிராடுவெணாவதாரெஷ்வி ந ப்ராகுதொ
ஷெஹ ஹதி ஷெஹாஹாரதெ “ ந ஹததஸம்வஸம்ஸாரெநா ஷெஹொடஸதீ
பராதாதீத:” ஹதி ப்ரதிவாழித: | ஸூதிஸூ, “ சஜாயபாரெநா ஸஹயா
விஜாயதெ”, “ தஸதீ ஸீரா: பரிஜாநஜி யொநிஸூ ” ஹதி | கஷயஸதீ

அவதரிக்கிறு நென்தும் வயக்தமாகச சொல்லப்பட டிருக்கினறது இந்தப் பக வாந், தேவா முதலானவாகளுள் ஒருவனாக அவதரிககையில், அவனுடைய தேஹம் அபராகருதமாகவே இருக்கினறது எனனும் விஷயம் மஹா டாரதத்தில் “ந ஹூ- தஸூவ்யஸூஸூநா” இதயாதியான சலோகத்தில் பரதிபாதிக்கப்படடிருக கினறது சருதிபும், “சுஜாயயோநொ ஸஹூயா விஜாயதெ” என்றும் “தஸூ ஃயீராக வரிகாநனி டொடிக்” என்றும் சொல்லுகினறது இந்த வாக்யங்க ளின அாததூமாவது.—‘காமவசயாகளா யிருக்கும் பரஹமா முதலியவாகளுக்கு,

சுஸ்ரீ ஷேவாஜி ராவேண—பகவாந் அவதாரிகுமபொழுது அவன எடுத்துக் கொள்ளும் விகரஹம் அபராகருதமான விகரஹமே என்பதற்கு பரமானமாக மஹா பாரத் வர்யம் உரைக்கப்படுகின்றது

ந ஹிதஸ்யஸ்யஸ்யாந:—பரகருதியின் விகாரமாகி ஐந்து பூதங்களின் சோககையினால் ஏற்படாத்து பகவானுடைய விகாரஹம் 'ஸ்யஸ்யாநடி' என்பதற்கு 'துமைப்பு' எனப்பது பொருள்

சுஜாயபாநொ ஸஹயா விஜாயதெ—இந்த சருதி வாக்யத்தின் அர்த்தம் மூலகரந்தத்திலேயே விவரிக்கப்பட டிருக்கின்றது “கஜேவஸூதாநாடி” என்பது முதல் “ஸுஹெதாஜநாகாஹுஷி” என்பது வரையில் “சுஜாயபாநஃ” என்னும் பதத்தின் கருத்தும், ‘ஸஹயா’ . . ‘ஜாயதெ’ என்பதால் “ஸஹயா விஜாயதெ” என்பதின் கருத்தும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன இவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயமாவது—‘பரஹ்மா முதலியவர்கள் ஜநம் எடுப்பதற்குக் காரணம் ஜநமாந்தர காமம், அந்த ஜநமத்தின் பலம் அந்தக் காமத்தின் அநுபவம், அந்த ஜநமத்தில் ஏற்படும் தேஹம் பராகருதமானது; பரம் புருஷன் அவதரிப்பதன் காரணம் அவனுடைய இச்சையே, அப்படிப் பிறப்பதன் பலம் ஜகதுபகாரம், அவன் எடுத்துக் கொள்ளும் தேஹம் அபராகருதமானது’ என்பதுதான்.

தலூ யீரா: வரிஜாநனி யொநிழ. இந்த வாகயத்தில் 'யொநி' என்னும் பதத்திற்கு 'ஜநம்' என்பது பொருள். என்பதை 'வஹுயா யொநி' என்பது 'வஹுயி ஜந' எனலாம், 'யீரா:யாநதில காணலாம். 'யீரா:' என்பதற்கு 'தையி ருணத்தாடன் கூடினவர்கள்' என்பது அர்த்தம் மனது; 'யியீராயநி' 'யீரா:' என்று வ்யுத்பத்தி செயது 'புத்திமான்களுக்குள் சிறந்தவர்கள் என்று அர்த்தம் கொள்ளவேண்டுமென்பதை 'யீராதெய்வயிரா:' என்பதில் காணலாம்.

நாம் ஸ்ரஹாஜீநாமிஹிதாவி தத்தஜ்ஜாநம்முணபுகுதிவரிணாஃ.
 ருதிவஹதிதஸம்வஸம்ஸ்யாநவிஸெஷெவாஜிஸரீரபுவெஸுராவம் ஜநா
 வஜ-நீயடி; சுயம் து வஸெ-ஸுர: வததீஸம்கஹோ ஹவாநெவம்
 ஹதிதஸ-ஹெதாஜந் சுசுவ-ஹவி ஸ்ஷுயா ஸ்ஷெநெவ நிரதிஸய
 கருதீரண ருதிவெண ஷெவாஜிஷ-ஜமஹவகாராய வஹுயா ஜாயதே;
 தஸெஷிதஸஜ் ரு-ஹெதாஜந் சுசுவ-தொடவி ஸ்கருதீரணம்முணாந-
 ஹெத வஹுயா யொநிம் வஹு-விஸஜந் ஸீராக: ஸீதாஜெ-ஸுர
 ஜாநகீதய: |

ததெதஹிவிருஜமஹிதிதொவாஜாநஹதிதாசு, 'ஜநாஜிஸஜீ யத: '
 'புகுதிஸு ப்ரதிஜாஜிஷாநாந்வரொயாக்' உதாஜிஸதிதெத:
 ப்ரதிவாஜிதாசு வரஸாஜிஷஹுண: வரவ-ர-ஷா ததஜிஸஜிஸஜிஸ

தம் தம் காமங்களுக்குத் தருதபடி பரகருதியின் பரிணாமத்தால் ஏற்படும் ஐந்து பூதங்
 கள சோனதுள்ள சரீரங்களுள் பரவேசிப்ப தாகிற பிறப்பு எனப்படு, தாம் அதை எவ
 வளவு வெறுத்தாலும் தம்மால் விடக் கூடாததே; ஸூத்யஸங்கல்பனாபும ஸாவேசவர
 னாபு மிருக்கும் பகவாந விஷயத்திலோ வென்றால் அம்மாதிரி அசுபமான பிறப்பு என
 பது ஒரு பொழுதும் இல்லை. அப்படி இருக்கையிலும், அவன ஜகத்பகாரத்தின்
 பொருட்டு தன்னு ஸங்கல்ப மாதரத்தாலேயே தன்னு அளவற்ற கலயாண ஸவருபத்
 துடனே அநேக பரகாரமாக பிறக்கிறான் அப்படிப்பட்ட அவனுடைய பஹுபர
 காரமான பிறப்பை, புத்திமான்களுள் சிறந்தவர்கள், அது அசுபமான பிறப்பன்றென
 றும் அது கணக்கற்ற கலயாண குணங்களுடன் கூடிய தென்றும் உள்ளபடி அறி
 கிறார்கள்' ஸுதிரகாரமும், "ஜநாஜிஸஜீ யத: " "புகுதிஸு ப்ரதிஜாஜி
 ஷாநாந்வரொயாக்" இவை முதலிய ஸுதிரங்களால், பரபரஹம் மாகிற
 பரமபுருஷனே ஸகலமான ஜகத்க்கும் நிமித்த காரணமாயும் உபாதாந காரணமாயும்
 இருக்கிறான் எனப்பதை பரதிபாதித்ததுவிட்டு, அந்ந பரம புருஷனைக் காட்டிலும்
 உயர்ந்த வேறொரு பரவஸ்து உண்டோ வென்று "வரஜத: ஸெததிநாந"

இந்த அர்த்தத்தை "ஸீரஸூத்ர மஹிதி" [II. 13] என்னும் பகவத்கீதா
 வாக்க்யத்திலும் காணலாம்

ததெதாசு—ஒருகால், 'இப்படி ஜகத் முழுவதற்கும் நிமித்த காரணமாயும்
 உபாதாந காரணமாயும் இருக்கும் பரம புருஷனைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஒரு வஸ்து
 பரதரமான பராபய வஸ்து' என்று ஒரு சங்கை ஜநிக்குமோ வென்று ஆக்ஷேபித்
 துக் கொண்டு, அம்மாதிரியான சங்கையை ஸுதிரகாரரே நிராகரித்திருக்கிறார் என்று
 உபாதாநம் செய்யப்படுகின்றது "ஜநாஜிஸஜீயத: " என்னும் ஸுதிரமும்
 "புகுதிஸு" இத்தியாதியான ஸுதிரமும் பூர்வமே விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.
 [313-வது பக்கத்தைப் பார்க்க]. மறறை ஸுதிரங்களின் அர்த்தம் ஸங்கரஹமாக எழு
 தப்படுகின்றது.

வரதராகம் 'வரஜத: ஸ்வேதூருநாநஸம்ஸம்யஹேஷுவதெஸெஹத: ' [ஸ்ரீ ஸூ III 2-30] உத்யோஸம்சுதீ, ' ஸாரோநத்யூதூ ' [ஸ்ரீ. ஸூ. III 2-31 ' ஸுஹீய: வாஷஸி ' [ஸ்ரீ ஸூ. III 2-32] ' ஸ்வேத விஸெஷாத்ஸுக்ர

இதயாதி ஸூத்ரத்தால் ஆக்ஷேபித்ததுகொண்டு, " ஸாரோநத்யூதூ " இதயாதியான ஆறு ஸூத்ரங்களால் அந்த ஆக்ஷேபத்தை தாமே நிராகரித்திருக்கிறார் மநு ஸமருதி

வரஜத: இரத ஸூத்ரத்தின் பொருள் .— 'ஸேது வயபதேசம் உந்மாந வ்யப தேசம் ஸமபந்ந வயபதேசம் பேத வயபதேசம் இமமாதிரியான வ்யபதேசங்கள் பரம புருஷனைக் குறித்து சருதியில் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியால், இரதப் பரம புருஷனைக் காட்டிலும் பரமாயு பரபாயமாயுமுள்ள வேறொரு வஸ்து உண்டு எனபது ஏற்படுகின்றது' எனபதுதான் இது பூவ பக்ஷ ஸூத்ரம் " சுய ய சூதீர ஸ ஸ்வேதூ: " [இரத ஆத்மா வென்னும் வஸ்து ஸேது] எனனும் சருதிவாக்யம் பரமாத்மாவுக்கு ஸேது வயபதேசத்தைச் செய்கின்றது 'ஸேது' எனபதற்கு 'அணை' எனபது பொருளானதால், அணையைக் கொண்டு நாம் அக்கரையை அடைவது போல இரதப் பரமாத்மாவைக் கொண்டு மற்றொரு பரபாய வஸ்துவை நாம் அடைய வேண்டும் என்பதே இரத சருதி வாக்யத்தின் தாத்பாயம் எனபது பூவபக்ஷியின் வாதம் இமமாதிரியே மறறை ஹேதுக்களையும் கண்டு கொள்ளலாம்

ஸாரோநத்யூதூ—இப்படிச் சொல்வது யுகதமன்று ; ஏனென்றால் பரப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் வயபதேசிக்கப்பட்டுள்ள 'ஸேது' என்னும் சபதத்திற்கு 'மற்றொரு இடத்திற்குக் கொண்டு போய் விடும் அணை' எனபது பொருள் அன்று, 'லோகத்தில் ஒவ்வொரு வஸ்துவின் ஸ்வபாவம் மற்றொரு வஸ்துவின் ஸ்வபாவத்துடன் கலக்காமல் அவை யெல்லாவற்றையும் பாது காக்கும் அணை' என்பதே பொருள் என்று அந்த சருதி வாக்யத்தின் பின் பாதியால் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ ? " சுய ய சூதீர ஸ ஸ்வேதூ விஹீய: திரெஷாம் நொகாநாஸம்ஸம்யஹேஷாய " என்பதன்றோ பூண வாக்யம் ?

ஸுஹீய: வாஷஸி—பூவபக்ஷ ஸூத்ரத்தில் 'உந்மாந வ்யபதேசம்' என்று கூறப்பட்டுள்ள ஹேதுவுக்கு இரத ஸூத்ரம் ஸமாதாநம் பூவபக்ஷியின் வாதமாவது— " உத்யூஷாஃஸுஹ " [பரஹ்மத்திற்கு நாலு பாதங்கள் உண்டு] என்று சருதி சொல்லுகிற படியால் பரமஹமானது ஒரு அவசனேத்தத்திற்கு உட்பட்டது என்று ஏற்படுகிறது ; இப்படி உந்மிதமான ஒரு வஸ்து ஸேதுவாக வயபதேசிக்கப் பட்டால், அந்ந மிதமான [அவசனேத்தத்திற்கு உட்படாத] வேறொரு வஸ்து இருக்கின்றது எனபது இதனால் தயோதிக்கப்பட வில்லையா ? எனபது தான். இதற்கு ஸமாதாநம் :— 'ஸுஹீய: ' உபாஸநத்தின் பொருட்டு இப்படி உந்மாந வயபதேசம் செய்வதெல்லாம் உபாஸகர்களின் உபாஸநத்தின் பொருட்டே , வாஷஸி—'வாஷாடி:

‘ஸாதிவக்’ [ஸ்ரு. ஸூ. III 2-33] ‘உவவதெஸு’ [ஸ்ரு. ஸூ. III 2-34]
 ‘தயாநஜிபுதிஷெயாஸி’ [ஸ்ரு. ஸூ. III 2-35] ‘சுநெந ஸவஹதக்ஷ
 உயாஸஸாதிஹி’ [ஸ்ரு. ஸூ. III 2-36] உதி ஸூ. துகார: ஸ்யபெவ

யிலும் “புராஹ்மாவீத்ஸோநஹி” இதயாதியான வாக்யங்களால் ‘பரஹ்மாவித்

புராண: வாஹி’ இதயாதியான வாக்யத்தில் உபாஸநத்தின பொருட்டு செய்யபபட்டுள்ள முதகவா விய வ்யபதேசம் போல.

ஸூ.ந விபெஷாத்ஸுக்ராஸாதிவக்—பரஹ்மம் ஸவயம் அவசசிந்நமாக இருநதாலும் ஒரு ஸந்நாந விசேஷத்துடன் ஸம்பநநத்தால அவசசிந்நமாகப்பட்டு அநுஸநந்நம் செய்யப படுவது யுகதமே, எவ் விடத்திலும் பரவி இருக்கும் பரகாசம் ஆகாசம் முதலியவைகளை ஜனனல் குடம் முதலிய ஸந்நாநங்களுடன் ஸம்பநநத்தால நாம் அவசசிந்நத்து அநுஸந்நம் செய்ய வில்லையோ?

உவவதெஸு—பூவபக்ஷ ஸூத்ரத்தில் ‘ஸம்பநந வ்யபதேசம்’ என்று கூறப்பட்டுள்ள ஹேதுவுக்கு இந்த ஸூத்ரம் ஸமாந்நம் சருதியில் மறறே ரிடத்தில் ‘‘சுநெந ஸவஹதக்ஷ ஸெயாஸி’’ [இநத ஆதமாவானது அமருத்ததிறகு பராபகம்] என்று ஆதமா பராபகமாகவும் மறறெனது பராபய மாகவும் சொல்லப்பட டிருக்கிற படியால், இநத பராபயபராபக ஸம்பநந வ்யபதேசம் மறறெனறின் இருப்பைக காட்ட வில்லையோ எனபது பூவ பக்ஷியின் வாதம் பராபயமும் பராபகமும் வெவ்வேறாக இருத்தல் வேண்டிம் எனனும ரிபநநம் இல்லை, அவை இரண்டிம் ஒன்றாகவே இருத்தல் உபநநம் எனபது ஸமாந்நம்

தயாநஜிபுதிஷெயாஸி—இது, ‘பேத வ்யபதேசம்’ என்னும் ஹேதுவுக்கு ஸமாந்நம். “தெதா யஹு.தூதரஹி” ‘‘சுநெந ஸவஹதக்ஷ வர:’’ இதயாதியான வாக்யங்களில், பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாக பேத வ்யபதேசம் செய்யபபட்டு, ‘பரமான பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் உயாநத மறறெரு வஸது இருக்கின்றது’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தனறே? எனபது ஆக்ஷேபம். இது யுகதமாக மாட்டாது, ஏனென்றால், அவ்விடத்திலேயே “யஸுரஹ்மம் நாவரஹி” இதயாதியான வாக்யங்களால் ‘அப்படிப்பட்ட உயாநத வஸது வேறென்று இல்லை’ என்று பரதிஷேதிக்ஷப்பட்டிருக்கிற படியால் இநத வாக்யங்களின் அர்த்தத்தை 296வது பக்கங்களில் காண்க.

சுநெந ..தவிரவும், இநத பரஹ்மம் ஸாவதத்தையும் வ்யாபிதது நிறகின்றது எனபது, “தெநெஹி வலிணஹி வுரஹிஷெண ஸவஹி” இதயாதியாக ஆயாமத்தை [வ்யாபதியை] க குறிக்ஷம் சபதங்களால் தெரிகின்ற தனறே? இப்படி பரஹ்மம் தனனைத் தவிரத்த மறறை ஸகல வஸதுக்களையும் வ்யாபித்திருக்கின்றது என்பதானது, அநத பரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் உயாநத வஸது வேறென்று மில்லை என்பதைத் தெளிவிக்கின்ற தாகையால்,

நிராகரொதி | உநவெ உயாடுவூ “பூரூராவீ துஜோநுடி”
 “விவ்யக்ஷுவி-விடா: பூஜா:” “சுவ வளவ வவவஜ-பாடன
 தாலு விய டிவாஸுஜிசு” “தவிந ஜஜெகு ஸயம் ஸுஹ” உதி
 ஸுஹணா ஜநமுநாசு தவ்யு க்ஷெத்ருஜகூதஜெவாவமஜெத;
 தயா உவ்யஷு: வரஜ வாராஷவ்யு தவ்யுஷுஷு உ
 ஸுஹண:

குப் பிறப்பு உண்டு என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த ப்ரஹ்மா ஜீவ
 னென்றே ஏற்படுகின்றது. இது மாத்ரமன்று ‘சுயநம் தவ்யு’ இத்யாதியான

உநவெ உயாடுவூ—இது வரையில் சதாமுக ப்ரஹ்மா ஜகத்காரண
 வஸ்துவாக மாட்டா என்பது, வேத வாக்யங்களைக் கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டது. இனி:
 அதுவே மறு ஸம்ருதியைக் கொண்டு நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

பூரூராவீ துஜோநுடி—ஸதவம் ரஜஸ் தமஸ் இவை மூன்றும்
 ஸமமாக இருக்கும் காலத்தில் ப்ரதாநம் என்னும் தத்வம் ‘தமஸ்’ என்று சொல்லப்
 படும் அப்பொழுது அதை, அநிருததனால் அதிஷ்டிதமென்று சொல்வார்கள். அப்
 படி அநிருத்தனென்று சொல்லப்படும் அதிஷ்டாதா அப்பொழுது ஆவிரப்பவிததான்
 என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். அப்பொழுது சதாமுக ப்ரஹ்மா இல்லையான
 தால் அந்த ப்ரஹ்மாவை ஜகத்காரண வஸ்து வென்று சொல்வது சரியன்று என்ப
 தைக் காண்பிக்வும் பொருட்டி இந்த வாக்யம் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. துஜோநுடி-
 தமஸ்ஸென்று சொல்லப்படும் ‘ப்ரதாநம்’ என்னும் தத்வத்தை நியமிக்கிறவன்.

விவ்யக்ஷுவி-விடா: பூஜா:—‘பல வகைப்பட்ட ப்ரஜைகளை
 ஸ்ருஷ்டிக்க விருப்பமுள்ளவனாய். ப்ரஹ்மா இனி ஸ்ருஷ்டிக்கப்படும் ப்ரஜைக
 ளுடன் ஒருவராகையால், அவருக்கு இந்த ஸ்ருஷ்டியின இசை சொல்வது உபபந்
 மாக மாட்டாது.

சுவ வளவ—இந்த வாக்யமும் இதற்குப் பிறகு கூறப்படும் ‘தவிநு
 ஜஜெகு’ இத்யாதி வாக்யமும், அண்டத்திலிருந்து ஜநிக்கப் போகும் ப்ரஹ்மா,
 அண்ட ஸ்ருஷ்டிக்குக் காரணமாக மாகமாட்டார் என்பதைக் குறிக்கின்றன.

சுயநம் தவ்யு—இதன் பொருள்:—அப்படி ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட அப்
 (ஜலம்), அந்த ஸ்ருஷ்டி காத்நாவுக்கு ஸ்தாநமாக இருந்தது; ஆகையால் அவனுக்கு
 ‘நாராயணன்’ என்று பெயர். அந்த நாராயணனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட புருஷனுக்கு
 ப்ரஹ்மா வென்று பெயர்’ என்பது தான், இந்த ச்லோகமும் அந்த ப்ரகாரணத்தி

“சுயம் தஸ்ய தா: வ குவபு: தெந நாராயண: ஸ்ருத: |
தஜீஸ்யஷ்டீ ஸ வுராஷோ ஹாகெ ஸ்ரெஹதி கீத்யு: தெ ||’
உதி நாகநிஷேயராஜ | வெவஷுவெ வ வுராணெ ஹிரணு

சீலோகத்தில், நாராயணனே ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி காத்தாவாகி பரமபுருஷ னென்றும், ப்ரஹ்மா வென்பவர் அந்த நாராயணனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டவரென்றும் பெயரைக் குறித்து வ்யக்தமாகவும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும்,

லேயே காணப்படுகின்றது என்பதைக் கவனிக்க வேண்டும் ‘நாராயணன்’ என்னும் சப் தத்திற்கு நிர்வசனம்:—நாராய: சுயத்ம் யஸ்யுஸ: [எவனுக்கு ஜலம் ஸதாநாமோ]

தயாவ வெவஷுவெ வுராணெ—கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள மது ஸம் ருதி சீலோகங்களுக்குக் கீழ்க்கூறியபடி அர்த்தம் சொல்வதே சரி என்பதைக் காண்பிக கின்றது இந்த விஷ்ணு புராண கட்டம்.

வாவநாசுயாந்யாச:—‘மூன்று பாவகைகளுள் ஏதாவதொன்றில் அந்வ யித்திருப்பதானது ஜகத்தின் பரம காரணமாக இருப்பதற்கு விருத்தம்’ என்பது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலிருந்து ஏற்படுகின்றது. ‘பாவகை’ என்னும் பதத்திற்கு ‘அநுஷ்ட ிக்கப்படவேண்டிய விஷயத்திற்கு வேண்டுவதும், மனஸஸால் செய்யப்படுவதுமான ப்ர யத்நம்’ என்பது பொருள். இது மூன்று வகைப்படும் அவையாவன.—(1) அநுஷ்டிக் கப்படவேண்டியது காம்ய கர்ம ரூபமாயிருக்கும்பொழுது அதை, விஷயமாக உடைய ப்ர யத்நம் ஒன்று; இதற்குக் ‘காம பாவகை’ என்று பெயர்; (2) அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டி யது உபாஸ்திரூபமாக இருக்கும்பொழுது, அதை விஷயமாக உடைய ப்ரயத்நம் இரண டாவது; இதற்கு ‘ப்ரஹ்ம பாவகை’ என்று பெயர்; (3) அநுஷ்டேயம் காம்ய கர்ம ரூபமாகவும் உபாஸ்திரூபமாகவும் இருக்கும்பொழுது, அவைகளை விஷயமாக உடைய ப்ரயத்நம் மூன்றாவது; இதற்கு ‘உபய பாவகை’ என்று பெயர். தேவர்கள் மதுஷ்ட யர்கள் இவர்கள் காம பாவகை உடையவர்கள்; இவர்களுக்குக் காமாநுஷ்டாநம் ப்ரநீர நம், உபாஸ்தி அப்ரநீரநம். ஸக ஸநந்தநாதிகள் ப்ரஹ்ம பாவகை உடையவர்கள்; இவர்களுக்கு உபாஸம் ப்ரநீரநம், காமாநுஷ்டாநம் அநகமாய் அப்ரநீரநம். சதூர் முக் ப்ரஹ்மர் முதலான ஜகந்நிவாஹகர்கள் உபய பாவகை உடையவர்கள்; இவர்க ளுக்கு ஜகந்நிவாஹ காலத்தில் காமம் ப்ரநீரநம், மறறைக் காலங்களில் உபாஸம் ப்ர தாநம். ‘நான் மதுஷ்யன், நான் தேவன்’ என்னும் விசேஷ ஜ்ஞாநம் எவாந்ஸிடம் இருக்கின்றதோ அவாக னெல்லாரும் இம்மூன்று பாவகைகளுள் ஒன்றை ஆதரிக்க வேண்டியவர்கள். அதாவது: ஸம்ஸார பந்தத்தினுள் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கே இந்த பாவகைகளில் அந்வயம் உண்டு என்று சொன்னதாயிற்று. முக்தர்களுக்கு

மஹாபிராணம் ஹாவநாசுயாநயாடிஸாஹிதேந ந ஸாஹாஸ்யதாந
ஹைராவவாடிநாசு செஷத்ரஜக்தம் நிஸீயதெ ।

ஐகி நிரிதெவாபா ஹ நெஸ்யவ்யபேநடி

‘ப்ரஹ்மா முதலானவர்களுக்கு மூன்றுவித பாவனைகளின் அந்வய முண்டாகையால், அவர்கள் அசுத்தர்கள்; அந்தக் காரணத்தாலேயே அவர்கள் சுபாச்ரயமாக மாட்டார்கள் என்பது வயக்தமாகத் தெரிகின்றது’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால் ப்ரஹ்மா முதலானவர்கள் காம பந்தத்திற்கு உட்பட்ட ஜீவர்களே என்பது நிச்சயம்.

நிமித்த காரணம் உபாதாந காரணம் இரண்டும் ஒன்றே என்னும் ப்ரகாரணம் மூன்றுப் பெற்றது.

அநுஷ்டேய விஷயமே இல்லையாதலால், அவர்களுக்கு இந்தப் பாவனைகளில் அந்வயம் இல்லை இப்படி, சதாமுக ப்ரஹ்மாவுக்குப் பாவனைகளில் அந்வயம் உண்டு என்று பூநீ விஷ்ணு புராணத்திற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அவரும் ஸம்ஸாரிகளுள் ஒருவர் என்று ஏற்படுகிறது ஆகையால் அவரை ஜகத்திற்குப் பரம காரணமாகச் சொல்வது அநுபபநமே ஆகும் இதுதான் இவ்விதத்திற் சொல்லப்படும் விஷயம். ஸுஸாஹிதேந — ஸம்ஸார ஸம்பந்தமே இவ்விதத்தில் அசுத்தி என்று சொல்லப்படுகின்றது. ஸாஹாஸ்யதாநஹைராவவாடிநாசு — கீழ்ச் சொல்லியபடி பூநீ விஷ்ணு புராணத்தில் சதாமுக ப்ரஹ்மா முதலியவர்களுக்குப் பாவநா த்ரயாந்வயம் உபபாதிக்கப்பட்டு, அது காரணமாக அவர்கள் முமுகுக்களால் உபாவீக்கத் தகாதவர்கள் என்பது விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படி முமுகுக்களுடைய தீயானத்திற்கு அவர்கள் அநாஹிகள் என்பதே அவர்கள் சுபாச்ரயமாகமாட்டார்கள் என்பதன் பொருள்.

ஸ்ரீ:

வ்யுத்தூஹாவவாஹிரஸநம் !

யஹி கெஸுரிஹு—‘ஹவஹு’ ஸஹஜாதஹு வியுஹு
வாஹு ரூஹவஹு காயுஹியாயிஹெநெவ ஹாஜாணஹு வஹு
ஹியஹு, வஹுஹாராஹுஹு ஸஹவஹு ஹொஹுஹுஹுஹுஹுஹு
ஹஹுவாஹு; வஹுவஹாரஹு வ காயுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹுஹு

ஸ்ரீ:

வ்யுத்தபத்யபாவ வாதத்தின் கண்டநம்.

‘யஹி கெஸுரிஹு’... சிலா, ‘சப்தங்க ஸெல்லாம் ஒரு கார்யத்தை முன்

னிட்கெண்டே தம்தம் பொருளைப் போதிப்பிக்கின்றன; ஏனென்றால், ஒரு வ்யவ
ஹாரத்தாலல்லாமல் ஒரு சப்தத்திற்கும் தனது பொருளைப் போதிப்பிக்கக்கூடிய சக்தி
நேரமாட்டாதன்றோ? வ்யவஹாரங்களெல்லாம் ஏதாவதொரு காயத்தின் ஜ்ஞாநத்
தையே ஆதாரமாக உடையன அல்லவா? ஆகையால், சப்தங்கள் விதி வாக்யங்களை
யோ அத்தவாத வாக்யங்களையோ மந்திர வாக்யங்களையோ எந்த வாக்யங்களை ஆசிரயித்
திருந்தபோதிலும், அவை யெல்லாவற்றுகளும் ஒரு காயத்தின் வழியாகவே ப்ரமாணத்
தன்மை சொல்லவேண்டும். ஆகையால், எவ்வித காயத்தின் வழியுமின்றிக் கே ஸ்வத்

ஸ்ரீ:

வ்யுத்தபத்யபாவ வாத நிரஸநம்.

இந்த கரந்தத்தில், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், இதுவரையில் ச்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணங்
களாகிற உபந்ருஹ்மணங்கள் இவை யெல்லாவற்றிலும், தமது ஷித்தநாதத்
திற்கு ஸாதகங்களான ப்ரமாணங்களே காணப்படுகின்றன வென்பதையும், ப்ர மதத்
தின் சங்கைக்கு அவை இடம் கொடுக்கவில்லை வென்பதையும் உபந்ருவித்து, முதல்
ச்லோகத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ‘விஹெ’ என்னும் பதத்தின் பொ
ருளை விவரித்தார். இனி அப்படி உபந்ருவிக் கப்பட்ட அர்த்தத்தை ஸத்ரீகரணம்
செய்வதற்காக, ‘வித்தமான பொருளுக்கு வ்யுத்தபத்தி ஏற்படமாட்டாது’ என்னும்
வாதத்தை நிரஸநம் செய்கிறார்.

இது, மீமாம்ஸகர்களுள் ப்ராபாகரர்க ளென்பவரால் செய்யப்படும் வாதம்.
இதைச் சற்று விவரிப்போம். சப்தம் என்பது ஒரு அர்த்தத்தைக் குறிப்பதற்காக
ஏற்பட்டிருக்கும் ஸமஜ்ஞை. ‘இந்தச் சப்தத்திற்கு இது அர்த்தம்’ என்று அறிந்த
வனை, ‘வ்யுத்தபந்’ என்று நாம் வ்யவஹரிக்கின்றோம்; அந்த அர்த்தத்தின் ப்ரதி
பத்தி, ‘வ்யுதபத்தி’ என்று சொல்லப்படும். இந்த அர்த்த ஜ்ஞாநம், முதல் முதலில்
ஒரு மனிதனுக்கு எவ்விதம் ஏற்படுகின்றது என்னும் விஷயத்தில் பிந்த பிந்தங்களான
அபிப்ராயங்க ளுண்டு. சிலர், எல்லாச் சப்தங்களும் ஒரு கார்யத்தின் வழியாகவே தமது
அர்த்தங்களை உணர்த்துகின்றன வென்றும், அப்படி காயத்திற்கு எட்டாமல் ஒரு
வஸ்து உண்டானால், அது ஒரு சப்தத்தாலும் போதிக்கப்படாவிடாதென்றும் வாதிக்க

வனவவெடாயல்; சமெதாநவரிநிலுநெவவாபரிசுவல்: ப்ராணல்:
 ஐதி, சமெதாபுதெ! ப்ரவதல்:கவாகுவுவவாராபெவ சஷா
 நாயுபுவொயகதமகூவயாரணம் சுதபுலிதி கிலியம் ராஜாஜா?
 வபிபுவவாஷம் சாபவபுவொயகதமகூபுஹணபிதூணவாகரல்:
 தயாஹி, கெநபிபுவவெஷாபிநா 'சவவரகெபிணம் லிபிதஐதி
 பெவபதூயஜதாவய' ஐதி பெபுபிதம்: கபிசுதபிபுதாவபெப்ரவ
 தம்: 'சவவரகெபிணம் லிபிதம்' ஐதி சஷம்: ப்ரயம்:பிதூ, பிபுவபி

ஸித்தமாய் ரிஷ்பந்மமாக இருப்பதான ஒரு பொருளை வேத சப்தங்கள் போதிக்கின் னனவென்று சொல்வது ஸாந்யமிலலை. அவை அம்மாதிரியான வஸ்துவில் ப்ரமாண மாகமாட்டா' என்று ஒரு வாத்ததைச் செய்கிறார்கள். அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லப் படுகின்றது இவ்விதம் வ்யவஹாரத்தின் வழியாகவே சப்தங்க ளெல்லாவற்றிற்கும் தம் தம் பொருளைப் போதிப்பிக்கக்கூடிய சக்தி அறியப்படவேண்டும் என்று சொல் வது ராஜாவின் கட்டளையோ? ஒரு வ்யவஹாரத்தானும் ஏற்படாமல் ஸ்வத. ஸித்தமா யுள்ள வஸ்து விஷயத்திலும், சப்தங்களுக்குப் போதிப்பிக்கும் சக்தி உண்டு என்பதை நிரூபிப்பது ஸுலபமே. ஒருவன் 'தண்டம் வீட்டின உள்ளே இருக்கின்றது எனப தைத் தேவதத்தன் என்னும் ஒருவனுக்குத் தெரிவி' என்று மற்றொருவனைப் பார்த்து சில ளை ஜாடைகளால் போதிப்பித்து அனுப்புகிறான். அவன் அந்த ஸமாசாரத்தை

கிறார்கள். அவர்களின் மதப்படி, 'பசு' என்னும் சப்தம் எதைக் குறிக்கின்றது என்பதை அறியாத ஒரு அவயுதப்பர்நனுக்கு, அந்தப் பதத்தின் அர்த்த ஜ்ஞாநம் பின்வருமாறு ஏற்படுகின்றதாம். 'பசுவைக் கொண்டுவா' என்று ஒரு வ்யுதப்பர்நன் மற்றொரு வ்யுதப்பர்நனைப் பார்த்துச் சொல்வதையும், அதற்கு இணங்கி அந்த மற்றொருவன் பசுவை ஒட்டி வருவதையும் ஸமீபத்தில் இருந்து பார்த்துவரும் ஒரு அவயுதப்பர்நன் முதல் மனிதனால் உச்சரிக்கப்பட்ட 'பசுவைக் கொண்டுவா' என்னும் சப்தங்களைக் கேட்டு, பிறகு இரண்டாவது மனிதன் பசுவை ஒட்டி வந்ததையும், முதல் மனிதன் அதைச் சரி என்று ஒத்துக்கொண்டதையும் பார்த்து, 'பசு என்னும் சப்தத்திற்கு அந்த ம்ருகம் பொருள்' என்னும் ஜ்ஞாநத்தை அடைகின்றான். இதுதான் வ்யுதபத்திக்கு மார்க்கம் என்பது அவர்களின் வாதம். வேறு வழிபாகவும் இந்த வ்யுதபத்தி ஸம்பவிககக்கூடும் என்பதை அவர்கள் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை யாதலால், இம்மாதிரி யாக ஒருவித காரயத்திற்கும் எட்டாமல் இருக்கும் பர ப்ரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் ஒரு சப்தமும் பரமாணமாகமாட்டாது என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். வேத வாக்யங்களுள் 'ஹோ ம-ஃ கா ரொ யஜேத்' [ஸ்வர்க்கம் விரும்புவோன் யாகத்தைச் செய்யவேண்டும்] என்பது முதலான காரயபரங்களான வாக்யங்களே அர்த்த ஜ்ஞாநத்தை உண்டெண்ணக்கூடியவை 'ஹோ த்யம் ஜ்ஞாநமீநஞம் ஸப்ரஹ்' [ப்ரஹ்மென்பது ஸத்யமாயும் ஜ்ஞாநமாயும் அநந்தமாயுமுள்ள ஒரு வஸ்து] என்பது முதலான காரயங்க ளீனறிகே கேவலம் வசித்த வஸ்து பரங்களாக இருக்கும் வாக்யங்கள் அர்த்த ஜ்ஞாநத்தை உண்டெண்ணக்கூடியவை அல்ல. ஆகையால், யாகம் முதலான கர்மங்களேப்பற்றிப் பேசும் கர்ம ஊண்டமே ப்ரமாணமாகக்கூடியது; ஆதம் வஸ்து

கொநலிசு... இது யாத்ருசகீகமாக ஏற்படும் வ்யுத்பத்திகள் லித்தாயத்த விஷயமாக இருக்கக் கூடுமென்பதைக் காட்டுகின்றது துயரா வராயு: .. இது புத்தி பூவகமாக ஏற்படும் வ்யுத்பத்திகள் லித்தாயாத விஷயமாக இருக்கக்கூடும் என்பதைக் காட்டுகின்றது.

ஸவ-வாகுஜாதம் பூயம்ஓக்து | ஸவவெவ ஸவபுஷாநாஃ ஸு
ய-வாஸியாயிதா ஸவ்யாதவிஸௌணாஃ யயாவஸிதஸம்ஸம-
விஸௌவாஸிதா வஜாநாதீதி காயபூய வஸவபூததி ரிதூழி
நிஸ-ஓயாநிநிபுஸ்யநஃ | சதஃ வரிநிஷ்நெ வஹநி ஸவஸு
ஸெயாகதபூதபூயாரணாஸ ஸவ-ராணி வெஷாநுவாகுநி
ஸகரஜமதாரணா ஸவ-கரஜமதாரணாஸகரஜமதாரணாஸகரஜமதாரணா
ஸவஸு ஸெயாகதபூதபூயாரணாஸ.

செய்கிறார்கள். ஸகல பதங்களுக்கும் இவ்விதமே தம் தம் பொருளைச் சொல்லுகின்றன வென்பதையும், அநேக பதங்கள் எட்டங்கிப் வாக்யங்களில், காயத்தின் வழியாகப் பொருளைப் போதிப்பிக்கும் வாக்யங்கள் இருப்பனபோல, ஸ்வதஸ வரிததமான் பொருளைப் போதிப்பிக்கும் வாக்யங்களும் இருக்கின்றன வென்பதையும் எல்லாரும் அறிவார்கள். ஆகையால் வ்யுத்பத்தி பெல்லாம் காய பரங்களே என்று சொல்வது கேவலம் பிடிவாதம் மாத்திரமாகமே தவிர, யுகதியுடன்கூடிய வாதமாகமாட்டாது. இப்படி வரித்த மான வஸ்துவைப் போதிப்பதற்கும் சபதங்களுக்குச் சகதி உண்டு என்பது ஏற்படுகிற படியால், வேதார்த்த வாக்யங்கள் ஸகல ஜகத்துக்கும் காரணமாயும், ஸ்வ கல்யாண குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாயும் கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள மற்றை லக்ஷணங்களுடன் கூடியதாயுமுள்ள ப்ரஹ்மத்தைப் போதிப்பிக்கின்றன வென்பது வரித்தும்.

ஸம்ஸ்யாஹாராலாவாஸ ஸஓகதயி தூவாஸௌஜதா
நாஸு..... அந்தந்தச் சப்தத்தின் ப்ரயோகத்தில் அந்தந்த அாதந்ததின் ஜஞாநம் உண்டாவதற்குக் காரணம் முழுவதும், அந்தந்த அாதந்ததில் அந்தந்தச் சப்தத்தைத் திரும்பத் திரும்பக் கை விரலால் சுட்டிச் சுட்டிக் காட்டிப் பல தடவை ப்ரயோகம் செய்வதே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை என்பதை இந்தப் பதங்கள் விளக்குகின்றன. 'இந்த அாதந்தம் போத்யம், அதை இந்தச் சப்தம் போதிககின்றது' என்பதான போத்ய போதக ஸம்பந்தத்தைத் தவித்து, அந்தச் சப்தத்திற்கும் அந்த அாதந்தத்திற்கும் வேறு எவ்வித ஸம்பந்தமும் இல்லை என்பது தான தாற்பாயம். 'இந்தச் சப்தத்திற்கு இது அாதந்தம்' என்று ஸங்கேதம் செய்தவனுடைய ஜஞாநமும் இல்லை.

பூயபவ பூயம்ஓக்து—தானும் ப்ரயோகம் செய்கிறான். இதைச் சொல்வதன் கருத்து என்னவென்றால்—இந்தக் குழந்தைகளுக்கு இந்த அாதந்தங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கும் புருஷனும் இம்மாதிரியே வரிதநாரீதந்தத்தில் வ்யுத்பத்தியோடு கூடியவனே தவிர, கார்யாதந்தத்தில் வ்யுத்பத்தியைப் பெற்றவனன்று என்பதைக் காட்டுவதற்கே. இந்தப் பாலர்கள் வரித்தநாரீதந்தத்தில் வ்யுத்பத்தி உடையவர்களாய்ச் சப்தங்களை ப்ரயோகிக்கின்றார்கள் என்று சொன்னால், இப்பொழுது சப்தங்களை ப்ரயோகிப்பவர்களும் அம்மாதிரியே வ்யுத்பத்தியைப் பெற்றிருக்கக்கூடும் என்று நினைக்க இடமுண்டன்றோ?

ஸவவெவஸவபுஷாநாஃ ... 'எல்லாப் பதங்களும்' என்பதால், 'வேதத்தில் தென்படும் பதங்கள் மாத்ரமின்றிகே லோகத்தில் தென்படும் பதங்களும் கூட' என்பது குறிக்கப்படுகின்றது.

சுவி ௮ காய-ஆ-௩ வனவ வு-ஹு-த-திர-ஸ-; வெ-பா-ந-வாக-த-
ந-த-வ-பா-ஸ-ந-வி-ஷ-ய-கா-ப-ஆ-யி-கூ-த-வி-ஸ-ஷ-ண-ஹ-உ-த-வ-ரு-க-ஸ-வ-ந- ௨-௦

“சுவி ௮” — வுபுதபத்தி முழுவதும் காய பரமாகவே ஏற்படுகின்றது என்பதை ஒத்துக்கொண்டபோதிலும், வேதார்த்த வாக்யங்களெல்லாம் அப்படி காய பரங்களாகவே இருந்துகொண்டு ஸகலத்தையும் போதிப்பிக்கின்றன வென்று உபபாதிக்க

ய-பா-2-வ-லி-த-ஸ-௦-ஸ-ந-௨-வி-ஸ-ஷ-வா-தி-க-வ- ௮ ..விததார்த்த பரமான வாக்யம் விததபரமாகவும் காயார்த்தபரமான வாக்யம் காயபரமாகவும் எடுத்துக் கொள்ளப்படவேண்டுமென்பது தாத்பர்யம்

சுவி ௮ .இனி, ‘எதிர் வாதி சொல்வதை ஒத்துக்கொண்டாலும், நமது பக்ஷம் விதிதிக்கும்’ என்பதை விவரிக்கிறார் ‘காயார்த்தத்தில் மாத்ரமே வுபுதபத்தி உண்டாகக் கூடுமானகையால், காயார்த்த மல்லாத கேவலம் விததார்த்தமாகிப் பரஹ்மத்தின் விஷயத்தில் சப்தங்கள் பரமாணமாக மாட்டா’ என்பதன்றோ எதிர் வாதம்? ‘பரஹ்மமும் காயார்த்த மாகையால் அது விஷயத்தில் சப்தங்கள் பரமாணமாகக் கூடும்’ என்பது ஸமாதானம். விததார்த்தமான பரஹ்மத்தை எவ்விதத்தில் காயார்த்த மென்று சொல்லக் கூடுமென்றால், ‘வேதார்த்தங்களில் ‘சூத்ராவா2ரோ ஸ்ர-ஷ-வ-’ (ஆதமாவைத் தாசந ஸமாநாகாரமாகப் பார்த்தல் வேண்டும) இதயாதிபாயக அநேக வாக்யங்கள் விதி பரங்களாகக் காணப்படுகின்றன வன்றோ? விதி பரங்களான வாக்யங்களால் கிடைக்கும் மவை யெல்லாம் காயார்த்தங்க ளல்லவா?’ என்பது பரத்யுத்தரம் ‘ஆதமாவைப் பார்த்தல் வேண்டுமென்பது விதி வாக்யமாக இருந்தாலும், ஆதமாவின் ஸ்வரூபம் அதன் விசேஷணங்கள் இவை முதலியவைகளைப்பற்றி இந்த விதி வாக்யத்தில் ஒன்றும் சொல்லப்படவில்லை யாதலால், அவைகளைச் சொல்லும் வேறு வாக்யங்களுக்கு பரமாணம் எப்படி? என்று ஆக்ஷேபிக்கக் கூடும். அந்த வாக்யங்கள் வேறு வாக்யங்களாகவும் விதி பரங்க ளல்லாமலும் இருந்தபோதிலும், அந்த வாக்யங்களிற் சொல்லப்படும் அர்த்தங்கள் இந்த விதி வாக்யத்தில் விதிக்கப்படும் விதிக்குப் பலமாக இருக்கிறபடியால், அந்த வாக்யங்களுக்கும் பரமாணம் முண்டு என்பது அடுத்த வாக்யத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றது

உ-பா-ஸ-ந-வி-ஷ-ய-கா-ப-ஆ-யி-கூ-த-வி-ஸ-ஷ-ண-ஹ-உ-த-வ-ரு-க-ஸ-வ-ந-—‘உபாஸநத்தை விஷயமாக உடைய காயத்தில் அதிகருதன் எவனோ, அவனுக்கு விசேஷணமாகும் பலமாக இருந்துகொண்டு’ எதிர் வாதிக்க விதிபரங்களான வாக்யங்களுக்கே ப்ரமாணம் உண்டு என்று வாதிக்கையிலும், விதி பரங்களல்லாத வேறு வாக்யங்களும், அந்த விதி வாக்யத்திற்கு அவை சேஷமாகச் சோந்திருந்தால், பரமாணங்களாகக் கூடும் என்பதை ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள் அமமாதிரியே, ஆதமாவின் ஸ்வரூப குண விபூதிகளைச் சொல்லும் வாக்யங்களும் பரமாணங்களாகக் கூடாவோ? என்பது பரத்யுத்தரம் இதை உபபாதிப்போம் சூத்ராவா2ரோ ஸ்ர-ஷ-வ-’ என்பது உபாஸநத்தை விதிக்கின்றது, ஆகையால் உபாஸநம் விஷயம் ‘அந்த உபாஸநத்தால் விசேஷிக்கப்படும் காயம் தனது பரயோஜநத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்’ என்னும் புத்தியுடன் அந்த உபாஸநத்தில் ஒருவன் பரவருத்தித்தால் அவன் அதில்

வாஸம் ஹி ன்நெபுஸஸிஸெஷு ரூவஸூ ம-ஆழிவக் ராஜ்ரீஸத்ரூபிஷ்டர்வக்
 சப மொருணஸதயாதநாஸாயுஸாபநஹாவவது காரியே-ஆஸ்யொயாமித

கூடும் ஜ்ஞாந காண்டமாகிற உபநிஷத்தில் உபாஸநம் விஷயம், அதுஞல விசேஷித்
 துக் குறிக்கப்படும் யாதொரு காராயமுண்டோ அந்தக் காராயத்திற்கு அதிகாரி அந்த
 உபாஸகன், அவனுக்காக ஏற்படும் பலம் அவனுக்கு விசேஷணமாகின்றது அதன்
 அக்கிருதன் ஆவான் அவன் அந்த உபாஸநத்தால் பரஹ்ம மெனனும் பலத்தை
 அடைகிறா னுகையால், பரஹ்மமாகிற அந்தப் பலம் அவனுக்கு விசேஷணமாகின்றது
 அந்தப் பலம் விக்ர வாக்யத்திற் சொல்லப்படாமல் விக்ரமலலாத வேறு வாக்யத்தில்
 சொல்லப்பட்டிருந்த போதிலும், விக்ர வாக்யத்திற் சொல்லப்படும் உபாஸநமாகிற விஷ
 யத்துடன் கீழ்க் குறிக்கப்பட்டுள்ளபடி ஒரு வித ஸாபநத்ததைப் பெற்றிருக்கிறபடி
 யால், அந்தப் பலத்தைச் சொல்லும் வாக்யமும் காராயாதந்மாகித் தாதபாயத்தைப்
 பெறக்கூடும் இம்மாதிரியே எதிர்வாதிகளும் ஸ்வாககம் முதலானவைகளைச் சொல்
 லும் வாக்யங்களுக்குத் தாதபாயம் கலபிக்கிறார்கள்

உ-:வாஸம் ஹி ன் எதிர் வாதிகள் தாதபாயம் கலப்பிப்பதுபோல நாமும்
 தாதபாயம் சொல்லுகிறோம் எனப்பதை விளக்குவதற்கு இவ்விடத்தில் மூன்று உதா
 ஹரணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன அவையாவன — (1) “ஜெஜ்ரூதிஷ்டோபெந ஸ
 ம-ஆகாரொ யஜேத” [ஸ்வாககத்தை விரும்புவோன் ஜ்யோதிஷ்டோமம் என்னும்
 யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] எனப்பது ஒரு விக்ர வாக்யம் ஸ்வாககம் என்பது
 எப்படிப்பட்டது எனப்பதை இது சொல்லவில்லை “யவ்ரீ ன்நாஷ்டம் தரீதம் நரீதி-ஆ:”
 [எவ்விடத்தில் உஷ்ணம் சீதம் துக்கம் இல்லையோ] எனப்பது ஒரு விக்ரமலலாத் அாதந்
 வாத் வாக்யம், ஸ்வாககம் எப்படிப்பட்டது எனப்பதை இது சொல்லுகின்றது
 ஆகையால் விக்ரவாக்யத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள ‘ஸ்வாககம்’ என்னும் வஸ்துவுக்கு
 இதில் சொல்லப்படுவது விசேஷணமாகின்றது அப்படி விசேஷண மாகின்றபடியால்,
 இந்த் அாதத்வாத் வாக்யத்திற்கும் பராமாண்யமுண்டு என்று எதிர்வாதிகள் ஒத்துக்
 கொண்டிருக்கிறார்கள் அது போல, நாமும் பரஹ்மத்தின் குணவிபூதிகளாகிற
 விசேஷணங்களைச் சொல்லும் வாக்யங்களுக்கு பராமாண்யம் சொல்லக்கூடும் எனப்பதற்கு
 முதல் உதாஹரணம் “உ-: வாஸம் ஹி ன்நெபுஸஸிஸெஷு ரூவஸூ ம-ஆழிவக்”
 ‘துக்கத்துடன் கலசாத் ஒரு தேச விசேஷமாகிற ஸ்வாககம் முதலியவற்றில் போலவும்’.
 (2) “ராஜ்ரீஸத்ரூபெயாக்” [ராதிரி ஸதரங்களைச் செய்தல் வேண்டும்] எனப்பது ஒரு
 விக்ரவாக்யம் இத்த வாக்யம் இந்த் ஸதரங்களைச் செய்வதால் உண்டாகும் பலனைப்
 பற்றிப் பேசவில்லை “வ்ரூதிஷ்டிஷ்டி ஹ வரணதெய வந்தா ராஜ்ரீஸுவயஜி”
 [எவர்கள் இந்த் யாகங்களைச் செய்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு பரதிஷ்டை ஏற்படுகி
 ன்றது] எனப்பது மற்ருரு விக்ரமலலாத் அாதத்வாத் வாக்யம் ‘பரதிஷ்டை, இவைகளைச்
 செய்வதன் பலம், எனப்பதை இது சொல்லுகின்றபடியால் இந்த் அாதத்வாத் வாக்யத்
 திற்கு பராமாண்யம் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது அப்படியே பரஹ்மத்தின் விஷயத்தி
 லும் நாம் தாதபாயத்தை அங்கீகரிக்கலாம் எனப்பதற்கு இரண்டாவது உதாஹரணம்
 “ராஜ்ரீஸத்ரூபிஷ்டர்வக்” - ‘ராதிரி ஸதரம் செய்வதால் ஏற்படும் பரதிஷ்டையாகிற

யெவ ஸ்வயம் ஸ்வாயத்தி । தயாஹி — ஸ்ருஷாவிஜாபவாதி பரபுரீ
உத்யுக்ரஸ்யஹோவாஸநவிஷயகாயாபி ருதவிசெஷண ஸுதவமகஸெ-

விததியில், துக்கத்துடன் கலவாத தேச விசேஷ ரூபமான ஸவாககத்தின விததி யிற்போலவும், ராதரி ஸதர பரதிஷ்டையிற போலவும், பரஸபரம ஸாதய ஸாதந பாவத்தை உடைய அபகோரணம் சதபாதநை இவைகளிற போலவும் வேதாதந வாக

பலத்திற போலவும் (3) தயாஹி ஸ்ருஷாவிஜாபவாதி பரபுரீ [ஆகையால் பராஹ்மண னைக குறித்து 'நான இவனைக கொலவேன' என்று பரயதநம் செயயக்கூடாது] என்பது ஒரு நிஷேத வாகயம் இது, அபபடிச செயதால் என்ன ஸம்பவிக்ரும எனபதைச சொல்லவிலை "யெரவமரூதெ ஸதந யாதயாசி" [எவன அம்மாதிரி பயமுறுத்துகிறானே, அவனுக்கு ஒரு நரக விசேஷமுண்டு] என்னும் வாகயம், அபபடிச செயவதால் உண்டாகும் விருத்த பலத்தைச சொல்லுகின்றபடியால், அம்மாதிரியான விருத்த பலத்தைச சொல்லும் வாகயத்திற்கு பராமாணயமுண்டு இப்படியே, மோக்ஷபாய விரோதி பலத்திலும் தாதபாயம் சொல்லலாம் அதாவது, நரகம் முதலான விரோதி பலத்தைபற்றிப் பேசும் வாகயங்களுக்கும், அவை கராய பரங்க ளிராவிட டாலும் பராமாணய முண்டு என்று சொன்ன தாயிறறு இதற்கு மூன்றாவது உதாஹரணம் "ஸவமெராரணயதயாதநாஸாயுஸாயநஹாவவது" —

பயமுறுத்துவதற்கும் சதபாதநை என்னும் நரக விசேஷத்திற்கு முள்ள ஸாதய ஸாதநபாவத்திற போலவும் [அபகோரணத்திற்கு சதபாதநா ஸாதநதவம் உண்டு] அதாவது, 'செயதல் கூடாது' என்று நிஷேதிக்கப்பட்டிருப்பதைச செயவது ஸவாக க்ரூபவத்திற்குத் தடையாகு மாகையால், ஸ்வாககத்தை ஸாதித்துக கொடுக்கும் யாகத்தை விதிக்கும் வாகயத்திற்கு இந்த நிஷேத வாகயமும் உபயோக முள்ளதாகின றது என்பது கருத்து இந்த உதாஹரணங்கள் மூன்றினாலும், 'அாதத்வாத வாகயங் களில் விதி ஒன்றும் இல்லையாயினும், விதி வாகயங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள விதிகள் இந்த அாதத்வாத வாகயங்களிற சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயங்களை ஏதாவது ஒரு பரகாரத்தில் அபேக்ஷித்திருக்கிறபடியால், இந்த அாதத் வாத வாகயங்களுக்கு அநத் விதி வாகயங்களுடைய ஸம்பநத்தால் பராமாணயம் உண்டு' என்பது விளங்குகின் றது இப்படியே, பரஹ்ம ஸ்வரூபத்தையும் அதன் விசேஷணங்களாகிற குணம் விபூதி கள் இவைகளையும், அதன் உபாஸநத்தை விதிக்கும் விதிகளுக்கு விருத்தமாயுள்ள பலத்தையும், ஸம்ஸாரத்தின் தோஷத்தையும், இன்னும் இவைபோன்ற மற்ற அம்சங்களையும் பற்றிப் பேசும் விதியல்லாத ஸாமாநய வாகயங்களுக்கெல்லா உபாஸநத்தை விதிக்கும் விதிவாகயங்களின் ஸம்பநத்தால் பராமாணயமுண்டு என்பது தான் இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்பட்டுள்ள விஷயம்

தயாஹி — உபாஸநத்தை விதிக்கும் வாகயத்திற்கு உதாஹரணமாக நாம் கீழில் "சுதா வரவரே ஸ்ருஷுவே" இதயாதியான வாகயத்தை எடுத்துக் கொண்டு, அநத் உபாஸநத்தின் பலம் அநத் வாகயத்திற சொல்லப்படாமல் அதற்கு அாதத் வாதமாயிருக்கும் வாகயத்திற சொல்லப்பட்டிருநத் போதிலும், அநத் பலத் தைச சொல்லும் வாகயத்திற்கும் பராமாணயமுண்டு என்பதை உபபாதித்தோம்.

யுவர்கள் பரமாணமாகக் கூடும் இதன் உண்மையை ‘ஸ்ரீவிஜயாபொதி வாஸு’ எனனும் வாக்யத்தில் உபபாதிப்போம் இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தமாவது:— ‘பரஹ்மத்தை உபாவிப்பவன் பரத்தை அடைகின்றான்’ எனப்பதுதான் அதாவது — ‘பரத்தை அடையவேண்டும் எனனும் விருப்ப முடையவன் பரஹ்மத்தை உபாவித்தல் வேண்டும்’ என்று சொன்னதாயிற்று இவ்விடத்தில் பரஹ்மத்தின் உபாஸநே விஷயம், அதை விஷயமாக உடைய காயத்தில் அதிகாரி அந் உபாஸகனே, அவனுக்கு விசேஷணமாக, ‘பரம்’ என்று சொல்லப்படும் பரஹ்மத்தின் பராபதியே பலமாகச் சொல்லப்படுகின்றது இவ்விடத்தில் அடையத்தக்க எவ்வுவாகக் குறிக்கப்படும் பரஹ்ம ஸ்வரூபமும் அதன் ஸகல் விசேஷணங்களும் ஒரு காயத்தின் வழியாகவே வித்திப்பைப் பெறுகின்றன அந் ஸ்வரூபத்திற்கும் அதன் விசேஷணங்களுக்கும் உட்பட்டவையான ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி ஸமஹாரம் இவைகளைச் செய்யும் தன்மை, அந் ஜகத்திற்கு ஆதாரமாகவும் நியந்தாவாகவும் இருக்கும் தன்மை, இவை போன்ற மறை ஸகல் நாமங்களும், இன்னும் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படவை சொல்லப்படாதவை இவையெல்லாம் அம்மாதிரியே வித்திப்பைப் பெறுகின்றன இம்மாதிரி உபபாதிப்பதில் எவ்வித தோஷமும் இல்லை

அந்த விஷயத்தையே உபபாதிப்பதற்கு, இவ்வீடத்தில் வேறு ஒரு வாக்யம் எடுத்துக் கொள்ளப்படுகின்றது. “ஸூஹுவிஷாஹோநாதி வாஸு” எனலும் வாக்யத்தில் உபாஸம் விதிக்கப்படுகின்றதா? பரஹ்மம் எப்படி பலமென்று தெரிகின்றது? என்பது முதலான விஷயங்களை விவரிக்கிறா ‘பரஹ்மத்தை உபாவிக்கிறவன பரத்தை அடைகின்றான்’ என்று சொல்வதானது, ‘பரத்தை அடைய விரும்புவோன் பரஹ்மத்தை உபாவித்தல வேண்டி’ என்று சொல்வதற்குத் துலயமன்றோ? பலஸம்பநதம் சொல்லப்படு மிடங்களி லெல்லாம் விதியைக் கலப்பித்துக்கொள்வது நயாயத்திற்கு ஒத்ததே

ஸ்ரீஹரவாஸநவிஷய சீழில், 'உவாஸநவிஷயகாயடாயிகுத
விஸேஷணஹிதமநுக்ஷெத' என்று பொதுவாகச் சொன்னது இவ்விடத்தில்
விசேஷித்துச் சொல்லப்படுகின்றது

சுதிராபுரத்தையா... காமகாண்டத்தில் ஸ்வாககத்திற்கு விசேஷணமா கிற துககாஸமபிரதவாதிகள போல, இந்த உபநிஷத வாக்யத்திலும், பரஹ்ம ஸ்வ ரூபத்துடன் அதன் விசேஷணங்களும் வரித்திக்கின்றது என்பது கருத்து

ஊவம் அ ஸதி ஸவஹ்—ஆயுஷ்வரஹதா ஹ்விர்—ஆ ஸவஹ்
வ-ஆயுஷ்வரஹ் ஸவஹ் ஹிபெரஷதயெவ ஸிஹ ஹவஹி ! யயோக்து
ஹிபெரஷத—‘ஹி ஹி ஹி ஜாயத உதி ஸு-தெரிதஹ்’

இப்படி உபசிஷத்தில காணப்படும் உபாஸந விதிகளுக்கு உபயோகிகளான
வாக்யங்களிற் சொல்லப்படும் வஸ்துக்கள விதித்திக்கும் பக்ஷத்தில், ஸகல மததரம
அாதந்வாதம் இவைகளிற் சொல்லப்படும் வஸ்துக்களும், வேறு பரமாணவர்களுக்கு
விருத்தநீன்றிக்கும் இது வரையில் சொல்லப்படாதவைகளாகவும் இருந்தால், அவை
அநத விதிகளுக்கு உபகாரகங்களா யிருந்துகொண்டு வித்தியைப் பெறாமலவோ?
இநத அாதத்தையே தரமிடாசாயா தமது பாவத்தில “ஹி ஹி ஹி

இது வரையில் அாதந் வாதங்களில் பரதிபநமா யுள்ளவைகளுக்கு வித்தி உப
பாதிக்கப்பட்டது விதிவாக்யங்களில் சொல்லப்படும் விதிகளுக்கு அாதந் வாதவாக்யங்
களிற் சொல்லப்படும்வை சேஷமாக இருக்கிறபடியால் அவைகளுக்கு வித்தி உண்டு
என்பதுதான் அநத உபாததம் ‘அாதந் வாதங்கள் விதிவாக்யத்தில் பரதிபநமாயிருப்
பதை ஸ்தோதரம் செய்கின்றன, அவைகளுக்கு அவ்விதமான ஸ்தாபக்தவம் வித்திக
ளும் பொருட்டு விதிவாக்யமாதந்தில அவைகளுக்குத் தாதபாயம் சொல்லக்கூடும்’
என்பது இப்பொழுது விவரிக்கப்படுகின்றது விதி வாக்யத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள
காம விஷயமாக அநேக குணங்களை வாணிததுகொண்டு, அாதந் வாதங்கள் அநதக்
காமத்தில் ஒரு ஏற புத்தியை ஜநகங்களுக்கு உண்டிபண்ணுகின்றன; அநதக் குணங்
கள் வித்தியாவியல், ஏற புத்தியே உண்டாகமாட்டாதாகையால், அநதக் குணங்கள்
உண்மையாக இருக்கின்றனவென்பதை ஒத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்றே ?

ஊவம் அ ஸதி—கீழில் உபபாதித்திருக்கிறபடி, எவை எவை விதி வாக்யங்
களில் பரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள விஷயத்திற்கு உபயோகப்படக்கூடியவைகளோ,
அதநத அாதந்நகனெல்லாம் பரமாணவகளை அநதகிரிக்கப்படவேண்டுமென
பது ஏற்பட்டுவிட்டால்’

ஹிர்—ஆ ஸவஹ்—அநத அாதந்நங்கள் வேறு பரமாணவர்களுக்கு
விருத்தங்களாயிருந்தால் அவை அநதகிரிக்கதக்கவையல்ல, வேறு பரமாணவர்களால்
அவை வித்தித்துவிடும் பக்ஷத்தில் அப்பொழுது அவைகளுக்கு பரமாணயம் ஏற்படுத்
துவதும் அநாவசயம் ஆகையால், ‘அவிருத்தங்களும் வேறு பரமாணவர்களால் ஸாதிக்
கப்படாதவைகள்தான்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன.

யயோக்து .அாதந்வாதங்கள் விதிகளுக்கு உபயோகப்படும்வையா யிருந்தால்
அவைகளுக்குத் தமது அாதந்நத்தில் பரமாணயமுண்டு என்பதற்கு ஸ்ரீதரமிடாசாய
கரநம் உதாஹரிகப்படுகின்றது

வக்ரூஜ் யஜ்ஜிவ்யவஹநஸூதிவரம் வாக்ஜம், தயாஹி நாஹதா
ஸூதிருவவஜ்ஜிதெ” ஐதி | வந்தகூகம் ஹவதி—ஸவெஹ ஹ்யஜ்ஜ-
வாஹாஹா . ஜெவதாராயநஹிதயாமாஜெ ஸாம்மஸ்தாராயஜ்ஜெவ-
தாயாராஹ்ஜெவாஹிவாஹு மஹாஹு ஸஹஸ்யஸா வஹு ஸஹஸ்யஸ:
கஜ்ஜணி ப்ராஸஸ்த்யஸூதிபுத்ராயதி ; தெஷாஹஸ்தாராவெ ப்ராஸஸ்த்யஸூ-
திஸாவ ந ஸஜாஜிதி கஜ்ஜணி ப்ராஸஸ்த்யஸூதியஜ்ஜம் மஹாஸ்தாவஜெவ
ஸெவாயதீதி | சுநஸெவ ஜிஸா

ஜாயத ஐதி ஸூதெநித்யூவக்ரூஜ் யஜ்ஜிவ்யவஹநஸூதிவரம் வாக்ஜம்
தயாஹி நாஹதா ஸூதிருவவஜ்ஜிதெ” —என்னும் வாக்யத்தால் விளக்கி
இருக்கிறா இதன தாதபாயம் என்னவென்றால் —‘அாதந்வாத பாகம் முழுவதும்,
தேவதைகளின் ஆராதனா புள்ள யாகம் முதலிய காமங்களுடையவும் அவைகளின்
அங்கங்களுடையவும் அவைகளால் ஆராதிக்கப்படும் தேவதைகளுடையவுமான அபரத
யக்ஷங்களான குணங்களை ஆயிரக்கணக்காக விவரித்துக்கொண்டு காமங்கள் மிகச்
சிறந்தவை என்னும் புத்தியை நமக்கு உண்டிபண்ணுகின்றன அம்மாதிரியான குணங்
கள் இராவிட்டால் காமங்கள் சிறந்தவை என்னும் புத்தி நமக்கு உண்டாகமாட்டா
தாதையால் காமங்களில் நமக்குக் கௌரவ புத்தி உண்டாகும் டொரு டி அந்த அாதந்
வாத பாகம் உண்மையாக இருக்கும் குணங்களையே போதிப்பிக்கின்றன என்று நாம்
ஒத்துக்கொள்ளவேண்டும்’ என்பதுதான் மந்தர பாகத்தில் சொல்லப்படும் அாதந்
களும் இம்மாதிரியே விதித்திருக்கின்றன

ஃணம் ஹி லெவ ஜாயத ஐதி—இது ஸ்ரீதரமிடாசாராயருடைய ஸூக்தி
இதன பொருள் என்னவென்றால்—‘ஃணம் ஹி லெவ ஜாயதெ’ என்று ஆரம்பிக்கும்
சருதி வாக்யம் அவதாரத்தை ஸ்தோதரம் செய்வதற்காக இருந்தபோதிலும், இல்லாத
விஷயங்களைச் சொல்வதால் ‘ஸ்தோதரம் விதித்தகமாட்டாதனறே’ என்பதுதான்
அவருடைய அபிபிராயமாவது ‘அாதந் வாத வாக்யங்கள் தாம் செய்யும் ஸ்தோதரத்
தால் காமங்கள் விஷயமாக ஒரு ஏற்ற புத்தியை நமக்கு ஜீர்ப்பிக்கின்றன அவை
வாணிக்ரம் குணங்கள் உண்மையாக இராமல் கேவலம் ஆரோபிதங்களாக இருந்தால்,
அந்த வாணாததால் ஏற்படும் ஏற்றமும் பொய்யாகிவிடுமாயினால், காமங்களில்
பாரோசனையை ஜீர்ப்பிப்பதற்கு அாதந் வாதங்கள் அசக்தங்களாகி விடுமபடி பரஸங்
கிக்கும் அந்த பரஸக்தி வராமல் இருக்கவேண்டும்’ எனில், அாதந் வாதங்களுக்கு
ஸ்வாதாதத்தில் பராமாண்யம் அவசியம் ஒத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டும்’ என்பது
தான்

சுநஸெவ ஜிஸா —இந்த வழியாகவே அதாவது ‘விதி வாக்யங்களுக்கு
உபயோகிகளான அாதந் வாதங்களுக்கு ஸ்வாதாதத்தில், பராமாண்யம் விதித்திபது
போல’

ஸுவெ-3 உஞ்ராவழதா ஹத்ய-3ா: ஸி:வா: ।

சுவி டு காய டுவாகுதாய டுவாழிவி, கிதிடும் காய டுவும் தாலெதி

சுவி ஹ் சுரய-ஹாஸ்யம்-ஹவாஜிஹி: ”—தவிரவும், காராயமாக யாதத் வாதிகள, தமமால் சொல்லப்பட்டு வரும் ‘காராயம்’ என்னும் சபத்தால

ஸ்வெட்சு ஐரோவம்தா சுயூடா— கீழில் அரத்த வாதங்களுக்கு பராமணயம் றீருபிகப்பட்டது 'அரத்த வாதங்களுக்கு பராமணயம் ஏற்படுவது போல மததரங்களுக்கும் பராமணயம் வரித்திக்கும், எனபது இவவிடத்தில சொல்லப்படுகிறது ஸ்துதிபரவகளான அரத்த வாதங்களுக்கு ஸ்வாரத்தத்தில பராமணயம் இராவிட்டால் அவைங்களுக்கு ஸதாவகத்வம் எப்படி வரித்திக்கமாட்டாதோ, உப்படியே அநுஷ்டேயாரத்த பரகாசகங்களான மததரங்களுக்கு ஸ்வாரத்தத்தில பராமணயம் இராவிட்டால் அவைங்களுக்கு அரத் அநுஷ்டேயாரத்த ப்ரகாசகத்வம் வரித்திக்கமாட்டாது என்ற அறிய வேணும்

சுவி அ காய-லவாகுதாய-லவாழிழி:— இது வரையில் விதநூரத்தத் தில் வயுதப்பத்தியுண்டு என்பதும் அப்படி விதநூரத்தத்தில வயுதப்பத்தி இல்லையென் பதை ஒத்துக் கொண்டாலும் விதிகளுக்கஞ்சு சேஷமாயிருப்பதாலேயே பரஹ்மம் முதலியவை விதத்தின்கிணறன என்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டன இனி, எதிராவாதிக்களால் சொல்லப் படும் 'காயம்' என்பது உப்பாதிக்கத் தகாத்து என்பதை விளக்குகிறா இவ்விதத் தில் மீமாம்ஸகர்கள் இது விஷயமாக என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளுதல் அவசியம் அவர்கள் சொல்வதாவது--'வேதங்களில் யாகம் என்பது ஒரு பலத்தை உத்தேசித்து விதிக்கப்படுகின்றது, அலப காலம் இருந்து பிறகு நசித்துவிடும் யாகம் எனலாம் கரியை, பஹு காலம் கரமித்து அந்தப் பலத்தைக் கொடுக்கின்றது என்று சொல்வது அநுப்பநமாகையால், யாகம் முடிந்தவுடன் 'அபூரவம்' என்று ஒன்று ஐரிக்கின்றதென்றும், அது பஹு-காலம் இருந்து பலத்தைக் கொடுக்கின்றது என்றும் நாம் ஒத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும்' என்பதே இரத அபூரவத்தையே அவர்கள் 'காயம்' என்று சொல்லுகிறார்கள் வ்யாபா ரத்தை விதிக்கும் கரியா பதங்களெல்லாம் இரதக் காயத்தையே பரதாநமாகக் குறிக் கின்றனவாம், இரதக் காயமே ஸ்வயமாகவே இஷ்டமாயும் அநுகூலமாயும் இருந்து கொண்டிருக்கின்றதாம் இரதக் காயத்திற்சுஅவர்கள் மூன்று வித ாக் லக்ஷணம் சொல் வார்கள் அவையாவன- (1) கருதி ஸாத்யம், (2) இஷ்டம், (3) கருதியின உத்தேசயம் முதல் லக்ஷணப்படி. பரயதந்ததால் ஸாதிக்கப்படும்வையெல்லாம் காயமாகும் பக்ஷத்தில், காமமும் கருதியினால் ஸாத்யமாக இருப்பதால், அதுவும் காயமாகத் திரியும்; இரண்டாவது லக்ஷணப்படி, பரயதந்தத்தைச் செய்யும் சாலத்தில் எது யஜமானனால் இஷ்டப்படப்படுகின்றதோ அது காய மென்று சொன்னால், ஸவாகம் முதலியவைகளும் இஷ்டங்களாகின்றபடியால், அவைகளும் காயமாகத் திரியும் இப்படி இரத இரண்டு லக்ஷணங்களும் அதிவ்யாபதங்களாகிற் படியால்,

வகுவழி! 'கூதிலாவலாவிதா கூதஜ்ஞெஸ்யதா' உதி ஹெசு, சிபிஷம்
கூதஜ்ஞெஸ்யதா? 'யஷிகூதஜ் கூதிலவகூதஜ் தகூத ஜ்ஞெஸ்யதா'
உதி ஹெசு, வுரூஷவஜாவாரூவாயா: கூதஜ்: கொடியகாரொ
தா? 'யதாவீவ யா கூதிலவகூதஜ் வுரூஷ: தகூதஜ்ஞெஸ்யதா'
உதிஹெசு, ஹந தஹி: உஷஸவெவ கூதஜ்ஞெஸ்யதா | ஸமெவம்
உதஜெஷ—உஷஸவெவ ரூவஸ்யஸி, உதாவீஷயதயா ஸிதி:

என்ன பொருள் கொள்ளுகிறார்கள் எனப்பதை விவரிக்கவேண்டும் 'மாநவிக பரயதநம்
செய்யப்பட்ட பிறகு உண்டாவதாயும், அந்த பரயதநத்திற்கு உததேசயமாய் மிருப
பதே காராயம்', என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், பரயதநத்திற்கு உததேசயம்' என
பதில் 'உததேசயம்' எனபதன் பொருள் என்னவென்பதை விளக்கவேண்டும்
'பரயதநத்திற்கு எதைக்குறித்து அதிகாரம் இருக்கின்றதோ அது தான் அந்த பரயத
தைதன் உததேசயம்' என்று சொன்னால், 'அம்மாதரி அதிகாரம் மருஷ்யனுக்கு
மாதிரம் ஸம்பவிக்ருமே தவிர, அவனுடைய வ்யாபார ரூபமாக இருக்கும் அவனது
பரயதநத்துக்கு அது ஸம்பவிக் க மாட்டாதே' 'உததேசயம்' எனபதற்கு அது
அர்த்தமன்று; , எதை அடையவேண்டுமெனலும் விருப்பத்துடன் ஒரு மனிதன்
பரயதநம் செய்கிறானே, அதை அந்த மனிதனால் செய்யப்படும் பரயதநத்துக்கு
உததேசயமென்று சொல்லுகிறோம்' என்றால், அப்பொழுது, விருப்பப்படும் வஸ்துவே
உததேசயமாகி விடுமன்றோ? 'விருப்பப்படும் வஸ்துவுக்கு இரண்டு ஆகாரங்கள்
உண்டு விருப்பத்துக்கு விஷயமாக இருப்பது ஒன்று, பரவருத்தியின் பொருட்டு

மூன்றாவதாக 'கருதியின் உததேசயம்' என்னும் லக்ஷணமே சிஷ்யருஷ்டமாக
அவர்களால் அங்கீகரிக்கப்படுகின்றது அதாவது - 'கருதியால் ஸாத்யமாயிருந்து
கொண்டு, எது கருதியின் உததேசயமாகவு மாகின்றதோ அது காராயம்' என்று சொன்ன
தாயிற்று இந்த லக்ஷணத்தை இவ்விடத்தில் தூஷிக்கிறா

கூதிலாவலாவிதா கூதஜ்ஞெஸ்யதா—'கருதி' எனபதற்கு 'மாநவிக
பரயதநம்' எனபது பொருள் 'அது செய்யப்பட்ட பிறகு உண்டாவ
தாகிற தன்மையை உடைத்தாயிருக்கை' எனபது முதல் பதத்தின் பொருள் இப்
படி இருப்பதுடன் அந்தக் காராயம் என்பது கருதியின் உததேசயமாகவும் இருந்
தல் வேண்டும் 'உததேசயம்' எனபதற்குப் பொருள் என்னவென்பதைப் பல்வித
மாக விகல்பித்து ஒன்றும் உபபநமாகவில்லை எனப்பதை நிரூபிக்கிறா

வுரூஷவஜாவாரூவாயா: கூதஜ்:—லோகத்தில் அதிகாப
மெனபது செதநன மனிதனுக்கு உபபநமாகுமே தவிர, அவனுடைய வ்யாபார
மாகிற அசேதநத்திற்கு உபபநமாகமாட்டாது என்பது தாத்நாயம் 'இது என்
னுடைய பரயேஜேததை ஸாதித்துக் கொடுக்கும்; ஆகையால் இது என்னுடையது'
என்னும் புத்தியன்றோ அதிகாரமென்று சொல்லப்படுகின்றது? அது எப்படி கருதிக்கு
ஸம்பவிக்ரும?

உஷஸவெவ— 'இஷ்டம்' இரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணம்.

வாரூஷ்ப்ராக்ஷம், தத் ப்ராக்ஷாகாரஃ சுதத்யுஷ்மஸ்திஷ்டி, உதி | ஸொயம் ஸ்வக்ஷாலிநிவெசுகாரிதொ வரயா முஃ | தயாஹி—
ஐயாவிஷ்யதயா ப்ரதீதஸ்ய ஸ்வயதெந்நததிஜ்ஞரொணாலிசிர்வ
ப்ராக்ஷம் தத வனவ ப்ரவரதெஃ | ஐயாயம் ஜாதாயாவிஷஸ்ய ஸ்வய-
தெந்நததிஜ்ஞரொணாலிசிஃ ப்ரதீயதெ மெசு, ததஸ்யிக்ஷா ஜாயதெ, ததஃ

தூணமெ குணமுள்ளது மறறென்று, இவைகளுள் தூணமும் ஆகாரமே உததேச-
யம்' என்று விவரிக்கலாமோ வென்றால், அதுவும் தனது கஷியிலுள்ள அபி-
நிவேசத்தால் ஏற்படும் வீண சரமமே என்னென்றால், பரவ்ருத்தியினால் ஸாதீகக்-
தகுந்ததாக இருப்பதே தூண்டுதலாகின்றதே தவிர, அப்படி பரவ்ருத்தியினமீது
சாராது நிற்கும் விததிகையக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான தூண்டுதல் லொன்று
மில்லையன்றோ? எப்பொழுது பரயதந்' மிராவிட்டால் இஷ்டப்பட்ட வஸதுவின-
விததி வரமாட்டாதோ, அப்பொழுதே ஒருவன் பரவ்ருத்திக்கின்றான் முதலில்
வஸதுவில் விருப்பம், பிறகு ஸ்வபரயதந் மிராவிட்டால் அது விததிக்கமாட்டாது
என்னும் தோற்றம், அதற்குப் பிறகு பரயதநம் செய்யவேண்டும் என்னும் இசை;

அது அதிவ்யாபதமென்று அதைப் பரிஷ்கரிப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்ட 'உததேச-
யதவம்' என்பதும் 'இஷ்டதவம்' என்பதாகவே ஆகிவிட்டால், லக்ஷணத்திற் செய்-
யப்பட்ட பரிஷ்காரம் நிஷ்பரயோஜனமாகிவிடுமன்றோ?

தயாஹி— இவ்விடத்தில் எதிவாதிகள் பின்வருமாறு வாதிக்கிறார்கள்.
'இஷ்டம்' என்பதற்கு, நமமால் விருமப்படுவது என்றும் பரயதநத்தின் பொருட்டுத்
தூண்டுதல் என்றும் இரண்டு ஆகாரங்கள் உண்டி. அவைகளுள் முதல் ஆகாரத்தை
'உததேசயம்' என்பதன் குறிப்பாக ஒத்துக்கொண்டால் பரிஷ்காரம் வீணாகி விடு-
மென்பது உண்மையே இரண்டாவது ஆகாரத்தைக் கைப்பற்றினால் அது வீணாக-
மாட்டாது. இது தான் அவர்களின் வாதம் இதற்கு இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும்
ஸமாதானமாவது- 'தூண்டுதல் என்னும் இரண்டாவது ஆகாரம் 'கருதி ஸாதயம்'
என்னும் முதல் லக்ஷணத்தில் அகப்பட்டதாக இருக்கிறபடியால், இரதப் பரிஷ்காரமும்
வீணே' என்பது தான் தூண்டுதல், என்னும் ஆகாரம் எப்படி 'கருதி ஸாத-
யம்' என்பதனுள் அகப்பட்டது என்றால், இஷ்டப்பட்ட பொருள் நமது பரயதந்
மின்றிக் கே விததிக்கத் தகுந்ததானால், நாம் அதற்காக பரயதநம் செய்யமாட்டோம்;
நாம் பெரிய பரயதநத்தைச் செய்தாலும் அது பலிக்கமாட்டாது என்று அறிந்தால்,
அப்பொழுதும் பரயதநத்தைச் செய்யமாட்டோம், நாம் பரயதநம் செய்தால் அது
பலிக்கும் என்று இருந்தால் பரயதநம் செய்வோ மாகையால், ப்ரேரகதவம் (தூண்டு-
தல்) என்பது கருதி ஸாதயம் (பரயதநத்தால் ஸாதீகத்ததகுந்தது) என்பதனுள் அகப்-
பட்டதே அதாவது -எது எது ஒரு மனிதனை பரயதநம் செய்யும்படி தூண்டுகின்-
றதோ அது அது பரயதநத்தால் ஸாதீகத்ததகுந்ததாகவே இருந்தல் வேண்டும் என-
பதுதான் ஆகையால் 'ப்ரேரகதவம்' என்பது கருதி ஸாதயத்வம் என்பதைக் காட்டி-

பூவததுதெ வுருஷ உதி தகவவிபா வுசியா । தலாஜிஷஸ்யே சுதத்ய-
யீதாத்தூலகவாதிருகி சுதத்யுஷேஸ்யை நாஜ கிலேவி த டுஸ்யுதி ।

சுயோபெத 'உஷதாஹெதுஸு வுருஷாதகூறுதா, ததூ-
ருஷாதகூறுதா' சுதத்யுஷேஸ்யை' உதி அபெநெவடி । வுரு-
ஷாதகூறுதா ஸுஷதித்யுஷேஸ்யை, யா வுருஷாதகூறுதா

கடைசியாக பரவ்ருத்தி; இது வன்றே கரமம்? உண்மையை அறிந்தவர்களின் கொள்கை இது. 'ஒரு வஸது நமக்கு- இஷ்டமானது என்பதற்கு காரணம், அது நமக்கு அநுகூலமாக இருப்பதே அபபடி அநுகூலமாக இருக்கும் தன்மையே கருதியின உததேசயம்' என்று சொல்லலாமோ வென்றால், அதுவும் உபபநமாகமாட்டாது ஸுகமொன்றே மனிதர்களுக்கு அநுகூலமான வஸ்துவானதால், ஸுகமே உததேசயமாகத் திரியும். புருஷாநுகூலமும் துககமும் எபபடி பாயாய சபதங்களோ, அபபடியே புருஷாநுகூலமும் ஸுகம என்னும் சபதமும் ஒரே அர்த்தத்தைச்

லும் வேறுபட்டது என்று சொல்ல இடமில்லை

உஷதாஹெதுஸு வுருஷாதகூறுதா — எது நம்மால் இச்சிக்கப்படுகின்றதோ, அதுவே நமது பாயத்ததற்கு உததேசயமாகுமென்று சொல்லி, அபபடி இஷ்டமான வஸ்துவில் இரண்டு ஆகாரங்களுண்டுமென்றும் அவைகளுள் ப்ரேரகதவம் என்னும் ஆகாரமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமென்றும் உபபாதநம் செயததற்கு, அநத ப்ரேரகதவம் என்னும் ஆகாரம் கருதி ஸாத்யத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதனருகையால், அபபடி உபபாதிபது சரியல்ல வென்று கீழில் ஆக்ஷேபிக் கப்பட்டது இதற்கு மேல, எதிவாதிகள் வேறு ஒரு விதமாக ஸமாதிக் கப் பாரகி றார்கள். அதாவது இஷ்டமான வஸ்துவைக்கு கீழ்க் கூறப்பட்டுள்ள இரண்டு ஆகாரங் கள் நீங்கலாக அநுகூலமாக இருப்பது என்னும் மற்றுமொரு மூன்றாவது ஆகாரமும் உண்டு, அதுதான் உததேசயம் என்பதன் கருத்து என்பதுதான் இதற்கு இவ் விடத்திற் செய்யப்படும தூஷணம் என்னவென்றால், அநுகூலமாக இருக்கும் பொருள் ஸுகமொன்றே; ஆகையால் உததேசயம் என்பதற்கு ஸுகம என்று பொருள் கொண்டதாக ஆயிற்று, அது உங்களுக்கு அரிஷ்டமன்றோ? என்பதுதான். எதிவாதிகளால் ஒத்துக்கொள்ளப்படும் 'காரயம்' என்பது ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டது என்பதே அவர்களுடைய கொள்கை

யா வுருஷாதகூறுதா ஸுஷதித்யுஷேஸ்யை — இது தருஷ்டாநதமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. புருஷாநுகூலம் என்பது துககத்தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதன்று என்று எபபடி நீங்கல் ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்களோ, அபபடியே

உஃவ வயயுயஸ்து: ஸுவவதீநிதூஸதீ கஸ்தாவி வுருஷாநுகு
 ஸுவம் ந ஸுவவத் | நம: அ ' உஃவ நிரெதூரவி ஸுவவதீநிதூ
 யா: வுருஷாநுகுருதா டிஷா ' உதி அநெநெதகீ | ' குதூநுகு
 ஸுவவதீ, குதூநுகுருதா உஃவதீ உதி ஹி ஸுவவதீ: வயபாவி
 வெக: | ததூநுகுருதா ஸுவவதீ: ஹதி, ததூநுகுருதா உஃவ
 யாநிஷா | சுசா உஃவ ஸ்வயமஸ்தாஸ்தாஸ்தா ததூநுகுருதா
 ஹதி | ததவந வவதூதாஸாநுகுருதா: | ததூநுகுருதா - வுரு
 ஸ்வவதீ: ஸ்வயமஸ்தா: வுருஷாநுகுருதா ஸ்வயம: வுரு

சொல்லும் பதங்களே. ஸுகத்தைத் தவித்த வேறொன்றும் மனிதர்களுக்கு
 அநுகூலமாக மாட்டாதனரே? 'ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான துகக்
 நிவ்ருத்தி மனிதர்களால் அநுகூலமென்று கொண்டாடப் படுகின்றதே!
 அது எப்படி?' என்று கேட்டால், அதற்கு ஸமாதானம் பின்வருமாறு சொல்லப்
 படும். எது எது அநுகூலமோ அது அது ஸுகமென்றும், எது எது
 பரதிகூலமோ அது அது துகமென்றும், இவ்வாறு ஸுகத்திற்கும் துகத்திற்கும்
 வாசி கூறப்படுகின்றது அவைகளுள், தனக்கு அநுகூலமாயுள்ள ஸுகம் தன்
 னால் இஷ்டப்பட்டதாகவும், பரதிகூலமாயுள்ள துகம் இஷ்ட விரும்பத்தக்க
 வும் ஆகின்றன அநுகூலமாயுள்ள துகம் நோந்தால் அது பொறுக்கத் தகாததாத
 லால், அதன் நிவ்ருத்தியை ஜநகன் விரும்புகிறார்கள அவ்விதம் அந் நிவ்ருத்தி
 இஷ்டமாகிப் படியால் மாதரம் அதை எல்லாரும் அநுகூலமென்று ப்ரமிக்கிறார்கள்.
 லோகத்தில் பரகருதி ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள ஸமஸாரி ஜீவன்கள் எல்லாவற்றிற்கும்
 சில ஸமயங்களில் அநுகூலத்துடன் சோகை, மறறும் சில காலங்களில் பரதிகூலத்
 துடன் சோகை, வேறு சில ஸமயங்களில் இரண்டினின்றிக்ருத் தமது ஸ்வரூபத்துடன்
 மாதரம் இருப்பது, என்று மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு அவைகளுள் பரதிகூலத்

புருஷாநுகூலம் எனபது ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதன்று என்று ஒத்தது
 கொள்ள வேண்டுமென்றே? எனபது கருத்து

நம: அ—ஸுகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாயுள்ள துகக் நிவ்ருத்தி
 யானது அநுகூலமாகக் காணப்படவில்லையா? எனனும சோதயத்திற்கு, 'துக்க நிவ்
 ருத்தியானது அநுகூலமாகத் தோன்றுவதெல்லாம் ப்ரமமே' என்று ஸமாதானம்
 சொல்லுகிறார்

ஸம்ஸாரிண:—ஸமஸார பந்தத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன்களுக்கே இந்
 மூன்று அவஸ்தைகளுண்டு மோக்ஷத்தை அடைந்துள்ள ஜீவன்களுக்கு பரதிகூலத்
 தின சோகை எனபதே இல்லை ஒன்று அநுகூலம் மறறொன்று பரதிகூலம் எனப்
 தெல்லாம் காமத்தின பலம் என்பதே நமது கொள்கை.

ஹம்ஸ்யா மஃ ஸ்ரீரூபெணாவஸ்யிதிரிதி திவ்யோவஸ்யாஃ ! தத்ருத்ரதிகம்ரு
 ஹம்ஸ்யநிவ்ருத்ரு சுநுகம்ருஹம்ஸ்யநிவ்ருத்ரு ஸ்ரூபெணாவஸ்யி
 திரெவ । தஸ்யாதிகம்ருஹம்ஸ்யாமெ வதஃமெ தநிவ்ருத்ருவா
 ஸ்ரூபெணாவஸ்யிதிரஸீஷா ஹவதி । தத்ருத்ரதாஸ்யாஸ்யாநுகம்ரு
 தாஸ்யஃ !

சுதஃ ஸ்வரூபவக்ஷாத்ருநுகம்ருதாயா நியாமஸ்ய சுநுகம்ரு
 தாம் வடினம் வரிஹஸனி ப்ராஜாணிகாஃ உஷஸ்யாமி ॥ விபெஷஸ்ய

தின் நிவ்ருத்தியும் அநுகூலத்தின் நிவ்ருத்தியும் இவை இரண்டும் ஸ்வரூபத்துடன்
 மாதரம் இருப்பதேயாகும் ஆகையால் பரதிகூலத்துடன் சோநதிருக்கும்பொழுது,
 ஸ்வரூபத்துடன் மாதரம் இருப்பதான மூன்றாவது அவஸ்தை ஜநகங்களால் விரும்பப்
 படுகின்றது. கேவலம் ஸ்வரூபத்துடன் மாதரம் இருப்பதான அந் அவஸ்தை
 யானது பரதிகூல நிவ்ருத்தி ரூபமானதால், அநுகூலமேபால் அதுவும் இஷ்டமாகி
 ந்து இந்தக் காரணம் கெண்டு அதை அநுகூலமென்று ஜநகங் ப்ரமிக்கிறார்கள்.

சுதஃ ஸ்வரூபவக்ஷாஃ நியோகம் எனபதற்கு அநுகூலத்தன்மை
 உண்டு என்று சிலர் சொல்வதும் பராமாணிதாக்களால் பரிஹவிககத் தருந்ததே அநு
 கூலமாக இருப்பது ஸுகமொன்றே. நியோகம் எனபது ஸவயமாக இஷ்டமான

தத்ரு—‘பரதிகூலத்தின் ஸம்பந்தம் ஒழிவதை அநுகூலத்தின் சோகை
 யென்று சொல்லக்கூடாது, அநுகூலத்தின் ஸம்பந்தம் ஒழிவதையும் பரதிகூலத்தின்
 சோகை யென்று சொல்லக்கூடாது’ எனபது இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.
 அப்படிச் சொல்லும் பக்ஷத்தில், துக்கத்தில் அநுகூல ஸம்பந்தம் பரதிகூல ஸம்பந்தம்
 இரண்டும் இல்லையாதலால் அப்பொழுது ஸுகம் துக்கம் இரண்டுக்கும் பரஸுத்தி
 நேரும்; அது அநிஷ்டம் ஆகையால், துக்கம் நிவ்ருத்தி அடைவதை அநுகூல
 மென்று சொல்வது சரியன்று.

உஷஸ்ய—இது வரை, நியோகம் எனபது ஸுகமன்று என்பதை அவ
 லம்பித்தது, அது அநுகூலமாகமாட்டாது எனபது நிரூபிக்கப்பட்டது இனி ‘நியோ
 கம் ஒரு ஸுக விசேஷமே, ஆகையால் அதற்கு அநுகூலமாக இருக்கும் தன்மை
 உண்டு’ என்னும் வாதம் தாஷிக்கப்படுகின்றது முதலில் நியோகம் எனபது ஸுக
 விசேஷமாக மீமாட்டாது எனபதை நிரூபிக்கிறார் ‘நியோகம் எனபது ஸவயம்
 பரயோஜனாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் அதற்கு அநுகூலத் தன்மையை ஸாதிக்க பரயத்
 தப்படலாம். அது ஸவயம் பரயோஜந மன்றே; உட்கள் கொள்கைப்படி, இப்
 பொழுது செய்யப்படும் கரியையின் பலமாகக் காலாந்தரத்தில் வரப்போகும் ஸ்வாக்ஷம்
 என்னும் பரயோஜநத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பதன்றோ நியோகத்தின் பரயோஜநம் ?
 அப்படி இருக்கையில் அது எவ்விதத்தில் ஸவயம் பரயோஜநமாகும் ?’ எனபது தான்
 இவ்விடத்திற் சொல்லப்படும் நிரூபணம் நிற்க, ‘ஹ்மஃகாரோ யஜேத்’ [ஸவாக

நிவ்-ஆத-ஆகத-யெவ ஹி நியொமஸ்ய நியொமஸ்ய ஸ்ரீரக்ஷம் சவ-உவ-ஆக-
க்ஷம் அ-பூ-த்ய-ஜெ : ஸ்ரீ-ம-ஆகாரொ-யஜேத்' உத்யோக-காய-ஆஸ்ய ச்ரீயர்
திரி-கூதா ஸ்ரீ-ம-ஆகாரவ-ஆஸ்ய-ஹி-ஸ்திர-ஹாரொண ஸ்ரீ-ம-ஆஸ்ய-ந-த-நியொயா
பெவ ஸ்வதி : ந-அ-வா-அஜ் : யஜேதெ-த்யோ-யஜே : நியொம : ஸ்ரீ-யொ-ந

தனது, ஸ்வயமாக இஷ்டமாயுள்ள உற்றொரு பொருளை ஸாதித்துக் கொடுப்பதாலேயே
அதற்கு, நியோகமாயிருக்கும் தன்மை ஸத்ரமாயிருக்கும் தன்மை அபூர்வமாக இருக்கும்
தன்மை ஆக இம்மூன்று தன்மைகளும் ஸம்பவிக்வினன கேவலம் ஒரு வ்யாபாரத்தை
மாத்ரம் குறிக்கும் 'யஜேத்' என்னும் கரியாபதம், 'ஸ்ரீ-ம-ஆகாரொ-யஜேத்'
[ஸவாககத்தை விருமபுவோன யாகத்தைச் செயதல வேணடும்] எனனும் வாக்யத்தில்,
அந்த வ்யாபாரத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான 'காயம்' எனனும் ஒரு அர்த்த
விசேஷத்தைக் குறிக்கின்றது என்று சொல்வதெல்லாம், அந்த 'ஸ்ரீ-ம-ஆகாரொ-
யஜேத்' எனனும் பத்தத்துடன் சோககையால் உண்டாகும் 'அது ஸவாககத்திற்கு ஸாத்ரம்'
எனனும் நிச்சயத்தாலன்றோ? 'அம்மாதிரி சோககையால் உண்டாகும் நிச்சயத்தால்
அது ஏற்படவில்லை, அச்சோகை யினதிக-அந்த கரியாபதத்திற்கு அந்த அர்த்தம்

கத்தை விருமபுகிறவன் யாகத்தைச் செயதல வேணடும்] என்பதிலிருந்தே ஸ்வாக்ம்
பரயோஜந மென்றும் நியோகம் பரயோஜந மன்றென்றும் தெரிகின்றது

நியொமஸ்ய நியொமக்ஷம் ஸ்ரீரக்ஷவ-உவ-ஆக-அ — நியோகத்
தில் மூன்று ஆகாரங்கள் உண்டு அவையாவன—(1) கரியையைச் செய்யும்படி தூண்
டும் ஆகாரம், (2) வெகு காலம் இருக்கும் ஆகாரம், (3) வேறு ஒரு பரமானத்திற்கும்
விஷயமாகாமலிருக்கும் ஆகாரம் இவை மூன்றும் நியோகமானது மற்றொரு பலத்
திற்கு ஸாத்ரமாக இருக்கின்றது எனப்பதாலன்றோ ஏற்படுகின்றன? ஜயோதிஷ்டோம்
யாகத்தைச் செய்யப் புகுமிறவன், 'இந்த கரியை நமது இஷ்டமாகிற ஸ்வாககத்தை
ஸாதித்துக் கொடுக்கும்' எனனும் ஜ்ஞாந்தத்தைக் கொண்டே புகுகிறானால, அந்த
கரியையால் உண்டாகும் அபூர்வத்திற்குத் தூண்டிதல் எனனும் முதல் ஆகாரம் ஏற்படு
கின்றது 'காலாந்தரத்தில் வரப்போகும் ஸவாககத்திற்கு அது ஸாத்ரமாகிற படியால்
அதற்கு ஸ்திரதவம் எனனும் இரண்டாவது ஆகாரம் ஏற்படுகின்றது நாம் செய்யும்
யாகமோ கூணிகம், அந்த கூணிகமான கரியையையே அந்த 'யஜி' எனனும் வினைச்
சொல் போதிப்பிக்கக்கூடும்; அந்த கரியையைக் காட்டிலும் விலக்ஷணமான ஒரு ஸ்திர
மான பதார்த்தத்தை அது குறிக்கின்றது என்றால், அப்படி அது குறிப்பது 'ஸ்ரீ-ம-ஆ
காரொ-யஜேத்' எனனும் பத்தத்துடன் அது சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியாலேயே. இறை
யெல்லாம் இந்த வாக்ய பலத்தினாலேயே ஸித்திக்கிறபடியால், அதற்கு 'அபூர்வதவம்,
எனனும் மூன்றாவது ஆகாரம் ஏற்படுகின்றது இந்த மூன்று ஆகாரங்களிலும் அது
ஸ்வயம் பரயோஜநமன்று எனபது நன்றாகத் தெரிகிறபடியால் அதற்கு ஸூகதவம்
சொல்வது சரியன்று

ந-அ-வா-அஜ்—ஒருகால மீமாம்ஸகர்கள் பின்வருமாறு வாதிக்கலாம், 'ஸ்ரீ-ம-ஆ
காரொ-யஜேத்' எனனும் பத்தத்துடன் யஜேத் எனனும் பதம் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருக்கிறபடி
யால், அந்த 'யஜேத்' என்பதற்கு அபூர்வம் எனனும் ஸ்திரமான ஒரு பதார்த்தத்தைக்குறிக

தனது பரநூர் அரத்தூமாக ஸ்வயமே உண்டு , ‘ ஸ்ரீம-ஹ்ருதா’ எனபதுடன் சோவ
தால் அநதக காயத்தினுடைய வரித்திக்கு அநுகூலனாயுள்ள விரியோஜயனாகிற
ஸவாகக காமனுடைய பரவரித்தி மாதாமே கிடைக்கின்றது ’ என்ற ஒரு ஆக்ஷே
பம் செய்யக்கூடும் அது சரியன்று ‘யஜைத்’ எனலும் கரியாபதம் புருஷ பர
யதந்ததால் ஸாநீக்கக்கூடிய வயாபாரத்தை மாதாமே குறிக்கும் அநத வயாபாரத்
தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட காயத்திற்கு நியோகத்தன்மை ஸ்தீரமாயிருக்கும்
தன்மை அபூர்வமாயிருக்கும் தன்மை ஆகிய இரத்த தன்மைகளெல்லாம் ‘ ஸ்ரீம-ஹ்ருதா
’ எனலும் பதத்துடன் சோவதாலேயே உண்டாகின்றன இரத்த காயம் அப்படி
வேறுபட்டதாயிருப்பதும், ‘அது ஸவாககத்திற்கு ஸாநூம்’ எனலும் தோற்றத்தின்
பலமே வீணைச்சொற்களில் காணப்படும் ‘லிங்’ முதலிய விருக்கிள. கூடச்சொருது
படிக்கப்பட்டுள்ள பதங்களுடைய அரத்தூத்திற்கு ஒத்ததான அரத்தூத்தையே குறித்

கும்சுகதி உண்டாகின்றது என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை ஆனால், அந்த வீணைசொல தனது பரதாநமான அரத்தமாக அந்த ஸ்திரமான அபூரவத்தையே ஸாக்ஷாததாகக் குறிக்கின்றது என்றே நாங்கள் சொல்கின்றோம் அப்பொழுது அதை ஸவயம் பர யோஜநமென்று எடுத்துக் கொள்ளலாமன்றோ? இந்த வரதமும் நிலைபெற மாட்டாது. எப்படி யென்றால்—ஒவ்வொரு பதத்திற்கும் பரதாநமாக ஒரு அரத்தம் உண்டு, அந்தப் பதம் மறறைப் பதங்களுடன் ஒரு வாக்யத்தில் சோக்கப்பட்டு பரயோகம் செய்யப்படும் பொழுது, அதன் பரதாநமான அரத்தம் மறறைப் பதங்களின் அரத்தத்துடன் ஒத்துவராமலிருக்கும் பக்ஷத்தில், அப்பொழுது அந்தப் பதம் அதன் பரதாந அரத் தத்தை இழந்து வேறு ஒரு அரத்தத்தை அடைவது முண்டு ‘மஹாபாஹ்மே’ [கங்கையில் இடைச்சேரி இருக்கின்றது] எனப்பது ஒரு வாக்யம் அதில் பரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ‘கங்கை’ என்னும் பதத்திற்கு அதன் பரவாஹ்மே பரதாநமான அரத்தம். ஆனால், பரவாஹத்தில் இடைச்சேரி இருக்கமாட்டா தாதலால், அந்த வாக்யத்தில் அந்த ‘கங்கை’ என்னும் பதம் தனது பரதாநமான ‘பரவாஹம்’ என்னும் அரத் தத்தை இழந்து, ‘கங்கைக்கரை’ என்னும்வேறு ஒரு அரத்தத்தை அடைகின்றதன்றோ? அம்மாதிரியே ‘ஹ்ருதயக்ஷரோ யஜேத்’ [ஸ்வாகக்கத்தை விரும்புகிறவன் ஒரு யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வாக்யத்தில் பரயோகம் செய்யப்பட்டுள்ள ‘யஜேத்’ என்னும் வீணைசொல்லுக்கு ஸவயம் பரயோஜநமும் ஸ்திரமும்மான அபூரவ்மே பரதாநமான அரத்தமான இருந்தாலும், ‘ஹ்ருதயக்ஷரோ’ [ஸ்வாகக்கத்தை இச்சிக்கிறவன்] என்னும் பதத்தின் அரத்தத்துடன் அதுஸங்கதமாகமாட்டா தாதலால் அது அந்த

“காரீயபூ வுஷிக்ரோ யஜேத” உதூஹிஷு விக்ரே
 உவி நியோமெ வுஷிக்ரோஹிஷிநிதித்வஸு வுஷிஷுநிரோ
 கெண நியோமஸூநாநுகுருதா நானுமகுயதெ | யஷுஷு
 விக்ரே ஜநூநி வுஷிக்ரோஹிஷிஷுநியஜம், தயாஉஷுநியஜாஷேவ

காரீயபூ..... ‘மழையை அபேக்ஷிப்பவன் காரீரியைக் கொண்டு யாகம்
 செய்தல் வேண்டும்’ என்பது முதலிய இடங்களில் நியோகம், ஜ்யோதிஷ்டோம
 யாகங்களிற் போல் விளம்பியாமல் உடனே விததிகின்றது, ஆனால் அது புருஷாநு
 கூலமாக அநுபவிக்ரபட வில்லையே! அந்த நியோகத்தை நிமித்தமாகக் கொண்டு வித்
 திக்கும் மழை மாத்ரமே அநுகூலமாக அநுபவிக்ரப் படுகின்றது ஆகையால் ‘நியோ
 கம் அநுகூலம்’ என்று சொல்வது எவ்விதம் அநுபவத்திற்கு ஒத்ததாகும்? ‘இந்தக்
 காரீரியாகம் முதலியவற்றைச் செய்பவனுக்கு இந்த ஜநமத்திலேயே மழை முதலி
 யவை வித்தித்து விடுகின்றன வென்பது நியதமில்லையாகையால் நியோகத்தின் வித்தி
 அநுபவமாகவும் கூடும்; அதன் அநுகூலத்தன்மையும் அநுபவிக்ரப்படாமல் போய்
 விடலாம்’ என்று ஸமாதானம் சொல்லலா மோவென்றால் அது நிலைபெற மாட்டாது.

காரீயபூ:—‘நியோக மென்பது ஸுகரூபமே’ என்று சொல்வது ஸ்வாநுபவ
 விருத்த மென்பதை நிரூபிக்கிறா. ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய யாகங்களால் உண்
 டாகும் அபூவம் கடைசி இஷ்ட முடிந்த பிறகே வித்திக்கிற படியாலும் வேறொரு
 ஜநமத்திலேயே பலன கொடுக்கக் கூடியதாகையாலும், அந்த அபூவத்தின் ஸுகத்
 தன்மை இப்பொழுது அநுபவத்தால் விளங்கக் கூடியதாகமாட்டாது. இந்த ஜநமத்தி
 லேயே பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதான அபூவத்தை உண்டாக்கும் ஒரு வைதிக கரி
 யையில் அந்த அபூவம் ஸுகரூபமாக அநுபவிக்ரப் படுகின்றதா இல்லையா என்பதை
 விசாரிக்கும் பொருட்டு இந்தக் காரீரி யாகம் இவ்விடத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.
 ‘காரீ’ என்பது ஒரு முன் செடிக்குப் பெயர் (மூங்கில் தளிர்ரையும் அது குறிக்கும்).
 அதன் ஸம்பந்தம் பெற்றது காரீரி அனைக் கொண்டு ஒரு யாகம் செயதால் மழையை
 விரும்புவோன் மழையை அடைவன் என்றும் இந்த யாகத்தைச் செயதவுடன இதனால்
 உண்டாகும் அபூவம் வித்தித்து ப்ராயேண இந்த ஜநமத்திலேயே பலனைக் கொடுக்க
 ின்றது என்றும் சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது. அப்படி வித்திக்கையிலும் மழை வந்த
 பிறகே ஸுகம் ஏற்படுகின்றதே தவிர மழை வருவதற்கு முன் அந்த அபூவம் அநு
 பவத்தில் ஸுகமாகத் தென்பட வில்லை யாகையால், நியோகம் ஸுக ரூப மென்று
 சொல்வது அநுபவ விருத்தமே ஆகுமன்றோ? யஷுஷு விக்ரே ஜநூநி... ‘காரீரி
 யாகம் செய்பவனுக்கு இந்த ஜநமத்திலேயே மழையாகிற பலம் ஏற்படுகின்றது என்
 னும் நியமமொன்று மில்லை; அது அடுத்த ஜநமத்திலும் ஏற்படக் கூடும். ஆகையால்

கியொமவிலிரவஸூஸ்யணீயா ; தவிலிஹநுகுகுவகாவயபாய
ஸுவாநுஸுகிநுகு விஷுதெ | ஸாவஸூஸூதூ க்யுகிஸா
பெஷுஷுதூகிரெகி க்யுதூஷெஸூதூ ந விஷுதெ |

க்யுகிம் ஸூகி ஸெஷிதூ க்யுதூஷெஸூதூதிகி வெசு கிசிஃ
ஸெஷிதூ? கிஃவ ஸெஷிதூ? உதிவகூவூ | 'கூயபூகி
ஸஃஸூ ஸெஷி, தூதிகிஸஃஸூதூ ஸெஷிதூ' உதி வெசு,

இந்த ஜம்மத்தில் மழையின் வித்தி நியதமிலலை பென்று மாத்ரம் சொல்லப்படுகிற
படியால், சில ஸமயங்களில் மழை வித்திக்கலாம் என்றும் ஏற்படுகின்றது அப்படி
மழை வித்திக்கும் பொழுது நியோகம் நிச்சயமாக வித்திக்கிறபடியால் அதன் அது
கூலத் தன்மையாகிற் ஸூகம் அப்பொழுதாவது அதுபலிக்ஸப்படவேண்டு மன்றோ?
அதுவுமில்லை யாதலால் அதுபவ விரோதம் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட தாகின்றது ஆகையால்,
க்ருதியால் ஸாதிககக்கூடிய இஷ்ட வஸ்துவைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு கருதபுத்தேச்
யமும் இருக்கின்றது என்பது இல்லை.

க்யுகிம் ஸூகி ஸெஷிதூ:—க்ருதிக்கு எது சேஷியோ அதுதான் அதன்
உத்தேச்யம்' என்று உத்தேச்யத்தை விவரிக்கலாமோவென்றால், 'சேஷி சேஷம் இவை
களின் பொருள் என்ன?' என்பதை விளக்குதல் வேண்டும். 'கார்யத்திற்கு எது ப்ரதி
ஸம்பந்தியோ அது கார்யத்திற்குச் சேஷம்; அந்தச் சேஷத்திற்கு எது ப்ரதி ஸம்பந
தியோ அது அந்தச் சேஷ வஸ்துவகருச் சேஷி' என்று சொல்லும் பகூத்தில், கா

அதனால் உண்டாகும் அபூர்வத்தின் ஸூகத்தன்மை அதுபவத்தால் அறியப்படாமல்
போகலாம்' என்று எதிராளிகள் வாதிக்கக் கூடும். 'இந்த ஜம்மத்திலேயே ஏற்பட
வேண்டும் என்னும் நியமம் இல்லை என்று மாத்ரமே சொல்லுகின்றீர்கள். ஒரு ஸம
யத்தில் அது ஏற்பட்டாலும் ஏற்படலா மன்றோ? அப்பொழுதாவது அந்த அபூர்வத்
தின் ஸூகத்தன்மை அதுபவத்தில் தெரிகின்றதோ? தெரியவில்லை யாதலால், அபூர்வ
மென்பது ஸூக ரூபமன்று என்பது அதுபவ விருத்தமே' என்பது அதற்கு ஸமாதானம்.

க்யுகிம் ஸூகி ஸெஷிதூ இப்பொழுது 'க்ருதியின் உத்தேச்யம்'
என்பதற்கு 'க்ருதிருச் சேஷியாக இருக்கும் தன்மை' என்று லக்ஷணம் சொல்ல ஆரம்
பிக்கிறார்கள். 'சேஷி' என்றால் என்ன வென்பதை நீங்கள் நிரூபிக்க அசக்தாகளாக
இருக்கிற படியால், இதுவும் உபபந்தமாக மாட்டாது' என்பது இதற்கு ஸமாதானம்.

ஸூகிஸஃஸூ— பரஸ்பரம் ஸம்பந்தம் பெற்றுள்ள இரண்டு வஸ்துக்
களைப் பரஸ்பரம் ப்ரதிஸம்பந்திகள் என்று சொல்வார்கள். யஜமானனும் வேலைக்
காரனும் பரஸ்பரம் ப்ரதிஸம்பந்திகள். பிதாவும் புத்ரனும் அப்படியே. அதே
மாதிரி க்ருதியும் காயமும் ப்ரதி ஸம்பந்திகள் என்று சொல்லப்படுகின்றது. க்ருதி
என்பது ப்ரயத்நத்தையும் காயம் என்பது அந்த ப்ரயத்நத்தால் ஸாதயமானதையும்
குறிக்கின்றபடியால் அவை இரண்டும் பரஸ்பரம் ப்ரதி ஸம்பந்திகளாகக் கூடும். இவ்

ஊவம் தஹி- காயபுதுஜெவ ஸெஷிதுவிதூதூத் லவகி; காயபுது ஜெவ விவாயபுதெ । ‘வரொஷெஸெந ப்ரவ்ரதூக்ரகிவ்ராவூஹ- தூஜெவ ஸெஷதூ’ ஐதி வெசு கொஃயம் வரொஷெஸெந நாத? சுயஜெவ ஹி விவாயபுதெ । ‘உஜெஸூத் நாஜெஷிதலாயபுதூ’ ஐதி வெசு கிஜிஜீஷிததூ || ‘க்ரகிவ்ரயொஜநதூ’ ஐதி வெசு,

யமே சேஷி என்று சொன்னதாயிற்று. கார்யம் என்பதையே நாம் உபபாதிக்குமிடத் தில் ‘எது காயமோ அது சேஷி’ என்று சொல்வது ஒத்து வருமோ? ‘மற்றொன்றை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் க்ருதியுடன் கூடவே எது எப்பொழுதும் நிலை பெற்று நிற்கின்றதோ அது அந்த மற்றொன்றுக்குச் சேஷம்’ என்று சொல்லலாமோ வென்றால், அதுவும் உபபரமாக மாட்டாது ஏனென்றால், ‘உத்தேசம் என்பதன் பொருளையன்றோ விசாரித்து வருகிறோம்? அந்தப் பொருளை விளக்குமிடத்தில் அந்தப் பதத்தையே ப்ரயோகம் செய்வது எப்படி உபபரமாகும்? ‘உத்தேசம் என்பதால் நாம் அடைய இஷ்டப்படும் வஸ்துவை ஸாதித்துக் கொள்வதையே குறிக்கின்றோம்’ என்றால், ‘அடைய இஷ்டப்படுவது எது?’ என்று கேட்கக்கூடும். ‘க்ருதியின் ப்ரயோஜனமே அடைய இஷ்டப்படும் வஸ்து’ என்று சொன்னால், ஒருவன் செய்யும் க்ருதியின்

விடத்தில் ‘சேஷம்’ என்றால் என்ன வென்று கேட்டதற்கு, ‘கார்யத்திற்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷம்’ என்று பதில் சொல்லப்பட்டது. ‘சேஷி’ என்றால் என்ன வென்னும் கேள்விக்கு ‘சேஷனுக்கு எது ப்ரதிஸம்பந்தியோ அது சேஷி’ என்பது உத்தரமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. முதல் கேள்வியின் ஸமாதானம் ப்ரகாரம் கார்யமும் சேஷனும் ப்ரதிஸம்பந்திகளாகிய படியால், சேஷனுக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி காயமே ஆகவேண்டும். ஆகையால் இரண்டாவது கேள்வியின் ஸமாதானம் ‘காயமே சேஷி’ என்பதாயிற்று ‘காயம்’ என்பதன் பொருளை விசாரிக்குமிடத்தில் ‘அது சேஷி’ என்று பதில் சொல்ல, ‘சேஷி என்றால் என்ன?’ என்று கேட்கும் பொழுது அது காயமே’ என்று பதில் உரைப்பது சரியான ஸமாதானமாக மாட்டாது என்பதே இவ்விடத்தில் விளக்கப்படுகின்றது. [‘காயம்’ என்பது க்ருதிக்கு உத்தேசம்மாக இருப்பது; க்ருதியின் உத்தேசம் என்பது க்ருதிசேஷி; க்ருதிசேஷி என்பது காயம் என்பதன்றோ இவர்களின் ஸாதம்?]

வரொஷெஸெந ப்ரவ்ரதூக்ரகிவ்ராவூஹ-தூ-நாம் செய்யும் ப்ரயத்னமெல்லாம் அந்த ப்ரயத்னத்தால் உண்டாகும் ‘காயம்’ என்பதை உத்தேசித்தே என்பது தான் மீமாம்ஸகர்களுடைய கொள்கை அதை இந்த வாக்யத்தால் சொல்லுகிறார்கள் ‘மற்றொன்றை உத்தேசித்துச் செய்யப்படும் க்ருதியுடன் எப்பொழுதும் சோந்திருக்க யோக்யதையை உடைத்தாயிருப்பதுதான் சேஷதவம் என்பதன் பொருள்’ என்பது இந்த வாக்யத்தின் அர்த்தம். இப்படிச் சொல்வதும் அஸங்கதம். ‘உத்தேசம்’ என்பதன் அர்த்தத்தை விவரிக்குமிடத்தில் ‘மற்றொன்றை உத்தேசித்து’ என்று அந்த ‘உத்தேசம்’ என்னும் பதத்தையே ப்ரயோகித்து அதை

வாஸுஷஸு க்ருத்யாஹப் யொஜநஸேவ ஹி க்ருதிவ்யொஜ
நடி; வஸ வெஜ்ஜாவிஷய: க்ருத்யயீநாத்நாஸ ஐதி வஹ்வொபுத்
வஸவ | சுபஸேவ ஹி ஸவபுத்ரு ஸௌஸௌஸிவாஸ: , வாஸதாதி
ஸயாயாநெஜயா உவாபெயதஸே வ்யஸு ஸுஸாபிவம் ஸ ஸௌஷ:,
வாஸ: ஸௌஷ: | வஹ்வொபுத்நா யாமாபெயத்யதஸு வொவா

ப்ரயோஜநமென்பது அந்த க்ருதியைச் செய்யும்படி அவனை எது துண்டுகிறதோ அது
தான் என்றும், அது நம்மால் இஷ்டப்பட்டதாயும் நம்முடைய க்ருதியால் ஸாதிக்கத்
தகுந்ததாயும் இருக்கும் வஸதுவைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட தன்று என்றும் ஏற்
கெனவே நிரூபித்திருக்கிறோம் சேஷ சேஷி பாவத்தின் சரியான லக்ஷணமென்ன
வென்றால் ‘மற்றொரு வஸதுவுக்கு ப்ரயோஜநத்தைச் செய்ய வேண்டுமென்னும் இச்
சையினாலே எதன் ஸ்வரூபமானது தான் உள்ள காலமெல்லாம் அநுகீகரிக்கத் தகுந்த
தாகவே இருக்கின்றதோ அது அந்த மற்றொரு வஸதுவுக்குச் சேஷமானது; அந்த மற்
றொரு வஸ்து சேஷி’ என்பது தான். யாககளுக்கும் அவைகளை உததேசித்துச் செய்யப்
படும் ப்ரயத்நங்களும் பலத்தை உண்டுபண்ண வேண்டும் என்னும் இச்சையினாலே அநுகீ

விளக்குவது விளக்கமாகுமோ? இந்த ஆக்ஷேபம் தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்படுகின்
றது. இதைத் தவிர்த்து இந்த விவரணத்திற்கு மற்றுமொரு ஆக்ஷேபம் செய்யக்
கூடும் இந்த விவரணத்தில் ‘கருதியுடன் எப்பொழுதும் எது கூட இருக்கின்றதோ
அது சேஷம்’ என்று சொல்லி யிருக்கிறபடியால், கருதியும் சேஷமும் வெவ்வேறு
என்பது ஏற்படுகின்றது இவ்விடத்தில் கருதியே சேஷமென்று சொல்லவேண்டி
யது இஷ்டமாயிருக்கிறபடியால் அந்நகு இது விருத்தம் என்பது மற்றுமொரு ஆக்ஷே
பம். இந்த ஆக்ஷேபம் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

வாஸதாதிஸய... இது தான் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரால் ‘சேஷம்’ என்பதற்குச்
சொல்லப்படும் லக்ஷணம் இது பூவ மீமாம்ஸையில் ‘ஸௌஷ: வாஸதாதி
த்யாஸு’ [எது மற்றொன்றின் பொருட்டு இருக்கின்றதோ அது அந்த மற்றொன்றைக்குச்
சேஷம்] என்று சொல்லப்பட்ட லக்ஷணத்தின் விவரணம் இதுவே சரியான லக்ஷண
மாகுமென்றும் மீமாம்ஸகர்களால் சொல்லப்படும் காயம் இந்த லக்ஷணப் ப்ரகாரம் கருதி
குச் சேஷியாக மாட்டாது என்பதும் இவ்விடத்தில் விளக்கப்படுகின்றன எந்த வஸது
வின் ஸ்வரூபமானது தான் உள்ள காலமெல்லாம் மற்றொரு வஸதுவுக்கு ப்ரயோஜ
நத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னும் இச்சையினாலே அநுகீகரிக்கத் தகுந்ததாக ஆகின்
றதோ, அது சேஷம்; எனவே ‘மற்றொன்றின் ப்ரயோஜநமே எதன் பரம ப்ரயோஜ
நமோ அது சேஷன், மற்றொன்று சேஷி’ என்று சொன்னதாயிற்று. பரக்ருதத்தில்
ஸ்வாககமாகிற பலத்தின் உத்பத்தியை விரும்பியே கருதி செய்யப் படுகின்றது, அப்படி
இருக்கிறபடியால், ‘க்ருதியின் பரம ப்ரயோஜநமானது காயம் என்பதன் ப்ரயோஜ
நமே’ என்று எப்படி சொல்லக் கூடும்? ஆகையால் கருதியைக் காயத்தின் சேஷமென்று
சொல்வது ஸாத்யமில்லை.

பெயத்து, யாமாபிவிஜீஹயாநுதவ்ஷவாபெயது | னாவம்
மலாயீநாஜீநாஜவி வுராவ்ஷவிசெஷாதிரபாயாநெஹ்யொ
வாபெயத்துநெவ ஸ்ரூபவது | னாவஜீஸூரமதாதிஸ்யாயாநெஹ்யொ
வாபெயதுநெவ | வெதநாநெதநாதுக்ஷு நித்யஸூநித்யஸூ வ
ஸவக்ஷு வஸூநஃ ஸ்ரூபவதிதி ஸவக்ஷுஸூர செஷவகுதது |
ஸவக்ஷுஸூரஸூரஃ செஷதி “ஸவக்ஷு வஸீ” “ஸவக்ஷுஸூர
ஸூநஃ” “வதிவிஸூவது” ஐதூரூபுது | தவ்ஷாஸ “கூதி
ஸாயுஸ் பூயாநம் யதுதாயு உவிய்யதெ” ஐதூரூபுது | ஸூபு

கரிக்கப்படாத தருத்தவைகளாக ஆகினதன யாதகளை ஸாதித்ததுகொள்ள வேண்டு
மென்னும் இச்சையினாலே மஹாவகைகளும் உபாதேயங்களாகின்றன ஆகையால் யாதக
கள் அந்தப் பலத்திமகுச் சேஷம் பிறப்பாலேயே மஹாவகைகளுக்குத் தாஸர்களாக இருப்
பவகளும் இன்னும் அவனைப் போன்றவர்களும் தமது ஸவாயிகளாயிருக்கும்
மஹாபுரங்களின் ப்ரயோஜனத்தைச் செய்யவேண்டுமென்னும் இச்சையாலே உபாதே
யங்களாயுள்ள ஸ்வரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கிறார்கள்; ஆகையால் அந்த ஸவாயிகளைக்
குறித்து அந்தத் தாஸர்கள் சேஷர்கள் இம்மாதிரியே, நித்யமாயிருக்கும் நித்ய விபூதி
அநித்யமாயிருக்கும் லீலா விபூதி இவைகளில் தென்படும சேதந வஸதுக்கள் அசே
தந வஸதுக்கள் இவையெல்லாம் ரச்வரனுடைய ப்ரயோஜனத்தைச் செய்யவேண்டு
மென்னும் இச்சையினாலே உபாதேயமாகும் ஸ்வரூபத்தை உடைத்தாயிருக்கின்றன.
ஸகல வஸதுக்களும் ரச்வரனுக்குச் சேஷங்கள் என்றும் ஸகலத்திற்கும்
ரச்வரன் சேஷி என்றும் “ஸவக்ஷு வஸீ” “ஸவக்ஷுஸூரஸூநஃ” இவை முத
லியச்ருதி வாகபங்கள் சொல்லுகின்றன ஆகையால், ‘எந்த ப்ரதாந வஸதுவா
னதுத்ருதினால் ஸாதிகப் படுகின்றதோ அது காயம என்று சொல்லப்படுகின்றது’
என்னும் மீமாம்ஸகர்களின் வாகபம் ‘தம்முடைய கொள்கையில் எவ்வித தவறுதல்க
ளும் இருக்கமாட்டா’ எனனும் ஆகாஷத்தை உடையவர்களுடைய கோஷ்டியில் மாத்
ரமே சோயிக்கும்

சுவி வ... நிக்க, ‘ஸவக்ஷுஸூரஸூநஃ’ என்பது போன்ற வாக்
யங்களில் ‘ஸவக்ஷு காமன்’ என்பது முதலான பதங்கள், ‘யஜெத்’ என்னும் வினையி

வயொதுதி... இவ்விதத்தில் ஒரு வைதிக தருஷ்டாந்தம், ஒரு லௌகிக
தருஷ்டாந்தம், ஒரு உபரிஷத் விஷய த்ருஷ்டாந்தம் ஆகமூன்று த்ருஷ்டாந்தங்கள்
கூறப்படுகின்றன. மலாயீந... இந்தப் பதம், பிறப்பினாலே அடிமையாக இருப்
பவனைக் குறிக்கின்றது. ‘காப்ப தாஸன்’ என்றும் அவனைச் சொல்வார்கள். அம்மாதிரி
யான தாஸர்களுக்கு மாத்ரமே, தாமிருக்கும் காலமெல்லாம் மஹாவர்களுடைய ப்ரயோஜ
னத்திற்காகவே இருக்கும் தன்மை ஸம்பவிககக்கூடும்.

சுவி வ... இவ்விதத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயத்தைத் தெரிந்து
கொள்வதற்கு நாம் முதலில் ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தை எடுத்துக் கொள்வோம்

நெடுவெவ சொலுதெ!

சுவி வ “ஹும-கூரொ யஜெத்” ஐத்யாஹிஷு-ஹுகாரவாஷு
 சுத்ய-விசொஷஸுப-புணவராணாம் ஹும-கூரஹிஷுநாம்
 நியோஜ்யுவிசொஷஸுப-புணவராணாம் ஸவாநுஸாஸநவிரா

வுள்ள விருதிபால் குறிக்கப்படும் காத்ரு ஸாமான்யத்தில் அடங்கியுள்ள காத்ரு விசேஷங்களைப் ப்ரதிபாதிக்கின்றன வெண்பதன்றோ சப்த சாஸதாம் படித்தவர்களின் கொள்கை? அதற்கு விருத்தமாக அந்தப் பதங்கள் நியோஜ்ய-விசேஷங்களை, ப்ரதிபாதிக்கின்றனவென்று மீமாம்ஸகர்கள் எந்த ப்ரமாணத்தை அவலம்பித்து வாதிக்கிறார்கள்?

‘போஜந்தை அபேகிப்பவர்கள் தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டும்’ என்று ஒருவர் கட்டளையிட்டால், அந்தக் கட்டளை போஜந்தை அபேகிப்பவர்களை யே குறித்துச் செய்யப்படுகிறபடியால் அவர்கள் போஜந்தை அபேகிப்பவர்களோ [அதாவது--கார்பதத்தில் ஸ்வகேயத்வ புத்தி செய்கிறார்களோ] அவர்கள் அதில் நியோஜ்யர்கள் (ஏவப்படுபவர்கள்) ஆவார்கள்; போஜந்தை அபேகியாதவர்கள் நியோஜ்யர்களாகா அப்படி அபேகிப்பவர்களுள் எவரெவர் ‘தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போவதான வ்யாபாரத்தை நாம் செய்தல் வேண்டும்’ என்று நினைக்கிறார்களோ [அதாவது--ஸாதாரணமாக காமத்தில் ஸ்வகேயத்வ புத்தி செய்கிறார்களோ] அவர்கள் அதிகாரிகளாவார்கள், அப்படி நினைவாதவர்கள் அதிகாரிகளாகா. அந்த அதிகாரிகளுக்குள் எவரெவர் தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போவதான வ்யாபாரத்தைச் செய்கிறார்களோ அவர்கள் கரீந்தூககளாவார்கள்; அந்த வ்யாபாரத்தைச் செய்பவாதவர்கள் காத்தாககளாகா. இதுவிருந்து நியோஜ்யபுருஷருக்கும் தன்மை, அதிகாரியாக இருக்கும் தன்மை, காத்தாவாக இருக்கும் தன்மை ஆக மூன்று அவஸ்தைகள் தென்படுகின்றன. இப்பொழுது இந்தக் கட்டளை வாக்யத்தில் தென்படும் போதல் வேண்டும்’ என்னும் வினைச்சொல் இவைகளுள் எந்த அவஸ்தையைப் ப்ரதிபாதிக்கின்றது என்று விசாரிக்கவும்கூட, வேதார்திகள், அது காத்தாவாக இருக்கும் தன்மையையே ப்ரதிபாதிக்கின்ற தென்றும், மீமாம்ஸகர்கள் நியோஜ்யருக இருக்கும் தன்மையையே ப்ரதிபாதிக்கின்ற தென்றும் சொல்வார்கள். அதாவது--வேதார்திகளின் விவரண ப்ரகாரம், ‘ஹவெஷு’ (போகவேண்டும்) என்னும் வினை பொதுவாக காத்தாவையும் ‘ஹொக்யூகாஜி’ (போஜம் அபேகிப்பவன்) என்னும் பதம், ‘போஜந்தில் அபேகையுள்ள’ என்னும் விசேஷ காத்தாவையும் குறிக்கின்றன அம்மாதிரியே மீமாம்ஸகர்களுடைய மதத்தில் வினைச்சொல் நியோஜ்ய ஸாமான்யத்தையும் மற்றொரு பதம் நியோஜ்ய விசேஷத்தையும் குறிக்கின்றன. இம்மாதிரியே ஜெஹிஷுஷாஜெஹி, ஹும-கூரஹிஷுநாம், ‘ஹும-கூரஹிஷுநாம்’ [ஸ்வாக்கத்தை அபேகிப்பவன் ஐயோதிஷ்டேரம் யாதததைச் செய்தல் வேண்டும்] என்னும் வேத வாக்யத்திலும் இவர்களுள் விவாதத்தைக் கண்டுகொள்க. இந்த விவாதமே இவ்வீட்டில் விசாரிக்கப் படுகின்றது.

ஐம் கொநாவமுதெ ' ஸாஸ்யஸூமு விநாஞஷஸு ஸூமு-ஸாஸ
நெ சுது-தூநயெந வடதெ ' ஐதி வெணியொஜ்ஜுதாநயெந
விந வடத ஐதி ஹி ஸூமுஸாஸநதுநிஸ்யஃ , ஸ து-ஸாஸு
லிஜெ சுது-தூநயெகி யசூடா : யஸா : ஹொதுகாஜொ ஜெவடி

கள்?' 'ஸாதிகப்படவேண்டியதான ஸ்வாக்கததுடன் ஸம்பந்தப்பட்டிருக்கும் ஒரு வன் ஸ்வாக்கததைப் பெறுவதற்கு உபாயமென்று அறியப்படாமல் இருக்கும் யாக க்ரியையின் கட்டுதலுக்குடன் ஸம்பந்தம் பெற்றவனாக இருக்க மாட்டானன்றோ? ஆகையினால்தான் நியோஜ்யத்துடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருக்கிறான் என்று நாங்கள் சொல்லுகின்றோம்' என்று சொன்னால், 'அப்படிப்பட்டவனுக்கு நியோஜ்யத்துடன் ஸம்பந்தம் மாதரம் எப்படி நேரக்கூடும்?' என்று பதில் கேட்போம் 'அந்த ஸம்பந்தம் நேரவேண்டும் பொருட்டே சூருதிவாக்ப பலத்தை அவலம்பித்து காரியத்திற்கு ஸ்வாககத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் தன்மை நம்மால் நிச்சயிக்கப்பட்டு அது வழியாக நியோஜ்யத்வாநவயம் ஒத்துக்கொள்ளப்படுகின்றது' என்று ஸமாதானம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், 'காத்துத்வாநவயத்தை ஸாதிப்பதற்கு அம்மாதிரியான நிச்சயத்தை நாங்களும் செய்கின்றோம்' என்பது அந்த ஸமாதானத்திற்கு ப்ரத்யுத்தரமாகும். தவிரவும், இம்மாதிரி காத்துத்வாநவயத்தை ஸாதிப்பது சீசப்த சாஸ்த்ரக் கொண்கைக்கு ஒத்திருப்பதால், யாகவீஷயமாக வேதாநதிகளாம் செய்யப்படும் ஸ்வாக்க ஸாதநதவ நிச்சயம் ஒரு அம்சத்தில் ஏற்றமுள்ளதே. இப்படி நிச்சயம் செய்வது சாஸ்த்ர

ஸாஸ்யஸூமு-விஸரிஷஸு... மீமாம்ஸகர்கள் கேட்பதாவது-- 'ஜ்யோ திஷ்டோம யாகம் ஸ்வாககத்திற்கு ஸாதநம் என்பது அறியப்படாமல் இருக்கையில் ஸ்வாககத்தை ஸாதயமாக உடையவனுக்கு எப்படி அந்த யாக வீஷயமான காத்துத் வத்தை அந்வயிக்கலாம்?' என்பதுதான். வேதாநதிகள் கேட்கும் ப்ரதி ப்ரசுநமெனன வென்றால் காத்துத்வம் அந்வயிக்கப் படாமற் போனால் நியோஜ்யத்துவம் மாதரம் எப் படி அந்வயிக்கும்? என்பது தான் 'ஒரு பலத்தை விரும்புவோன் அந்தப் பலத் திற்கு ஸாதநமென்று அறியப்படாமல் இருக்கும் வ்யாபாரத்தில் ஏவப்பட மாட்டா னாகையால், இந்த ஏவுதலைக் கொண்டே நாங்கள் எககளுடைய காரியத்திற்கு ஸ்வாக் கத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கும் தன்மையை நிச்சயிக்கிறோம்' என்று மீமாஸகர்கள் ஸமாதானம் சொன்னால், 'நாங்களும் அந்த ந்யாயத்தைக் கொண்டே யாகத்திற்கு ஸ்வாக்க ஸாதநத்துத்தை நிச்சயித்துக் கொண்டு 'ஸ்வாகக காம' என்னும் பதத்திற் குக காத்து விசேஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் யோக்யதையை ஸ்தாபிக்கிறோம்' என்று வேதாநதிகள் பதில் சொல்லக்கூடுமென்றோ? அதாவது காரியம் ஸ்வாக்கத்திற்கு ஸாத நம் என்னும் நிச்சயம் இரண்டு க்ஷபிகாராகளுக்கும் வேண்டும் என்று சொன்னதா யிற்று. ஆகையால் இதைக் கொண்டு ஒரு க்ஷபி வீஷயமாகவும் ஏவ்வித நிர்ணயமும் செய்ய முடியாது என்பது ஏற்பட்டது. ஆனால் வேதாநதிகள் சொல்வது போலவே

தூய்மை மெய்யுள்' உத்யுக்தெ ஹோஜ நகரஸ்ய டேவததூய்மை மெய்யுள் கத்யுக்தஸ்யவணாடேவ ப்ராஜகூடாதி ஹோஜ நகரஸ்ய டேவததூய்மை மெய்யுள்வமஸ்யவமஸ்யதே। வணபுத்ராதி ஹவதி। நகிரபாணாஃ ப்ரதி கத்யுக்தயா ஸூதவஸ்ய கிரபாணரோ கத்யுக்தயுக்யவநம் யுக்தி। 'யஜேத்' உதி ஹி யாமகத்யுக்தயா ஸூதவஸ்ய ஹி வஸுள கத்யுக்தயுக்யவநம் கிரபதே।

ஸம்மதம் என்பதை ஒரு த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் நாம் அறிபலாம். 'புலிக்க வேண்டுமென்னும் விருப்பமுள்ளவர்கள் தேவதத்தனுடைய வீட்டிற்குப் போதல் வேண்டும்' என்னும் வாக்யத்தில், புலிக்கவேண்டுமென்னும் விருப்பமுள்ளவனுக்கு தேவதத்தனுடைய வீட்டுக்குப் போகவேண்டிய வ்யாபாரத்தில் காத்ருத்வம் கூறப்பட்டிருக்கிறபடியாலே, அந்த பலததைக் கொண்டு இதற்கு முன் அறிபப்படாமல் இருந்த 'தேவதத்தன் வீட்டிற்குப் போகும் வ்யாபாரம் போஜனத்திற்கு ஸாதனம்' என்னும் அம்சத்தை நாம் நிச்சயிக்கிறோமன்றோ? அம்மாதிரியே ப்ரக்ருத விஷயத்திலும். நிற்க ஒரு க்ரியையைக் குறித்து ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டுள்ள காத்ருத்வத்தை மற்றொரு க்ரியையில் கொண்டுபோய் அநவயிப்பது யுக்தமன்று. மீமாம்ஸகர்கள், 'யஜேத்' என்னும் பதத்தால் சொல்லப்படும் யாக க்ரியையைக் குறித்து ப்ரதிபாதிக்கப்படும் காத்ருத்வத்தை 'அறிகின்றது' என்னும் க்ரியையில் அநவயித்தன்றோ நியோஜபத்வ ப்ரதிபாதத்தை ஸாதிக்கிறார்கள்? அவர்களுடைய கொள்கைப்படி எவன் கார்யத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கின்றானோ அவனே நியோஜபனா கின்றான். அதாவது- புத்தி

வையாகரணங்களும் சொல்லுகிறபடியால், மீமாம்ஸகர்கள் சொல்வது வையாகரணங்களின் சாஸ்த்ரமாகிற சப்த சாஸ்த்ரத்திற்கு விருத்தமாயிருக்கின்றது என்று மீமாம்ஸக மதத்திற்கு ஒரு தூப்பலம் உண்டு என்றே ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நகிரபாணாஃ ப்ரதி, இந்த வாக்யத்தால் மீமாம்ஸகர்களின் மதம் சப்த சாஸ்த்ரத்திற்கு எப்படி விருத்தமாகின்றது என்பது உபபாதிக்கப்படுகின்றது. சப்த சாஸ்த்ர ப்ரகாரம் ஒரு க்ரியையைக் குறித்து காத்ராவாகக் குறிக்கப்படுமெவனை, அந்த க்ரியையை விட்டு மற்றொரு க்ரியைக்குக் காத்ராவாக எடுத்துக் கொள்வது சரியன்று. மீமாம்ஸகர்களின் மதம் அப்படிச் சரியல்லாதபடி காத்ருத்வாவயம் செய்கின்றது என்பது தான் விரோதத்திற்குக் காரணம். அது எப்படி. யென்றால்: கீழ்க் குறிக்கப்பட்டுள்ள மூன்று அவஸ்தைகளுள் நியோஜயாவஸ்தை என்பதற்குக் கார்யத்தில் ஸ்வகீயத்வ புத்தி செய்கிறவன் என்பது பொருளாகையால், 'யஜேத்' என்னும் பதத்தால் யாக க்ரியையின் காத்ராவாகக் குறிக்கப்படுகிறவனுக்கு யாக க்ரியையை விட்டு புத்தியின் காத்ருத்வம் கல்பிக்கப்பட்டதாகின்ற தன்றோ? ஆகையால் 'யஜேத்'?

வாஹு கதூர்தகஹ நமெவ ஹி நியோஜிதூ ; யயோஜூ—

‘ நியோஜூஃ ஸ வ காயம் யஃ ஸுகீயதெந வாயுதெ ’, உதி । ‘ யஷுதூநாமுணம் தஷோஜூதூ ’ உதி வெசு, ‘ ஷெவ டதூஃ வவெசு ’ உதி வாஸெ கதூர்தகயா ஸுதஸூ ஷெவதூஸூ வாசுயாமுமநம் வாசுநாமுணநிதி மமெந கதூர்தகஹம் ந யாஜுதெ ।

கிம்வ, விஜாஹிஸவ்வாஹு வ்யூயிராஹவம் கிசிதூவஹவ ஶாஸூயதெ ? ‘ ஸுமுகாஶவஶவஶிவ்யூஶாராநாவவதூஃ ’ உதி வெசு, காஶதூநாவவதூஃ ? ‘ ஶிஷாஸயிஷிதஸூமெஶா ஹி ஸுமுகாஶஃ ; தஸூ ஸுமுகாஶி காஶாஶாஸாவிஸுமுக

செய்வது’ என்னும் கரியையில் காதருத்வம் கல்பிக்கப்படுகின்றது அதுதான் நியோஜ யத்வம் எனப்பதை ‘ நியோஜூஃ ஸவ ’ இதயாதிபான அவாகளுடைய வாக்யமே விளக்குகின்றது. ‘ அபபடி புத்தியில் காதருத்வாவயம் செய்வது யாகம் செய்வன் தன்மைக்கு ஒத்திருக்கிறபடியால் நாகுகள் சொல்வது அபுகதமனது’ என்று அவாகள் வாதிப்பதும் ஸாதயமாக மாட்டாது. ஏனென்றால், ‘தேவதததன் சமையல் செய்யவேண்டும்’ என ஒரு கட்டளை பிறந்தால், அப்பொழுது சமையல் செய்வதைக் குறித்துக் காததாவாகக் கூறப்பட்டுள்ள தேவதததனுக்கு, ‘சமையல் செய்யும் பொருடிலுள்ள புறப்பட்டுப் போவதும் அவனும் செய்யப்படவேண்டிய சமையலுக்கு ஒத்திருக்கின்றது’ என்னும் காரணத்தைக் கொண்டு அவன் போகும் வயா பாரதத்தைக் குறித்து காதருத்வம் கல்பிப்பது யுகதமாக மாட்டாதன்றோ?

என்னும் கரியை நியோஜயனை பரதிபாதிக்கின்றது என்று சொல்வது சப்த சாஸ்தர விருத்தம்.

யஷுதூநாமுணம்... ‘ அப்படி புத்தியில் காதருத்வம் செய்வது யாகத்தில் காதருத்வம் சொல்வதற்குத் துலயமே, ஏனென்றால் அபபடிச் செய்யும் தன்மையானது யாகம் செய்யும் தன்மைக்கு அநுருணமன்றோ ? ஆகையால் வேறு கரியாவய மில்லை’ என்று மீமாம்ஸகாகள் வாதிக்கலாம். அபபடி வாதிப்பது சரியன்று என்பது மேல்கூறப்படும் தருஷ்டாந்தத்தால் விளங்கும்.

‘ கருதிக்கு உததேசயம் காயம்’ என்று மீமாம்ஸகாகள் சொன்னது இவ்வளவால் நிராகரிக்கப்பட்டது ‘ உததேசயம்’ என்னும் பதத்தின் பொருள் என்னவென்று கேட்டதற்கு அவாகள் பலவிதமாக ஸமாதானம் சொன்னார்கள். முதலில் ‘ எதை அதிகரித்து கருதி இருக்கிறதோ அது கருதியின் உததேசயம்’ என்றும், பிறகு ‘ பரேரகதவம் கருதயுத்தேசயம்’ என்றும், பிறகு ‘கருதியைக் குறித்துச் சேஷியாக இருப்பது க்ருதயுத்தேசயதவம்’ என்றும் சொன்னார்கள். இவையெல்லாம் நிராகரிக்கப்பட்டன. இவ்விதம் இவைகளை நிராகரித்ததாலேயே ‘ஸவத: இஷ்டமாயிருப்பதே உததேசயதவம்’ எனப்படும் ‘கருதியின் பல விசேஷமே கருதயுத்தேசயம்’ எனப்படும் அரத்தத்தாலே நிராகரிக்கப்பட்டன. காயத்தை அநுபந்தித்திருக்கும் அரத்தமும் துஷிக்கப்பட்டது. இதுதான் இவ்வளவாற் சொல்லப்பட்ட விஷயம்.

விஜ்ஞா, ஸ்ஷணஹம்நி நீ யாமாஜிக்ரயா ந ஸஜயே-ர ' ஐதி வெஸு, ஸநாவா தவெஷிஜ்ஞாநாநிபஜநுவவது: | ஸவெஷு: கஜ-
விராராயித: வரஜெஸுரொ லமவாநாராயணவதுதஜிஷ்டம் மம
ஜஜாதீதி வெஷிஷொ வஜனி | யயாஹுவெஷிஷிஷெ வரார
ஜ்ஜிவாநாய-ர: - ' மமஸாஸிவதுயா ஹி கஜவிராத்நம்
விஷ்ஷனி, ஸ ஸீதொஜம மமரபெதி ஸாஸுஜபுஜா''

கிங்... விவ முதலான சப்தங்கள் ஸதாயியான [காலாந்தரத்திலும் இருக்கக் கூடியதான] அபூரவம் என்பதைச் சொல்லுகின்றன' என்று எதற்காக நீங்கள் வாதிக்கிறீர்கள்? அப்படிச் சொல்லாவிட்டால் 'ஸவாகக காம' என்னும் பதம் அவ்விடத்தில் சேர்த்துப் படிக்கப்பட்டிருப்பதானது ஒத்துவர மாட்டாது' என்று ஸமாதாநம் சொன்னால், 'எப்படி ஒத்துவர மாட்டாது?' என்று நான்கள கேட்போம் 'ஸவாகக காமன்' என்று சொல்லப்படுமவன ஸவாககத்தை ஸாதித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்னும் விருப்பத்தை உடையவனன்றோ? அப்படிப்பட்ட ஸவாகக காமனுக்கு, ஒருக்ஷண காலம் மாத்ர மிருந்து உடனே நாசமடையும் யாகம் முதலிய கரியைகள், காலாந்தரத்தில் உண்டாகப் போகும் ஸவாககத்தை ஸாதித்துக கொடுப்பதில் எப்படி சுகதங்க ளாகும்?' என்று ஸமாதாநம் சொல்லும் பக்ஷத்தில், அது 'அவர்கள் வேத வரித்தாந தம்' இன்னது என்பதை அறியாதவர்கள்' என்பதையே விளக்குகின்றது என்று சொல்ல வேண்டும். 'பரமேசுவரனாயும் பகவானாயும் மிருக்கும் நாராயணன் ஸகல காமங்களா லும் ஆராதிக்கப்பட்டவனாய் அப்படி ஆரதிக்குமவர்களுக்கு அவரவர்களால் இச்சிக் கப்படும பலத்தைக் கொடுக்கிறான்' என்பதன்றோ வேத மறிந்தவர்கள் சொல்லும் வாரததை? வேத மறிந்தவர்களுள் மிகச் சிறந்தவரான தரமிடாசாரியர்களும், 'பலம் தமக்குக் கிடைக்கவேண்டுமென்றன்றோ காமம் செய்யுமவர்கள் பரமாத்மாவை அநதந் தக காமங்களால் ஆரதிக்கிறார்கள்? அநதப பரமாத்மா அநத ஆராதந்தாவ தருப்தி அடைந்தவனாய் அவர்கள் அபேக்ஷிக்கும பலத்தைக் கொடுப்பதற்குச் சுகதனே. சாஸ்த ரம் சொல்வது இது தான்' என்றே சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதன் அர்த்த மென்ன

ஸ்ஷணஹம்நி நீ—காமங்களெல்லாம், எந்தக் காலத்தில் அவை அநுஷ்டிக்கப் படுகின்றனவோ அநதக் காலத்தில் மாத்ரம் இருக்குமவை. அடுத்தக்ஷணத்தில் அவை நசித்து விடுகின்றன. அவை ஏதாவது ஒரு பலத்தைக் கொடுப்பதானால், தாம் இருக்கும் பொழுதே அநதப் பலத்தை அவை கொடுக்கக்கூடாமே ஒழிய, தாம் நாச மடைநத பிறகு கொடுக்கும் என்று சொல்வது ஒத்து வரமாட்டாது. யாகம் ஒரு கா மம்; அது அநுஷ்டிக்கப்படும் காலத்தில் மாத்ரம் அதற்கு இருப்பு உண்டு. ஸ்வர்க் கமோ காலாநதரத்தில் உண்டாகத்தகுநது. அதை அநதக் காமம் எப்படி ஸாதித் துக் கொடுக்கும்? இது தான் சமகை. இநதச் சம்கையை நிவ்ருத்தித்துக் கொள வதற்காகவே, மீமாம்ஸகர்கள், 'யாகத்தால் அபூரவமென்று ஒன்று உண்டாகின்றது; அது, யாகம் நாசம் அடைநத பிறகும் நின்று ஸ்வாககமுகிர பலத்தைக் கொடுக்கின்ற து' என்று ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

உதி | மருவம்வம்யெஹ்யா கஜ்ஜியபாபாநமொஜாஹிமிரிஞ்ஜாஹி
 ஷெவதாஜெவெந கஜ்ஜியபாபாநமொஜாஹிமிரிஞ்ஜாஹி
 வாஹு வாரஜாத்நம் மவவந வாவுஷெவதாரிராயிஷ்ணி |
 ஸ ஹி கஜ்ஜியபாபாநமொஜாஹிமிரிஞ்ஜாஹி மருவம்வம்யெஹ்யா
 யஜ் | தயா வஸு - தி: - “ உஷாவகுதம் வஹுயா ஜாதம்
 ஜாயஜாதம் விஸு விவதிபு மவவநஸு நாவி: ” உதி | ‘ உஷா
 வகுதம்’ உதி ஸகருஸு - திவ்ஸுதிவிவதிபு கஜ்ஜியபாபாநமொஜாஹி
 ‘ தஜ்ஜிய விவதிபு’ உஷாஹிவாஸுணாஹி ஸவஷெவதாவம்வம்
 யிதயா வஸுதயாநம் ஸகருவவி கஜ்ஜியபாபாநமொஜாஹிமிரிஞ்ஜாஹி

வென்றால், லோகத்தில் இந்தரன் முதலிய தேவதைகளை உதேசித்த யாகம் தாரம்
 ஹோமம் முதலிய காமங்களைச் செய்பவாக ஸெல்லோரும் ஒரு பலத்தை விரும்பியே
 அந்த இந்தரன் முதலிய தேவதைகளின் வாயிலாய் அந்த இந்தரன் முதலிய சப்தங்க
 ளால் குறிக்கப்படுகிறவும் ஸலத்திற்கும் அந்தராயிபுமாக இருக்கிற பரமாத்மா
 வாகிற பகவான் வாஸுதேவனையே ஆராதிக இசைக்கிறார்கள். அந்த வாஸுதேவன்
 அந்தந்தக் காமங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டவனாக கொண்டு அப்படி ஆரதிக்குமவா
 களின் இஷ்டங்க ஸெல்லா வறமையும் நிறைவேற்றுகிறான்’ என்பதுதான். வேதமும்
 ‘ உஷாவகுதம்’ இப்பாதிபான வாக்யத்தில் இதைவே சொல்லுகின்றது.
 ‘ உஷாவகுதம்’ என்பதால், சருதி ஸ்மருதிகளில் விதிக்கப்பட்டுள்ள ஸகல
 காமங்களும் சொல்லப்படுகின்றன. ‘ விஸு விவதிபு’ என்பதற்கு, ‘ இந்தரன்
 அகரி வருணன் முதலிய ஸகல தேவதைகளின் ஸம்பந்தம் பெற்றவையாகத் தோன்
 றும் அந்தக் காமங்களை யெல்லாம், அந்தந்தத் தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாக இருக்க

உஷாஹிஷெவதாஜெவெந உஷாஹிமிரிஞ்ஜாஹி வாஹு - இவ்விதம்
 அந்வயம் செய்து கொள்ளவேண்டும் இந்த வாக்யம் தரமிட பாஷ்யத்திலுள்ள
 ‘ சூதாநஸு’ எனனும் பத்தத்தின் பொருளை விவரிக்கின்றது ‘ வாவுஷெவ’ -
 இந்தப் பதம், ‘ பகவான் எல்லாவற்றுக்கும் அந்தராத்மா’ என்பதற்கு பரமானந்தைக்
 குறிக்கின்றது ‘ ஸவஷெவதாஹி வவதி’ [எல்லாவிடத்திலும் இவன் வலிக
 கிறான்] எனனும் காரணத்தாலன்றோ பகவான் ‘ வாஸுதேவன்’ என்று சொல்லப்படு
 கிறான்?

உஷாவகுதம் - இந்த வேத வாக்யத்தின் அவ்யமாவது - ‘ வஹுயா
 ஜாதம் வஹுயா ஜாயஜாதம் விஸுஷாவகுதம்’ (வாரஜாபாநமொ:
 ஸுயஜெவ) விவதிபு, (வஸு) மவவநஸு நாவி: | ‘ உஷு’ என்பது
 ச்ருதியில் விவரிதமாயுள்ள யாகம் முதலிய காமங்களையும், ‘ வகுதம்’ என்பது
 ஸ்மருதியில் சொல்லப்பட்டுள்ள குளம் வெட்டுவது முதலிய காமங்களையும் குறிக்க
 கின்றன. ‘ ஜாதம் ஜாயஜாதம்’ என்பதால் இறந்த காலத்திலும் நிகழ்
 காலத்திலும் நடைபெறும் காமங்களெல்லாம் சொல்லப்படுகின்றன
 ‘ வஹுயா’ என்பது ‘ சில காமங்கள் அக்ரியைத் தேவதையாகவும், மற்றும் சில

யெய்யொய்யா யோ தநம் வந்த ஸ்ரீபாதவித்துவதி ।

யொ யொ யா யா—இந்த சீலோக்கங்கள பகவத கீதையில் ஏழுபது அந்நிய யத்தில் 21, 22-வது சீலோக்கங்கள். இவைகளின் பொருளாவது—சீலா வேறு தேவதை

ஸதயா ஸுஹி யா யுக்தஸ்தஸுராஸநஜீஹதே |

முவதெ வ ததஃ காஜாநு உபெயவ விஹிதாநு ஹி தாநு ||”

‘யாஃ யாஃ தநு’ இதி-ஹிதாநு உபெயவ விஹிதாநு ஹி தாநு ||”
‘யாஃ யாஃ தநு’ இதி-ஹிதாநு உபெயவ விஹிதாநு ஹி தாநு ||”

‘சுஹம் ஹி ஸவ்யபஜிநாநாஃ ஹொகூர வ ப்ரஹ்மரெவ வ’
உதூரஃ | ‘ப்ரஹ்மரெவ வ’ இதி ஸவ்யபஜிநாநாஃ ப்ரஹ்மரெவ வ
உதூரஃ | யதா வ ஸ்ரீவிஷ்ணுவாராணே

‘யதெஷுஷ்ரீஜிஷெ நித்யம் ஸவ்யபஜிநாநாஃ உதூரஃ”

‘ஹேயஃ ஸுயபஜ்வரெநுநுநு நரெநாராயிதெ ஸவாநு |

தெ தூநுவிநாநெதாஃ ஹொகூரவ்விஷ்ணுவே ||”

கிருண. இவவிடத்தில் ‘தநு’ என்பது சுவனிக்கத்தகத்து. ‘தநு’ என்பதற்குச் ‘சரீரம்’ என்பது பொருள். ‘இந்தரண முதலிப தேவதைக ளெல்லோரும் தம் தமக்குள் அநதாயாமியாக இருக்கும் பகவானுக்குச் சரீரங்களே’ என்பது இதனால் விளங்குகின்றது. ‘சுஹம் ஹி ஸவ்யபஜிநாநாஃ ஹொகூர வ ப்ரஹ்மரெவ வ’ என்பதிலுள்ள ‘ப்ரஹ்ம’ என்னும் சபதமும் ‘பலத்தைக் கொடுப்பவனும் அஹே’ என்பதைச் சொல்லுகின்றது ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்திலும், ‘யதெஷுஷ்ரீஜிஷெ’ என்பது முதலான ச்லோகங்களில், இந்த அர்த்தத்

களை சரத்தைபுடன் ஆராதித போதிலும், அநதத் தேவதைகளெல்லாம் என்னுடைய சரீரங்களாகிப் படியால், அவர்கள் உணமையில் எனையே அநத சரத்தையுடன் ஆராதிதவராகிறார்கள். அவர்கள் அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருந்த போதிலும், அநத சரத்தை என்னுடைய சரீரத்தை உத்தேசித்தே செயப்படுகின்றது என்று அநுஸந்தித்து நானே அநத சரத்தையை நிரவிக்ரமாகச் செய்கின்றேன். அவர்கள் அப்படி நிரவிக்ரமாகச் செயப்படும சரத்தையைக் கொண்டு அநதநதத் தேவதைகளையே அர்த்திக்கிறார்கள். அர்த்திக்கப்படும தேவதைகள் என்னுடைய சரீரமாக இருக்கிறபடியால், அர்த்திக்கும்வர்களின் இஷ்டங்களை நானே கொடுக்கிறேன். அப்படி என்னால் கொடுக்கப் படுமவைகளையே அவர்கள் அடைகிறார்கள்.

சுஹம் ஹி...பகவத் கீதை ஒன்பதாவது அத்தியாயத்தில் 24 வது ச்லோகம் இதன் அர்த்தம்-‘நான தான் எல்லா யஜ்ஞங்களிலும் ஆராதிக்கப்படுகிறவன்; நானே அநத யஜ்ஞங்களின் பலத்தையும் கொடுக்கிறேன்’ ‘ஹொகூர’ என்பதற்கு ‘ஆராதயன்’ என்பதும், ‘ப்ரஹ்ம’ என்பதற்குப் ‘பலத்தைக் கொடுக்கிறவன்’ என்பதும் பொருள்.

யதெஷுஷ்ரீஜிஷெ...இது விஷ்ணு புராண ச்லோகம். இதன் பொருள்-

‘ஹே ஸாவதேவ மய | ஹே அப்யுத | ஸகல யஜ்ஞங்களிலும் நீரே எப்பொழுதும் ஆராதிக்கப்படுகிறீர்.’

ஹேயஃ ஸுயபஜ்வரெநு...இதவும் விஷ்ணு புராண ச்லோகம். இதன் பொருள்-‘தம் தம் தாமங்களைச் செய்பவாக ளெல்லாராலும் நீரே ஆராதிக்கப்படுகிறீர். ஆகையால் அவர்கள் இந்த மாயை முழுவதையும் கடந்து ஆதம் மோஷத்தை அடைகிறீர்கள்.’

உதி ஸெதிஹாவவாராணெஷு ஸவெ-ஷெவ வெஷெஷு
 'ஸவ-பாணி சுஷ்ராணி ஸவெ-பூராராயநா-ஞவாணி, தெ
 ஸெஷு: சுஷ்விராராயித: வாரா-ஷெதூஷு-தூஷிஷு மறு
 ஷாதி' உதி துத்ர துத்ர ப்ரவ-வித: | ஸாவஜெவ ஹி ஸவ-பாக்
 ஸவ-ஜகூ ஸவெ-பூரார ஸமவணஜி-பூஷிஷெவ தானய-பூரிர-ஞ
 வெண யாமகா-நஹோஜிவெஷெஷி தஸவ-புக்ஷிணாம் ஹோகூ
 ராம் ஸவ-பஹாநாம் ப்ரஷ-தாராம் ஸவ-பூ: ஸு-தயொ வஷி

தையே காணலாம். இவ்வாறு இன்னும் பலவிடங்களில் இதிலாஸ புராணங்களுள் பட
 ஸகல சாஸ்தரங்களும், 'ஸகல தாமங்களும் ஸாவேச்வரனுடைய ஆராதன ரூபங்களே ;
 அந்தந்தக் கர்மங்களால் ஆராதிதனாகக் கொண்டு அந்தப் புருஷோத்தமனே அவர
 வர்களுடைய இஷ்ட பலத்தைக் கொடுக்கிறான்' என்பதைப்பே இன்னும் விஸ்தார
 மாகவும் தெளிவாகவும் பேசுகின்றன அவன் ஸர்வஜ்ஞ னானதால் ஆராதன ப்ரகார
 விசேஷங்களை அவனே சரிவர அறியத்தகுந்தவன்; அவன் ஸாவ சக்தியுடன்
 கூடினவ னானதால் கேட்கப்படும் பல மெல்லாவற்றையும் கொடுக்க அவனே சக்த
 னாவான்; அவன் ஸாவேச்வரனுனதால், அவனே எல்லாராலும் அடையத் தகுந்தவ
 னாவான். ஆகையினாலன்றோ, 'வத்-ஹெ-பூ-தாரா' என்பதுமுதலான ச்ருதிகளும்
 அந்தப் பகவானே இந்தான் முதலான தேவதைகளுக கெல்லாம் அந்தாயாமிபாக
 இருந்துகொண்டு, வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள யாகம் தானம் ஹோமம் முதலிய
 ஸகல கர்மங்களாலும் தானே ஆரதிக்கப்பெற்று, தானே ஸகல பலங்களையும் கொடுக்கி
 றான் என்று சொல்லுகின்றன? 'வத்-ஹெ-பூ-தாரா'...யஜுளுங்கன். 'யத்ர'—
 எவ்விடத்தில்(அதாவது தேவாகளுக்குள் அந்தாயாமிபாக இருக்கும் பரமாத்மாவினிடத்
 தில்). ஸம்வஷி— ஸம்பந்தத்தை அதாவது-இந்தான் முதலானவர்களுக்கு

ஸாவஜெவ ஹி ..இது வரை ப்ரமாணத்தை நிரூபித்துவிட்டு, இனி 'இவ்
 விதமான ஆராதனே உபபந்தம்' என்பதைச் சொல்லப் போகிறவராய், அதற்குக்
 கடமையிருக்கும் ச்ருதி வாக்யத்தைக் கூறுகிறார்.

வத்-ஹெ-பூ-தாரா யத்ர...இந்த வாக்யத்தின் பதவுரை- வத்-ஹெ-பூ-
 தாரா-யஜுளுங்களெல்லாம், யத்ர=எந்தப் பரமாத்மாவினிடத்தில், ஷெஷெஷி
 ஸம்வஷி=தேவாகளுடன் ஸம்பந்தத்தை, மஹ்ஷி=பெறுகின்றனவோ. அதாவது-
 யஜுளுங்களுக்கும் தேவதைகளுக்கும் ஏற்படும் ஸம்பந்தமெல்லாம் பரமாத்மாவின் வழி
 யாகவே என்று சொன்னதாயிற்று பரமாத்மாவுக்கும் கர்மங்களுக்குமுள்ள ஸம்பந்
 தம் ஸ்வதந்த்ரம்; தேவதைகளுக்கும் கர்மங்களுக்கு முள்ள ஸம்பந்தம் பரதந்த்ரம்;
 ஏனென்றால், இவர்களுக்கு ஏற்படும் ஸம்பந்தம் இவாகன பரமாத்மாவுக்குச் சரீரமாக
 இருக்கிறபடியாலன்றோ? இந்த வாக்யத்தில் 'ஸம்வஷி' என்பதற்கு 'ஸம்பந்தத்தை
 என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இதன் அவயவார்த்தம் அதுவே. 'வஷி'
 என்னும் தாதுவுக்குக் 'கதி' என்பது பொருளாகையால், 'ஸம்வஷி' என்பதற்கு
 'ப்ராப்தி' என்பது பொருளாகக் கூடும். அந்வய ஸ்வாரஸ்யம் இருக்கிறபடியால் இந்தப்
 பொருள் ஆச்ரயிக்கப் படுகின்றது.

“ லொதூரம் யன்து தவஸாம் ஸவ-ஹோகுகெஹ்ஸாஸ்ய” உதி
தஸாஜி-ஹாஜிஷெவ-கானா-தமகு தவநீவா-ருஷாராய ந ரகு
வாணி கூர்ணி, வ னவ வாவியுவிதமறுபுறாதெதி கி
சூவ-ஹெண்ண வு-துதிவபடி-ரவகி-நா வாஸுதபாஸ்

யாகம் முதலிய காமங்களில் ஸம்பந்தம் கிடைப்பதெல்லாம், அந்தாயாமியாக நிற்கும் பரமாத்மாவுக்கு அவர்கள் சரீரமாக இருப்பதாலேயே என்று சொன்னதாயிற்று. பகவான் ஒருவனே அந்தக் காமங்களின் ஸ்வதந்தரமான ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றவனென்பதை 'ஹோக்ஷா' என்பது முதலான பகவத் கீதா வாக்யமும் விளக்குகின்ற தன்றோ? இப்படி ஸகல காமங்களும், இவ்வான் முதலிய தேவதைகளுக்கு அந்தராத்மாவாக இருக்கும் பரம புருஷனுடைய ஆராத ரூபங்களே என்றும், அந்தப் பரம புருஷனே அவரவர்களால் இச்சிக்கப்படும் பலன்களை யெல்லாம் கொடுக்கிறனென்றும் ஏற்படுகிறபடியால், எதற்காக லோக வ்யுதபத்திக்கு எட்டாமலும் புதியதாகவும் இருக்கும் ஒரு அரத்தத்தை கட்டுப்பாட்டாலோ அல்லது ஏதாவது ஒரு கல்பணையைக் கொண்டோ வாச்யமென்று ஒதுதுக்கொள்ள வேண்டும்? 'இப்படியானால், வின் முதலியவைகளுக்கு நீங்கள் என்ன அரத்தம் சொல்லுகிறீர்கள்?' என்று கேட்டால், நான்கள கொண்டிருக்கும் அரத்தத்தைச் சொல்லுகிறோம். 'யோமீ' என்னும் சப்தத்திற்கு 'யஜீ' என்பது தாது. அந்தத் தாதுவுக்குத் 'தேவனைப் பூஜிக்கிறது' என்பது பொருள். ஆகையால் 'யோமீ' என்பது தேவதையின் ஆராத ரூபமான ஒரு காமம். இது தான் 'யஜே-கீ' என்பது முதலான வீணைச் சொல்லில் இருக்கும் ப்ரகருதியின் (பகுதியின்) அரத்தம். அந்த வீணைச் சொல்லில் இருக்கும் 'வின்' முதலிய விருதிகள் 'அந்த ஆராதம் ஒரு காததாவின் வ்யாபாரத்தால் ஸாதிககத் தருந்தது' என்பதைக் குறிக்கின்றன இது அதன் வ்யுதப்பத்தியிலேயே விளங்கும். இப்படி அரத்தம் சொல்வதில் ஒரு வித அது

கீழ்க்கண்டவாறு... இவ்விதம் பகவான் ஸ்வதந்திர ஸம்பந்தத்தை உடையவனாகவும் தேவதைகளெல்லாரும் பரதந்திர ஸம்பந்தத்தை உடையவர்கள் என்று சொல்வதால் என்ன ஏற்பட்டது என்பதை விளக்குகிறார். பரம புருஷனே பலம் கொடுக்கிறவனாக இருக்கிறபடியால் பல ஸாதகவர்களைக் கல்பிக்கவேண்டியது என்பது இல்லை என்பது முக்கிய லாபம். கி. 0. வர. யோஜநா 10 என்ன அருபபத்தி சமநம் பாயோஜநமாகின்றது?

வளவம் உ...லிங் முதலியவைகளின் அர்த்தத்தைத் தெளிவாக வரிக்கிறவிதம் ஆரம்பிக்கிறார்.

வமதெந கெய்யுந வாபுரொஜநடி? ஷனவம் உ ஸதி விஜாஹெஃ
கொ வாஉயஃ வரிமுஹீதஃ? உதி வெடி-வடுதெ। யஜி டெவ
வகுஜாயாடி' உதி டெவதாராயநஹகுதயாமாஹெஃ பூகூத்யு-
ஸு சுத்யு-வ்வாவாஸாயு-தாம் வு-தூதிவிஹீதாம் விஜாடிபொஹி
டிபுதீதி ந கி-விடிநு-வவஸுடி। சுத்யு-வாலிநாம் பூத்யு-யாநாம்
பூகூத்யு-ஸு சுத்யு-வாவாஸாயு-ஸம்-ஸு-பூகாரொஹி வாஅஃ!
ஹகுதவத-உ-நாஹிகா விஜாஹிவிஹுகாரா வடினி, விஜாடிபவ-
சுத்யு-வாவாஸாயு-தாம் வடினி।

சுவி உ காலிநஃ சுத-வ்யுதயா சுஉ-வியாய சுடி-ஹெனா டெவ
தாராயநா-ஹிவதாம் தஜா-
வ மறுஷம்-ஹவம் உ ததூ-
கூ-வி-யி

பபதியுமில்லை. ஒரு வினைச் சொல்லின் ப்ரகருதியின் (பகுதியின்) ஆததம் காத்
தாவின் வயாபாரத்துடன் எவ்வித ஸம்பந்தத்தைப் பெற்றிருக்கின்றது என்பதை
மாதரமே காத்தாவைக் குறிக்கும் ப்ரதயயங்கள் (விருத்திகள்) சொல்ல வேண்டுமென்றோ?
'ஸட்' 'லித்' முதலிய லகாரங்கள் நிகழ்காலம் இறந்த காலம் முதலியவற்றைக் குறிக்க
கின்றன; 'லித்' முதலியவைகளோ வென்றால் 'அந்தக் காமம் காத்தாவின் வயாபா
ரத்தால் ஸாதிகத்த தகுந்தது' என்பதையே சொல்லுகின்றன.

சுவி உ...நிர்க, 'இன்ன இன்ன பலத்தை அபேக்ஷிப்பவர்கள் இன்ன
இன்ன காமத்தைச் செய்தல் வேண்டும' என்று விதித்துவிட்டு, அந்த விதி வாக்யங்
களே, 'இந்தக் காமங்களெல்லாம் தேவதாராத ந்ரபங்கள்; அந்தத் தேவதைகளே

சு-வாலிநாடி...சாஸதர மாயாதை என்னவென்றால்- ப்ரகருதியும்
ப்ரத்யயமும் சோநது பதம் உண்டாகின்றது. காத்தாவைச் சொல்லும் ப்ரதயயங்
களெல்லாம் ப்ரகருதியின் ஆததத்திற்கும் ப்ரதயயத்தின் ஆததமாகிற காத்தாவின்
வயாபாரத்திற்கும் எவ்விதமான ஸம்பந்தம் இருக்கிறது என்பதைக் குறித்தல் வேண்
டும். அவைகளுள் 'ஸட்' 'லித்' முதலானவைகள் நிகழ் கால ரூபமாகவும் இறந்த
கால ரூபமாகவும் இம்மாதிரி இருக்கும் காத்தரு வ்யாபார ஸம்பந்தத்தைக் குறிக்கின்
றன; 'லித்' முதலியவைகளோ வென்றால், காத்தரு வ்யாபார ஸாத்ய ரூபமான ஸம்
பந்தத்தைக் குறிக்கின்றன. இது தான் இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டுள்ள விஷயம்.
இவ்வளவு சொன்னதிவிருந்து, விந் முதலிய லகாரங்கள் ப்ரகருதயாத்தத்திற்கு மாத
ரம் காத்தரு வ்யாபார ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகின்றனவே தவிர, ப்ரகருதயாத்தத்
தைக் காட்டிலும் வ்யதிரித்தமான மற்றை ஒன்றுக்கும் அவை சொல்லவிலை என்பது
ஏற்படுகின்றது.

சுவி உ...இது வரை, எல்லா உபநிஷத் வாக்யங்களும் அவைகளின் உப
ப்ருஹ்மணங்களும் இவையெல்லாம் 'பகவானே பல ப்ரதனாக இருக்கிறபடியால்,
அபூவம் என்று ஒன்றைக் கலபிக்கவேண்டியது அநாவச்யமென்று நிரூபிக்கப்பட்டது.
இனி, கர்ம் விதி வாக்யங்களே தேவதைகளுக்குப் பல ப்ரததவத்தைச் சொல்லுகிற
படியால் அபூவத்தைக் கல்பிப்பது அநாவச்யமென்று நிரூபிக்கிறா.

வாக்ஸூர்நெடுவ வடிவி “வாயவ்யம் ஸ்ருதஜாயுவெத ஹகுதிகாரொ
வாய்வெவ் செஷவிஷா டெவதா வாய்வெவ ஸ்ருத ஜாயவெ
நொவயாவதி ஸ ஸ்வெவநம் ஹகுதி மஜயதி” உத்யாஜீநி |
நா.சு. மருவிஷுநாவவதி: க்ரவிஷி ட்யுஸு-ஹி ஹெவாய

அந்தக் காமங்களால் ஆராதிகப்பட்டவர்களாய் ஆராதிகமவாகளுக்குப் பலத்தைக் கொடுக்கிறார்கள்’ என்று சொல்லுகின்றன இப்படி தேவதைகளின் வாயிலாகக் காமங்களின் பலம் விதித்திடுகின்றது என்று சொல்வதில் ஒருவித அநுபபத்தியும் இல்லைபா கையால், பலத்தை எது ஸாதித்துக் கொடுக்கின்றது என்பதை நாம் அநுமாந்தர

‘வாயவ்யம்’ ..இந்த வாக்பத்தின் பொருளாவது—‘இந்த லோகத்தில் ஐசுவர்யத்தை ஒருவன் அடைய விரும்பினால், அவன் வாயு தேவதையை உத்தேசித்து வெள்ளைப் பசு ஒன்றை பலிபாகக் கொடுத்து யாகமொன்றைச் செய்தல் வேண்டும். வாயு தேவதையே அதி சீகரத்தில் பலத்தைக் கொடுக்கும் தேவதை யாகம் செய்பவன் தருந்த பலியை எடுத்துக் கொண்டே வாயுவீடம் போனால், அந்த வாயு அவனுக்கு ஐசுவர்யத்தைக்கொடுக்கிறது’ என்பது தான். இதில் முதல் வாக்யமே விதிவாக்யம். அதற்குப் பின் வரும் வாக்யங்களை அந்த வாதமென்று சொல்வார்கள். ‘தேவதையே பலத்தைக் கொடுக்கின்றது’ என்றும் விஷயம் விதிவாக்யத்தில் சொல்லப் படவில்லை; அது அந்தவாதத்திலேயே சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது அப்படி இருக்கையில் ‘வியிவாக்ஸூர்நெடுவ வடிவி’ [விதி வாக்யங்களே சொல்லுகின்றன] என்று எப்படிச் சொல்லக்கூடும்? என்று ஒரு சங்கை ஜடிகலாம். அந்த வாதமெல்லாம் விதி வாக்யத்துடன் ஒரு வித ஸம்பந்தம் பெற்று அதனால் அந்த வாக்யத்திற்கு அது சேஷமாகிறபடியால், அந்த விதி வாக்யத்தையும் அதன் அந்தவாத வாக்யங்களையும் ஒரே வாக்யமாக எடுத்துக் கொள்ளலாமென்று ஒரு நியாய முண்டு. அந்த நியாயத்தைக் கைப் பற்றி இவ்விடத்தில் அந்த வாதமும் விதி வாக்யமாகப் பேசப் பட்டிருக்கின்றது என்பதே அந்தச் சங்கைக்கு ஸமாதானம்

நா.சு. இவ்விடத்தில் வேறொரு ஆக்ஷேபம் செய்யப்படுகின்றது. அதாவது—‘அந்த வாதங்கள் விதி வாக்யங்களில் சொல்லப்படும் காமங்களை ஸதோதரம் செய்வதற்காகவே ஏற்பட்டவை. அவை அப்படி அந் பரங்களையிருக்கிறபடியால் அவைகளுக்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாதபாயம் சொல்வது சரியன்று, ஆகையால், ‘காமங்கள் தேவதைகளின் வழியாகப் பலத்திற்கு ஸாதநமாகின்றன’ என்பதை அந்த வாதங்கள் ஸாதித்துக் கொடுக்கமாட்டா. ஆனால், ‘விதி வாக்யத்தில் பலத்தைக் கொடுப்பது எது வென்று சொல்லப்பட வில்லைபே’ என்று கேட்டால், அதை அநுமாந்ததால் ஏற்படுத்தி கின்றோம் என்று ப்ரத்யுததரம் சொல்வோம். அந்த அநுமாநமாவது—‘விதிவாக்யத்தில் ‘ஐசுவாயம் அடைய விரும்புகிறவன் அந்த யாகத்தைச் செய்தல் வேண்டும்’ என்று மாதரம் சொல்லியிருக்கின்றது. அதனால் ஐசுவாயம் கிடைக்கின்றது என்பது நிச்சயம். ஆனால் அது எப்படி கிடைக்கின்றது என்பது அவ்விடத்தில் சொல்லப்படவில்லை யாகையால், நான்கள் அந்த யாகத்தால் ‘அபூவம்’ என்று ஒன்று ஜடிக் அது வழியாகப் பலம் கிடைக்கின்றது என்று அநுமாநம் செய்

நதூரவமநிரளவாடாநிகீ ' ஐதூவி ந ஸம்மஜதே | வியூவெ
கூழிதம் யாமாஷே: ஹுஸாயநதூபுக்ராரம் வாக்யஸெஷ வாவ
வெரயயதீதூயூ: | ' தஸூரஹ்ணாய நாவமரெத்' ஐதூசு
சுவமொரணநிறெயவியிவரவாக்யஸெஷெ ஸூசுயரணம் நிறெஷ

லேயே தெரிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று சொல்வது ஸங்கதமாக மாட்டாது. விதி
வாக்யத்தில் யாகம் முதலியவைகளுக்கு எவவிதமாகப் பலம் வீததிகின்றது என்பது
சொல்லப்படா விட்டாலும், அந்த விதி வாக்யத்துடன் தொடரந்து வரும் வாக்ய
சேஷங்களில் அது சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடிபால் அவைகளைக் கொண்டு அதை
அறியலாம் என்பதே சாஸ்திரஞ்ஞானிகளின் கருத்து

அப்படி நாம் அறிகின்றோம் என்பதை ' தூஸூரஹ்ணாய நாவம
ரெத்' என்னும் வாக்யத்திற் காணலாம் இந்த வாக்யத்தால் பராஹ்மண அபகோ
ணம் (அதாவது-ப்ராஹ்மணனைக் கொல்லப் பரயதர்ப்படுவது) நிஷேதிகப்படுகின்றது

கின்றோம்' என்பது தான் இந்த ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் தூஷிக்கப் படுகின்றது.
தூஷண ப்ரகாரமாவது—'காமனை தேவதைகளின் வழியாகப் பலத்தை ஸாதித்துக்
கொடுக்கின்றன என்று பல வித்தியை ஸ்தாபிப்பதில் ஏதாவது அறுபத்தி இருந்த
லன்றோ நாம் பல ஸாதந ப்ரகாரத்தைக் கண்டு பிடிக்க அநுமாந்தத்தை தேடிப் போக
வேண்டும். அவ்வித அறுபத்தி இவ்விடத்தில் ஒன்று மில்லை. வாக்ய சேஷமே
பல ஸாதந ப்ரகாரத்தை நன்றாகப் போதிக்கின்றது. அது அப்படிப் போதிக் ஸமாத்
மெனப்பதை எல்லாரும் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் ' தூஸூரஹ்ணாய

நாவமரெத்' என்னும் வாக்யத்தில் அதைக் காணலாம் விதியால் அபேக்ஷிக
கப் படுவது வாக்ய சேஷத்தால் கிடைக்கும் பொழுது, அதைப் பரிதயாகம் செய்து
அப்ரதிபந்மான மறொனறைப் புதிதாகக்கல்பிப்பது அயுக்த மன்றோ? என்பதுதான்

சுளாவாடாநிகீ—'உபாதாநம்' என்னும் ப்ரமாணத்தால் விததமாவதை
இந்தப் பதம் குறிக்கின்றது. 'உபாதாநம்' என்னும் ப்ரமாணம் 'ஆததாபத்தி' என
னும் ப்ரமாணத்தைப் போல ஒரு வித அநுமாந்தம் ஆகும். 'தேவததன் புஷ்டஞ்சு
இருக்கிறான்; ஆனால் அவன் பகலில் போஜனம் செய்கிறதே இல்லை' என்று சொல்லு
மிடத்தில், போஜந மின்றிகு ஒருவன் புஷ்டஞ்சு இருப்பது ஸாத்யமில்லை யாதலால்
'தேவததன் இரவில் போஜனம் செய்கிறான்' என்பது அநுமாந்ததால் ஸாதிககப் படு
கின்றது. இதை 'ஆததாபத்தி' ப்ரமாணம் என்று சொல்வார்கள். இதைப் போன்
றதே 'உபாதாநம்' என்னும் ப்ரமாணமும். 'ஐச்வரயத்தை அடைய விரும்புகிறவன்
வாயுவைக் குறித்து யாகம் செய்தல் வேண்டும்' என்று சொல்லுமிடத்தில், க்ஷணமாத்
ரம் இருக்கும் யாகம் அந்தப் பலத்தை ஸாக்காததாக ஸாதித்துக் கொடுக்க அசக்
தமாதலால் 'அந்தப் பலத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பது மறொனறின் வழியாகவே
இருத்தல் வேண்டும்' என்பது அநுமாந்ததால் ஸாதிககப் படக்கூடும். இப்படி அநு
மாசிப்பதை 'உபாதாந ப்ரமாணம்' என்று சொல்வார்கள். 'சுவிஹி தாவயயுவ
ஸாநதூயூரவதூதி, சுவிஸாநாவயயுவஸாநதூவாடாந: ' என்று
இவை இரண்டுக்கும் ஸவல்ப வாசி என்று, அதை ஸலிஷ்மமாக அறியவேண்டும்.

யுஷ்வாவமொரணஸு சதயாதநாலாயநதூ நிரெயவியு வ
யொயீதி ஹி லீகியதெ | சுசு வுநஃ காலிநஃ கதவ்யதயா
விஹிதஸு யாமாஜெஃ காலிஸு மாலிவாயநதூபுகாரம் வாகு
ஸெஷாவமதநாடிதூ கிதிதூவாடிநெந யாமாஜெஃ வறு

அப்படி அபகோரணம் செய்தால் அதனால் என்ன விததிகின்றது என்பது அந்த வாக்யத்திற் சொல்லப்படவில்லை அப்படிச் சொல்லப்படாமல் இருப்பதை அந்த வாக்யத்துடன் தொடரது வரும் “ஸுதெநாயாதயெசு” [அப்படி அபகோரணம் செய்பவனை சதயாதனை என்னும் தண்டனைக்கு உட்படுத்தல் வேண்டும்] என்னும் வாக்ய சேஷத்திலிருந்தே நாம் எடுத்துக் கொள்ளுகிறோமென்றோ? இந்த வாக்ய சேஷத்தால் சொல்லப்படும் தண்டனையாகிற ஸாதயத்திற்கு விதி வாக்யத்தில் நிஷேதிக்கப்படும் அபகோரணம் ஸாதநமாகி அந்த இரண்டு வாக்யங்களிலும் சொல்லப்படும் விஷயங்களுக்கு பாஸ்பரம் ஸாத்ய ஸாதந ஸம்பந்தம் ஏற்படுகிறபடியால் அந்த வாக்ய சேஷத்திற்கு நாம் ஸ்வார்த்தத்தில் தாற்பாய முண்டென்றும் அங்கீகரிக்கிறோம். இது நிஷேத விதிபரமான வாக்யம் ‘வாயவ்யு’ இத்தயாதி வாக்யமோ வென்றால் ஒரு காமத்தைச் செய்யச் சொல்லி விதிக்கும் வாக்யம் நிஷேத விதிபரமான வாக்ய விஷயத்திலேயே வாக்ய சேஷத்திற்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாற்பாயத்தை ஒத்துக்கொள்கையில், காத்தவ்யமென்று (அதாவது-செய்யப்பட வேண்டுமென்று) விதிக்கும் ‘வாயவ்யு’ என்னும் வாக்ய விஷயத்தில் அதன் வாக்ய சேஷத்திற்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாற்பாயத்தை ஒத்துக்கொள்ளாமல் அதை அநாதரித்து, ஏன் அநுமாதத்தைத் தேடிப்போய் அந்த

‘வாஹணாய நாவமுரெத்’ இந்த வாக்யம் இதற்கு முன் 358-வது பக்கத்தில் உதாஹரிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. அவ்விடத்தில் இதன் விவரணத்தைக் காணலாம் ‘பாஹமணனுக்கு எவன் அபகோரணம் செய்கிறானோ அவன் ‘சதயாதனை’ என்னும் தண்டனையால் தண்டிக்கக்கடவன்’ என்பதிலிருந்து, ‘சதயாதனையாகிற ஸாதயத்திற்கு அபகோரணம் ஸாதநம்’ என்பது ஏற்படுகின்றது. இந்த ஸாதய ஸாதந ஸம்பந்தத்தால் அபகோரண நிஷேத விதிக்கு இந்த அர்த்தவாதம் உபயோகப்படுகின்றது என்பதை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு, சதயாதனையைச் சொல்லும் அர்த்த வாத வாக்யத்திற்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாற்பாயம் எல்லாராலும் ஒத்துக் கொள்ளப் படுகின்றது அது போல பரகருத்திலும் ஏன் செய்யக்கூடாது? என்பது தான் கேள்வி

சுசு வுநஃ—(சுஷாடிஹணாய நாவமுரெத்’ என்னும் வாக்ய விஷயத்தில் காட்டிலும் ‘வாயவ்யு’ இத்தயாதி வாக்ய விஷயத்தில், அர்த்த வாதத்திற்கு ஸ்வார்த்தத்தில் தாற்பாயத்தை ஒத்துக் கொள்வதற்கு அதிக பலமான காரணமொன்றுண்டு என்பது இதனால் சொல்லப்படுகின்றது ‘வாஹணாய நாவமுரெத்’ என்னும் வாக்யம் ‘இதைச் செய்யக்கூடாது’ என்று நிஷேதிக்கின்றது; ‘வாயவ்யு’ இத்தயாதிவான வாக்யம் ‘இதைச் செய்’ என்று விதிக்கின்றது. விதேய விரோதி விஷயத்திலேயே நாம் இம்மாதிரி பல ஸாதநத்வத்தை ஸதாபிக்கையில் ஸாக்ஷாத் விதேய விஷயத்தில் இம்மாதிரி பல ஸாதநத்வத்தை ஸதாபிப்பது கைமுதிக ந்யாய லித்தமன்றோ என்பது கருத்து. இது அதைக் காட்டிலும் அநதரண

ஸாபநதூம் புகழ்வுதே? ஹிரண்யநியிவவரகெ நியாய யாவ
கெ கொடியூழாழிமஹி: சுபணம் ஜநடி' உதி ஸ்ருஞயகெ, கடு
கடினாஹம் ஓயுதே | ஸதயாநநாஸாபநதூவி நாடிவு
ஹிரண்ய | வெரகிதாநுநுதிஷ்டெர விஹிதம் சுதாபகவதெ

அதுமாந ஸஹாயததால் 'அநத விதி வாகயத்தில் விநிகரப்படும் யாகத்திற்கும் பலஸாத
நத்வமுண்டு' என்பதைக் கல்பிக்க வேண்டும்? 'வீட்டுக்குள் ஹிரண்யநிதி புதைத்து
வைக்கப்பட்டிருக்க, அதை அநாதரித்து ஒரு லுப்தன் ஒரு கருபண்ணிடம் அல்ப தரவ்
யத்தை யாசிக்கப் போகிறான்' எனனும் லோகோகதி ஒன்று வழங்கி வரு
கின்றது. அந்த உக்தி போலவே இருக்கின்றது நீங்கள் செய்யும் கார்யம் மேலும் ப்ரக
ருதமான 'தூவாஹி' இத்தயாதியான ச்ருதியில் சொல்லப்படும் 'சதயாதை' என
னும் தண்டனையாகிய பலத்திற்கு, அபகோரணம் ஸாதநம் என்பது, நீங்கள் கல்பித்
தும் 'அத்ருஷ்டம்' எனனும் அபூரவத்தின் வாயிலாக ஏற்படவில்லை ச்ருதிகளால்
விதிக்கப்படும் காமங்களைச் சரிவரச் செய்பவர்களை அநுகரணத்தும், விஹித காமங்களை
அநுகரணத்தால் நிரூபித்த காமங்களை அநுகரணப்பவர்களை நிகரணத்தும், பரம புருஷனாகிய
பகவானே, ஸகல ஸுகலங்களைப் புகழ்க்கின்றன அபவாங்களுக்குக் கொடுக்கின்றன

கம் என்பது குறிப்பு.

ஹிரண்யநியிடி...இது ஒரு லோகோகதி. இவ்விடத்தில், 'நியி [புதை
யல்] என்று மாத்ரம் சொல்லாமல், 'ஹிரண்யநியி' எனனும் பதத்தை ஒரு
விசேஷ அபிப்ராயத்தைத் திருவுள்ளத்தில் வைத்துக் கொண்டே ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ப்ர
யோகம் செய்திருக்கிறார். ப்ரகருதத்தில், 'ஸகல காமங்களுக்கும் பல ப்ரதாதா பரம
புருஷன்' என்பதன்றோ ஸதாபிக்கப் படுகின்றது? அநதப் பரம புருஷனைப்பற்றிய
உக்திகள் புதையல் போல ச்ருதி வாகயங்களில் ஏராளமாகக் கிடக்க, அதை அநா
தரித்து 'அபூரவம்' என்று ஒரு அசேதநத்தைப் பல ப்ரதாதாவாகச் சொல்வது, உள
ளே புதையல் கிடக்கையில் வெளியில் ஒரு கருபண்ணிடம் அல்ப தரவயத்திற்காக யாசி
ப்பது போல இருக்கின்றது என்பது விவக்ஷிதம் பரம புருஷனுக்குத் த்ருஷ்டாநதமாகக்
கேவல நிதியைச் சொல்வதைக் காட்டிலும் ஹிரண்ய நிதியைச் சொல்வதே ரஸவத
தாக இருக்கின்ற தன்றோ? ச்ருதியும் 'யயா ஹிரண்யநியிவகெஷ்டஹி' இத்தயாதியானச்
சாநதோக்ய வாகயத்தில் ஹிரண்ய நிதியையே பகவானுக்குத் த்ருஷ்ட
ாநதமாகக் கூறியிருக்கின்றது.

ஸதயாதநா—இவ்விடத்தில் 'வாயுஷ்ட' இத்தயாதியான வாகயத்தில்
காணப்படும் அந்த வாதத்திற்கு ஸ்வாததத்தில் தாத்பாயம் உண்டு என்பதை ஸ்தா
பிப்பதற்காக 'தூவாஹி ஹிரண்ய' இத்தயாதியான வாகயம் உதாஹரணமாக

உதாஹரிகப் பட்டது. இப்போழுது, 'இந்த உதாஹரண வாகயத்தில் அபகோ
ரணத்திற்கும் சதயாதைக்கும் ஸாதய ஸாதந பாவமானது ஒரு தேவதை வழிபாக
ஏற்படுகின்றது என்று நாங்கள் ஒத்துக் கொண்டாலன்றோ அதை உதாஹரணமாகக்
கூறலாம்? நாங்கள் அப்படி ஒத்துக் கொள்ளாமல், அபூரவத்தையே கல்பித்து அந்த
அபூரவத்தின் வழியாகவே அநத ஸாத்ய ஸாதந பாவம் ஏற்படுகின்றது என்று சொல்

[illegible]

“தவிரஜயரயாவதி வாயும், நடி: ஸுவதி, தெநவ

றே? அப்படி அவனே அந்தபடலங்களை எல்லாம் கொடுக்கிறான் என்று “வாஷ்டெஹு வா நம் உயாதி” எனபது முதலான அநேக விதங்களான ச்ருதி வாக்யங்கள்

லுகிறோம்' எனனும் ஒரு ஆக்கேபத்தைச் சமூகத்துக்கொண்டு அதற்கு ஸமாதாரம் கூறுகிறார். அந்த ஸமாதாரம் என்னவென்றால்—நிகழ்த்துகளான காமங்களைச் செய்பவனைப் பகவானே நிகரவழிகுகிறு நென்றும் அவனுக்குத் துகங்களை ஸங்கல்புகிறு நென்றும் சருதிகளே சொல்லுகின்றன அது அபபடிச் ச்ரோதமாதையால், அதை அநாதரித்து வேறு கல்பரை செய்வது ந்யாய விருததம்' என்பதுதான்.

“ஊஷ ஹேவாநுடியாதி ..” [தெ.] இது முதலான ச்ருதி வாக்யங்கள், ‘பகவானே, புனய பாப ரூபங்களான காமங்களுக்குப் பலம் கொடுக்கிறான்’ என்பதை நிரூபிப்பதற்காகக் கூறப்படுகின்றன. இந்த வாக்யத்தின் பொருள், ‘இவனே (இரதப் பகவானே) ஆரதத்தைக் கொடுக்கிறான்’ (‘ஊநுடியாதி’ என்பது ‘ஊநுடியதி’ என்னும் லௌகிக வார்த்தையின் வைதிக ரூபம்

“சூர வொழுவியம் மெதா லவதி” [ரெதெ] — (பரமாத்ம தயாகத்தில் எப்பொழுது நிரந்தர ஸ்ம்ருதி நிஷ்டையை அடைகிறாணோ) அப்பொழுது அவனை விட்டு பயமெல்லாம் போய்விடுகின்றது. “சூர உவ்ய லவதி” — (எப்பொழுது அந்த தயாகத்திற்கு விசேசம ஏற்படுகின்றதோ) அப்பொழுது அவனுக்கு ஸகல பயமும் உண்டாகின்றது

லீஷா—[ஓத] இந்தப் பக்ஷானுக்குப் பயந்தே வாடி வீசுகின்றது, ஸூரியன் உதயமாகின்றது; அகநி இந்தரன் பமன் எல்லாரும் அவனுக்கு பயந்தே தம் தம் காரியங்களில் ப்ரவருததிகிறார்கள்

வனக்ஷா வர—[வய] இந்தப் பகவானுடைய ஆஜனளுக்கு உட்பட்டே ஸூரிய சந்திரர்கள் தம் தம் ஸ்தானத்தில் திரிகக் பட்டவாகளாய் நிற்கிறார்கள். இந்தப் பகவானுடைய ஆஜனருடைய நிமித்தமாகக் கொண்டு தானம் செய்பவர்களை அவர்களுக்குப் பரவணராயிருக்கும் மதுஷ்யாகனும், யாகம் பண்ணுகிறவர்களைத் தேவர்களும் பித்ருகாமம் செய்பவர்களைப் பித்ருக்களும் புகழ்ந்து பேசுகிறார்கள். (புராராவநெ டிஹிஃ சநாயதூ உநுஷுஃ ஸுவணி, புராராவநெ யஜோநம்

சூத்ரவீரமொ ஜிராஸயாஃ ஸகிஷா உவ செஷவிஸவிதௌ
கூவபுஷு ”

‘ததூக்ஷநிஸ்யநா ஹீரெ மொகாந வுவனெ, நஸூ
டனி | ஸுஸாஸநாநுவதிடநம் ஜிதூதூ காரூணூத் மமவாநு
வயப்யெச லிஷாநு கஜேஷகஷம்”

உதி | வராஸுருஷயாஸூ ஜிதாநவகுவுக்ஷபுவாஸ
நாழிவிஹிதகஜாநாஸூநிஸூதூவாஜாதூத் விவயபூநாநி ஸூ
வாநுலயம் வயயாயிகாரம் ஸவனி | தஜாநவகுவுகூம் தஜ
வாஸநாழி விஹிதம் கஜாநூவபுதொ நிஷிதாநி வகூவபுக்
ஷுணிமுஹாஷெவ தஜபூரூவிவபுவுகூவாஸிதிதஜம்வாநி ஸயம்
வ ஸவனி | யயொதூம் உமவதா

‘நியதம் கூரூ கஜே தூ கஜேஜூரபொஹூகஜூணம்” [III-8
உதூஜிநா சூதூம் கஜே ஜிதாநவகுவுக்ஷநாஸூயம் வியாய,

‘உயி ஸவபூணி கஜேரணி ஸநுஸூ” [III-30.

உதி ஸவபுஷு கஜேணம் ஸாராயநதாஃ சூதநாஃ ஸநியாஜிதாஃ
வ பூதிவாஜு

சொல்லவில்லையா? தரமிட பாவயத்திலும், ‘அந்தப் பகவானுடைய கட்டளைக்கு
அடங்கி வாயு எப்பொழுதும் ஒடிக்கொண்டே இருக்கின்றது; நதிகள் ப்ரவஹிக்கின
றன, ஸமுதரங்கள் மதம் பிடித்த ஆடுகள் போல அவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும்
எல்லைக்கு உட்பட்டே எழும்புகின்றன’ என்றும், ‘அவனுடைய ஸங்கல்பத்
திற்கு அடங்கியே இந்த லோகங்களெல்லாம் நமுவி விழாமலும் வெடித்து
விடாமலும் இருக்கின்றன ஸாவஜுனாகவும் காமங்களில் ஸமாதத்தாகவுமிருக்கும் அந
தப் பகவானே, தனது கட்டளைப்படி நடக்கிறவனை அறிந்து, தனது க்ருபையாலே
அவனுக்குச் ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடுக்கிறான்’ என்றும் இந்த விஷயமே சொல்லப்பட்டிருக்க
ின்றது. பரமபுருஷனை உள்ளபடி அறிந்து, அவனால் விதிக்கப்பட்டுள்ள உபாஸகம்
முதலிய காமங்களைச் சரிவர அநுஷ்டிக்கிறவர்களுக்கு, அவனுடைய அநுக்ரஹத்தா
லேயே, அவனை அடைவது வரையிலான ஸகல ஸுகங்களும் அபயமும் அவரவர்களு
டைய அதிகாரத்திற்குத் தகுந்தபடி ஸம்பவிகின்றன; அப்படி விஹித காமங்களைச்
செய்யாமலும் ரிஷித்த காமங்களைச் செய்து கொண்டும் வாத்திக்குமவர்களுக்கு, அவ
னுடைய நிகரஹத்தாலேயே, அவனை அடையாமலிருப்பதுடன் அளவற்ற துக்கங்களும்
பயமும் நோகின்றன பகவான், தனது கீதையில், ‘நீ உனக்கு ஸ்வபாவத்தால் ஏற்பட்
டுள்ள காமங்களைச் செய், அப்படிச் செய்வதானது, கேவலம் ஜ்ஞாநத்துடன் மாத்ரம்
இருப்பதைக் காட்டிலும் ச்லாக்யமன்றோ?’ என்பது முதலிய வாக்யங்களால்,
ஜ்ஞாநத்துடன் கூடினவர்களாக இருக்கும் எல்லாரும் அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும்
காமங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று விதித்து, ‘ஸகல காமங்களையும் என்னி
டம் அபபணம் செய்’ என்னும் வாக்யத்தால், காமங்களெல்லாம் தன்னுடைய ஆராத
ருபங்களென்றும் ஆதமாககளெல்லாம் தன்னுடைய நிபமரத்திற்கு உட்பட்டவைபென்
‘ஷெவாஃ ஸூவனி, பூஸாஸுமெ டிவீஃ விதாஃ ஸூவனி’ என்பது

(III—32—33)

சுவாமி யொநிராவனா உயிரா ஜநநி ஜநநி |

சுருத வெஹாணாநாடி... பூவ மீமாண்ஸயில் தேவதாதிகரணம் என்று ஒரு அதிகரணமுண்டி. அதில் காமமே, தேவதை ஒன்றையும் அபேக்ஷியாமலே, பலத்தைக் கொடுக்கின்றது என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது அப்படிச் சொல்லியிருக்கையில், நாம் எப்படி தேவதை வாயிலாகவே பலம் கிடைக்கின்றது என்று சொல்லக்கூடும்? என்று மீமாண்ஸகாகள கேட்கலாம். இதற்கு ஸுமாதாநாவது— ‘அப்படிச் சொல்வது வேதத்திற்கு விருத்தம். ஆகையால் அந்தச் சொற்களை அதிவாதங்களென்றே சொல்லவேண்டும் ஸாமந்ய ஜகத்களுக்கு [அதாவது—வேதார்தம் படியாதவர்களுக்கு] காமங்களில் சீர்த்தாதிகம உண்டாவதற்காகவே அம்மாதிரி அதிவாதங்கள் ப்ரவருத்தித் திருக்கின்றனவே தவிர, தேவதை ஒன்றையும் அபேக்ஷி

உகி

(XV—19, 20

உதவராஜாடிவரவெனாதி ஸாஸ கம் வடிவவ்யுதம்" XVIII-56

உதி வ ல்லாஜாநாவதிக்குநர் சாஸ்த்ரம் வடம் கொத்து. சுமுத
வெடாநாநா கஜேஸ்வர ஜாவகுதி தெவதாயிகாரணை சதி
வாடா: சுதா: கஜேஸ்வர யஜாஸ்வர ஸ்ராவதி. ஸவரேக
சாஸ்த்ரத்தி ஹி வெடவித்தாநா: ।

ஹரி வு^{பு}தது^{பு}லாவவாடி நிராஸ:

விபரீதஜ்ஞாநத்தைப் பெற்றவாகளாய் என்னை ஒருபொழுதும் அனையாமலே அநதநத ஜம்மங்களிலிருந்து இன்னும் கீழ்ப்பட்ட கதியையே அடைகிறார்கள்'. 'எவன் ஸகல காமங்கிலையும், 'நானே அவைகளைச் செய்கிக்கிறேன்' என்னும் அநுஸந்தாநத்துடன் எப்பொழுதும் செயது கொண்டு வருகிறானோ, அவன் என்னுடைய அநுகரஹததால் சாச்வதமான என்னைப் பரிபூரணமாக அடைகிறான்' என்று, தன்னுடைய கட்டளைக்கு உட்பட்டிருக்கிறான். பூவ மீமாம்ஸையில் தேவதாதிகரணத்தில் காமமே பலததைக கொடுக்கின்றது என்று சொல்லியிருப்பதெல்லாம் அதிவாதவகளை. 'வேதாநதம் அறியாதவர்கள் கர்மங்களில் ச்ரததையை இழக்கக்கூடாது, அவைகளிலேயே அவா்களுக்கு ச்ரததை அவச்யம் இருத்தல் வேண்டும்' என்றே அம்மாதிரி அதிவாதவகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. பூவ மீமாம்ஸை உததர மீமாம்ஸை இவை இரண்டும் ஒரு சாஸ்தரமே என்று வேதம் அறிநதவாகள் ஸ்திததாநதம் செய்திருக்கிறார்களானோ?

வ்யுதபத்யபாவ வாதத்தின் நிராஸம்

முற்றிற்று.

யாமலே அந்தக் காமங்களே பலத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவை என்பது அந்த வாகையர்களின் தாத்தார்ய மனறு ' என்பதே.

வயவ-உபேகம் ஸாஸ்திரம்—கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி ஏன் நிரவாஹம் செய்
யவேண்டுமென்பதற்கு, இரத வாசகம் காரணம் சொல்லுகின்றது அரதத் தேவ
தாதி கரணத்தில் சொல்லப் பட்டிருப்பதை உள்ளபடி எடுத்துக்கொண்டால் அது
வேதத்திற்கு விருத்தமாக இருக்கும். வேதத்தின் ஆததத்தைச் சரிவர அறிந்தவா
களோ, பூரவ மீமாம்ஸையும் உத்தர மீமாம்ஸையும் ஒரு சாஸ்தரமே என்று வியததா
தம் செய்திருக்கிறார்கள். பரஸபரம் விருத்தமாக இருப்பவை ஒரு சாஸ்தரமாகச்
சொல்லப்பட மாட்டாவாகையால் அவைகளுக்குப் பரஸபரம் விரோதமில்லையென்றே
சொல்லவேண்டும். அப்படி விரோதமில்லை என்று சொல்வதற்கு நாம் கீழ் விவரித்
திருப்பது போலத் தாதபாயம் கல்பிதது நிரவாஹம் செயவதே மார்க்கம்; ஆகையால்
தான் அம்மாதிரி நிரவாஹம் செய்கின்றோம் ' என்பதுதான்.

வ்யுத்தபத்யபாவவாத நிரஸநம்

முற்றிற்று

ஸ்ரீ:

சித்ருவிலுதிவிஸய-கந்

தவெஸுதஸு வாஸு ஸுஹுணொ நாராயணஸு சுவஸி

ஸ்ரீ:

நித்ய விபூதி ஸமர்த்தநம்

தவெஸுதஸு—பர ப்ரஹ்மமாகித அநத நாராயணனுக்கு, ஒரு வித அள

ஸ்ரீ:

நித்ய விபூதி ஸமர்த்தநம்

தவெஸுதஸு—இது வரையில், 'வித்தககளான வஸதுககள் விஷயத்தில் சப்தங்கள் எவ்வித அத்தத்ததையும் போதிகக மாட்டா' என்னும் ப்ராபாகர மதம் கண் டிக்கப் பட்டது. இப்படி ப்ராபாகர மதத்தைக் கண்டிப்பது எல்லா வேதாந்திகளுக் கும் அபிமதமே. இனி மற்றை வேதாந்திகளுக்கு அநபிமதமாயும் விசிஷ்டாதவைத வேதாந்திகளால் மாத்ரம் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதாயுமிருக்கும் 'நித்ய விபூதி' என்று சொல்லப்படும் விபூதி விசேஷத்தை ஸ்தாபிக்கிறா. முதலில், 'அநத நித்ய விபூதி யில் இருப்பதாகச் சொல்லப்படும் திவ்ய மங்கள விகரஹம் முதலியவைகள் பராமாணி கங்கள்' எனபதை நிரூபிப்பதற்காகப் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் அதன் குணங்கள் இந்த லீலா விபூதிகள் இவை மூன்றும் தருஷ்டாந்தமாக உதாஹரிக்கப் படுகின்றன. ச்ருதி பரமாணத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு இந்த மூன்றையும் பராமாணிகமென்று நாம் ஒத்துக் கொள்வது போல, அந்த ச்ருதி ப்ரமாணத்தைக் கொண்டே நித்ய விபூதியை யும் ப்ராமாணிகமென்று ஒத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்பது கருத்து.

ஒருவனுடைய ஆளுகைக்கு உட்பட்டவை யெல்லாம் அவனுடைய விபூதி என்று சொல்லப்படும். அம்மாதிரி ஈசுவரனுக்கு இரண்டு விபூதிகள் உண்டு என்பது விசிஷ்ட டாத்வைதிகளின் கொள்கை. அவைகளுள் ஒன்று, ஸமஸாரிகளான ஜீவங்கள் ஸம் ஸரிக்கும் இந்த ப்ரபஞ்சம். இதற்கு லீலா விபூதி யென்று பெயர். இதில் இருக்கும் ஜீவங்களெல்லாரும் காம பரவசாகள்; இதில் காணப்படும் அசேதந வஸ்துக்களெல்லாம் 'ப்ருக்ருதி' என்று சொல்லப்படும் தத்வத்தின் விகாரங்கள் அது காரணமாக அவை களை ப்ராக்ருத வஸ்துக்களென்று சொல்வார்கள். மறறொரு விபூதியானது, இந்தக் காம பரவசாகளான ஜீவங்களால் மோக்ஷமடைந்த பிறகு போகப்படும் லோகாதரம். அந்த லோகத்தில் ஒரு பொழுதும் காம பந்தத்தில் அகப்படாத ஜீவங்கள் சிலரும்

வுக்கும் உட்படாத ஐஞாநம் ஆநாதம் அமலதவம் இவை முதலிய ஸ்வரூப நிரூபகத்
மங்கள் இருப்பன போலவும், ஐஞாநம் சுகதி பலம் ஐச்வர்யம் வீரயம் தேஜஸ் இவை
முதலிய அளவற்றவும் எண்ணிக்கைபற்றவுமான கல்யாண குணங்கள் இருப்பன போல
வும், தனது ஸங்கல்பத்தைச் சார்ந்து நிறகும் பரவ்ருத்தி முதலியவைகளை உடைய
னவாய் இந்த ப்ரபஞ்சத்தில் தெனபடம ஸமஸ்த சேதநாசேதந வஸ்துகள் இருப்பன
போலவும் வேறு சில வஸ்துகளும் ஆவனுக்கு உண்டு, அவையாவன-(1) தனக்கு அநு
ரூபமாயும் ஏகரூபமாயுள்ள திவ்ய ரூபம் ஒன்று, (2) அந் ரூபத்திற்குத் தகுந்த அள

சுவாமிநாதர்... ஐந்தாம் ஆரத்தம் அமலத்வம் இவை பகவத் ஸ்வரூபத்தின் அஸாதாரண தாமதங்கள். அந்த தாமதங்களே இவ்விடத்தில் திருநாடாநமாகச் சொல்லத்தக்கவை யாதலால், இவ்விடத்திலுள்ள 'ஸ்வாரூப' என்னும் சப்தத்திற்கு 'ஸ்வரூப நிருபக தாமதங்கள்' என்று பொருள் கொள்தல் வேண்டும்.

ஹாஸி உத... லோகத்தில் அபிமதமாயிருப்ப தெல்லாம் அநுரூபமா யிச மலும் அநுரூபமாயிருக்குமவைபெல்லாம் அபிமதமா யிராமலும் இருப்பது ஸஹஜம். இந்தத் திவ்ய ரூபம் (அதாவது—திவ்ய மங்கள விகரமம்) அப்படி இல்லை என்பது இதனால் சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்ரீராமரூபம்—எல்லா அவஸ்தைகளிலும் இது மாறாமலே இருக்கின்ற படியால் ஏக ரூபம் என்று சொல்லப் படுகின்றது.

பிரவடிசா... இவையெல்லாம் தோஷமற்றிருப்பதாவது—துகக லேசத் தின் ஸம்பந்தத்தையும் அடையாமல் இருப்பதே.

“வேதாஹரேதே வாருஷம் சீஹாஷம் - சூழிதூவணம் -
தவஸம் வாஸூசு”

“ஸ வளஷொ஽நூரூபிதே ஹிரணயஃ வாருஷம் - தவஸு
யயா கவுரஸம் வாணரீகஜெவகஷிணி”

“ஸ வளஷொ஽நூஹு-புத்ய சூகாஸம்-தவரிஸயம் வாருஷொ
உநொபயஃசுபுதொ ஹிரணயம்”

[‘உநொபயம்’ உதி உநவெவ விராஹே ந மூஹுத உத்யுய-ம்:]

“ஸவெபு நிரேஷா ஜஜீரே விஷு-தம் வாருஷாபுமி”

[‘விஷு-தம் வாருஷாபுமி’ உதிவிஷு-புண-பு-தூருஷாபித்யுய-ம்:]

“நீருதொயபுபுலூர விஷு-பு-பெவவ லாஸூரா”

நிாத்துஷ்டங்கௌன்றும் சொல்லும் ச்ருதி வாக்யங்கள் ஆயிரக்கணக்காக இருக்கின்றன.
‘ஸூர்யனுடைய வாணம் போன்ற வாணத்தை உடைய இந்த மஹா புருஷனே நான்
அறிவேன்; அவன் தமஸஸாகிற ப்ரகருதிக்கு அப்புறத்தில் இருக்கிறன்’.

‘ஸூர்யனுடைய உள்ளில் ஸுவாண மயமாகத் தென்படுகிறான் இந்தப் புருஷன்;
அவனுடைய கண்கள், ஸூர்யனால் மலரப் பெற்றுள்ள தாமரைப் புஷ்பம் போன்றவை’

‘ஹருதயத்தின் உள்ளில் யாதொரு ஆகாச முண்டோ, அதில், இந்தப் புருஷன்
இருக்கிறான். அவன் விசுத்தமான மஸஸாலே மாத்தரம் கரஹிக்கத்தகுந்தவன்.
அவன் அம்ருதன், ஸுவாணம் போன்றவன்’

[இதில் இருக்கும் ‘மனோமய’ எனனும் சப்தத்திற்கு, ‘சுத்தமான மஸஸ
ஸாலேயே க்ரஹிக்கத் தகுந்தவன்’ என்பது பொருள்].

‘மின்னல் போன்ற ப்ரகாசத்தை உடைய இந்தப் புருஷனிட மிருந்தே ஸகல
நிமிஷங்களும் உண்டாயின’

[‘விஷு-தம் வாருஷாபுமி’, என்பதற்கு ‘மின்னல் வாணத்தை உடைய புரு
ஷன்’ என்பது பொருள்].

‘நிலமான மேகத்தை நடுவில் உடைய மின்னல் கொடிபோல ப்ரகாசித்துக் கொண்
டிருக்கும்’

ஸஹஸூரஃ... ப்ரத்யக்ஷ ச்ருதிகள், உபபருஹ் ணங்களுக்கு மூலமாயிருக்
கும் ச்ருதிகள் இவையெல்லாம் இங்கு விவக்ஷிதம்.

உநொபய.—இவ்விடத்தில் ‘பேயு’ என்னும் ப்ரத்யயத்தாற் சொல்லப்
படும் ‘ப்ராசர்யம்’ என்னும் அாததம், ஸம்பந்தத்தைக் குறிக்கின்றது. ‘மஸஸ க்ரஹிக்
கிற வஸ்து, பரமாத்மா க்ரஹிக்கப்படும் வஸ்து’ என்னும் க்ராஹ்ய க்ராஹக ஸம்பந்தம்
விவக்ஷிதம்.

நீருதொயபுபுலூர—‘பேயு’ஷொ நீருதொயஷொ யஸூரஃ
என்று பஹுவ்ரீஹி செய்யவேண்டும். பதங்கள் மாறி விழுந்திருப்பது வேத வாக்ய
மானதால். முன் பின் வாக்யங்கள் இம்மாதிரி அர்த்தத்தை அபேக்ஷிக்கிறபடியால்
இம்மாதிரி அர்த்தம் கொள்ளப்படுகின்றது ‘தவஸு உபெயு வஹிஸிவர’
[அந்த ஸுவிரத்தின் நடுவில் ஒரு அக்ஷி சினை இருக்கின்றது] என்பது முன் வாக்யம்

‘தஜ்வெஷா: வரஜம் வஜம் வஜா வஸுனி வஸுராய:’

‘க்ஷயனேஷு ரஜஸ: வராகெ | யதேகேவதுதீநனாரகுவம்
விஸம் வஸுரணம் தஜஸ: வரஜாஸு’

‘யொ வெடி நிஹிதம் மஹாயாம் வரஜெ வெஸுரஜ’

ஐ.தஜாஸுரஸுதி சதநிஸிதொயஸு: | ‘தஜ்வெஷா: வரஜம் வஜம்’
ஐ.தி-விஷெஷா: வரவஸு ஸ்ரஹண: வரஜம் வஜம் | வஜா வஸுனி
வஸுராய உதி வவநாஸ வவ-க்ஷாநுடிஸுநவன: வரிவ-கிண-
ஜதாநா: செவந ஸனீதி விஜதாயதெ | ‘யெ வஸுராயஸு வஜா
வஸுனி’ உதி வவநவஸுதி: ‘யெ வஜா வஸுனி தெ வஸுராய:’

‘பூமிப் பிராட்டியும் லக்ஷ்மியும் இவனுடைய பதரிகள்’.

‘அந்த விஷ்ணுவின் பரமமான ஸ்தானத்தை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக்
கொண்டிருக்கிறார்கள்’

‘ப்ரகருதிக்கு மேல்பட்டிருக்கும் இடத்தில் வலிததுக்கொண்டிருக்கிறான்’
அவனுடைய திவ்ய விக்ரஹமானது அந்தமான ரூபத்தை உடையது; அது அவ்யக்
தம், புராணம், ஸாவய்யாபி, தமஸஸ -கரு மேற்பட்டு நிற்கின்றது ?’

‘ஹ்ருதய குஹ்யில் வைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த ப்ரஹ்மத்தை எவன் உபாஸித்
கிறானோ, அவன் அப்ராக்ருத ஆகாச மென்று சொல்லப்படும் பரம பதத்தை (ப்ரஹ்
மத்தை) அடைகிறான்’

இம்மாதிரியானக் கணக்கற்ற ச்ருதிகளால் இந்த ஆத்தம் நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்
கின்றது. ‘தஜ்வெஷா: வரஜம் வஜம்’ என்னும் வாக்யத்தில் ‘பர ப்ரஹ்மமாகிற
விஷ்ணுவின்னுடைய பரம பதத்தை எப்பொழுதும் ஸூரிகள் பார்த்துக் கொண்டிருக்
கிறார்கள்’ என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிற படியால், ஸாவ காலத்திலும் அந்தத் தாச
நத்தை உடைய சில பரிபூரண ஜஞாநாகள் இருக்கிறார்கள் என்று அறியப்படுகின்றது.
‘ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்றாவது, ‘அப்படி எப்
பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள் ஸூரிகள்’ என்றாவது ஆத்தம் செய்து

தஜ்வெஷா: வரஜம் வஜம் வஜா வஸுனி வஸுராய:— [விஷ்

ணுவின் அந்தப் பரம பதத்தை ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்
கள்]. இந்த வாக்யத்தால், (1) பரமபதம் என்னும் ஸ்தானமொன்று உண்டு, (2) அவ்
விடத்தில் ஸூரிகள் என்று சிலா இருக்கிறார்கள், (3) அவர்கள் நித்யர்கள், எப்பொழு
தும் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள், என்று மூன்று விஷயங்கள் விதிக்கப் படு
கின்றன. ‘அப்படி அநேக ஆத்தங்கள் விதிக்கப் படுகின்றனவென்றால், வாக்ய
பேதம் ப்ராநகிக்ருமே’ என்று சங்கிக்கக்கூடும். அதற்கு ஸமாதானம், ‘அந்த அநேக
அர்த்தங்கள் அப்ராப்தங்களாகவும் அவிருத்தங்களாகவும் இருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த
அர்த்தங்களெல்லாம் விதிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வதில் ஒரு வித தோஷமு
மில்லை’ என்பது தான் ‘அப்ராப்தங்கள்’ என்பதற்கு ‘வேறு ஒரு ச்ருதி வாக்யத்
தாலும் விதிக்கப்படாதவை’ என்பது பொருள்; ‘அவிருத்தங்கள்’ என்பதற்கு ‘ச்ருதி
யில் வேறு இடத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ள ஆத்தத்திற்கு விரோதியாதவை’ என்பது
பொருள். அதாவது-‘ஸாதக பாதக ப்ரமாணங்கள்’ இராத என்று சொன்னதாயிற்று

உதி வா | 'உலயவகஷ்டவ்ய நெசுவித்யாநம் ந ஸம்ஹவதி' இதி
 வெஹ, சுப்ராஹுதூதவ்ஸ்ய | ஸவ-விஸிஷ்டம் வாஜஸ்யாநம் வியீ
 யதெ | யபொகூழ்-தேஹ்ணாஸம் விப்யெந்நவிவாஜ்யாநா
 யெ-ந வெஹநெந்நஸிஷ்டாஃ' இதி | யயா யஜாநெயொஹ்ணா
 க்வாருஃ' இதூரிகை-விபள கஜ்ஜெணா மஹ்ணாநாம் வாப்ராஹு
 தெந ஸவ-மஹ்ணவிஸிஷ்டம் கஜ் வியீயதெ, தயாஹ்ணாஹ்
 ஸகுரிவிஃ ஸஹ ஹ்ணதெந விஷ்டாஃ வாஜஸ்யாநஹ்ணாஹ் ஸுதி

கொள்ளக்கூடும். 'எப்படி எடுத்துக் கொண்ட போதிலும், இந்த வாகயத்தால் மூன்று
 (ஒன்றுக்கு மேல் பட்ட) வஸ்துகள் விதிக்கப்படுகின்றன என்று சொல்வது ஸாத்ய
 மில்லையே' என்று ஆக்ஷேபிக இடமில்லை. ஏனென்றால், இந்த அர்த்தங்களெல்லாம்
 அப்ராப்தங்கள் (அதாவது சருதியைத் தவிர்த்து வேறு ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் அறியப்
 படவில்லை) ஆகையால் இந்த வாகயத்தில், நித்ய ஸூரிகள அவர்களால் செய்யப்படும்
 தாசநம் ஆக இந்த இரண்டுகளுடன் விசிஷ்டமாயுள்ள பரமபதமே இவ்விடத்தில் விதிக
 கப் படுகின்றது என்று சொல்லக்கூடும். ஜைமினி மஹாஷி தமது ஸூத்ரத்தில் 'யாகத
 தின் விசேஷணங்களும் விதியால் விதிக்கப்படுகின்றன வென்று சொல்லக்கூடும்;
 ஏனென்றால் அந்த விசேஷணங்கள் அந்த விதார்த்தத் திற் சொல்லப்படும் முகப விஷயத்
 தைக் காட்டிலும் வேறு பட்டவைகளல்ல. ஆனால் அவை அப்படி விதிக்கப்படுகின்றன
 வென்று சொல்லப்படும் பொருட்டு அவை மறறை ஒன்றாலும் விவரிக் பட்டாமலிருத்
 தல் வேண்டும்' என்று சொல்லி இருக்கிறார். யாகமாகிற் ஒரு காமத்தை விதிக்கும்
 'யஜாநெயொஹ்ணாக்வாருஃ' என்னும் விதியில், காமம் குணங்கள் இவையிரண்
 டும், அவை அப்ராப்தங்கள் (வேறு ஒரு ப்ரமாணத்தாலும் அறியப்பட வில்லை) என்னும்
 காரணத்தால், விதிக்கப்படும் விஷயங்களென்று எப்படி நிச்சயிக்கிறோமோ, அப்படியே
 இந்த ச்ருதி வாகயத்திலும் விஷ்ணுவின் பரமபதமானது ஸூரிகளால் எப்பொழுதும்
 பராக்ஷப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதாகப் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்வதில் எவ்

'தேஹ்ணாஸம்...' கீழ்ச் சொல்லப்பட்டுள்ள ந்யாயம் மீமாம்ஸகர்களால்
 ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டதே எனபதற்கு இந்த ஸூத்ரம் இவ்விடத்தில் கூறப்படுகின்
 கின்றது. 'யஜாநெயொஹ்ணாக்வாருஃ' எனபது இந்த ஸூத்ரத்திற்கு
 விஷய வாக்யம். இந்த விஷய வாகயத்தின் யதா ச்ருதமான. அர்த்தம் 'எது ஆத்
 நேயமோ அது அஷ்டாகபாலமாக இருத்தல் வேண்டும்' என்பதுதான். அதாவது,
 'எது அக்ரியில் ஹோமம் செய்யப்பட வேண்டியதோ, அது எட்டு கபாலங்களைக்கொண்டு
 ஹோமம் செய்யப்படவேண்டும்' என்று சொன்னதாயிற்று. இதில் கபாலங்களைக்
 கொண்டு ஹோமம் செய்ய வேண்டும் என்பது விதிக்கப்படுகின்றதா? இல்லாவிட்டால்
 அக்ரியில் ஹோமம் செய்வதும் விதிக்கப் படுகின்றதா? என்று சுவகையைச் செய்து
 கொண்டு, இரண்டும் அப்ராப்தங்களாகவும் அவிருத்தங்களாகவும் இருக்கிறபடியால்
 இரண்டுமே விதிக்கப் படுகின்றன என்று மீமாம்ஸகர்கள் நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள்.
 அந்த ந்யாயமே இவ்விடத்தில் அந்வயிக்கப் படுகின்றது. இதில் விசேஷ்யம் மாத்ரம்
 விதிக்கப் பட்டாமல் விசேஷணமும் விதிக்கப் படுகிறபடியால், இதை விசிஷ்ட விதி
 யென்று சொல்வார்கள்.

ஊதூவாஹவிஷயா, ஹதா வஸூனீதேதுகெசுகதூசுவிஷய
தயா பூதீதே: சூதிலம் பூவஸூசு | ஊதூவாஹவதா
ஹூதூ: காயவாபெதுவி விஜிதூதூதூ, கிவந: விஜி
வஸூநெவ தாத்யெது வுது திவிஜெ? உதி ஸவதூவவஸூ
நநா ஹதூ 'தஜிஷூ: வரஜம் வடி' உதி வரஸூரஹ
நெவ வரஜவடிஸெநாவியதெ,

‘ஸூஷூஸெயாஹிதம் விஷூஷூ வரஜம் வடி’

உதூஜிஷூவூகிரெசுகதூநாசு | நெவடி,

‘சூதூதூஷூ ரஜஸூ வராகெ’

‘சூசூசூர வாரெ ஷூரஜந’

‘யெரவஸூயூசூ: வரஜெ ஷூரஜந’

‘யெர வெடி நிஹிதம் மஹாயா வாரஜெ ஷூரஜந’

‘ஓவ்வொரு முகத ஜீவனையும் பற்றிபது அந்த சருதி என்பது சரி இல்லாவிட்டாலும், அது அப்படி முக்தர்களான ஜீவன்களின் பரமபணையைப் பற்றியது என்று சொல்லக்கூடாதோ’ என்று கேட்பதும் அஸங்கதமே ஏனென்றால், ‘ஹதா வஸூனீ’ [எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்] என்பதால் ஓவ்வொரு முகத ஜீவனும் அப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதாகவன்றோ தோற்றம் ஏற்படுகின்றது? ஆகையால் வேறுவிதமாக அாததம் சொன்னால் ச்ருதி வாக்யத்திற்குப் பங்கம் ஸம்பவித்தது விடும். மந்த்ரங்களிலிருந்தும் அாதத வாதங்களிலிருந்தும் அறிப்பப்டும் காய பரண்களான அாததங்களுக்கே விததி உண்டு என்று ஏற்கெனவே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், வ்யுத்தத்தியைக் கொண்டு அறியப்படும விதத வஸது பரமான அாததத்திற்கு விததி உண்டு என்பதைப்பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டிமோ? ஆகையால் இவரு சொல்லப் பட்டவை யெல்லாம் உபபந்தங்களே.

நநாஹ... ‘தஜிஷூ: இத்தயாதியான வாக்யத்தில் சொல்லப்படும் ‘பரமம் பதம்’ என்பது, பரப்ராஹ்ம ஸவருபத்தைக் குறிக்கின்றது என்று சொல்ல வேண்டும்; ஏனென்றால் ‘விஷ்ணுவென்னும் பெயருடைய பரம பதமானது ஸமஸ்த ஹேய, குணங்களாலும் விடப்பட்டது’ என்னும் வாக்யத்தில் ‘விஷ்ணுவாகிற பரம பதம் என்று விஷ்ணுவும் பரம பதமும் ஒன்றாகவே பேசப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ?’ என்று சிலர் ஆகேபிகளாம். இந்த ஆகேபம் நிறகமாட்டது. ஏனென்றால், ‘பரகருதி மண்டலத்திற்கு வெளிப்பட்ட ஓரிடத்தில் வலிததுக் கொண்டிருக்கிற’ என்றும், ‘சூபடித பரம ஆகாசத்தில் இருக்கிறான்’ என்றும், ‘இதற்கெல்லாம் அதயக்ஷகை இருக்கும் அவன் பரம ஆகாசத்தில் இருக்கிறான்’ என்றும், ‘பரம ஆகாசமாகிற குஹையில் வலிக்கும் அவனையா அறிகின்றாரோ’ என்றும் இவ்வாறு பரம ஸ்தாநமொன்று உண்டு

‘ஹதா’ [எப்பொழுதும்] என்னும் பதம் பாதிக்கின்றது என்று சொல்லுகிறார்.

நநாஹ... ஸூ வைகுண்டமென்று அப்சாகருத ஸ்தாந விசேஷ மொன்று உண்டு என்று நாம் ஒத்துக் கொள்வதற்கு ‘தஜிஷூ: வரஜம் வடி’ இத்தயாதி

உதாரணம் வாஸ்தவநிஷேவ ப்ரஹ்மநாசு, 'தஷ்டோ வரஃ வரஃ வரஃ' உதி வுதிருகநிஷேபஸாஹு | 'விஷ்டோ வரஃ வரஃ வரஃ' உதி விஸேஷணாஹ்நுபவி வரஃ வரஃ வரஃ உதி வெவெதெநவ ஜ்ஞாயதெ | தஷ்டம் வரஃ ஸ்ராமம் வஸுரிவிஸ்டாஹ் ட்யஸுநேந ப்ரதிவாஹ்நெ | வஸதஷ்டம் ஸவதி | ஸுவித்யம் ஸ்ராமம் வரஃ வரஃ ஸஸேந ப்ரதிவாஹ்நெ, ஸுவித்யுதிவியுதாஹ்நவஸு, ஸுவித்ய மவத்யுதவஸு | 'தஷ்டோ வரஃ வரஃ வரஃ வரஃ வஸுநி வஸுநி' உதி வரஃ ஸ்ராமம்;

“ஸமஸ்யுதிநைகாஹ்நு த்ரிவிதம் ஸம்பவதெ |
மண்ணபுபுத்யா வரஃ வரஃ தஸ்யாமண்ணம் உஹஸு”

என்பது வ்யகதமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்ற தன்றோ? இது மாத்ரமன்று, இந்த வாக்யத்திலேயே 'விஷ்ணுவிஷ்டைய பரம பதம்' என்று விஷ்ணுவை வேறாகவும் அவருடைய பரம பதத்தை வேறாகவும் பேசியிருக்கிறார்கள். நிற்க 'விஷ்ணுவாகிற பரமபதம்' என்று சொல்லப் பட்டிருக்கிறபடியால், விஷ்ணுவாயிராத பரம பதங்களும் உண்டு என்பது இந்த வாக்யத்திலிருந்தே வித்திக்கின்றது. அதுதான் இந்தப் பரமமான ஸ்தாரமாக இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றது; அதைத்தான் ஸூரிகள் எப்பொழுதும் பாததுக கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால், நாம் அறிய வேண்டிய விஷயம் என்ன வென்றால் — 'பரமம் பதம்' என்னும் சபதம் சிலவிடங்களில் பரமமான ஒரு ஸ்தார விசேஷத்தையும், மறறும் சில விடங்களில் பாகருதி ஸம்பந்தத்திலிருந்து விலகி இருக்கும் சுதத ஆதம் ஸ்வரூபத்தையும், வேறு சிலவிடங்களில் பகவத் ஸ்வரூபத்தையும் குறிக்கின்றது என்பது தான். 'அது விஷ்ணுவின் பரம பதம்' என்னும் வாக்யத்தில் பரமமான ஸ்தார விசேஷமும், 'பாகருத குணங்களறிருக்கும் அந்தப் பெரிய பரம பதமானது, ஸருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரம் இந்தக் காலங்களில் குண ஸம்பந்தம் பெற்று, அந்தக் குணங்களின் ப்ரவ்ருத்தியால் மூன்று விதமாய் இருப்பதாகக் காணப்படுகின்றது' என்னும் வாக்யத்தில் சுதத ஆதம் ஸ்வரூபமும், 'ஸமஸ்த ஹேயகுணங்களாலும் விடப்பட்டிருக்கிறவும் விஷ்ணு வென்னும் பெயரை உடையது மானப பரம பதம்' என்னும் இடத்தில் பகவத் ஸ்வரூபமும், ஆக இந்த மூன்றும் 'பரம பதம்' என்னும் சப்தத்தால் ப்ரதிபாதிக்கப் படுகின்றன. மூன்றும் பரம ப்ராப்

யான ச்ருதி வாக்யமே முக்யமான பரமானம். இந்த வாக்யத்தில் 'விஷ்ணுவின் டைய பரமான ஸ்தார விசேஷமொன்று உண்டு; அவ்விடத்தில் நித்யர்கள் என்று சில ஆதமாகக் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் குறைவற்ற ஜ்ஞானத்துடன் எப்பொழுதும் அந்த ஸ்தாரத்தைப் பாததுககொண்டிருக்கிறார்கள்' என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது சிலா; 'இந்த வாக்யத்திலுள்ள 'விஷ்ணுவின் பரம பதம்' என்பதால் விஷ்ணுவின் ஸ்வரூபம் குறிக்கப்படுகின்றதே தவிர, ஒரு ஸ்தார விசேஷமும் குறிக்கப்படவில்லை' என்று ஆம்ஸ்பிக்கிறார்கள். அந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு இவ்விடத்தில் ஸமாதாரம் சொல்லப்படுகின்றது. அந்த ஸமாதாரம் என்ன வென்றால்:—(1) வேறு ப்ரமானங்களால்

உதஞ்சு¹ ப்ரகூதிவியு² தாத்ஸு³ குவடி;

“ஸஜஸஸெயரஹி தம் விஷ்ணு⁴ வரஃ வடி”

உதஞ்சு ஸமவதூ⁵ குவடி | தீ⁶ ணு⁷ வெ⁸ தா⁹ நி வா¹⁰ ரி¹¹ ப்ரா¹² வு¹³ தெ¹⁴ ந
வா¹⁵ ரஜ¹⁶ வடி¹⁷ ஸஸெ¹⁸ ந ப்ர¹⁹ தி²⁰ வா²¹ டு²² ணெ | ‘கூ²³ லம் து²⁴ யா²⁵ ணா²⁶ம் வா²⁷ ரஜ²⁸ ப்ரா²⁹
வடி³⁰ து?’ இ³¹ தி வெ³² சு, ஸ³³ ம³⁴ வ³⁵ தூ³⁶ கு³⁷ வ³⁸ம் வா³⁹ ரி⁴⁰ ப்ரா⁴¹ வடி⁴²; உ⁴³ தா⁴⁴ யொ⁴⁵
ரா⁴⁶ வி ஸ⁴⁷ ம⁴⁸ வ⁴⁹ தூ⁵⁰ வி⁵¹ ம⁵² வ⁵³ தூ⁵⁴ டி⁵⁵ வ வா⁵⁶ ரஜ⁵⁷ ப்ரா⁵⁸ வடி⁵⁹ | ஸ⁶⁰ வ⁶¹ க்⁶² கி⁶³ -
ஸ⁶⁴ ம⁶⁵ ய⁶⁶ வி⁶⁷ நி⁶⁸ ஜ⁶⁹ ப்⁷⁰ தூ⁷¹ த்⁷² ஸ⁷³ ரா⁷⁴ டி⁷⁵ வா⁷⁶ வா⁷⁷ டி⁷⁸ ஸ⁷⁹ ம⁸⁰ வ⁸¹ தூ⁸² வி⁸³ ம⁸⁴ வெ⁸⁵ டி⁸⁶ தி “த
உ⁸⁷ ரி⁸⁸ ஸ⁸⁹ து⁹⁰ ரி⁹¹ கார⁹² ஜ⁹³ ஸ⁹⁴ ந⁹⁵ தூ⁹⁶ வி⁹⁷ யா⁹⁸ ந⁹⁹” இ¹⁰⁰ தி ஸ¹⁰¹ ம¹⁰² வ¹⁰³ தூ¹⁰⁴ ம¹⁰⁵ ண

யங்களே (எல்லாராலும் கடைசியாக அடையப்பட வேண்டியவைகளே), ‘மூன்றும் எப்படிப் பரம ப்ராப்யங்களாகும்?’ என்று கேட்டால், பகவத் ஸ்வரூபம் பரம ப்ராப்யமென்பது நிர்வாகம்; ‘மற்றை இரண்டும், பகவான் அடையப் படுகையில் அவைகளும் பகவானுடன் கூடவே அடையப் படுகின்ற படியால், பரம ப்ராப்யங்களே. ஆதம் ப்ராப்தியானது, பகவத் ப்ராப்தியுடன் கூடிய தென்பது பின் வரும் உபபாதத் தால் விளங்கும் அதாவது — ‘நம்மை மூடிக் கொண்டிருக்கும் காமங்கள் நசித்தால் நமக்கு ஆதம் ப்ராப்தி உண்டாகின்றது அநதக காமங்களே பகவானுடைய குணங் களை நமக்குத் தெரியவொட்டாமல் மறைத்துக் கொண்டிருக்கின்றபடியால், அப்படி மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் காமங்கள் நசிகும் பொழுது பகவத் குணங்களும் நமக்கு வெளிப்படும், அப்பொழுது பகவத் ப்ராப்தியும் ஸித்திக்கு மாதலால், ஆதம் ப்ராப்தி ஸித்திகளையில் பகவத் ப்ராப்தியும் ஸித்திக்கின்றது என்பது திண்ணம். பகவத் குணங்களை நமது காமங்கள் மறைக்கின்றன வென்பது ‘த உ¹⁰⁶ ரி¹⁰⁷’ இத்யாதியான வாக்யத்தால் விளங்கும்’ என்பது தான். ‘த உ¹⁰⁸ ரி¹⁰⁹’ இத்யாதியான வாக்யத்தில் அந ருதங்களால் பகவானுடைய குணங்கள் மறைக்கப் பட்டிருக்கின்றன வென்று மாதரமே

இநத அர்த்தம் ஸித்திக்கின்றது. (2) இவ்விடத்திலும் ‘விஷ்ணுவினுடைய பரம பதம்’ என்று விஷ்ணும் பரம பதத்தையும் வெவ்வேறான வஸதுக்களாகவே நிர் தீதேசம் செய்கிறார்களா, (3) ‘பரம பதம்’ எனனும் சபதம் ஸ்தாநத்தி லேயே வ்யுதபத்தி யுள்ளது, எனபவை.

த உ¹¹⁰ ரி¹¹¹ ஸ¹¹² து¹¹³ ரி¹¹⁴ கார¹¹⁵ ஜ¹¹⁶ — இது, சாநதோக்யம் எட்டாவது பரபாடகம் மூன்றாவது கண்டத்தின் முதல் வாக்யம். இதன் பொருள் — ‘ஸதயங்களான அநதக் கல்யாண குணங்களெல்லாம் அநருத்தால் மறைக்கப்பட்டிருக்கின்றன’ காரி¹¹⁷ ணு இ¹¹⁸ தி கார¹¹⁹ ஜ¹²⁰ [எவை அநதக்கப்படுகின்றனவோ அவை காமங்கள்] என்பது வ்யுத் பத்தி. ஸகல விஷயங்களிலிருந்தும் வீரகதனாக இருக்கும் முக்தனுக்குப் பகவானுடைய கல்யாண குணங்களைத் தவிர்த்து மறை ஒன்றிலும் நோக்கம் இருக்கமாட்டாதாகை யால் ‘காமங்கள்’ என்னும் பதம் அநதக கல்யாண குணங்களைக் குறிக்கின்றது என்று ‘வொர¹²¹ தூ¹²² ரா¹²³ தெ ஸ¹²⁴ வ¹²⁵ பூ¹²⁶ நு கார¹²⁷ ஜ¹²⁸ ஸ¹²⁹ ஹ’ என்னு மிடத்தில் வ்யாக்யாநம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அநதக் குணங்களாவன: — அபஹத் பாபமத்வம் முதலி

மணவூ கிரொய்யசுதேநா.நுதஸஸேந ஸுகஜேணீ பூதிவாடி
நாசு | சேநுதரவிவதிரொய்யாநம் கௌசுஜுகஜேந்தி கமேவம
ஜுதே? உதி வெஸ,

‘சுவிஜா கஜேஸஜாநுதா சூதீயா சுகிரிஷுதே |
யயா கௌசுஜுகசுகிரிஷா வெஷிதா நுத ஸவதமா |
ஸஸாரதாவாநவிநா நவாவோதுதிஸனதாநு |
தயா கிரொஹிததாஜ’

உதாஜிவவநாசு | வரஸாரநபூரவி மவதாஜிமமெஷு
வெதி ஸுவகூட |

சொல்லப் பட்டிருக்கின்றது; அந்த அந்ருதங்கள் கேட்காஜ்ஞர்களான நம்முடைய அந்ருதங்களே என்பது எப்படி ஏற்படுகின்றது? என்று கேட்டால்,

‘காமம்’ என்னும் பெயருடைய அவித்யை மூன்றாவது சக்தியாகின்றது இந்தக் கர்ம சக்தியால், பற்பல சரீரங்களில் குடி கொண்டிருக்கும் கேட்காஜ்ஞனாகிற இந்த ஜீவ சக்தியானது மூடப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி மூடப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த ஜீவன் ஸகல விதமான ஸம்ஸார தாபங்களையும் அடைகிறான்’

இத்யாதியான வாகபங்களிலிருந்து ஏற்படுகின்றது என்பது அந்த ப்ராச்சத்திற்கு ஸமாதானமாகும் பரம ஸதாந ப்ராப்தியும் பகவத் ப்ராப்தியுடன் கூடியது என்பது ஸ்பஷ்டமே.

யவை. சேநுதஸஸேநம் யெஷாநே சேநுதாஸியாநாஃ [அந்ருதத்தை மறைவாக உடையவை; அதாவது—அந்ருதத்தால் மறைக்கப்பட்டவை என்று சொன்னதாயிற்று.]

சுவிஜா கஜேஸஜா...இந்த வாக்யம் ‘அவித்யை’ என்னும் பதம் கர்மத்தைக் குறிக்கும் என்பதற்கு ப்ரமாணம். ‘அவித்யை’ என்பதும் ‘அந்ருதம்’ என்பதும் ப்ரய்ய பதங்களாகையால், ‘அந்ருதம்’ என்பது கர்மத்தைக் குறிக்கும் என்பதற்கும் இது ப்ரமாணமாகக்கூடும் என்பது தாற்பரியம். பூதீ பாஷ்யம் மஹா விததாந்தத்தில் இதற்கு வேறு விதமாக நிர்வாஹம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அதுவும் இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். அதாவது—‘எது ருதமன்றோ அது அந்ருதம். பலத்தில் நோக்க மின்றிக்கு முழுக்ஷுக்களாற் செய்யப்படும் காமம் ‘ருதம்’ என்று சொல்லப்படும். ஸம்ஸாரிகளால் பலத்தில் நோக்கத்தாடன் செய்யப்படும் கர்மம் அதைக் காட்டிலும் வேறு பட்டதாதலால், அது ‘அந்ருதம்’ என்று சொல்லப்படுகின்றது. அதாவது—ப்ரஹ்ம ப்ராப்திக்கு விரோதியான காமம் என்று சொன்னதாயிற்று. ‘ருதம்’ என்னும் பதத்திற்குக் ‘காமம்’ என்றும் அர்த்தமுண்டோ வென்று கேட்டால், ‘ஃதம் விஷணு’ இத்யாதியான ச்ருதி வாக்யத்தில் அம்மாதிரி அர்த்தமுண்டு என்பதைக் காணலாம்.

“கடியனென்று ரஜிவ்: வராகெ” உதி ரஜஸ்செவ ந த்ரி-ம
 ணாதிகர ப்ரக்யுதீரூபுதெ, கெவயவஸு ரஜஸெந நவஸூரநாசு
 ஹம் த்ரி-மணாதிகா ப்ரக்யுதிதிசு ஹிதெ ஸூரநெ வஸன
 தித்யுயு: | சநெந த்ரி-மணாதிகாசு க்ஷெத்ரஜஸு ஹேமபுஷ
 தாஜஸுந: வரஸூரநிஷோவ-பாஸஸூரநதிதி மஜுதெ | ‘வெஹ
 ஹமெதே வ-ரூஷ-ஹாநடி - சூதிசுவண-ம் தலஸ: வரஸூ
 ர’ உத்யுத்ராவி-சஜஸ்செவ ந லெவ ப்ரக்யுதீரூபுதெ, கெவ
 யவஸு தலஸெந நவஸூரநாடிவ | ‘ரஜிவ்: வராகெ கடியன’
 உத்யுநெநெநகவாகுதாசு ‘தலஸ: வரஸூரஜஸன-ஹாநா
 டிசுவண-ம் வ-ரூஷ-ஹம் வெஹ’ உத்யுபதெய-நவமஜுதெ |
 ‘வெத்யு-ஜூநநெந-பூஷ - யெவெஹ நிஹித-ம் ம-ஹாயா

‘கூடியதுஉவாய் ராஜீவஸ் வராராகெ’—இந்த வாக்யத்திலுள்ள ‘ராஜீவஸ்’ என்னும் சப்தத்தால், மூன்று குணங்களை உடைய ப்ராக்ருதியே குறிக்கப்படுகின்றது. ஏனென்றால், ரஜஸ் என்பது தனித்து நிற்கமாட்டாதன்றோ? ‘மூன்று குணங்களை உடைய இந்த ப்ராக்ருதிக்கு வெளிப்பட்டிருக்கும் ஒரு ஸ்தானத்தில் வலித்துக்கொண்டிருக்கும்’ என்பது இந்த வாக்யத்தின் ஆத்தம். இதிலிருந்து, விஷ்ணுவின் வாஸஸ் தாநமானது, மூன்று குணங்களை உடையவும் ஸம்ஸாரத்தில் அகப்பட்டுள்ள ஜீவன் களுக்கு போக்யமாயுமுள்ள ப்ராக்ருதி என்னப்படும் இந்த வஸ்துவுக்கு வெளிப்பட்டே நிற்கின்றது என்பது ஏற்படுகின்றது ‘வெஷாஹரெக்யூ’ என்னும் வாக்யத்திலுள்ள ‘தமஸ்’ என்னும் சப்தத்தாலும் அந்த ப்ராக்ருதியே குறிக்கப்படுகின்றது; ஏனென்றால் தமஸ் என்பது தனித்து நிற்கமாட்டாதன்றோ? ‘ராஜீவஸ் வராராகெ’ என்னும் வாக்யமும் இந்த ‘கூடியது உவாய் வராராகெ’ என்னும் வாக்யமும் ஒரே அந்தத்தைச் சொல்லும் வாக்யங்கள்; ஆகையால் இந்த வாக்யத்திற்கு ‘தமஸ்ஸாகிர ப்ராக்ருதிக்கு வெளிப்பட்ட இடத்தில் வலிக்கும் இந்த மஹா புருஷனை நான் அறிவேன்; அவன் ஸுலாபனுடைய வாணம் போன்ற வாணத்தை உடையவன்’ என்றே பொருள் கொள்ள வேண்டும். நிற்க, அந்த ஸ்தானம் எவ்வித விகாரமும்ற்றதென்பதும் ‘பரம வ்யோம’ என்னும் பதங்களால் வ்யவஹரிககப்படுகிற தெனபதம் ‘வஸ்து’ மூன்று

கூடியனாட்கூடும் உதாஹரிக்கப் பட்டிள்ளைவகளுள் இதவும் ஒரு வாக்யம். இதன் அர்த்தம் இப்பொழுது விசாரிக்கப்படுகின்றது. 'கூழி' என்னும் தாதுவுக்கு 'வலிக்கிறது' என்னும் அர்த்தமும் உண்டு. ஆகையால் 'கூடியனாட்கூடும்' என்பதற்கு 'வலிக்கிற' என்பது பொருள். 'வாராகு' என்றால் 'வாராஹாசு' அதாவது 'வெளிப்பட்டி' என்பது பொருள். 'ரஜஸ்' வாராகு' என்பதற்கு 'ரஜஸ்ஸு' க்கு வெளிப்பட்டி' என்று அர்த்தம் கொண்டால், அப்பொழுது 'ரஜஸ்' என்று ஒன்று ஒரு இடத்தில் இருக்கின்றது; அதற்கு வெளிப்பட்டி நிற்கின்றது இந்த நித்ய விபூதி' என்று சொன்னதாகும். அப்படி 'ரஜஸ்' என்பது ஒரு இடத்திலும் தனிப் நிற்கவில்லை யாதலால், 'ரஜஸ்' என்பதால் 'ரஜஸ்ஸை' குணமாக உடைய திருவுண்

வனதெஷாஃ வரிஜநஸூரநாஜீநாஃ ‘ஸுஷெவ ஸௌரஜேஷு, ஸ்ரவீசு’ உத்யுத ஜ்ஞாநவநெஸூய-பாஷிகநூணம-ணமணவசு வரஸு ஹஸூர-வாணம-ததூசு ‘ஸுஷெவ’ ‘வனசுஷெவ’ ‘சுஷிதீயஸு’ உதி ஸ்ரஹாநஸ-பாவா-வமஜுதெ, வனஷாஷி சுநூணம-நெணசுஷெஸுதாஷெவ; ‘ஸுஷெவ ஸௌரஜேஷு ஸ்ரவீசு’ உத்யுத

வனதெஷாஃ வரிஜநஸூரநாஜீநாஃ — ‘இந்த ஸதாரம், இதில இருக்கும் பரிஜநங்கள் இவை எல்லாம், பாப்ரஹ்மம் என்று சொல்லப்படும் பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தில், அவனுடைய ஜஞாரம் பலம் முதலிய கல்யாண குணக் கூட்டங்கள் போல அநதாப் பூதங்களே (உள்ளடங்கினவைகளே)’ என்பது தான், ‘ஸுஷெவ ஸௌரஜேஷு ஸ்ரவீசு’ எனனும் வாக்யத்தில், ‘ஸுஷெவ’ ‘வனசுஷெவ’ ‘சுஷிதீயஸு’ என்னும் பதங்களுடன் சோக்கப்பட்டிருக்கும் ‘வனவ’ என்பதன் கருத்து ஏனென்றால், இவையெல்லாம் அவனுடைய அப்ராக்ருத விசேஷணங்களுள் அகப்பட்டவை யன்றோ? ‘ஸுஷெவ’ இதயாதிபாள் வாக்யத்தில் இருக்கும் ‘உஷு’ என்னும் சுப்தமானது, காம வச்யங்களாயும் போகதாகங்களாயுமுள்ள ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள் அவர்களுக்கு போக்யமாயுள்ள ப்ராக்ருத வஸதுக்கள் இவைகளை உடைய ப்ரபஞ்சத்தைக் குறிக்கின்றது. ‘ஸுஷா வஸூணி ஸு-ருயஸு’ என்னும் வாக்யத்தில் ‘எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்’ என்பது சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால், அந்த ஸூரிகள் காம வச்யாசனஸ்ஸா என்பது லிததம். ‘சுஷவஹதவரவா’ என்று, ஆரம்பிக்கும் ச்ருதி வாக்யமும், ‘சுஷவிவாஸு’ என்னும் வரையிலுள்ள பாகத்தால்

வனதெஷாஃ வரிஜநஸூரநாஜீநாஃ — இப்படி ‘நித்ய விபூதி’ என்று ஒரு ஸதார விசேஷமும், அதில அநத பரிஜநங்களும் எப்பொழுதும் நித்யங்களாக இருக்கின்றன’ என்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், ‘ஸுஷெவ ஸௌரஜேஷு ஸ்ரவீசு’ [ஸருஷ்டிகரு முன் ப்ரளய காலத்தில் ஸத் ஒன்றே இருந்தது] எனனும் வாக்யத்திற்கு விரோதம் வரமாட்டாதோ? நித்ய விபூதியும் நித்யமாகையால், ‘ஸததாகிரப்ரஹ்மமும் நித்யவிபூதியும் இவை இருந்தன’ என்றன்றோ சொல்லவேண்டுமோ? என்னும் சங்கையைச் செய்து கொண்டு அதற்குப் பரிஹாரம் சொல்லுகிறார். அந்தப் பரிஹாரமாவது—‘இந்த நித்ய விபூதியும் அதிலுள்ள வஸதுகளும், பகவானுடைய கல்யாண குணங்களாகி ஜஞாரம் பலம் முதலியவை போல பகவத ஸ்வரூபத்தில் அநதா பூதங்கள்’ என்பதுதான். ‘ஸத ஒன்றே இருந்தது’ என்று சொல்வது எப்படி ஜ்ஞாரம் பலம் முதலியவைகளின் இருப்பை நிஷேதிககவிலஸ்யோ, அப்படியே அது நித்ய விபூதியின் இருப்பையும் நிஷேதிககமாட்டாது என்பது தாற்பாயம். ஆகையால் ‘ஸுஷு’ என்னும் பதத்திற்கு ‘நித்ய விபூதியுடன் விசிஷ்டமான ப்ரஹ்மம்’ என்பது அர்த்தம்.

சுநூணம-நெணசுஷெஸுதாஷு — நித்ய விபூதியானது குண்மாகுமோ? ஜ்ஞாரம் பலம் முதலியவை குணங்களாகிறபடியால் அவைகளுடன் கூடிய ப்ரஹ்

உதிரி திரிபுஷ்யஸு கஜுவஸு மொகூதுவமுதிமு-தஜோமுலகுத
 புவம்வவிஷயதாது | 'ஸுஹ வஸுனி ஸ-ஹுய:' உதி ஸுஹாஸரி-
 ஷ்ந வ தெஷா கஜுவஸு நஹமபாவாஸ | 'சுவஹதவாவா'
 உதிரி 'சுவிவரஸ:' உதிரெந ஸுயீரொவகர்ணஹகுத திரிமு-
 ணாத்ஹகூகூகிபூகூதததுஷ்யஷ்யவாஸாஷமதம் மெயஸு
 ஹவம் ஸவம் பூதிஷியு, 'ஸுதூகாஜ:' உதிரெந ஸுமொமு
 மொமொவகர்ணஜாதஸு ஸவஸு வதூதா பூதிவாஹிதா |
 ஸதூர: காரி யஸூரஸு ஸதூகாஜ: காரண உதி கார: | தெந
 வாஸுஸுணா ஸுமொமு-தூபகர்ணாடிய: ஸுமொமொய கார
 ஷ்ந தெ ஸதூர: 'நிதூ உதூய: | 'சுமஸு யீரொவகர்ண

1

பகவானுடைய லீலைகளுக்கு உபகரணமாயுள்ள தரிசுண ப்ரக்ருதி அந்த ப்ரக்ருதியின்
 விகாரங்களான பதார்த்தங்கள் அவைகளுடன் கலந்து நிற்கும் ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள்
 இவைகளிடம் தென்படும் விகார ஸ்வபாவ மொன்றும் பகவானிடம் இல்லை யென்று
 அவைகளை ப்ரதிஷேதித்து, 'ஸுதூகாஜ:' என்று முடியும் பாகத்தால் பகவானுக்குப்
 போக்யமாயும் போகோபகரணமாயுமுள்ள ஸகல வஸ்துக்களும் நிதயங்களே என்று
 ப்ரதிபாதிக்கின்றது. எவனுடைய காமங்கள் ஸத்யங்களோ அவன் ஸத்யகாமன். எவை
 இச்சிக்கப் படுகின்றனவோ அவை காமங்கள். பர ப்ரஹ்மத்தால், எவை யெவை
 தனக்குப் போகயங்களாகவும் போகத்திற்கு உபகரணங்களாகவும் அபிமதிக்கப்பட்டு
 இச்சிக்கப்படுகின்றனவோ அவையெல்லாம் ஸத்யங்கள், [அதாவது நித்யங்கள்] என்பது
 தான் ஸத்ய காமன் என்பதன் பொருளென்று ஏற்படுகிறது. போகோபகரண மின்

மமே குறிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்வது ஒத்துக்கொள்ளத்தகுந்ததாகும். நித்ய
 விபூதி என்பது த்ரவ்யமா யிருக்கிறபடியால், அதன் வைசிட்யம் எவ்விதத்தில்
 சொல்லப்படக்கூடும்? என்று சங்கை ஜநிக்கலாம் 'விசேஷணங்கள் எல்லாம் குணங்க
 ளாகவே இருத்தல் வேண்டும் என்று ஒரு நியமமும் இல்லை? என்பதே இதற்கு ஸமா
 தாம். த்ரவ்யங்களையும் விசேஷணங்களாகக் காண்கிறோமன்றோ? இவ்விடத்தில்
 'குண' என்னும் பதத்திற்கு 'விசேஷணம்' என்று அர்த்தம் கொள்ளுதல் வேண்டும்.
 இப்படி ஸமாத்தாம் சொல்லும் பகதத்தில் லீலா விபூதியாகிற இந்த ப்ரபஞ்சமும் பச
 வானுக்கு விசேஷணமாகிறபடியால் அதுவும் நித்ய விபூதியைப்போல க்ரஹிக்கப்பட
 வேண்டுமன்றோ? என்று கேட்கலாம். அந்த லீலா விபூதியை விலக்கும் பொருட்டெ
 இவ்விடத்தில் 'சுயூரணமூண' என்று ப்ரபோகிக்கப் பட்டிருக்கிறது.
 'சுயூரண' என்பதற்கு அப்ராக்குத' என்பது பொருள். நிற்க, ப்ராக்குதமாகிற
 லீலா விபூதி விகார மடையக்கூடியது; அப்ராக்குதமாகிற நித்யவிபூதி விகார மடையா
 தது. இத்தக் காரணத்தாலேயே நித்ய விபூதிக்கு நித்யத்வம்.

ஸூரவி வஸுநஃ ப்ராணஸம்ஸ்யபொயுத்வ ஸதூவி விகாரா
ஸூரெத்வநாஸூரதூக், ச்விபரீதம் ஸூரஹுதேஷாம் ஸதூவபெநொ
யுதெ | 'ஸதூஸங்கஃ' உதெதெஷு ஹொயுதஃபக்ஸா
ஹிஷு நிசுஷு நிசுநியெஷு நதெஷு ஸதூவிசுப-புஷாணா
பரிசிதநாநாபுஷாணவி ஸங்கஹுதெண ஸிஷி வஹி | ஸூஷாம்
வ ஹொயுதஃபக்ஸாணாநாம் ஹொயுதஃபக்ஸாணாநாம் வெதநாநா
வெதநாநாம் ஸூரஹுதேஷாம் ஸூரஹுதேஷாம் வ ச்விபரீதம் ஸூரஹுதேஷாம்
ஸூரஹுதேஷாம் ஸூரஹுதேஷாம் ஸூரஹுதேஷாம் ஸூரஹுதேஷாம் ஸூரஹுதேஷாம்
ஸூரஹுதேஷாம் ஸூரஹுதேஷாம் ஸூரஹுதேஷாம் ஸூரஹுதேஷாம் ஸூரஹுதேஷாம்

நிகு லீலோபகரணமாக இருக்கும் ப்ராசுத வஸதுகளும் நிதயங்களாக இருந்த
போதிலும், அவைகளிடம் ப்ராண ஸம்பந்தத்திற்கு யோக்யமாயிருப்பதால் ஏற்படும்
நிதயத்வம் மாத்ரம் இருக்கின்றதே தவிர, விகாரமடையாமலிருப்பதால் ஏற்படும் நித
யத்வம் அவைகளிடம் இல்லை; ஆகையால் அவை ஸ்திரம்களென்று சொல்லப்படமாட்டா.
அவிகாரமாக இருப்பதால் ஏற்படும் நிதயத்வத்தை உடைய நிதய விபூதி வஸதுகளே
ஸ்திரம்கள்; அப்படிப்பட்ட நிதயத்வமே இவ்விடத்தில் ஸதய பத்ததால் குறிக்கப்படு
கின்றது. இம்மாதிரி அநந்தங்களாக இருக்கும் வஸதுக்கள் நிர்திசயங்களாக இருக்கை
யிலும், அபூவங்களான கணக்கற்ற வேறு புதிப பதார்த்தங்களையும் ஸங்கலப மாத்ரத்
தால் ஸருஷ்டிக்க அநதப் பகவானுக்ஷ சக்தி உண்டு என்பதை 'ஸதய ஸங்கலபன்
என்னும் பதம் சொல்லுகின்றது. லீலா விபூதியிலுள்ள சேதநாசேதந ரூபமாயும்
ஸ்திராஸ்திர ரூபமாயிருக்கும் லீலோபகரணங்கள் போல, நிதய விபூதியிலுள்ள
சேதநாசேதந ரூப ஸ்திராஸ்திர ரூப போகோபகரணங்களும் அவனுடைய ஸங்கலபத்
திற்கு உட்பட்ட ஸவரூப ஸத்தி பரவருத்தி பேதங்களை உடைபவை என்பதே இநத
'ஸதயஸங்கலப' என்னும் பத்தினை தாதபாயம்.

ப்ராணஸம்ஸ்யபொயுத்வ ஸதூவி — ஸதயத்வம், ப்ராண
த்தின் ஸம்பந்தத்திற்கு யோக்யமாயிருப்பதென்றும் விகாரம் அடையாமல் இருப்ப
தென்றும் இருவகைப்படும் இநத லீலா விபூதியிலுள்ள பதார்த்தங்களும் ப்ராண
ஸம்பந்தாஹங்களே, பாதபக்ஷம் முதலிய ப்ராணம்களைக் கொண்ட அவைகள்
நாம் கரணிக்கிறோம். ஆகையால் அவைகளை ஸ்திரம்களென்றே நாம் ஒதுதுக்கொள்ள
வேண்டும். ஆகையால், அவை அவிகாரிகளல்ல. எப்பொழுதும் மாறிக் கொண்டே இரு
க்கும் ஸ்வபாவமுள்ளவை. ஆகையால் அவைகளை நிதய விபூதியிலுள்ள வஸதுக்
களே போல ஸதயங்களென்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை.

வெதநாநாபுஷாணவி ஸங்கஹுதெண ஸிஷி — லீலா
விபூதியில் ப்ராசுத பதார்த்தங்கள் அசேதநங்கள், ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள் சேதநங்கள்;
நிதய விபூதியில் சுதத ஸதயம் அசேதநம், முகதாசுதம் நிதயங்களும் சேதநங்கள்;
லீலா விபூதியில் சேதநங்கள் ஸ்திரமான வஸதுக்கள், அசேதநங்கள் அஸ்திரங்கள்;
நிதய விபூதியில் லீலா வயாபாரம் முதலியவை அஸ்திரங்கள், மறழவை ஸ்திரங்களே.

உதிஹாஸவபுராணயொ வெஷொவ வ்யுஹணயொஸூய
உயு உஷுதெ |

‘தள து ரெயாவிநள ஃபுஷு வெஷெஷு வரிநிஷிதள |

வெஷொவவ்யுஹணயொஸூய தாவபுரஹபத் பூவஃ||”

உதி வெஷொவவ்யுஹணயொஸூய பூரஸு ஸீஷொயாணெ,

‘வூஷுஷெஷு உஹாயொயீ வரஜாதா ஸநாதந: |

உதிஹாஸ வபுராணயொ:—வேதத்திற்கு உபந்ருஹ்மணங்களாக இருக்கும் இதிலாஸ புராணங்களிலும் இந்த அர்த்தமே விளக்கப் பட்டிருக்கின்றது. ‘தள து ரெயாவிநள” இதயாதியான ச்லோகத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி வேதத்தை உபந்ருஹ்மணம் செய்ய வேண்டுமென்றே ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில், ‘இந்த ராமன் மஹாயோகியா யிருக்கும் பரமாத்மாவே ; இவன் எப்

உதிஹாஸ வபுராணயொ: —பகவானுக்கு ஒரு திவ்ய மங்கல வித்ரஹ முண்டு, அவன ஒரு ஸ்தார விசேஷத்தைத் தனது வாஸமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்; இவை முதலிய விஷயங்கள் ச்ருதி வாசகங்களைக் கொண்டு இது வரையில் உபபாதிக்கப்பட்டன. ஸ்ரீமத் ராமாயணம் மஹா பாரதம் முதலிய இதிலாஸங்களிலும் ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம் முதலிய புராணங்களிலும் இந்த விஷயங்கள் நன்கு சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன வென்பது இப்போழுது நிரூபிக்கப் படுகின்றது. தய்ய, பகவானுக்குச் சிறிது பூஷணங்களும் சிறிது ஆயுதங்களும் உண்டு என்பது ச்ருதியில் வ்யக்தமாகக் காணப்படவில்லை; இதிலாஸ புராணங்களில் அது கண்டோகதமாக இருக்கின்றது என்பதும் இப்போழுது இவ்விடத்தில் இதிலாஸ புராணங்களை ஸங்க்ரஹிப்பதற்குக் காரணம்.

தள து ரெயாவிநள—முதலில் ஸ்ரீமத்ராமாயண வாய்வகள் ப்ரமாணமாகக் கூறப்படுகின்றன. ‘ஸ்ரீமத் ராமாயணம் கேவலம் காவ்யமோ? அப்படியானால் அது எவ்விதத்தில் ப்ரமாணமாகும்?’ எனனும் சுவகையை நிவருத்திப்பித்துக்கொண்டு, ‘ஸ்ரீமத் ராமாயணம் கேவல காவ்யமன்று ; அது காவ்யம் போல இருக்கையிலும், வேதத்தின் அர்த்தத்தையே அது வெளியிடுகின்றது’ என்பதை இந்த ச்ல்லாகத்தால் நிரூபிக்கிறார். இந்த ச்லோகத்தின் பொருள்—‘அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் நாலு வேதங்களுடைய விஷயங்களையும் தரிக்கக்கூடிய புத்தியை உடையவர்களென்றும், வேதங்களை அகங்களுடன் அந்யயநம் செய்திருக்கிறார்கள் என்றும் வால்மீகி மஹாஷி அறிந்தகொண்டு வேதங்களின் உபந்ருஹ்மண ரூபமாக இருக்கும் தமது கரந்தத்தை அவர்களுக்கு உபதேசித்தார்.’ இதிலிருந்து ஸ்ரீமத் ராமாயணம் வேதத்திற்கு உபந்ருஹ்மணம் என்பது வெளிப்பாடுகின்றது. வேதத்தின் நிஷ்கருஷ்டமான அர்த்தத்தை பரதிபாதிக்கும் கரந்தங்களை ‘உபந்ருஹ்மணங்கள்’ என்று சொல்வார்கள். அம்மாதிரியான கரந்தங்களில் சொல்லப்படும் விஷயங்களெல்லாம் ப்ரமாணங்களே என்பது விவக்ஷிதம்.

வூஷுஷெஷு உஹாயொயீ —இந்த ச்லோகம் யுத்த காண்டத்தில் இருக்கின்

சுநாஹியோநா உஹதீ வரோ உஹாநு |
 ஸீஹை வரோ யாதா ஸம்பவக் மஹாயாமி |
 ஸ்ரீவத்ஸக்ஷா நித்ய ஸ்ரீரஜ்யு: ஸாஸ்தொ யு வம் |”
 ‘ஸாரா நாநாவியாஸூர்வி யநாஸாயதவிசுஹ |
 சுநமஹன் சுரகா^{ஸா}தம் வஸவெ^{ஸா} வ^{ஸா}ஸாஷவிசுஹ |
 விவெஸ வெஷுவம் தெஜ: வஸாஸீர: வஸஹாநம: ||”

பொழுதும் இருப்பவன். இவனுக்கு ஆதியுமில்லை மதயமுமில்லை அந்தமுமில்லை. மஹாநகனாக இருக்கும் ப்ராஹ்மா இரதான் இவாகனைக காட்டிலும் மிக உயர்ந்தவன். ப்ராஹ்ம மண்டலத்திற்கு அப்பாலுள்ள அப்ராகருதமான வைகுண்ட லோகத்தில் இருப்பவன்; சங்கம் சகரம் கதை இவைகளை ஆயுதங்களாக உடையவனாய் ஜகததை ரக்ஷிக்கும்வன் இவனே. இவனுடைய மாபில்தான ஸ்ரீவதஸம் என்னும் மறு இருக்கின்றது. தன்னை விட்டு விலகாத லக்ஷ்மியை இவன் பத்ரியாக உடையவன். இவனை ஜயிப்பது என்பதும் ஒருவராலும் சகயமன்று. இவன் சாசவதன் இவன் தருவன் ‘ பல விதங்களான பாணங்களும் நீண்ட மூர்த்தியை உடைய கோதண்டம் என்னும் வில்லும் இவையேலலாம் புருஷனுடைய ஆகாரங்களைத் தரித்துக் கொண்டு இவனைப் பின் தொடர்ந்து சென்றன இவன் தன்னு சரீரத்துடனும் தன்னுடைய அநுசராகளுடனும் விஷ்ணு ஸம்பதமான தேஜஸவில அந்தாத்ரததை அடைந்தான்’ என்று இவனைப் பற்றி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது.

மது. ராவணன் வதமடைந்தவுடன், அவனுடைய ஜயேஷ்ட பத்ரியாகிற் மண்டோதரி அவனுடைய வதத்தைப் பற்றி பரலாபிக்கு மிடத்தில் ‘ ஸ்ரீராமன் கேவல மறுஷ்யனன்று; அவனுடைய கருதயங்களைப் பாக்குங்கால் அவன் அமாநுஷ்ணென்றே ஏற்படுகின்றது ஒரு கால அவன் யமனை இருப்பானே : இல்லாவிட்டால் இரத்ரனாக இருப்பானே ? இல்லை, அவன் யமனுமன்று இரதரனு மன்று, அவன் ஸாக்ஷாத் சகச சக்ர கதா தரனாகிற் விஷ்ணுவே’ என்று சொல்லிக் கதறி அழுகிறாள் ஒரு ஸ்திரீயின் வராத் தையைக் கொண்டே ‘ விஷ்ணு மறறை எல்லா தேவதைகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவா’ என்பதை வால்மீகி இவ்விதத்தில் ஸதாபிக்கிறா. இதில் ‘சுரீஹை வரோ யாதா’ [ப்ராகருத மண்டலத்திற்கு அப்புறமுள்ள அப்ராகருதமான ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் இருப்பவன்] என்பதில் சொல்லப்படுமே ஆததமே இவ்விதத்தில் முக்யமாக அபேக்ஷிதம். ஸ்ரீ வைகுண்டம் என்னும் அப்ராகருத ஸதாமொன்று உண்டு என்பதற்கு இது பரமாணம். சுநாஹியோநாமியநி, ஸாஸ்து: யு வம் என்று மூன்று பதங்கள் இருக்கின்றன. இவை யெல்லாவற்றுகும் ‘ நிதயமாக இருப்பவன்’ என்பதே பொருள். இப்படி ஒரே பொருளுள்ள மூன்று பதங்கள் ப்ரயோகம் செய்திருப்பதன் கருத்தி எனன வென்றால்-மூதல் பதம் பகவானுடைய ஸ்வரூபம் நிதயம் என்கையும, இரண்டாவது பதம் குணங்களுடன் கூடினவளுகவே பகவான் நிதயன் என்பதையும், மூன்றாவது பதம் நிவய மங்கள விகரஹத்துடன் கூடினவளுகவும¹ அவன் நிதயன்

ஸ்ரீஜெஷுவவஸுரானே,

‘ஸஜஸூஸூத்யஸெஸ்தா நுப யத்ரு ப்ரதிவிதர் |

தஜிஸூராவவெஸூராவூ ராவபநூஸூரோஷஸு’

உகதஸ் ஸூஸூ உஹாவாம ஸவஸூஸூயொ ஹஸி |

நிஸெஸூஸெஸூ ஜ மநாதா விஸூஸூ ஸ்ரீரநவாயிஸ் ||’

‘யஸா ஸவஸூ மஸூ விஸூஸூஸூயெஸூயெ ஐஜோதஸி’

‘ஸெவஸூ ஸெவஸூஸூயெ உநஸூஸூ வ ஸாஸூஸூ |

விஸூஸூஸூவாஸூஸூஸூஸூ வெ கஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூ’

‘ஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூ’

தெஸூஸூ தஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூ’

ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்திலும்—‘ இருதச் சகதிகளெல்லாம் எவவிடத்தில் ப்ரதிஷ்டிதங்களாக இருக்கின்றனவோ, அந்த பகவத்ரூபம் விலக்ஷணமான ஸந்ரிவேசத்துடன் கூடியது, அது வேறு தரவபமே, அது அளவக்கு விஞ்சினது, ‘ஹரி என்னும் விஷ்ணு, விகரஹத்துடன் கூடிய ப்ரஹ்மம், ஸகல ஜீவனுகளும் அவனுக்குச் சேஷ பூதங்கள்’ ‘ஜகத்திற்கெல்லாம் மாதாவாக இருக்கும் நிகம்பமான இருத லக்ஷ்மி அந்த விஷ்ணுவை விட்டி ஒரு பொழுதும் விலகாதவள், விஷ்ணு எப்படி எங்கும் வ்யாபித இருக்கிறாரோ அவவிதமே இவளும் எங்கும் வ்யாபித இருப்பவள். விஷ்ணு தேவனாக அவதரித்தால் இவளும் தேவானுடைய தேஸூதகை எடுத்தாக கொள்ளுகிறாள்; மநுஷ்யபாவதாரம் செய்யும் பொழுது மநுஷ்ய சேஹத்தை எடுத்தாக கொள்ளுகிறாள் விஷ்ணு எடுத்தாக கொள்ளும் ரூபங்களுக்கு அநுரூபமான ரூபத்தையே இவள் எப்பொழுதும் தனது ரூபமாகச் செய்து கொள்ளுகிறாள்’ ‘விஷ்ணுவைக்குப் பரமமான ஸந்ரிவேசம் உண்டு; எப்பொழுதும் ப்ரஹ்மத்தையே த்யாகம் செய்துகொண்டு ஏகானுபாயம் யோகிகளாயும் இருப்பவர்கள் அந்தப் பரமமான ஸ்தாநத்தில் இருக்கிறார்கள், அந்த ஸ்தாநத்தை ஸூரிக்களென்னும் நித்யர்கள் எப்பொழுதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்’ ‘அந்த

என்பதையும் குறிக்கின்றன என்பது தான் இதிலிருந்து பகவானுக்கு நிகம்பமாக திவ்ய மங்கள விக்ரஹமொன்று உண்டு என்பது ஏற்படுகின்றது. ‘ஸ்ரீ துஸ்ரீ’ என்னும் பதம் அவனுக்கு லக்ஷ்மி என்னும் பத்ரி ஒருவள் உண்டு என்பதைக் குறிக்கின்றது. சகலம் முதலிய ஆயுதங்களும் அவனுக்கு உண்டு என்பதைக் காண்பிக்கின்றது ‘ஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூஸூ’ என்னும் பதம்.

ஸவஸூஸூஸூஸூஸூ.—இவ்விடத்தில் ‘ப்ரஹ்ம’ என்னும் பதம் ஜீவனைக்குறிக்கின்றது சுதத ஜீவ ஸவரூபம் அவனுக்குச் சேஷம் என்பது தாற்பாயம்.

ஸஜஸூஸூ.—பக்த ஜீவன் முக்த ஜீவன் காம ரூபமான அவித்யை இவை சகதிகள். ‘விஸூராவவெஸூராவூ’ என்பதற்கு ‘ஸந்ரிவேசத்தின் வைலக்ஷண்யம்’ என்பது பொருள்

நிஸெஸூஸெஸூ—லக்ஷ்மி அவனுக்கு பத்ரி என்பதற்கு இது ப்ரமாணம்.

“கரூர உஹூதிச் சூழியஸு கரூரோ

ந யதிலகுதெ: வாரிணாஉஹே-சு:”

உஹாவாராதெ வ,

“உவ்ஹு ஸ்ராமஜரம் வரபுரெயம்

உவ்ஹுஜெயம் வரமெரிம-உஜ்ஜாடி”

“மஹு ப்ரவொ ரகஷ வர்ஷாநு ப்ரவநாநு

கடுவ கடுவ ஜரயஜாம் ஸூஉகு துபா”

“கரூரஹுவவ்ஹுதெ தசு ந கரூரஹுதடுவெ ப்ரஹம்”

ஐதி । வரஸு ஸ்ரஹணொ ரகுவவத் வ ச்ருகாரஸு வதி
சுனஹுஉஜ்ஜாவபெரராசு” ஐதி । யெ ஸாவாதிசுஜ்ஜாநா

ஸ்தாநம் நித்யமானது. கலை முஹூர்த்தம் முதலிய காலப் பிரிவுகள் அந்த விழுதிக்கு எவ்வித மாறுதல்களையும் செய்ப சக்தியற்றவை

மஹா பாரதத்திலும்—‘விஷ்ணுவின் ஸதாநமாகிற வைகுண்டம் என்பது ஒரு திவ்யமான ஸ்தாநம்; அதற்கு அழிவு இல்லை; அது அளவற்ற பெருமையை உடையது, அது நமது இரத்தரியங்களால் அரிபத தகுத்ததன்று; சாஸ்த்ரங்களால் மாதரம் அதை அறியக்கூடும். அது ஆதி முதல் இருப்பது ஹே ப்ரபோ; அந்த லோகத்திற்கு நீரோ போகலாம். ஆனால் ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் நீரோ உம்முடைய திவ்ய மூர்த்தியுடன் அவதரித்து உடமை அடைந்திருக்கும் எங்களைக் காப்பாற்றவேண்டும்’ ‘அவ்விடத்தில் காலத்திற்கு எவ்வித சக்தியுமில்லை; இவ்விடத்தில் அது வஸ்துக்களை மாற்றுவதுபோல அவ்விடத்தில் மாற்ற மாட்டாது’

பர ப்ரஹ்மத்திற்கு ரூபம் உண்டு என்பதை ஸூத்ர காரரும் “சுனஹுஉஜ்ஜாவபெரராசு” என்னும் ஸூத்ரத்தால் வெளியிட்டிருக்கிறார். அந்த ஸூத்ரத்தின்

வணகூரணிநஃ—பரமமான ஸதாந மொன்று உண்டு என்பதற்கு இது ப்ரமாணம்

சுனஹுஉஜ்ஜாவபெரராசு—இது ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களுள் ஒன்று. இதன் பொருள்—சுனஃ—ஸ்வாயமிடத்திலும் கண்ணின் உள்ளிலும் தென்படும் புருஷன் ஜீவனைக்காட்டிலும் விலக்ஷணமான பரமாத்மாவே; என்னென்றால், ‘ததுரொ-வபெரராசு’—அந்தப் பரமாத்மாவுக்கே ஸம்பவிகக்கூடிய தாம் விசேஷமானது இந்த உபநிஷதத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. சாநதோகயத்தில் தெனபடும் ‘ய வனஷொ-ஜ்ஜாவபெரராசு’ ஹிரண்யம் வாரூஷொ உபஸுதெ என்றும் ‘சுய யவனஷொ-ஜ்ஜாவபெரராசு’ வாரூஷொ உபஸுதெ என்றும் ஆரம்பிக்கும் வாக்யங்களால் விலக்ஷண புண்ய சாலிகளான ஆதித்யன் இந்தரன் ப்ரஹ்மா முதலிய ஜீவன்களுள் ஒருவன் சொல்லப்படுகிறானா? இல்லாவிட்டால் அவர்களைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மா சொல்லப்படுகிறானா? என்று ஸந்தேஷித்துக்கொண்டு, ‘ஜீவனைக்காட்டிலும் வேறுபட்ட பரமாத்மாவே சொல்லப்படுகிறான்’

வடிகீ- தவ்வூரயிரிவரவூலம்: ஸஹஸ்ரம்ஸுதஸஹ
 ஸுகிரணொ மஹீராமஃஸஹஸுரிசுஸுஜஷநாருரவிகா
 விக்ஷிதவஹுநீகடிருரேருயதெக்ஷணம்: ஸுஹஸுருருரூடம்:

தாற்பாயமாவது—ஸூரய மண்டலத்தின் அந்தா வாத்தியாகத தென்படும் புருஷ
 ச்ரேஷ்டன் ஸாக்ஷாத் பரமாத்மாவாகவும் பரப்ரஹ்மமாகவும் இருக்கும் நாராயணனே;
 ஏனென்றால் அவனுடைய தாமதகளல்லவோ அதைச் சொல்லும் உபநிஷத்தில் நிர்த
 தேசிக்கப்பட்டிருக்கின்றன? அந்த உபநிஷத்தில் சொல்லியிருப்பதிலிருந்து அந்தப்
 பரம புருஷன் ச்ரேஷ்டமான தங்க மலைபோன்ற ப்ரபையுடன் கூடியவனென்றும்,
 கோடி ஸூரியனுடைய கிரணங்களபோல அளவற்ற கிரணங்களை உடையவனென்றும்,
 ஆழமான ஜலத்தில் உத்பத்தியைப் பெற்றும் த்ருடமான தண்டின் கூடியதும்

என்று இந்த ஸூத்ரத்தால் ஸ்ரீ வ்யாஸா விதிகாரதம் செய்கிறார். இப்படி விதிகார
 தம் செய்வதற்குக் காரணம் பின்வருமாறு இருக்கின்றது. இந்தச் சாந்தோக்யத்தி
 லேயே இந்த வாக்யங்களுக்குப் பின் வரும் வாக்யங்களில் இந்தப் புருஷனைப்பற்றி
 பேசுமிடத்தில் ‘ஸஹஸ்ர ஸஹஸ்ரஹு: வாஹஸு உஜிதம்’ (அவன் எவ்வித
 கர்ம பந்தத்துடனும் ஸம்பந்தப்படாதவன்) என்று அவனுடைய அபஹத பாப்மத்வம்
 பேசப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படிப்பட்ட அபஹதபாப்மத்வம் ஜீவன்களொருவருக்கும்
 ஸம்பல்கமட்டாதாகையால் இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாத்மாவே
 என்பது ஸித்தம். இந்த உபநிஷத்தில் பகவானுடைய அபஹத பாப்மத்வம் சொல்ல
 பட்டிருப்பதுடன் அவனுக்கு தீவய மங்கள விக்ரஹமொன்று உண்டு என்பதும்,
 ‘ஹிரண்யம் வாரூஷொ ஹிரண்யதே’ [தங்கம் போல ப்ரகாசித்துக் கொண்
 டிருக்கும் ஒரு புருஷன் அவ்விடத்தில் தென்படுகிறான்] ‘யயோக்ஷாஸம் வு
 ணுநீகடுவிஷக்ஷணீ’ [அவனுக்குத் தாமரை புஷ்பம் போன்ற இரண்டு கண்கள்
 உண்டு] இத்தபாதி வாக்யங்களால் ஏற்படுகின்றது. அந்தத் தீவ்யமங்கள விக்ரஹம் நம்
 முடைய ஊனக் கண்ணுக்குத் தெரியமாட்டாது; விசுத்தமான மனஸ்ஸாலேயே அது
 அறியப்படக் கூடும் என்பதும் அவ்விடத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அப்படிப்
 பட்ட அதிர்ந்தரிய ரூபம் பரமாத்மாவாகவே உண்டு என்பது, ‘ந விக்ஷுஷொ ஹி
 ஹுதே நா2வி வாஹ’ [எண்ணுக்கு எட்டாதது அந்த ரூபம், வாக்காலும் வா
 ணிக்கமுடியாதது] ‘நவஸா -ஹ விரூஷெந’ [சுத்தமான மனஸ்ஸால் மாத்ரம்
 அதை க்ரஹிக்கக்கூடும்] இத்தபாதி யான வேறு வாக்யங்களிலிருந்து ஏற்படுகிற படியால்
 இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாத்மாவாகவே இருத்தல் வேண்டும். இது
 தான் இவ்விடத்தில் உபபாதிக்கப்படும் விஷயம்.

கா-தவ்வூரயிரிவரவூலம்:— ச்ரேஷ்டமான தங்க மலையின் ப்ரபை
 போன்ற ப்ரபையை உடையவன். இது ‘ஹிரண்யம்’ என்பதன் பொருள். இவ்
 விடத்தில் ‘ஹிரண்யம்’ [ஸ்வர்க்க மயமான] என்பது ஓளஜ்ஜயத்தைக் குறிப்ப
 தற்கு மாத்ரம் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

தரவஸவஸுவிருக்ஷணம் வாஸீரதூ வாஸுஸு நாராயண
உக்யவமஸுதெ | 'தஹெபாவஸுஸாஸு'—'வஸவஸு வஸவஸுஸா
ஸௌ நாராயணஸு வஸவஸுஸா காரணாஸு', 'வஸ வஸஸுஸுஸு
வஸவஸு உக்யதம்' உத்யாஸுஸுஸுஸு | தஸெஸுதெ மஸுஸு
'வஸவஸு வஸு வஸுஸுஸுஸுஸு, ஸவஸுதவாஸு விஜாஸு'
உத்யாஸு 'வஸஸுஸுஸு' உத்யுஸு, 'வஸுஸு வஸுஸு விஜா
நாராயணம் ஸுஸு', 'வஸு விஜாஸுஸுஸு' உத்யாஸுஸு
ஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு—'ஸுஸுஸுஸுஸு'

ககும் அவன் இருப்பிடம்; தன்னுடையதவிர்த்த மறறை வஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு
காட்டிலும் அதிகமாதரம் வஸுஸுஸுஸு. இப்படிப்பட்ட ஸுஸுஸு நாராயணனே அந்த உப
நிஷத வாக்யத்தால் சொல்லப்படுகிறதென்று எப்படி ஏற்படுகின்றதென்றால், அந்த
உபநிஷதத்தில் அப்படிப்பட்ட நாராயணனுக்கு அஸாதாரணங்களான தாமக்களே நிர்
தேஸிக்கப்படுகின்றனவன்றோ? 'அவன் ஸாவ லோகங்களுக்கும் ப்ரபு; எல்லாருடைய
இஷ்டங்களையும் நிறைவேற்றி வைப்பவன் அவனே; அவனிடத்தில் ஒருவித காம பந்த
மும் ஒட்டிகிறதில்லை' என்பதே அவவிடத்தில் தென்படும் நிர்தேஸம். இம்மாதிரி
யான நிர்தேஸம் 'ஸகலதையும் தனது வசத்தில் அடக்கும் திறமையுள்ளவன்;
எல்லாவற்றிற்கும் சேஷி; காம ஸபாச மறவன்; ஜரை முதலியவை அவனிடம் இல்
லை' என்று ஆரம்பித்து 'அவன் ஸத்ய ஸகலபன்' என்று முடியும் வாக்யங்களாலும்,
'இந்த லோகத்தில் தென்படும் ஸகல சேதநாகளைக்காட்டிலும் அவன் உயர்ந்தவன்;
அவன் நித்யன்; அவனே எல்லாவற்றிற்கும் அந்தராதமா, அவன் தான் நாராயணன்;
அவனே ஹரி; இந்த விசுவம் முழுவதற்கும் அவன் சேஷி, அவனுக்கு மேம்பட்டு
வேறு ஒரு ஈஸ்வரனுமில்லை' என்னும் வாக்யங்களாலும் அந்த நாராயணனாகிய பரமாத்
மாவுக்கே அம்மாதிரியான குணங்கள் உண்டு என்பது வேறு ச்ருதி வாக்யங்களிலிருந்து
ஏற்படுகின்றது. வாக்ய காரும் இந்த அர்த்தத்தைப் பின்வரும் வாக்யத்தால் வெளி
யிட்டிருக்கிறா—'ஸவாணமயமான புருஷன் காணப்படுகின்றான் என்று சொல்லும்
உபநிஷத வாக்யத்தால் ப்ராஜ்ஞனையும் எல்லாவற்றிற்கும் அந்தராதமாவாகவும் இருந்
தும் பரமாதமாவே குறிக்கப்படுகின்றான்; ஏனென்றால், 'அவன் ஸகல லோகங்களுக்கும்
ஈசன், ஸகல காமங்களுக்கும் ஈசன், அவனே ஒருவித காமமும் ஸ்பாஸிக்கமாட்டாது,'
என்று அவவிடத்தில் உபதேஸிக்கப்பட்டிருக்கின்றதன்றோ?

தஸெஸுதெ மஸுஸு—'இந்த உபநிஷதத்தில் காணப்படும் வாக்யங்க

ளில் ஸாவஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு முதலியவை சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன என்பது உண
மையே; அதனால், இவ்விடத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுமவன் பரமாதமாவே என்பது எப்
படி வித்திக்கின்றது? என்று ஒரு சங்கை ஜடுக்கலாம். அதற்குப் பரிஹாரமாக
'தஸெஸுதெ மஸுஸு' [அவனுடைய குணங்களல்லவோ இவை?] என்று
இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது.

வலகுதவெவ | ஊஷுகாரெணெதஹ்வராத—“ந வா உயா
உதூ, ஸுஜெவெவ விஸுவஜெ ரூபிவ; ததூ ந வக்ஷுவா
முஹூ, உநஸா துகருஷெண வரயநானாவதா முஹூதெ
‘ந வக்ஷுவா முஹூதெ நாவி வாவா, உநஸா து விஸுஜெ
ந’ உதி ஸூதெ: | ந ஹூரூவாயா டெவதாயா ரூபுவஹூ
ஸூதெ; யயாவ குதவாழி ஹி ஸாவூ; லோஹாஜிதம் வாஸ:;
‘சூழிதூவணம் துலஃ வரஹாசு’ உதி பூகரணானாநிஷெ-
ஸாஸு வாக்ஷிண:” உதூழிநா | ‘ஹிரண்ய உதி-ரூபுவஸாஉநூ

பதே [தரமிடாசாராகிய] பாவபாராஹம் இது இவவிதமே வ்யாக்யானம்
செய்யப்பட்டிருக்கின்றது ‘ஜகத் ஸ்ரஷ்டாவீனுடைய இந்த ரூபம் இந்தரஜால்
வஸதுக்கள போல மாயையால் செய்யப்பட்டதன்று. அது இந்த மாம்ஸக் கண்ணால்
பார்க்கப் படமாட்டாது; வேறு ஸாதகங்களுடன் கூடிய சுத்தமான மஸஸால் மாத்ரம்
அது கரஹிக்கப்பட்டகூடம்; ‘ந வக்ஷுவா முஹூதெ நாவி வாவா’
[அது கண்ணுக்கு எட்டாதது; வாக்குக்கும் எட்டாதது] “உநஸா து விஸுஜெ
ந” [விசுத்தமான மஸஸால் மாத்ரம் அதை க்ரஹிக்கலாம்] என்று ச்ருதிகளும்
சொல்லுகின்றன ரூபமற்ற தேவதைக்கு ரூபமுண்டென்று ச்ருதி ஒரு காலம் உப-
தேசிக்க மாட்டாது, ஏனென்றால் ச்ருதி வஸதுக்களை உள்ளபடியே உபதேசிக்கின்ற
தன்றோ? ‘லோஹாஜிதம் வாஸ:’ [அவ்னுடைய வஸதரம் மஹாஜத வாணத-
தை உடையது] “சூழிதூவணம் துலஃ வரஹாசு” [ப்ரகருதி மண்-
டலத்திற்கு வெளிப்படலான ஒரு ஸதாந விசேஷத்தில் ஸூயஸுடைய வாணம்
போன்ற வாணத்தை உடையவனாக அவன பரகாசிக்கிறான்] என்றுவேறு ப்ரகரணங்-
களில் ச்ருதி செய்யும் நிததேசங்களும் இதற்கு ஸாக்ஷிகள். நிற்க, ‘ஹிரண்ய
உதி-ரூபுவஸாஉநூ’ ஐ ஐஹுவஸு” [ஹிரண்யம்’ என்னும் சப்தத்திற்கு
‘ஸ்வாணததால் செய்யப்பட்ட’ என்பது பொருளன்று; ‘ஸ்வாணம்போல உஜ்வலமா-
யிருக்கிற’ என்பது மாத்ரம் அதன் பொருள் ரூபம் ஸமானம் என்பதில் மாத்ரம் நோக்கு-
சுந்தர முகம்’ என்னு மிடத்திற்போல] என்பதும் வாக்ய காரருடைய வாக்யம் இதை
வயாக்யானம் செய்யுமிடத்தில் தரமிடாசாராயா பின் வருமாறு அநுகரவித்திருக்கிறா—
‘ஹிரண்யம் என்னும் சப்தத்தில் காணப்படும் ‘மயட’ என்னும் ப்ரதயயம் விகாராத

பட்டிருக்கிறபடியால்’ என்று பொருள் தோன்றக்கூடும். அது ஜனூரம் முதலிதவை
கள் விஷயத்தில் விருத்த மாகையால், ‘ஸூரூபுவநிரூபுவஸாஉநூ’
நிஷெஸாசு’ என்று பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

ஹிரண்யம்—இது ச்ருதியில் காணப்படும் சப்தம். இதற்கு ‘ஹிரண்யத்-
தால் செய்யப்பட்ட’ என்பது பொருளன்று ஹிரண்யம் போல ஜ்வலிததுக் கொண்-
டிருக்கும்’ என்பதே பொருள். முதலில் கூறப்பட்டுள்ள பொருள் விருத்தமாகையால்
அது ஏற்றுக் கொள்ளப்படவில்லை.

நிஷே-ஸாஷெவ தஸெவ ஸணீதூவமஜுதெ | யயாஹ ஸாஷு
காரஃ “யயாஹகுதவாழி ஹி ஸாஷு” உதி | ஸாதஹுத்ஹ ஸவதி-
யயா ஸேதூம் ஜூநஹநஹ ஸஹ” உதி நிஷே-ஸாஷ வரஹதஸ
ரஹுவஹ ஸஹுஹெயபுதூநீகாநவயிகாநஹெஷதாநதயா
ஸவரிஷெதயா வ ஸகஹெதரவிருக்ஷண லேவமஜுதெ, யயாஹ
‘யஸுவுஹுஜுஃ ஸவபுவிசு’ ‘வரஹதஸு’ ஸகி விபுவிஸெவ ஸுருயதெ
ஸாஸாவிசு ஜூநஸுருகியா வ’ ‘தஸெவ ஸாஷஹநஹாதிஸவஹ

டென்றும் ஒரு ஸ்தாந விசேஷமுண்டென்றும் நாம் அறிதல் வேண்டும். ‘யயாஹகு-
தவாழி ஹி ஸாஷு” [உள்ளபடியன்றோ சாஸ்தரம் சொல்லுகிறது?] என்று
பாஷ்யகாரா சொல்லியிருக்கிறா ஆகையால் நாம் அறிபவேண்டியது இதுதான்—
‘பரமாத்மாவின் ஸவரூபமானது ஸகல ஹேப ஸம்பந்தமற்றும் எல்லை யிராத ஆகத்
தத்திற்கு இருப்பிடமாயும் ஒருவித அளவுக்கும் உட்படாததாயும் இருக்கிறபடியால் மற்-
றைய ஸகல வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் அது விலக்ஷணமென்று நாம் எப்படி ‘ஸேதூம்
ஜூநஹநஹ ஸஹ” என்னும் ச்ருதி நிததேசத்திலிருந்து அறிகின்றோமோ,
அந்த ப்ரஹ்மத்தின் குணங்களெல்லாம் எல்லையற்றவை எண்ணிக்கை யுற்றவை
யென்றும் மற்றைய வஸ்துக்களில் காணப்படும் குணங்களைக் காட்டிலும் விலக்ஷணங்கள்
என்றும் ‘யஸுவுஹுஜுஃ ஸவபுவிசு’, ‘வரஹதஸு’ ஸகி விபுவிஸெவ
ஸுருயதெ ஸாஸாவிசு ஜூநஸுருகியா வ”, ‘தஸெவ ஸாஷ
ஹநஹாதி ஸவஹு’ ஹாஸா ஸவபுஷீஹ விவாதி” என்னும் இவை
முதலிய ச்ருதி நிததேசங்களிலிருந்து நாம் எப்படி அறிகின்றோமோ, அப்படியே
‘சுருதி-சூவணபு” என்பது முதலான நிததேசங்களிலிருந்து பகவானுக்கு
ரூபம் உண்டென்றும் பரிஜ்ஞகன இருக்கிறார்களென்றும் ஸ்தாநவிசேஷம் முதலியவை

வந-ஹுத்ஹ ஸவதி—கீழில் ‘யயா ஜூநஹ” என்று ஆரம்பிக்கும்
வாக்யத்தால் உபபாதிக்கப்படும் விஷயமே மறுபடியும் இவ்விடத்தில் சொல்லப்படுவது
போலத் தோன்றும். கீழில் ‘கல்யாண குணங்கள் எப்படி ப்ராமாணிகங்களோ, அப்ப-
டியே ரூபமும் ப்ராமாணிக மாகையால் இதுவும் அநுகீகரிக்கப்பட வேண்டும்’ என்று
சொல்லப்பட்டது. ‘கல்யாண குணங்களையும் நாகங்கள் ப்ராமாணிகங்களாக ஒத்தாக
கொள்ளல்லை’ என்று வாதிப்பவர்களுக்காக இதத் வாக்யம். இதில் சொல்லப்படும்
விஷயமாவது—‘நீங்கள் பகவத் ஸ்வரூபத்தை அங்கீகரித்தது, கல்யாண குணங்களை
அநுகீகரியாமல் இருப்பது சரியன்று; ஏனென்றால் ஸ்வரூபம் ப்ராமாணிகமாக இருப்-
பது போல, குணங்களும் ப்ராமாணிகங்களே’ என்பது தான். ஸ்வரூபத்தையும் ப்ரா-
மாணிகமாக ஒத்துக் கொள்ளாதவரும் உளர். அவர்களுக்கு ‘வெஹா: ப்ரஹ்மண-
வெசு” என்று ஆரம்பிக்கும் மேல் க்ரந்தத்தால் ஸமாதாநம் சொல்லப்படுகின்றது.

ஒளதுதிஃ—உத்பத்தியாலேயே ஏற்பட்டது; அதாவது ‘ஸ்வாபாவிகம்’
என்று சொன்னதாயிற்று.

தவ்ய லாஸா ஸவ்ஸிடிம் விஸாதி' உத்யாதிநிஷ்டிஸாஸ நிராகிஸ
ய ஸம்வெய்யாஸு மணாஃ ஸகடுதா விருக்ஷணாஃ; தயா சூழி
த்யவணாஸு' உத்யாதிநிஷ்டிஸாஸ ராகுவவரிஜ நஸூநாநாயஸு
ஸகடுதாவிருக்ஷணாஃ ஸாஸாயாரணா சநிஷ்டிஸு ஸாரா
வ ஸவாஸா உதி |

வெடாஃ பூரிணம் வெவ்யுய்யவாஜஜனமதம் ஸவபூவகுவு
உவிராஹுய ஜாதம் யயாவஸுநிதவெவ வொயபணி | பூராஜாணம் உ
வெடாநாஃ 'சுளதுதிசுஸூஸ ஸஸவஸாபெட்ட ஸம்வயம்' உத்யா
சூடி | யயா சுழிஜதாஜீநாஜனாஸுஜிஸக்தியொம்; ஸாஸாவிசு,
யயா உ உக்ஷாநாஜீநாஜிம் ஜியாணம் வஸுவிஸெஷஜநநஸக்தி:
ஸாஸாவிசு, தயா ஸாஸாஸாஸி வொயநஸக்தி: ஸாஸாவிசு | ந
உ ஹுஸவெஷாஜிவத்கெதஜெறு ஸஸவஸு வொயக்துஜிதி

உண்டென்றும் இவை பெல்லாம் மற்றை வஸதுககளில் காணப்படும் ரூபம் முதலிப
வைகளைக் காட்டிலும் விலக்ஷணக கௌனதும் இவைபெல்லாம் அவனுக்கே உஸாதா
ணக்களென்றும் இவைகளின் ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் ஒரு வித்ததாலும் நடமால்
இப்படிப்பட்டவை பென்று நிராதேசிக்கக் கூடாதவை பென்றும் அறிகின்றோம்

வெடாஃ பூராணம் வெசு—[அாதத வாதககளாகிர வேத பாகங்களுக்கு
ஸ்வாதாததததில் தாதபாய மில்லையாதலால் ப்ராஹ்ம் ஸ்வரூபமே ஒத்துக்கொள்ளாத தக்க
தன்று என்று சுகிப்பதும் யுத்தமனது]. வேதங்களில் காணப்படும் விதி பாகங்களோ,
அாத்வாத பாகங்களோ, மந்திர பாகங்களோ, இவையெல்லாம், வேறு ஸாதக ப்ரா
ணகளை இராமஸூம் மற்றை ப்ராணகளுக்கு விரோதிபாமஸூம் இருக்கும்
வரையில், தம் தம்மால் குறிக்கப்பட்டுள்ள அாததங்களை உள்ளபடியே அவை போதிக்
கின்றனவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது வேதங்களிலுள்ள சப்தகளுக்கும்
அவைகளால் போதிக்கப்படும் அர்த்தத்திற்கும் உள்ள ஸம்பந்தமும் இயற்கையாலேயே
ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பதை நாம் அறிதல் வேண்டும். நெருப்பு ஜலம் முதலியவை
களுக்கு உஷணமாயிருப்பது முதலியவை போலவும், கண் முதலிய இந்திரியங்களுக்கு
புத்தி விசேஷத்தை உண்டுபண்ணும் சக்தி இருப்பது போலவும், சப்தகளுக்கு அாத
தத்தைப் போதிப்பிக்கும் சக்தி ஸ்வபாவத்தாலேயே உண்டு ஸங்கேதத்தால் சிற்சில
கை ஜடைகளுக்குச் சிற்சில அாததங்களை நாம் ஏற்பாடு செய்து கொள்வதுபோல,

நநவ—சப்தங்கள் ஸ்வபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தைப் போதிக்குமானால்,
என் அந்தப் போதம் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள ஸம்பந்த ஜஞாந்ததை அபேக்ஷி
த்த நிற்கின்றது? அப்படி அது அபேக்ஷித்த நிற்கிறாடியால், சப்தங்கள் ஸ்வபாவத்
தாலேயே அாததத்தை உணர்த்துகின்றன என்று சொல்வது அயுகதமென்று ஏற்பட
வில்லையோ? அது ஸங்கேதத்தாலேயே ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்று சொல்லவேண்
டாமோ? இதுதான் இவ்விடத்தின் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபம்.

வதூம் யுக்தி, சநாநுநுஸ்யாநாவிஹ்விஷ்ணு வஸ்கெதயித்ர
வாஸுஷாஜநாசு | யாநி வஸ்கெதகிருநாநி தாநி வஸுராணி
வாஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா
வதூயி தூம் யுக்தி, கெஷு வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா
கெதொ ஜநாநி | மவாஸுராநாநா சநாநுநுஸ்யாநா
விஹ்விஷ்ணு வஸ்கெதயித்ரஜநாநாநி வஸுரா வஸுரா
விக் | சநாநுநுநாநாநா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா
வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா

நநு வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா
வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா
வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா வஸுரா

சபதத்தின சகதி ஸங்கேதத்தால் ஏற்படுத்தப்பட்டதன்று ஏனென்றால், அப்படி
ஒரு ஸங்கேதம் எவனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தென்று இப்பொழுது ஒருவராலும் அறியப்
படவில்லைபன்றோ? அதன் அதுஸந்தாநம் அநாதிகாலமாய் எவ்வித பங்கமுமிராமல்
அதுவாதத்திததுகொண்டு வந்திருக்கிறபடியால், ஸங்கேதத்தை ஏற்படுத்தின புருஷ
னுடைய ஜநாநம் மறக்கப்பட்டபி போயவிட்டது என்று சொல்வதும் ஸாத்யமில்லை.
எவை எவை ஸங்கேதத்தால் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவோ, அவை ஸம்பந்தப்பட்ட
விஷயங்களெல்லாவற்றிலும் அந்த ஸங்கேதம் எவனால் ஏற்படுத்தப்பட்டது என்பது
ஸாஸ்தாநாதாகவோ பரமபரையாகவோ அறியப்பட்டே இருக்கின்றது. '[ஒருவன் பெய
ராக வழங்கிவரும்] தேவதத்தன் போன்ற சபதங்களிற்போல், இவைகளிலும் நாம்
ஒரு ஸங்கேதத்தைக் கலிக்கக் கூடாதோ?' என்று கேட்பதும் யுக்தமன்று தேவ
தத்தன் முதலிய பெயர்களிலும், ஸாஸ்தாநாதாகவோ பரமபரையாகவோ ஸங்கேதம்
அறியப்பட்டே இருக்கின்றது 'கோ' (பசு) முதலிய சபதங்கள் விஷயத்திலோ
வென்றால், அநாதிகாலமாக அதுஸந்தாநம் எவ்வித பங்கமுமிராமல் அதுவாதத்திதது
வந்துகொண்டிருக்கையிலும், ஸங்கேதத்தை ஏற்படுத்தினவன் எவனென்பது அறியப்
படவில்லை ஆகையால் அந்தச் சபதங்களில் காணப்படும் அந்தத் போதகதவ சகதி
ஸவபாவ விதத்தென்றே சொல்ல வேண்டும் ஆகையால் ரெருப்பினிடத்தில் காணப்
படும் எரிக்கும் சகதி போலவும், இரத்தரிப்பங்களில் காணப்படும் புத்திவிசேஷ போத
கதவ சகதி போலவும், சபதத்தில் காணப்படும் அந்தத் போதகதவ சகதியும் ஸவபாவ
வித்த தென்னபதே விததம்

யுக்தி — மலையில் புனை தெளிகிறபடியால் அவ்விடத்தில் அகரியும் இருக்கின்றது என்று அறிவதற்கு, புனைக்கும் அகரிக்குமுள்ள ஸம்பந்த ஜநாநம் அவச்யம் வேண்டுகின்றோ? அது போலவே இவ்விடத்திலும் இவ்விடத்தில் வேறு ஒரு தருஷ்ட டாநதமும் சொல்லலாம் இரத்தரிப்பங்களுக்குப் பதார்த்தங்களை அறியுக்கும் சகதி இயல்பாக இருக்கையிலும், அவை கெளரிச்சம் முதலானவைகளை அபேகித்து நிகழ்கின்றனவனா? அதுபோலவே இவ்விடத்தில் ஸம்பந்த ஜநாநம் உதவுகின்றது.

ஜநகம், கயோ ஜ்ஞாதவம்வ்யஸநியஸி ஸஸோஷவி சுயஸிவிஸெஷ
 வுஜ்ஜநகம் | வளவம் தவறி-ஃ ஸஸோஷயஸிவிஸெஷஸு விம்ம
 சிக்ருநாநகெவ ஸுஸாஸி | செவஸு, ஸஸோஷயஸிவிஸெஷஸு வம்வ்யஸோ
 வஸோயுஸெவயக ஸாவ வளவ, யசுஸிஸிநாந தம் வம்வ்யஸோ
 சிக்ரு தவஸு வம்வ்யஸு ஜ்ஞாதஸுஸோஷ வுஜ்ஜநகஸுஸிக்ரு
 விஸெஷஸி | வளவம் தவறி-ஃ வம்வ்யஸு வஸோயகஸு ஸுஸிஸி
 சுஸாஸி நுஸம்வ்யஸு விஸெஷஸி வஸ்கெஸுஜ்ஞாதஸு வஸோயகஸு
 ஸுஸிஸி வஸ்கெஸுஸிஸிஸிஸி | வளவம் வஸோயகஸுஸி வஸஸிஸிஸிஸிஸிஸி

இவ்விதம் இந்திரியங்களபோல சப்தங்களும் ஸ்வபாவத்தாலேயே அர்த்தத்தை
 உணர்த்தும் சத்தியை உடையவையானால், அப்படி அவை அர்த்தத்தை உணர்த்துவ
 தில் தமக்கும் தமது அர்த்தத்திற்குமுள்ள ஒரு வித ஸம்பந்த ஜ்ஞாதத்தையும் சாராதது
 நிற்பது ஏன்? என்றால், 'விநகத்தில் தென்குளத்திலே போலவே இவ்விதத்திலும்' என்
 பதே அதற்கு ஸமாதானம். அதாவது—புகையைப் பார்த்தவுடன் அந்தப் புகையிருக்கு
 மிடத்தில் நெருப்புமிருக்கின்றது என்று அறிவதற்கு, புகைக்கும் நெருப்புக்கும் உள்ள
 ஸம்பந்த நியமத்தின் ஜ்ஞாநம் எப்படி அபேக்ஷிதமோ, அப்படியே ஒரு சப்தத்தைக்
 கேட்டவுடன் அதன் அர்த்தம் ஸுபரிப்பதற்கும் அநதச் சப்தத்திற்கும் அதன் அர்த்தத்
 திற்கு முள்ள ஸம்பந்த நியமத்தின் ஜ்ஞாநம் அபேக்ஷிதமே என்பது தான். 'அப்
 பொழுது சப்தத்திற்கு அர்த்தம் தோன்றும் பொழுது ஏற்படும் தோற்றமெல்லாம், நேர
 துவைக்கண்டு அநுமாரம் செய்வதுபோல அநுமாரமே ஆகிவிடுமன்றோ?' என்று சகலக்க
 லாம். அப்படி இல்லை; சப்தத்திற்கும் அர்த்தத்திற்கு முள்ள ஸம்பந்தம் ஒரு வகைப்பட்
 டது, நேரதுவுக்கும் ஸாத்யத்திற்கு முள்ளது வேறு வகைப்பட்டது. ஒருவித ஸம்பந்த
 ஜ்ஞாநத்தின் வழியாக புத்தி உண்டாகின்றது என்பது மாத்ரம் இரண்டு இடங்களிலும்
 ஸமாரம். இவ்விதம் ஸம்பந்தம் அறியப்பட்டவுடன் சப்தங்கள் அர்த்தத்தைப் போதி

வளவம் தவறி-ஃ—இவ்விதம் சப்தமும் ஸம்பந்த க்ரஹணத்தை அபேக்ஷித்
 கும் பகூத்தில், அப்பொழுது சப்தம் அர்த்தத்தை உணர்த்தும் பொழுதெல்லாம் அநு
 மார வழியாகவே உணர்த்துகின்ற தென்குளத்திலே ஏற்படும்? அது சரியோ? இதற்கு
 ஸமாதானமாவது—இவை இரண்டாலும் அபேக்ஷிக்கப்படும் ஸம்பந்த ஜ்ஞாநங்கள் வேறு
 பட்டவை, என்பதே. அநுமாரத்தில் ஜந்ந ஜநக ஸம்பந்தமென்றும் சப்தத்தில் போ
 த்ய போதக ஸம்பந்தமென்றும் அவைகளுக்குப் பரஸ்பரம் பேதம் சொல்லப்படும்.

வளவம் தவறி-ஃ—இப்படி எல்லா சப்தங்களுக்கும் போதகத்வ சகதியானது
 ஸ்வபாவிகமாக இருந்தால், லௌகிக சப்த ராசிகளென்றும் வைதிக சப்த ராசிகளென்
 றும் வழக்கி வரும் விபாகம் எப்படி ஏற்படுமென்றால், அது ஏற்படும் மாதிரியை விளக்
 குகோ.

409

வண்ணம் விசேஷவெய்யாகுதேந வாகுமவாவிசேயாநாபுலா
 ஈணகூடுகொ யது வகாஷவதுவதுகும், தெ வளாநுஷெயா
 மலா உலுநெ, யது து தபுலாநாணகூடு வதுவதுவதுவது
 லாஈணகூடுநிதீஸாநாநவதுவதுகும் வவதுகா சவளாநுஷெயா
 நெய, தெ வ வெலா உதுவதுவது | வனதுதெவ வெலாநாபுலாநா
 வெயது நிததுவது வ, யதுவதுவதுவதுவதுலாநாணகூடுநித வ
 லாநெண ததெவ கூடுவிசேஷம் லுதுதா தெதெநவ கூடுநெணா

கதிர் படியால், அந்தப் போத்தகதவ சக்தி ஸவாபாவீகமென்றும் அது ஒரு ஸங்கேதத்தை இட்டு ஏற்பட்டவிலை என்றும் நிச்சயிக்கப்படுகின்றது. ஸங்கேதம் செய்தவரின் ஜஞாநம் இருதாலானறே அது ஸங்கேதத்தை இட்டு ஏற்பட்டதென்று சொல்லக்கூடும்? அது ஸந்தாகம் ஆக திகாலமாகத் தொடங்கு வந்திருக்கையிலும் அம்மாதிரி ஒரு ஸங்கேதாவின் ஜஞாநமும் உண்பட விலைவே.

இவ்விதம் சபதங்கள் அரத்தத்தை வயபாவதாலேயே உணர்த்துகிறபடியால் பல சப்தங்கள் ஒன்று சேரக்கப்பட்டு 'வாகபம்' என்று வயவஹரிகப்பபெம் பத் ஸமு ஹகனம் தம்மால் குறிகக்கப்படுமஅரத்தங்களுகுப பரஸபரம் இருக்கும் ஸம்பந்தத்தை முன்னிட்டு ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷத்தை உணர்த்தும் அந்தச் சப்தங்கள் ஒரு மறுஷ்ப னுடைய புத்தி கரமப்படிபாகச் சோககப பெற்று அந்த கரமத்தில் உச்சரிக்கப் படும பொழுது, அவைகளைப் பெளருஷேபங்களென்றும் (மனிதனால் ஏற்படுத்தப் பட்டவை என்றும்), அப்படி மறுஷ்பனுடைய புத்திபை முன்னிடாமல் அநாதிகாலமாக உச்சரிக்கப் பட்டு வரும் கரமத்தால் ஏற்படும ஸமஸகார மடியாகஅவை உச்சரிக்கப்பட்டு வந்தால் அப்பொழுது அவைகளை அபௌருஷேபங்க ளென்றும் அதை அறிந்தவர்கள் சொல்வார்கள் வேதங்களென்று சொல்லப்படுமவையெல்லாம் இம்மாதிரி அபௌருஷேபங் களை இந்தக் காரணத்தாலேயே வேதங்கள் நியைங்களென்று சொல்லப்படுகின்றன. அதாவது, பூர்வம் பூர்வம் உச்சரிக்கப்பட்டு வந்த கரமத்தால் உண்டாகும் ஸமஸகாரத்

வனத்தெடுவ——வேத சப்த ராசிகளின் உச்சாரணம் பூவ நினைவை முன்னிட்டு ஏற்படுகின்றது என்று இருந்தாலும், இரண்டு சப்த ராசிகளும் புருஷாதீதங்களாக இருக்கிறபடியால், வேதத்திற்கு மாதரம் எவவித்ததில் அபௌருஷேதபதவம் சொல்லக்கூடுமென்றால், வேத சப்த ராசிகள் புருஷாதீதங்களாக இருக்கையிலும் புருஷபுத்தியை மூலமாக உடைத்தாயிராமல் இருப்பதாலேயே அவைகளுக்கு அபௌருஷேதபதவம் சொல்லப்படுகின்றது என்பது இவ்விடத்தில் விளக்கப் படுகின்றது.

நிதித் துறை—இந்த நிதயத்வம், பதங்கள் நிதயங்களாக இருப்பதையாவது அக்ஷரங்கள் நிதயங்களாக இருப்பதையாவது குறிக்கவில்லை ; பத நிதயத்வமாவது வர்ண நிதயத்வமாவது அபெளருஷேயமா யிருப்பதற்கு ப்ராயோஜக மென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், மறுஷ்யபாகளால் எழுதப்பட்டுள்ள க்ரந்தங்களும் அபெளருஷேயங்களாகத் திரியும். ஆகையால், அநாதிகாலமாக ஒரு ஜநுபூவியுடன் உச்சரிக்கப்பட்டு வருவதையே அது குறிக்கின்றது.

தைக்கொண்டு அந்த கரமத்தை நினைத்து நினைத்து அந்த கரமப்படி உச்சரிக்கப்படுவதே அபௌருஷேயத்வம், அதாவே நித்பத்வமென்று சொன்னதாயிற்று. இப்படிப்பட்ட கரம விசேஷத்துடன் நிற்கும் அக்ஷரக் கூட்டங்களாகிற வேதங்கள் ருக் யஜுஸ் ஸாம அதாவன்களென்று நாலு வகைப்படும், ஓய்வொரு வகையிலும் அந்நதங்களான சாக்கை களுண்டு. ஒவ்வொரு வேதத்திலும் விதிபென்று சில பாகங்களும் அத்த வாதங்களென்று சில பாகங்களும் மந்தரங்களென்று சில பாகங்களும் உண்டு. இவையெல்லாம் பரப்ராஹ்மமாகிற நாராயணனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், அவனை ஆராதிக்கும் முறைகளையும், அப்படி ஆராதிக்கப்படும் அவனிடமிருந்து நாம் அடையும் பல விசேஷங்களையும் போதிகின்றன. அப்படி நித்பமான பரம புருஷனைப் போதிகிறபடியால், அந்தப் பரம புருஷன் போல அவனுடைய ஸ்வரூபம் முதலிய வற்றைப் போதிகளும் சப்தங்களும் நித்யங்களே. ஆனால், இந்த வேதங்கள் அந்நதங்களாகவும் ஸூலபமாக அறியக்கூடாதவைகளாகவும் இருக்கிறபடியால், பரம புருஷனாகிற நாராயணனால் ஏவப்பட்டவர்களான சில மஹாவிதிகள், ஒவ்வொரு கல்பத்திலும் வேதங்களின் பாகங்களாகிற விதி அத்தவாதம் மந்தரம் இம் மூன்றுகளிலும் சொல்லப்பட்டுள்ள அத்தவகளை ஸகல ஜநங்களுடைய நன்மைபையும் உத்தேசித்து தாம் சாஸ்த்ரங்களென்றும் இதிஹாஸங்களென்றும் புராணங்களென்றும் பல க்ரந்தங்களால் விவரித்திருக்கிறார்கள். லோகத்தில் ஜநங்களுக்கு நிற்ப வ்பவஹாரங்களில் வழங்கிவரும் சப்தங்களும்

வெடிநாடிநன்தா உராவமாஹதாவு—வேதங்களின் அர்த்தங்களை,

வளவதிதிஹாஸவாசாராணயதேஸாடுஹூவவ்யுஹிதவாஃ
மவெடிவெடிஃ வரஸ்யஹவததொநாராயணொநிவிருஹய
ததநீகஃ வசுருதரவிருகதணொரவாரிஹிஹூநாநுஹெக
வ்ரகுபஃ வ்ரஹவிகாநவயிகாதிபாஸுஹெயகயுரணமுணா

உனவதிஹாஸ இயொறு இதிஹாஸம புராணம தாம் சாஸ்தரம இவைக

சு.ந.ஜெஹாவிஸா—இந்தப் பதம் நிதய விபூதியைக்குறிக்கின்றது. அது அநந்தமாக இருப்பதாவது அது எவ்வித அழிவுமிராமல் நிதயமாக இருப்பதே அடுத்துவரும் ‘நா.நா.விஸ’ இப்பாதித்யா பதம் லீலாவிபூதியைக் குறிக்கின்றது.

[illegible]

எனதி ப்ரவருததி பேதவனீ உடைய ஸமஸு சேநாசேந வர்க்கவனீ உடைப்தா யிருக்கிருன்னெனும், அனவிடக்கடாத ஸபருபுததயும் ஸவபாவததயமுடைய நித்ய மான பெரிய விபூதி ஒன்றை உடைத்தாயிருக்கிருன்னெனும்,பல வகைப்பட்ட அநததவக ளான சேதநாசேதந வஸ்துக்களால் ஏற்படும் பாபஞ்சததத, தனது லீலைஞ்சு கருநி யாக உடைத்தாயிருக்கிருன்னெனும் இது வஸைபிப பதிபாதிக்கப்பட்டது “ இவை யெல்லாம் பரஹ்மம் , இவைபெல்லாம் அநத பரஹ்மம் ,நதயே ஆதமாபாக உடையவை , ஹே சவேதகேதோ ! நீயும் அநத பரஹ்மமே,” “ இவ்வினை சிஸா அகநியெனும், சிஸா பராஜகளுக்கு அதிபனை பரஹ்மா வெனும், சிஸா இஃரன்னெனும், சிஸா பராண னெனும் மறறும் சிஸா சாசவதமான பரஹ்மமெனும் சொல்லுகிறார்கள் ” “ இநத லோகத்தில் தென்படும் பாகாசவகனான ஜீயோதிஸஸுகதனும், மூன்று லோகவகனும், அநத லோகவகனைப் பரிபாலித்து வரும் லோகபாலகனும், மூன்று வேதவகனும், மூவ கைப்பட்ட அகநிகளும், ஐந்து வகைப்பட்ட ஆஹுதிவகனும், ஸகல தேவாகனும் இவை யெல்லாம் கருஷ்ணனே ” “நீயே யஜ்ஞம், நீயே வஷ்டகாரம், நீயே ஓவகாரம் ” “ருது தாமா எனனும் வஸு நீயே, நீயே பராஜபதி, ” “ஜ்யோதிஸஸுகதனெல்லாம் விஷ்ணு, லோகங்கனெல்லாம் விஷ்ணு, காடுகள் மலைகள் திகடுககள் நதிகள் ஸமுதரவகன் இவை களும் விஷ்ணுவே, இந்தீர்நியவகளுக்குப் புலப்படும் பொருள்களும் அவைகளுக்குப் புலப

ஸவ-ஃவ-ஹி...இம்மாதிரிபான வாகயங்களில் பரதம்மம் பரபஞ்சமும்

ஒன்றென்னும் விஷயம் சொல்லப்படுகின்றது. ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் காரணாவஸ்தையில் 'ஒன்றே இருந்து' என்று ச்ருதி சொல்லுகிறபடியால், இந்த வாக்பகனளால் சொல்லப் படும் ஐக்கியம் 'அவை இரண்டிம் ஸ்வரூபத்தாலே ஒன்று' என்பதையே குறிக்கவேண்டும் என்று அத்தவைதிகள் சொல்லுகிறார்கள். ஜீவனும் ப்ரஹ்மமும் ஸ்வரூபத்தாலேயே ஒன்று என்று சொல்லும் பகவத்கீழ் ப்ரஹ்மமே ஸ்வாக்கம் நாகம் முதலிபவற்றை அது ப்ரவிப்பதாக ப்ரஸங்கிக்ருமாயகயால், அவர்களுக்கு ஸ்வரூபநிச்சயம் சொல்வது அஸங்க

சுடுநூறு ஸம்ஸ்யுடுஷ்டு:—ப்ருதீவீ முதலிய பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்த பிறகு அவைகளை ஒன்றோடொன்று கலக்கிறதான வ்யாபாரமொன்று உண்டி. அதைப் பஞ்சீகரணமென்று சொல்வார்கள். அதுதான் இவ்விடத்தில் குறிக்கப்படுகின்றது.

நிரூக்தம் வரநிரூக்தம் வ நிரூபநம் வரநிரூபநம் வ விஜ்ஞாநம்
வரவிஜ்ஞாநம் வ ஸக்திம் வரநூதம் வ ஸத்யூலவசு”

உதி வகுவெவ்ரக்தம் ஸவக்ஷநயெவ ப்ரூதூ வுக்ஷ |

ஸ்வஹ்வரூபந்வரபஸு ஸாஹ்யாயிமததத்வஜ்ஞாநவகுவகுக

ஸ்வஹ்வரூபந்வரபஸு . பரஹ்மத்தை அடைவதானது பர பகதியாலே
ஸாத்யமென்று ஏற்கெனவே சொல்லப்படிருக்கின்றது அந்தப் பர பகதியை ஸாதித்
துக்கொள்ளும் மாகக்ம பின்வருமாறு இருக்கும். முதலில் சாஸ்தரங்களிலிருந்து ததவ
ஜ்ஞாநத்தைப் பெற்று, பிறகு அந்த ஜ்ஞாநத்துடன் தமதம் வாணசரம் தாமங்களை அது
வ்ஷித்து, பிறகு சாஸ்தரங்களில் சொல்லப்பட்டுள்ள பகதி யோகத்தை அந்த வாணசரம்

அது பிந்மாயிருக்கையிலும் அது அவைகளுள் அநுப்ரவேசித்து நிர்க்ரிபடிபால்
அவைகளைச் சொல்லும் பெயர் அவைகளின் அந்தராதமாவாக இருக்கும் அந்தப் பரஹ்
மத்தையும் சொல்லும் என்பதையும் காட்டுவதற்காக இந்தச் ச்ருதி வாக்யம் இவ்விதத்
தில் கூறப்படுகின்றது ஸ்-ஆரதமபனா அந்தப் பரமாத்மா, ‘ஸ்வஹ் ஸூரூ-
தேவ மநுஷ்யாதி ரூபமாக பஹுவாகக் கடவேன், ஸ்வஹ்யெய-அதற்காக ஆகாசம்
முதலியவைகளாக ஆவேன்’ என்று ஸக்யாயி த-ஸங்கல்பத்தைச் செய்தது. வ்ஷத
வொட்தவ்ஷுத-அப்படி ஸருஷ்டிக்கப்படவேண்டிய விஷயங்களைப் பற்றி ஆலோசக
ரூபமான தபஸஸைச் செய்தது ஸ்ஷு-[எப்பொழுதும் எகரூபமாக இருக்கும்]சேதர
வஸ்துவாகவும், ஸ்ஷு- [விசாரத்திற்கு ஆஸ்பதமா] அசேதர வஸ்துவாகவும்.
‘நிரூக்தூ’ என்பதற்கு [‘ஜாதி குணம் முதலிய வற்றைச் சொல்லும் சப்தங்களால்’
வாச்யமான [அசேதரம்]’ என்பதில் னோக்கு. ‘சுநிரூக்தூ’ ஜாதி குணங்களிராத
[சேதர வஸ்து] நிரூபநடி-[சேதன வஸ்துகளால்] தாரிக்கப்பட்டு நிற்கும் [அசே
தரவஸ்து], சுநிரூபநடி-[அசேதர வஸ்துக்களுக்கு] ஆகாரமாயுள்ள சேதர வர்க்கம்
விஜ்ஞாநடி-ஜட ஸவரூப மிராத [சேதர வஸ்து]; சுவிஜ்ஞாநடி-ஜட ஸ்வரூப
மான [அசேதர வஸ்து]; ஸத்யூ வ-நிர்விகாரமாக இருக்கிறபடியால் ஸத்யமென்று
சொல்லப்படும் சேதர வஸ்து; சுநூதூவ- விசாரத்திற்கு ஆஸ்பதமாக இருப்பதால்
அஸத்ய மென்றுசொல்லப்படும் அசேதர வஸ்து. ஸத்யூலவசு-[இவ்விதம் பல
வகைப்பட்ட ரூபத்தை எடுத்துக் கொண்டிருக்கையிலும் அந்தப் பரமாத்மா எப்பொழு
மாக இருக்கிறபடியால்] ஸத்யமாகவே இருந்தது. இந்தச் ச்ருதியால் விளங்கும் விஷய
தும் நிரவிகாரமாவது—‘பரஹ்மத்திற்கும் சேதர சேதர வஸ்துக்களுக்கும் வஸ்துநண்
யம் இருக்கையிலும் ப்ரஹ்மம் அவைகளை அநுப்ரவேசித்து அவையவைகளின் பெயர்
களையும் அடைகின்றது’ என்பது தான்.

ஸ்வஹ்வரூபந்வரபஸு—இவ்வாறு வித்த வஸ்துவைப் பற்றிய விஷயங்

களை ஸங்க்ரஹித்த விட்டு, இப்பொழுது அதை அடைவதற்கு வேண்டியதான டபர்
யத்தைப்பற்றி ஸங்க்ரஹிக்கிறார்.

ஸுகந்தோநமரஹீ தவக்திநிஷ்டாஸாஸ்யாநவயிகாதிஸய வி ய வி ஸ
 டிதபுரத்யக்ஷதாவஸாநமரஹீநாபிவாபாஹக்திரெவெக்யுத்யு |
 ஹக்திஸஸ்ய ஸ்ரீதிவிஸெஷெ வதஸ்த | ஸ்ரீதிஸ ஜகாநவிஸெஷ
 வஸவ |

நநு உ ஸுஹம் ஸ்ரீதிரித்யநயபாநாடி | ஸுஹம் உ ஜகாந
 விஸெஷ ஸாஸ்யம் வஜாஸ்யாநாதிதிஹிஸுளகிகாஃ | நெவடி | யெந
 ஜகாந விஸெஷெண தத்யாஸ்யு சித்யுஸ்யுதெ ஸ வஸஷ ஜகாந
 விஸெஷஃ ஸுஹம் | வஸதத்யுஸ்யு ஸவகி—‘விஷயஜகாநாநி ஸுஹ

தாமாநுஷ்டாநததுடன் சரிவர அபயவந்தது, அந்த அப்யாஸத்தால் தனக்கு பகவானி
 டம் இருக்கும் பரீதி முதிர்ச்சி அடைந்தது, அந்தபரீதி எல்லையற்ற பெருமையுடன் கூடிய
 தாக ஆகவே தாசந ஸமாநாகாரமான தெளிந்த பகவத் தயாரமொன்று ஏற்படும் அந்த
 தயாரம் நிலைபெற்று நின்றால் அதைப் பர பகதி என்று சொல்வார்கள், ஆகையால் இந்
 தப் பகதி எனப்பது ஒரு பரீதி விசேஷம், அந்த பரீதியும் ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷம்

நநு உ...ஆனால், ‘ஸுகம பரீதி இரத இரணமும் ஒரே அரதத்ததைக் குறிக
 கும் பதங்களல்லவோ? ஸுகம் எனப்பது ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷத்தால் அடையக்கூடிய
 வேறொரு பொருளென்று லோகத்தில் சொல்லவில்லையா? அப்படி ஜ்ஞாநத்தின் கார்ய
 மாயுள்ள ஸுகத்தை ஜ்ஞாநமே’ என்று எவ்விதம் சொல்லக்கூடும்? ‘என்று ஒரு ஆக்ஷே
 பம் இவ்விடத்தில் உதிக்கலாம். ‘ஸுகம் ஜ்ஞாநத்தால் ஸாதிககப்படக் கூடியதாக இருந்
 தாலும் அது ஜ்ஞாநமே’ என்று சொன்னால் அது அஸங்கதமே ஆகும் நாவங்கள் அப்படிச்
 சொல்லவில்லை நாவங்கள் சொல்வது என்னவென்றால் - ‘ஸுகம்’ ‘துக்கம்’ ‘ஸுகமும் துக்
 கமும்’லாதது’ இந்தச் சப்தங்களெல்லாம், தாமதாம ஸம்பந்தப்பட்டுள்ள விஷயங்களின்

ஹக்திநிஷ்டா—பக்தி யோகத்தின் அப்யாஸம். ‘வரஹக்தி’ என்பது பக
 வானை அடைவதற்கு முன்னிருக்கும் அவஸ்தை.

ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஜகாநவிஸெஷ வஸவ—‘ஜ்ஞாநமன்றோ மோக்ஷத்திற்கு உபா
 யமாகவேண்டும்? அப்படி இருக்கையில், பக்தியை மோக்ஷோபாயமென்று சொல்வது
 எவ்விதம் உபபந்தமாகும்’ என்று ஒரு சம்கையைச் செய்துகொண்டு, அதற்கு ஸமா
 தானமாக ‘பக்தியும் ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷமே’ என்று சொல்லுகிறா.

நநு உ—இவ்விடத்தில் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபமாவது—‘பக்தி என்பது
 ஒருவித ப்ரீதியானால், ப்ரீதியும் ஸுகமும் ஒன்றாகையால், பக்தி என்பது ஒரு வித
 ஸுகமென்று ஏற்படுகின்றது. ப்ரீதியும் ஒரு ஜ்ஞாந விசேஷ மாகையால், ஜ்ஞாந
 விசேஷமே ஸுகம் என்றன்றோ வித்திக்கும்! அது அநுபந்தமாயிற்றே! ஏனென்
 றால், லோகத்தில் (வைசேஷிக மதஸ்தர்கள்) ஸுகத்தை ஜ்ஞாநத்தால் வித்திகக்கும்
 வேறொரு பதார்த்தமென்றன்றோ சொல்லுகிறார்கள்?’ என்பது தான். இதற்கு ப்ரத்
 யுத்தரம் ‘ஜ்ஞாநத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட பதார்த்தமன்று ஸுகமென்பது; ‘ஸுக
 மென்பது ஒருவித ஜ்ஞாநவிசேஷமே’ என்பதுதான். இது தான் இவ்விடத்தில் உப
 பாதிக்கப்படுகின்றது.

உம்வெப்புலாபாரணா நிதாநி வ விஷயாயீ நவிஸெஷாணி தயா லவநி | யெந வ விஷயவிஸெஷெண விஸெஷித் ஜ்ஞாநம் ஸம்வஸ்ய ஜிநகதி த்விஜத் தஜிஷயம் ஜ்ஞாநமெவ ஸம்வடி | தஜி ரோகி வஜாய ராஜ்யம் நெவப ருஷ்யதே; தெநெநவ ஸம்விதவ்யவ ஹாரொவவபெத்யு |

ஹம்வியஸம்வரூபவஜ்ஞாநஸ்ய விஸெஷநத்வம் ஸ்ரஹவ்யதி ரிசுவஸ்ய வஜ்ஞாநம் ஸாதிஸயஜ்ஞாநம் வ ஸ்ரஹணவநவயிகாதிஸயம் ஸ்ரீராமே தி 'சூந்ஷெஷஸ்தம்' ஐத்யூவ்யதே | விஷயாயததா ஜ்ஞாநஸ்ய ஸம்வரூபவதயா ஸ்ரெஷ்வ வஸம்வடி | தஜிஜ்ஞாந 'ரஸெர வெவஸம்' | ரஸம் 'ஹெவாயம் ஸ்ரீராமஜீவவதி' ஐதி | ஸ்ரெஷ்வ வஸம்வதி ஸ்ரஹ ஸ்ரீராமஜீவவதீ த்யூகம் | வரஜ வாரூஷம் வெவெநவ ஸ்யஜநவயிகாதிஸயஸம்வஸ்து வர

ஜ்ஞாநங்களையே குறிக்கின்றன அந்த ஸுகம் முதலியவைகளுக்குப் பரஸபமுள்ள விசேஷங்களுள்ளும் அந்தந்த விஷயங்களையே சாரத்திருக்கிறபடியால், அவைகள் அந்நந்த விஷயங்களுக்குத் சுகபடி ஸுகமாயும் துகமாயும் ஸுகமும் துகமமல்லாதவைகளாயும் ஆகின்றன ஒரு விஷயத்தில் ஒருவன் ஸுகத்தை அனுபவிக்கும்பொழுது, அந்த விஷயத்தின் ஜ்ஞாநமே அவனுக்கு ஸுகமாகின்றதே தவிர, அந்த ஜ்ஞாநத்தைக்காட்டிலும் ஸுகமென்று வேறொரு வஸ்துஉண்டாகின்றது என்பது இல்லை. ஒருவன் ஸுகிபாக இருப்பதை அந்த விஷயத்தின் ஜ்ஞாநத்தைக் கொண்டே நிரூபிப்பதும் ஸாத்யமே.

ஹம்விய—இந்த ஸுகரூபமான ஜ்ஞாநமானது, பரஹ்மத்தைத் தவிர்த்த மற்றை வஸ்துக்களின் விஷயத்தில், ஒரு அளவுக்கு உட்பட்டதாகவும் சீகரத்தில் நசித்து விடுவதாகவும் இருக்கின்றது, பரஹ்மத்தின் விஷயத்திலோ வென்றால் அது அளவற்றதாகவும் சாசுத்தமாகவும் இருக்கின்றது சருதியும் 'சூந்ஷெஷஸ்தம்' [பரஹ்மம் என்பது ஆநந்தமே] என்று சொல்லுகின்றது ஜ்ஞாநம் என்பது விஷயத்தைச் சார்ந்திருக்கின்றது, ஆகையால் ஸுக ரூபமாக இருக்கும் பரஹ்மத்தை ஸுகமென்று சொல்வது அயுத்தமாக மாட்டாது சருதியும் 'ரஸெர வெவஸம்' [அவன் ரஸமே] ரஸம் 'ஹெவாயம் ஸ்ரீராமஜீவவதி' [அப்படிப்பட்ட ரஸத்தை அடைந்த ஜீவன் ஆநந்தத்தைப் பெற்றவனாகிறான்] என்று சொல்லுகின்றது பரஹ்மம் ஸுகமாகிறபடியால் அந்த பரஹ்மத்தை அடைந்தது அவன் ஸுகியாகிறான் என்பது பொருள். பரம் புரு

வரஜவாரூஷம்—லோகத்தில் எது ஒருவனுக்கு ஸுகமாக இருக்கிறதோ, அது தனக்கும் ஸுகமாக இருப்பதை ஒருவரும் கண்டதில்லை! பரஹ்மமும் அம்மாதிரி பிறருக்கு மாதரம் ஸுகமாக இருக்கின்றதோ? என்று சங்கித்துக் கொண்டு, 'அவ்விதம் இல்லை; பரஹ்மம் பக்கங்களுக்கு ஸுகமாக இருக்கையில் தனக்கும் ஸுகமாக இருக்கின்றது' என்று சொல்லுகிறா. பரஹ்மம் என்பது எவனுக்கு ஜ்ஞாந விஷயமாகின்றதோ அவனுக்கு அது ஸுகமாகவே இருக்கின்றது; தனக்கும் ஜ்ஞாந விஷயமாவதால் தனக்கும் ஸுகமென்பதில் ஆகேப்யமில்லை.

ஸூரவி ஸுபம் ஹவதி | ஸுபாருவதாவிஸூஷாஸு ஸ்ருஹ யஸு
ஜ்ஞாநவிஷயொ ஹவதி ஸ ஸுபஹ்வதீக்யூயு | ததேவம் வராஸூ,
ஸ்ருஹனொநவயிகாதிஸயாலஸூயகஸூரணமணமணாகுர
ஸூ நிரவஹஸூ சநகஹாவிஸகுதேம் சநவயிகாநிஸய
ஸௌஸீயுஸௌஹ்வதீயுஜயுபெஃ ஸவஸூஸூஷிதூதூதநம்
ஸூஷிதூசு ப்ரதிஸம்ஸயிதயாநநுஸாயீயநநிநவயிகாதி
ஸயஸூதிவிஷயம் ஸசு வரம் ப்ரஸூஷவ வநநூதூதநம் ப்ரவய
தீதி |

நநு உ 'சத்யஞஸூஷதெவாததெநாந நவயிகாதிஸயம்
ஸுபவித்யுதம் ஹவதி | ததேதத்யுதவஸூயாகவிருயு | தயா ஹி
ஸவஸூஷாஸூவ வெதநாநம் ஸூதீக்யூயெவெஷு தம் ஸூஸூதெ
வராசூயு உஃவதாஸு | ஸூதிஸு

ஷ்ணுகிற பகவான இம்மாதிரி ஜீவனுக்கு ஸுகமாக இருந்துகொண்டு தனக்கும் அளவ
ற்ற ஸுகமாக இருக்கிறான். அவன் ஸுகரூபமாக இருப்பது தன் விஷயத்திலே ஒரு
விதமாயும் ஜீவன் விஷயத்தில் மற்றொரு விதமாயும் இல்லையன்றோ' அவன், தனக்கோ
தன்னுடையதவிடத்த மற்றொரு வஸ்துவுக்கோ [ஜீவனுக்கோ] எவனுக்கு ஜ்ஞாந விஷயமா
னாலும், அவனுக்கு அவன் ஸுகமாகிறான் என்பதே இந்த சருதி வாக்யத்தின் அர்த்தம்
பா பரஹ்மமானது, அளவற்ற பெருமையை உடையவையும் எண்ணிக்கையற்றவையு
மான கலயாண குணங்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடம், ஒருவித தோஷமும் அந்நிடம், நில
இல்லை, அதனுடைய விபூதியும் மிகப் பெரியது, [இவ்விதம் அது மிக உயர்ந்த ஸூ
வாக இருக்கையிலும்] அது மிகவும் ஸுஸபம், எல்லையற்ற ஸௌகீயம் ஸௌந்தரியம்
வாதஸஸம் இவைகளை நிரமபப் பெற்றது, ஸகல ஜீவாதமாகக்கூடும் அது சேஷி
ஸகல ஜீவன்களும் அதற்கு சேஷம்; ஆகையால் ஜீவன்களால், தாம் அதற்குச் சேஷ
மென்றும் அது தமக்குச் சேஷியென்றும் அநுஸந்தானம் செய்யப்படும் பொழுது அது
அளவற்ற பரீதிக்கு விஷயமாகின்றது, அவ்விதம் பரீதி விசேஷத்திற்கு விஷயமாகிக
கொண்டு அது ஜீவன்களைத் தன்னிடம் சோத்துக்கொள்கின்றது.

நநு உ—'இவ்விதம் சொல்வதிலிருந்து, பகவானுக்கு ஜீவன்களெல்லாம்
அத்யந்தம் சேஷமாயிருப்பதே அந்த ஜீவன்களுடைய ஸுகத்தின் பொருட்டு ஆகின்றது
என்று சொன்னதாக ஏற்படுகின்றதே. இது லோக விருத்தமன்றோ? லோகத்தில் சே

ஸூஷிதூத திஸம்ஸயித்யா சநுஸாயீயநநு — பகதாசு
ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் செய்யும் பரீதியானது 'தாம் அந்த ப்ரஹ்மத்தின் தாஸாகள்'
என்னும் அநுஸந்தாநத்துடன் கூடிப் இருக்கும்ன்றோ?

நநு உ— 'தாஸம் என்பது எப்பொழுதும் துகமன்றோ? அதை எப்
படி ஸுகமென்று சொல்லக்கூடும்?' என்பது ஆகேபம். அதற்கு ஸமாதானம் 'ஸுக
மென்பதும் துகமென்பதும் ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் பாரதந்தர்யத்தையும் சார்த்தவை

‘‘ஹெவா ஸ்வரூபாஸூதா தஸரதாம் வரிவஜ-யெசு’’

உதி | தடுத்தடிநபிமகதெஹாதிநிகூதஹுரகுவாணாம் ஸநீரா
தூலிதாநவிஜ்ஞவிதடி | தயாஹி-ஸநீரம் ஹி உநாஷுதூஷிஜாதி
மாணாஸுயவிஜ்ஞஹதம் ஹதஜ்ஞம் ப்ரதீயதெ | தஹிஹ்வஹ
உதி ஹஸ்ஸாரிணாம் ப்ரதீதி: | சூதூலிதாநொ யாடிஸஹுதந
ம-ஹெணவ வுரஹுயுப்ரதீதி: | லிஹஸ்ஸாஸுயவரஹு உந
ஷுயக்ஷாக்ஷம் பிஸாஹதெஷுவரஹவஜ்ஜீவம் ஹவ்ஷுவி தூதூலிதா
நாநா ஹஸ்பாநி வுஷுவிதாநி | தாநி உ வரஹுரவிஸாஸிநி |
தூஸாடிதூலிதாநாநாமுணவஹுயுப்ரவஸுயா ஹவம்

தர் ஸ்ரீஸ்துக்ககௌல்லாம் ஸ்வாதந்த்ரயத்தையே மிகவும் இஷ்டமாகவும் பாரதந்தாயத்
தைப் பெரிய துக்கமாகவும் கொண்டாடுகின்றனவே ஸமருதியிலும், 'பரவசமாக இருப
பது முழுவதும் துக்கம், ஸ்வ வசமாக இருப்பதே ஸுகம்' என்றும், 'மற்றொருவனுக்
கு ஊழியம் செய்வது எனப்பதை நாயின் வருத்தி என்று பெரியோர்கள் சொல்லியிருக்கி
றார்கள் ஆகையால் அதை ஸ்வ பரயதந்தாலும் விலக்கவேண்டும்' என்றும் சொல்லப்
பட்டிருக்கின்றதே [வஸ்து ஸதிதி இவ்விதம் இருக்கையில், சேஷமாயிருப்பதை எவ
லிதம் ஸுகமென்று சொல்லக்கூடும்?] என்று ஒரு ஆக்ஷேபம் இவ்விடத்தில் செய்யக்
கூடும் இந்த ஆக்ஷேபம், தேஹத்தைக்காட்டிலும் வேறுபட்டதான ஆதம் ஸ்வரூ
பத்தை அறியாதவர்களால் செய்யப்படும் ஆக்ஷேபமே சரீரமே ஆதமாவென்னும் அபி
மானத்துடன் கூடினவாகனே இம்மாதிரி ஆக்ஷேபப்பார்கள். இதன் தத்வமென
வென்றால்—லோகத்தில் 'சரீரம் சரீரம்' என்று ஒரு மாம்ஸ பிண்டத்தை நாம் குநிக
கிறோம். அந்த மாம்ஸ பிண்டத்தைக் கொண்டே 'இவன் மனுஷ்யன், இவன் மனுஷ
யனன்று, இவன் இன்ன குணத்துடன் கூடியவன், இவன் இன்னகுணத்துடன் கூடிய
வனன்று' என்பது முதலான நமது வ்யவஹாரமெல்லாம் ஏற்படுகின்றது. அந்தச்
சரீரம் நமக்கு ஸ்வதந்த்ரமாகத் தோற்றுகிறது அந்தச் சரீரத்தையே ஸம்ஸார பந்தத்
தில் அகப்பட்டுள்ள நாமெல்லாரும் 'நான்' [அதாவது—ஆதமா] என்று நினைக்கிறோம்.
நான் ஒன்றைப்படுஷார்த்தமாக அர்த்திப்பது [அதாவது—நாம் அடைய வேண்டுமென்று
விரும்புவதும்] அப்படி அர்த்தியாமலிருப்பதும் அந்த ஆதமாபிமானத்தைச் சார்ந்த

யல்ல, ஆலை ஜம்மாந்தர கர்மமடியாக நமக்கு ஸம்பவிக்கும் தேவூதம் ப்ரமத்தையும் ஸ்வதந்தராதம் ப்ரமத்தையும் சார்ந்தவை ' என்பது தான. எது எது ஆத்மாவுக்கு அநுகூலமோ அதெல்லாம் ஸுகம்; எது எது ப்ரதிகூலமோ அதெல்லாம் துக்கம். ஆகையால் நாம் ஆத்மாவை ஸ்வதந்தரமென்று பரமித்தால் அப்படி ப்ரமிக்கப்பட்ட,

ணஸுவதாஹவஃ கஜுகுதவெந வாஸிரதும் ஹவதா வராஸ
ரொணொகூழ் |

‘நாசுவம ட்யஸுஜெகு வெ வாபவஸுஜெகுஜாத |

வஸுசுஜெவ ட்யஸுபாஸுவாபெஷுராமராயவ ||

கொவாய வயதஸுபாஸு வஸுரதகம் கூதஃ ||’

ஸஸுபாஸுவாபெஷுகாணுரகுவிணொ வஸுஸுநொ வஸுஸுதம் கூதஃ,
தஜெகாசுதா வாணுவாவ குதெகூஸுஜெகுஜாத | ஹவதநெகவாஸு
ஷாவெகூஸுர கஸுஸுவிதஸுபெஷு கஸுஸுவிதஸுபா ஹவதீதி வஸு
ஸுரொ பூதிவாஷு ஹகஸுஸுஸுவி வாஸுஸுஷு ந வஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு

‘தஜெவ ஸீதபெ ஹகூதா வநாஸுபாஸு வ ஜாயதெ |

தஜெவ கொவாய | தஃ ஸுஸாஸு வ ஜாயதெ ||

தஸுரதஸுபாஸு நொஸு ந வ கிஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸுஸு ||

மத்தைத் தவிர்த்த மற்றை வஸதுககள் ஸவருபத்தால் ஸுகங்களில் வெனபதும்
அவைகளில் ஏறபடும் ஸுக ஜஞாநம் காமமடியாக ஏறபடுகிற படியால் அது அஸ்
திரமெனபதும் பகவான பராசரரால் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன ‘நரகம் ஸவாக்கம்
என்று சொல்லப்படாமையெல்லாம், ஒருவன் செய்யும் புணயத்தினுடையவும் பாபத்
தினுடையவும் பலங்களே ஒரே வஸது சிலருக்கு ஸுகத்தின் பொருட்டும் மறறும்
சிலருக்கு துக்கத்தின் பொருட்டும் கோபத்தின் பொருட்டும் ஸாக்ஷயயின் பொருட்
டும் ஆகிறபடியால், [பரபாஹமத்தைத் தவிர்த்த] வஸதுகளுக்கு வஸது ஆத்மமான
வஸதுதவம் உண்டோ?’ அதாவது-இந்த வஸதுகளுக்கு ஏகாந்த ஸுகமாகவாவது
ஏகாந்த துக்கமாகவாவது வஸதுதவம் இல்லை. ஸுகமும் துக்கமும் இவைகளின் விஷ
யத்தில் ஏகாந்தவகாநகத் தோன்றுவதெல்லாம் அவரவர்களின் புணய பாபபருமான
காமத்தின் காரியமே’ எனபது தாத்பரியம். இவ்விதம் ஒரே வஸது ஒருவனுக்கு ஸுக
மாயும் மற்றொருவனுக்கு துக்கமாயும் ஆகின்றது எனபது என்ன காரணத்தால் என்
பதை ப்ரதிபாதித்து விட்டி, அதற்கு மேல், ஒரே மதுஷபனுக்கு ஒரு வஸது ஒரு
காலத்தில் ஸுகமாயும் மற்றொரு காலத்தில் துக்கமாயும் ஆகிறபடியால் அதிலும் ஒரு
வித வயவஸதை இல்லை என்பதைச் சொல்லுகிறார். ‘ஒரு வஸதுவே ஒரு ஸமயத்தில்
ப்ரீதியின் பொருட்டி ஆகி மற்றொரு ஸமயத்தில் துக்கத்தின் பொருட்டி ஆகின்றது

‘கூழ்’ எனபதற்கு ‘ஸுகம்’ எனபது பொருள். ப்ரஹமத்தைத் தவிர்த்த மற்றவை
எல்லாம் அஸ்பமாயும் அஸதிரமயமுள்ள ஸுகத்தையே கொடுக்கும் எனபதற்கு ‘நா
சுவம ட்யஸுஜெகு’ இதயாதிபான புராண வாக்யம் ப்ரமாணமாகக் கூறப்படு
கின்றது.

வஸு வஸுரதகம் கூதஃ— ஏகாந்த ஸுகமாகவாவது ஏகாந்த துக்கமாக

வாவது ஒரு வஸதுவும் இந்த உலகத்தில் இல்லை என்னும் அர்த்தத்தை இந்த ‘வஸத
வாதமகமான வஸது ஏது?’ என்னும் கேள்வி சொல்லுகின்றது.

ந ல்ஹொ திஷ்டி— இந்த சலோகம் மஹாபாரதத்தில் இருக்கின்றது. இதன் முதல் பாதி கடோபரிஷத்திலும் காணப்படுகிறபடியால் இதை உபரிஷத்தின் வ்யாகயாகமென்று இவ்விடத்தில் சொல்லுகிறோ. உபரிஷத்தில் 'ஹுஷா உயீஹா உநவஸாலிக்ஷிதா ய வநநம் விடி-ரஜ்ய தாஷ்வலவனி' என்னும் பின்

நெந்நூ | ஹக்ஷூ வ யுத்நூ வ ஸஜாஹித்ரூதா ஜநாநஸூரூவம் வாரி
வயுத்நூ”

யுத்நூ ஸஜாஹித்ரூதா ஹக்ஷூ வயுத்நூரூஷோத்நூ வயுத்நூ ஸாக்ஷா
கூரோதிப்ராஹ்மே கீத்யுயு: | “ஹக்ஷூத்நூந்யா ராக்ஷு:” ஐத்யுந
நெந்நூயுதாஸ | ஹக்ஷூ ஜநாநவிஸேஷ வநடுவ ஸவ பூபவஹ்நூ

ரூபம் பார்வைக்கு எட்டாதது, ஒருவனும் அவனைக் கண்ணால் கண்டான் என்பது
இல்லை. இந்தரியங்களை அடக்குவதான த்ருதியால் சாந்தியை அடைந்துள்ள மநஸு
வைக் கொண்டு பகதியினாலேயே ஜ்ஞாந ஸவரூபனை அவனைப் பாராக்கிறான் த்ருதி
யினால் சாந்தமான மநஸுவை உடையவன் பகதியினால் பாராக்கிறான் என்பது அந்வயம்.
‘பாராக்கிறான்’ என்பதற்கு ‘ஸாக்ஷாத் கரிக்கிறான்’ அதாவது ‘அடைகிறான்’ என்பது
பொருள். இப்படி அந்வயம் செய்து கொள்வானென் என்றால், இந்த வாக்யமும்
‘ஹக்ஷூத்நூந்யா ராக்ஷு:’ [உதி ஒன்றாலேயே நான அடையத் தகுந்தவன்]
என்னும் வாக்யமும் ஒரே அர்த்தத்தைச் சொல்லுகின்றனவன்றோ? பகதி என்பது
ஜ்ஞாந விசேஷமே ஆகையால் இவ்விடத்திற் சொல்லப்பட்டிருப்பதெல்லாம் உப
பக்ஷமே.

பாதி ஸ்தார்த்தத்தில், ‘ஹக்ஷூ வ யுத்நூ வ’ இத்யாதியான வாக்யம் பாரதச் ஸோகத்
தில் தென்படுகின்றது உபநிஷத்தில் தென்படும் ‘ஹ்ருதா’ என்னும் பதத்திற்கு
‘ஹக்ஷூ’ என்பது வ்யாக்யானம் ‘உநீஷூ உநவூ’ என்பதற்கு ‘சாந்தி தாந்தி மு
தலியவைகளுடன் கூடிய மஃஸ்ஸால்’ என்பது பொருள் அந்த அர்த்தம் இவ்விடத்தில்
‘யுத்நூ’ என்பதால் விளக்கப்படுகின்றது. இந்தரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து
திரும்புவதற்கு அபேக்ஷிதமான த்ருதியே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம். ‘ஹக்ஷூ வ
யுத்நூ வ ஸஜாஹித்ரூதா’ என்று ச்லோகத்தில் இருக்கையில், அதை மாற்றி
யுத்நூ ஸஜாஹித்ரூதா ஸநு ஹக்ஷூ வயுத்நூ” என்று அந்வயம் எப்படி
செய்யப்படுகின்றது என்றால், வேதார்த்த சாஸ்த்ரங்களில் பகதி ஒன்றே மோக்ஷத்திற்கு
உபாயமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடியால் அதற்கு வீருத்தமாக த்ருதியையும் அதற்
கு உபாயமாகச் சொல்வது சரியன்று என்னும் காரணத்தால் மாதரம் என்று ‘ஹக்ஷூ
த்நூந்யா’ இத்யாதியான பகவத் கீதா வாக்யம் அதற்குப் ப்ரமாணமாகக் கூறப்படு
கின்றது.

ஸராரஸாரவிவெசுஜ்ஜா மரீயாஸொ விஜதாரா: |

புரணஞ்ஞா ஸுணீதி சுபுஞொ வெஜாஸுஸம்முஹம்: ||

ஐதி ஸ்ரீஹமவஜ்ஜாராநுஜாவாயு விராவிஞொ

வெஜாஸுஸம்முஹம்: |

ஸராரஸார... 'இத ஸாரம் இது அஸாரம்' எனறு பிரித்தறியும்போத யதை யுடையவும் பஹுச்ருதாசுளாகவும் மாதஸாய மந்நவாகுளாகவும் சில ப்ரமாண வச்யர்கள் இருக்கிறாக்களென்று அவாசுளின் அபிமதி விஷயமாக இந்த வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம் செய்யப்பட்டது

ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்

முற்றிறறு

ஸராரஸாரவிவெசுஜ்ஜா: இது இந்த கரந்தம் செய்தவரின நோக் கை விளக்குகின்றது எவ்வித அபிநிவேசமுமின்றி ப்ரமாணதாககங்களால் உண்மையை அறிந்து கொள்ளும் சுகதியை உடைய ப்ராமாணிகாக்களைக் குறித்தே இந்த கரந்தம் செய் யப்பட்டது என்பதே இதன் கருத்து அவாசுளுடைய அபிமதி இருந்தால் போதும் என்பது தாத்பரியம் மரீயாஸொ:— பெரியோர்கள், அதாவது நன்றாகப் படித்த வர்கள். அவாசுளுக்கு மாத்ரமே ப்ரமாண தாககங்களைச் சரிவர ப்ரயோகம் செய்யவும் அதனால் இது தூபலம் இது ப்ரபலம் என்று நிராணபிக்கவும் சுகதி இருக்கக்கூடுமாத லால், அவாசுளே இந்தச் சப்தததால சொல்லப்படுகிறார்கள்.

ஸ்ரீஸுஷஸுநஸுமரீணாஹாஷுலாவாநுயாயிநா |

வாஸுஷெவெந விவ்ருத: ஸ்ரீஜெஜாஸுஸம்முஹம்: ||

ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹ வ்யாகயாநம்

முற்றிறறு.

ஸ்ரீ:

வெடியல்- ஸம்ஸுஹ ப்ராணவாக்யாநாம்
சுகாராதி ஸஞ்சிகா

ப்ராநீகம்	பக்கம்	ஆகாடம்
	சு	
சுகாராணாடி	300	ஹ. 10-33
சுகேஸ் ஸிவஸ்ய	272	பி. ஸு. 53-74
சுகாரெகா	199	ஸெ. கா. 11-5
சுகாயாநொ	325	நெ. த. தி.
சுகேதஸ்ய ஹயி ஹவ தி	373	நெ. த. தி. II. 8-4
சுகே நாரெயெயடி	120	ஸு. II. 3-6
சுகே ய ஹொதாநடி	307	ஹ.
சுகே யதிஹ	303	ஹ.
சுகே ஹொஹய	373	நெ. II. 8-3
சுகேத சுகெஹொ	119	ஸு.
சுகே ஸம்ஹத	286	நெ.
சுகேந ஜீவெந	185	ஹ.
சுகேந ஸவடி. ம. த. சுகே	328	ஸு. ஸு. III 2-36
சுகே ஸவடி. ம. த. சுகே	397	ஸு. ஸு. I. 1-21
சுகே ப்ரவிஷ்ட	54-184-237	யஜு. ரா. 3-20
சுகே ஸவ ஸவஜி	329	பி. ஸு. 1-8
சுகே ஸவ	201	ஹ. VII. 8.
சுகே ஸவ	235	ஹ. 8-1-5
சுகே தஸ்ய	330	வி. ஸு. I. 4-6
சுகே தா ஸு	9	ஸு. 5
சுகே	108-388	வி. ஸு. VI. 7
சுகே	132	பி. ஹ. ஸா. தி.
சுகே	110	ஹ.
சுகே	200	ஸு.

பாதிசம்	பக்கம்	ஆகாரம்
சுவலிடு காரி	305	மா. 8
சுவெயுராநா	381-404	கெ. சூ III. 28
சுஹோகா	187	வ. மீ 10-20
சுஹம் சுருதவ்ய ஜமத:	300	வ. மீ 7-6
சுஹம் ஹி	365	வ. மீ. 9-26
சூ		
சூதா வா	263	கெ. உ. 1-4
சூதா ஜூதா மடெயா 220:	420	வி. வு. VI. 7-22
சூதெதி சூ	311	வ. வு. 4-1-3
சூதெடி ஸ்ஹ	117-417	கெ. III. 6-
சூதெயி	375	வ. மீ. 16-20
ஊ		
ஊபாஜ வெவா 221	261	வி. வு 6-6-12
ஊபாவதி 220	363	கெ. கா. VI. 1-6
ஊதெவ	221	வ. மீ. 5-19
உ		
உபவதி 220	259	விதித்ய 34
உபவதி 220	328	வ. வு III. 2-34
ஐ		
ஐதா 220	412	ராசாயண VI. 120-77
ஊ		
ஊகெவதி 220	226	வி. வு.
ஊகெதி 220	396	வி வு. 1. VI. 38
ஊகெடி 220	209	க. கா. 2
ஊகெடி வெவா 220	283	வ. V. 8-9
ஊதவதி 220	32-373	

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
வனதெ வெ நிரயா	132	உ. ஹா ஸாந்திவய 198-9
வனதள ஜள	312	உ ஹா ஜொகஷவய 169-18
வனநமெகெ	212-412	உதா 12-128
வனவமெஷ	134	வி வா 6-5-76
வனவம் புகாரா	134	வி. வா. 1-22-53
வனஷ ஸவய	10	வா 7
வனஷ சூதூந்தயடாஜிஜித	237	வா 5-7-
வனஷ நெஷுவ	250	களஷீதகீ 3-9
வனநெஷுவ	373	நெத. உ. 11-8-1

நெ

நெததாதுஜிஷ ஸவய	52-236-412	மா. 6-8-7
----------------	------------	-----------

ஷ

ஷதகிக்ஷு	406	நெஜ. வா. 1-1-7
----------	-----	----------------

க

கயயாதி	276	வி வா. 1-2-8
கயா 90 ந-ப ஸவய	36	மா. 6-1-2
கலா மஹந்திதா	135-397	வி வா. 4-3-84
கம் ப்ரஹ	420	மா. உ. 4-10-5
கலா	397	உ ஹா. ஜள. 5-27
கூஷ வனவ	133	உ. ஹா.
கூ திஸாயு	358	வாஹிகா. 2
கெத வுஷஷிஷ	314	உ ஹா.
கீ உதொ	135	வி வா. 1-2-13

கூ

கூஷ துஜி	133	யாஜி
கூயந்திஷு	382-385-389-404	உ. நா. 1-5

ப்ரதீகம்

பக்கம்

ஆகரம்

ம

மளரநாடி-தவத்

200

இந்திக.

வ

வதும்புரதாரா

367

தெ.க. 3-21

ஜ

ஜமதவபு மாரீரம் தெ

186

வி. வு.

ஜமதெ-தநவாயுயபு

232

வி. வு.

ஜநாடிவய யத

281-313-326

வ. வு. 1-1-2

ஜெராதீவதி

412

வி. வு. 2-12-38

ஜ

ஜாஜா

186

இந்திகொவநிஷக

ஜாநயகி

133

வி. வு. 6-5-79

த

த உடு

387

மா. உ. 8-3-7

ததொ யதகூரதார

278

வெ. 3-10-11

தகூவதி

9-242

மவா. 6-8-7

ததூ வதிஜ

134

வி. வு. 6-5-77

ததகூவ நிவாயநாடி

374

சூ வாவதி

ததவபுமெவ

323

வி. வு. 1-22-33

ததூவதி

184

தெ. உ. 2-6-18

தயாநு புகிஷெயாக

328

வ. வு. 3-2-35

ததகூரெ வாரெ வெராஜந

229-385-390

ஜ. நா. 6-1-1

ததெவ வீதய

421

வி. வு. 2-6-46

ததெவாதி

364

தெ. உ. 6-1-7

ததெககித

25-44-314

மா. 6-8

ததூணவாரகாச

72

வ. வு. 2-3-24 24

ததூணாவ

383

தெ. வு. 1-4-9

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
தஜ்ஜூவொ	390	
தஜ்ஜொஹ் வொஹ் வொஹ்	382-386	தெ. வ. 4-2
தஜ்ஜொஹ் வொஹ்	44	மா.
தஜ்ஜொஹ் வொஹ்	236	வொ. 6-
தஜ்ஜொஹ்	10	வொ. 6-4-21
தஜ்ஜொஹ் வொஹ் வொஹ்	405	கொ. 2-5-15
தஜ்ஜொஹ் வொஹ்	10-261	வொ. வொ
தயா	139	வி. வொ 61
தயாஹ் வொஹ்	311	பி. மா. வொஹ் 179-4
தயாஹ் வொஹ்	370	தெ. வொ III 6-10-2
தயாஹ் வொஹ்	319	பி. வொ 1-9
தயாஹ் வொஹ்	255-375	வ. பி 16-19
தெஹ் வொஹ் வொஹ்	254	வ. பி. 10-11
தெஹ் வொஹ் வொஹ்	253	வ. பி 10-10
தெஹ் வொஹ் வொஹ்	170	வி. வொ.
தொஹ்	394	வொஹ். 1-4-6-2
தொஹ்	412	வொஹ். 6-120-20
பி		
தொஹ் வொஹ் வொஹ்	304	மா 1
தொஹ் வொஹ்	397	பி. மா. வொ 5-27
தொஹ் வொஹ்	396	வி. வொ. 1-9-145
தொஹ் வொஹ்	223	வ. பி. 7-14
தொஹ் வொஹ்	131	பி. மா. வொஹ். 196-9
தொஹ் வொஹ்	184	பொஹ்.
தொஹ் வொஹ்	119	
ந		
ந கொஹ் வொஹ்	198	வொ. வொ. 2-1-35
ந கொஹ் வொஹ்	403	கொ.
ந கொஹ்	272	வ. பி. 18-40

பாதிசும	பசும	ஆகரம்
ந கெஸுஸெ	314	
ந தா: ஸ:	209	
ந ஹிதஸம்வ:	325	
நாசுஸமபு	421	வி பம் 2 6-16
ந ஸங்குஸெ	423	சு
நாதா முகெ:	197	ஸ் ஸெ 2 3-18
நாதா: வம்யா	224-314	வம் ஸெ
நாதா: வம் உ	63	வி பம்
நாயதாதா	262	ஸ் 1-2-23
நிதெதுவெஷா	396	வி பம் 1-2-63
நிதெது	185	
நியதம் சுரம்	374	ப ஸ் 3-8
நியொஜு	361	வாஹிசா 2
நிவபாணபிப	219	
நிஷுமம்	29	
நீதெதாயசு பிபுஸா	380	ஸ் நா 1-11
நெஹ நாநாத்	120-234-314	ஸ்
நெநகபிபு	234	நா நா 6-1-2
வ		
வதிம் விஸுஸு	236-358	நெத நா ? நா IV-11
வாபிச:	327	ஸ் ஸெ III 2-30
வாராஸு	74-105	ஸு
வம்யாஷ வனபு	314	வம் ஹ
வம்யாஷ:	263	வ ஸ் 8-22
வதி: ப்ராணிச:	136	
வ்யமா: தாம	185-236-242	புதிசு
வ்யபிவாப:	322	விவம் 1-2-68
வ்யுதி:	316	
வ்யுதிபு	196-313-326	ஸ் ஸெ 1-4-23

பாதிதம்	பக்கம்	ஆகாரம்
புருகிம் வாரமூலம்	201	ஊ. மீ. 13-19
புருகிம் ஸாரம்	202	ஊ. மீ. 9-8
புருகிமெதாவ சுவ	120	ஸ்ர. ஸூ. 3-2-21
புருகிமெதாவ சுவ	119	
புருகிமெதாவ சுவ	236	தெ. நா.
புருகிமெதாவ சுவ	185	உத்திசு
புருகிமெதாவ சுவ	205	வி. வு
புருகிமெதாவ சுவ	275	ஊ. மீ. 18-30-31-32
புருகிமெதாவ சுவ	32-185-210	உத்திசு. 12-122
புருகிமெதாவ சுவ	73	
புருகிமெதாவ சுவ	277	
புருகிமெதாவ சுவ	329	உத்திசு
புருகிமெதாவ சுவ	423	ஊ. மீ. VII 19
வ		
புருகிமெதாவ சுவ	327	ஸ்ர. ஸூ. III 2-32
புருகிமெதாவ சுவ	73	தெ.
புருகிமெதாவ சுவ	314	
புருகிமெதாவ சுவ	282	ஸ்ர. 3-4-10
புருகிமெதாவ சுவ	10-261-290-339-423	தெ. 2-1-1
புருகிமெதாவ சுவ	278	சுயவசுஸிவா.
புருகிமெதாவ சுவ	261-423	உத்திசு III. 2-9
ஊ		
புருகிமெதாவ சுவ	263	ஊ. மீ. 18-55
புருகிமெதாவ சுவ	263-424	ஊ. மீ. 11-54
புருகிமெதாவ சுவ	41	மா. 6-1-7
புருகிமெதாவ சுவ	373	தெ. உ. II. 8-5
புருகிமெதாவ சுவ	201	ஊ. மீ. VII 4
புருகிமெதாவ சுவ	185	உத்திசு. 12-122

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
ஹோகூ ஹோமும்	236	ஸ்ரீ. 1.-
ஹோகூராம்	367	ஹ. தீ. V. 29.

2

உதொபிய	381	உமா. உ. III. 1-19
உயாததலிஹ	224	ஹ. தீ. 9-4-5
உயாகுக்ஷண	202	ஹ. தீ. 9-10
உயி ஸவபூணி	374	ஹ. தீ. III. 30
உஹாராஜதம் வாஸு	381	ஸ்ரீ. V. 3-6
உஹ யொ	422	ஹ. தீ. 14-26
உருதபும் ஸ்ரஹ்	396	வி. பூ. I. 22-63
உருத்ரோ	234	உரு. 2-1-1 ஸ்ரீ & கூ.

ப

ப சூத்தநி திஷ்டு	9-182	ஸ்ரீ. 5-7-22
ப னனதம் விஷு	261	தெ. தா
பஃ ப்ருயிவிதாதஸு	183	ஸூ. பூ. பா.
பஃ ப்ருயிஷு	182	ஸ்ரீ. 5-1-1
பஹ்வுஜு	73-74-234-105	பூ. பூ. 1-1-10
பஹ்வுஜு	365	வி. பூ. V. 20-97
பஹ்வுஜு	281	தெ. 3-1-1-10-11
பஹ்வுஜு	186	வி. பூ.
பஹ்வுஜு	234	ஸ்ரீ. 4-1-1
பஹ்வுஜு	390	பூ. ஹ. 18
பஹ்வுஜு	390	தெ. ஸூ. II. 60
பஹ்வுஜு	184	தெ. உ. 2-6-25
பஹ்வுஜு	40-100	உமா. 6-1-3
பஹ்வுஜு	383	தெ. ஹ
பஹ்வுஜு	279	ஸ்ரீ 4-18
பஹ்வுஜு	295	ஸ்ரீ 3-10

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
ய ^௦ தஸு ^௦ மெ	284	3 நா 6-1-3
ய ^௦ மெவெஷ	423	3 ^௦ ண ^௦ II 2-3
ய ^௦ ஸா ^௦ வர ^௦	278	செ ^௦ 3-9
ய ^௦ ஸி ^௦ கெ ^௦	271	3 ^௦ த ^௦
ய ^௦ ஸு ^௦ தா ^௦ ஸ ^௦ ரீ ^௦ ர ^௦	49	3 ^௦ 5-7-22
ய ^௦ ஸு ^௦ 3 ^௦ த ^௦ ய ^௦	235	3 ^௦ ண ^௦ 1-1-10
ய ^௦ ஸு ^௦ 3 ^௦ ரீ ^௦ வீ ^௦	237	3 ^௦ 5-7
ய ^௦ வ ^௦ தா ^௦ த ^௦ வ ^௦ சி ^௦ ர ^௦ வ ^௦	73	3 ^௦ வ ^௦ II 3-30
ய ^௦ வ ^௦ தா ^௦ ய ^௦ சா ^௦ ஸ ^௦	304	3 ^௦ 1
ய ^௦ வெ ^௦ வ ^௦ ஹ ^௦ ர ^௦	269	3 ^௦ 12-95
யெ ^௦ செ ^௦ த ^௦ த ^௦ ஸ ^௦ ய ^௦ ய ^௦ க ^௦	375	3 ^௦ III 33
யெ ^௦ 3 ^௦ த ^௦ த ^௦	375	3 ^௦ III 32
யெ ^௦ ய ^௦ க ^௦	213	
யெ ^௦ ய ^௦ 3 ^௦ ய ^௦ வ ^௦ மெ ^௦	365	வி வ ^௦ V 30-19
யொ ^௦ க ^௦ த ^௦ த ^௦	183	வ ^௦ வ ^௦ .
யொ ^௦ த ^௦ ய ^௦ ய ^௦ க ^௦	380	தெ. 3 ^௦ II 7-1-35
யொ ^௦ 3 ^௦ ஹ ^௦ ண ^௦	273	தெ. 6-35
யொ ^௦ 3 ^௦ த ^௦	131	3 ^௦ . 10-3
யொ ^௦ 3 ^௦ த ^௦	183	வ ^௦ வ ^௦
யொ ^௦ யொ ^௦ யா ^௦ யா ^௦	364	3 ^௦ . 7-21.
யொ ^௦ வெ ^௦	385-389	தெ. 3 ^௦ I. 1
யொ ^௦ வெ ^௦	229-382	தெ. 3 ^௦ 2-1-4-1
ர		
ர ^௦ வ ^௦ ரெ ^௦ வ ^௦	417	தெ. 3 ^௦ 2-7-1
வ		
வ ^௦ த ^௦ த ^௦ த ^௦ த ^௦ த ^௦	265	வி வ ^௦ 3-3-9
வா ^௦ ய ^௦ ய ^௦	369	தெ. வ ^௦ . II. 1-1
வி ^௦ த ^௦ த ^௦ த ^௦	74	3 ^௦ .

பிரதீகம்	பக்கம்	ஆகரம்
விஷ்ணுமாயாவிஷ்ணுமாய உ	260	பாஸா. உ 11
விஷ்ணுவிநய	220	ல. தீ 5-18
விஷ்ணுமாயாவிஷ்ணுமாய	225	ல. தீ. 10-42
விஷ்ணுமாயாவிஷ்ணுமாய	312	3 லா. தொகையு. 169-18
விஷ்ணுமாயாவிஷ்ணுமாய	317	வி. பூ.
விஷ்ணுமாயாவிஷ்ணுமாய	380	பூ. பூ.
விஷ்ணுமாயாவிஷ்ணுமாய	219	ல. தீ. 15-15
விஷ்ணுமாயாவிஷ்ணுமாய	197	பூ. பூ. 2 1-14-3
விஷ்ணுமாயாவிஷ்ணுமாய	203	வி. பூ.
விஷ்ணுமாயாவிஷ்ணுமாய	394	ராஜா. 6-114-14

ஸ

ஸக்யதீ	230	
ஸக்யதீ	395	ராஜா. VII. 110-12
ஸக்யதீ	302-310	பூ. பூ. I. 1-31
ஸக்யதீ	133	வி. பூ. 6-6-12

ஸ

ஸக்யதீ	319	வி. பூ.
ஸக்யதீ	323	வி. பூ. 1-2-68
ஸக்யதீ	401	மா. I. 6-7
ஸக்யதீ	380	மா. உ. I 6-7
ஸக்யதீ	380	தெ. உ. I 6
ஸக்யதீ	270	தீ. பூ.
ஸக்யதீ	319	வி. பூ.
ஸக்யதீ	365	ல. தீ. 7-22
ஸக்யதீ	274	ல. தீ. 14-17
ஸக்யதீ	29-117-389-405	தெ. 2-1-3
ஸக்யதீ	404	

பாதிசும	பக்கம்	ஆகாரம்
வெடிவ வெடி	42-282-314-391	மா 6-8-7
வெடிவெடி	25	மா.
வெடிவெடி	318	வி. வு.
வெடிவெடி	385-387	வி. வு. I. 21-53
வெடிவெடி	396	வி. வு. VI. 7-70
வெடிவெடி	386	வி. வு. I 23-42
வெடிவெடி	139	வி. வு. 62
வெடிவெடி	376	உ. தீ. 13-56
வெடிவெடி	310	வி. வு. 1-19-88
வெடிவெடி	235-412	மா. 3-14-1
வெடிவெடி	419	உ. து. IV. 6
வெடிவெடி	160	வி. வு.
வெடிவெடி	187	உ. தீ. 15-15
வெடிவெடி	120-236-314-358	மா. 6-4-22
வெடிவெடி	235	வி. வு.
வெடிவெடி	235-314-380	உ. து. மா. 1-8
வெடிவெடி	208	உ. து.
வெடிவெடி	62	வி. வு.
வெடிவெடி	318	வி. வு. 7
வெடிவெடி	138	வி. வு. 1-62
வெடிவெடி	388	மா. மா. 3-14-1
வெடிவெடி	288	உ. து.
வெடிவெடி	209	மா. மா. 3-14-1
வெடிவெடி	422	உ. து.
வெடிவெடி	327	மா. மா. III 2-31
வெடிவெடி	329	உ. து. 1-7
வெடிவெடி	63	உ. து. மா
வெடிவெடி	320	வி. வு. 1-2-66
வெடிவெடி	419	உ. து. IV. 6
வெடிவெடி	414	உ. து. II 6-1 2

ப்ரதீகம்	பக்கம்	ஆகாரம்
மெளனஞ்ஞாடிந்தரம்	309	
மலையாழை லாதி	316	வி. ப. உ.
தெய்வோழை	31	உமா.
வ்யாந விமேசஞ்சாக	327	பு. வ. உ. III 2-3
வெண்பா வர்பு முறை	321	வி. ப. உ. 1--6
வகைபு. நிரந்த	266	வ. தீ. 18-46
ஹ		
ஹந்தாஹதிநா	47-210	உமா.
ஹிரண்யநிபிம்	572	உமா VII 2-2
ஹீன தெய்வீன	287-381-404	உ. நா. 6-1-4

